

Giới thiệu Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc

Hắn là hậu duệ của dòng dõi quý tộc Thiên Hoàng vô công cái thể, người đời kính ngưỡng 'Thanh Long Chiến Thần', là đức lang quân như ý mà tất cả các nữ tử đổ xô vào. Nàng là thứ nữ do tiểu thiếp sinh ra, tính cách kiên cường, không sợ thế tục! Một lần vô tình gặp gỡ, hắn vì ái mộ nàng, thế phải cưới nàng làm vợ.

Nàng liếc xéo hắn nói: Tuyệt đối không làm tiểu thiếp, không làm di nương, nếu không như vậy, thà chết còn hơn.

Trong mắt hắn dâng lên sự ôn nhu say lòng người: Nàng tuyệt đối là vợ lớn nhất

Nàng mặt không biểu cảm nói: Chán ghét nam nhân tam thể tứ thiếp, con trai trưởng dòng chính, thứ nữ con vợ kế quan hệ ngổn ngang.

Con người hắn đen nhánh như ngọc, sừng nịch nhìn nàng: Chỉ có một mình nàng, con nàng sinh ra đều là bảo bối của ta.

Nàng liếc hắn một cái: Không muốn bị nhốt trong hậu viện, không được tự do, chẳng thà chết!

Khóe miệng hắn khẽ cong, tà mị nhìn nàng: Ta cam tâm tình nguyện bị trói chặt, vĩnh viễn chết ở trên người nàng.

Đoạn ngắn thứ nhất:

Nàng mạnh mẽ phát tay Thỉnh Vũ ra, đôi môi khẽ run, âm thanh mềm mại thanh thúy mà chua ngoa: "Ngài có quyền thế thì thế nào? Cho dù làm vợ bé của hắn, ta cũng không làm vợ bé của ngài, ngài vừa lòng chưa? Ta hận ngài chết đi được!" Âm thanh mấy câu cuối cùng của nàng mang theo nước nôi, hắn còn có mặt mũi nói người khác là tiểu bạch kiểm, hắn không phải là tên tiểu bạch kiểm đứng đầu sao, nói xong nàng che mặt xoay người chạy thật nhanh vào trong am.

Gương mặt tuần tú của Hiên Viên Húc xanh mét, trong mắt mây đen quay cuồng, quả đấm cầm thật chặt, móng tay khảm vào thịt thật sâu, phía sau răng rãnh của hắn cũng cắn ra máu, không hiểu tại sao mới vừa rồi còn ôm trọn giai nhân mảnh mai trong ngực, hai người thân mật gắn bó vành tai mái tóc chạm vào nhau, da thịt kề cận triền miên, lúc này liền trở mặt đối với hắn vô tình như vậy.

Đoạn ngắn thứ hai:

Sắc mặt Tiểu Bao Tử đỏ lên, thở hồng hộc thành công chen vào chính giữa phụ thân và mẫu thân. Không nhìn đến người cha Anh Minh Thần Võ của hắn đang bối rối dùng cái mền che kín nửa người dưới, cùng nửa người trên để trần. Chui vào trong ngực thơm ngát của mẫu thân, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm.

Về mặt Hiên Viên Húc chưa thỏa mãn dục vọng, chỉ dám len lén trừng mắt với hắn, ý tốt khuyên bảo: "Con trở về giường của con ngủ đi, nam tử hán đại trượng phu sao có thể nương nhờ ở trên giường mẫu thân?"

Tiểu Bao Tử ngọt ngào ngây thơ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Phụ thân người không phải là đại trượng phu sao? Tại sao mỗi ngày đều nương nhờ ở trên giường của mẫu thân?" Hiện tại, hắn còn nhỏ, "Người" và "Người" nói lẫn vào nhau.

Gương mặt tuần tú của Hiên Viên Húc đen lại: "Nàng là nương tử của ta! Sau này con có nương tử thì không cần phải ngủ một mình nữa."

Tiểu Bao Tử xoay xoay con mắt đen lúng liếng, đắc ý cau cái mũi nhỏ, hào phóng đáp: "Này phụ thân, người tìm nương tử cho con nhanh lên, con với người đôi, nương tử của con ngủ với người, con ngủ cùng mẫu thân."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Tỷ tỷ dòng chính thị uy khiêu khích

Hoa viên phía sau phủ Lễ Bộ Thượng Thư của Triệu gia nổi tiếng nhờ phong cảnh xinh đẹp hữu tình, không riêng gì đình đài lầu các mà ngay cả hòn non bộ cũng được chạm khắc tỉ mỉ tạo nên khung cảnh núi non vô cùng đặc sắc, tiếng nước chảy nhỏ nhẹ yêu kiều làm cho cảnh vật xung quanh thập phần sinh động. Tại một ngôi đình nhỏ ngay trong vườn, một đám người đang ngâm thơ đối ẩm, tiếng cười nói hòa vào làn gió thổi. Đứng đón gió là một thiếu niên cử chỉ nhanh nhẹn chừng mười bảy mười tám tuổi, chỉ thấy hắn quan ngọc cầm bảo, dung mạo tươi cười, ngó xung quanh có vẻ tự đắc, nhìn qua vô cùng tuần tú phong lưu, một bộ dáng công tử phú quý. Chính là Triệu Thụy Phong, cháu ruột của Triệu Thượng Thư, phía sau hắn có một vài nữ tử độ tuổi thanh xuân ăn mặc sang trọng trang điểm lộng lẫy.

Chương Minh Châu thân mật kéo tay biểu tỷ Triệu Nghi Tư, thỉnh thoảng cười cười nói nói cắn ngón tai, Chương Mỹ Ngọc khóe miệng khẽ nhếch mỉm cười nhìn các nàng, bất tri bất giác đã đem một vị thiếu nữ xinh đẹp động lòng người lạnh nhạt ở một bên. Chương Minh Châu cố ý quay đầu ra oai liếc nhìn vị thiếu nữ kia một cái, chỉ thấy trên mặt nàng thành thoi lạnh nhạt dường như không thèm để ý một chút nào, Chương Minh Châu đánh một quyền lên cây bông vải, cảm thấy buồn bực vô cùng.

Sính Đình biết từ nhỏ Chương Minh Châu đã có thái độ thù địch vô cớ với nàng, nàng cũng không dày mặt tự ý tiếp cận, cô độc ngồi một bên ngắm nhìn những bông hoa quế. Tháng tám hương thơm hoa quế phảng phất, thấm vào ruột gan, gió thổi nhẹ nhàng, hoa quế bay xuống lả chã, Sính Đình nhận không được nở một nụ cười xinh đẹp, làm cho Triệu Thụy Phong từ nãy giờ vẫn luôn nhìn trộm nàng thoảng chốc ngây dại. Trong nháy mắt, đầu hắn hiện lên mấy câu thơ hương diễm:

Mắt hoành thu thủy

Mĩ tảo xuân sơn

Bảo kế nhi cao oán Lục Vân

Tú váy nhi thấp phiêu thủy mang

Đáng thương dương liễu thất lung

Kham yêu hoa đào mặt

Nghi dung minh diễm

Quả nhiên kim ốc thiên quyền

Cử chi đoan trang

Tuần là hương khêu xử nữ.

Triệu Thụy Phong trong lòng khẽ rung động, hẳn xưa nay phong lưu, gặp qua không biết bao nhiêu danh môn thực nữ cùng tiểu thư nhà quyền quý. Không nói đến trong phòng hắn có mấy đại nha đầu cũng thuộc dạng xinh đẹp động lòng người. Nhưng lúc này đối mặt với Sính Đình, chỉ cảm thấy tất cả những cô gái kia đều là dung chi tục phấn, khó coi. Không nhận được thông thả bước đến bên cạnh Sính Đình, vô cùng hứng thú hỏi: “Tam biểu muội thích hoa quế?”

Sính Đình quay đầu lại, xấu hổ nói: “Để cho Triệu công tử chê cười! Chỉ cần là hoa đẹp mắt ta đều thích, không riêng gì hoa quế.”

“Đều là huynh muội một nhà, cần gì khách khí như vậy, tam biểu muội cứ gọi ta là biểu ca.” Triệu Thụy Phong khép quạt lại đập đập vào lòng bàn tay cố tình tỏ vẻ không vui. Sính Đình cười cười từ chối cho ý kiến, phu nhân chưa bao giờ mang thứ nữ về nhà mẹ đẻ, lần này thái độ khác thường lại mang nàng đến Triệu phủ, nhưng nàng sẽ không vì vậy mà đa tình tự nhận bà con thân thích.

Chương Minh Châu thấy ánh mắt của biểu ca hoàn toàn không dừng trên người mình, mà vẫn quây quanh Sính Đình, rất nhanh tức giận nắm chặt khăn gắm trong tay.

“Biểu ca!” Nàng lạnh lùng từ bên cạnh Sính Đình đi qua, lập tức hướng Triệu Thụy Phong nở ra một nụ cười vô cùng ngọt ngào: “Biểu ca cùng tam muội muội đang nói chuyện gì vậy? Có cái gì mà chúng ta không thể nghe à?”

Triệu Thụy Phong ngược lại rất hiểu tính khí của vị biểu muội này, tao nhã nói: “Ta hỏi tam biểu muội vài năm nay ở Bạch Vân am đã học được những gì, đọc sách gì?”

Chương Minh Châu tiến lên một bước, ngăn ở giữa Sính Đình cùng Triệu Thụy Phong, khắt khe nói: “Biểu ca đừng làm khó dễ tam muội! Ta thay muội ấy trả lời là được rồi. Gõ là mõ, đọc chính là kinh Phật. Nói là a di đà Phật, viết là Phật tổ phù hộ. Các ni cô không phải đều làm những việc đó sao!” Nói xong dương dương đắc ý, về mặt mong đợi nhìn Triệu Thụy Phong: “Biểu ca, ta nói có đúng không?”

Chương Mỹ Ngọc cùng Triệu Nghi Tư nghe xong nhấc khăn lên che miệng cười run rẩy hết cả người.

Triệu Thụy Phong thấy Chương Minh Châu trước mặt mọi người làm nhục Sính Đình, có chút ngưng ngùng: “Phật lý uyên bác bao la, thích hợp để tu thân dưỡng tính, khó trách tam biểu muội một thân khí chất thoát tục.”

Sính Đình hơi hơi rũ mắt xuống, lòng mi thật dài che khuất cảm xúc quay cuồng nơi đáy mắt của nàng. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Chương Minh Châu từ nhỏ đến lớn luôn thích gây sự với nàng, chỉ cần có cơ hội ngay lập tức sẽ khi dễ nàng, làm cho nàng khó xử.

Chương Minh Châu thấy Sính Đình sắc mặt trầm tĩnh, cũng không có vẻ khó chịu, về mặt càng thêm tối tăm, nàng lôi kéo ống tay áo Triệu Thụy Phong, không nhận được lên tiếng chất vấn: “Biểu ca nói như vậy, chẳng khác nào nói bọn ta đều là phạm phu tục tử.”

Triệu Thụy Phong thấy vẻ mặt Sính Đình mất hết hào hứng, trong bụng rất không đành lòng, bèn đẩy Chương Minh Châu đang quần quýt si mê hắn ra, đi đến trước mặt nàng chỉ vào cái đình hồ sen cửu khúc trước mặt, thương tiếc nói: “Tam biểu muội nếu như sớm ngày tới đây, có thể nhìn thấy hoa sen cao vút, khi đó trong hồ tràn đầy hoa sen tươi đẹp, đặc biệt là thường sen lúc trời mưa, cũng rất thú vị.”

Sính Đình nghe vậy ngẩng đầu nhìn hồ sen, cười yếu ớt gật đầu nói: “Hoa sen chẳng những đẹp mắt, mùi thơm cũng tươi mát thanh nhã, hạt sen mập mạp ăn lại càng ngon.”

Triệu Thụy Phong ngược lại lần đầu tiên nghe được có người nói hạt sen mập mập, không để ý đến sắc mặt khó coi của Chương Minh Châu tùy ý cười lên ha ha.

Chương Minh Châu cảm hận kéo xé cái khăn trong tay, ném ánh mắt oan độc sang Sính Đình, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không hổ danh là con của tiểu thiếp sinh ra, từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến ăn, không có tiền đồ.” Mọi người biến sắc, tục ngữ nói đúng, mắt người đừng nói rõ điểm yếu, đánh người đừng đánh ngay mặt.

Về mặt Sính Đình trong phút chốc liền lạnh xuống, đứng dậy hướng đi ra ngoài đình.

Chương Minh Châu hắt cảm khê hừ một tiếng, không có ý tốt nhanh chóng đưa một chân ra. Sính Đình bất ngờ không kịp đề phòng liền té nhào vào cột đình, đầu gối đập lên trên lan can bằng đá, một trận đau đớn như kim châm muối xát đánh tới, trên mặt nàng toát ra mồ hôi lạnh, nước mắt cũng mau chóng rơi xuống.

Trong đình vài người giật nảy mình, Chương Mỹ Ngọc cùng Triệu Nghi Tư vội vàng tới đỡ nàng, Chương Minh Châu thái độ khoa trương giả vờ hốt hoảng nói: “Ai nha, muối muối tại sao lại không cẩn thận như vậy! Đường đi rất rộng mà cũng té ngã sao.” Chân mày và khoe mắt cau lại nhưng cũng không giấu được vẻ sáng khoái, dám quyền rũ biểu ca, nên ngã rách gương mặt hồ ly tinh của người đi.

Triệu Thụy Phong cũng đưa tay đỡ, sốt ruột, luôn miệng hỏi có đau lắm không, muốn gọi đại phu hay không.

Sính Đình thử cử động một cái, cảm giác đầu gối không đau như trước nữa, lấy tay sờ soạng lên vấy một chút, cũng không có chảy máu, chắc là không bị rách da, chỉ là khuỷu tay trái có chút đau, đoán chừng là đập vào trên cây cột rồi. Bất đắc dĩ cười khổ nói: “Do ta không cẩn thận! Chỉ là đụng một chút thôi, không sao đâu.”

Người khác không để ý, nhưng Triệu Thụy Phong lại nhìn thấy Chương Minh Châu cố ý đưa chân ra, lúc này lại thấy Sính Đình sắc mặt tái nhợt, giọt lệ long lanh vẫn còn đọng lại trong đôi mắt to, đáng vẻ nhút nhát yêu kiều càng nhìn càng thêm đậm đáng yêu, lòng thương hương tiếc ngọc lại nổi lên, bức xúc hướng Chương Minh Châu nói: “Nhị biểu muội, muội tại sao có thể can chân muội muội của mình? May mắn là tam biểu muội không bị đụng trúng đâu.”

Trong nháy mắt sắc mặt Chương Minh Châu cứng đờ, ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ, đây rốt cuộc là biểu ca của ai? Nhưng nàng ở trước mặt biểu ca đã giả dạng thành thực, lập tức đem khăn tay đặt lên khoe mắt, nằm trong ngực Chương Mỹ Ngọc, thút tha thút thít khóc lên: “Biểu ca tại sao lại vu oan cho muội? Là tam muội muội đi không nhìn đường mà.”

“Biểu ca huynh nhìn lầm rồi!” Chương Mỹ Ngọc miễn cưỡng cười nói: “Ta cùng muội ấy đều thấy tam muội muội không cẩn thận tự mình té ngã.”

“Đúng vậy, ca ca, huynh nhất định là nhìn lầm rồi.” Triệu Nghi Tư đi tới dùng khăn lau nước mắt cho Chương Minh Châu, khẽ cười nói: “Biểu muội đừng khóc nữa, biểu tỷ sẽ kêu ca ca bồi tội với muội.”

“Muội rốt cuộc là làm sai chỗ nào, tại sao biểu ca trước mặt nhiều người quở trách muội?” Chương Minh Châu không thuận theo, nũng nịu oán giận.

Triệu Thụy Phong thấy Chương Minh Châu khóc không ngừng, bất đắc dĩ nói: “Là biểu ca nhìn lầm rồi! Chỉ cần biểu muội không khóc nữa, muốn đánh muốn giết tùy ý muội muội được không?” Triệu Thụy Phong đồ dành nữ tử trước giờ đều là một bộ dáng đó.

Chương Minh Châu nghe vậy “Phốc xích” một tiếng nở nụ cười.

Lúc này, đại nha đầu Thu Hương một thân sắc áo đẹp đẽ đi tới, cung kính hướng mọi người hành lễ, sau đó hướng về phía Triệu Thụy Phong nói: “Thiếu gia, Thành công từ sai người đưa lễ vật đến.” Triệu Thụy Phong thở phào nhẹ nhõm: “Biểu muội cuối cùng cũng nở nụ cười, tam biểu muội cũng không có gì đáng ngại, vậy vì huynh trước đi xử lý một chút chuyện, hôm khác sẽ bồi tội với các muội muội.” Nói xong thân nhiên mang theo nha đầu rời đi.

“Tốt lắm, tốt lắm! Chỉ là hiểu lầm thôi.” Triệu Nghi Tư cười nói riu rít lời kéo Sính Đình ngồi xuống, hào hiệp nói: “Ta hôm nay là chủ nhà nhưng lại bị các người hù dọa không nhẹ.” Sính Đình đối với nàng lễ phép cười cười, trong lòng thầm sinh cảnh giác.

Chương Mỹ Ngọc mỉm cười đầy sức sống: “Là chúng ta quá rầy biểu muội, ngày khác tỷ tỷ cho biểu muội bồi cái gì không phải này.” Chương Minh Châu sửa sang lại quần áo cũng thuận thế ngồi xuống, trong ánh mắt lại lóe ra một chút âm hiểm, biểu ca vậy mà lại giúp đỡ cho tiểu tiện nhân kia, đây không phải là đồng thời đánh vô mặt của nàng sao? Nỗi nhục này nàng không thể nào nuốt trôi.

Sính Đình cảm giác bản thân mình như bị rần độc nhìn chăm chú, hơi nghiêng người quay đầu về phía sau, lúc này lại đối mặt với cặp mắt tràn đầy hận ý của Chương Minh Châu. Sính Đình không khỏi có chút nhức đầu, Chương Minh Châu nhìn nàng như vậy làm cái gì? Nàng cái gì cũng không có làm, ngược lại bị nàng can chân đến té ngã, khuỷu tay cũng bị thương. Chương Minh Châu thấy Sính Đình nhìn lại, quay mặt đi chỗ khác. Ôn hòa nói: “Tam muội muội, tỷ có chút không thoải mái, muội có thể lại đây đỡ ta qua bên kia hóng mát được không?”

Sính Đình nhớ tới ánh mắt kia của Chương Minh Châu, rất muốn trả lời không được. Dùng chân cũng đoán ra chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, vội vàng nói: “Vay muội đi kêu bọn nha đầu tới đây.” Chương Minh Châu mặt liền đầy châm chọc liếc xéo nàng một cái: “Muội muội đang sợ cái gì? Chẳng lẽ ta lại ăn thịt muội hay sao?”

Người động một chút liền nổi điên, ai mà không sợ? Sính Đình trong lòng oán thầm, trên mặt lại như không có việc gì xảy ra nói: “Nhị tỷ muốn đi đâu, muội đỡ là được!”

Chương Minh Châu chậm rãi đứng lên, hướng hai người trong đình chào một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Phía trước phong cảnh

thật đẹp, muội muội đi theo ta ngắm một chút." Cũng không chờ Sính Đình trả lời, cô lôi kéo nàng đi về phía trước, đi thẳng đến trước mặt hồ sen mới dừng lại.

Chương Minh Châu nhìn hồ sen trước mắt, không nặng không nhẹ hướng Sính Đình nói: "Người thật là bản lĩnh, có thể khiến cho biểu ca thay người ra mặt."

"Nhị tỷ chớ nói giỡn với muội!" Chương Sính Đình tốt tính mỉm cười. Mái tóc nàng suôn mượt như thác nước, mi dài mắt mực, rất khó miêu tả, rất khó vẽ ra, tuy rằng tuổi còn nhỏ, chưa nảy nở hoàn toàn, nhưng vẫn giống như nụ hoa đào tháng ba e ấp trên cành, nụ hoa sắp nở, kiều diễm ướt át.

Chương Minh Châu bị gương mặt xinh đẹp đến ‘nhân thần cộng phần’ của Sính Đình đá kích, trong mắt không hề che giấu chút ghen tị nào.

"Đừng gọi ta là tỷ tỷ! Lúc này không có ai, không cần giả bộ với ta." Chương Minh Châu ghen ghét nhũ mảy, hung hăng hất cánh tay Sính Đình ra, hung ác nói: "Người đang giả vờ đáng thương để tranh thủ cảm tình của biểu ca có đúng không?"

"Chương nhị tiểu thư! Người suy nghĩ quá nhiều." Sính Đình có chút bất đắc dĩ nhìn nàng. Chương Minh Châu đúng là đầu heo, cho rằng ai cũng thích kêu nàng là tỷ tỷ sao, nàng chưa từng hi vọng sẽ nhìn nhận Chương Minh Châu, khi còn bé mẹ con ba người này gây cho nàng không ít khổ sở. Nàng không biết Triệu thị uống nhầm thuốc gì lại đem nàng từ Bạch Vân am trở về đây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tỷ tỷ dòng chính độc ác hãm hại

"Vậy người liền cách xa biểu ca của ta một chút, biểu ca không phải là loại người mà tiện nhân không cha không mẹ như người có thể treo cao." Chương Minh Châu u ám trừng mắt với Sính Đình, cười lạnh nói: "Cũng không nhìn một chút, mình bây giờ là thân phận gì, nếu không phải mẹ ta chịu đón người trở về, người có lẽ còn đang đi xin cơm ngoài đường, đã vậy còn ở nơi này si tâm vọng tưởng biểu ca!"

"Chương nhị tiểu thư người nên ít nói một chút, tích đức cho cái miệng của mình đi, con mắt nào của người thấy ta vọng tưởng đến biểu ca người?" Cho dù là tính khí tốt, lúc này Sính Đình cũng bị Chương Minh Châu làm cho kích động tỏa ra mấy phần hỏa khí.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Chương Minh Châu, âm thanh chua chát: "Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định. Ta có thân phận gì tự bản thân ta biết, không cần người nhắc nhở."

"Nếu không phải người quyến rũ biểu ca, tại sao biểu ca lúc nào cũng bảo vệ người?" Chương Minh Châu tức giận bất bình, bắt đầu phát cáu: "Người với mẫu thân người giống nhau, đều là hồ ly tinh, tuổi còn nhỏ đã biết lấy nhan sắc ra quyến rũ nam nhân."

Người mới là hồ ly tinh, mẫu thân người với ngoại tổ mẫu người, một nhà đều là hồ ly tinh. Sính Đình buồn bực tới cực điểm. Trên đời tại sao lại có nữ nhân kỳ cục như thế này? Chẳng lẽ do thân hình quá dài nên đầu óc bị ngăn lại à.

"Triệu công tử ở trong mắt người có thể là báu vật, nhưng ở trong mắt ta không là cái gì cả, hán đáng giá để ta quyến rũ sao? Giữ lại cái ý định xấu xa đó của người đi, đừng làm ta buồn nôn." Sính Đình mặt trầm như nước, tốt bụng tỏ cáo, nàng ta thực xem nàng như bùn muốn nhào nặn thế nào cũng được sao?

"Người nói cái gì? Người nói ai xấu xa?" Chương Minh Châu hét lên một tiếng, trên mặt đều là vẻ không dám tin.

Sính Đình khinh bỉ nhìn nàng một cái: "Trong lòng người rõ nhất!"

Chương Minh Châu tức giận đến phát run cả người, hướng về phía Sính Đình định giơ tay tát cho nàng một cái. Sính Đình ở Bạch Vân am không có người chăm sóc, thân thủ so với loại thiên kim tiểu thư này nhanh nhẹn hơn rất nhiều, vội vàng lui hai bước để né tránh bạt tai. Chương Minh Châu thu thế lại không kịp, người hướng về phía bên cạnh ngã xuống, Sính Đình trong lòng cả kinh, theo bản năng đưa tay kéo nàng, Chương Minh Châu tức giận hất tay nàng ra, người lại hướng hồ sen rơi xuống.

"A —— a!" Âm thanh thê lương của Chương Minh Châu vang lên ở bên hồ sen.

Sính Đình tim đập mạnh liên hồi, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, Triệu Nghi Tư cùng Chương Mỹ Ngọc vội vàng chạy tới.

Chương Mỹ Ngọc nhìn Chương Minh Châu gãy giữa ở dưới nước, vẻ mặt lo lắng: "Phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Đang êm đẹp sao có thể ngã xuống chứ?" Nói xong sợ hãi liếc mắt nhìn Sính Đình một cái. Thời tiết đã đến cuối tháng tám nên nước trong hồ hơi lạnh. Sính Đình vội vàng quay đầu lại, hướng về nhóm ma ma và nha đầu đi theo ở phía xa xa hô lớn: "Có người rơi xuống nước rồi! Mau tới cứu mạng!"

Nha hoàn và ma ma nghe như vậy vội chạy tới, có hai ma ma biết bơi ra sức nhảy oanh xuống nước cứu người. Hai người này bơi rất giỏi, một hơi lặn xuống dưới nước, trong nháy mắt một ma ma liền bế Chương Minh Châu đi lên, bà đem người để xuống đất liền bắt đầu giúp Chương Minh Châu bài trừ nước bụng ra, Sính Đình vội vàng đi lên phụ đỡ Chương Minh Châu.

"Khụ! Khụ khụ!" Chương Minh Châu phun ra mấy ngụm nước sau đó lại hoảng sợ khóc lớn lên. Sính Đình thấy nàng tuy rằng sắc mặt không tốt, còn có chút kinh hãi quá độ, nhưng mà nhìn chung cũng không có gì đáng ngại, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chương Mỹ Ngọc đẩy Sính Đình ra ôm Chương Minh Châu vào lòng rồi rít khóc ồ lên, Sính Đình bị đẩy một cái lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, cũng may có một ma ở phía sau đỡ lấy nàng, Triệu Nghi Tư cũng bị hù dọa đến gương mặt trắng bệch.

"Minh Châu, Minh Châu. Con thế nào? Con đừng hù dọa mẫu thân." Triệu Nguyệt Nga khóc lóc kinh thiên động địa chạy vội tới.

Hồ lão phu nhân và Tôn phu nhân cùng những ma ma già xung quanh cũng vội vàng chạy lại, nhìn thấy Chương Minh Châu được cứu lên, Hồ lão phu nhân cùng Tôn phu nhân gần như đồng thời chấp tay hành lễ, luôn miệng niệm a di đà Phật.

"Biểu muội không sao chứ?" Rất xa một âm thanh truyền đến, thì ra là Triệu Thụy Phong đang vô cùng lo lắng đi lại.

"Kịp thời cứu lên, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng mà biểu tiểu thư thân thể quý giá tốt nhất nên tìm đại phu xem một chút mới an tâm." Ma ma nhìn các chủ nhân đang lo lắng hỏi, vội vàng đáp.

"Biểu ca! Hu hu hu. Thật đáng sợ. Làm muội sợ muốn chết!" Chương Minh Châu vừa nghe đến tiếng của Triệu Thụy Phong, càng khóc đến hoa lệ dài vãi.

"Mau đưa đến nôan các của ta, ở ngoài này lạnh sẽ không tốt." Hồ lão phu nhân một tiếng chỉ thị.

Sau một hồi người ngã ngựa đổ, Triệu Nguyệt Nga đau xót ôm Chương Minh Châu đã thay xong y phục vào lòng hỏi: "Minh Châu, đang êm đẹp tại sao đột nhiên lại rơi xuống nước?"

Chương Minh Châu vừa lẩm bầm vừa nghiêng mặt ngẩng đầu. Nàng có chút sợ sệt nhìn Sính Đình, trầm mặt không lên tiếng, nhưng lại quay sang Triệu Nghi Tư nói: "Biểu tỷ, vừa rồi người cùng tỷ tỷ cũng thấy được đúng không, là tam muội nàng."

Triệu Nguyệt Nga nhìn Chương Minh Châu một chút, lại nhìn Sính Đình một chút, trong lòng nghi ngờ càng sâu.

Triệu Nghi Tư cau mày, rồi rầm nửa ngày mới nhỏ giọng ngập ngừng: "Xa xa chỉ thấy nhị biểu muội cùng tam biểu muội tranh chấp cái gì đó, thật sự không thấy rõ."

Chương Mỹ Ngọc đôi mắt lệ quang lóng lánh, nức nở nói: "Mẫu thân, con cùng biểu muội chỉ nhìn thấy nhị muội cùng tam muội dường như cãi nhau, muốn đi tới khuyên nhủ, ai ngờ nhìn thấy tam muội nàng." Nói tới đây nàng im lặng liếc Sính Đình, do dự nói: "Tam muội nàng đẩy nhị muội một cái." Nàng mặc dù không nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà nàng muốn Sính Đình phải gặp tai họa. Từ sau khi Sính Đình trở về, mọi người đều khen nàng xinh đẹp, ngay cả biểu ca phong lưu phóng khoáng cũng nhìn nàng bằng cặp mắt khác, nàng luôn tự hào về nhan sắc có một không hai của mình, bây giờ nghe mọi người khen cô gái khác mà không phải mình, nàng làm sao có thể chịu được.

Triệu Nguyệt Nga mặt tái xanh quay sang hung tợn nhìn Sính Đình, trừng mắt lạnh lùng nói: "Người nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao đẩy Minh Châu xuống nước?"

Mọi người trong phòng đều đem tầm mắt dừng trên người Sính Đình.

Sính Đình lòng trầm xuống, chỉ cảm thấy buồn cười, hướng mọi người thi lễ, bình tĩnh nói: "Nhị tỷ cùng ta lúc đó nổi lên tranh chấp, ra tay giáo huấn ta, bởi vì đánh không tới, không cần thận liên rơi xuống hồ sen, ta muốn kéo nhị tỷ. . . ."

Chương Minh Châu cắn môi, ủy khuất nhìn mọi người nói: "Con không có! Không có muốn đánh muội muội, muội muội người. Vu oan cho ta." Âm thanh nhu nhuợc đáng thương, nàng không tin, loại nữ nhân bại hoại đạo đức như vậy, biểu ca còn có thể bị mê hoặc sao.

Trong mắt Triệu thị lạnh tới cực điểm, hung hăng nói: "Nói năng bấy bạ! Nói như vậy chẳng lẽ đại tỷ cùng nhị tỷ người đều vu oan cho người, là nhị tỷ người tự mình ngã xuống?"

"Nữ nhi cũng có lỗi, là ta không thể giữ chặt nhị tỷ, nhưng nữ nhi sẽ không làm chuyện trái với lương tâm và đức hạnh của mình." Sính Đình kiên trì, không kiêu ngạo không xua nịnh đáp lại. Nghĩ thầm, Chương Minh Châu thủ đoạn mặc dù vụng về, nhưng cũng là dùng được. Việc hôm nay chỉ sợ khó có thể tốt đẹp!

"Tuổi còn nhỏ mà luôn miệng nói dối, chẳng phân biệt được tôn ti trật tự, một thứ nữ mà dám động thủ đẩy tỷ tỷ dòng chính xuống nước! Nguyệt Nga người nên hảo hảo giáo huấn." Âm thanh nghiêm khắc của một lão phu nhân xen vào, chính là Triệu Hồ thị Hồ lão phu nhân.

Triệu thị lòng mảy dưng đứng, hướng Sính Đình cúi kính quát lớn: "Người quý xuống cho ta! Người như vậy mà dám to gan lớn mật muốn hại chết tỷ tỷ dòng chính, nếu như hôm nay không hảo hảo giáo huấn người, về sau truyền ra ngoài chẳng phải là mất hết mặt mũi của ta!" Đây mắt Triệu thị chợt hiện lên một chút oán hận chán ghét. Nữ nhi của tiện nhân kia sau khi trở về, ngày ngày xuất hiện ở trước mắt kích động nàng, lần này rốt cuộc cũng rơi vào trong tay nàng, nàng nhất định sử dụng thủ đoạn tốt nhất để chà xát tiểu tiện nhân kia.

Triệu Thụy Phong nhìn thấy Sính Đình quỳ trên mặt đất nhỏ bé và yếu ớt, cảm thấy tam biểu muội không giống loại người như vậy, không nhịn được nói: "Nội tổ mẫu cùng cô cô trước tiên bớt tức giận, có thể là nhị biểu muội cùng tam biểu muội cãi vã, tam biểu muội không cần thận thất thủ cũng nên. "

Chương Minh Châu thấy Sính Đình vẫn có thể làm cho biểu ca lên tiếng che chở, càng thêm ghen ghét, mở miệng nói: "Biểu ca tấm lòng lương thiện,

nhưng tam muội muội sai lầm chính là sai lầm, nên bị phạt. Nếu không sau này mẩu thân làm sau dạy dỗ ta cùng tỷ tỷ, chẳng lẽ làm sai chuyện gì cũng nói là do không cẩn thận?" Nàng tự nhận là lời nói này rất hào phóng cách quý phái, nhất định biểu ca sẽ nhìn nàng bằng cặp mắt khác, trong lòng đắc ý, khiêu khích nhìn về phía Sính Đình.

Triệu Nguyệt Nga nghe vậy giận không kềm được: "Thục nhi, đây là việc của nữ tử, con không cần để ý, ngay trước mặt chúng ta nó cũng dám vu tội cho tỷ tỷ mình, như vậy có thể nghĩ, quả nhiên là con của tiểu thiếp sinh ra nên không được dạy dỗ, mất hết mặt mũi." Tôn phu nhân bởi cười đem Triệu Thục Phong kéo qua một bên, trừng mắt nhìn hấn vài lần.

Cái gì cũng có thể nhịn nhưng cái này không thể nhịn được! Bản thân Sính Đình chịu bao nhiêu ủy khuất cũng không sao, nhưng mẩu thân thì không cho phép kẻ nào xâm phạm. Không phải là bị đánh bằng roi sao, chỉ cần không đánh chết nàng là được. Nàng thẳng tắp quỳ trên mặt đất, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng như ngọc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Nguyệt Nga: "Tại sao phu nhân không hỏi lý do ta cùng nhị tỷ xảy ra tranh chấp?"

Lại thần thái tự nhiên chuyển hướng Chương Minh Châu, khoi mào khoe miệng nhàn nhạt hỏi: "Nhị tỷ thật sự muốn ta nói ra?"

Triệu thị tức giận cả người phát run, nổi trận lôi đình. "Được! Được! Ta ngược lại muốn nghe xem ngươi có thể nói cái gì? Cho dù ngươi có nói khéo như rót, xem ngươi có thể nói ra được đóa hoa hay không?"

Hồ lão phu nhân cũng khinh thường hừ một tiếng: "Xảo ngôn lệnh sắc."

Chương Minh Châu nghe xong mặt liền biến sắc, vội nhẹ nhàng lôi kéo Triệu thị, một bộ dáng lòng còn sợ hãi: "Mẫu thân, nữ nhi suy nghĩ một chút, biểu ca nói rất đúng, muội muội chỉ là không cẩn thận, cũng may nữ nhi vô sự, mẩu thân không cần truy cứu nữa!" Lúc trước nàng có khiêu khích Sính Đình vài lần, ngay cả chen chân làm Sính Đình ngã cũng không bị lộ ra, có thể thấy được nàng so với trước kia vẫn giống nhau, rất dễ ức hiếp. Nhưng bây giờ bộ dáng của Sính Đình thể hiện rõ muốn cá chết rách lưới bằng bất cứ giá nào, nàng không dám xác định, Sính Đình có thể không cần thanh danh, nhưng nàng chính là muốn cho biểu ca lưu lại ấn tượng tốt.

Triệu thị cúi đầu nhìn nàng, cảm thấy có chút kinh ngạc, trấn an nói: "Con không cần sợ! Mẫu thân nhất định sẽ giúp con dạy dỗ tiểu tiện nhân này, thay con đòi lại công bằng."

"Mẫu thân, người cùng ngoại tổ mẫu thương yêu con, nữ nhi biết. Nhưng muội muội nàng vừa ở trên núi trở về, đã bị mẫu thân xử phạt, truyền ra ngoài cũng không tốt." Chương Minh Châu ra dáng tỷ tỷ hiểu chuyện, trong lòng thì tức muốn chết, nhưng lúc này trước mặt biểu ca, để cho tiểu tiện nhân ngượng ngập đắc ý một lần!

Triệu thị nhìn Hồ lão phu nhân một chút, Hồ lão phu nhân trầm ngâm chốc lát, không vui nói: "Cũng được, trước kia không ai dạy nó những thứ này, nói ra cũng không về vang gì, ngươi sau khi trở về phải dạy dỗ nó cho tốt."

Triệu thị không cam lòng, cũng chỉ phụng phịu nói: "Lần này tha cho ngươi, nhưng nếu có lần sau để xem ta có trừng trị ngươi hay không?"

Sính Đình âm thầm một hồi lâu, mới thấp giọng nói đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiếu niên trên đường là ai?

Chuyện này qua đi, mọi người cũng không còn hứng thú ăn cơm, chờ đại phu xem qua Chương Minh Châu nói cứu lên kịp thời nên thân thể không có gì đáng ngại xong, Hồ lão phu nhân liền sai Triệu Thục Phong hộ tống các nàng về Chương phủ.

Đường về trên xe ngựa, về mặt Chương Minh Châu luôn âm trầm, cũng không để ý tới Triệu thị một bên lái nhai nói trở về sẽ làm cho Sính Đình đẹp mặt.

Chương Mỹ Ngọc tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn nàng một cái: "Nói ngươi đàn, thật đúng là không oan uổng cho ngươi. Còn dùng khổ nhục kế?"

Triệu thị đình chỉ lời nói ngạc nhiên không dứt, không hiểu rõ con gái lớn đang nói cái gì.

Chương Minh Châu vẫn cãi chày cãi cối: "Ta hôm nay xem chút chết đuối, ngươi còn nói ta như vậy, ngươi có phải là chị ruột của ta hay không?"

Chương Mỹ Ngọc liếc xéo nàng, ngạo mạn nói: "Về điểm này, một chút kỹ xảo của ngươi cũng chỉ lừa được nương thôi, ngay cả Thục biểu ca cũng không gạt được, ta mà là ngươi ta có thể sẽ thẹn đến chết mất, nàng là người ngoài, một thân một mình, dù ông trời có cho nàng mượn lá gan, nàng cũng không dám đẩy ngươi xuống hồ!"

"Minh Châu, con?" Dù cho Triệu thị vô ý, nhưng nghe như thế cũng hiểu được: "Con tại sao có thể. . . . Con, cái đứa nhỏ này tại sao có thể tổn thương tới bản thân mình như vậy?"

Chương Minh Châu vô cùng chán nản nói: "Là ta vu oan cho nàng, vậy thì thế nào? Hôm nay nàng ta mới trở về, biểu ca đã mấy lần lên tiếng bảo vệ nàng, còn khen nàng khí chất xuất trần, rõ ràng là hồ ly tinh." Nàng quả thực không rõ tiểu tiện nhân kia có điểm gì tốt? Lúc còn nhỏ nàng hy vọng phụ thân sẽ yêu thương nàng như yêu thương Sính Đình vậy, ôm nàng vào trong ngực, để nàng ngồi trên đùi, cưng chiều từ ái nhìn nàng. Nàng ngày nào cũng nghĩ nếu như không có Sính Đình có lẽ người phụ thân yêu nhất sẽ là nàng! Là nàng!

"Đó là bản lĩnh của nàng, bản thân ngươi đi theo phía sau biểu ca nhiều năm như vậy, biểu ca có coi trọng ngươi chưa? Ngươi có bản lĩnh thì kêu biểu ca đối với ngươi phục phục thiếp thiếp đi!" Chương Mỹ Ngọc dốc hết đức đã kích Chương Minh Châu, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra là hoa roi hữu ý nước chảy vô tình nhưng Chương Minh Châu lại đơn phương cho rằng biểu ca thích nàng.

"Chương Mỹ ngọc! Ngươi cảm miệng! Ngươi đừng có dạy đời ta?" Chương Minh Châu thẹn quá thành giận: "Ngươi ít giả bộ hiền lương thực đức đi, bản thân ngươi cũng không tốt lành gì? Trước mặt thì như thế này sau lưng lại hoàn toàn khác, suốt ngày khẩu thị tâm phi, còn dám nói ta!"

"Ngươi! . . ." Chương Mỹ Ngọc tức giận cả người phát run, sắc mặt khó coi cực điểm.

"Minh Châu! Tại sao con lại nói chuyện với tỷ tỷ như vậy."

Triệu thị nhìn không được quả trách Chương Minh Châu một tiếng. Nhưng vừa thấy nữ nhi bộ dáng mau nước mắt lại vội vàng trấn an: "Hôm nay mẫu thân vừa nói với ngoại tổ mẫu về hôn sự của con và Thụy nhi, nhưng hiện tại quan trọng hơn chính là hôn sự của tỷ tỷ con." Minh Châu mười bốn tuổi còn vội, Mỹ Ngọc đã mười lăm mười sáu tuổi, cũng không thể đợi được rồi. Đa số nữ tử Thanh Long quốc ở tuổi cập kê liền định ra hôn sự trước, thậm chí sớm hơn, nếu không phải là Chương lang đi sớm, Mỹ Ngọc cũng đã lập gia đình rồi.

"Tóm lại con phải gả cho biểu ca, nếu không con liền xuống tóc đi làm ni cô." Chương Minh Châu chăm chú nhìn Triệu thị, bá đạo nói.

Chương Mỹ Ngọc một phen che miệng Chương Minh Châu lại, thấp giọng quát lớn: "Có cô nương nhà nào suốt ngày đem nam nhân treo bên miệng, đúng là không biết xấu hổ? Ngươi còn dám lớn tiếng như vậy."

Chương Minh Châu hu hu trong miệng, vừa muốn phản kháng, xe ngựa bỗng ngừng lại, ba mẹ con ngơ ngác nhìn nhau.

Chợt âm thanh của Triệu Thụy Phong bên ngoài xe vang lên: "Cô cô, phía trước có kiệu hoa đi đón dâu ngang qua, người đi đường chen chúc đã ngăn lại con đường, chúng ta nên đi đường vòng hay vẫn là chờ kiệu hoa đi qua?"

"Biểu ca!" Chương Minh Châu nghe được âm thanh, vẻ mặt vui mừng đem rèm cửa sổ xốc lên, nhìn về phía Triệu Thụy Phong trong ánh mắt có ngưng ngưng cũng có chờ đợi.

Triệu thị mở cửa sổ ra nhìn nhìn, trước mặt có một đội ngũ đón dâu đang chậm rãi đi về hướng Bắc, dọc theo đường đi khua chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt, người đi đường đều đi theo phía sau đội ngũ kiệu hoa. Vội vàng nói: "Đường vòng quá xa, cứ chờ một chút, kiệu hoa đi qua chúng ta sẽ đi, Thụy nhi con phải người đến những xe ngựa khác thông báo một tiếng."

Chương Minh Châu ở trong xe suy nghĩ một chút, nhắc vẩy xốc màn xe lên liền nhảy xuống, tốc độ nhanh đến nỗi Triệu thị đưa tay kéo cũng không kịp.

Chương Mỹ Ngọc nghiêng rằng một cái, mới vừa cùng nàng nói chuyện bây giờ toàn bộ đều vô ích, chỉ cần nhìn thấy biểu ca sẽ không để ý tới gì nữa, còn thích tỏ ra thông minh, sự thật là ngu không ai bằng. Hi vọng chỉ là do bản thân nàng quá đa nghi.

Triệu Thụy Phong đứng ở bên cạnh chiếc xe ngựa Sính Đình đang ngồi, hướng vào trong xe truyền lời. Chương Minh Châu vừa thấy tình cảnh như thế liền thay đổi sắc mặt, lập tức đi thẳng tới. "Biểu ca, đang cùng ai nói chuyện vậy?"

"Ta bảo tam biểu muội cùng bọn nha đầu ở trong xe chờ một chút, biểu muội như thế nào xuống đến nơi này?" Triệu Thụy Phong hơi có chút kinh ngạc nhìn nàng. Thanh Long quốc đối với nữ tử không có quy định khắc nghiệt như tiền triều, cho phép nữ tử ra đường không cần mang theo khăn che mặt, nhưng thiên kim tiểu thư xuất đầu lộ diện ở trên đường bị người ta nhìn tới nhìn lui đối với khuê danh dù sao cũng không tốt.

"Ta đến xem biểu ca đang bận rộn cái gì?" Chương Minh Châu vẻ mặt không tốt hưng sư vấn tội.

"Đã hết bận rồi, ta đi xem cô cô một chút." Triệu Thụy Phong cũng có ý định tránh người, nhìn sắc mặt Chương Minh Châu bất thường, không muốn tự mình tìm phiền toái, xoay người đi tới xe ngựa của Triệu thị.

Chương Minh Châu oán nhìn bóng lưng Triệu Thụy Phong, lòng mảy mảy động động, quay sang căm hận nhìn chằm chằm xe ngựa trước mắt, một phen tiến lên xốc màn xe: "Muội muội! Uống công biểu ca quan tâm ngươi như vậy, ngươi cũng không xuống xe cảm ơn biểu ca."

Sính Đình ngồi ở trong xe không nhúc nhích, lạnh nhạt nói: "Vậy thì thỉnh Nhị tỷ thay mặt muội tạ ơn Triệu công tử đi." Sính Đình cũng lười để ý lừa gạt vô cớ của nàng, nữ nhân này thật sự là bất chấp lý lẽ, dùng ánh mắt ra hiệu cho Thính Vũ không cần nói chuyện. Hai nha đầu của Chương Minh Châu cùng Chương Mỹ Ngọc nhìn thấy chủ nhân hóa khí lớn như vậy cũng không dám lên tiếng.

Chương Minh Châu trong mắt quan sát đánh giá, trong lòng lại càng sinh ra một cỗ tà hỏa. Hôm nay nàng đã cố gắng diễn xuất đến rơi xuống nước, vốn tưởng rằng có thể đổ tội lên trên người Sính Đình, làm cho nàng mất hết danh dự, ngược lại bị Sính Đình uy hiếp, vừa rồi còn bị Chương Mỹ Ngọc giáo huấn một trận.

Nghĩ đến đây, lửa giận từ tim từ gan bốc lên. Nàng hít một hơi thật sâu, không nói một lời đoạt lấy roi ngựa trong tay phu xe đang đứng hầu một bên, hung hăng quát một roi lên mông ngựa. Chương Minh Châu ôm nỗi hận ra tay, chỉ nghe 'bà' một tiếng roi ngựa liền vung mạnh ở trên thân ngựa. Con

ngựa bị đau, hí một tiếng ngay lập tức bay nhanh về phía trước, cũng kéo theo xe ngựa chạy lên, xe ngựa bỗng nhiên lắc mạnh, Sính Đình cùng mấy nha đầu đều bị ngã trái ngã phải, các thiếu nữ đều thất kinh hét rầm lên.

"Ai nha. Trời ơi!"

"Ngựa nổi chứng!"

"Mau tránh ra mau tránh ra!" Mấy tiếng gào vội vàng.

Mất thấy xe ngựa không khống chế được sẽ đụng vào đám người vây quanh kiệu hoa xem náo nhiệt, người đi đường đều theo bản năng quay đầu, không đành lòng tận mắt chứng kiến bị kịch xảy ra. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, giữa lầu hai của “Như Ý lâu” có một bóng dáng màu tím bay ra, nhanh như tia chớp vờn vàng ngổi lên trên con ngựa đang kinh hãi, hai chân kẹp lại, thân hình hơi trầm xuống, đuôi ngựa lập tức quỳ trên mặt đất liền bất động, xe ngựa cũng đột nhiên dừng lại.

"A!" Sính Đình ở trong xe ngựa bị đụng ngất đến bảy tám lần, cuối cùng lại bị văng ra ngoài.

Đám người lại bị làm cho hoảng sợ cùng nhau quát to lên. Trong chớp nhoáng, chỉ thấy ngay lập tức bóng dáng màu tím kia như quỷ mỵ bay vút về hướng Sính Đình. Trước khi thân thể Sính Đình bị rơi xuống đất, dễ dàng đưa một tay ra tóm lấy nàng ôm vào trong lòng, sau đó nhanh chóng dùng cái tay kia chống trên mặt đất, tiêu sái nhẹ nhàng đứng ở bên đường. Ngay tức khắc đám người không ngừng vỗ tay tán thưởng, đây là thiếu niên nhà ai? Quả nhiên anh tuấn phi phàm.

Triệu Thụy Phong cùng Chương Minh Châu ngơ ngác giương眸 nhìn thiếu niên áo tím đang ôm Sính Đình ở bên đường. Thiếu niên này nhìn qua ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao lớn rắn rỏi, mày kiếm nhập tóc mai, mắt sáng như sao, mặc dù vô cùng tuấn mỹ nhưng cả người lại mang theo một cỗ sát khí lạnh lẽo thấu xương, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Cũng có một loại khí chất quý phái làm cho người ta thuận phục.

Chương Mỹ Ngọc đỡ Triệu Nguyệt Nga xuống xe ngựa, hai mắt sáng ngời, yên lặng nhẹ nhàng nhìn thiếu niên phong lưu tuấn tú trước mặt. Nàng chưa từng thấy qua nam tử nào tuấn tú hơn thiếu niên này. Trái tim nàng nhất thời đập thình thịch, mặt càng ngày càng hồng.

Thiếu niên chỉ cảm thấy người trong ngực mềm mại không xương, chớp mũi quanh quẩn mùi hương thiếu nữ thơm ngát. Sau khi đỡ Sính Đình đứng vững, liền buông lỏng tay ra, cúi đầu ân cần hỏi han: "Nàng không sao chứ?" Âm thanh ôn nhuận vô cùng thu hút, lời nói dường như rất tự nhiên.

Sính Đình bị văng ra khỏi xe ngựa còn tưởng rằng sẽ mất đi cái mạng nhỏ này, sống sót sau tai nạn bỗng nhiên nghe được âm thanh của nam tử, hơi ngẩng ra, vội vàng trả lời: "Ừ, ta không sao. Đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp." Nàng đưa tay đỡ cái đầu vẫn đang quay cuồng. Cúi đầu quỳ gối khẽ chào thật sâu, cũng không để ý chỗ vừa bị đụng đau do xe ngựa lôi kéo, không nhận được than lên một tiếng, hít khí lạnh vào miệng. Nàng hôm nay ra cửa không xem ngày, trên mặt nhất định viết là hôm nay không nên xuất hành.

"Cô nương, nàng không cần gấp gáp?" Thiếu nữ trước mặt dung mạo như tiên tử, thanh lệ vô song, nho nhã xuất trần. Thiếu niên hơi có chút thất thần, vội vàng khom người đưa tay một phen diu đỡ: "Một cái nhấc tay, không đáng nhắc đến. Bởi vì sự tình khẩn cấp, mạo phạm tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội."

Mấy nha đầu lần một vòng từ trên xe ngựa xuống. Chưa kịp hoàn hồn Thính Vũ đã nước mắt lưng tròng chạy đến bên người Sính Đình: "Tiểu thư! Tiểu thư người như thế nào?" Đều do nàng ở trong xe không thể giữ chặt tiểu thư, mới khiến cho tiểu thư bị văng ra khỏi xe ngựa. Nàng cũng lo lắng gần chết, cũng nghĩ đến lấy cái chết để tạ tội rồi.

Sính Đình cười với nàng một cái. An ủi nàng: "Đừng lo lắng! Ta vô sự, là vị công tử này đã cứu ta."

Thính Vũ phù phù quỳ gối trước mặt thiếu niên: "Đa tạ công tử đã cứu tiểu thư nhà ta, đại ân đại đức của công tử, nô tì cam nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa, kết cỏ ngậm vành hồi báo công tử." Nói xong liền tiếp dập đầu.

"Công tử cứu muôn muội của tiểu nữ một mạng, kính xin công tử cho biết quý danh để sau này mẫu thân đến tôn phủ hậu tạ." Chương Mỹ Ngọc chân thành nhẹ nhàng bước đến, dịu dàng quyến rũ nàng vẫy hướng tới thiếu niên áo tím thì lễ, chợt quay lại sáng giọng nũng nịu với Sính Đình: "Tam muội muội xem chút hũ chết tỷ tỷ, tim của tỷ tỷ đến giờ vẫn đập thình thịch." Nói xong liền vươn ngón tay thon dài vuốt vuốt ngực, bộ mặt lộ vẻ yếu ớt nhất gan.

Thiếu niên thấy Triệu Thụy Phong đỡ Triệu thị đi về hướng bên này, có chút không kiên nhẫn cau mày một cái, âm thanh trong trẻo lạnh lùng: "Cô nương không cần khách khí, ngược lại thương thể vị cô nương kia quan trọng hơn, cáo từ!" Nói xong liền xoay người bước nhanh đi, vạt áo màu tím theo gió nhẹ nhàng tung bay, mấy bước liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Chương Mỹ Ngọc thoáng chốc ngây ngẩn cả người, trên mặt đều là vẻ thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thiệp mời của Định Quốc công phu nhân

Chương Minh Châu sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, còn ngầy ngồ đứng bất động tại chỗ. Đội ngũ đón đầu đã sớm đi xa, đám người xung quanh vẫn còn tùm nập năm ba chỉ chỉ trỏ trỏ.

Triệu Thụy Phong lau mồ hôi lạnh, vội vàng thỉnh cô cô cùng các biểu muội lên xe, hiện tại hẳn chỉ muốn đưa mấy vị tổ tông này về nhà bình an.

Không ai chú ý tới nam tử tay cầm quạt giấy đang đứng cạnh cửa sổ tại một gian phòng ở lầu hai của “Như Ý lâu”. Nam tử hoa phục cầm bào, thanh niên tuấn nhã, khỏe miệng chứa một chút ý cười, thì thào nói nhỏ: “Thân thủ càng ngày càng tốt Xem ra là đại công cáo thành rồi. Còn có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân Không được, ta phải nhanh đem báo tin tức này” Đường như nghĩ đến cái gì, lại “Xi” một tiếng lắc đầu bật cười lên.

Ngô Đồng viện của Chương phủ, trong nhà chính, tất cả người hầu đều bị Vương ma ma lạnh lẽo cho lui ra ngoài. Triệu thị ngồi ở vị trí cao nhất nhắm mắt không nói gì, Trần ma ma nhẹ nhàng đầm đầm ở phía sau vai cho nàng. Chương Mỹ Ngọc không có tâm trạng đứng ỉu xiu một bên ngắm nghía móng tay màu đỏ của mình.

Chương Minh Châu cùng Sinh Đình thì quỳ trên mặt đất.

Triệu Nguyệt Nga chậm rãi mở to mắt, nâng chung trà lên, mở nắp ra nhấp một ngụm trà, đè ép cơn tức trong lòng. Chương Minh Châu ở trên đường cái làm ra chuyện ra như vậy. Bị mọi người chỉ trỏ không nói, cũng khiến nàng không còn lý lẽ gì để bắt bẻ Sinh Đình nữa. Nghĩ tới đây, nàng trong cơn tức giận, đối với Chương Minh Châu không khỏi có chút hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bốp” một tiếng bàn tay vỗ vào trên mặt bàn: “Minh Châu, mới vừa rồi ở trên đường là chuyện gì xảy ra?”

Thân thể Chương Minh Châu run lên một cái, khẩn trương đáp: “Mẫu thân! Nữ nhi hôm nay rơi xuống nước.” Nàng tạm dừng một chút. Quả nhiên thấy sắc mặt Triệu thị dịu đi, kéo khăn gấm, liền đáng thương khóc ồ lên: “Nữ nhi không phải cố ý, chẳng qua là quất nhẹ con ngựa một cái, ai ngờ con ngựa này.” Bởi vì nàng nhỏ nhất nên Triệu thị luôn luôn xót nàng, không nỡ đánh không nỡ nể.

Mắt phượng nhỏ dài của Triệu Nguyệt Nga bắn ra một đạo hàn quang, cuối xuống quan sát Sinh Đình hồi lâu, lời nói lộ ra vẻ khinh thường: “Sinh Đình! Minh Châu chẳng qua là bôi vôi vì người làm nó rơi xuống nước nên mới đùa với người một chút thôi, người nói thế nào đây?” Nàng tuy rằng đã biết căn cơ mọi chuyện, nhưng vẫn nói như vậy, nàng không tin, ở trong Chương phủ này còn có ai bênh vực cho Sinh Đình. Nếu như nói Thanh Mặc là cái gai trong lòng nàng thì Sinh Đình chính là cái đinh trong mắt nàng.

Trước kia mỗi lần nàng lên mặt sử dụng uy quyền của vợ lớn để hành hạ Thanh Mặc, Chương Ngọc Long sẽ trợn mắt nhìn nàng, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, một mạch che chở cho con tiện nhân kia. Đúng! Là nàng sử dụng thủ đoạn để được gã cho hắn, chia rẽ hai người bọn họ. Nhưng nữ nhân kia sao có thể so sánh với nàng, nàng là đích nữ nhà cao cửa rộng, nữ nhân kia chỉ là một tiện chủng không cha không mẹ, không biết ở chui đâu ra.

Thời điểm Chương lão phu nhân còn tại thế, Chương Ngọc Long bởi vì còn có điều kiêng kỵ nên cho nàng chút mặt mũi. Sau khi Chương lão phu nhân qua đời, không có người áp chế Chương Ngọc Long, cho nên hắn chỉ mang theo tiện nhân kia cùng Sinh Đình, một nhà ba người quay về chịu tang lão phu nhân. Vứt bỏ nàng cùng vợ lẽ Hương Lan mà Chương lão phu nhân nạp cho, chẳng hề quan tâm tới nữa. Mỗi lần nghĩ đến những chuyện này, Triệu thị sẽ tức giận khó bình ổn, oán khí ngất trời. Cho nên Chương Ngọc Long vừa chết, nàng liền lấy cớ Sinh Đình vì giữ đạo hiếu, tổng nó đến am ni cô trên núi Bạch Vân. Lần này nếu không phải Hồ lão phu nhân muốn đón nó trở về, dù nó có chết nàng cũng không mang nó trở về đây.

Sinh Đình nghe được âm thanh của Triệu thị, trong lòng nhanh chóng căng thẳng. Chuyện hôm nay trên đường cái nếu như không phải bị quá nhiều người nhìn thấy, đoán chừng Triệu thị cũng sẽ không hỏi tới, nàng chỉ sợ Chương Minh Châu càng hận nàng hơn, liền nhẹ giọng đáp: “Thật ra nhị tỷ chỉ đùa giỡn một chút, phu nhân không cần để trong lòng.”

“Ta đương nhiên là đùa với muội rồi.” Chương Minh Châu vội vàng tiếp lời. Nghĩ đến chuyện lúc này, nếu như không có thiếu niên áo tím kia ngăn xe ngựa lại, nếu như thật sự đâm vào người đi đường gây ra án mạng, nàng nhất định gặp phiền toái lớn, không khéo ông ngoại làm Lễ Bộ Thượng Thư cũng không cứu được nàng. Đến bây giờ nghĩ lại nàng vẫn còn sợ, nàng cũng không muốn sự việc âm ỉ đến tình trạng không thể văn hồi.

Trần ma ma giúp Triệu thị đổi ly trà nóng, cười nói: “Phu nhân, người xem hai vị tiểu thư thật tốt a, ngài liền đại nhân đại lượng đừng truy cứu nữa.”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Triệu thị liếc mắt nhìn Chương Mỹ Ngọc đang im lặng ở phía sau, thở dài một hơi: “Tỷ muội các người có thể hòa hợp ta thật cao hứng, nhưng hôm nay các người đều có lỗi, vẫn là nên trừng trị một chút.”

Nàng cân nhắc hồi lâu mới tuyên bố: “Minh Châu cầm ra ngoài mười ngày.” Trầm ngâm một lát: “Sinh Đình thì năm ngày.” Nàng luôn luôn lấy Hồ lão phu nhân làm chủ, sai đâu đánh đó, cũng nói không ra được cái lời lẽ hoa mỹ gì. Theo nàng đã làm sai thì phải bị đánh bằng roi cùng giam cầm, lần này bởi vì chột dạ nên phạt nhẹ Sinh Đình, nàng rất muốn đích thân dùng roi để đánh Sinh Đình.

“Tạ ơn phu nhân!” Sinh Đình bình tĩnh gật đầu hành lễ.

Chương Minh Châu có chút bất mãn, nàng đã nói không phải cố ý còn muốn phạt nàng. Nhưng lại nghĩ đến sau này đi tìm Triệu thị nung nấu một chút là tốt rồi, cho nên không có phản bác.

Triệu thị mới một phát tay một cái: “Các người đi xuống trước, Mỹ Ngọc con lưu lại!” Hôm nay nàng cũng bị hù dọa quá nhiều, hết rơi xuống nước lại tới ngựa giở chứng.

Nhìn Chương Minh Châu cùng Sinh Đình hành lễ sau đó lui ra ngoài, Triệu thị nghiêng đầu hỏi Trần ma ma đang đứng hầu một bên: “Chương Bảo Lâm hôm nay như thế nào?”

Trần ma ma khoanh tay thấp giọng đáp: “Hôm nay tiểu thiếu gia tinh thần tốt lắm, uống được một chén thuốc.”

Triệu thị chán ghét bầu môi: "Đúng là tiểu ma ồm, người giúp ta chăm sóc thật kỹ. Hiện tại chúng ta chỉ trông cậy vào hắc đản đương cái gia đình này, còn có, đừng tùy tiện để cho người khác đến gặp hắc, cũng đừng cho hắc đi ra khỏi viện." Trần ma ma cung kính trả lời dạ, sau đó nhận thấy ánh mắt ra hiệu liền lui ra ngoài.

Triệu thị hận Thanh Mặc cướp đi trái tim của Chương Ngọc Long, cũng hận thân thể mình không tốt, không thể sinh một đứa con trai. Hiện tại Chương phủ nếu như không có đàn ông, người trong tộc sẽ thu hồi tài sản của Chương gia. Bất đắc dĩ nàng không thể làm gì khác hơn là đem con trai của vợ lẽ Hương Lan nuôi dưỡng bên người, nhưng Chương Bảo Lâm từ khi sinh ra thân thể đã không tốt, nuôi đến bây giờ cũng không có chút khởi sắc.

Triệu thị vỗ vỗ vị trí bên cạnh hướng Chương Mỹ Ngọc ra hiệu: "Nữ nhi ngoan, lại đây! Cũng là con nghe lời nhất. Minh Châu thật sự làm cho ta quá lo lắng."

Chương Mỹ Ngọc không tình nguyện đi tới dựa vào bên người Triệu thị, thờ ơ oán trách: "Mẫu thân quá nuông chiều nó, nên nó làm gì cũng không biết sợ."

Triệu thị hơi kinh ngạc suy nghĩ nhìn nàng: "Mỹ Ngọc con là như thế nào? Có phải sinh bệnh rồi không?"

Chương Mỹ Ngọc cúi đầu vẫy vẫy khăn tay: "Nữ nhi không có việc gì, mẫu thân cứ nghĩ nó còn nhỏ, người xem hôm nay nó đã làm chuyện gì, hôm nay ở trong đình nó đã chen chân làm Sính Đình té ngã."

"Có việc này? Không có ai nói với ta à!" Triệu thị nhíu mày một cái, lại nói: "Đoán chừng té không có bị thương, chỉ là tiểu hài tử đùa giỡn một chút thôi, nhưng mà hôm nay con rớt cuộc là như thế nào?"

"Mẫu thân, người ta bằng tuổi nó đều đã đính hôn, nó như vậy ai mà dám lấy?" Chương Mỹ Ngọc thấy Triệu thị mở miệng định phản bác, lên giọng: "Người cũng đừng nói với con là cái gì biểu ca với không biểu ca! Biểu ca nếu có ý muốn cưới nó, ngoại tổ mẫu đã sớm nói với mẫu thân rồi, đáng nói là hôm nay biểu ca nhìn thấy một màn này, hắc còn dám cưới sao?" Coi như ngoại tổ mẫu vì mẫu thân mà đồng ý gả Minh Châu cho biểu ca, nhưng không phải còn có mợ sao? Mợ thật ra rất không thích cô em chồng này.

Triệu thị cũng luống cuống: "Vậy con nói phải làm sao bây giờ? Có muốn hay không ta đi tìm ngoại tổ mẫu của con thương lượng một chút?" Nàng luôn chắc chắn là Minh Châu có thể gả cho Triệu Thụy Phong, bây giờ nghe Mỹ Ngọc nói như vậy trong lòng cũng không quá chắc chắn.

"Mẫu thân hay là thôi đi, nhà chúng ta tuy rằng cũng có chút của cải, nhưng mợ chắc là sẽ không để trong mắt đâu! Mẫu thân vẫn là nghĩ cách khác đi." Chương Mỹ Ngọc trào phúng nói: "Hơn nữa mẫu thân hình như đã quên con mới là tỷ tỷ!"

Triệu thị bừng tỉnh hiểu ra, cười theo: "Mẫu thân làm sao có thể quên con? Ngoại tổ mẫu con hôm nay đã nói với ta một chuyện, mẫu thân nói ra bảo đảm con sẽ cao hứng, ngoại tổ mẫu con vì hôn sự của hai chị em con đứng là hao tâm tổn huyết không ít"

Lúc này Chương Mỹ Ngọc mới dùng ánh mắt liếc mẫu thân nàng một cái: "Chuyện gì tốt?"

"Không phải tháng chín này lễ hoa chúc sẽ đến sao? Cho nên rất nhiều phu nhân muốn mở tiệc thưởng hoa chúc, ngay cả Định Quốc công phu, Quốc công phu nhân năm nay cũng muốn mở tiệc." Trong âm thanh của Triệu thị không che giấu được hưng phấn.

Tháng chín âm lịch theo phong tục được gọi là tháng hoa chúc, vốn là lễ Trọng Dương đăng cơ thì có thêm phần thưởng hoa chúc, cho nên sau lại gọi là lễ hoa chúc. Thời điểm lễ hoa chúc mở ra yến tiệc, mọi người gặp gỡ uống rượu, thưởng hoa ngâm thơ đã trở thành thời thượng của Thanh Long quốc.

Chương Mỹ Ngọc thương hại nhìn mẫu thân nàng một cái. Khẩu khí hơi nuôi tiếc: "Định quốc công phu nhân quyền thế quý tộc như vậy làm sao sẽ mời chúng ta dự yến hội? Nếu như phụ thân còn sống nói không chừng còn có hi vọng." Chương Ngọc Long làm tân khoa Thám Hoa được ba năm, trước khi chết mới làm đến quan ngũ phẩm trong Hàn Lâm Viện, nhà các nàng như vậy Định quốc công phu nhân sao có thể mở lời mời đây?

"Có có có! Làm sao có thể không có! Chung phu nhân cùng Định Quốc công phu nhân qua lại rất thân thiết, Định Quốc công phu nhân nể mặt Chung phu nhân sẽ gửi cho Chương phủ thiệp mời dự yến hội hoa chúc." Triệu thị liên tục nói chữ có ba lần.

Chương Mỹ Ngọc hồ nghi không dứt, gạt mình nhìn Triệu thị: "Cái gì Chung phu nhân? Mẫu thân biết ngài à?" Mẫu thân nàng kể từ khi nào thì biến thành có bản lĩnh như vậy rồi?

Triệu thị nhất thời cao hứng nên lỡ miệng, cúi đầu trừ trừ một chút rồi nói: "Chung phu nhân là vợ của Công Bộ Thị Lang Tàn đại nhân, nàng... Mẹ đẻ của nàng với ngoại tổ mẫu con tính ra cũng là thân thích, con trai của nàng là Tàn Giác cùng Định Quốc công Hân thái tử là bạn tốt, và lại lần này Quốc Công phu nhân là muốn vì thể tử lựa chọn một thể tử phi nên mới tổ chức tiệc thưởng hoa chúc." Nói xong nhìn Chương Mỹ Ngọc vẫn là một bộ dáng không hứng thú, lại thấp giọng: "Nghe nói không chỉ có Hân thể tử, mà còn mới rất nhiều thiên kim tiểu thư, công tử của các nhà quý tộc, gia thế hiển hách." Nàng không nói cho Chương Mỹ Ngọc biết, Chung phu nhân còn dặn dò nhất định phải mang theo Sính Đình tới.

Rất nhiều quý phu nhân cũng muốn thừa dịp Định Quốc công phu nhân chọn con dâu mà tranh thủ lựa chọn cho con gái mình một hôn sự tốt. Các phu nhân có quan hệ thân thiết với Định Quốc công phu nhân liền thuyết phục Định Quốc công phu nhân dứt khoát mời thật nhiều những tiểu thư công tử đến tuổi cập kê để cho tất cả mọi người lựa chọn. Định Quốc công phu nhân cũng là người thích nào nhiệt, thế nào lại không đáp ứng chuyện này.

Ánh mắt Chương Mỹ Ngọc phút chốc sáng lên: "Này mẫu thân, người khẳng định chúng ta sẽ nhận được thiệp mời?"

Định Quốc công có tổ tiên là hoàng tộc, tước vị đều là cha truyền con nối, lúc này Định Quốc công là một nhà thánh quyền dày đặc, Hàn Tư Luật hiện

đang đảm đương dạy học cho thái tử , gần đây rất được hoàng thượng cùng thái tử coi trọng. Định Quốc công phu nhân lúc này mở yến hội hoa cúc vì con trai chọn thế tử phi, chẳng khác nào kêu gọi nữ nhân đến tuổi lấy chồng đầu đá chém giết nhau để giành được thiếp mới sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Muốn bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng

"Con yên tâm đi, Chung phu nhân đã đảm bảo với ngoại tổ mẫu của con rồi, con không tin tưởng mẫu thân chẳng lẽ cũng không tin tưởng ngoại tổ mẫu của con à? Và lại Thụy biểu ca của con cùng em gái hình như cũng muốn đi." Triệu thị đắc ý vỗ vỗ tay Chương Mỹ Ngọc, muốn nài an tâm. Nàng vì cái gì lại đón tiểu tiện nhân kia trở về để lấy lòng Chung phu nhân, còn không phải là vì lót đường cho hai nữ nhi của mình sao, làm cho các nàng có cơ hội tiếp xúc với những vị quý phu nhân kia.

"Ngày đó con chỉ cần trang điểm thật xinh đẹp, áp chế những danh môn tiểu thư kia, nói không chừng sẽ được Định Quốc công phu nhân coi trọng đây!" Triệu thị năm đó nhìn trộm Chương thám hoa, phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, trăm phương nghìn kế gả vào Chương phủ. Làm cho không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư ở kinh thành âm thầm cắn nuốt khăn gấm. Vậy mà người tài hoa như Chương Ngọc Long lại mất sớm, để cho nàng thành quả phụ. Triệu thị phảng phất thấy Chương Mỹ Ngọc được Định Quốc công phu nhân nhìn trộm, tất cả các quý phu nhân đều nhìn nàng bằng ánh mắt hâm mộ đố kỵ, giống như tương lai sau này nhất định sẽ phong quang vô hạn, mặt mày hơn hớn. (bà này bệnh tự kỷ)

Chương Mỹ Ngọc nhất thời tràn đầy niềm tin, nàng rất tự tin bản thân mình xuất sắc hơn so với những danh môn tiểu thư khác. Bởi vì giữ đạo hiếu với phụ thân ba năm nên không thể tham gia yến hội. Không có dịp cho nàng thể hiện mà thôi, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Trong nháy mắt lời nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Vậy nữ nhi trở về phòng để chuẩn bị y phục và trang sức cho ngày đó đi dự yến hội!" Nói xong lập tức đứng dậy bước đi. Đi vài bước lại quay đầu hướng Triệu thị nói: "Mẫu thân hãy dặn dò Minh Châu nhiều một chút, không thể để cho ngày đó các quý phu nhân khác soi mói lỗi lầm."

Triệu thị nghe vậy liên tục gật đầu, vẫn còn ở trong mộng đẹp không có tỉnh lại.

Sinh Đình cời quần áo nằm ở trên giường nhỏ, bắt đầu nghiêng đầu nhìn chăm chú vào Thính Vũ đang yên lặng rơi lệ, nàng mới là người nên khóc lóc nước mắt có được hay không?

Thính Vũ đang dùng thuốc mỡ giúp nàng thoa vào chỗ đụng bị thương, nhìn thấy trên thân thể trắng nõn như ngọc của tiểu thư có vài khối xanh tím, đau lòng vạn phần. Nàng lớn hơn Sinh Đình hai tuổi, là cô nhi được mẹ của Sinh Đình nhặt về nuôi. Sau khi Thanh Mặc cùng Chương Ngọc Long lần lượt qua đời, hai người các nàng vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau.

"Thính Vũ, lúc mẫu thân qua đời liền đem khế ước bán thân trả lại cho người, nhưng người vẫn đi theo ta, mấy năm nay chịu nhiều cực khổ như vậy, hối hận không?" Sinh Đình chậm rãi buông lỏng thân thể đang căng cứng, nhẹ giọng hỏi Thính Vũ. Khi còn bé Chương Minh Châu rất mập mạp, vóc dáng vừa cao vừa lớn, thích nhất là tìm Sinh Đình gây phiền toái, có lúc còn đánh Sinh Đình. Lúc này Thính Vũ sẽ xông lên phía trước che trên người Sinh Đình, im lặng quật cường thay nàng ngăn cản tay đám chân đá của Chương Minh Châu.

Khi đó bệnh tình của mẫu thân Sinh Đình đã rất nghiêm trọng, Chương Ngọc Long một lòng một dạ vì nàng chữa bệnh, mang theo người yêu đi khắp nơi tìm kiếm danh y, không còn cách nào khác chỉ có thể đem Sinh Đình cấp cho Triệu thị chăm sóc.

Có một ngày, Chương Minh Châu cầm lấy cục đá nhỏ trong tay đập vào gáy của Sinh Đình. Thính Vũ vừa nhìn thấy phía sau cổ áo của tiểu thư một mảng máu đỏ tươi, lập tức mù quáng, phần nọ giống như một con hổ nhỏ xông lên phía trước đem Chương Minh Châu mập béo đánh một trận, thẳng đến khi Chương Minh Châu cùng tiểu nha đầu của nàng kêu cha gọi mẹ mới thôi, đương nhiên kết cục cũng rất thảm, Triệu thị nổi trận lôi đình, dùng hèo đánh Thính Vũ sau đó ném tới phòng chứa củi, cả người chảy máu đầm đìa chỉ còn lại chút hơi thở. Nếu không phải Chương Ngọc Long vội vã mang theo thuốc trị thương trở về, nàng đâu còn mạng ở đây.

Thính Vũ trầm mặc một hồi lâu, mới cực thấp giọng đáp: "Nô tì không biết cái gì là hối hận, từ khi Thanh Mặc phu nhân đem nô tì nhặt về, nô tì liền phụng bồi tiểu thư, tiểu thư ở đâu nô tì ở đó."

Sinh Đình nhìn Thính Vũ, nghiêm túc nói: "Người không phải là nô tì, ra khỏi Chương phủ còn có thể sống tốt, không nên vì ta mà bị vây ở chỗ này." Nàng đem mặt chôn vào gối, nước mắt không kiêng nê gì toàn bộ đều tan vào trong gối, cô họng giống như bị chặn lại vô cùng khó chịu. Nàng chỉ là một cô gái chưa đầy mười bốn tuổi, không biết tương lai mình mờ mịt như thế nào, nỗi hoảng sợ ngay bên cạnh! Sẽ phải kinh hoàng luống cuống! Nhưng mà cũng không có ai có thể che chở cho nàng. Tại sao Triệu thị không quên nàng, để cho nàng ở Bạch Vân am tự sinh tự diệt cũng được.

Thính Vũ nhìn Sinh Đình ngẹn ngào run rẩy hai vai, trong chốc lát nước mắt cũng rơi như mưa. Ngón tay đưa đến nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn lên, cất lại lọ thuốc sau đó đi rửa tay, nước mắt rơi vào trong chậu nước vang lên tích tích tách tách. Nàng yên lặng đứng một lát, lau khô nước mắt, quay người lại, giọng nói chân thật kiên định: "Tiểu thư không cần đuổi Thính Vũ đi, rời xa tiểu thư nô tì cũng không có nơi nào để đi, tiểu thư không phải sợ, nô tì sẽ luôn bên cạnh người." Khi đó nàng đang nằm hấp hối trong phòng chứa củi, tiểu thư trong sáng khá ái với đôi mắt sưng vù vì khóc nằm bên cạnh nàng, bàn tay nhỏ bé run rẩy nắm thật chặt tay nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chớp mắt nhìn nàng, thật sâu trong đôi mắt chứa đựng sợ hãi cùng lo lắng.

Sinh Đình yên lặng vươn tay, giữ chặt tay Thính Vũ đặt lên trên gương mặt ướt át vì rơi lệ của mình, chán nản nói: "Người nói Thẩm tỷ tỷ sẽ tìm đến chúng ta sao? Nếu như nàng không biết chúng ta ở đâu thì làm sao bây giờ?"

Nhất thời Thính Vũ cũng không biết trả lời nàng thế nào, hai người trầm mặc không nói.

Bỗng nhiên Thính Vũ nặng nề thở dài, nghiêm túc nói: "Tiểu thư người gốc như vậy, cái gì cũng không biết, không có Thính Vũ người chết đói thì sao?"

"Phốc xích!" Bầu không khí thương cảm qua đi, trên mặt Sinh Đình còn mang nước mắt nở nụ cười: "Người nha đầu chết tiết kia! Bọn họ không phải là cấp cho ta một nha đầu khác sao?"

"Tiểu thư người nói là Tiểu Nhân a, sau khi trở về nô tì cũng chỉ gặp qua nàng ta một lần." Thính Vũ trêu tức nói: "Tiểu thư, ta so với nàng ấy đáng tin cậy hơn, là nha đầu toàn năng mà các thiên kim tiểu thư mong muốn, van cầu người vẫn là chấp nhận dùng ta đi."

Sinh Đình nhìn không được vươn tay nhẹ nhàng nắm Thính Vũ một cái, cần môi nũng nịu oán trách: "Bảo người ba hoa, chỉ biết đi bài vói ta." Hai thiếu nữ đều nở nụ cười, tâm tình cũng không nặng nề như vừa rồi nữa. Thật ra thì bất luận cuộc sống gian nan khốn khổ cỡ nào chỉ cần có người bằng lòng quyết tâm ở bên cạnh mình không rời thì người ta sẽ sinh ra dũng khí vô tận vượt qua cửa ải khó khăn.

"Thính Vũ, cảm ơn người." Sinh Đình nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé nhưng không mềm mại của Thính Vũ, âm thanh thật thấp: "Ta và người sau này đều phải cẩn thận một chút, người xem đệ đệ mà Hương di nương sinh, không biết hẳn như thế nào? Chúng ta trở về cũng không nhìn thấy hẳn."

Thính Vũ đồng tình nói: "Tiểu thiếu gia cũng năm tuổi đi? Thật sự là đáng thương, Hương di nương vừa sinh hạ hẳn xong liền rong huyết mà chết, và lại thân thể của hẳn từ nhỏ đã không được tốt."

Chủ tớ hai người không ngừng thở dài, nhất thời không nói gì. Các nàng sống dưới tay của Triệu thị cũng giống như bùn loãng dưới sông Trường Giang, ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn.

Sinh Đình bị giam cầm xong, vết thương trên người cũng tốt lên bảy tám phần, sáng sớm liền mang theo Thính Vũ đi thỉnh an Triệu thị. Lúc nàng đi vào trong phòng Triệu thị, gạt mình chứng kiến Chương Mỹ Ngọc cùng Chương Minh Châu cư nhiên đều ở đây, Sinh Đình không khỏi đỏ mặt, Chương Minh Châu được thả ra cũng sớm hơn so với nàng.

Ba mẹ con Triệu thị xem ra tâm tình rất thoải mái, đối với nàng và mặt cũng ôn hòa, ngay cả Chương Minh Châu cũng đối với nàng nhân nhật gạt đầu một cái. Hôm nay Triệu thị thái độ khác thường, hào phóng nói với Sinh Đình: "Mùng chín tháng chín này Định Quốc công phủ tổ chức yến hội hoa cúc, mời rất nhiều công tử thế gia cùng thiên kim tiểu thư, ba người tỷ muội các người cũng có thiệp, vừa vặn để cho các người có thêm kiến thức, mở rộng tầm mắt, người đo kích cỡ đi, cũng làm cho người hai bộ đồ mới, ta không muốn người ngoài nói ta khắc nghiệt với thứ nữ." Nói xong nàng lập tức đem mặt chuyển sang Chương Mỹ Ngọc.

Chương Mỹ Ngọc tiến lên kéo tay Sinh Đình, cười nói: "Ta đưa muội muội đi ra ngoài. Muội muội về nhà lần này dường như cao lên không ít rồi." Vừa nói liền mang theo Sinh Đình đi ra ngoài. Sinh Đình trong lòng nghi hoặc không thôi, chuyện khác thường tất yếu có âm mưu, Triệu thị vậy mà lại giúp nàng may quần áo, thật là một sự kiện không thể tưởng tượng.

"Mẫu thân! Chỉ có mấy ngày, y phục của nàng ta may kịp sao?" Chương Minh Châu tò mò hỏi Triệu thị. Quần áo của tỷ muội các nàng đã sớm chuẩn bị tốt. Hiện tại những gia đình trong thành đủ tư cách được Định Quốc công phủ nhân gửi thiệp đều điên cuồng vì nữ nhi nhà mình mà may quần áo, mua trang sức, làm cho cửa hàng buôn bán tơ lụa trang sức lúc nào cũng đầy người, mọi người đều cười toe tét đến híp cả mắt.

Triệu thị vẫn không để ý tới nàng, bảo Trần ma ma ở phía sau bê hai cái hộp ra ngoài, mở ra sau đó lại vẫy tay gọi nàng đi lại. Lướt qua một cái mới lên tiếng: "Con đừng có để ý chuyện không đâu, quần áo của nó ta sẽ kêu Vương ma ma trực tiếp mua ở cửa hàng may sẵn, ngược lại lời ta đã nói mấy ngày trước con nhất định phải ghi nhớ trong bụng, không nên mở miệng khoát lác gây gỗ, nếu gây họa đừng mơ tưởng ta sẽ bỏ qua cho con."

"Được rồi, được rồi! Người đều nói qua bao nhiêu lần rồi hả? Chỉ cần nàng không ý kiến ta, ta mới mặc kệ nàng chết sống đây!" Chương Minh Châu cau mày gắt giọng. Sau đó trợn to hai mắt vui mừng nhìn hộp đồ trang sức đeo tay, trong miệng phát ra tiếng chắc chắn tán thưởng: "Chiếc vòng tay ngọc bích này thật là đẹp! Oa! Nhánh hoa trăm này cũng rất tinh xảo, còn có cây trăm vàng..."

Triệu thị thấy Chương Minh Châu hồ đồ không thêm để ý đến hình tượng, không nhìn được đưa tay đánh một cái vào cổ tay đang đeo vòng ngọc bích của nàng: "Tổ tông a! Đừng có quên con vẫn còn bị giam cầm, nếu con không ngoan, ngày đó con sẽ không được đi!" Nàng là điển hình của việc vết sẹo vừa lành đã quên cả đau, ngày đó còn bị hù dọa muốn chết, không tới hai ngày da mặt liền dày lại rồi.

"Hô! Mẫu thân người nhẹ chút, đánh đau quá!" Chương Minh Châu buồn bã nhìn cổ tay một chút, gạt đầu như già tòi: "Mấy ngày này con đều ngoan ngoãn, cam đoan sẽ không chọc người tức giận." Sau đó yêu thích không buông tay cầm hộp trang sức đứng lên.

Triệu thị yêu thương vươn đầu ngón tay điểm cái trán nàng một cái: "Những thứ này có một số là của ngoại tổ mẫu ban tặng, có một số là của nội tổ mẫu con để lại, không duyên không có mẫu thân sẽ không lấy đưa cho các con." Đặc biệt là trang sức của Chương lão phu nhân để lại, chẳng những có giá trị xa xỉ, hơn nữa còn phú quý trang nhã, lồng lẩy hoa mỹ. Từng món sáng lấp lánh đều hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân.

"Ừ! Ừ!" Chương Minh Châu cũng không phải người mù. Tự nhiên cũng nhìn ra những trang sức hoa lệ này tốn bao nhiêu khó nhọc mới có được. Nàng chính là tham lam, món nào cũng muốn lấy, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải chọn cái nào mới có thể tồn vinh được vẻ đẹp của mình.

Nàng khiêu mi một cái, phiến muộn nói: "Tỷ tỷ thế nào còn chưa đến, bất quá chỉ là con của tiểu thiếp, trông mong được cái gì." Nàng không muốn nhìn cái bộ dáng ra vẻ của Chương Mỹ Ngọc, không thích chính là không thích, đánh nàng hăm hại nàng cũng được, đừng lúc nào cũng chào đón nàng bằng

cái bộ mặt tươi cười đó.

“Hừ! Con quý lòng tham không đáy này lại nói xấu ở sau lưng ta.” Chương Mỹ Ngọc bước nhanh đến, một phen đoạt lấy một hộp trang sức, bắt đầu tinh tế đánh giá. Trong mắt cũng hiện lên vẻ vui mừng rực rỡ. Có những trang sức tinh xảo này cộng với bộ hoa phục xinh đẹp mới may, nàng phải hảo hảo giả dạng một phen, nhất định sẽ càng thêm mỹ lệ động lòng người. Ngày đó không biết có bao nhiêu công tử thế gia sẽ bị nàng mê hoặc, quỳ gối dưới váy thạch lựu của nàng. Đến lúc đó bà mai tới cầu hôn nhiều đến nỗi chắc chắn sẽ đập ngã cửa Chương phủ, nàng liền có cơ hội bay lên cảnh làm Phụng Hoàng! Nghĩ tới những thứ này nàng không khỏi cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trong sơn động còn có người

Triệu Nguyệt Nga cung chiêu nhìn hai nữ nhi, cười tủm tỉm nói: "Tiệc thưởng hoa ngày đó trừ bỏ những quý công tử, cũng sẽ có không ít quý phu nhân, hơn phân nửa các quý phu nhân kia ở tiệc rượu là lựa chọn nàng dâu, tỷ muội các con nên biểu hiện cho tốt, nếu như các quý phu nhân kia vừa mắt, nhất định là hôn sự tốt, cả đời hưởng thụ vinh hoa quý phú vô tận." Nàng chọn đôi khuyên tai hình giọt nước, đưa tới để trên vành tai Chương Mỹ Ngọc so đo sau đó hài lòng gật đầu. Vừa hướng Chương Minh Châu thận trọng dặn dò: "Minh Châu ngày đó con nhất định phải kiểm soát tốt tính tình và cái miệng của mình, Mỹ Ngọc cũng phải trông chừng em của con."

Chương Mỹ Ngọc liếc xéo Chương Minh Châu một cái, lạnh lùng cười, uy hiếp nói: "Ngày đó nếu như ngươi dám gây rắc rối, làm cho người ta bất được khuyết điểm, đừng nói ta không nghĩ tình tỷ muội, cẩn thận da của ngươi, xem ta xé xác ngươi như thế nào!" Ngày đó là ngày lành, nàng nhất định phải đại xuất danh tiếng, cũng không thể để cho Chương Minh Châu ngốc nghếch này phá hư được.

Chương Minh Châu hồn nhiên không sợ, liếc nàng một cái, ai sợ ai a! Đến a!

Trong đầu Chương Mỹ Ngọc không khỏi hiện ra nam tử tuấn mỹ ngày đó ngăn cản xe ngựa, trái tim như con nai nhỏ chạy loạn. Mới nhìn hán một thân khí chất cao quý, nhất định không phải là người tầm thường, không biết có đi dự hoa chúc yến không đây? Nếu ở tiệc thưởng hoa thật sự đụng phải hán, nàng nên làm thế nào mới có thể hấp dẫn sự chú ý của hán? Nghĩ tới đây, mặt nàng nhất thời đỏ ửng như rơi vào mộng xuân, nàng khẩn gấm lên che lại gương mặt nóng rực. Chương Minh Châu nhìn qua không hiểu được gì, nữ nhân giả dối này đang giựt kinh phong à?

Định Quốc công phu nhân đem tiệc thưởng hoa tổ chức tại biệt uyển Hiểu Phong thuộc Phi Phụng Sơn tại Thành Tây, Phi Phụng Sơn bốn mùa phong cảnh đều ưu mỹ động lòng người, xuân ngắm hoa đào, hạ thưởng hoa sen, thu nhìn hồng diệp, đông chiết mai vàng thật là một nơi vô cùng tốt. Rất nhiều nhà giàu có quý tộc cũng đến nơi này xây biệt viện.

Bị Hồ lão phu nhân sai khiến, Triệu Thụy Phong số khổ đã sớm đón ba tỷ muội của Chương gia đến biệt uyển Hiểu Phong. Hán tất nhiên muốn mỗi ngày nhìn thấy Sính Đình, nhưng mà hán lại không muốn gặp lại Chương Minh Châu, từ nhỏ Chương Minh Châu đã thích quẩn lấy hán, một lòng muốn gả cho hán. Chỉ là thiếp có ý, chàng vô tâm, chung quy hán cảm thấy nàng không đủ xinh đẹp, chỉ đem nàng cùng Triệu Nghi Tư giống nhau đều xem như muội muội.

Bên trong biệt uyển Hiểu Phong bày đủ các loại hoa chúc, những bộ đồ xanh đỏ khắp nơi oanh oanh yến yến. Trong vườn các thiếu nữ tùm năm tùm ba cùng nhau ngắm hoa thi thơ, cười đùa vui vẻ, xung quanh đều là tiếng chim hót cùng tiếng cười như chuông bạc.

Chương Mỹ Ngọc cùng Chương Minh Châu sớm đã dắt Triệu Nghi Tư đi kết thân với các quý nữ. Sính Đình bị đủ loại hoa chúc xinh đẹp làm cho mê hoặc, hồng, trắng, tím, phấn, lại còn có màu mực, màu tím nhạt, đa cánh hoa, đơn cánh hoa, cánh hoa buông xuống, rất nhiều dạng, không kể xiết, nàng kim lòng không đậu đi đến một chỗ bày biện hoa chúc từ từ thưởng thức.

"Hi hi! Vị muội muội này, ngươi so với những hoa chúc kia còn xinh đẹp hơn nhiều! Không biết ngươi đang thưởng thức chúng nó hay là chúng nó đang thưởng thức ngươi đây." Một trận tiếng cười thanh thúy vang lên bên tai, Sính Đình mới phát hiện có một vị mỹ nhân mắt hạnh má đào đứng bên cạnh, nữ tử xinh đẹp mặc tử sam. Sính Đình vội xoay người, đỏ mặt tiến lên làm lễ chào hỏi: "Đề cho tiểu thư chê cười!"

Tần Uyên Uyên thuận thực bước đến kéo tay nàng, cao hứng trêu ghẹo nói: "Muội muội lớn lên thật là xinh xắn, làm cho mọi người phải sáng mắt ra, tỷ tỷ rất thích mỹ nhân, ngươi đừng gọi ta là tiểu thư, gọi Tần Uyên Uyên là được rồi." Âm thanh giòn giã như châu rơi ngọc rớt, một câu lại tiếp nối một câu, không cho người khác có cơ hội trả lời.

"Tần tiểu thư! Ta."

"Ta biết ngươi là ai! Mẫu thân nhắc tới ngươi đều là khen không dứt miệng, làm cho ta rất hoài nghi bà ấy có phải hay không nhặt ta từ bên ngoài về." Tần tiểu thư một bộ dáng lo lắng, đánh gãy lời Sính Đình đang tự giới thiệu. Nàng nói chuyện rất nhanh nhưng không làm cho người ta chán ghét. Sau đó lại dương dương đắc ý hỏi Sính Đình: "Không biết mẹ ta là ai đi?"

Sính Đình không nhịn được hé miệng cười: "Lệnh đường là Chung phu nhân!" Chung phu nhân là vợ của Tần Thị Lang, Tần đại nhân, đã hai lần đi Bạch Vân am cúng bái hành lễ, cũng từng gặp mặt nàng hai lần.

"Ai nha! Để cho ta đắc ý một chút không được a....Ngươi thật xấu!" Tần Uyển Uyển hờn dỗi nhẹ nhàng lắc tay của nàng, chỉ kềm đậm chân, sau đó lại linh hoạt đảo mắt xung quanh, cười híp mắt đối với Sính Đình nói: "Muội muội, ta mang ngươi đi một chỗ! Đi theo ta...." Cũng không quan tâm Sính Đình có đồng ý hay không liền kéo đi. Sính Đình không muốn làm phật ý của nàng, nghĩ ở đây nhiều người như vậy, đành phải bắt đắc dĩ bị nàng tha đi.

Tần Uyển Uyển lôi kéo nàng bước nhanh đến một ngã ba, hướng con đường nhỏ bên phải đi tới, hai bên con đường này chỉ có lư thừa hoa cúc, phần nhiều là những tảng đá hình thù quái dị của hòn non bộ, có thể thấy được Tần Uyển Uyển đối với nơi này rất quen thuộc.

Càng đi về phía trước càng ngày càng ít người, Sính Đình đề xuống hoài nghi trong lòng, ngừng bước không chịu đi tiếp: "Tần tiểu thư đây là mang ta đi chỗ nào?"

Tần Uyển Uyển quay đầu, chẳng qua là cười: "Ngay trước mặt, một chút nữa là đến rồi, đi thôi!"

Trên mặt Sính Đình đã không còn vui vẻ, chậm rãi kéo tay nàng đang nắm ở cổ tay ra, bình tĩnh nhìn nàng: "Phía trước có cái gì sao? Ngươi không nói, ta đi trở về!"

"Ai! Phía trước có người muốn gặp ngươi!" Nàng nói xong lại đậm chân: "Tóm lại ta sẽ không hại ngươi! Ngươi tin tưởng ta có được hay không?"

Sính Đình lắc đầu một cái: "Trừ bỏ lệnh đường ai ta cũng không biết, cho nên ngươi không cần gạt ta." Nói xong xoay người rồi đi.

"Chương tam tiểu thư xin dừng bước!" Âm thanh gấp gáp của nam tử ở một bên truyền ra

Bỗng nhiên một thân hình cao lớn vững chãi đang thông thả đi ra từ hòn non bộ, nam tử trẻ tuổi, tác phong nhanh nhẹn. Sính Đình giật mình trong lòng, thân thể cứng lại một cái, từ từ xoay người lại. Người này không ai khác, chính là người đón Chung phu nhân ở Bạch Vân am, ở ngoài cửa am đã từng gặp qua một lần là con trai của Tần Thị Lang, Tần Giác.

Hắn tao nhã chấp tay hướng Sính Đình hành lễ: "Là tại hạ nhờ muội muội mang tam tiểu thư tới chỗ này, có phần đường đột thỉnh tam tiểu thư thứ lỗi!"

Sính Đình lễ phép quỳ gối hoàn trả thi lễ, không hiểu gì nhìn hắn: "Không biết Tần công tử chủ trương gọi ta đến đây có chuyện gì?"

Tần Giác lúc này nhìn qua lỗ hổng của núi giả thì thấy hai thiếu nữ đi tới, chỉ liếc mắt một cái liền thấy Sính Đình, trong lòng nhảy nhót không thôi. Từ khi hắn ở Bạch Vân am gặp qua Sính Đình, giật nảy mình, luôn luôn không thể quên. Hắn căn bản không cần đến yến hội, nhưng mà rất muốn gặp giai nhân một lần, hắn có đầy bụng tư tưởng muốn thổ lộ, bây giờ nhìn Sính Đình một bộ dáng tiêu nhi nữ ngây thơ vô tội, nhất thời lại không biết nên nói cái gì, không khỏi nhìn muội muội một cái.

Tần Uyển Uyển đưa tay vuốt cái trán, tiến lên lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Sính Đình: "Được rồi, là ta lừa ngươi tới đây, nhưng ca ca ta thật sự có chuyện muốn nói với ngươi! Ta đến phía trước chờ ngươi." Nói xong liền đi xa xa sang một bên, nhưng vẫn có thể làm cho Sính Đình nhìn thấy nàng.

Tần Giác do dự một lát, mắt tự nhiên hỏi Sính Đình: "Tam tiểu thư về nhà hết thấy có mạnh khỏe không? Lần trước nghe nói xe ngựa bị kinh động, có bị hoảng sợ không?" Tần Giác mở miệng hỏi xong cảm giác tinh thần thả lỏng rất nhiều, đối với người khác hắn luôn luôn tiến lui đứng mực, nhưng đối mặt với cô gái xinh đẹp trước mắt hắn liền không tự chủ được khản trương.

Sính Đình như có điều suy nghĩ nhìn hắn, xa cách mà lễ độ hồi đáp: "Cám ơn ý tốt của Tần công tử, tiểu nữ hết thấy mạnh khỏe, nhưng mà Tần công tử làm sao biết ta ngã xe ngựa?"

Tần Giác nghĩ đến tình cảnh của nàng ở Chương phủ, khoát tay áo một cái, cảm thấy buồn cười: "Không có ai loạn truyền, nàng yên tâm! Chẳng qua là ngày đó Sở ma ma hầu hạ bên cạnh gia mẫu vừa khéo đi trên con đường kia. Cho nên. . . ."

"Nguyên lai là như vậy, nhưng. . . ."

"Có người tới." Sính Đình vừa định hỏi hắn còn có chuyện gì, Tần Uyển Uyển đã vội vàng đi tới. Hoa cúc yếm mặc dù không cấm nam nữ trưởng thành, nhưng dù sao ca ca cũng đã thành thân, để cho người có ý xấu nhìn thấy vẫn không được tốt.

Sính Đình sắc mặt trầm tĩnh, dường như không có việc gì xảy ra nói: "Ta cũng cần phải trở về, Tần công tử Tần tiểu thư hẹn gặp lại!"

Nói xong cũng không thèm nhìn tới Tần Uyển Uyển một cái, trái lại tự hướng bên kia bước đi. Tần Giác nghe vậy thất vọng, nhìn hình bóng giai nhân biến mất mà tiu ngưu, âm thầm thở dài. Tần Uyển Uyển cũng nắm cổ tay ảo não không dứt, nàng bỏ qua cơ hội tham dự hoa cúc yến để đi tìm Sính Đình, chính là muốn giúp ca ca một phen, kết quả cũng không được như ý.

Sính Đình tinh thần hoảng hốt, bước đi không mục đích. Tuy rằng nàng không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng theo nàng biết Tần công tử là người đã thành thân, cũng nên chủ động tránh đi nghỉ ngơi, muốn gặp nàng không nói, còn hỏi nàng sống có tốt không, cái này cũng có chút quá phận. Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng nói chuyện.

"Biểu ca! Vừa rồi huynh cùng Liễu tiểu thư kia rốt cuộc đang nói cái gì?" Là âm thanh của Chương Minh Châu đang tức giận chất vấn, không cần nghĩ cũng biết người kia là Triệu Thụy Phong. Sính Đình lập tức dừng bước, im lặng suy nghĩ, nhẹ nhàng quay đầu đi trở về, đưa mắt xung quanh tìm chỗ ẩn thân. Nàng cũng không muốn gặp Chương Minh Châu để chuốc lấy phiền toái. Hiếm khi mấy vị tổ tông này cho nàng sắc mặt, mấy ngày nay cũng không làm khó dễ nàng.

"Minh Châu, muội hỏi chuyện này làm cái gì, đã nói với muội là đàm luận thi từ, muội lại không tin." Sắc mặt Triệu Thụy Phong hiện lên tức giận, không

vui hướng về phía Sính Đình đi tới. Nàng cũng không phải là người của hấn, quản được hấn ở cùng với ai sao?

"Biểu ca. Huynh." Chương Minh Châu chợt ngẩn ra, không khỏi hoảng hốt luống cuống. Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Thụy Phong về mặt đầy giận dữ đối với nàng.

Sính Đình khản trương, hoảng hốt chạy bừa, tay cầm vấy lên liền chui vào núi giả!

Trời ạ! Thật khó tin là cái trán nàng lại đụng phải người, không ngờ trong cái hang động chật hẹp này còn có một người khác.

Sính Đình nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán, lập tức sẽ hét rầm lên. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người trong động chợt lấy bàn tay bịt miệng nàng lại, một cánh tay rắn chắc nằm ở bên hông của nàng, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

Là nam nhân! Sính Đình trong lòng hoảng hốt, tận lực lắc trái lắc phải, muốn miệng mình thoát khỏi bàn tay to.

"Là ta!" Nam tử nghiêng người thật thấp ở bên tai nàng phun ra hai chữ, giống như tình nhân đang thì thầm với nhau, một cổ Long Tiên Hương nhàn nhạt để ngửi trên người hấn đập vào mặt Sính Đình.

Sính Đình giật mình, không giẫy giụa nữa. Lúc đầu khiếp sợ, sau khi trấn tĩnh lại. . . Là hấn! Thiếu niên áo tím ngày đó ngăn lại xe ngựa để cứu nàng.

Một tay hấn che miệng Sính Đình, tay còn lại ôm chặt eo của nàng, thân thể hai người nhét chung một chỗ, Sính Đình có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của hấn phun trên mặt của mình, thân thể ngây thơ đụng phải nơi nào đó đang vênh cao lên, cảm giác ần ần đau.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thì ra người cũng ở nơi này

Sính Đình không khỏi nhẹ nhàng quấy người một cái, chớp mắt vài cái, dùng ánh mắt ra hiệu bảo hấn có thể buông nàng ra rồi.

Khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên hơi ửng đỏ, trong sơn động chật hẹp này giác quan của hấn càng trở nên nhạy bén. Hấn cảm giác được trước ngực mình dính sát vào hai khối mềm mại của thiếu nữ, hơi thở đang lúc tràn ngập hương thơm quyến rũ trên người nàng, cánh tay tinh tế hạ xuống vòng eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay, làm cho hấn thật sự hoài nghi chỉ cần hấn dùng chút xú khí lực cũng có thể dễ dàng gãy nó. Hơi thở của hấn từ từ thay đổi, trên trán dần dần rịn ra mồ hôi, thân thể cũng có chút không khống chế được xao động bất an.

Hấn buông bàn tay che miệng Sính Đình ra, ngón tay thon dài chỉ chỉ, ý bảo Chương Minh Châu cùng Triệu Thụy Phong đứng ở ngoài động cách đó không xa, Chương Minh Châu vẫn còn khóc lóc nức nở với Triệu Thụy Phong.

Sính Đình nhu thuận gật đầu, không chút nghĩ ngợi đưa bàn tay trắng nõn muốn tách cái tay hấn đang đặt trên eo của nàng ra, thân thể hơi rụt về phía sau một cái. Lần này thiếu niên chẳng những không buông nàng ra, ngược lại cánh tay cường tráng càng nắm chặt hơn nữa, đem nàng hướng trong ngực ôm vào. Sính Đình lập tức độ búng mặt, đưa mắt trừng hấn. Thiếu niên tròn mắt đen sâu kín như đại dương, dùng ánh mắt cảnh cáo nàng đừng có lộn xộn, trong lòng thì âm thầm cắn răng, thật muốn cắn chết nàng! Nàng cứ nhích tới nhích lui như vậy là muốn lấy cái mạng của hấn sao.

Sính Đình bỗng dưng sững sốt, cúi đầu khó hiểu nhìn một chút, không khỏi tròn tròn cặp mắt. Nàng cũng không phản kháng à? Tại sao còn phải cảm tăng đá cứng như vậy để đe dọa nàng.

Sau khi hiểu ra, thoáng chốc mặt nàng như bị châm lửa, thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích, khóc không ra nước mắt. Nàng cũng không phải ngu ngốc, cũng biết tình huống hiện tại là cái gì. Trong động nhất thời xấu hổ không có âm thanh, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào của đôi nam nữ bên ngoài.

Hai người vô cùng ăn ý im lặng, trong lòng lại thầm nguyện rửa hai biểu huynh muội đáng chết kia, khu vườn rộng lớn như vậy đi nơi nào ầm ĩ không đi, lại chạy tới đây tham gia náo nhiệt.

"Được rồi, đừng khóc, mau trở về thôi! Bằng không đợi lát nữa tỷ tỷ của muội lại đi tìm muội!" Triệu Thụy Phong bị Chương Minh Châu khóc lóc như thế không nhịn được, nhân này nói chuyện. Hấn cũng rất muốn khóc, vì sao hấn lại bị nàng lừa tới đây chứ, còn tưởng có chuyện gì tốt!

"Biểu ca, tâm ý của người ta mấy năm nay huynh còn không rõ sao? Huynh vì sao lại đối với ta như vậy?" Chương Minh Châu nước mắt liên tục rơi ào ào, biểu ca tại sao lại đối với nàng như vậy, hôm nay hấn cùng Liễu tiểu thư kia ở chung một chỗ liếc mắt đưa tình, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng gần nửa ngày. Bất quá nàng chỉ hỏi hấn một chút, liền rước lấy cơn giận ngất trời của hấn.

Triệu Thụy Phong phiền não không chịu nổi, dứt bỏ luôn về quý công tử bên ngoài: "Người không đi đúng không? Gia đi! Gia ta không thể trêu vào người, còn không trốn thoát người sao?" Nói xong khí nộ đằng đằng trực tiếp phát tay áo bỏ đi.

Chương Minh Châu kinh ngạc sững sờ một chút, dường như không tin nổi biểu ca sẽ đối với nàng như vậy, dậm chân đuổi theo hướng Triệu Thụy Phong. Không thể dễ dàng nghi cho những nữ nhân kia, biểu ca là của nàng!

Hồ! Hai oan gia kia cuối cùng cũng đi rồi, Sính Đình sốt ruột nhẹ nhàng đẩy đẩy hẳn.

Thiếu niên bắt đắc dĩ buông tay ở hông nàng ra, có chút thất vọng. Chưa bao giờ biết nữ nhân lại thom như vậy, mềm như vậy! Trong ngực không có nàng cảm giác thật trống trải.

Sính Đình vội vàng từ trong động chui ra trước, thiếu niên cũng theo sau đi ra khỏi. Hai người xấu hổ ngượng nhìn ta, ta nhìn ngượng, nhất thời nhìn nhau không biết nói gì.

Sính Đình lấy ngón tay vuốt vuốt mái tóc, thấp giọng nói: "Kia. . . ."

"Kia."

Nhất thời trầm mặc qua đi, hai người thể nhưng đồng thời lên tiếng.

Thiếu niên ung dung cười, ánh mắt lộng lẫy sáng ngời: "Nàng nói trước đi!"

Sính Đình đỏ mặt cúi đầu, nói như muỗi kêu: "Ta đây đi trước!" Nàng chỉ muốn nhanh một chút rời khỏi nơi thị phi này, hẳn thế nào lại ở đây. Không muốn ở lại nhìn người này nữa, xấu hổ chết đi được!

Ánh mắt thiếu niên tối sầm, con ngươi đen như ngọc chăm chú nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Sính Đình đưa tay vuốt ve cái váy, lập tức xoay người đi về phía trước. Thiếu niên mặc hoa phục găm đứng khoanh tay, nhìn bóng lưng của Sính Đình như có điều suy nghĩ. Giấy lát sau, yên lặng từ từ đi theo phía sau nàng.

"Công tử! Tam muội muội! Các người. Các người làm sao có thể ở cùng nhau?" Ở phía trước, Chương Mỹ Ngọc vừa vui mừng vừa kinh ngạc nhìn bọn họ. Nàng vô cùng lo lắng Chương Minh Châu gây họa, vội vã chạy đi tìm. Vui mừng khi đụng phải thiếu niên áo tím mà nàng nhớ mãi không quên, vô cùng kinh ngạc là tại sao Sính Đình lại ở chung một chỗ với hắn. Nàng không ngừng hoài nghi quan sát hai người bọn họ, có cái gì mà nàng chưa biết à? Sắc mặt của hai người bọn họ đều rất kỳ quái.

"Đại tỷ!" Sính Đình hơi suy nghĩ một chút, hướng Chương Mỹ Ngọc cười nói: "Ta hình như nhìn thấy nhị tỷ hướng bên này đi lại, nên cũng đi theo, lại không nhìn thấy nhị tỷ ở đâu, ta lạc đường, vừa khéo đụng phải vị công tử này."

"Phải không?" Chương Mỹ Ngọc nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng không muốn tiếp tục cái đề tài này, mà liếc mắt đưa tình về phía thiếu niên đang đi tới. Nàng mới không giống Chương Minh Châu, một đôi mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Triệu Thụy Phong, biểu ca trừ đáng đáp tạm được, nơi nào cũng không nhìn ra một chút xấu tốt, cả ngày tựa hồng kè thúy, còn tự cho mình là phong lưu phóng khoáng.

Chương Mỹ Ngọc mắt chất chứa ái tình, cổ ý thẹn thùng ồ ồ nói với thiếu niên: "Lần trước công tử đi gấp, chưa kịp cho bọn ta biết phủ đệ của ngài, làm hại trong lòng gia mẫu và ta rất khổ sở. Tục ngữ nói 'chịu ăn một giọt nước, dùng sông lớn để trả', huống chi công tử còn cứu muội muội nhà ta một mạng, lần này mong công tử vui lòng cho biết quý danh." Nàng đã nói vị công tử này là thân phụ quý, tất nhiên không phải là người nhà bình thường, có thể tới tham gia hoa chúc yến của Đình Quốc công phu nhân thì không giàu cũng quý. Hôm nay hắn đầu đội quan ngọc, thắt lưng đeo ngọc đá, một thân cẩm bào xanh nhạt làm nổi bật vóc dáng thon dài, càng đứng dịp để cho hắn lộ ra vẻ phóng khoáng, tuấn kiệt bất phàm, so với lần đầu nhìn thấy hắn thì hơn mấy phần ôn nhuận văn nhã, bớt đi chút lạnh lùng. Chương Mỹ Ngọc suy nghĩ, vẻ mặt mỉm cười mềm mại, gò má trắng nõn nhàn nhạt ửng đỏ, rất là mê người.

Thiếu niên mặt không chút biểu cảm liếc Sính Đình đang đứng ngoan ngoãn ở bên cạnh một cái.

Sính Đình bộ dạng phục tùng rũ mắt, ánh mắt chỉ nhìn mũi giày của mình, phía trên có một đóa hoa Tử Đằng, đặc biệt xinh đẹp! Thính Vũ thêu như thế nào, trở về nhất định phải hỏi nàng mới được.

Khóe miệng thiếu niên khẽ nhếch, gượng quá hóa cười. Âm thanh trầm thấp, tiếng nhạc mê người: "Chỉ là việc nhỏ, hà tất nói đến! Tiểu thư không cần quan tâm, đáng nói nên báo ân hình như phải là người khác."

Sính Đình âm thầm nghĩ rằng, tuy rằng rất cảm kích hắn đã cứu mình, nhưng nàng cũng đã nói qua cảm tạ a, bây giờ nói chuyện cứ như nàng là hạng người vong ân phụ nghĩa, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm: "Cổ nhân không phải nói thi ân không cầu báo sao?"

Nhưng mà lại bị Chương Mỹ Ngọc thính tai nghe được: "Tam muội muội, người thế nào có thể nói như vậy? Đối với ân nhân cứu mạng của người là loại thái độ này sao? Người đây không phải là vong ân phụ nghĩa sao? Thường ngày mẫu thân dạy tỷ muội chúng ta như thế nào? Người nói người làm tỷ tỷ như ta phải làm sao đây?" Chương Mỹ Ngọc liên tục cất giọng chất vấn, lo lắng trùng trùng, một bộ đáng vô cùng đau đớn vì muội muội không biết tốt xấu, không biết báo ân, chỉ kém chút nữa rơi nước mắt vì xấu hổ.

Sau đó lại hổ thẹn cúi người thi lễ với thiếu niên, âm thanh vô cùng đau xót: "Xứ muội tuổi vẫn còn nhỏ, thỉnh công tử thứ lỗi!" Thật là một tỷ tỷ vô cùng yêu thương muội muội.

Sính Đình khóe miệng giật giật, im lặng rơi lệ. Người ta không phải nói chỉ là việc nhỏ thôi sao? Cần gì lấy cái mũi lớn như vậy để chụp vào đầu nàng? Người muốn báo ân thì người đi báo a, bôi nhọ ta như vậy để làm gì? Nàng không phải tỷ muội! Rõ ràng là kẻ thù mấy đời!

"Ồ! Húc tiểu vương gia, người thế nào trốn ở chỗ này? Thật khiến người ta cảm thấy kỳ quái a! Mẫu thân ta cùng An vương phi tìm người khắp nơi đã

nửa ngày!”

Một tay cầm quạt giấy, nam tử anh tuấn trẻ tuổi đang chậm rãi đi tới, khóe miệng chứa một chút ý cười mê người, dường như rất kinh ngạc khi nhìn thấy bộ dáng của thiếu niên.

“Húc tiểu vương gia?” Chương Mỹ Ngọc kinh hi nhìn thiếu niên, nếu không phải nàng xưa nay luôn để ý đến hình tượng tiểu thư đoan trang trước mặt mọi người, lúc này nhất định sẽ hưng phấn hét rầm lên. Đây chính là đỉnh đỉnh đại danh An Thân Vương thế tử, Thanh Long quốc không ai không biết, không người nào không hiểu ‘Thanh Long chiến thần’! Oa! Nàng có thể hay không bấm mình một cái, để coi có phải là nằm mơ không, nàng thầm nghĩ hần là con em thế gia, nhà cửa có lẽ hiển quý, không nghĩ tới hần lại quý đến như vậy, có lai lịch lớn như vậy. Nhưng mà nàng càng vui mừng không rõ. Nếu như nàng có phúc đức ba đời được Hiên Viên Húc coi trọng, sẽ không chỉ là vinh hoa phú quý nhỏ nhoi như vậy. Chỉ cần có thể gả cho hần, ít nhất Chương Mỹ Ngọc nàng ở Thanh Long quốc có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, này cũng là một bước đột phá rồi.

Sinh Đình rất là im lặng, khó trách người ta nói cứu nàng chỉ là việc nhỏ. Lúc nàng ở am ni cô, thường hay nghe mọi người nhắc tới vị thế từ này. Hần là đối tượng mà nữ tử Thanh Long quốc chạy theo như vịt, trong mắt tất cả các quý phu nhân là con rùa vàng, là con rết bất nhất, nữ tử muốn gả cho hần nhiều vô số kể, có thể xếp thành đoàn lượn quanh kinh thành đến mấy vòng. Bởi vì thân phận của hần đặc biệt quý giá, người khác cũng rất thích gọi hần Tiểu vương gia, nàng dữ dội may mắn mới được người này cứu.

Hàn Tư Luật đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ lông mày của mình, đây là động tác đặc trưng của hần khi suy nghĩ một vấn đề gì đó.

Chương Mỹ Ngọc sắc mặt âm tình bất định, Hàn thế tử vừa rồi luôn miệng khen nàng có tài khí, bây giờ lại nhìn diện mạo Sinh Đình với vẻ tán thưởng như vậy, ý là nàng không xinh đẹp bằng Sinh Đình sao?

Hàn Tư Luật thường xuyên ra vào hoàng cung, thường ngày gặp qua đủ loại mỹ nhân. Nếu như trước mắt không phải là tuyệt sắc sáng ngời, hần căn bản là làm như không thấy. Cho nên hần đã hơn hai mươi rồi chưa cưới được lão bà, luôn nói là chưa gặp được người vừa mắt, làm Định Quốc công phu nhân cấp bách gặm chân, các nam tử thế gia khác ở tuổi hần đã có hài tử biết đi luôn rồi.

Sinh Đình nhàn nhạt cười một tiếng: “Tiểu nữ miệng lưỡi vụng về, không dám quấy rầy thế tử.”

Ánh mắt đào hoa của Hàn Tư Luật lóe sáng lên, quả thật không tệ! Chương tam tiểu thư này chẳng những dáng dấp xinh đẹp tuyệt trần, tiếng nói cũng như hoàng anh xuất cốc, kiều nhu diễm mỹ. Cứ như vậy đại khái khoảng một năm rưỡi nữa lại nảy nở, lúc đó thật sự là báu hiếm thấy.

Hiên Viên Húc liếc hần trắng mắt, tâm tình không tốt. Cứ như là yêu tinh gặp người, không biết là phi lễ chó nhìn sao? Tròng mắt hần sâu thẳm liếc nhìn Sinh Đình một cái, khí định thần nhân nói với mọi người: “Bản thế tử còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước, hai vị tiểu thư xin cứ tự nhiên.” Sau đó liếc Hàn Tư Luật: “Ngươi có đi hay không?” Không đi thì đừng trách ta không nể mặt, xách theo cổ áo của ngươi đi.

Hàn Tư Luật nhảy bèn cảm giác được ánh mắt giết người của hần, nhớ lại tính khí bá vương của hần khi còn bé, không khỏi rùng mình: “Ách! Ta cũng có chuyện, vừa vặn đi cùng Tiểu vương gia.” Hiên Viên Húc không thích nhất là người khác gọi hần Tiểu vương gia, hần càng muốn gọi Tiểu vương gia. Kỳ thật là hần quá lo ngại, là nam nhân đều không thích người khác nói mình tiểu,,Nơi nào tiểu? Ách...Nơi nào tiểu đều không được!

Hai người ôn hòa lễ độ đối hai tỷ muội Chương gia gật đầu một cái, thân nhiên song song chấp tay nhẹ nhàng lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kho báu dưới đáy nước

Chương Mỹ Ngọc nắm chặt khăn, che mặt cười trộm, si ngốc nhìn tay áo phát phới của hai người đi xa, không khỏi vô cùng đắc ý. Nàng thế nhưng may mắn gặp được hai vị thiếu niên quyền quý, thanh danh hiển hách của Thanh Long quốc, đặc biệt là Hiên Viên Húc, một thân thiên kiều chi tử được vạn phần sùng ái. Không nói hần là cháu ruột của đương kim hoàng đế, không nói hần là đệ đệ mà thái tử yêu thích nhất, cũng không nói hần là con cầu con khản của An Thân Vương. Chỉ nói bản thân hần còn trẻ tuổi liền công trạng có một không hai, là truyền nhân của Đồng Thông, chương môn phái Viêm Dương uy danh vang dội trong chốn võ lâm. Mười ba tuổi hần đã mang binh đi chinh chiến ở Đồng Tinh quốc, đánh một trận thành danh, bốn năm năm qua đã cùng Tây La quốc đánh xuống không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, chỉ có thắng không có thua, được hoàng thượng thân phong làm ‘Chấn Uy tướng quân’, cùng Trần Quốc Công giống nhau đều là hai ngôi sao nổi danh của Thanh Long quốc.

Trần Quốc Công mỗi khi nghĩ đến bản thân mình cùng An Thân Vương là đồng lứa, lại đem vóc dáng và thanh danh của con cháu ra so đo, thường hay nhủ mấy sợi râu trên cằm, mãi miết im lặng. Tuy rằng An Thân Vương là dòng họ hoàng thất, nhưng Trần Quốc Công và An Thân Vương cùng nhau lớn lên, hai người chỉ hận không được cùng nhau chung một phe. Nhưng mấy đứa con trai của hần hợp lại, đều không bằng một đứa con trai mạnh mẽ của An Thân Vương! Như vậy lão nhân gia hần làm sao chịu nổi. Cho nên hần giận dữ một tháng không để ý tới An Thân Vương, An Thân Vương không hiểu được, ‘trọng nhị hòa thượng không sờ được đầu’, không biết bản thân mình đã đắc tội với lão ca ca này ở chỗ nào. Nửa tháng trước hần không nhảy bèn phát hiện Trần Quốc Công đang giận dữ hần, nửa tháng sau cũng chỉ có thể dùng ánh mắt đáng thương nhìn Trần Quốc Công mong được giải thích nghi hoặc.

Lẽ ra Hiên Viên Húc một thân hậu duệ hoàng thất, kim tôn ngọc đất, thật sự không cần thiết đích thân chinh chiến, nhưng hoàng thất Thanh Long quốc

có một thủ chi vô tận, kho báu dồi dào dùng không hết, vì thế dẫn tới những quốc gia xung quanh tranh nhau cướp đoạt. Về cái kho báu thần bí này, Thanh Long quốc còn có một truyền thuyết vô cùng kỳ diệu.

Thanh Long quốc từ năm Long Khai Nguyên đến nay, kiến quốc đã hơn hai trăm năm, tổ tiên lập quốc họ kép Hiền Viên tên Phi Lâm. Vốn là một người chèo thuyền đánh cá, xem bốn biển là nhà.

Có một lần Hiền Viên Phi Lâm xuôi dòng đến một con sông không biết tên. Hà đạo của con sông này cũng không phải rộng lớn, kỳ quái là phía trước có một chỗ rộng rãi hơn rất nhiều lần, hai bên bờ sông theo thời gian bị nước chảy ăn mòn tạo thành hình vòng cung, nhìn từ đằng xa giống như một nửa tấm gương tròn không lỗ, mà nước ở chỗ tấm gương đó dường như đặc biệt xanh đậm thâm trầm, mặt nước không hề gợn sóng, làm cho người ta có một cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Hiền Viên Phi Lâm dựa vào kinh nghiệm đánh cá nhiều năm của hắn, quả quyết nơi này nhất định có cá lớn. Hắn hào hứng không chút do dự tung lưới xuống.

Thời điểm kéo lưới lên có cảm giác nặng trĩu, trong lòng hắn vui mừng, nghĩ trong lưới nhất định là con cá lớn, hôm nay thu hoạch đúng là không nhỏ. Ngay lập tức không chút nghỉ ngơi dùng hết toàn lực đem lưới đánh cá kéo lên thuyền, nhưng hắn lại thất vọng vì trong lưới không hề thấy cá lớn cá nhỏ, chỉ có một ít vại dẹt cũ. Hắn không khỏi có chút ừ ừ, suy nghĩ không có cá tôm cũng tốt, lắc đầu thở dài không thể làm gì khác là lôi kéo vại vốc, muốn đem đoạn còn lại ở trong nước kéo lên. Kết quả vại vốc kéo lên càng ngày càng nhiều, điều độ một lát nửa con thuyền đã chất đầy vại vốc ướt đẫm, thuyền nhỏ cũng không chịu nổi sức nặng của vại, dần dần chìm xuống dưới, kỳ quái là phần nửa đoạn vại kia không còn thấy đâu nữa.

Hiền Viên Phi Lâm mấy năm nay vào Nam ra Bắc, cũng là người có kiến thức rộng rãi, nhưng loại chuyện lạ này hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua. Lúc này hắn kinh hãi vạn phần, gương mặt không còn chút màu sắc. Ngay lập tức hắn đem tất cả vại vốc trên thuyền lần nữa ném xuống nước, thật nhanh đem thuyền chèo vào bờ, sau đó lần một vòng trên đất, thuyền cũng không cần, nhấc chân bỏ chạy, chạy suốt đến một đê đập thật cao hắn mới dừng lại thở hổn hển.

Trong chớp mắt, cuồng phong nổi lên, mây đen trên bầu trời quay cuồng, sấm sét dữ dội, mưa tầm tã như tưới xuống, dày đặc làm cho người ta mở mắt không ra. Dưới tiếng sấm ầm ầm cực lớn, ở giữa tấm gương tròn bọt nước kịch liệt sôi trào, trong lúc kim quang lấp lánh, ánh sáng vạn tượng, nước sông chung quanh đột ngột dâng lên. Thuyền nhỏ của Hiền Viên Phi Lâm trong nháy mắt bị bọt nước cuốn trôi không thấy bóng dáng.

Bỗng nhiên một dải màu xanh thật dài từ trong tấm gương tròn phá nước mà ra. Thanh Long to lớn ngao nghể nâng đầu lên, một đôi long nhãn giống như hai đại lồng đèn đỏ rực, con rồng to lớn ở trên không trung quanh quẩn bay lượn. Hiền Viên Phi Lâm trợn mắt há mồm, sợ tới mức tim đập đều nát. Thanh Long bay lên ngang đầu gào thét, tiếng gào diếc tai nhức óc, nó lắc đầu vẩy đuôi, hiện rõ khí thế vô cùng bá vương, như một cỗ quyền lực thống trị đất nước, chậm rãi bay lên bầu trời, mây đen liên tục quay cuồng nhanh chóng tụ lại ở quanh thân nó rồi sau đó không thấy bóng dáng.

Trong chốc lát mây tan mưa ngừng, nước sông phút chốc cũng lui xuống, mặt nước lại yên ả như gương. Hắn ngu si ngây ngốc ngồi ở trên đê đập, nửa ngày thần thờ, nếu không phải thuyền của hắn đã chìm mất, hắn cảm giác cứ giống như vừa mơ một giấc mơ vô cùng khủng khiếp.

Con thuyền nhỏ bị đánh chìm, Hiền Viên Phi Lâm ngồi trên con đê rầu rĩ. Hắn một thân một mình trên con sông này, không có thuyền sẽ không có kế sinh nhai, hắn lại nghĩ đến Thanh Long đã bay lên trời, thuyền mình chìm xuống đáy nước nhưng dù gì cũng còn chút đồ dùng hằng ngày, ngựa chết chữa thành ngựa sống, ý vào khả năng lợi ích của mình, hắn dứt khoát nhảy xuống, hướng phía đáy nước bơi tới.

Hắn ở trong nước bơi càng ngày càng sâu, một màu xanh đậm sâu kín không thấy được cảnh vật xung quanh, đáy nước đột nhiên hiện lên một mảnh ánh sáng rực rỡ, trước mắt hắn chợt xuất hiện một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy, còn có đỉnh đài lầu các chạm khắc bằng vàng ngọc vô cùng tráng lệ, và lại còn có ánh sáng lấp lánh phát ra từ ngọn núi kim ngân châu báu chồng chất.

Lúc đầu kinh ngạc cùng sợ hãi qua đi, hắn không khỏi mừng rỡ như điên, dùng khí toàn thân tăng lên gấp bội. Điều nói người vì tài mà chết, điều vì ăn mà chết, hắn liễu lĩnh bơi về hướng cung điện vàng son. Trong cung điện bỏ hoang không có người ở, cũng không có binh tôm tướng cá cùng yêu quái trong truyền thuyết, chỉ có ánh sáng của kho báu chôn phía dưới thiếu chút nữa đã làm hắn mù mắt.

Hiền Viên Phi Lâm dựa vào một thân lợi hơn người cùng lòng can đảm, lần lượt mang rất nhiều tiền bạc châu báu dưới đáy nước đi lên. Đợi sau khi hắn cất giấu kỹ những báu vật này, trong lòng không khỏi âm thầm cân nhắc, nghĩ là người tận mắt nhìn thấy Thanh Long bay lên trời, nhất định có thể nói là người phi phạm, lúc này hoàng đế hoang dâm vô đạo, thi hành chính sách tàn bạo, thiên hạ rối loạn không yên, các chư hầu cũng phân tranh không ngừng, dân chúng lầm than, khổ không thể tả. Thay vì cả ngày lo lắng đề phòng cạnh chừng cái kho báu này, không bằng dứt khoát vùng tay khởi nghĩa vũ trang, giành được bá nghiệp thống trị nghìn đời chẳng phải là tốt hơn sao.

Hắn râu xồm xoàn, thô kệch, nhưng dựa vào tài lực kinh người nhanh chóng chiêu mộ được rất nhiều tầng lớp tri thức đi theo, đương nhiên cũng có không ít dân chúng đói khổ trước sau hỗ ứng. Dân chúng chỉ cần cơm no áo ấm, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng. Bọn họ dọc theo con đường này thế như chẻ tre rút cuộc đánh các chư hầu dễ như trở bàn tay, không tốn bao nhiêu thời gian liền lập thành tân vương triều Hiền Viên.

Để cảm tạ ân huệ của Thanh Long, tân quốc liền gọi là Thanh Long quốc, con sông kia được đặt tên là Thanh Long hà, cho nên nơi hình tròn mà Thanh Long bay lên được hậu nhân gọi là “Thanh Long trố”, ý tứ chính là chỗ đó có rất nhiều Thanh Long, có tổ chi Thanh Long.

Nghe nói sau khi Hiền Viên Phi Lâm lên làm hoàng đế, phái rất nhiều lính thủy binh đến đáy nước “Thanh Long trố” xem xét, nhưng tất cả mọi người đi xuống chỉ thấy cảnh tượng đồ nát, cung điện hoang tàn. Không thấy vàng son lộng lẫy như ban đầu, càng không thấy ánh sáng lấp lánh của kho báu chìm bên dưới.

Về sau Thanh Long quốc của Hiền Viên Phi Lâm, mấy đời đế vương chăm lo việc nước, đều mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, rừng vàng biển bạc, tài lực phong phú, một số quốc gia xung quanh có thúc ngựa cũng khó đuổi được bóng lưng. Nhưng tục ngữ có câu “Lộc quá là dao sinh”, Thanh Long

quốc cũng bởi vì nhóm kho báu đặc biệt này mà khiến cho ba quốc gia gần đó nổi lên lòng tham.

Phía đông Thanh Long quốc là Đông Tinh quốc, tiểu dân bần hàn. Nhưng quốc vương hoàng tử háo sắc thành tánh, hậu cung mỹ nữ như mây. Hắn có hai mươi bảy hoàng tử, công chúa không đáng kể, so sánh cùng con cháu mỗi đời của hoàng đế Thanh Long quốc rất đối lập. Nhiều con đương nhiên là chuyện tốt, nhưng hai mươi bảy vị hoàng tử này đều phải có đất phong vương, phải có tiền bạc, phải ban thưởng, quốc khố vốn cũng không giàu có nên Hoàng Tử Viễn rất là nhức đầu, nuôi lớn lên thật sự là phí tiền! Hắn không có biện pháp nào thỏa đáng, rất vui mừng nghe theo đề nghị của một đại thần, hằng năm phái binh đến quốc khố giàu có của Thanh Long quốc ở biên cảnh để kiếm tiền. Vì hắn nghĩ đến tổ tiên của đại thần này ngày xưa đã làm qua cường đạo, cũng là gia đình có truyền thống mưu lược.

Quân đội của Hoàng Tử Viễn lúc đầu chỉ dám cướp bóc ở vùng sát biên giới, cũng không làm hại đến dân chúng Thanh Long quốc. Hoàng đế Vũ Đức kể vỹ không tới mấy năm, vừa nhìn đã biết ‘hàng xóm tốt bụng’ coi như cũng biết điều, cũng nổi lên lòng tiếp tế, chỉ cần Đông Tinh quốc không làm hại đến dân chúng, hắn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ bảo quân đội canh phòng biên giới cảnh cáo thỏa đáng. Hoàng đế Vũ Đức thật sự rất hâm mộ Hoàng Tử Viễn có thể có nhiều nhi tử như vậy, không giống Thanh Long quốc bọn họ, con cháu hoàng thất cực kỳ hiếm hoi, làm cho người ta than thở không dứt.

Uyển Nam quốc thấy Thanh Long quốc không hề phái binh tấn công nước Đông Tinh, cũng làm theo Hoàng Tử Viễn, thỉnh thoảng ở vùng biên giới Thanh Long quốc cướp bóc một phen. Cư dân ở biên giới Thanh Long quốc khổ không thể tả, nào là có quá nhiều người giàu, kéo theo cường bạo nhiều làm cho người ta đau đầu.

Đã là cướp thì càng ngày sẽ càng tham lam, hai nước trở về liền phát triển quân đội bắt đầu giết người dân vô tội lung tung, hơn nữa càng lúc càng thường xuyên. Hoàng đế Vũ Đức phẫn nộ! Trần Quốc Công Lam Mộc Dương tức giận chờ lệnh xuất chiến, nhất định phải đuổi ngoại địch.

Trần Quốc Công lúc còn trẻ tuổi trấn thủ ở biên quan, trung thành và tận tâm bảo vệ Thanh Long quốc, là tiên đế thân phong Uy Viễn tướng quân, hắn là lão già trải qua hai triều đại, đã sớm không vừa mắt với những loại cường bạo tham lam này, Hoàng đế Vũ Đức lập tức đồng ý cho hắn xuất chinh.

Trần Quốc Công chọn những binh tướng tốt, mang theo ba người con trai dũng mãnh, hướng về nước hung bạo nhất, tổn thương dân chúng nhiều nhất, Uyển Nam quốc.

Tàn khai mười sáu năm, quân đội Đông Tinh quốc trong một lần cướp bóc, tàn sát một đại thành mua bán bồn hoa ở biên giới Thanh Long quốc, toàn thành không một người sống sót, xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông.

Cả nước Thanh Long khiếp sợ! Hoàng đế Vũ Đức cùng bách quan nổi giận! Lúc này Hiên Viên Húc vừa mới từ Viêm Dương cốc trở về, nghe tới chuyện cực kỳ tàn ác này, tức giận đến sắc mặt tái xanh, cả người run run. Hắn chính là con ghê mới sinh không sợ cọp, tuổi trẻ đang thịnh, thiếu niên khô ngô mười ba tuổi tức giận ngất trời, khí thế hùng hục thẳng lên triều đình xin đi giết giặc, thề nhất định phải san bằng Đông Tinh, để an ủi vong hồn bách tính chết thảm của Thanh Long quốc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Một trận chiến vang danh thiên hạ

Hoàng đế Vũ Đức tất nhiên là kiên quyết không cho, đệ đệ của hắn chỉ có một đứa con như vậy, đương nhiên hắn hiện tại cũng chỉ có một đứa con là thái tử, lão đại chờ cười lão nhị. Đối với hài tử, hoàng gia bọn họ đều giống nhau, che chở ở trong mắt, muốn sao trên trời không dám đưa trắng, không có chuyện để cho trong lòng hài tử không được thoải mái, lúc này sao có thể để hắn đi ra chiến trường nguy hiểm như vậy.

Hiên Viên Húc đáng người thẳng đứng quỳ gối ở hoàng cung không chịu đứng lên, quyết đoán rõ ràng muốn lập giấy sinh tử, bắt diệt Đông Tinh thề không trở về. Mọi người hao hết lời lẽ, mồm mép đều nói đến rách ra cũng không có hiệu quả. Người ta nói hài tử cùng cha mẹ đấu tranh thì hài tử vĩnh viễn thắng, hoàng đế Vũ Đức tự nhiên là không lay chuyển được hắn, vạn bất đắc dĩ, ra lệnh hai võ tướng khác đi theo, đồng ý cho hắn mang binh xuất chinh.

Đồng Thông đi theo bên người hắn, dùng bỏ câu đưa tin về Viêm Dương cốc, ra lệnh cho hộ vệ của Hiên Viên Húc lúc còn ở Viêm Dương cốc khổ luyện nhanh chóng đến tụ họp. Năm đó Hiên Viên Húc mới năm tuổi, Đồng Thông muốn đem hắn tới Viêm Dương cốc thần bí, hoàng thượng cùng An Thân Vương đều không yên lòng, tổn vô số tinh lực cùng tài lực, chiêu mộ một nhóm tiểu thiếu niên ưu tú để làm hộ vệ của hắn, cùng hắn đến Viêm Dương cốc rèn luyện võ công, mục đích chính là vì bảo vệ hắn.

Những môn phái võ lâm khác kịch liệt phản đối việc nhân sĩ giang hồ xen vào việc triều đình, Đồng Thông nói một đoạn ý vị thâm trường “Nước khác xâm phạm, nam nhi nhiệt huyết nên ra chiến trường bảo vệ quốc gia, người của triều đình, xen lẫn trong giang hồ, không có quốc gia, người còn muốn lo cho bản thân mình? Chẳng phải là si nhân thuyết mộng sao?” Đoạn văn này khiến cho toàn bộ nhân sĩ võ lâm kia ngậm miệng lại, vì không người nào muốn trở thành dân mất nước.

Đồng Thông luôn cảm thấy đoạn văn này là những lời cực kỳ có học vấn trong cuộc đời hắn nói ra, nhưng An Thân Vương lại khinh bỉ nhìn hắn —— một thân giới võ công nhưng mù quáng. Nếu như hắn có thân thủ như Đồng Thông, đứng trên đài cao hét lớn một tiếng: lão tử định đoạt! Ai không phục? Ai không chịu lão tử đánh người đó!

Thiếu niên một thân màu trắng bạc, nón giáp che mặt, tay cầm trường thương cưỡi trên lưng một con tuấn mã, tư thế tràn đầy oai hùng, uy phong凛冽. Thái hậu, hoàng hậu cùng An Thân Vương phi roi nước mắt nhìn theo quân đội đang chạy về phía trước như thủy triều dâng.

Vừa đến chiến trường, Hiên Viên Húc đi trước làm gương, phóng ngựa nhanh như thiểm điện hướng về khu vực đội quân Đông Tinh quốc đã đi qua. Đồng Thông thúc ngựa theo sát ở phía sau, đội ngũ hộ vệ của hắn cũng nhanh như chớp đuổi theo.

Ngô Tần hai vị phó tướng trước khi xuất chinh đã chịu mệnh lệnh của hoàng đế Vũ Đức là bảo vệ Tiểu vương gia an toàn, vội vội vàng vàng muốn đem hắn ngăn lại, đều bị hắn nhắc dây cương thúc ngựa nhẹ nhàng né qua.

Khí thế sắc bén kinh người của thiếu niên mặc áo bào trắng làm cho quân địch không thể chống đỡ nổi, giống như Mãnh Hổ Hạ Sơn, tả xung hữu đột. Hắn chỉ cần một cây thương bạc cũng có thể hô mưa gọi gió, như Giao Long ra biển, thương bạc chuyển động phát ra ánh sáng chói lóa, làm người ta không nhìn kịp, chiều nào cũng đều sắc bén hướng về phía quân thù, kẻ địch nhìn những người bị giết mà trong lòng hoảng hốt. Vài hiệp liền đâm thương lãnh của Đông Tinh quốc ngã ngựa, quân địch sợ hãi rút quân lui về phía sau.

Hắn lần đầu tiên lên chiến trường, nhưng mà nửa điểm không thích ứng cũng không có. Thương bạc nhanh như tia chớp ngang dọc đi qua, trong nháy mắt liền tiêu diệt một mảng lớn quân địch, nhìn thấy chung quanh máu phun đầy đất, thi thể quân địch chất đống, hắn lạnh lùng cười một tiếng, con người đen nhánh một mảnh hàn băng. Người có kiến thức rộng rãi như Đồng Thông trên mặt cũng co rút, như thế này còn cần hắn bảo vệ sao? Đây chính là một sát thần trên đời! Đội hộ vệ trẻ tuổi kia cũng sợ hãi rút theo hắn, mọi người đều có bản lĩnh rất cao, giết quân địch không cách nào trở tay kịp, liên tiếp tháo chạy.

Càng về sau chỉ cần là nơi ngựa của hắn đi qua, địa phương đó nhất định không có người ở, quân địch nghe tin bọn họ liền đã sợ vỡ mật, không dám đối kháng, chỉ dám đứng xa xa bắn tên trộm. Hắn thúc giục nội công Viêm Dương tâm pháp, cây thương bạc múa xung quanh thân mình, nước cũng không chạm vào được, đội ngũ lui tránh, nhìn hắn giống như nhìn một vị thần.

Ngô Phó tướng cùng Tần Phó tướng thấy hắn tuổi còn trẻ lại võ nghệ hơn người, quân địch chẳng những không thể tổn thương hắn chút nào ngược lại bị hắn giết chết, toàn thân như có cao nhân bảo hộ. Hai vị tướng này âm thầm chắc lưỡi hít hà, bội phục không thôi, ngay tức khắc phóng ngựa lên phần chân giết giặc. Trong chốc lát, máu thịt của quân địch bị giết văng khắp nơi, tiếng gào khóc thảm thiết, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu một cặp chân để chạy.

Hiên Viên Húc cùng Ngô Phó tướng và Tần Phó tướng cứ như vậy mang theo đại quân một đường dừng mảnh chém giết mà đi qua, đánh thẳng tới thủ đô nước Đông Tinh.

Bình đến dưới thành, tình thế hết sức nguy cấp, Hoàng Tử Viễn cuồng quát phái người đi nghênh chiến, chiến tướng Ngụy Thạch Thành của Đông Tinh quốc xuất binh đánh Hiên Viên Húc, ở ngoài đô thành quyết định một trận sinh tử.

Thiếu niên một thân quân trang lạnh lùng, tư thế oai hùng hiên ngang cưỡi trên con tuấn mã dẫn đầu vạn quân tiến lên phía trước, màu đen của phê phong bị gió thổi lúc lên lúc xuống. Con người hắn sâu thẳm lãnh khốc nhìn Ngụy Thạch Thành ở phía xa xa, tựa như đang nhìn một người chết. Xách thương bạc trong tay ném về phía bên phải, Tiểu Nam phía sau hắn lưu loát đưa tay chụp lấy, tay trái thon dài khẽ nâng lên, Tiểu Bắc lập tức cung kính đem cung tên dâng cho hắn, tiện tay lại dâng lên mũi tên. Hắn tay trái giương cung, tay phải cài tên, nhìn cũng không nhìn thật nhanh bắn ra một mũi tên.

"Vèo" một tiếng, tên rời cung giống Lưu Tinh chạy thẳng đến chỗ Ngụy Thạch Thành. Ngụy Thạch Thành cũng là người thân thủ bất phạm, hét lớn một tiếng "Đến tốt lắm!" Vạn khí ở cánh tay vuren ra trường đao sắc bén ngăn mũi tên đang bay tới.

Hiên Viên Húc khoe miệng buống binh khê cong một cái, tựa tiểu phi tiểu nhìn Ngụy Thạch Thành. Trong điện quang hỏa thạch, mũi tên chọc thủng sống đao thật dày của Ngụy Thạch Thành, lực bay vẫn không thay đổi cắm ngay trên gáy của hắn, máu bắn tung tóe, một mũi tên chí mạng. Mới vừa rồi còn hô hét ở trong đội ngũ Đông Tinh, liền lập tức bị bóp chặt yết hầu, giống như chết một cách im lặng. Hắn nhanh như chớp "vèo vèo" liên tiếp vài mũi tên, tên bay trong không trung. Mấy vị hãn tướng của Đông Tinh cũng từng người từng người ngã ngựa. Binh lính Thanh Long quốc âm thầm vỗ tay tán thưởng, tinh thần chấn động mạnh, tiếng trống vang lên rung trời, như nước thủy triều dâng mãnh hướng tới quân Đông Tinh, quân Đông Tinh vừa mới bắt đầu chủ tướng đã tử trận, ngay lập tức quân lính tan rã, không chịu nổi một kích.

Hiên Viên Húc dẫn đại quân công tiến thủ đô Đông Tinh, nghiêm lệnh quân sĩ không được phép giết loạn người dân vô tội, cướp bóc tài vật. Hoàng Tử Viễn đã sớm làm cho thiên hạ đều căm ghét, trận đánh lần này chính là hợp ý bọn họ, bởi vậy cũng không có dân chúng bạo loạn, thuận lợi trôi chảy thay đổi lẽ lỗi làm dân chúng Thanh Long quốc, từ đây an cư lạc nghiệp.

Thanh Long quốc bằng cách giảm thiểu thương vong, trong thời ngắn nhất đã tiêu diệt nước Đông Tinh, Hiên Viên Húc một trận chiến thành danh, thiếu niên hơn người sáng lập ra một đội quân thần thoại từ đó về sau vang danh thiên hạ.

Đang cùng Uyển Nam ác chiến, Trần Quốc Công nghe báo tin này rất là vui mừng, vượt mấy sới râu lừa thừa trên cảm tán thưởng: "Ba quân dễ có, một tướng khó cầu! Trường giang sóng sau xô sóng trước, giang sơn rộng lớn đã có người tài xuất hiện." Người dân Uyển Nam xưa nay to lớn chậm chạp, phần lớn dân chúng không có văn hóa, giáo huấn rất khó khăn, nổi tiếng là một quốc gia háo chiến. Một Uyển Nam quốc sắp sụp đổ vẫn cùng Trần Quốc Công chém giết không ngừng nghỉ, trước đây hắn vẫn luôn đòn gánh nấu nước—— một lòng treo hai đầu, tức muốn dùng uy danh của Thanh Long quốc để dạy dỗ Uyển Nam, lại thời khắc lo lắng "mười tám mầu đất một viên cốc" (này chắc ý nói Húc ca ca là con trai một quả =.) của bạn hữu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hiên Viên Húc đánh bại Đông Tinh quốc rồi cuộc làm cho hắn đem bất an xếp gọn ở trong bụng.

Lúc này luôn luôn đối với nước Thanh Long như hổ rình mồi, Tây La quốc phái ra ba mươi vạn hùng binh áp tới biên cảnh, đã san bằng phía tây của Thanh Long quốc, chiếm được hai tòa thành. Tây La là một quốc gia binh cường mã thịnh, từ trước đến nay có binh lực tương đương với Thanh Long quốc, cho nên Tây La quốc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lần này vừa xử lý việc trong nước vừa đối chiến với Đông Tinh cùng Uyển Nam quốc, hoàng đế Vũ Đức nhất định là sút đầu mẻ trán. Quốc chủ Tây La vui mừng khôn xiết, đây thật là cơ hội tốt a! Mấy trăm năm khó gặp, lập tức

thừa dịp cháy nhà hôi của phát binh tấn công nước Thanh Long.

Đương đầu quốc nạn, hoàng đế Vũ Đức cùng văn võ bá quan lập tức điều binh khiển tướng, tập trung binh mã ở các đường. Hiền Viên Húc việc tốt không nhường ai, dũng cảm đứng ra muốn dẫn binh chống trả quân Tây La, thề đoạt lại đất đai bị chiếm. Hoàng đế Vũ Đức nghe được hồi báo của hai vị tướng Ngô Tần về trận chiến với nước Đông Tinh, Hiền Viên Húc thật sự là một soái lĩnh xuất sắc hiếm gặp. Chẳng những có can đảm có khí thế, mà còn có tài văn võ song toàn, cũng không phải chỉ biết trở tài khoe khoang với bên ngoài mình là người mạnh mẽ, túc trí đa mưu. Hắn suy nghĩ hồi lâu, rồi cuộc nặng nề gạt đầu một cái, thân phong Hiền Viên Húc làm “Chân Uy tướng quân”, lệnh hắn tập hợp binh tướng khẩn cấp đi đánh giặc.

Hiền Viên Húc chỉ dẫn theo hai mươi vạn binh sĩ, ngày đi ngàn dặm, đi tám trăm dặm, nhanh chóng hành quân để giao tranh với Tây La. Lúc hắn và quân đội chạy tới Lưu thành, quân Tây La đã chiếm thêm một thành nữa của Thanh Long quốc, hắn lập tức ra lệnh xây dựng cơ sở tạm thời ở Lưu thành, làm nơi nghỉ ngơi và hồi phục, lấy lại thể lực.

Về sau Hiền Viên Húc vẫn làm gương cho binh sĩ như cũ, thúc ngựa bắn chết tướng quân Tây La. Hắn võ nghệ hơn người, có oai phong vạn người khó địch, ở giữa thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của tướng địch dễ như lấy đồ trong túi, tướng sĩ quân địch chết ở dưới cung tên của hắn nhiều không đếm hết. Dù là chênh lệch mười vạn binh lực, quân Tây La nửa điểm ưu thế cũng không có được, ngược lại hao tổn tướng sĩ không ít. Quân đội Thanh Long quốc do hắn dẫn đầu khí thế như hồng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, một lần nữa đoạt lại ba thành trì bị quân Tây La chiếm đoạt.

Quốc chủ Tây La rất là tức giận, rất là không cam lòng, tiếp tục cường ngạnh phái binh, thập phần muốn đánh bại tiểu tướng áo bào trắng anh dũng này, tiến tới xông vào Thanh Long quốc. Hiền Viên Húc trong ánh mắt lóe ra kiên nghị, lựa chọn một người đủ năng lực ở lại canh giữ biên giới, sau đó mang tướng sĩ về một bước không lùi. Hắn dẫn đầu binh lính Thanh Long quốc hăng hái tắm máu chiến đấu, cùng quân Tây La mấy phen ác chiến, ngược lại đem quân địch đánh từng bước lui về phía sau, hai bên chết thảm, thương vong vô số.

Vài năm nay, Hiền Viên Húc trừ bỏ hồi kinh lúc bệnh tình Thái hậu nguy kịch để chăm sóc Thái hậu, còn lại luôn luôn trấn thủ ở biên cảnh lạnh lẽo, thỉnh thoảng chặn đầu quân Tây La đánh nhau một trận, dĩ nhiên sau đó lại thừa thắng xông lên. Trải qua bốn năm năm chiến tranh tàn khốc, mọi người ở Tây La đều bị hắn làm cho hoảng sợ, như vậy cũng phải, “Thanh Long chiến thần” danh tiếng sớm đã vang dội. Mỹ thiếu niên lúc trước cũng dần dần trưởng thành, thành một nam tử hán khôi ngô đầu đội trời chân đạp đất.

Hộ vệ của hắn mấy năm nay đi theo hắn thập tử nhất sinh, chinh chiến nhiều năm, mỗi người đều là lấy một địch một trăm mãnh sĩ, tướng sĩ bình thường không thể so sánh được. Lớn lên cũng là một hộ vệ Viêm Dương làm cho quân địch nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Đặc biệt là hơn nửa năm trước trong một trận ác đấu kéo dài với quân Tây La, Hiền Viên Húc tự mình cùng hộ vệ Viêm Dương ra sức đánh chiến, vùng dậy đuổi theo cũng không chừng mực giống như trước kia, mà từng bước truy kích, không chút nào buông lỏng.

Hộ vệ Viêm Dương của Hiền Viên Húc xông lên phía trước, tựa như một cây đao đâm vào trong quân đội Tây La, xé ra một cái khe thật dài, sau đó dùng mãnh đánh thẳng vào hai bên, đem bọn chúng tách thành năm bè bảy mảnh tứ tán chạy thực mạng. Theo sát ở phía sau, quân Thanh Long chém quân địch như xắt thức ăn, quân Tây La hỗn loạn không chịu nổi thương vong nghiêm trọng, một vài đại tướng bị bắt, kinh sợ đến tinh thần tan rã, liên tiếp tháo chạy đến hơn năm trăm dặm mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hai nữ tử xinh đẹp

Quốc chủ Tây La thấp thỏm lo âu, phái người dâng thư xin hàng, nguyện hằng năm tiến cống, hy vọng có thể cùng Thanh Long quốc hòa hảo như lúc ban đầu. Hoàng đế Vũ Đức thấy Tây La nguyện hàng, hết sức vui mừng! Lệnh Hiền Viên Húc lập tức khai hoàn hồi triều, nhận phong thưởng. Bằng không chỉ sợ An Thân Vương cùng An Thân Vương phi sẽ sốt ruột con trai mà chạy tới biên cảnh.

Ngày Hiền Viên Húc hồi triều, hoàng đế Vũ Đức cùng thái tử đích thân dẫn bách quan tới ngoại thành nghênh đón. Ngày đó đại quân vào thành, cửa thành xuất động, dân chúng hai bên đường hoan nghênh nồng nhiệt, toàn bộ lầu hai của các lầu đều bị những thiên kim tiểu thư chiếm hết, cũng vì muốn tận mắt thấy được phong thái của Thanh Long chiến thần. Hộ vệ Viêm Dương toàn thân lấm tấm màu đen tiền hô hậu ủng Hiền Viên Húc cười trên tuần mã, tư thế oai hùng mạnh mẽ! Làm cho người ta thất vọng chính là hắn mang một nón giáp đặc chế có mặt nạ, mọi người chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt mặc ngọc của hắn mà thôi. Mặc dù là như vậy, cũng làm cho các tiểu thư hít một ngụm khí, âm thanh nhỏ nhỏ cùng tiếng thét chói tai rơi xuống đất không ngừng.

Cho nên người trong kinh thành chỉ biết kỳ danh Chân Uy tướng quân của Hiền Viên Húc, không biết diện mạo chân thực của kỳ nhân, ngày đó hắn cùng Hàn Tư Luật tụ họp ở Như Ý lâu, nhìn thấy dưới lầu có ngựa giờ chứng nên mới ra tay cứu Sinh Đình.

An vương phi trông Hiền Viên Húc cũng giống như trông sao trông trăng, khi Hiền Viên Húc trở về liền đem toàn bộ tâm tư đặt lên việc chung thân đại sự của hắn, làm cho hắn có thể kết hôn, nếu sinh được hài tử thì càng mừng rỡ như điên. Định Quốc công phu nhân hiểu rõ tâm tư của An vương phi, các nàng đồng bệnh tương lân, nàng cũng vì Hàn Tư Luật không chịu kết hôn mà đau đầu không dứt, vì vậy hoa cúc yển đã kêu Hàn Tư Luật mời Hiền Viên Húc đến dự.

Vài năm nay Hiền Viên Húc ở biên cảnh chỉ biết đánh giặc, nhàn rỗi cũng là đọc sách tập võ, những thứ như hội thơ hội hoa hắn chung quy có cảm giác không hợp, vì thế chỉ ở trước mặt Định Quốc công phu nhân chào hỏi một cái, liền lững thững đi dạo trong vườn. Hắn toàn thân tôn quý, cao lớn vững

chải, long chơng phượng tư, làm cho các thiếu nữ tham gia yến hội liên tục ném khăn ở trước mặt hắn, có người còn nhìn hắn úy khuất nước mắt lưng tròng. Hắn phiền muộn không chịu nổi, vừa tìm được một nơi ít người, thở phào một cái, không nghĩ tới Chương Minh Châu cùng Triệu Thụy Phong lại chạy tới nơi này gây gỗ, hắn không chút do dự lắc mình liền chui vào núi giả.

Không khéo không thành sách, Sinh Đình trốn hai nam nữ cãi nhau kia, cũng chui vào núi giả, đụng phải hắn còn muốn thét chói tai, bắt đắ đi hắn không thể làm gì khác hơn là che miệng của nàng, ôm nàng.

Sinh Đình đem một thân xông vào, hắn lập tức nhận ra là người lần trước ở trên đường bị xe ngựa hất ra, hắn cứu một thiếu nữ mềm mại thơm phức, xinh đẹp tuyệt trần, trong đầu hắn vẫn nhớ mùi hương thơm dịu của người đó, nhất thời đỏ mặt, tim đập dồn dập.

Mấy năm nay Đồng Thông đối với hắn canh phòng nghiêm ngặt, kiên quyết không để cho nữ nhân tới gần bên cạnh hắn, chỉ sợ hắn phá thân đồng tử khi chưa luyện thành Viêm Dương công. Dù cho một con muỗi bay đến bên cạnh hắn, không nghĩ cũng biết, nhất định chỉ có thể là con muỗi đực. Cuối cùng sau khi cùng Tây La quốc đánh một trận oanh liệt, thúc đẩy Viêm Dương công của hắn đại thành, sự phụ rớt cục cũng có thể thành công lui về, mấy năm nay sự phụ cùng hắn đóng ở biên cảnh, mỗi lần đều là sự nương mang theo sự đệ cùng sự muội đi thăm bọn họ, từ sâu trong nội tâm hắn đối với sự phụ vô cùng cảm kích và áy náy.

Sau khi trở về vương phủ, An vương phi sớm giúp hắn an bài hai nha đầu xinh đẹp, đối với hai nữ tử xinh đẹp này hắn hoàn toàn không có cảm giác, nhìn cũng lười nhìn, vẫn theo thói quen để Tiểu Nam Tiểu Bắc hầu hạ bên người.

Trong sơn động ở biệt uyển Hiểu Phong hắn lại huyết mạch sôi sục, toàn thân nóng lên, kích động thiếu chút nữa bộc phát tại chỗ. Khi đó hắn thậm chí có một loại cảm giác phi thường mãnh liệt, muốn cò, muốn liếm, muốn cắn, muốn gặm thiếu nữ non mềm thơm ngát trong ngực. Muốn hung hăng đem nàng vào trong lòng tùy ý vuốt ve, xoa nắn đùa nghịch, vẫn không muốn, cũng không cam lòng buông tay. Cảm thấy nàng chính là trời sinh nên bị hắn ôm vào trong ngực quấn lấy không ngừng, tùy ý giãy vò. Ngón tay hắn vẫn lưu lại cái cảm giác non mềm đó, trên người vẫn mang theo mùi hương nhàn nhạt của người kia, hắn không kim hãm được tay nắm lại thành quyền, tựa hồ như vậy là có thể bắt được chút gì, loại cảm xúc kịch liệt nôn nóng này vẫn theo hắn cho tới khi trở lại An Vương cung.

Mạn Lệ canh giữ cửa phòng ở Thanh Ngọc hiên chờ đến mòn con mắt, nhìn thấy Hiên Viên Húc áo ngọc cẩm bào chậm rãi bước vào sân, ánh mắt nhất thời sáng lên.

"Tiểu vương gia! Ngài đã trở lại!" Màn Lệ yêu kiều chu đôi môi đỏ tươi, nhấc váy nhanh chóng lao ra cửa phòng. Vóc người nàng cao gầy đầy đặn, diện mạo vô cùng diễm lệ. Tiểu Nam và Tiểu Bắc phía sau Hiên Viên Húc tự giác vọt ra hai bên, đây chính là nha đầu thông phòng mà An vương phi ban thưởng cho thế tử gia, bình thường các nàng nâng mặt cao ngất, cũng không thèm liếc nhìn bọn hắn một cái, còn oán hận bọn họ đoạt đi cơ hội hầu hạ thế tử gia.

Hiên Viên Húc gương mặt tuấn mỹ như ngọc, trầm tĩnh như nước, nhìn không ra cảm xúc gì, làm như không thấy đi ngang qua nàng vào phòng. Sắc mặt Màn Lệ thay đổi, ánh mắt u oán nhìn bóng lưng của hắn, cắn môi chậm rãi đi theo. Nàng cùng Màn Vân là do An vương phi sau khi tỉ mỉ lựa chọn, mới cấp cho Tiểu vương gia, bốn tháng trước đã vào Thanh Ngọc hiên ở, Tiểu vương gia hồi phủ gần ba tháng, nhưng vẫn không gọi hai nàng thị tẩm, này không khỏi làm cho trong lòng Màn Lệ sôi ruột.

Mạn Lệ cùng Màn Vân thuở nhỏ liền xinh đẹp, cũng rất tự tin đối với dung mạo bản thân. Vương phi có ý cho các nàng đến hầu hạ thế tử, trong lòng hai người không khỏi mừng thầm, đây là cho các nàng một cơ hội tốt. Vừa nghe đến tin tức tiểu vương gia đánh bại Tây La Quốc, giành thắng lợi hồi triều, hai người vui sướng ngất ngây, cho rằng rốt cục đã chờ đến cơ hội bay lên đầu cành rồi.

Sau khi nhìn thấy Hiên Viên Húc, hai người giống nhau tức thì bị dung mạo của hắn mê hoặc. Nam tử này quá tuấn tú hiển vinh, nếu có thể nhận được sủng ái của hắn, mặc kệ là làm thiếp hay làm nha đầu, các nàng đều cam tâm tình nguyện a. (không có cửa đầu hai chế ^_^)

"Tiểu vương gia ngài mệt không, nô tì đi múc nước cho ngài?" Màn Vân canh giữ ở trong, chân thành lắng lắng động lòng người đi tới, tiếng nói dịu dàng như mưa phùn. Nàng dáng đẹp tinh tế yếu điệu, mảnh mai động lòng người. Nàng mới sẽ không giống như Màn Lệ chạy ra bên ngoài phòng a đùa mờisùng, nam nhân là rất khó kháng cự với loại nữ nhân xinh đẹp nhút nhát như nàng. An vương phi cũng là nhọc lòng, người xem Hoàn mậ Yên gầy lão nương đều giúp người chuẩn bị, đủ để săn sóc người đi!

"Đi ra ngoài!" Hiên Viên Húc phát áo bào ngồi xuống, lạnh lùng quát: "Sau này không cho phép bước vào phòng! Cũng không cho phép gọi ta tiểu vương gia!"

Mạn Vân bị ghen sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mắt lệ ngưng tròng, hoảng sợ lúng túng nói: "Kia... Thế tử gia! Nô tì kêu Màn Lệ đến hầu hạ ngài." Nữ tử xinh đẹp mảnh mai đang xấu hổ e thẹn, bộ dáng cẩn trọng dè dặt, cực kỳ có thể đánh động vào trái tim nam nhân. Đáng tiếc đôi mắt quyền rũ vút cho người mù nhìn, Hiên Viên Húc lười biếng lấy tay đỡ trán, nhắm mắt không nói. Nước mắt Màn Vân trượt xuống tới mặt, từ từ rớt rề lui ra ngoài.

Mạn Lệ đứng hầu ở cửa không dám vào, nghe như vậy trong lòng mừng thầm, cái mũi khê hừ một tiếng, khinh thường quăng cho Màn Vân một cái liếc mắt, bước nhanh đến.

"Tiểu. Thế tử gia, nô tì Màn Lệ đến hầu hạ ngài!" Màn Lệ lặng lẽ kéo thấp y phục của mình, cố ý lộ ra áo yếm đỏ tươi cùng bộ ngực trắng tuyết, nàng phong tình quyến rũ cố gắng ưỡn ra bộ ngực cao ngất đầy đặn của mình. Đã nói Tiểu vương gia sẽ thích loại nữ nhân mông to ngực lớn như nàng, cái loại ốm tong ốm teo đó còn không nghĩ sẽ đem thế tử gia hoảng sợ à. Mây kiếm Hiên Viên Húc nhú lại, chậm rãi mở mắt ra nhàn nhạt nhìn nàng một cái, không có lên tiếng, vẫn cúi đầu trầm tư.

Cái nhìn này của Hiên Viên Húc cho Màn Lệ dừng khí không gì sánh được, nàng chậm rãi đưa tay về phía hắn.

"Người muốn làm gì? Hà?" Hiền Viên Húc bỗng chốc ngẩng đầu lên, trông mắt đen lạnh như băng nhìn thẳng nàng. Nhiều năm trở lại đây, vẫn chưa có người nào không được hắn cho phép mà có thể tới gần hắn, nữ nhân này đúng thật là ăn gan hùm mật gấu.

Mạn Lệ rút tay trở về, lại lấy dũng khí ngẩng đầu lên nói: "Thế tử gia, là vương phi phái chúng ta đến hầu hạ gia ." Nàng có chút thẹn thùng cúi đầu, nói không được nữa. Thế tử gia bây giờ còn chưa cưới vợ, nếu như nàng có thể trở thành người trong phòng của thế tử gia, thì vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết, ngày sau có đứa nhỏ càng thêm mẹ quý nhờ con.

Hiền Viên Húc đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, trên mặt mơ hồ có chút không vui, đạm thanh nói: "Không cần!"

Mạn Lệ thấy Hiền Viên Húc cũng không xua đuổi nàng đi ra ngoài giống như Mạn Vân, tin tưởng mười phần đứng lên, thế tử gia mười tám tuổi vẫn là thân đồng tử, có lẽ là xấu hổ đi! Đánh bạo lại đem bàn tay hướng về Hiền Viên Húc, Hiền Viên Húc lắc mình tránh đi, trên mặt mang theo vẻ chán ghét, vừa rồi hắn liếc nhìn nàng một cái thật sự đang suy nghĩ, cùng là nữ nhân, tại sao hương thơm của thiếu nữ trong ngực lại làm người ta mê muội như vậy, vì sao mùi thơm trên người cô gái này lại làm người ta chán ghét đây? Cho nên hắn không muốn để tay nàng đụng vào y phục của mình.

"Thế tử. . . ." Mạn Lệ có chút ủy khuất nhìn hắn, nhẫn nại chịu đựng hương bên người Hiền Viên Húc bu lại, nén lệ nhẹ giọng nói: "Thế tử gia là ghét bỏ nô tì sao?"

"Cút!" Hiền Viên Húc không thể nhịn được nữa phát tay áo xoay người, lập tức quát: "Tiểu Nam ngươi lần tới đây cho gia!"

Mạn Lệ cực kỳ hoảng sợ, lau nước mắt chạy ra ngoài, Tiểu Nam đang hoảng từ tề đi vào, một mực cung kính đứng ở bên cạnh, thờ cũng không dám thở mạnh.

Hiền Viên Húc khôi phục lại thói quen tôn quý tao nhã, giọng nói bình tĩnh: "Sau này nếu để cho hai cô gái đó đi vào, ngươi liền mang đầu tới gặp gia!"

"Dạ! Thế tử gia!" Tiểu Nam trở về trung khí mười phần, trong lòng cũng rất là rối rắm, rốt cuộc là mang đầu của hắn hay mang đầu của người khác đây? Tiểu Nam ngón ngang trong gió rồi.

Hiền Viên Húc mắt sáng hip lại, hai cánh tay hơi mở ra, Tiểu Nam tiến lên thuận thực hầu hạ hắn cỡi áo khoác.

Tiểu Bắc cầm trong tay bức thư bước nhanh đến: "Gia! Đây là tin tức từ giang hồ vô lâm, trong đó đã xảy ra một sự kiện kỳ quái!"

"Nga!" Hiền Viên Húc cầm lấy bức thư lật xem, một bên ý bảo Tiểu Bắc tiếp tục, Tiểu Nam cũng tò mò mở tai nghe.

"Phiêu Hương các biến mất!" Tiểu Bắc lời ít mà ý nhiều, một tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất giang hồ đã biến mất không giải thích được.

Người luôn bình tĩnh vững vàng như Hiền Viên Húc, dù cho thái sơn có sập ngay trước mắt thì mặt cũng không đổi sắc lúc này cũng cảm thấy kinh dị không thôi. Một tay hắn chống bên má, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn trầm tư. Bởi vì quan hệ sư môn hắn để cho thủ hạ thu thập tin tức giang hồ, là một thói quen của hắn. Hắn luôn thích mạnh mẽ xuất kích, không thích bị động ở bên trong, biết người biết ta mới là vương đạo.

Phiêu Hương các là bè phái sát thủ lớn nhất trong chốn giang hồ, bởi vì cao thủ trong các nhiều như mây, các chủ Lạc Hoa của Phiêu Hương gần đây ở trong giang hồ phách lối vô cùng. Bọn họ nhận yêu cầu chẳng phân biệt được tính chất, chỉ cần có người đưa tiền, giết hoàng đế bọn họ cũng dám nhận, tổ chức này thần bí vô cùng, tới nay cũng không người nào biết đến cuối cùng các của bọn họ nằm ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phi phượng sơn

Phiêu Hương các chọc giận rất nhiều môn phái trong giang hồ, Thượng Quan Mộc hiện đảm nhiệm chức mình chủ vô lâm, đã từng dắt theo mấy đại môn phái vây quét qua. Nhưng Phiêu Hương Các chủ là người xảo huyệt, thô khôn có tới bảy hang, chẳng những khiến cho giang hồ hảo hán không tìm được hang ổ của hắn mà còn làm tổn thương không ít cao thủ của các môn phái. Hiện tại tổ chức sát thủ thần bí này lại biến mất như vậy, thật đúng là hết sức quái dị.

"Biết là nguyên nhân gì sao?" Hiền Viên Húc giương mắt nhìn thẳng Tiểu Bắc, Tiểu Bắc vừa muốn há mồm, bên ngoài viện truyền đến âm thanh thị vệ: "Đồ ma ma ngài đã tới?"

Tiểu Bắc liếc mắt nhìn Hiền Viên Húc và Tiểu Nam một cái, cầm bức thư đi ra ngoài, Đồ ma ma lạnh lùng gật đầu rồi rời đi, hướng vào trong viện.

Đồ ma ma thấy Tiểu Bắc đi ra, dáng vẻ kiêu ngạo lắc lắc cái khăn trong tay, cau mày đối với thị vệ canh giữ ở cửa nói: "Gặp người cũng không chào, đều là thế tử gia làm hư các ngươi, thật nên để cho vương phi phái người đến dạy các ngươi quy củ." Nàng là người tâm phúc nhất bên cạnh An vương phi, bình thường ở vương phủ ai cũng nịnh bợ nghênh đón, nhưng mà mấy tên tiểu tử bên cạnh thế tử gia cứ giống như tảng đá mọc trong hang vậy, vừa cứng lại vừa thô.

Hôm nay đến phiên Sở Phong trực ban, mặt đã đen lại, cái lão bà này thật đúng là rể hành. Đám người bọn họ người nào cũng có công trạng, chỉ nghe lệnh hoàng thượng cùng thế tử, bà cũng chỉ là con chuột của bề trên thôi—— muốn chào thì tự mình chào, nếu người khác nói như vậy, Sở Phong đã sớm đánh một chưởng bay xa rồi.

"Đồ ma ma!" tiếng nói lạnh lùng của Hiên Viên Húc từ trong phòng truyền tới: "Bọn họ không phải là người có thể chọc được, có chuyện gì?"

Đồ ma ma run lên một cái, nằng quá đắc ý vênh váo, vội khom người đáp "Lão nô gặp qua thế tử gia. Là vương phi sai lão nô tới đây truyền lời, mời thế tử gia đến Cẩm Sát viện." trước kia thế tử gia không có ở vương phủ, An Thân Vương mặc kệ những chuyện vặt vãnh, toàn bộ vương phủ đều do một mình An vương phi định đoạt. Nàng là trợ thủ đắc lực của vương phi, đã quen ở vương phủ ra lệnh, điều vô dương oai rồi.

Hiên Viên Húc ở trong phòng ừ một tiếng xem như trả lời, Đồ ma ma khoanh tay đứng ở ngoài phòng mồ hôi lạnh toát ra, giang son dễ dãi bản tính khó dời, tiểu vương gia này khi còn bé chính là một tiểu bá vương. Qua một lúc lâu, mới truyền ra âm thanh lười nhác của Hiên Viên Húc: "Ta sẽ đi qua gặp mẫu phi."

Sở Phong lạnh mặt đưa tay ra dấu mời, Đồ ma ma giận mà không dám nói gì, hậm hực đi ra Thanh Ngọc hiên.

Bởi vì Chương Mỹ Ngọc ở hoa cúc yến đấu thơ làm cho đại danh xuất chúng, hiện tại rất nhiều thiên kim tiểu thư sẽ thỉnh nàng tham gia gặp gỡ. Hồ lão phu nhân cùng Triệu thị đã vì nàng lựa chọn một vài gia đình, muốn đem hôn sự của nàng nhanh chóng quyết định. Nhưng nàng căn bản không muốn gả cho các công tử hạng trung này. Trước khi tham gia hội hoa các quý phu nhân kia không hề biết tới danh tiếng của nàng, hiện tại Chương Mỹ Ngọc nàng đã có thể nở mày nở mặt, thế nào có thể tùy tiện qua loa định ra hôn sự, lại nói nàng một lòng muốn gả cho Hiên Viên Húc tuân mỹ tôn quý. Có hậu duệ của thiên hoàng so sánh, nàng thế nào có thể để ý những người vô vị tầm thường kia.

Nàng đối với dung mạo bản thân rất tin tưởng, chỉ cần cho nàng có cơ hội đụng phải Hiên Viên Húc, chắc chắn sẽ làm cho hán ái mộ mình không thôi, chân thành quý gồi dưới vây thạch lựu của nàng. Ngày hôm qua Tần tiểu thư gửi thiệp đến. Thỉnh ba tỷ muội Chương gia đến Phi Phượng Sơn xem phong diệp.

Chương Mỹ ngọc căn bản không muốn đi, những ngày qua các quý nữ đều thỉnh nàng tham gia hội này nọ, có mấy cuộc hẹn chính là nhìn phong diệp, nàng cũng nhìn chán rồi. Nhưng lại nghe nói có rất nhiều công tử quý tộc cũng thích thời điểm này đến Phi Phượng Sơn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất Húc tiểu vương gia cũng đi, nhưng nàng không có đi. Vậy thì mất toi cơ hội gặp mặt, cũng cao hứng nhận lời.

Tần tiểu thư chỉ mời ba tỷ muội các nàng, mang theo nha đầu và ma ma sớm chờ ở chỗ này rồi.

Tần Uyển Uyển nét mặt tươi cười như hoa: "Chương đại tiểu thư cùng Chương nhị tiểu thư, xin mời." Nàng nhìn thấy Sính Đình phía sau, liền cười đi tới: "Người đã tới, lần trước không giận ta đi? Ta mang người đến chung quanh xem một chút."

Sính Đình hoảng sợ liên tục xua tay, nàng mới không cần mắc mưu đâu. Chương Minh Châu quay đầu, không kiên nhẫn nể nể đẩy nàng một cái: "Người còn cần nhân cái gì a? Muốn nhân vật quan trọng như Tần tiểu thư ba giục bốn xin người sao? Đi ra phía trước ngắm phong cảnh a?" Sính Đình bị nàng đẩy mạnh về phía sau một cái, Thỉnh Vũ vội vàng đỡ lấy Sính Đình, không nhịn được tức giận trừng mắt nhìn Chương Minh Châu.

"Người còn có lá gan trừng ta, người tiện tí!" Chương Minh Châu trong cơn giận dữ. Một con nha đầu cũng dám trừng nàng, không muốn sống đúng không. Gần đây biểu ca đều không để ý nàng, một mực trốn tránh nàng, ngay cả ngoại tổ mẫu cũng khuyên nàng không nên dây dưa với biểu ca, đây không phải là để cho nàng một lòng say mê từ nhỏ tới lớn đều uống phỉ sao? Nàng vừa thương tâm vừa tức giận, ngày ngày đều sống trong giận dữ.

"Minh Châu! Người làm gì a?" Chương Mỹ ngọc vội vàng kéo Chương Minh Châu nhẹ giọng quát bảo ngưng lại. Trước mặt Tần tiểu thư liền động thủ, nàng thật là bề mặt a.

Hiên Viên Húc cùng Hàn Tư Luật vừa đến Phi Phượng Sơn, thấy phía trước rất náo nhiệt, ngẩng đầu liền trông thấy Sính Đình đứng ở đó, một thiếu nữ vẻ mặt đầy không kiên nhẫn đẩy nàng một phen. Thấy nàng bị người ta khi dễ, trái tim của hán không biết vì sao bị thắt lại thật chặt, không khỏi dừng bước. Hàn Tư Luật cũng nhìn thấy Sính Đình, hán đối với vị cô nương xinh đẹp này ấn tượng rất sâu sắc.

Tần Uyển Uyển mắt sắc nhìn thấy hai người cách đó không xa, phút chốc ánh mắt sáng lên: "Hàn đại ca! Các huynh. . . . ?"

Hàn Tư Luật lúc này mới nhìn thấy Tần Uyển Uyển, tao nhã cười: "Uyển Uyển cũng ở đây a! Các người cũng đến xem phong diệp à?" Hai nhà xem như thế giao, Hàn Tư Luật cùng Tần Giác quan hệ cũng rất tốt.

Chương Minh Châu giương mắt nhìn đến hai người cao lớn tuấn mỹ, mặc cẩm y khoác áo lông chồn, nàng không khỏi đỏ mặt, mới vừa rồi hai vị công tử khí độ bất phàm này không có nhìn thấy nàng loạn phát tỷ khí đi? Không thấy được đi? Nàng thật không có chú ý tới trong đó có một công tử chính là người ngày đó ngăn lại xe ngựa. Chương Mỹ Ngọc mở cờ trong bụng, Phật tổ phù hộ, là Hiên Viên tiểu vương Gia! Nàng quyết định đến đây quả thật không tồi, bằng không liền lỡ mất cơ hội ngàn năm một thuở rồi.

Tần Uyển Uyển vui vẻ gật đầu, giải thích nói: "Đúng vậy a, muội hôm nay làm chủ nhà, thỉnh các vị tiểu thư Chương gia xem phong diệp đây!"

Hàn Tư Luật nhìn Hiên Viên Húc một chút, thấy hán hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng. Đang nhìn xem Sính Đình, vị này cũng chỉ là hơi gặp người cùng bọn họ hành lễ, sau đó không nói một lời. Trong lòng không khỏi giật mình, tao nhã nói: "Vậy chúng ta đây sẽ không quấy rầy các tiểu thư, chúng ta đi một nơi khác."

Chương Mỹ Ngọc vui vẻ nhẹ nhàng nói: "Hàn thế tử không cần khách khí, Tần tiểu thư gọi ngài là đại ca, thế tử cũng không phải là người ngoài, Tần muội muội cùng chúng ta ba đều là nữ tử, cũng không có huynh đệ đi theo, không bằng hai vị thế tử theo chúng ta một chỗ đi?" Chương Mỹ Ngọc làm

sao có thể bỏ qua cơ hội cực tốt như vậy. Cái gì mà e dè nam nữ, để cho hấn đi gặp quý đi!

Tần Uyển Uyển cũng nói hai nhà là thông gia tốt, thật sự không cần khách khí.

Hàn Tư Luật vuốt ve lòng mày, âm thầm liếc Hiên Viên Húc một cái, thấy hấn không phản đối, cũng liền biết phải nghe lời: "Cũng được, hôm nay bản thể từ liền làm hộ hoa sứ giả bảo vệ cho các tiểu thư, làm quý ngài nhã nhặn một lần vậy." Sau đó giới thiệu Hiên Viên Húc: "Đây là An Thân Vương thể tử." Không thể gọi hấn tiểu vương Gia, hấn hiện tại đã lớn, không chịu để cho người ta gọi biệt danh của hấn khi còn bé.

Giới thiệu xong, nhóm người hăng hái tràn đầy hướng trên núi đi đến.

Sính Đình nhìn thấy Hiên Viên Húc sẽ nhớ tới một màn kia trong sơn động, cảm giác rất là xấu hổ buồn bực. Hơn nữa mắt cá chân của nàng có chút đau, liền lôi kéo Thính Vũ chậm rãi đi ở phía sau bọn họ.

Tần Uyển Uyển lúc này cũng chẳng quan tâm Sính Đình, chỉ lôi kéo Hàn Tư Luật nói chuyện. Chương Mỹ Ngọc một lòng một dạ ở trên người Hiên Viên Húc, nàng bày ra đầy đủ nữ tính, quyến rũ, mềm mại, mặt mày hơn hờ, vui mừng nhường mày, thẹn thùng e lệ, lặng lẽ đi đến bên người Hiên Viên Húc, trong lòng giống như đang uống mật ngọt.

Hiên Viên Húc mặc dù trầm tĩnh không nói, kỳ thực đang vênh lỗ tai chuyên chú nghe động tĩnh phía sau.

"Tiểu thư, chân người đau thành như vậy rồi, không thể đi được nữa, đều do nhị tiểu thư." Là âm thanh của nha đầu kia.

"Được rồi, đáng đời ta! Ta nên cách xa nàng, người không cần vì ta mà cùng nàng tranh chấp, nhịn một chút." Giọng nói mềm mại pha chút non nớt của thiếu nữ bắt đầu dĩ vang lên.

"Vậy chúng ta không cần đi nữa! Để cho các nàng đi nhìn phong diệp, ta bồi tiểu thư tìm chỗ nghỉ ngơi một chút!"

"Được rồi! Người đỡ ta đến tảng đá kia ngồi xuống, người đi nói với Tần tiểu thư một tiếng."

Hấn nghe như vậy cũng không nghe nổi nữa, lập tức dừng lại xoay người đi trở về! Chương Mỹ Ngọc đôi mắt xinh đẹp tròn to nhìn bóng lưng của hấn. Hấn đi đến bên người Sính Đình, nhíu mày quan sát chung quanh một phen, phân phó một ma ma cầm cái đệm mềm đi qua, lót ở trên mặt tảng đá, lại phân phó Thính Vũ: "Đỡ tiểu thư nhà người tới đó ngồi." Hấn sống ở thượng vị đã lâu, trong giọng nói tất nhiên có một cỗ uy nghiêm làm người ta phục tùng, Thính Vũ ngoan ngoãn đỡ Sính Đình ngồi ở đệm lót trên tảng đá.

Mọi người lúc này cũng đều đi tới, Hàn Tư Luật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch của Sính Đình, hỏi Hiên Viên Húc: "Chương tam tiểu thư như thế nào?"

Hiên Viên Húc lạnh lùng quét mắt Chương Minh Châu một cái: "Tam tiểu thư đau chân rồi! Các người đi lên xem phong diệp đi, ta đưa nàng trở về trước!"

"Như vậy sao được?" Chương Mỹ Ngọc kịch liệt lên tiếng phản đối, nàng thật vất vả mới đợi đến cơ hội này, làm sao có thể vì việc nhỏ liền từ bỏ, hơn nữa dựa vào cái gì mà Sính Đình đau chân lại muốn hấn đưa về? Nàng xứng để Tiểu vương Gia đưa sao? Cũng không phải không có hạ nhân.

Mọi người kỳ quái nhìn nàng, nàng kích động như vậy làm cái gì a? Ngay cả Chương Minh Châu cũng nghi hoặc xem xét nàng.

Chương Mỹ Ngọc thấy tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người nàng, không khỏi đỏ mặt, vội ôn nhu giải thích: "Ý ta là thế nào thế tử gia có thể đưa tam muội về được? Nam nữ hữu biệt, tam muội muội người không thể chịu đựng một chút sao?"

Hiên Viên Húc nở nụ cười, làm ánh nắng phai màu, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, hấn trực tiếp đối với Tần Uyển Uyển nói: "Tần tiểu thư sai ma ma ôm tam tiểu thư đến trên xe ngựa là được, bản thể từ sẽ đưa tam tiểu thư trở về! Các người tiếp tục." Chương Mỹ Ngọc sắc mặt nhất thời xanh mét, bàn tay trong áo nắm thành quyền.

Chương Minh Châu khinh thường bĩu môi, miệng không ngăn cản mà nói: "Thật sự là mất hứng, yếu ớt như vậy, chân cũng đau có què!"

Thính Vũ nghe không nổi nữa, lớn tiếng phản bác: "Không phải là nhị tiểu thư người đẩy một cái, tiểu thư có thể như vậy sao?"

"Phong Diệp có thể đến xem bất cứ lúc nào, vẫn là chân của Sính Đình quan trọng hơn." Tần Uyển Uyển cũng có chút không vui.

Chương Minh Châu gấp tất cả mọi người khiển trách nhìn về phía nàng, lại chột dạ, càng lớn tiếng: "Đây nàng thì thế nào? Cả đám đều che chở nàng không phải là một thứ nữ do tiểu thiếp sinh thôi sao, nàng không phải là muốn tới Tần gia các người làm di nương sao? Giả bộ cao quý cái gì."

Lời nàng vừa nói ra, chung quanh một trận khó chịu trầm mặc, Tần Uyển Uyển xấu hổ cúi đầu, Hiên Viên Húc đột nhiên biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Diện mạo so Vô Diệm, tính cách như Dạ Xoa

Sinh Đình sắc mặt ngưng trọng, lập tức đứng lên, giọng nói hơi tái đi vì giận: “Com có thể ăn vậy, nói không thể nói vậy, kính xin nhị tỷ cẩn trọng!”

"Hừ! Ta nói như thế nào? Ta sẽ nói. Bằng không ngươi cho là vì sao ngươi có thể từ trong am trở về? Còn không phải Chung phu nhân của Tần gia nói giúp cho ngươi?" Chương Minh Châu vô dã nở lại sứt, dù sao đã nói ra, tiểu tiện nhân kia còn có thể làm gì nàng?

Sinh Đình đầu óc vang lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, nàng đã nói Triệu thị làm sao có thể hảo tâm đón nàng trở về, phá lệ may đồ mới cho nàng, còn có Tần Giác quan tâm quá đáng, nguyên lai mọi người đều biết, chỉ một mình nàng chẳng hay biết gì. Nàng không dám tin dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Tần Uyển Uyển, đây không phải là sự thật phải không?

Tần Uyển Uyển quay mặt đi chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt của nàng. Trong lòng nàng trầm xuống, hy vọng cuối cùng rốt cuộc tan biến. Thân thể của nàng lao đảo muốn ngã, hốc mắt nhanh chóng phồng hòng, nàng cố gắng hít một hơi thẳng tắp sống lưng, ngăn chặn phần nộ trong lòng muốn trào ra, hồi lâu mới dùng âm thanh run nhẹ trước mặt mọi người gần từng chữ: "Di nương của ai ta cũng không làm, ta cái gì cũng không có, chỉ có một cái mạng." Giọng nói chưa rơi, liền không để ý chân đau lòi kéo Thính Vũ liều mạng hướng dưới chân núi chạy đi, gió núi vén lên góc váy của nàng, tầng tầng lớp lớp gọn sóng, mái tóc dài ở sau lưng nàng hứng gió tung bay giống như sa tanh đen lấp lánh, vẽ ra đường cong duyên dáng.

Trong lòng nàng tràn ngập tức giận, bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, những người này vì sao tùy tiện quyết định cuộc đời của nàng, nàng dù sao vẫn là một con người sống sờ sờ ra đây.

Nàng không nghĩ tới chuyện lập gia đình, nhưng không có nghĩa là nàng nguyện ý đi làm vợ bé của người khác? Chẳng thà an ổn làm vợ người nghèo, cũng không làm thê thiếp của người giàu có. Triệu thị đây là muốn nàng đi tìm chết sao? Nàng cắn chặt môi nhai chịu đựng, nước mắt rốt cục vỡ òa, đỏ rào rào lẫn xuống.

Hiên Viên Húc con ngươi trong suốt, lạnh lùng nhìn Chương Minh Châu, miệng không chút lưu tình nói: "Đây là đích nữ của Chương phủ? Diện mạo so Vô Diệm, tính cách như Dạ Xoa, thực làm cho gia mở rộng tầm mắt." Nói xong không chút do dự sai bước rồi đi.

Lời này hần vừa nói ra, Chương Mỹ Ngọc dĩ nhiên hoa dung thất sắc, Chương Minh Châu cũng hận không thể tìm một cái kẻ đất chui vào. Ngay cả những người khác cũng đều là sắc mặt khác nhau.

Hàn Tư Luật tao nhã hướng chúng nữ gật đầu một cái, ung dung nhã nhặn theo sát xuống núi.

Sinh Đình chỉ cảm thấy trong lòng mình giống như có một cái gì đó muốn nổ tung, chỉ muốn không ngừng chạy về phía trước, chạy đến nơi nào đó không có ai làm tổn thương nàng. Chỗ mất cả chân đau tan lòng nát dạ, ngược lại càng làm cho nàng kích động muốn hành hạ bản thân mình, đau như vậy tốt hơn! Còn muốn đau hơn! Đau hơn! Thính Vũ muốn giữ chặt nàng, không để cho nàng hành hạ bản thân mình như thế, nhưng mấy lần theo quán tính bị nàng kéo xuống dưới chân núi.

Đột nhiên Sinh Đình bị một người ôm lên trên không trung, Thính Vũ sợ hết hồn, thấy là Hiên Viên Húc mới thở dài nhẹ nhõm. Sinh Đình kịch liệt đánh đấm hấn, gãy dựa muốn xuống dưới, nhưng sức lực của nàng sao có thể rung chuyển được Hiên Viên Húc, thấy nàng một bộ dạng liều mạng chống đỡ, Hiên Viên Húc không muốn nàng thương tổn đến bản thân, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, Sinh Đình thân thể tê rần, không thể nhúc nhích.

Bọn họ mới lên núi mới không bao lâu, xe ngựa liền đứng ở dưới chân núi. Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu nhìn thấy Hiên Viên Húc ôm một cô gái trong ngực đi xuống, hai người đều ngẩn ra, bọn họ cho tới bây giờ còn không thấy gia ôm qua nữ nhân đâu? Mặt trời mọc ở hướng Tây à?

Hiên Viên Húc trực tiếp đem Sinh Đình ôm lên xe ngựa của vương phủ, cũng không chờ Hàn Tư Luật, trực tiếp phản phò: "Đến biệt viện của vương phủ."

Trong phòng khách biệt viện Lưu Hương của vương phủ, Sinh Đình thân thể căng thẳng ngồi ở trên ghế, ngược đầu trợn hai mắt to cảnh giác nhìn nam tử trước mặt. Tròng mắt của Hiên Viên Húc mở ra nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trước mặt, da trắng nõn nà, dung nhan như ngọc, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động, từng phát từng phát giống như sợi dây đàn lay động trong lòng hần, ánh mắt nàng đen óng ánh, dường như có nước mắt sắp chảy xuống hốc mắt, lại mang theo vẻ đáng thương cùng quật cường của một con thú nhỏ bị thương, mơ hồ làm cho hần mềm lòng, đối với nàng thương tiếc không dứt, hần trầm mặt không nói chậm rãi quỳ gối ngồi xổm người xuống.

Sinh Đình đã sớm có thể cử động, nhưng cũng không dám phản kháng, đối thủ so với mình mạnh hơn nhiều lắm, phản kháng cũng vô ích, mắt thấy Hiên Viên Húc muốn cầm một chân của nàng lên, mới suy nghĩ muốn chạy ra, lại bị hần nhanh như chớp vững vàng cầm lấy cái chân kia của nàng. Không khỏi đau, co rúm lại một cái.

Hiên Viên Húc khóe miệng khẽ cong, cúi đầu thế nhưng trong con ngươi còn mang theo ý cười không phát hiện được: "Đừng nhúc nhích, một hồi thì tốt rồi."

Sinh Đình hôm nay tâm tình hư tới cực điểm, không có tình huống nào có thể bết bát hơn, dứt khoát không trốn tránh nữa, cúi đầu mở to hai mắt xem động tác của Hiên Viên Húc. Tay hần dù cách lớp vải cũng nóng đốt người, chậm rãi xoa bóp chỗ đau nhức của nàng, xoa nhẹ một lát sau, cổ tay hần đột nhiên cấp tốc khẽ động, Sinh Đình cảm giác được đau đớn trong nháy mắt mà qua, còn chưa kịp kêu thành tiếng, hần liền buông tay ra, ngừng đầu dụ dằng nói với nàng: “Tốt rồi! Chẳng qua là trẹo chân, cũng may không tổn thương đến gân cốt, nàng đứng lên đi thử một chút!”

Hần đứng lên, vẫn tao nhã như cũ. Đối với Thính Vũ một bên cẩn thận giao phó: "Đợi lát nữa Tiểu Tả sẽ lấy chút thuốc cho ngươi. Mang về nhớ cho tiểu thư nhà ngươi lau mỗi ngày, mỗi buổi tối dùng nước nóng ngâm chân khoảng nửa canh giờ. Nghi ngơi mấy ngày là khỏe!" Thính Vũ chuyên tâm ghi nhớ,

liên tục gật đầu.

Sính Đình từ trên ghế đứng lên rồi đi thừ vài bước, quả nhiên không hề đau, cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi chình đốn trang phục vén áo thì lễ, trịnh trọng hướng về phía Hiên Viên húc nói vài tiếng cảm ơn.

Hiên Viên Húc mỉm cười nhìn chăm chú thiếu nữ trước mắt, cơ thể như xuân liễu, mười móng tay màu hồng phấn, thắt lưng màu lam đậm eo nhỏ của nàng thắt lại không đầy nắm tay, màu thủy lam giao nhau với màu trắng của váy dài rủ xuống tận mặt đất. Mới vừa rồi tay nắm mắt cá chân của nàng tình tứ nhu nhược như vậy, khiến cho hắn có cảm giác nàng thật là yếu ớt, Sính Đình cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, giả vờ quan sát bài biện bên trong phòng khách, xoay người tránh đi ánh mắt của hắn.

Hiên Viên Húc thấy giai nhân quay đầu, chỉ cảm thấy thất vọng vô cùng! Một cổ tư vị xông lên ở ngực lúc này không giải thích được, dĩ nhiên không thấy Hàn Tư Luật đang thờ hồng học vọt vào nhà.

Hàn Tư Luật giống như oán phụ, dùng ánh mắt oán hận nhìn Hiên Viên Húc, chỉ kém cắn khấn tay tiếc hận, cái tên không có nhân tính, cũng không chờ hắn, nên nhớ hắn Hàn Đại công tử cho tới bây giờ ra cửa là ngồi kiệu, đường xa cưỡi ngựa, có khi nào lao động hai cái chân quý giá như vậy, may mắn là biệt viện này cách chân núi chỉ vài bước đường.

Chương Minh Châu mặt xám mảy tro sau khi trở lại Chương phủ, ghé vào trên người Triệu thị gào khóc lớn tiếng. Triệu thị lại không rõ nguyên nhân, dĩ nhiên không thấy không được.

Chương Mỹ Ngọc theo phía sau nàng vào, lúc này quát lớn: "Khóc, người chỉ biết khóc! Ở trên Phi Phượng Sơn hung ác mạnh mẽ lắm mà! Ở trước mặt hai vị thể tử lại dám nói hươu nói vượn, bị chửi một trận cũng đáng đời! Đem thanh danh của ta phá hư, cũng chưa tính sổ với người đâu!"

"Mẫu thân, người nghe một chút, người xem nàng!" Chương Minh Châu nguyên bản chính là tính tình kiêu căng nóng nảy, vừa nghe đến lời này lập tức khóc không thành tiếng, ngẩng đầu nhìn Triệu Nguyệt Nga liền thét lên, "Thê tử ở trước mặt mọi người mắng ta, làm cho ta bị bề mặt, nàng còn không giúp ta!" Nàng có xấu như vậy sao? Lại còn nói là diện mạo so Vô Diễm. Nếu như biểu ca nghe nói như thế nhất định là nhìn nàng càng chướng mắt rồi.

"Muội muội của con đã ủy khuất thành như vậy, con ít nói vài câu đi." Triệu thị chỉ biết Chương Minh Châu khóc thương tâm như vậy nhất định là chịu đại ủy khuất rồi.

Chương Mỹ Ngọc cao giọng nói: "Mẫu thân, người liền như vậy che chở cho nó, người biết hôm nay nó nói cái gì sao? Nó nói Sính Đình muốn đi Tần gia làm di nương!"

Triệu thị hơi có chút chột dạ ánh mắt lóe lóe, không có mở miệng phản bác. Chương Minh Châu nỉ non một tiếng: "Là mẫu thân nói cho ta biết, còn giả à? Bằng không vì sao chúng ta lại đón tiểu yêu tinh kia trở về, Chung phu nhân vì sao phải giúp chúng ta?"

Chương Mỹ Ngọc nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt: "Tốt, con nghĩ nó làm sao sẽ nói hươu nói vượn, hóa ra là mẫu thân nói!"

Triệu thị nhức đầu vỗ trán, đành phải gật đầu một cái: "Ta cũng vì lo lắng cho hôn sự của tỷ muội các con, vừa là Tần gia cũng coi trọng tiểu yêu tinh kia, nghĩ Chung phu nhân có quan hệ rộng rãi với các quý phu nhân, ta dứt khoát làm thân, nàng chỉ là một thứ nữ lót đường cho tỷ muội các con, như vậy coi như cũng xứng đáng với nàng rồi." Nàng cũng bằng mọi cách không muốn nhìn thấy Sính Đình, vẫn là Hồ lão phu nhân khuyên bảo một phen nàng mới đáp ứng đón người trở về, sau lưng nàng mặc dù có nhà mẹ đẻ là phủ Thượng Thư, nhưng nàng dù sao cũng là một quả phụ trong gia đình chồng, những dòng dõi thế gia khác cũng nhìn chướng mắt Chương phủ, vì thế hai nữ nhi lấy chồng như ý nguyện nàng không thể không vắt óc tìm mưu kế.

"Ai nói hươu nói vượn, Tần tiểu thư hôm nay cũng chấp nhận, nhưng lại hại ta bị thể tử mắng, còn mắng ta. . . ." Chương Minh Châu bỗng chốc thẳng lưng lên, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc, "Ta xem nàng chính là cái tai họa! Chờ tiểu tiện nhân kia trở về, ta nhất định phải làm nàng đẹp mặt." Từ khi họa thủy trở lại nơi này, nàng không có chuyện gì là hài lòng, thù này hôm nay nàng nhất định phải báo.

Chương Mỹ Ngọc rất xem thường Chương Minh Châu giương nanh múa vuốt, cái gì cũng đều lộ rõ trên mặt, nàng hôm nay cũng hận chết Sính Đình, không ngừng làm rối loạn kế hoạch của nàng, hơn nữa xem ra Hiên Viên Húc cũng rất khâm trọng nàng, đối với nàng để ý như vậy, cư nhiên mang nàng đến viện của vương phủ, đây là chuyện Chương Mỹ Ngọc không thể nhận được, Hiên Viên Húc là của nàng, nam nhân nàng xem trọng ai cũng đừng nghĩ cướp đi! Đặc biệt là Sính Đình!

Chương Mỹ Ngọc tức giận liếc xéo Chương Minh Châu một cái. Lúc này mới cẩn thận nghiêng lợi nói với Triệu thị: "Mẫu thân, muội muội. Làm di nương cũng quá tiện nghi cho nàng, trở về ta nhất định sẽ làm nàng thân bại danh liệt!"

"Người thực sự có biện pháp?" Chương Minh Châu bán tín bán nghi.

Chương Mỹ Ngọc gật đầu một cái, đôi mắt đẹp âm trầm đáng sợ, nàng nâng mắt lên, ngạo mạn nhìn Chương Minh Châu nói: "Để cho người mở mang kiến thức, nhìn xem hậu quả kẻ dám phá hỏng chuyện tốt của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Có mỹ một người này, gặp không quên

Đèn hoa vừa lên, khắp sân An vương phủ và hành lang gấp khúc đều treo lồng đèn. Hiên Viên Húc chân mày nhíu lại, đập ánh trăng đi tới Cẩm Sát viện, An Thân Vương phi Đình Nguyệt Chi đang nhìn mấy đại nha đầu bên dãy dưới ánh đèn, bọn nha đầu vừa thấy thế từ tuần mỹ cao ngất liền cuống quýt bỏ lại túi lưới trong tay, lén lút sờ gương mặt, sửa sang lại trang sức cài trên tóc, đỏ mặt đi qua hành lễ.

Hiên Viên Húc sau khi vào phòng sắc mặt vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, cung kính lễ độ hướng về phía mẫu thân hành lễ: "Mẫu phi lúc này gọi nhi tử đến có chuyện gì?"

Đình vương phi tiến lên dắt tay hắn, không chớp mắt nhìn nhi tử chi lan ngọc thụ, ánh mắt tràn ngập yêu thương, liên tục kêu bọn nha đầu bụng đồ ăn đồ uống cho thể tử.

Hiên Viên Húc nội tâm sóng cuộn biển gầm, trên mặt lại tao nhã không giảm, hắn vén áo ngồi xuống, bụng chén lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng. Ngón tay thon dài trắng sáng khẽ vuốt ve thân chén trong tay, ngừng đầu hướng Đình vương phi mỉm cười. Xuân Hương đứng sau lưng vương phi si mê nhìn hắn, khăn trong tay rớt xuống đất cũng không hay biết. Hiên Viên Húc nhẹ nhàng cau mày nhón, lạnh lùng liếc nàng một cái, khuôn mặt Xuân Hương liền không còn chút máu.

Đình Nguyệt Chi giống như sau gáy có mọc thêm con mắt, nhẹ nhàng phất tay, thần nhiên nói: "Đều lui xuống đi!" Nha hoàn ma ma nín thở chịu đựng không khí bó buộc bắt đầu lui ra ngoài, nàng tự tay giúp nhi tử gấp một khối điểm tâm, cười tủm tỉm nhìn hắn lịch sự ăn, ôn hòa hỏi: "Húc nhi mấy ngày nay đang bận rộn những thứ gì? Cả ngày cũng không thấy bóng dáng. Có phải là để ý cô nương nào đó trong kinh thành không?"

Hiên Viên Húc động tác dừng một chút, trong đầu không khỏi hiện ra hình dáng của Sinh Đình. Thấy mẫu thân chuyên chú nhìn hắn, vẫn là nhai kỹ nuốt chậm ăn xong điểm tâm, uống một ngụm trà, hơi hột nói: "Chẳng qua là chuyện vặt trong triều cùng một ít quân vụ phải xử lý, cho nên không được rảnh rỗi." Lại không trả lời câu hỏi cuối cùng của vương phi.

"Dù sao vẫn nên dành chút thời gian cho bản thân mình đi! Con cũng trưởng thành rồi." Đình vương phi nhẹ giọng phản nài: "Ồ hoa cúc yển của Lư phu nhân con nói không thấy được ý trung nhân, mẫu phi nhận thức một vài tiểu thư không tệ trong kinh thành, nếu không ta giúp con chọn một người?"

"Mẫu phi người cũng quá nóng lòng rồi, nhi tử muốn cẩn thận suy nghĩ." Hiên Viên Húc không nhanh không chậm nói.

Đình vương phi nghe vậy trên mặt khó nén vẻ thất vọng, không cam lòng hỏi: "Nếu không mẫu phi cũng giúp con làm một yển hội? Đến lúc đó thỉnh những thiên kim quý nữ cho con hảo hảo nhìn một cái!" Nàng lòng tràn đầy hi vọng Húc nhi có thể gặp được nữ tử vừa ý, sớm ngày hoàn thành hôn nhân đại sự, giải quyết xong tâm nguyện của nàng cùng An Thân Vương.

Hiên Viên Húc khóe miệng hơi gợn lên: "Ngày đó người không phải là cũng đi hoa cúc yển sao? Hàn Tư Luật có chọn sao? Mấy ngày nay Lư phu nhân không có kể khổ cùng người?"

Vương phi trợn mắt nhìn hắn, vờn ngón tay trắng trẻo điểm điểm trán của hắn, sắc giọng: "Không có cái gì mà con không biết?" Oán trách lại tiếp tục oán trách, nhưng Đình Nguyệt Chi vẻ mặt vẫn đầy ý cười: "Nghe nói cũng không có chọn, không có vừa ý, làm Lư phu nhân tức giận tuyên bố nếu không ép được hắn lấy vợ liền đòi họ."

Hiên Viên Húc tự nhiên buông lỏng, khóe miệng xẹt qua một chút ý cười trên tức: "Uổng phí thời gian." Hiện tại Hàn Tư Luật cũng không dám hỏi phủ, chỉ sợ bị Lư Phu Nhân bắt lấy buộc chặt làm chú rể.

Đình vương phi cũng nhin không được che mặt mà cười, nàng trầm ngâm chốc lát, thử thăm dò nói: "Mẫu phi giúp con an bày người, nhưng mà con không thích? Vậy thì con có người mình thích rồi đúng không?"

Hiên Viên Húc rũ mắt tỉ mỉ nhìn ống tay áo, thờ ơ nói: "Mẫu phi nghe được chuyện gì? Hay là có người dám can đảm ở trước mặt mẫu phi xuyên tạc?"

Vương phi lấy tay đề khóe môi, nhẹ giọng cười cười: "Chẳng qua là Đỗ ma ma gặp được Mạn Lê nói mấy câu." Lại vội vàng giải thích: "Mẫu phi không phải muốn can thiệp chuyện của con! Hiện tại cũng đánh trận xong, khai chi tán diệp, con cháu đầy đàn mới là đại sự hài nhi của ta, hôm kia cháu gái của Lâm trắc phi..."

Vương phi thấy Hiên Viên Húc mỉm cười, không khỏi dừng lại câu chuyện, nhi tử có mấy năm không ở bên cạnh nàng, không giống như hồi nhỏ, chuyện gì cũng ý lại nàng, làm nũng nàng, nàng cũng không biết rõ hắn đến cùng là suy nghĩ như thế nào.

Nàng sinh nở khá trẻ, và lại chỉ có một đứa bé là Húc nhi, sau khi sinh hạ hắn, nàng quả thực sủng ái hắn muốn đem hắn nâng niu trong lòng bàn tay, tự mang theo hắn nuôi dạy bên người, cũng không có giao toàn bộ cho bà vú. Vì hắn có một chút xiu ốm đau liên lo lắng đề phòng, gần như thức trắng đêm, nhìn hắn từng chút từng chút lớn lên, biết đi, biết chạy, trong lòng vui không gì sánh nổi. Lúc hắn bắt đầu học văn tập võ, nàng từng vì hắn có chút tiến bộ nho nhỏ mà cao hứng cả đêm không thể say giấc; hắn ra ngoài xuất chinh, nàng ở trong vương phủ lấy nước mắt rửa mặt, cả ngày lẫn đêm khăn cầu hắn bình an vô sự.

Nàng phản phản phục phục châm chọc hồi lâu, mới nói: "Mẫu phi có chọn giúp con một vài bức họa của các tiểu thư nhà danh giá, đợi lát nữa sẽ sai người mang tới cho con, con tự mình xem một chút, có vừa ý thì đừng ngại nói với mẫu phi." Thấy Hiên Viên Húc đứng dậy muốn cáo lui, An vương phi cất cao giọng: "Mẫu phi tất nhiên là vì tốt cho con! Chẳng lẽ mẫu phi lại hại con sao? Chỉ cần con vừa ý, dù nàng ấy là ai, mẫu phi cũng giúp con lấy cho bằng được." Có phu quân địa vị Thân Vương cao quý cùng nhi tử là Chiến thần, Đình vương phi làm việc đôi khi cũng hơi có chút ngang ngược.

Hiên Viên Húc chậm rãi đứng dậy không chút để ý nói: "Mẫu phi không có chuyện gì làm phiền cùng phụ vương du ngoạn nhiều một chút, như vậy cũng giải sầu, nhi tử có việc, cáo lui trước."

An vương phi mặt tràn đầy bất đắc dĩ nhìn hần chấp tay ở phía sau bình tĩnh đi ra ngoài.

Sinh Đình nửa tỉnh nửa mê trong lúc ngủ vô cùng không an ổn, chung quy cảm giác bên cạnh có người, nằng mơ mơ màng màng mở to mắt, trước mắt thật sự có một người!

"Ai?" Trong lòng nằng có chút sợ hãi, theo bản năng nắm chặt chăn.

Hiên Viên Húc ung dung hoa quý ngồi ở mép giường, cầm trong tay một viên dạ minh châu, trong bóng đêm phát ra ánh sáng trầm tĩnh. Hần mặc trường bào màu tím, quý khí nam tử lộ ra mấy phần gọi cảm, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Sinh Đình, mùi Long Tiên Hương thanh nhã dễ ngửi ở trên người hần cũng lẳng lặng phiêu tán trong gian phòng của nằng.

Sinh Đình không có thét chói tai, nằng ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Húc một mình xông vào khuê phòng của mình, không được tự nhiên nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao lại là ngài? Thỉnh Vũ đâu?" Thỉnh Vũ khẳng khẳng đòi trực đêm, đêm qua ngủ ở phòng bên cạnh.

Mặt mày hần phấn chấn, cười mỉm: "Giao cho Tiểu Nam, nằng muốn ngồi dậy sao?" Hần rất sợ không khống chế nổi, mái tóc dài thom ngát của thiếu nữ tán loạn, nằng vẫn là nên ngồi dậy sẽ an toàn hơn một chút. (Húc ca quân tử ghê >_

Lúc này Sinh Đình mới trợn mắt nhìn hần một cái, nhỏ giọng ra lệnh: "Ngài tránh ra, xoay người sang chỗ khác!" Nam tử ngoan ngoãn xuống giường, đem dạ minh châu đặt bên gối của nằng, quay lưng lại.

Sinh Đình nhanh chóng mặc xong áo khoác, vừa định xuống giường, hần đã xoay người ngồi trên đầu giường nói: "Đừng xuống dưới! Chân của nằng vừa khéo, hiện tại trời trở lạnh!" Giọng điệu thân mật, làm Sinh Đình rất là không quen.

Sinh Đình bất mãn nhìn hần: "Nam nữ thụ thụ bất thân, trẻ như vậy thế từ đến phòng của tiểu nữ để làm gì?"

Hiên Viên Húc nhìn nằng một cái thật sâu, hơi cúi đầu trầm ngâm không nói, lông mi thật dài che khuất ánh mắt của hần. Hần cũng không biết vì sao muốn tới đây, ngày hôm qua sau khi cùng Hàn Tư Luật đưa nằng về Chương phủ, hần vẫn đứng ngồi không yên, lo lắng mẹ cả sẽ gây khó dễ cho nằng, buổi tối cư nhiên lại nằm mơ thấy nằng bị Mẫu Dạ Xoa đẩy xuống núi, giật mình tỉnh lại một thân hoảng sợ toàn mồ hôi lạnh, hôm nay lo lắng đề phòng cả một ngày, thật vất vả mới chờ đến trời tối, lại bị mẫu phi gọi đi cảm rằm nửa ngày.

Hần cũng không rõ đây là loại cảm xúc như thế nào, chỉ biết là hai ngày nay hần không có lúc nào là không nhớ tới nằng, thế nào cũng phải thấy nằng một lần, xem nằng có bình an hay không. Trong lòng hần thật ra có một ý niệm trần trố, miêu tả sinh động.

"Thế từ! Ngài không có việc gì thì đi nhanh chút, để cho người ta nhìn thấy ta liền xong đời rồi." Sinh Đình thấy hần không nói chuyện, nhịn không được sốt ruột nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hần liếc nhìn thiếu nữ đang khấn trang, khoe môi hơi cong lên: "Tiểu Nam cùng Tiểu Bắc canh giữ bên ngoài viện, ai cũng không vào được, cảnh cáo nằng! Ta hoài nghi nằng kêu ta thế từ là đang kêu quả hồng, về sau chỉ cho gọi tên ta. (quả hồng = thị tử, đọc hơi giống nhau, ^_^)

Sinh Đình mới đầu ngẩn ra, nháy mắt hiểu được, cúi đầu nín cười rất là khổ cực, nhịn không được ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn hần. Nằng như vậy tựa như đang giận mà không giận làm cho Hiên Viên Húc nhìn ngây dại. Chỉ thấy nằng lúm đồng tiền như hoa, mặt mày cong cong, mái tóc dài xõa trên hai vai yếu ớt của nằng như một thác nước đen bóng loáng, tóc rũ xuống hai bên, bộ ngực theo hơi thở của nằng mà uyển chuyển phập phồng, làn da trắng nõn tôn lên đôi mắt to ướt sũng cùng gò má lộ hồng, thoát nhìn như một thiếu nữ vừa ngây thơ vừa gọi tình.

Hiên Viên Húc nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt nằng, giống như mộng ảo không tự chủ được lẩm bầm ngâm nga: "Có mỹ một người này, gặp không quên. Một ngày không thấy này, suy nghĩ như cuồng. Phụng phi bay lượn này, tứ hải cầu hoàng. Bất đắc dĩ giai nhân này, không ở thành Đông. Sinh nhi, ta gọi nằng Sinh nhi được chứ? Nằng cười lên thật là đẹp mắt, đối với ta cũng cười như vậy được không?" Cúi đầu mang theo âm thanh của giọng mũi khe khẽ, làm lòng người run nhè nhẹ.

Sinh Đình tiếng lòng rung động, mặt bỗng châm lửa đỏ hồng, đỏ dề xòm, cư nhiên đối với nằng đọc《Phượng Cầu Hoàng》. Nằng một phen mở ra cái tay vô lễ của hần, đem tay hơi lạnh của mình áp lên mặt để hạ nhiệt, tức giận nhìn nam tử trước mắt. Người này không còn nửa điểm lạnh lùng như lần gặp đầu tiên. Nằng oán hận thấp giọng nói: "Thế từ gia! Thỉnh ngài tự trọng một chút, tiểu nữ không phải là đối tượng để ngài trêu đùa, còn có, không được gọi ta Sinh nhi!" Cùng hần không quen không biết, kêu thân mật như vậy không phải là để cho người khác hiểu lầm sao?

Hiên Viên Húc trông mắt đen tình mịch mê muội khóa lấy nằng, chẳng qua là mỉm cười, cảm thấy nữ tử trước mắt nhìn thế nào cũng đẹp, nhìn thế nào cũng thuận mắt. Dù cho sinh khí phát hỏa cùng đều là một dạng mỹ lệ. Hần có chút hiểu được lòng mình, hần muốn bảo hộ nằng, chiều cổ nằng, thậm chí sủng ái nằng. Lúc hần nghe được Chương Minh Châu nói nằng muốn đi Tân gia làm di nương, hần có một cô xúc động muốn giết chết Tân Giác, thậm chí còn không thể tưởng tượng được cảnh nằng thực sự thuộc về nam nhân khác, như vậy hần sẽ không khống chế được tâm tình của mình, đối với tất cả những gì trước mắt đều muốn tùy tiện phá hư.

Sinh Đình nghĩ đến hần vừa rồi cư nhiên động thủ sờ mặt nằng, không khỏi một trận bực mình, không nhịn được cắn môi của mình.

"Đừng cắn!" ngón tay thon dài của Hiên Viên Húc xoa nhẹ đôi môi non hồng của nằng, yêu thương nhẹ nhàng vuốt. Sinh Đình há miệng hướng tới ngón tay trên môi hung hăng tấp.

Hiên Viên Húc hơi hơi nhú mồm, không hề có ý thu tay lại, ung dung cười: "Thật ác độc! Đừng nóng giận! Ta liền đi, ta chỉ là lo lắng tỷ tỷ nàng làm khó dễ nàng!" Trái tim Sính Đình nhất thời run lên, tức khắc ảm áp, nguyên lai trừ bỏ Thính Vũ, còn có người quan tâm đến mình!

Nàng vốn cũng không phải là người không biết điều, huống chi nam tử trước mắt còn là người đã từng cứu nàng một mạng. Ánh mắt nàng chân thành nhìn hắn nói: "Cám ơn ngài! Không có người nào làm khó ta." Nàng còn tưởng rằng sau khi trở về Triệu thị nhất định sẽ phát tác với nàng, nhưng Triệu thị lại vẻ mặt ôn hoà kêu nàng hảo hảo dưỡng thương.

Hiên Viên Húc gật đầu, con ngươi đen nhánh phóng ra ánh sáng khác thường, thật sâu nhìn nàng một cái: "Vậy ta an tâm!" Đứng dậy đi đến bên cửa sổ, một cái lác mình không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mỹ nữ xà

Chương Mỹ Ngọc ôn nhu kéo Sính Đình lên lầu hai của Như Ý lâu. Đi tới trước cửa nhà gian, Chương Mỹ Ngọc trên mặt tràn đầy hối tiếc: "Hôm nay muội muội theo ta ra đường mệt mỏi, tỷ tỷ liền khao muội một bữa thật ngon, mời muội muội vào quán ăn nổi tiếng nhất." Nói xong khẽ cười buông tay Sính Đình ra, mang theo nha đầu Phương Thảo cùng Bích Liên bước vào nhà gian trước.

Sính Đình do dự một chút, cũng mang theo Thính Vũ tiến vào. Nàng chẳng qua là bởi Chương Mỹ Ngọc đạo mạo, Chương Mỹ Ngọc liền hào phóng mời nàng đến Như Ý lâu ăn cơm. Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp. Như Ý lâu cũng không phải là loại tửu lâu bình thường, lui tới đây đều là quan lại quyền quý. Giá cả ở đây đắt tới mức dọa chết người, thái từng miếng thịt cũng có thể làm đầu bếp nước mắt chảy ròng, từng giọt rượu cũng quý như vàng.

Chương Mỹ Ngọc rộng rãi cho đám nha đầu Phương Thảo ngồi một bàn ở phòng khác, để cho các nàng không bị ràng buộc. Lôi kéo Sính Đình ngồi xuống, ý cười nhẹ nhàng: "Hai tỷ muội chúng ta đã lâu không ở cùng một chỗ, hôm nay nhân cơ hội này hảo hảo trò chuyện."

Chương Mỹ Ngọc ân cần giúp Sính Đình gấp đồ ăn, khuyên nàng ăn nhiều một chút.

Sính Đình lo sợ bất an nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Chương Mỹ Ngọc, không biết trong hồ lô của nàng muốn làm cái gì. Nếu như giống Triệu thị cùng Chương Minh Châu đánh chửi thẳng đến, nàng cũng không sợ. Chương Mỹ Ngọc luôn luôn đối với nàng khuôn mặt tươi cười chào đón, trực tiếp cự tuyệt cũng không tốt. Đã tới rồi thì cứ an tâm đi, một mực nghi thần nghi quỷ cũng không phải là biện pháp.

Thấy Sính Đình không hề động đũa, Chương Mỹ Ngọc mang theo ý cười, âm giọng nói: "Những món ăn này không hợp với khẩu vị của muội muội?"

Sính Đình lác đầu cười cười: "Tỷ tỷ không cần khách khí như vậy, muội muội không đói bụng. Tỷ tỷ cứ một mình dùng là được rồi."

Chương Mỹ Ngọc mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, làm như không có việc gì xảy ra gấp đồ ăn cho vào miệng, vừa khen không dứt miệng nói: "Món ăn Như Ý lâu quả nhiên không tầm thường, mùi vị không giống với những nơi khác. Đầu bếp nhà mình tuyệt đối không làm ra được cái hương vị này. Muội muội cũng mau nếm thử đi." Sính Đình ngưng đũa chờ đợi, tỉ mỉ nhìn Chương Mỹ Ngọc ăn uống thoải mái, một bộ dáng hưởng thụ. Trong lòng thở ra một hơi, cũng nâng đũa lên gấp thức ăn nhẹ nhàng thưởng thức.

Ánh mắt Chương Mỹ Ngọc lóe lóe, khóe miệng cong lên nụ cười thần nhiên, con cá mắc câu rồi! Hiện tại bản tiểu thư sẽ để người hưởng thụ một chút. Đợi lát nữa người nhất định sẽ khóc nước nớc.

Chương Mỹ Ngọc thấy Sính Đình ăn mấy món ăn, có vẻ thật cao hứng. Nàng vô cùng thành khẩn nhìn Sính Đình nói: "Thật ra hôm nay chủ yếu là tỷ tỷ muốn cùng muội muội bồi cái tội. Ngày đó ở trên Phi Phượng Sơn, Minh Châu loạn phát tỷ khí, nói năng bậy bạ. Hi vọng muội muội khoan hồng độ lượng không để ở trong lòng."

Sính Đình buông đũa xuống cũng không nói lời nào. Từ ngày đó sau khi trở về, ba mẹ con Triệu thị chẳng những không chỉ trích nàng, cũng không có đề cập đến chuyện đến Tần gia làm di nương. Nhưng nhớ đến chuyện ở yến hội của Định Quốc công phu nhân, Tần Uyên Uyên lừa nàng đi gặp Tần Giác, trong lòng Sính Đình vẫn thấp thỏm bất an. Trên danh nghĩa Triệu thị là mẹ cả của nàng, toàn quyền quyết định hôn nhân đại sự của nàng, dù có đem nàng gả cho một ông lão đầu bạc nàng cũng không được phép nói nửa chữ "không"

Chương Mỹ Ngọc thấy nàng trầm ngâm không nói, càng tình chân ý thiết nói: "Muội muội vẫn không tin ta sao? Thật sự là Minh Châu nói hươu nói vượn, mẫu thân cũng sẽ không đáp ứng. Nữ nhi nhà chúng ta sao có thể tần tiện đi làm di nương đây. Như vậy không phải là bôi nhọ phụ thân đã mất hay sao?" Chương Mỹ Ngọc vừa nói vừa cầm khăn giấy lau khóe mắt. Nhớ tới cha mẹ đã mất, trên mặt Sính Đình cũng ảm đạm chán nản.

"Ta cam đoan cùng muội, đây thật đúng là tử ô hươu hữu chuyện. Về sau Chương gia ai dám nói lời này, xem ta có xe cái miệng của người đó hay không." Chương Mỹ Ngọc ngẩng đầu lên, giận dữ nhấn mạnh.

"Thật không! Đại tỷ không gạt ta?" Trong nháy mắt Sính Đình bỗng nhiên vui mừng, đây là lần vui mừng nhất kể từ khi nàng về Chương phủ. Mặc dù không chắc trong tương lai cam kết này của Chương Mỹ Ngọc có thực hiện được hay không, nhưng giờ phút này, nàng vẫn thực lòng thực dạ đứng dậy

quý gởi hành lễ: “Sinh Đình đa tạ tỷ tỷ bảo vệ”

Chuong Mỹ Ngọc vội vàng kéo nàng, oán trách nói: “Muội muội như vậy là không tin tỷ tỷ sao, tỷ tỷ là thực lòng toàn tâm toàn ý với muội.” Nàng nhìn thân mình Sinh Đình lung lay, hình như nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi gọi lên một ý cười ngoan độc: “Muội muội làm sao vậy?”

Lời nàng còn chưa dứt, Sinh Đình đã mềm nhũn ngã xuống đất. Chuong Mỹ Ngọc nhin không được nhưong mày nhẹ nhàng cười rộ lên. Sau đó kìm nén không được, cười càng ngày càng lớn, cười đến run rẩy hết cả người.

Nàng vô cùng kiêu ngạo gẩy gẩy ngón tay, nghiêng đầu che lại con ngươi tàn khốc, lớn tiếng phân phó: “Tam tiểu thư không thoải mái, các ngươi tới đây dìu nàng đến căn phòng cách vách nghỉ ngơi một chút.”

Phuong Thảo và Bích Liên đi tới, hai người đỡ Sinh Đình từ trên mặt đất lên. Khóe miệng Phuong Thảo hàm chứa vẻ đắc ý, tranh công nói: “Đại tiểu thư, Thính Vũ đã sớm bị nô tì làm cho hôn mê”

Chuong Mỹ Ngọc gật đầu một cái: "Làm rất tốt! Hừ! Tự cho là thông minh, tưởng rằng ta đã đem được hạ vào thức ăn à." Chuong Mỹ Ngọc khinh miệt liếc nhìn Sinh Đình đang hôn mê, cho dù ngươi gian trá như ma quỷ, còn không phải uống nước rửa chân của lão nương à. Nàng vắt óc tìm mưu kế, tốn một số tiền lớn mới mua được mê dược này, chỉ cần hòa tan vào trong nước, dính vài giọt đối phương sẽ hôn mê bất tỉnh. Nàng chẳng qua là đem chiếc đĩa đã ngâm qua thuốc đưa cho Sinh Đình mà thôi. Tam muội ngươi ngàn vạn lần đừng trách ta! Phá hư chuyện tốt của ta không nói, còn làm cho Tiểu vương gia đối với ngươi đặc biệt đề ý! Hắn là nam tử cao quý như vậy há lại để cho đứa con của tiểu thiếp như ngươi mơ tưởng.

Chuong Mỹ Ngọc sai hai nha đầu đỡ Sinh Đình đến phòng cách vách. Nhìn Sinh Đình đang hôn mê bất tỉnh trên giường. Lại nhìn nam nhân bị ới đang xoa xoa tay, mê đắm nhìn Sinh Đình đến chảy nước miếng. Chán ghét bĩu môi, sau đó đưa tay cho hai nha đầu dìu mình, nghênh ngang bước đi không hề quay đầu lại.

Bên trong phủ lý Uy Viễn Hậu Phuong quan lại tụ họp, cảnh tượng phi thường náo nhiệt. Hôm nay là đại thọ thứ bảy mươi của Hầu lão phu nhân, trước phủ viện rất đông khách, người đến mừng thọ nối liền không dứt.

“Người có nghe không? Húc tiểu vương gia đã tới rồi.” Một vị ma ma đi theo tiểu thư đến mừng thọ vô cùng đắc ý khoe khoang ra mặt nói với các tiểu thư khác.

“Có thật không?”

“Thật tốt quá” vài tiểu thư nhin không được nhỏ giọng hoan hô nhảy cẫng lên, trong ánh mắt lóe lên tia sáng hưng phấn. Gia thế hiển hách như vậy, nam tử cao quý bất phàm như vậy, nghe nói đến bây giờ ngay cả một thị thiếp cũng không có, lại càng không ăn chơi đàng điếm. Một nữ nhân nếu có thể gả cho nam tử như vậy, đó mới là không uổng phí tâm thân này đi.

Một vị thiếu nữ váy tím lẳng lặng nghe chúng nữ nghị luận. Làn da nàng trắng sáng, dung mạo thanh mỹ. Đứng ở giữa đám tiểu thư như hạc đứng trong bầy gà, thấp phần làm cho người ta nhìn chăm chú. Nàng lặng lẽ ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía, tinh tế tìm kiếm. Sau đó từ từ đi ra ngoài.

Hiên Viên Húc im lặng đứng bên cạnh cái ao phía trước viện. Nơi này người đi lại thưa thớt, yên lặng hiếm thấy. Một trận gió lạnh thổi qua, vài cây phù dung theo gió khiêu vũ trên mặt nước, hết sức xinh đẹp. Sau khi hắn từ biên quan trở về vương phủ, công tử ở các phủ khác liền không ngừng gửi thiệp mời dự tiệc rượu nghe hí kịch, An Thân Vương phi cũng muốn gửi thiệp. Bình thường hắn đều lấy cớ quân vụ quá bận từ chối, hôm nay lại bị An Thân Vương phi chặn ở cửa viện kéo đến.

Hắn ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cây phù dung, dưới đáy lòng yên lặng nhớ đến Sinh Đình. “Sinh nhi...” trong miệng lâm bầm gọi, trong lòng chậm rãi miêu tả hình dáng của Sinh Đình, nghĩ đến một cái nhãn mày, một tiếng cười của nàng, trái tim cứng rắn của hắn cũng trở nên mềm mại.

Lâm Phuong Nương đứng ở mép nước si ngốc nhìn hắn. Một vị nam tử ngọc thụ lâm phong, thiên hoàng quý tộc như vậy, lại giữ mình trong sạch mới có thể làm cho những thiếu nữ hoa quý ái mộ không thôi. So với những con em thế gia cười ngửa chương đài, trêu hoa ghẹo nguyệt, hắn mới là phu quân đáng giá để nàng phò thác cả cuộc đời. Thấy Hiên Viên Húc vẫn không có chủ ý tới nàng, rốt cuộc nhin không được khăn thiết đi tới: “Tại sao thế tử lại một mình ở trong này?”

Hiên Viên Húc con ngươi đen híp lại, nhú mày nhìn nàng. Hắn không biết nữ tử đi tới là ai, gần đây trong các yến hội cũng thường gặp những cô gái đến bắt chuyện như vậy, vì thế không chút đề ý hờ hững gật đầu một cái.

Lâm Phuong Nương ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn hắn, trên gương mặt xinh đẹp có vẻ lúng túng thất vọng. Nhiều năm như vậy nàng mỗi ngày đều để hắn ở trong lòng, mà hắn lại quên nàng, nói không bị tổn thương thì đúng là gạt người. Nàng dịu dàng cười nhìn hắn: “Thế tử không nhớ ta sao, ta là Lâm Phuong Nương a?”

Hiên Viên Húc nhú chân mày lại, đầu cổ sức suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Nga! Ta nhớ ngươi đã từng đến vương phủ. Là. Là thân thích bên nhà Lâm trắc phi?" Hắn có chút không quá chắc chắn hỏi.

"Ừ, lúc ta còn nhỏ thường đến vương phủ, còn sống chết chạy theo phía sau gọi ngươi là ca ca đấy!" Lâm Phuong Nương thấy hắn nhớ ra, vui vẻ không thôi, nhắc tới chuyện thời thơ ấu nhin không được che mặt mà cười. Nàng vốn là đáng đáp xinh đẹp, cười như vậy càng uyển chuyển động lòng người.

Hiên Viên húc mỉm cười xoay đầu đi, cũng không nói gì. Đột nhiên trong con ngươi hắn tinh quang chợt lóe, phát tay quăng vạt áo xuống, bước đi như bay hướng về cửa viện.

Lâm Phương Nương tay ngọc thon dài vòng quanh khăn, cúi đầu suy nghĩ cố gắng nhớ lại kỷ niệm hai người bên nhau khi còn nhỏ. Nàng ngẩng đầu vừa định há mồm nói chuyện, nhưng trước mặt không có bóng người của Hiền Viên Húc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chuyện gì cũng sẽ có lần đầu tiên

Hiền Viên Húc dùng áo choàng bọc lại người trong ngực, nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Hắn cúi xuống lòng tràn đầy bất đắc dĩ nhìn Sinh Đình đang hôn mê bất tỉnh. Nàng thế nào làm cho người ta không yên lòng như vậy đây? Nếu không phải Hàn Tư Luật sai người báo tin cho hắn, lúc này nàng đã bị nữ nhân Chương Mỹ Ngọc kia tính kế đến hải cốt cũng không còn rồi. Lúc hắn nhìn thấy Sinh Đình đang mê man ở trên giường, vạt áo cũng bị mở ra hơn phân nửa. Nam nhân kia bị Hàn Tư Luật đánh bất tỉnh làm cho con tức giận của hắn nổ tung. Khóe mắt hắn muốn nứt ra nặng nề tung một chưởng, nam tử miệng còn chưa kêu lên được một tiếng a thì đã tắt thở. Lớn như vậy hắn còn chưa từng phần nộ như thế, hận không thể đem nam nhân kia nghiền xương thành tro.

Trong kinh có rất ít người biết, Như Ý lâu là Hàn Tư Luật cùng Hiền Viên Húc hợp tác mở ra. Hôm nay Hàn Tư Luật vừa vận đến từ lâu kiểm toán, trong lúc vô tình nhìn thấy Chương Mỹ Ngọc cùng Sinh Đình tới dùng cơm. Hắn biết Hiền Viên Húc đối với Sinh Đình có chút quan tâm hơn mức bình thường, liền âm thầm ở bên ngoài để tâm một chút. Nhìn thấy Chương Mỹ Ngọc cùng hai nha đầu đỡ Sinh Đình đến phòng cách vách, trong lòng Hàn Tư Luật vô cùng nghi ngờ. Đợi cho Chương Mỹ Ngọc cùng nha đầu của nàng đi ra, lại không nhìn thấy Sinh Đình. Hắn vuốt lông mày ngâm nghĩ một lát, một mặt tự mình đến nhà gian xem xét, mặt khác phái người đến báo tin cho Hiền Viên Húc.

Hiền Viên Húc cởi bỏ áo choàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ hồng của nàng, một bộ dáng tươi ngọt không biết thế sự. Khó kìm lòng nổi ôm nàng vào ngực. Hắn hơi có chút tham lam nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, nhẹ nhàng đem mặt dán vào trên gương mặt trơn mềm như nước của nàng ma sát qua lại. Ngửi hương thơm thiếu nữ quen thuộc, không nhìn được nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Hắn cũng không tin Thần Phật, nhưng hôm nay hắn nguyện ý cảm tạ ông trời một lần. Về sau hắn không bao giờ đánh Hàn Tư Luật nữa, nhất định đối đãi với hắn thật tốt.

Hắn từ từ hôn đến đôi môi xinh đẹp như cánh hoa của nàng, hơi thở mang mùi đàn hương tỏa ra từ trong miệng. Cánh tay cũng ôm sát nàng, nhẹ nhàng nắm chặt chiếc eo thon nhỏ. Hắn không có cách nào hình dung hơi thở của hai người giao nhau lại có cảm giác tốt đẹp như thế này.

Mối đầu hôn nàng chỉ là vì trấn an trái tim bị kinh sợ của hắn, để cho hắn cảm giác được nàng thật sự đang ở trong ngực hắn. Nhưng hắn càng ngày càng không thỏa mãn. Hắn không khống chế được tình cảm cuộn trào mãnh liệt của mình, yết hầu không tự chủ lẫn lộn, hơi thở hắn dày đặc phun ở trên mặt nàng, muốn một ngụm nuốt nàng vào. Hắn chưa từng cùng nữ nhân nào thân mật như vậy, tư vị này thật vô cùng tuyệt vời! Bản năng nam tính cùng trực giác đã sớm nói cho hắn biết, hắn đối với nàng khát vọng, xen lẫn ý muốn bảo hộ cùng ham muốn chiếm hữu, còn có một chút ham mê đối với nữ tính tốt đẹp của nàng.

Sinh Đình đang mê man bị hắn không khống chế tốt lực đạo làm cho rất không thoải mái, vô ý thức cau mày hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn. Đây không khác gì cho hắn cơ hội phát tiết tình cảm mãnh liệt, mở ra một cửa đi đến thiên đường. Đầu lưỡi của hắn lập tức chui vào, cuốn lấy cái lưỡi của nàng, vô sự tự thông tình tề tâm nhi thương thức. Một đôi con ngươi sâu đen như mực hơi nheo lại hưởng thụ, một chút cảm giác lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng không có.

Hơi thở của hắn càng lúc càng thô, càng ngày càng nhanh. Tiếng thở dốc nhẹ nhàng ở gian phòng yên tĩnh truyền tới. Máu ở toàn thân hắn đều chạy về một chỗ. Cảm giác giống như muốn nổ tung một cái. Miệng lưỡi khô hanh, khát khô cổ khó nhịn. Tay vịn vàng mon tròn bừa bãi trên người Sinh Đình.

"Gia, Hàn thế tử đã tới." Âm thanh cung kính của Tiểu Bắc ở bên ngoài truyền đến.

Hiền Viên Húc bỗng nhiên giật mình một cái, ngớ ngẩn, mở hai mắt đang híp lại, ngẩng đầu lên. Lại nhìn thấy một đoạn cổ duyên dáng trắng nõn của Sinh Đình, thấy nàng vì vạt áo bị cởi bỏ mà lộ ra xương quai xanh tinh xảo, cùng chiếc yếm màu vàng nhạt đang che khuất nơi phạm phòng tốt đẹp kia. Trên đóa hoa sen đã lộ ra hai cái tiểu sừng nhọn. Hắn không khỏi hít vào một hơi.

Hơi thở hắn bắt ổn, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ nôn nóng khó nhịn, ánh mắt một mảnh đỏ ngầu. Mồ hôi chảy ra dày đặc trên trán. Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp trước mắt. Khó khăn vươn tay che lại vạt áo bị tạt ra của nàng, che kín nơi như ẩn như hiện, phong tình mê người kia. Hắn che mặt xoay đầu đi chỗ khác, nặng nề thở ra một hơi, cố gắng bình phục toàn thân đang kêu gào xao động, nặng nề mở miệng nói: "Để cho hắn chờ một chút, ta lập tức ra ngoài."

"Dạ" Tiểu Bắc không tiếng động lui ra.

Hiền Viên Húc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tiểu yêu tinh làm khổ mình, sau này sẽ tính sổ với nàng! Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hắn hôn đến sưng đỏ, hắn kìm lòng không đợi nhào tới nặng nề mút vài cái. Sau đó mới giúp nàng sửa sang lại váy áo cho tốt, kéo chăn nhẹ nhàng đem nàng để vào trong, lại lưu luyến vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng.

Lúc hắn đi ra sắc mặt đã bình tĩnh trở lại. Hàn Tư Luật lên lút dùng quạt giấy che nửa gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt lóe sáng. Không ngừng đánh giá hắn từ trên xuống dưới. Hiền Viên Húc hơi hột liếc hắn một cái, tao nhã phát bảo ngồi xuống.

“Nàng như thế nào?” Hàn Tư Luật cuối cùng cũng chịu xếp lại cây quạt, hất cằm lên chỉ chỉ vào bên trong.

“Không có chuyện gì, cũng mau tỉnh. Là ‘mộng đẹp chánh hương’.” Hiền Viên Húc cười lạnh, ánh mắt âm u tràn đầy tàn bạo: “Hai tỷ tỷ dòng chính đối với nàng đúng là không chưa bắt cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nàng rốt cục đã làm phiền bọn họ cái gì?”

Hàn Tư Luật vuốt ve lông mày, như có điều suy nghĩ nhìn hấn một cái. Sau đó lại có thâm ý khác như tên trộm cười hề hề nói: “Ngươi không có lạt thủ tồi hoa đi? Tam tiểu thư người ta đã đáng thương như vậy rồi?”

Hiền Viên Húc nhẹ nhàng nhú mày, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh. Buông lỏng cổ tay một chút, hai cái tay nắm vào nhau, xương cốt “Khanh Khách” thanh thúy vang lên. Hấn bình tĩnh hỏi: “Ngươi rất muốn biết?” Vừa rồi còn muốn sau này đối đãi với hấn thật tốt. nhưng hấn lại muốn bị đánh như vậy, có muốn hay không thành toàn cho hấn đây?

“Không, không muốn biết.” Hàn Tư Luật nam tử hấn đại trượng phu biết co biết duỗi.

“Chương đại tiểu thư thủ đoạn độc ác, thật sự là không thể khinh thường a!” Hàn Tư Luật dùng cây quạt gõ gõ lòng bàn tay, nhìn về phía hấn: “Nếu như đoán không lầm, lúc này nàng đã mang theo người đến bắt kẻ thông dâm. Nơi này ra vào đều không phải là người bình thường. Thật thuận lợi cho nàng, vậy tam tiểu thư chỉ có con đường chết rồi.”

Hiền Viên Húc lông mày xinh đẹp ngao nghể nâng lên, khinh miệt ngửa đầu cười nói: “Nàng lúc này không rảnh. Nàng cũng đang ‘mộng đẹp chánh hương’ đấy! Chờ nàng tỉnh lại, sẽ có một phần đại lễ đặt trước mặt nàng.”

“Mộng đẹp chánh hương” chính là thuốc mê do một vị tiên bối học y trong Viêm Dương cốc chế tạo, sau này lưu truyền ra ngoài cốc. Hấn cũng không nghĩ tới Chương Mỹ Ngọc sẽ dùng loại thuốc này để đối phó với Sính Đình.

Hàn Tư Luật run rẩy đưa tay chỉ về phía hấn, không dám tin nói: “Không phải chứ, ngươi. . . Ngươi cũng cho nàng dùng?”

“Gia đây là lấy gậy ông đập lưng ông.” Hiền Viên Húc nhú mày cười khê: “Ta so với nàng tốt hơn nhiều, chẳng qua là cho nàng ngủ một giấc. Để tránh nàng phát hiện chúng ta đi cứu người.”

Hàn Tư Luật cũng cảm thấy hơi buồn cười, lắc đầu một cái: “Vậy tam tiểu thư ngươi thu xếp thế nào?”

"Ta mang nàng hồi vương phủ." Hiền Viên Húc không chút do dự nói: "Mẹ con Chương gia quá âm hiểm, làm người ta khó lòng phòng bị. Cũng không biết vì sao Chương gia lại không tha cho nàng? Đáng nói là không phải lần nào nàng cũng may mắn gặp được chúng ta." Lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng chính là lúc nàng bị xe ngựa hất văng ra. Lần đó nếu hấn không ra tay cứu giúp, nàng không chết cũng thành tàn phế.

"Như vậy không tốt lắm đâu! Không nói Chương phủ bên kia giao đãi không tốt, ngay cả vương phi kia cũng không tiện giam giữ?" Hàn Tư Luật thu hồi nụ cười, không đồng ý nhìn hấn. Mặc kệ Chương phủ đối với nàng quá đáng như thế nào, đều không có chứng cứ rõ ràng. Nhưng Chương Triệu thị là mẹ cả của nàng, đây là sự thật không thể tranh cãi. Lại nói Hiền Viên Húc lấy thân phận gì mà mang nàng hồi vương phủ? Còn chưa biết cô nương người ta nghĩ như thế nào.

Hiền Viên Húc trầm mặc một hồi, chém đinh chặt sắt nói: “Ta thích nàng! Ta sẽ không để cho bọn họ lại tổn thương nàng. Còn có! Tốt nhất ngươi nên khuyên Tần Giác từ bỏ ý niệm đi, nếu không ta sẽ cho hấn đẹp mặt. Một cái Thị Lang phủ nho nhỏ ta còn không xem ở trong mắt.” Mấy câu cuối cùng lộ hết khí phách hoàng gia, ăn chứa uy hiếp, ý đồ rất muốn đem Tần Giác bẻ xương lột da.

Hàn Tư Luật không để ý đến hình tượng quý công tử, cứng họng nhìn hấn. Biết hấn đối với Sính Đình tương đối để ý, nhưng đây là lần đầu tiên nghe hấn nói thích một nữ tử. Thời gian trước hấn có gặp qua Tần Giác, hỏi chuyện này. Tần Giác như chú chó con ngoan ngoãn thừa nhận đối với Sính Đình vừa gặp đã yêu, chẳng qua hấn là sứ quân có vợ, lại biết cuộc sống của Sính Đình ở Chương phủ không được tốt, không còn cách nào khác mới nghĩ ra hạ sách này. Nghĩ đến đây, sắc mặt hấn nghiêm túc lại, nghiêm trang nói: “Ngươi đợi một chút, chuyện này không có đơn giản như ngươi nghĩ đâu.” Không nói chuyện của Tần Giác, thân phận của hai người bọn họ khác nhau một trời một vực, An Thân vương phi xuất thân hưng dương nhà cao cửa rộng, luôn luôn chú trọng dòng dõi. Quyết sẽ không dễ dàng để cho một nữ tử vào cửa chính vương phủ.

“Chuyện này ta sẽ nói với mẫu phi. Nhưng ta muốn mang nàng về vương phủ trước.” Hiền Viên Húc giọng điệu kiên quyết, không thay đổi ý định ban đầu.

“Ta chỗ nào cũng không đi, ta hồi Chương phủ.” Một giọng nữ ngọt ngào mềm mại từ trong phòng truyền tới, hơi yếu ớt run rẩy mang theo nghi hoặc lo sợ.

Sính Đình vừa tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trên một cái giường xa lạ. Nhất thời chỉ cảm thấy cả người như rớt vào hầm băng, trong lòng khủng hoảng sợ hãi tới cực điểm. Nàng lập tức đứng dậy đánh giá quần áo, nhìn thấy nguyên lai vẫn là y phục mặc ở trên người, thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bên ngoài truyền đến âm thanh của Hiền Viên Húc, trái tim căng thẳng của nàng mới hoàn toàn buông lỏng. Nàng không hiểu vì sao ở đây lòng tự dưng lại tin tưởng hấn sẽ không làm tổn thương mình. Nghe được hấn nói muốn dẫn nàng về vương phủ, không khỏi lên tiếng phản bác.

“Tam tiểu thư nàng đã tỉnh! Nàng trước đừng sợ, chuyện gì cũng không có phát sinh.” Hàn Tư Luật suy nghĩ tinh tế nhẹ nhàng lên tiếng, an ủi cô gái nghe qua có chút yếu ớt.

Hiền Viên Húc đứng dậy nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào trong, nhìn thấy Sính Đình xinh xắn đứng ở cạnh cửa, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng còn hơi sưng, tóc như mây đen có chút tán loạn, vẻ mặt có chút bất an, lại có một chút non nớt, nhu nhược mỹ lệ. Làm cho hấn trong nháy mắt bị kích thích thú tính, muốn hảo hảo ôm nàng, hung hăng giày xéo một phen. Hấn đi vào, muốn kéo tay nhỏ bé của nàng. Sính Đình cuống quýt đưa tay giấu ra sau lưng,

làm cho hắn kéo khoảng không. Khi hắn bắt mắt cúi xuống nhìn chăm chăm thì chậm rãi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nàng không có chút lương tâm

Ánh mắt Hàn Tư Luật cũng vọt đến vị thiếu nữ xinh đẹp kinh người này, hắn không khỏi âm thầm hâm mộ Hiên Viên Húc, thấy cánh môi tam tiểu thư sưng đỏ, Hiên Viên Húc nếu dám nói cái này không phải do hắn làm, hắn dám đem cái đầu đánh cược với hắn! Tiểu mỹ nhân trẻ trung như vậy, mềm mại giống như một nụ hoa lại bị hắn nhanh chân đến trước, ông trời không có mắt a! Hắn là nam nhân tốt như vậy tại sao đến giờ vẫn một thân một mình đây?

Hiên Viên Húc gai mắt nhìn chường ngại vật một cái: “Ngươi còn không đi? Chờ gia khen thưởng?”

Hàn Tư Luật sờ sờ cái mũi, cái này chẳng lẽ là trong truyền thuyết hay nói “Người mới cưới vào cửa, bà mới ném qua tường”. Nhưng mà không đúng a! Hắn còn chưa có cưới mà! Tức thì vô lại cười nói: “Dù gì ta cũng là ân nhân của tam tiểu thư, ngươi thế nào có thể đối với ta như vậy?”

“Tiểu nữ cảm ơn hai vị thế tử đã vài lần trợ giúp.” Sính Đình khom người muốn thi đại lễ, Hiên Viên Húc một phen giữ nàng lại. Hàn Tư Luật cũng liền xua tay nói “Không đảm đương nổi! Không đảm đương nổi!”

Từ trong đáy lòng Sính Đình cảm kích bọn họ, nàng tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc cuối cùng nàng hôn mê, rõ ràng nhìn thấy khóe miệng Chưong Mỹ Ngọc kéo xuống một ý cười ngoan độc. Nàng đột nhiên nhớ đến Thính Vũ này giờ vẫn không thấy đâu, không khỏi kinh hoàng biến sắc hỏi: “Hàn thế tử, có hay không nhìn thấy nha đầu của ta? Nàng như thế nào?”

Hiên Viên Húc sợ nàng sốt ruột đang muốn trả lời nàng, âm thanh vui vẻ của Tiểu Nam ở bên ngoài vang lên: “Gia! Hàn thế tử, Chưong đại tiểu thư đã tỉnh, ngài có muốn đi qua nhìn một chút không?”

Hiên Viên Húc nở nụ cười, hắn hoa phục đai ngọc, con mắt xinh đẹp phần khởi, làm người ta hồn hờ theo, hướng Hàn Tư Luật trêu tức hỏi: “Có muốn hay không đi xem một màn kịch vui?”

“Rất sẵn lòng”. Hàn Tư Luật vung áo bào, tiêu sái dẫn đầu đi ra ngoài cửa, Hiên Viên Húc vội kéo Sính Đình đuổi theo phía sau.

Sính Đình vài lần cùng hắn phân cao thấp, muốn đem tay ở trong tay hắn rút ra, nhưng đều vô ích. Hiên Viên Húc đi ở phía trước, khóe miệng hơi giương lên, tâm tình thật tốt.

Chưong Mỹ Ngọc gắt gao đỡ cái bàn, che miệng sợ hãi, một nam nhân đang nằm chết trên mặt bàn. Nam nhân thất khiếu chảy máu, bộ mặt vặn vẹo dữ tợn, một đôi mắt cá chết trùng thật to, một bộ dáng chết không nhắm mắt thật khủng khiếp. Da đầu Chưong Mỹ Ngọc run lên từng trận, sắc mặt tái nhợt như tro tàn, cả người không thể kiềm chế run rẩy, châu ngọc trên cài trên đầu đông đưa vang lên leng keng, không nhìn được cao giọng hét rầm lên. Phưong Thảo cùng Bích Liên tỉnh lại thấy một màn như vậy, cũng sợ run lấy bầy. Các nàng không hiểu, nam nhân này không phải cùng tam tiểu thư ở trong phòng cách vách sao? Làm sao có thể chết ở trong phòng các nàng? Tại sao các nàng cảm giác giống như vừa mới ngủ một giấc tỉnh lại, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chủ tớ ba người hỗn loạn rồi ren, điên cuồng hướng cửa chạy tới.

“Ba!” một tiếng, cửa nhà gian bị người bên ngoài dùng lực mở ra, Tiểu Bắc gương mặt chất phác đứng cạnh cửa.

“Chưong đại tiểu thư! Nếu như ngươi không muốn mọi người ở Như Ý lâu đến xem kịch vui, ta khuyên ngươi đừng có hét lên như vậy!” Hàn Tư Luật tác phong nhanh nhẹn ngấm nghĩa cây quạt bước vào.

Chưong Mỹ Ngọc vừa nhìn thấy Hàn Tư Luật, như người chết đuối nhìn thấy đạo thảo cứu mạng, chạy như điên tới trốn ở phía sau hắn. Sợ hãi nói: “Hàn thế tử, ở đây có một người chết!”

“Ta nhìn thấy rồi, Chưong đại tiểu thư.” Hàn Tư Luật chẳng hề để ý, ác liệt nói: “Người kia là ai? Đại tiểu thư quen biết sao? Hay là người này do đại tiểu thư giết chết?”

Chưong Mỹ Ngọc cùng hai nha đầu sợ đến mức không nói được gì chỉ liên tục lắc đầu.

Ngoài cửa, Hiên Viên Húc dựa trên vách tường, một cái tay rảnh rỗi lôi kéo tay Sính Đình. Sính Đình hơi dùng sức giãy giụa, giận dữ trừng mắt nhìn hắn, Hiên Viên Húc rốt cuộc chịu buông tay của nàng ra. Nàng xoa cổ tay vừa muốn đi vào, hắn ngăn nàng lại nhẹ giọng nói: “Đừng đi vào, bên trong có người chết, nàng sẽ...” Sính Đình trừng mắt nhìn hắn, vẫn đi về phía trước như cũ.

Hiên Viên Húc thở dài một hơi, giữ chặt cổ tay của nàng kiên trì nói: “Không có lừa nàng, thật sự có người chết.”

Sính Đình trừng mắt nhìn, ý bảo hắn nói tay ra. Nhỏ giọng nói thầm: “Bộ dạng của ngài thoát nhìn rất giống gạt người.”

Hiên Viên Húc trông mắt đen híp lại, cắn răng nói: “Nàng đúng là không có chút lương tâm. Ta đây là vì ai?” Hắn còn không phải là sợ nam nhân kia máu

me đầy mặt sẽ hù dọa đến nàng, nàng ngược lại cầm đỉnh ba Trư Bát Giới—— cào hấn một cái.

Sinh Đình chần chờ một chút, vẫn kiên định tiến vào, Hiên Viên Húc bắt đầu đi theo nàng. Tiểu Nam mang theo mấy tên hộ vệ, ngăn lại những người đang la hét muốn lên lầu hai. Người tinh mắt liền nhận ra đây là hộ vệ của Thanh Long Chiến Thần, chẳng hề dám lơ đãng, tự nhiên nên làm cái gì liền làm cái đó đi.

Lúc Sinh Đình đi vào cũng giật nảy mình, Hiên Viên Húc vội vàng ôm người nàng lùi lại phía sau, vươn tay ra giúp nàng che kín mắt. Sinh Đình ở trong lòng lặng lẽ ỏi ra mấy hơi thở, đầu ngón tay nắm lấy bàn tay đặt trên mắt, từ trong ngực hất giấy lụa ra ngoài, dừng cầm đi về phía trước.

Chương Mỹ Ngọc nhìn thấy Sinh Đình đi tới, đi theo phía sau còn có Hiên Viên Húc áo bào ngọc dải. Nàng đứng giữa người trong lòng và tình địch tâm lý luống cuống ngẩng đầu lên, nàng cố gắng đè xuống kinh hoàng trong lòng, tiện tay vuốt ve tóc, làm hết sức để cho mình bình tĩnh lại.

Nàng giấu đầu hở đuôi hướng Hiên Viên Húc cùng Sinh Đình cười một tiếng: “Thế tử, tam muội! Các người thế nào ở nơi này?”

Hiên Viên Húc lập tức hướng Hàn Tư Luật đi tới, con mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái. Sinh Đình lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm: “Đại tỷ hỏi như vậy thật kỳ quái à? Không phải đại tỷ nói hôm nay muốn mời ta ăn cơm sao, ta không ở đây thì nên ở đâu?”

Sau đó nàng nhìn về phía Phương Thảo cùng Bích Liên, giọng giọng chất vấn: “Các người đã làm gì Thính Vũ?” Nếu Thính Vũ có chuyện gì, nàng nhất định cầm dao chém chết mấy nữ nhân lòng dạ khó lường này. Đã không để cho nàng sống tốt, nàng cũng dứt khoát liều mạng, dù sao cũng chỉ là một cái mạng.

Phương thảo cùng Bích Liên bị sắc mặt tàn nhẫn của nàng hù dọa trong nháy mắt về mặt càng tái nhợt, dùng ngón tay run rẩy chỉ về thiên sảnh, Tiểu Bắc đã bước nhanh đi qua thiên sảnh.

Ánh mắt Chương Mỹ Ngọc không ngừng lóe lên, lặng lẽ trợn mắt nhìn hai nha đầu một cái. Các nàng cho Thính Vũ dùng một loại thuốc, xuống tay nặng một chút, lúc này Thính Vũ còn đang hôn mê ở thiên sảnh.

Hàn Tư Luật ở một bên lười biếng nhắc nhở: “Chương đại tiểu thư còn chưa nói có quen biết người này hay không? Bằng không bản thế tử liền báo cáo cho Kinh Triệu Dẫn, để quan phủ tới đây cho Chương đại tiểu thư một câu trả lời thỏa đáng.”

“Không cần, không cần!” Chương Mỹ Ngọc cuống quýt xua tay: “Tiểu nữ thật sự không biết người này, xin phiền Hàn thế tử đừng báo quan có được hay không?” Nàng là một cô gái chưa lập gia đình nếu đến quan phủ một lần, đời này cũng không cần lập gia đình, nàng không muốn ném đi cái thể diện tốt đẹp này.

“Vậy phải làm sao bây giờ đây? Đây không phải là làm khó ta sao...?” Hàn Tư Luật rất là rầu rĩ dùng cây quạt gõ đầu một cái: “Chương đại tiểu thư người nói nên làm sao bây giờ?”

"Tiểu thư!" Thính Vũ bị Tiểu Bắc dùng nước lạnh tưới lên mặt vọt lại, nàng dùng tay áo tùy tiện lau nước lạnh trên mặt, khấn trương nhìn Sinh Đình.

Sinh Đình cầm khăn tay giúp nàng lau nước trên mặt, cảm kích hướng tiểu Bắc nói lời cảm tạ: “Cảm ơn vị tiểu ca này.”

Tiểu Bắc đỏ mặt, ngượng ngùng gãi đầu, lùi về phía sau lưng Hiên Viên Húc.

Chương Mỹ Ngọc tự cho mình thông minh lanh lợi, lúc này cũng không hề có biện pháp, các nàng vốn là ở trên đài cao xem cuộc vui, bây giờ đột nhiên lại thành nhân vật chính. Nàng suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, nàng tốn tiền mời tới một nam nhân đã chết là như thế nào? Và lại không cấm đầu chết ở phòng cách vách của Sinh Đình, lại chết ở trong phòng nàng và Sinh Đình ăn cơm. Chuyện kỳ quái như vậy, nàng cũng không thể nói người đàn ông này hẳn là nên ở cùng một chỗ với Sinh Đình. Cõi lòng nàng đầy hy vọng nhìn Sinh Đình một chút, thấy đáng về nàng bình yên vô sự, thần sắc đôi mắt mờ mờ chột lóe lên.

Nàng rung rung nước mắt, nhìn chăm chăm Hiên Viên Húc cầu xin, mảnh mai vô tội nói: “Hai vị thế tử, hôm nay ta mời tam muội đến đây ăn cơm, mới vừa rồi tam muội nói không thoải mái, ta sai hai nha đầu đỡ muội muội đi nghỉ ngơi. Nào ngờ sau đó tiểu nữ cũng hôn mê, sau khi tỉnh lại chỉ thấy người này chết ở đây, cũng không biết là ai ác ý muốn hại chúng ta.” Quay đầu vô cùng đáng thương nói với Sinh Đình: “Tam muội muội có biết đã xảy ra chuyện gì không? Muội muội có biết người đàn ông này không?”

Thính Vũ khinh bỉ nhìn nàng: “Đại tiểu thư nên nói cho ta biết một chút đã xảy ra chuyện gì? Ta với nha đầu của cô ở cùng nhau, vì sao ta hôn mê, các nàng lại vô sự!”

Chương Mỹ Ngọc nghe xong ánh mắt bỗng chốc sáng lên, tựa như tìm được phương pháp có thể rửa sạch hiềm nghi cho nàng. Nàng tràn đầy tức giận quát Phương Thảo cùng Bích Liên: “Hai người các người thật to gan, cư nhiên dám hại ta cùng tam muội?” Mấy người trong phòng tinh thần đều rung lên, đảo dạt hứng thú nhìn Chương Mỹ Ngọc.

Phương Thảo cùng Bích Liên liều mạng lắc đầu. Phốc oanh một tiếng quỹ gối trước Chương Mỹ Ngọc: “Đại tiểu thư, nô tỳ tuyệt đối không có tâm tư bí ố như vậy?”

"Đại tiểu thư, nô tì không có a!"

"Bốp! Bốp!" Chương Mỹ Ngọc hung hăng tát hai nha đầu mỗi người một bạt tai. Đánh Phương Thảo cùng Bích Liên nghiêng về một bên. Nàng vô cùng đau đớn nhìn chăm chăm hai nha đầu: “Hai người các người hầu hạ ta nhiều năm như vậy, bốn tiểu thư lúc nào đã bạc đãi các người? Các người lại dám

dấy lên ý định nham hiểm, sớm biết các người ngoan độc như vậy, ta nên nói mẫu thân đuổi các người đi sớm một chút.”

Nàng không chút do dự hướng Hàn Tư Luật nói: ”Là do hai nô tỳ to gan lớn mật, Hàn thể từ người hỏi bọn nó một chút đi.” Hiện tại nàng chỉ muốn nhanh rời khỏi nơi thị phi này, đã che giấu hết mức, đã đem lỗi đổ cho người khác, hai nha đầu này hợp lại cũng không làm nên chuyện. Nàng thiên tính vạn tính, lại thất bại trong gang tấc, lúc này chỉ có thể đánh gãy răng nanh cùng nhau nuốt máu thôi.

Phương Thảo cùng Bích Liên ngồi dưới đất khóc thút thít, không dám biện luận. Các nàng đều ký văn tự bán đứt nô bộc, mạng nhỏ điều bị chi phối trong tay Triệu thị, lúc này đại tiểu thư có chuyện gì, các nàng là hạ nhân đi theo hầu cũng không sống nổi.

Chương Mỹ Ngọc nước mắt trong veo ôn nhu trượt xuống khuôn mặt, nàng điềm đạm đáng yêu nhìn đám người Hiên viên Húc, xấu hổ nói: “Đều tại ta yếu đuối vô năng, không quản được nô tì, để bọn họ ngang dọc vô pháp vô thiên, cho nên sinh tâm hại chủ nhân, làm ta hổ thẹn đến chết!”

Hiên Viên Húc cười khê một tiếng, không chút hoang mang hỏi: “Chương đại tiểu thư nói hai nha đầu này hại chủ, dù sao cũng phải có lý do đi? Người chết này là ở đâu ra?” Nếu nàng đã có gan tìm nam nhân này đến hại Sính Đình, hôm nay hẳn muốn nàng chết cũng không còn chút thể diện!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ban đêm dò xét giai nhân

Chương Mỹ Ngọc sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng cứng ngắc, âm thầm hướng Phương Thảo cùng Bích Liên nháy mắt.

Hai nha đầu nhất trí nhận tội vì tham tiền, bị ma quỷ ám ảnh đánh thuốc mê đại tiểu thư và tam tiểu thư. Cả hai đều liều mạng lắc đầu, nói không biết người chết kia từ đâu đến.

Hàn Tư Luật tiếc hận nói: "Vậy bản thể từ cũng không có biện pháp, đành phải giao việc này cho quan phủ, điều tra xem ai đã từng qua lại với người chết." Hần và Hiên Viên Húc vừa hát vừa hò, phối hợp ăn ý.

Chương Mỹ Ngọc nghe nói như thế liền sợ đến hồn bay phách tán, nàng sai bà vú mua chuộc nam nhân này đến phá hư thân thể của Sính Đình, nếu giao cho quan phủ, cuối cùng cũng sẽ tra ra được nàng là người cầm đầu. Nàng thâm độc nhìn Phương Thảo, ngoài miệng trong yếu nói: “Phương Thảo, người luôn thích giao du với nam nhân bên ngoài. Lần này có phải là người không?” Phương Thảo quả thật có vài lần vụng trộm với tình lang ở bên ngoài phủ, nhục điểm này đã rơi vào trong tay nàng.

Phương Thảo liên tục lắc đầu, thiếu chút nữa ngất đi, chuyện giết người này đánh chết nàng cũng không thừa nhận! Chương Mỹ Ngọc lúc này cũng không giả bộ mềm mại dịu dàng nữa, lạnh lùng nói: “Người còn không thừa nhận? Tệ ti này! Dám làm không dám chịu. Ta hiện tại liền đánh chết người!” Nói xong tiến lên đập vào ngực Phương Thảo một cước.

Phương Thảo đau đón nước mắt tuôn rơi, không nhịn được khóc lớn: “Không phải là nô tì! Là đại tiểu thư... Là bà vú của đại tiểu thư tìm nam nhân này đến phá hư danh tiết của tam tiểu thư.” Nàng ôm một tia hy vọng, không trực tiếp chỉ ra và xác nhận là đại tiểu thư chỉ điểm, nghĩ đến đại tiểu thư còn có ông ngoại làm Thượng Thư, nếu như cuối cùng không có chuyện gì, sau đó nhất định sẽ tìm nàng tính sổ.

Đôi mắt đẹp của Sính Đình mở thật to, ngực như bị tảng đá chặn lại không thở nổi, cái gì nha đầu, cái gì bà vú, tất cả đều là cái cớ của Chương Mỹ Ngọc! Nói như thế nào các nàng cũng là một phụ thân sinh ra, tỷ muội có máu mủ thân tình, cư nhiên dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như vậy để đối đãi với nàng, thật sự là khinh người quá đáng. “Bốp” một bạt tai tán trên mặt Chương Mỹ Ngọc, chỉ vào mũi nàng hỏi: “Người vì sao muốn chà đạp ta như vậy? Người còn có phải là người hay không?” Sau khi bất tỉnh nàng cũng không rõ kể tiếp phát sinh chuyện gì, lúc này nghe được mới biết Chương Mỹ Ngọc ác độc như thế, nàng hận không thể lấy tay tán chết nàng ta. Nàng cũng biết nữ nhân này không có lòng tốt, chỉ tiếc lại không biết đề phòng như thế nào.

Chương Mỹ Ngọc ôm mặt bị tát, dưới ánh mắt lạnh lùng của Sính Đình, nàng giống như bị lột trần mặt nạ, cảm giác không có chỗ nào ẩn trốn. Nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt hèn mọn, liên tục lắc đầu cãi chày cãi cối: “Ta không có hại tam muội, là bà vú tự chủ trương. Phương Thảo người nói mau! Bích Liên người cũng biết như vậy mà đúng không?”

Chương Mỹ Ngọc lại xông lên đánh Phương Thảo liên tục vài cái bạt tai, giống như điên cuồng lắc lắc nàng: “Người là con tiện ti hồ ngôn loạn ngữ! Tệ nhân như người sẽ chết không được từ tể! Người mau nói với thể tử và muội muội, là bà vú tự chủ trương tất cả!” Phương Thảo ngồi xồm xuống ôm mặt khóc thất thanh.

Bích Liên nhìn thấy ánh mắt nham hiểm của đại tiểu thư chuyển về phía mình, nhớ tới muội muội vẫn đang theo hầu nhị tiểu thư, không khỏi cúi đầu khóc nức nở: “Đại tiểu thư không có liên quan, là... bà vú có ý hại tam tiểu thư.” Vừa nói xong Bích Liên cao giọng khóc lớn lên.

Chương Mỹ Ngọc lão đảo muốn ngã, vẻ mặt đau thương nói với Sính Đình: “Muội muội tin đi, tỷ tỷ tuyệt đối không có hại muội muội. Trở về ta liền tra khảo bà vú về chuyện này.” Trong lòng thầm nghĩ, trở về nàng liền bức bà vú nhận hết tất cả, danh tiếng Chương đại tiểu thư của nàng tuyệt đối không thể bị liên lụy, còn phải ém miệng Phương Thảo cùng Bích Liên. Vốn tưởng rằng chuyện không có sơ hở, không ngờ tới Sính Đình lại may mắn gặp phải hai vị thể tử.

Hàn Tư Luật hoài nghi nói: “Đại tiểu thư, bà vú của người vì sao muốn hại tam tiểu thư? Lý do gì? Và lại người này rốt cuộc là do ai giết?”

Gương mặt u ám của Chương Mỹ Ngọc chợt lóe lên, không chút để ý nói: “Người đàn ông này là bà vú kêu đến, nhất định là do bà vú phải người giết! Ta sẽ đem bà vú giao cho thế tử. Đến lúc đó thế tử hỏi sẽ biết.”

Hàn Tư Luật hướng về phía Hiên Viên Húc cười cười, nữ nhân này thật là...

Chương Mỹ Ngọc dè dặt kéo tay Sính Đình: “Là tỷ tỷ hại muội muội cũng bị ủy khuất theo, muội muội đánh ta là phải.” Nàng vừa nói vừa lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt, dư quang khoe mắt lên lên nhìn Sính Đình, thấy trên mặt nàng một chút phản ứng cũng không có, lại bị thương khóc thút thút nói: “Nếu trong lòng muội muội còn khó chịu, cứ đánh ta nắn ta cũng được, chỉ cầu muội muội nghĩ đến phụ thân đã mất, đại nhân đại lượng, đừng vì việc này mà cùng tỷ tỷ này sinh hiềm khích.” Nàng nói chuyện bộc lộ chân tình, không ngừng khóc nức nở.

Sính Đình nhìn vẻ mặt khổ sở của nàng, khóc khì thế ghen ngào, trong lòng chỉ cảm thấy luống cuống, nữ nhân này chính là một mỹ nữ xà không hơn không kém. Nàng muốn rút tay ra ngoài, nhưng Chương Mỹ Ngọc gắt gao nắm không buông.

Hiên Viên Húc mặt trầm như nước, đứng khoanh tay, dáng người cao ngất, tư thế đứng ở bên cạnh để bảo vệ Sính Đình. “Chương đại tiểu thư, đừng nói bản thế tử không cảnh cáo người, sau này nếu chuyện như vậy lại phát sinh, người đừng mơ tưởng dễ dàng thoát thân như hôm nay!” Vốn muốn cho Chương Mỹ Ngọc nhận tội hại Sính Đình, xé ra gương mặt đại tiểu thư giả nhân giả nghĩa. Nhưng cô gái này tinh thông biện luận, gian trá xảo quyết. Nếu như là ngày trước hẳn không nói hai lời sẽ đưa nàng lên quan lập tức, nhưng như vậy sẽ liên lụy đến khuê danh của Sính Đình, đây là chuyện hẳn không muốn vô cùng.

Nhìn Hiên Viên Húc như một thiên thần đứng ở sau lưng Sính Đình, mọi lời nói đều là bảo vệ nàng. Chương Mỹ Ngọc một bộ dáng hối hận đến cực điểm xin lỗi Sính Đình, sụt sùi khóc. Đồ kỵ trong lòng như dây mây điên cuồng sinh trưởng, đối với Sính Đình càng hận thấu xương.

Nước mưa đêm đông nhẹ nhàng gõ vào song cửa sổ, vang lên tiếng tí tách lạnh thấm vào trong xương. Hai ngày nay Sính Đình có chút cảm lạnh, nên để cho Thỉnh Vũ cùng Tiểu Nhân ngủ ở phòng cách vách, ban ngày nàng ngủ nhiều, lúc này không ngủ được, dứt khoát cầm một quyển sách tựa vào đầu giường trầm tư.

Ngày đó sau khi Chương Mỹ Ngọc trở về, bà vú của nàng liền sợ tội tự sát. Chuyện này cứ như vậy không giải quyết được gì. Chương Mỹ Ngọc bị kinh sợ, bệnh nặng một trận, về sau hết bệnh cũng kỳ lạ, đóng cửa không ra ngoài. Hơn một tháng nay, mỗi ngày Sính Đình và Thỉnh Vũ đều nom nớp lo sợ, luôn luôn đề phòng mẹ con Triệu thị, chỉ sợ các nàng lại sơ suất. Nhưng kỳ quái là mẹ con ba người này đều đang hoảng tử tế, ngay cả kẻ ngang ngược như Chương Minh Châu nhìn thấy nàng cũng biến sắc quay đầu bước đi.

“Đang nghĩ cái gì? Hử?” Song cửa sổ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một đạo bóng đen nhanh chóng đi vào.

Sính Đình lấp bắp kinh hãi, nhìn Hiên Viên Húc một thân áo đen xuất hiện ở trong phòng, nàng vội vã từ trên giường bước xuống, không nhìn được nhẹ giọng oán trách: “Sao ngài lại tới đây?” Lọn tóc đen bóng của hắn có dính chút nước mưa, một đôi mắt đen lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn, y phục dạ hành màu đen làm cho hắn càng thêm mạnh mẽ kiên cường, giống như chi lan ngọc thụ đang đứng ở đó.

Gương mặt vui sướng của Hiên Viên Húc trầm xuống, yên lặng nhìn nàng, trong con ngươi dần dần ẩn chứa tức giận. Ngày đó hẳn không yên lòng để nàng trở lại Chương phủ, muốn nàng và hắn cùng nhau trở về vương phủ, nhưng nàng hết lần này tới lần khác khẳng khái làm theo ý mình, không để ý hắn ở phía sau lo sợ, lạnh nhạt mà lại quật cường cùng Chương Mỹ Ngọc trở về. Cũng không cho hắn đưa nàng về Chương phủ, từ đó về sau nàng luôn luôn tránh mặt hắn.

Hàn Tư Luật nghĩ kế cho hắn, để cho tiểu thư các phủ gửi thiệp mời nàng ra ngoài du ngoạn, nàng lại cáo ốm không đi. Ban đêm, liền cho hai nha đầu ngủ bên người nàng. Ban ngày hẳn không thấy nàng, buổi tối đến đây cũng không dám vào nhà, tình trạng này làm cho hắn có cảm giác như sống một ngày bằng một năm, lòng nóng như lửa đốt. Hiện tại ngay cả bọn Tiểu Nam Tiểu Bắc cũng tự giác tránh xa hắn ra, không có việc gì tuyệt đối không xuất hiện trước mặt hắn.

Thấy nàng ăn mặc mỏng manh, hắn lo lắng đi kéo tay của nàng, Sính Đình lại nhanh chóng tránh ra, giống như tị xạ hạt. Hiên Viên Húc xoay đầu, hai tay nắm chặt, chỉ sợ không kiềm chế được nổi nóng với nàng.

Hắn cố gắng vận lực nửa ngày trời, đè xuống lửa giận, làm như không có chuyện gì xảy ra quay đầu lại. Hơi mỉm cười nói: “Thế nào? Làm nàng sợ rồi hả?”

“Mới không có.” Thiếu nữ nhẹ giọng trách móc, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn cong lên. Thấy nàng chu môi đỏ mọng một bộ dáng tiểu nữ nhõng nhẽo, lửa giận muốn bóp chết nàng khi nãy của hắn trong nháy mắt đã bật vô âm tín. Liền tiến lên một bước, cười tủm tỉm vén những lọn tóc rối bời ở hai bên tai nàng. Đối mặt với động tác thân mật bất thành lời của Hiên Viên Húc, Sính Đình chỉ cảm thấy cả người đều bốc cháy, nàng nhanh chóng đem tóc ở trong tay hắn kéo trở về, cắn môi không nói.

Hiên Viên Húc mỉm cười, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Sính Đình chỉ cảm thấy cánh mắt cố chấp kia nóng rực, không dám nhìn thẳng, xoay người tránh né hẳn cầm một chiếc khăn đưa tới, ý bảo hắn lau tóc.

“Không có sao! Ta có mang theo đồ che mưa. Tiểu Nam đang cầm ở bên ngoài.” Hiên Viên Húc thấy nàng quan tâm mình, trong lòng ấm áp, vô cùng khoan khoái, hắn nhận lấy chiếc khăn một phen kéo bàn tay nhỏ bé của nàng giữ chặt. Sính Đình cuống quýt giãy giụa, Hiên Viên Húc cau mày cảnh cáo nàng: “Tay lạnh như thế, cũng không cầm cái lò sưởi tay, coi chừng cảm lạnh!” Vừa nói vừa lôi kéo nàng đến mép giường, vén chăn lên đẩy nàng ngồi xuống.

Sính Đình bị ép ngồi trên đầu giường, cổ tay hơi dùng sức, muốn rút tay nhỏ bé vẫn bị hấn nắm giữ. Hiên Viên Húc vừa áp chế con giận bây giờ lại bốc lên, hấn dứt khoát ngồi ở bên người nàng, hơi dùng sức một chút, thân mình Sính Đình nhất thời chênh vênh, đâm vào trong ngực của hấn, bị hấn ôm thật chặt.

"Ngài buông ta ra! Nam nữ thụ thụ bất thân." Sính Đình bị hấn giam cầm ở trong ngực, cảm giác hai cánh tay ôm sau lưng nàng cứng như sắt, về điểm này dựa vào khí lực của bản thân căn bản là không thoát ra được, ngược lại một mối thờ hồng hộc, sắc mặt ửng hồng. Nàng nào biết lần trước lúc hôn mê, đã bị người ta chiếm tiện nghi không ít.

Hiên Viên Húc mắt lạnh nhìn nàng gãy giữa hồi lâu, dường như một mối bất động, mới nhú mày nói: "Nếu như nàng không ngoan, ta liền điểm huyết nói của nàng. Ta chỉ hỏi nàng một chút, tại sao lại trốn tránh ta?"

"Ta nào có trốn tránh ngài?" Nàng thấp giọng phản bác hấn, lông mi thật dài không ngừng nhấp nháy run run.

"Không có sao? Vì sao mỗi buổi tối đều để cho hai nha đầu ngủ ở trên giường của nàng?" Hiên Viên Húc hỏi đúng lý hợp tình, Sính Đình nghe xong sắc mặt ửng hồng. Còn có cái gì mà người này không biết?

"Họ ngủ ở bên này hầu hạ ta tốt hơn." Nàng mạnh mẽ nói.

Hiên Viên Húc cúi đầu bình tĩnh nhìn nàng, im lặng một lát mới nói: "Nói như vậy nàng không có trốn tránh ta, vậy ngày mai nàng tìm lý do xuất phủ, ta dẫn nàng đến một nơi rất đẹp."

Sính Đình mặc kệ lời của hấn, quát cường nói: "Ngài như vậy ta phải trả lời thế nào? Ngài buông ta ra!"

Trả lời nàng chính là khuôn mặt tuần tú của hấn cúi xuống, cái miệng nhỏ nhắn trong nháy mắt bị đôi môi nóng rực của hấn ngậm chặt. Sính Đình sợ hãi, ngờ ngác cũng quên mất phản kháng.

So với trộm hương lần trước, lần này hấn có kinh nghiệm hơn, dịu dàng hôn hai mảnh môi non nớt, trực tiếp cạy mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào, mãnh liệt mút lấy nước suối tươi ngọt bên trong, treu chọc cái lưỡi non mềm của nàng. Tay hấn cũng vô thức mò tới trước ngực nàng, nhớ tới lần trước nhìn thấy nơi tốt đẹp kia của nàng có hai tiểu sừng vênh cao lên, huyết dịch của hấn lại bắt đầu sôi trào. Cho đến khi đầu lưỡi truyền đến một trận đau đớn, hấn mới vô cùng không cam lòng từ trong say mê tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Bản sắc nam nhân

"Bốp" một tiếng giòn vang, ngay lập tức trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn như ngọc của hấn hiện ra một bàn tay màu đỏ. Khuôn mặt tuyệt mỹ của Sính Đình tràn đầy choáng váng, cổ nén nước mắt, đôi môi hơi rung rung. Nàng luôn luôn cẩn trọng lễ giáo, nhưng nam nhân này nhiều lần treu chọc nàng, nàng tức giận vùng ra khỏi ngực hấn, đưa bàn tay mềm chỉ về hướng ngoài phòng: "Ngài đi, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ngài!" Lúc này nàng cũng không muốn đánh thức hai nha đầu, để cho người đàn ông này rời khỏi đây nhanh một chút.

Hiên Viên Húc không may chú ý đến chướng ấn trên mặt, tà mị nhìn khuôn mặt cho dù tức giận cũng xinh đẹp động lòng người của nàng, vờn đầu lưỡi liếm liếm môi. Đôi môi mỏng tròn bóng lóc sáng, hiện ra tươi đẹp lạ thường. Âm thanh hấn trầm khàn nói: "Đây là lợi tức của ta vì nàng nhiều lần không cho ta gặp mặt, ta còn chưa lấy hết!" Lời còn chưa dứt, hấn đã nhanh chóng bỏ nhào về phía Sính Đình, một tay bắt lấy hai cái tay mềm mại của nàng kéo về phía sau lưng nàng. Tay kia thì nắm lấy cằm nhọn của nàng, buộc nàng phải ngửa đầu, thật sâu hôn xuống. Lúc này Sính Đình muốn cắn cũng không cắn được, lực đạo trên cằm không mạnh, nhưng cũng làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Tư thế này khiến cho đường cong thân thể của nàng càng thêm nõn về phía trước, đụng chạm càng làm cho hấn cảm thấy thân thể rã rời như tê dại. "Ừm..." Hấn kích động hừ một tiếng, nặng nề thở gấp. Mùi hương trên người Sính Đình truyền đến từng trận từng trận mê người, không ngừng kích thích lực không chế yếu ớt của hấn.

Hấn kiên quyết buông cầm của nàng ra, bàn tay to thăm dò vào sau đầu, cố định cái ót của nàng, làm cho Sính Đình không thể động đậy. Đầu lưỡi của hấn cuốn lấy cái lưỡi của nàng cùng nhau nhảy múa, thỉnh thoảng có âm thanh nước bọt vang lên, ánh mắt hấn càng thêm u ám, chỗ đó đã nhô lên thật cao như một túp lều, phân thân sưng tấy đau đớn. Hấn không cách nào nhịn được sáp lên phía trước, giữ chặt nàng, chà xát lưng tung trên thắt lưng mềm mại của nàng. Bàn tay nắm hai tay Sính Đình cũng buông ra, vòng qua phía trước một phen kéo vạt áo của nàng, lại đụng đến cái yếm vương bận. Sính Đình sau khi lấy lại được tự do, kinh hô giờ tay lên muốn kéo lại vạt áo, nhưng hấn vẫn là mau lẹ bắt được tay của nàng.

Hấn thờ hồn hèn dừng lại một chút, cúi đầu nhìn nàng, đem hai cái tay vương bận của nàng rút đến sau lưng, bàn tay sau ót nàng cũng trượt xuống, ôm eo nhỏ của nàng, cố định lại hai cái tay nhỏ bé không ngừng gãy giữa, tay kia thì giật nút buộc yếm ra. Lần trước sau khi ở tửu lâu trở về, hấn cần phải tìm mấy quyển Chí Tôn Bảo Điểm để học hỏi nhiều hơn, một phen hiểu rõ thế nào là cấp tốc cởi quần áo nữ tử. (haha, edit tới khúc này ta không nhịn được, Húc ca ca dễ thương quá, còn một cách nữa nhanh hơn là xé cái rẹt đó anh)

Trong phút chốc, cái yếm vô lực trượt xuống, hai luồng bạch ngọc đầy đặn xinh đẹp bắn ra ngoài, phía trên còn có hai quả mam xôi đáng yêu hơi run rẩy.

Hiên Viên Húc chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, bắp thịt liền căng thẳng lên. Toàn thân hần kích động run rẩy, ánh mắt như một con sói hung tợn nhìn chằm chằm hai luồng thịt non, bàn năng đàn ông thúc đẩy hần nhào tới cắn một cái, đói khát ngậm mút, bàn tay to thon dài cũng đồng thời bắt được một cái mềm mại khác, tận tình vuốt ve nhào nặn chơi đùa dựng đứng lên, trong miệng phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn, âm thanh mơ hồ thán phục đứt quãng từ trong ngực tràn ra: “A ~ thật không thể tưởng tượng nổi! Thế nào lại mịn như vậy? Lại non mềm như vậy... Còn đàn hồi như vậy...!”

Sính Đình xấu hổ đến cả mặt đỏ bừng, nước mắt chảy xuống. Một là vì xấu hổ và giận dữ muốn chết, hai là hiện tại nàng chưa đầy mười bốn tuổi, mặt đào vẫn chưa có hoàn toàn thành thực. Sao chịu đựng nổi hần không phân biệt được nặng nhẹ chà xát gầy vò. Không nhịn được kinh sợ kêu một tiếng khe khẽ: “Đau! Ta đau!”

Hiên Viên Húc không để ý tới đem nàng dính sát vào người hần, toàn thân nhiệt tình như lửa, giống như muốn nổ tung. Bên tai nghe được âm thanh nũng nịu nói đau của nàng. Ánh mắt say đắm dục vọng thoáng thanh tỉnh một chút, gạt mình, vội vàng nói hai tay ra, khăn trương hỏi: “Ngoan ngoan! Đau chỗ nào?”

Sính Đình một phen kéo chân tới, đắp trên người mình, hướng trong chăn chui vào, nào dám ra đây gặp hần, người này chính là một kẻ điên không hơn không kém!

Giờ phút này Hiên Viên Húc vừa đem mỹ vị ăn vào miệng, há lại để cho nàng thoát đi như thế. Hần nhẹ nhàng kéo chân, lại không thể kéo ra. Trong miệng nhẹ giọng dụ dỗ: “Ta nhìn một chút là đau ở chỗ nào? Ngoan! Mau ra đây! Ta nhìn một chút, hửm?” Âm thanh trầm thấp, ám ách mà hấp dẫn. Lực đạo trong tay lại âm thầm tăng thêm, một phen xóc chấn lên.

Sính Đình then thùng một tay giữ chặt vạt áo bị mở ra, một tay bịt mặt sợ sệt, miệng kêu loạn xạ: “Ngài đừng như vậy! Ngài tên bại hoại này! Ngài đi nhanh đi! Nếu không ta sẽ kêu người.” Coi như là nàng sợ hần có được hay không, bộ dáng mới vừa rồi của hần giống như là đã thú muốn ăn thịt người, hơi thở hỗn hển, khí lực cường đại làm cho người ta sợ hãi, dường như cái gì cũng không thể ngăn cản hần. Làm cho Sính Đình có cảm giác nàng ở trước mặt hần có bao nhiêu yếu ớt và bé bỏng không chịu được một kích.

“Nàng kêu a! Kêu lớn lên!” Hiên Viên Húc khích lệ nàng. Hai nha đầu đã bị Tiểu Bắc điểm huyết ngủ, ma ma bên ngoài đã sớm giao cho Tiểu Nam, để xem nàng có thể kêu ai tới?

Hiên Viên Húc cưỡng ép ôm lấy nàng, hất cái tay đang bịt mặt nàng ra. Chỉ thấy mái tóc dài đen bóng của nàng quanh co khúc khuỷu rơi tan tác xuống dưới, hai mắt rung rung, trên mặt mang theo vài phần sợ hãi và e lệ, môi mềm sưng đỏ không chịu nổi, mặt mày quẩn rũ kiểu diễm. Một cái tay gắt gao nắm vạt áo, không có chút xú tác dụng nào, vẫn lộ ra hai gò nổi tròn mềm trắng như tuyết, ngược lại vẫn xinh đẹp lẳng lơ như muốn nghênh đón khát khao của hần. Trong lòng hần tỏa ra lửa đốt, bất động thanh sắc cúi đầu hỏi nàng: “Ngoan, nói cho ta biết đau ở chỗ nào? Hửm!” Tay lại kiên định hướng tới thân thể của nàng sờ soạng.

Trong lòng Sính Đình vừa lo lắng vừa sợ hãi, thấy hần nhất định không thuận theo, một bộ dáng không đạt được mục đích thì không bỏ qua, cái khó ló cái khôn, giống như ăn vạ nói: “Ta phát bệnh cảm lạnh, nhức đầu!”

Tay Hiên Viên Húc hơi ngừng lại, chuyển phương hướng, sờ cái trán của nàng, sau đó đem đôi môi dán lên cái trán của nàng, hoàn hảo! Cái trán không nóng. Đánh lạc hướng như vậy, vẫn làm cho hần không tập trung tinh lực. Tuy là trăm lần không cam tâm vì vậy mà bỏ qua cho nàng, nhưng cũng sợ tổn thương nàng. Nghĩ đến cái loại ngọt ngào hành hạ hần muốn nổi điên, sắc mặt không khỏi âm thầm đỏ lên.

Hần dùng chân cuốn lấy Sính Đình, lười biếng ngồi ở trên giường, để cho nàng hơi tựa vào trong ngực mình. Sính Đình không khỏi âm thầm thờ dài nhẹ nhõm, không dám tùy tiện lộn xộn.

Hiên Viên Húc thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, trong lòng vừa thương tiếc vừa đắc ý. Hần từ từ cúi đầu đem cái trán của nàng cọ sát vào má, cùng nghe được hơi thở của hai người, dịu dàng nhẹ giọng hỏi nàng: “Thế nào không cẩn thận như vậy? Lại cảm lạnh rồi! Có phải hay không phòng này quá lạnh! Hay là bọn họ dám cất xén đồ dùng của nàng?” Trong câu cuối cùng, tất cả âm thanh đều là không vui. Lần trước ở từ lâu giáo huấn như vậy không đủ để mẹ con Triệu thị thông minh hơn sao? Hần thấy không cải thiện được chút nào!

Sính Đình không dám lác đàu, sợ một động tác không đúng, chọc phải lửa giận của ông lớn. Vừa rồi nàng thật sự sợ hãi! Liền nhỏ giọng lên tiếng: “Không có cất xén gì cả.” Thời gian trước Triệu thị tốt bụng nói trời lạnh, các nàng đến nhà bếp bung com quá xa, trở về canh nóng đều thành canh lạnh, nói là Thái Vi viên vốn có một nhà bếp nhỏ, để cho các nàng tự mình nấu nướng.

“Khác biệt cái gì? Ta sai người lặng lẽ đem đồ tới cho nàng, bảo đảm thần không biết quỷ không hay!” Hần vừa nói xong bàn tay bỏ vào trong ngực, rút ra một xấp ngân phiếu, đặt vào cái gối bên cạnh Sính Đình, thận trọng nói: “Những thứ này cho nàng, không đủ ta sai người đưa thêm cho nàng, nàng muốn cái gì cứ sai người đi ra ngoài mua. Ta cái gì không nhiều chứ tiền bạc thì nhiều lắm!”

“Không cần, không cần!” Sính Đình muốn đem tay từ trong chăn rút ra, nhưng vừa nghĩ tới lúc này bản thân quần áo xốc xếch, không dám nhúc nhích. Chỉ gấp gấp nói: “Ta chẳng thiếu gì cả, ta không cần bạc của ngài.”

Lời nói này của Sính Đình làm cho khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười của Hiên Viên Húc trầm xuống, cái gì gọi là không cần của bạc hần? Bạc của hần như thế nào? Đều là hần tự mình liều mạng kiếm về.

Hai mắt hần híp lại, không vui trừng mắt nhìn nàng một cái: “Vậy nàng muốn bạc của ai? Bạc này đều do gia tự mình kiếm, sạch sẽ!”

Nàng không phải là học trò, ngược lại hần là tên lính, tương đất cũng có ba phần hỏa khí đấy! Sính Đình cũng trợn mắt nhìn hần một cái, giọng nói lạnh nhạt mà xa cách: “Ý tốt của thế tử gia ta nhận không nổi.”

“Nàng không nhận nổi vậy ai nhận nổi? Nàng là người gia thích, dùng bạc của gia là thiên kinh địa nghĩa!” Hiền Viên Húc cũng tức giận. Hắn cực kỳ không thích Sính Đình đối với hắn xa lạ lễ phép, đem hắn gạt bỏ ra ngoài thế giới của nàng, như vậy sẽ làm hắn có cảm giác khoảng cách giữa bọn họ giống như khoảng cách giữa núi với biển.

Đây là lần đầu tiên hắn nói với Sính Đình những lời như thế, nàng lập tức ngẩn người, mà hắn không thờ gấp, mặt không đỏ, ánh mắt sáng quắc yên lặng nhìn nàng.

Ánh mắt Sính Đình dần dần âm trầm lại, khóe miệng bật ra một nụ cười khổ sở, quay mặt đi chỗ khác trầm mặc một hồi mới thấp giọng nói: “Thế từ gia chó có nói đùa!” Nàng có tài đức gì để cho hắn thích, hắn thích nàng chỉ sợ là nàng cũng không dám đương nổi.

Hiền Viên Húc bất mãn nhìn nàng chằm chằm còn muốn nói điều gì, Sính Đình lại cực nhanh nói: “Ta lấy ngân phiếu của ngài, nếu như bị phát hiện ta có miệng cũng không nói rõ được.” Thật sự bị Triệu thị phát hiện, còn không biết sẽ theo dết cái tội danh gì cho nàng đây? Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Hiền Viên Húc rũ mắt im lặng nhìn nàng, qua hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Là ta suy tính không chu đáo, ngày mai ta lấy bạc lẻ đưa cho nàng.” Hắn là thiên kiều chi tử, phụ tử mẫu ái, sự phụ như cha, mọi người xung quanh yêu thương hắn tựa như báu vật, khi hắn muốn nâng niu cô gái yêu mến ở trong lòng bàn tay, cuộc sống lại khó khăn như vậy, cẩn thận từng chút như vậy.

Trên mặt thiếu nữ xinh đẹp động lòng người không vui không buồn, tròng mắt trong suốt một mảnh mờ mịt, không muốn nhiều lời. Nàng yên lặng lắc đầu, trán từ từ cúi xuống, lộ ra một đoạn cổ trắng hơn tuyết mảnh hơn sương. Kim tôn ngọc thạch xa hoa làm sao hắn có thể hiểu được cuộc sống cùng tâm tình của nàng đây, Triệu thị đối với nàng không tốt như thế nào, nhưng Chương phủ dù sao cũng là nhà của nàng, là nơi nàng sinh ra và lớn lên.

Hiền Viên Húc cố gắng kìm chế lại ý muốn xoa nhẹ chiếc cổ ngọc ngà kia, nghiêng đầu hít sâu một hơi, đè xuống trái tim nóng bỏng. Ngươi lại muốn cảm thú rồi hả? Bình thường có nhiều mỹ nữ ngã vào lòng, lại chỉ cảm thấy chán ghét cùng phiền não, vừa chạm đến nàng thì hoàn toàn không thể bình tĩnh được, chỉ muốn động tay động chân với nàng, cái này là tật xấu gì đây?

“Nàng đừng suy nghĩ nhiều, hãy nghỉ ngơi thật tốt!” Hiền Viên Húc nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve ngọn tóc của nàng, yêu thương nhìn nàng. Hắn mỉm cười, chân thành chín chắn nói: “Những thứ đó ta đều không quan tâm, ta cũng không phải chỉ có chút danh tiếng.” Còn nhớ hắn tuổi trẻ đã thành danh, trong khoảng thời gian đó cũng trải qua không ít cực khổ mới có được thành tựu như bây giờ.

Sính Đình thấy hắn lúc này rất bình thường, không nhịn được liền thúc giục: “Ngài đi nhanh đi, cũng trễ rồi.”

Hiền Viên Húc mặt không chút thay đổi liếc nàng một cái, nàng luôn làm hắn mất hứng. Về mặt đây không vui đem nàng đặt ở trên giường, đứng dậy xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mục thần châu

Sính Đình ở trong chăn mờ mịt sửa sang lại quần áo hỗn độn, tròn to hai mắt để phòng nhìn hắn, chỉ chờ hắn đi rồi mới yên lòng.

"Cho nàng" Hắn lấy ra một chuỗi đồ vật đưa tới.

Sính Đình vừa nhìn thấy lại tiếp tục kinh ngạc, cư nhiên là một chiếc lắc tay màu hồng, trên lắc tay còn khảm ba viên ngọc châu đen bóng, cho dù ánh sáng mặt trời cũng không phản chiếu giống như vậy. Mặc dù không biết là làm bằng chất liệu gì, nhưng có một cảm giác xa hoa phong phú, vừa nhìn là biết không phải vật tầm thường.

Sính Đình giống như bị ong mật chích một cái, cuống quýt đẩy qua. "Không cần, ngài đưa cho người khác đi!" Vô duyên vô cớ đưa nàng vật này làm cái gì, người này nghĩ như thế nào vậy?

"Không thích? Hạt châu trên mặt là Mục thần châu của Tây vực truyền tới, dùng thuốc đặc thù ngâm qua, mang ở trên người có thể giải được một số loại độc và mê dược." Hiền Viên Húc nhẫn nại giải thích.

Sính Đình im lặng chần chờ một lát, vẫn nói: "Không phải! Ta không thể nhận." Nghe thấy hắn nói chỉ biết thứ này có tiền cũng mua không được, nàng làm sao dám nhận a?

"Không thể nhận! Ghét bỏ?!" Hiền Viên Húc giọng nói lạnh đi, nhẫn nại mang theo vẻ nén tức giận. Lần đầu hắn tự tay làm cái gì đó, hơn nữa chất liệu này nghìn vàng khó mua, là bảo bối của sư phụ Viêm Dương cốc, hắn thật vất vả mới thu thập được mấy viên, nàng cư nhiên không cần!

"Nàng không cần vậy thì ném đi, dù sao ta cũng không thu hồi. Nàng dám hoàn trả, gia sẽ phá hủy nó!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, âm thanh bao hàm uy hiếp, giờ tay làm động tác muốn bóp nát.

Sinh Đình cực kỳ bất đắc dĩ nhìn hấn, thấy tính khí Phách Vương của hấn không hề có biện pháp nói: "Vật quý trọng như vậy ngài như thế nào tùy tiện tặng cho ta? Hủy đi rất đáng tiếc!" Hấn nhất định là không muốn nàng gặp nguy hiểm giống như lần trước, cho nên mới đưa nàng Mục thần châu, lúc này có chút ám áp khác thường lướt qua trái tim nàng, ánh mắt cũng theo đó nhu hòa xuống.

Hiên Viên Húc thấy nàng thỏa hiệp, lấy ra lắc tay, giúp nàng đeo trên cổ tay trắng như ngọc. Trắng càng thêm thuần khiết, đen càng thêm huyền bí, có một loại mỹ lệ chấn động lòng người. Hấn không nhịn được nắm lấy tay mềm của nàng, đặt ở khoe miệng dịu dàng hôn mấy cái, nở nụ cười vui vẻ giống như một đứa trẻ, khuôn mặt ưu nhã cao quý lộ ra chút thỏa mãn. Ánh mắt hấn nóng rực nhìn nàng chăm chú: "Nàng nhất định phải mang ở trên người một phút giây cũng không rời! Như vậy ta có thể ít lo lắng một chút, ta làm vì trái tim của ta!"

Trời còn chưa sáng Thính Vũ liền dậy thật sớm, nàng cuộn tay áo lên đi vào phòng bếp nhỏ, đột nhiên phát hiện có hơn một khung món ăn chính. Nàng về mặt nghỉ hoặc tiến lên thì thấy, bên trong có gà, vịt, cá, thịt bò tươi mới, rau cải, gạo loại xa hoa đắt tiền. Nàng không khỏi chấn động, vội vàng chạy tới hỏi Sinh Đình, đây không phải là phòng bếp đưa tới, Triệu thị cho người đưa tới đều là một chút rau quả nát cùng nguyên liệu đã để qua đêm không còn tươi mới. May là khí trời trở lạnh, nên có một số vẫn còn ăn được.

Sinh Đình nhìn thấy khung đồ ăn gì đó cũng ngăn ra, bên trong lại còn có một túi huyết yến thượng hạng, cả điểm tâm tinh xảo của Như Ý lâu, ngay cả cái hộp đựng thức ăn ở trong khuôn cũng hóa trang rất tốt. Nhớ tới ngày hôm qua Hiên Viên Húc nói về sau mỗi ngày sẽ sai người mang đồ chuyển tới đây, tâm tình không khỏi rất là phức tạp, từ khi Chương Ngọc Long qua đời, lâu lắm rồi nàng không có cái cảm giác được người ta quan tâm như vậy! Thấy Thính Vũ vừa mừng vừa sợ nhìn những thứ đồ này, nàng một bộ dáng cô tiên bí hiểm nói: "Yên tâm dùng đi! Nhất định là ốc đồng cô nương thấy chúng ta đáng thương, nên đưa tới để giúp đỡ chúng ta, chúng ta cũng không nên lãng phí tâm lòng của người khác." (Húc ca mà biết chị nói anh ấy là ốc buroo vàng hì biết anh sẽ làm gì chị nữa >_

"Ốc đồng cô nương? Có loại tiền này sao?" Thính Vũ mới không tin, nhẹ nhàng xuy một tiếng. "Tiểu thư nói là hồ ly tinh ta còn tin một chút, người liền phân chia đi!" Mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là thật cao hứng khi có mấy thứ này, hiện tại tiểu thư đang tuổi lớn, vốn là nên hào hào bồi bổ.

Buổi tối Sinh Đình cũng không dám nằm ngủ sớm, ngày hôm qua Hiên Viên Húc nói tối hôm nay sẽ tới, và lại còn uy hiếp nàng không được để nha đầu ở trong phòng, nếu không nàng sẽ đẹp mặt! Sinh Đình nghĩ đến dáng vẻ điên cuồng của hấn, tim nàng đập dồn dập, về mặt sợ sệt mang theo một chút nhiệt nóng, tất nhiên nàng không có can đảm đi nhỏ râu hổ, đành hoảng để cho Thính Vũ tự đi ngủ.

Nàng biểu hiện ngoan như vậy, làm cho Hiên Viên Húc ban đêm xông vào kêu phòng cao hứng vô cùng. Hấn đem bạc lẻ đặt bên cạnh cái gối nàng, trong mắt chìm đắm sùng nịch, cười tủm tỉm nhìn nàng. Thừa dịp nàng không phòng bị, đem nàng kéo vào ngực hung hăng triu mến một phen. Hiện tại hấn thật sâu mê luyến cô gái trước mắt, thời thời khắc khắc muốn nhìn thấy nàng, gặp được nàng liền muốn ôm vào trong ngực, hôn nàng, vuốt ve nàng, thoáng rồi đi một chút đã cảm thấy trong lòng tràn đầy trống vắng tịch mịch, đừng nói quân tử suy nghĩ đơn giản, lúc tương tư rồi đầu óc chưa từng rảnh rồi. Hấn cũng không biết trước kia lúc không có nàng thì làm như thế nào để qua được một ngày, ôm nàng như vậy làm cho hấn cảm thấy Thiên Đường cũng không hơn được cái này.

Sinh Đình bị hấn xoa nắn đến mặt đỏ tai hồng, môi anh đào cũng bị hấn hôn đến vừa đỏ vừa sưng, không nhịn được đối với hấn vừa cắn vừa đánh liều mạng giãy giụa. Người này chính là không biết sợ, về thích thú còn hiện rõ trên mặt như vậy. Căn bản không nên để cho hấn vào nhà, mỗi lần đều giống như sói dữ bị bỏ đói mấy ngày, hai mắt lóe sáng như muốn ăn thịt người, nàng cũng không cần nghe hấn lừa gạt nữa!

Hiên Viên Húc ý thức được nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì thật sự không thể cứu vãn, lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện buông nàng ra, vô cùng mất hứng nhìn nàng. Sinh Đình vừa thẹn vừa cúi một tay đẩy hấn ra, vội vàng kéo vạt áo lại che lấp cho tốt. Nhìn thấy vẻ mặt hấn tràn đầy tiếc nuối cùng chưa thỏa mãn, trốn mắt nhìn hấn sau đó nhanh chóng đi đến cái bàn bên cạnh, cách xa hấn.

Hấn vừa bực mình vừa buồn cười khẽ thờ dài, âm thanh vừa mềm mại vừa dụ dỗ dành: "Lại đây! Nghe lời!"

Sinh Đình sắc mặt đỏ ửng lắc đầu một cái, ánh mắt tràn ngập phòng bị nhìn hấn, cùng tiểu bạch thỏ đề phòng đại sói xám giống nhau.

Hiên Viên Húc cười như không cười nhìn nàng, nghĩ đến lát nữa còn có việc nói với nàng, vì thế cũng không cưỡng bách nàng. Từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình ngọc nhỏ tinh xảo, đưa cho nàng: "Đây là Bách Hoa hoàn do Viêm Dương cốc đặc chế, cho nàng điều dưỡng thân thể. Nàng phải nhớ ăn mỗi ngày, ta sẽ sai người đưa tới." Lại cảnh cáo nàng: "Không cho phép lười biếng bỏ cử! Nếu để cho ta biết nàng không ăn, ta sẽ ăn sạch nàng!" Vừa nói ánh mắt vừa lộ ra thần sắc rất mong đợi, về mặt không chút đứng đắn nháy mắt với Sinh Đình mấy cái: "Ta thật hi vọng nàng không ăn." Hấn trở về lại một phen cảm Chí Tôn Bảo Điển học hỏi nhiều hơn, biết hiện tại nàng đang trong giai đoạn phát triển, cần điều dưỡng thật tốt, nữ tử khác đều có mẫu thân lo những việc này, đoán chừng Triệu thị không có tốt như vậy. Lại nói đây là phúc lợi cùng hạnh phúc sau này của hấn, vẫn là hấn tốn tâm tư chăm sóc thì mới có cảm giác đặt được thành tựu, cho nên hấn bây giờ tìm tòi lật tìm được một lọ Bách Hoa hoàn, trông mong đưa tới cho nàng. Đã cấp sự môn truyền tin, qua một thời gian sẽ chế biến thuốc tốt đưa tới đây.

"Vô lại! Sắc lang. . . ." Đọc sách đứng đắn ít khi thù hận, Sinh Đình nhất thời nghèo từ, cũng không mắng ra cái từ gì mới mẻ. Hấn khẽ mỉm cười, thân hình thon dài rần rỏi chậm rãi đi về phía nàng. Tim Sinh Đình đập vừa nhanh vừa vội, sợ hãi đi vòng qua phía bên kia của cái bàn, dường như thế này sẽ an toàn hơn một chút. Tròng mắt đen của hấn âm u không thấy đáy, nhìn nàng uy hiếp, giọng nói bình tĩnh: "Ta đếm tới ba, là nàng tự mình đi tới, hay là ta đi tới đó bắt nàng."

Sinh Đình khinh bỉ nhìn hấn, hai cái này có khác gì nhau? Lạch bạch như con vịt rất không có khí phách từ từ đi về phía hấn. Khoe miệng hấn hơi nhếch lên ôm lấy thân hình mềm mại của nàng, cầm tựa trên đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng ma sát, một bàn tay vỗ về mái tóc đen mượt như suối của Sinh Đình, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: "Sinh nhi, mẫu phi ta rất muốn gặp nàng."

Sinh Đình sững sờ một chút, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, bật thốt lên hỏi: "Mẫu phi ngài?"

Hấn cười mỉm, dung mạo tuấn mỹ bất phàm giống như một vị thần, nhẹ giọng kiên định nói: "Ừ! Ta thích nàng! Ta muốn cưới nàng!" Tinh tình của hấn

vốn là mạnh mẽ xuất kích, đã là thích, liền nắm chặt trong tay. Lại nói chỉ cần là hấn thích, phụ vương và mẫu phi nhất định sẽ thích. Sinh nhi của hấn tốt đẹp như vậy, đơn thuần khá ái như vậy, sẽ có người không thích nàng sao? Hấn mới không tin đâu!

Sinh Đình tâm tư phức tạp trăm mắe, ngày hôm qua hấn thuận miệng nói thích nàng, nàng vào tai trái ra tai phải, cũng không có để ở trong lòng. Hấn như mặt trời chiếu sáng, thiên hoàng quý tộc có mấy phần nghiêm túc đây? Gia thế như bọn họ coi trọng nhất là dòng dõi, thân phận nàng như vậy làm sao dám treo cao, nhưng mà hình như hấn đang nói thật? Trong đầu không khỏi thấp thỏm bất an. Nàng không phải là một tiểu cô nương không rành thế sự, cuộc sống vài năm nay đã đem nàng tôi luyện trưởng thành sớm, hấn thích cũng không làm nàng mừng rỡ như điên, ngược lại làm cho nàng sinh ra sợ hãi về thời gian sau này. Phụ thân cùng mẫu thân là thanh mai trúc mã, hai người yêu thích lẫn nhau, cuối cùng còn không phải là khuất phục nội tổ mẫu và thế lực của Triệu gia, cưới Triệu thị đó sao.

Lúc Triệu thị ở trong khuê phòng của Chương Mỹ Ngọc, nghe được có người của An Thân Vương phủ đến truyền lời, hai mẹ con sắc mặt sợ hãi không còn chút máu. Chương Mỹ Ngọc vội kéo tay Triệu thị, run rẩy: "Có phải là bởi vì chuyện lần trước hay không?" Người chết lần trước đã làm cho nàng gặp ác mộng một thời gian dài, mỗi lần ngủ đều nhìn thấy nam nhân kia mặt đầm đìa máu như răng cười với nàng, nàng ác độc thế nào đi nữa dù sao cũng chỉ là thiên kim tiểu thư được nuôi ở khuê phòng, làm sao có thể thích ứng với việc như vậy

Triệu thị có phụ thân làm Thượng Thư, xem như cũng có chút thế diện. Nàng đề vai Chương Mỹ Ngọc, sắc mặt khó coi nói: "Mẫu thân đi ra trước xem một chút, con chờ tin tức của ta."

Đỗ ma ma về mặt ngạo mạn đứng ở trong phòng khách, thân hình ngay ngắn không nhúc nhích. Triệu thị về mặt đầy tươi cười tiến lên nghênh đón, đối phương tuy rằng chỉ là một nô tài, nhưng đó cũng là nô tài của An Thân Vương phủ, tục ngữ nói trước cửa Tể Tướng còn quan tâm phẩm mà, những người này chính là không thể đắc tội

Đỗ ma ma hai tay đưa ra mấy tấm thiệp, sau khi đi qua hành lễ liền mở miệng nói: "Triệu phu nhân, hôm nay lão nô quấy rầy phu nhân." Trong miệng nàng vừa nói lão nô, nhưng cách nói chuyện của nàng so với Triệu thị không biết là cao hơn gấp bao nhiêu lần, giống như nàng mới là chủ tử, Triệu thị mới là nô tài.

Triệu thị về mặt cười theo, lo sợ bất an hỏi: "Xin phiền đỗ ma ma cho biết, hôm nay ngài đến là vì chuyện gì?"

Đỗ ma ma nhàn nhạt nói Triệu thị: "Lão nô ngày hôm nay là phụng mệnh vương phi, thỉnh các vị tiểu thư Chương phủ dành chút thời gian đến vương phủ ngắm hoa mai."

Triệu thị yên lòng thở dài nhẹ nhõm, không phải vì chuyện từ lâu, coi như là vì chuyện lần trước, bà vú của Mỹ Ngọc đã chết, hai nha đầu cũng bị ém miệng, chết không đối chứng. Triệu thị nghĩ tới những chuyện này cũng không quá lo sợ nữa, liền vui vẻ ra mặt nói: "Đây là phúc phận của ba nhi nữ, đã phiền Đỗ ma ma đi đường vất vả." Nói xong tự tay đưa qua một cái hầu bao đầy tiền.

Đỗ ma ma vén vén mí mắt, liền đem hầu bao giấu vào túi trong tay áo, sắc mặt dễ nhìn một chút. Nàng phui phui tay áo không chút bụi bặm, thờ ơ nói: "Lão nô có một yêu cầu quá đáng, Triệu phu nhân có thể hay không để cho lão nô nhìn qua ba vị tiểu thư một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đóng cửa! Đuổi Đỗ ma ma

Triệu thị đem lời Đỗ ma ma nói làm khuôn vàng thước ngọc, lập tức đồng ý: "Tức là Đỗ ma ma muốn gặp các nàng một chút, đương nhiên tuân theo." Đứng dậy phân phó người đi truyền lời cho ba vị tiểu thư, lại sai hạ nhân cẩn thận chiêu đãi Đỗ ma ma, nàng thì vội vàng đi tìm Chương Mỹ Ngọc.

Chương Mỹ Ngọc thấy Triệu thị sắc mặt vui mừng bước nhanh đến, biết không phải là tin tức xấu, không khỏi cũng thở phào nhẹ nhõm. Triệu thị hết sức phấn khởi một phen kéo nàng: "Mỹ Ngọc, con mau trang điểm cho thật đẹp, An vương phi muốn mời các con đi tham gia yến hội hoa mai, lúc này ma ma bên cạnh An vương phi muốn gặp các con."

Chương Mỹ Ngọc nghe xong nhất thời mừng rỡ không dứt, trải qua mấy ngày khủng hoảng bất an, trái tim giống như đã bay đi mất. Ma ma bên cạnh An vương phi muốn gặp các nàng, có nghĩa là An vương phi cũng chú ý tới nàng a! Tục ngữ nói Diêm Vương hảo kiến, tiểu quỷ khó chơi! Ma ma bên cạnh Vương phi tuyệt đối không thể đắc tội. Nàng một tay giữ chặt Triệu thị, vui mừng nói: "Mẫu thân, có phải hay không gần đây An vương phi cũng nghe qua tài danh của con? Cho nên mới sai tâm phúc ở bên người tới nhìn con trước?"

Triệu thị cũng rất đắc ý, che miệng vui vẻ nói: "Nhất định là vậy. Ta đã nói nữ nhi của ta so với nhóm tiểu thư kia đều nổi trội hơn. Mỹ Ngọc a! Con mau đánh phấn trang điểm một chút, lưu lại ấn tượng tốt với Đỗ ma ma, để cho nàng ấy ở trước mặt vương phi thay con nói tốt vài câu. An Thân Vương phủ so với Định Quốc công phủ đúng là có quyền thế hơn, là con cháu hoàng thất chính tông!" Nàng nói xong lại vội vàng đi ra ngoài, quay đầu lại giao phó: "Ta đi xem Minh Châu, con nhanh lên một chút!" Nếu Mỹ Ngọc gả đến An Thân Vương phủ, nàng cùng An Thân Vương phủ chính là thông gia, tiến vào tầng lớp phu nhân thượng lưu trong kinh thành, cùng một bang với vương phi công chúa, công hầu phu nhân qua lại xã giao, ở Thanh Long quốc muốn không kiêu ngạo cũng không được! Hơn nữa có An Thân Vương phủ làm hậu thuẫn, Minh Châu cũng sẽ có được hôn sự tốt, nàng cũng không cần tha thiết mong đợi đi về nhà mẹ đẻ xem sắc mặt của chị dâu Tôn Thị.

Đỗ ma ma trợn to đôi mắt tam giác, nhìn ba vị tiểu thư đang độ tuổi thanh xuân tuần tự đi vào. Cổ nhiên hai vị tiểu thư đi phía trước mặc châu mang ngọc, ăn mặc trang điểm lộng lẫy thanh xuân mê người, nàng vẫn là liếc mắt liếc nhìn thấy Sinh Đình thông thả đi ở sau cùng. Nàng không biết chữ nhiều lắm, đầu óc cũng không văn nhã nhất thời toát ra hai câu hí kịch nhỏ. "Nhã nhặn lịch sự giống như hoa theo nước, đi đi lại lại giống như phong phát liễu." Họa thủy, họa thủy, thật sự là một họa thủy! Khó trách thế tử gia luôn không tiếp cận nữ nhân lại muốn kết hôn với nàng, quốc sắc thiên hương như thế này đàn ông phong lưu nhìn thấy sợ là không có ai không động tâm đi!

Đỗ ma ma quy củ hướng các vị tiểu thư hành lễ, ba người Chương Mỹ Ngọc tất nhiên là không dám buông thả, đều không dám nhận lễ.

Đỗ ma ma lại tinh tế đánh giá ba vị tiểu thư một hồi, đặc biệt nhìn Sinh Đình nhiều hơn vài lần. Đại tiểu thư của Chương gia cũng là một mỹ nhân xuất chúng, trang điểm tự nhiên cũng không thể bắt bẻ, nhưng Đỗ ma ma hiểu biết sâu rộng nên liếc mắt nhìn cũng lười nhìn, theo nàng thấy, quần áo trang điểm chẳng qua làm cho người mặc thêm sáng chói, cũng chính vì vậy, nói một cách thẳng thắn, tam tiểu thư này bẩm sinh thật tốt, mặc cái gì cũng đẹp. Nàng báo cho ba tỷ muội tháng sau vương phủ sẽ mở hội thưởng mai, vương phi muốn mời các tiểu thư đến náo nhiệt một chút. Chương Mỹ Ngọc và Chương Minh Châu mặc dù đã sớm biết, nhưng chính tai nghe được trong lòng vẫn nhảy nhót không dứt, trên mặt không khỏi mang theo mấy phần vui mừng cùng hy vọng. Tuy rằng lần trước Chương Mỹ Ngọc bị hù ngã, nhưng vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu là gả cho Hiên Viên Húc, nam tử phong thái tuấn mỹ thoát tục như vậy chính là vì Chương Mỹ Ngọc nàng mà tạo ra.

Chương Minh Châu cũng lộ ra gương mặt muốn đi thưởng mai gấp bội lần, quen biết những quý nhân ở đó cũng tốt a.

Sinh Đình thì hơi giật mình, nhớ tới lời Hiên Viên Húc đã nói, trong lòng âm thầm suy đoán, An vương phi là có dụng ý khác, cảm thấy nàng không xứng với Hiên Viên Húc, đánh cùng Định Quốc công phu nhân là một dạng giống nhau vì nhi tử suy nghĩ chọn nàng dâu!

Đỗ ma ma thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, liền hướng Triệu thị chào từ giả. Nàng có ý liếc mắt với Sinh Đình nói: "Lão nô trở về, có thể hay không thỉnh tam tiểu thư của quý phủ dời bước đưa tiễn lão nô."

Triệu thị ngạc nhiên ngó ngàng ra sau đó liền cảm hận không thôi, vì sao không kêu Mỹ Ngọc đưa? Nàng hung hăng liếc Sinh Đình một cái, chịu đựng lửa giận gật đầu đáp ứng. Chương Mỹ Ngọc biến sắc, từ khi ở Phi Phụng Sơn nàng liền nhìn ra Hiên Viên Húc rất khâm trọng đối với Sinh Đình, lần đó ở tửu lâu càng thêm khẳng định Hiên Viên Húc đối với Sinh Đình có tình. Đỗ ma ma là người tâm phúc nhất bên cạnh vương phi, cư nhiên muốn Sinh Đình đưa tiễn, nếu nói không có gì mờ ám đánh chết nàng cũng không tin!

Sinh Đình chậm rãi cùng Đỗ ma ma đi ra ngoài phủ, nha hoàn đều đi theo phía xa xa. Đỗ ma ma vẫn dùng ánh mắt đánh giá nàng kỹ càng, thấy sắc mặt Sinh Đình thanh thản tự nhiên, thần thái cũng bình thản ung dung. Nàng ho khan một tiếng, lời nói chứa đầy hàm ý: "Tam tiểu thư thật sự là người có phẩm chất tốt, tướng mạo tốt! Nếu sinh trong gia đình quý tộc nhà cao cửa rộng, nhất định sẽ là một công chúa hay quận chúa, chi tiết."

Sinh Đình như không có việc gì nở nụ cười, giống như không nghe được ngụ ý của nàng, xa cách hữu lễ nói: "Đỗ ma ma muốn nói cái gì có thể nói thẳng, thiết nghĩ Đỗ ma ma kiến thức rộng rãi, ta như vậy đúng là làm bẩn mắt ma ma."

Đỗ ma ma vuốt ve vòng tay tinh xảo trên cổ tay một cái, hơi có chút khoe khoang nói: "Vầy lão nô liền lắm miệng nói một câu. Lão nô đi theo vương phi nhà của ta, chính là gặp qua không ít nương nương ở trong cung, nhân phẩm tam tiểu thư như vậy so với tiên tử rất giống nhau, lão nô cũng đã biết một biết hai. Chẳng qua là người vô bách nhật hồng, hoa không tươi đẹp trăm ngày, dung mạo xinh đẹp kia cũng chỉ là lấy sắc hầu người, chung quy không phải là kế hoạch lâu dài có phải hay không?"

Sinh Đình nhàn nhạt nở nụ cười, khích lệ nàng: "Đỗ ma ma thật sự là kiến thức rộng rãi! Không hổ là tâm phúc bên cạnh vương phi."

Đỗ ma ma nghe nói như thế, trong đầu càng thêm cao hứng, nói cũng nhiều hơn một chút: "Vương phi chúng ta xuất thân từ quý tộc Đình gia, mấy trăm năm hưng dương nhà cao cửa rộng, nữ tử Thanh Long quốc trừ bỏ người đứng đầu trong cung kia, tài năng của vương phi chúng ta cũng có thể xem là số một. Nay một đám công việc trong vương phủ đều là vương phi xử lý, lão nô cũng chỉ có thể giúp đỡ người chạy việc một chút." Nói xong giống như là bị bao nhiêu mệt mỏi, trong lời nói lộ ra bên ngoài một cổ đắc ý mạnh mẽ.

Sinh Đình khẽ cười nói: "Kia tất nhiên là Đỗ ma ma có khả năng! Mới có thể làm cho vương phi tán thưởng, làm tâm phúc của người."

Đỗ ma ma và vinh quang như rù xuống, thật vui sướng như thế. Rồi sau đó lại tiếc hận nhìn Sinh Đình nói: "Vương phi chúng ta coi trọng nhất dòng dõi, thường ngày cũng nghiêm khắc dạy Thế tử gia, hôn nhân luôn luôn phải môn đăng hộ đối, đều do cha mẹ quyết định, bà mai coi rõ số mệnh. Chỉ có những nhà nghèo hèn mới làm ra chuyện vụng trộm mất mặt như vậy, vương phi tuyệt đối không bằng lòng cho hai người đính ước chung thân." Nói xong lời này nàng có phần vô lễ quét mắt nhìn vòng eo thon nhỏ chưa đầy nắm tay của Sinh Đình, chẳng qua là sỉ diện nói như vậy chứ Thanh Long quốc đối với cách biệt nam nữ tuổi trưởng thành lơ lửng hơn tiền triều, rất nhiều thanh niên nam nữ có thể tự do gặp nhau. Tam tiểu thư này có thể dụ dỗ thế tử gia muốn kết hôn với nàng, thủ đoạn cùng tâm kế chỉ sợ không phải dạng tầm thường.

"Đỗ ma ma nói quá lời! Tiểu nữ mặc dù cha mẹ đều mất, nhưng lời dạy bảo về chuẩn mực khuê phòng Sinh Đình vẫn tuân theo." Nàng dừng lại nhìn Đỗ ma ma trịnh trọng nói. Nàng chưa từng nhận lời đáp ứng Hiên Viên Húc cái gì, ngược lại hần hết lần này đến lần khác như đứa trẻ dây dưa với nàng. Có lẽ nàng đơn thuần, nhưng cũng không ngây thơ, cho là chuyện sẽ đơn giản giống như hần nói.

Đỗ ma ma thấy nàng ngôn ngữ cẩn thận, không lộ hàm ý, sắc mặt nhất thời khó coi, âm thanh cũng đề cao một chút, giả vờ hạo tâm khuyên nhủ: "Tam tiểu thư giữ quy củ như vậy rất tốt! Câu đối bằng trúc hai bên cửa, cửa gỗ đối cửa gỗ, các cụ vẫn hay nói môn đương hộ đối mà! Hi vọng tam tiểu thư suy nghĩ thật kỹ, đàn ông có đôi khi đại gái, lời nói cũng không thể coi như thật."

Sinh Đình dở khóc dở cười, một nô tài quản gia cũng muốn vụng tay múa chân đối với nàng hay sao. Nàng nhìn Đỗ ma ma, ánh mắt trong trẻo làm cho người ta khó có thể tập trung, không có chút nào vì sắc mặt khó coi của Đỗ ma ma mà sợ hãi: "Tiểu nữ suy nghĩ rất kỹ, cũng thời khắc ghi nhớ thân phận của bản thân, tuyệt đối sẽ không mơ tưởng thứ gì đó không thuộc về mình. Hi vọng Đỗ ma ma cũng nhớ được thân phận của bản thân mới phải."

Đỗ ma ma sắc mặt âm xuống, ngao mạn mà gay gắt nói: “Lão nô liền là nói thật! Vương phi nói, thân phận tam tiểu thư như vậy, chính là làm trắc phi của thế tử cũng không đủ tư cách, nếu như tam tiểu thư vẫn nguyên ý theo thế tử gia, vương phủ cũng không quan tâm nuôi nhiều thêm một người, chẳng qua là nhân tiện mang tam tiểu thư về thôi. Về sau nếu có một đứa con, tam tiểu thư cũng có thể mẫu bằng quý tử, đây là phúc phận mà rất nhiều nữ nhân cầu còn không được!

Sính Đình run rẩy, giống như vô lực tiếp nhận kết quả này, nàng tức thiếu chút nữa té xỉu, trên mặt nàng viết hai chữ di nương sao? Thế nào một cái hai cái đều phải mang nàng đi làm di nương. Nàng mắc nợ kiếp trước giết cả nhà bọn họ sao. Nàng chẳng qua là không có ai để dựa vào, bình thường cần thận dè dặt một chút, nhưng cũng không phải để cho người ta đánh má trái còn đem má phải đưa tới cho người ta đánh tiếp, liền không khách khí lạnh lùng nói: "Xin phiền Đỗ ma ma thay tiểu nữ chuyển lời với vương phi một tiếng, tiểu nữ phúc bạc, không nhận nổi ưu ái của vương phi cùng Thế tử. Tạm biệt ma ma, không tiễn!"

Thấy sắc mặt Đỗ ma ma khó coi, Sính Đình cắn môi xoay người đi trở về. Rốt cuộc nói ra lời cự tuyệt, nàng không hề bất mãn với An vương phi cùng Đỗ ma ma, đôi lại giống như trút được gánh nặng. Không dám trèo cao, nàng cùng Hiên Viên Húc thân phận khác nhau một trời một vực, trời sinh đã định không phải là người cùng đường.

Đỗ ma ma tức giận sắc mặt tái xanh, nhìn Sính Đình xoay người mà đi để lại bóng lưng yếu điệu, oán hận vung khăn: "Không biết điều! Nữ tử muốn vào vương phủ nhiều vô số kể. Chờ ta trở về bẩm báo với vương phi, người có khóc cầu xin cũng không cần người, đến lúc đó người đừng có hối hận!" Nói xong tức giận đùng đùng tự quay đầu bỏ đi.

Sau khi Đỗ ma ma cùng Sính Đình đều quay về, từ trong bụi cây có một bóng người chậm rãi đi ra, chính là Chương Mỹ Ngọc sắc mặt u ám, dường như tức giận cả người phát run, sắc mặt xanh mét, trong ánh mắt đều là tia nham hiểm cùng không cam lòng. Hai tay nàng nắm chặt thành quyền. Móng tay nhọn bám thật sâu vào lòng bàn tay, trong lòng điên cuồng lan tràn, tất cả đều là đồ kị và thù hận đối với Sính Đình.

Triệu thị nổi trận lôi đình ở trong phòng đi tới đi lui, nghĩ tới Đỗ ma ma đối đãi với Sính Đình bằng con mắt khác nàng liền sinh một bụng bực bội. Nàng sai nha đầu đi kêu Sính Đình tới, đang suy nghĩ lát nữa Sính Đình tới đây phải xử lý như thế nào, lại nhìn thấy Chương Mỹ Ngọc mặt không biểu cảm đi vào, Triệu thị muốn hỏi nàng, nha đầu lại bẩm báo tam tiểu thư tới, Chương Mỹ Ngọc hướng nàng nháy mắt ra hiệu liền đi thẳng vào bên trong.

Triệu thị thấy Sính Đình vừa vào nhà, cảm lý trà nha hoàn mới vừa bùng tới ném qua.

"A!" Sính Đình nhanh tay nhanh mắt đưa tay ngăn cản, cốc sứ nện ở trên cổ tay nàng. Nàng chỉ cảm thấy một trận đau như kim châm muối xát trên cổ tay truyền đến, nước nóng trong chén bắn tung tóe lên toàn thân nàng, may mắn là trời lạnh nên y phục hơi dày, nước sôi ngấm vào quần áo chỉ hơi nóng nóng.

“Quý xuông!” Triệu thị gầm lên một tiếng.

Sính Đình nhin đau quỳ gối xuống đất có không ít mảnh sứ vỡ, lá trà, còn có vũng nước đọng. Không đợi nàng mở miệng, Triệu thị đã nổi trận lôi đình ném tới một mâm đựng trái cây đập trên bả vai nàng. Sính Đình đau đến sắc mặt trắng bệch, cắn răng hỏi: “Không biết vì sao phu nhân lại như vậy? Kính xin phu nhân nói rõ.”

“Mẹ cả dạy dỗ thứ nữ cần có lý do sao? Ta chính là đánh chết người cũng không ai dám thuyết tam đạo tứ.” Triệu thị rất không lễ nghĩa nói: “Nếu như người không phục, ta sẽ sai người kéo người ra ngoài đánh bằng roi, đến lúc đó người mặt trong mặt ngoài đều không còn chút thể diện, chứ có trách ta vô tình.”

Trượng đất còn có ba phần hòa khí đây! Sính Đình nắm chặt hai đấm, cắn răng cố nén, nội tâm phần nộ gần như đến mức không có cách phát tiết. Nàng về mặt kiên quyết ngẩng đầu: "Vay phu nhân liền kéo ta ra ngoài đánh bằng roi đi! Đánh chết cũng bớt chương mất phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giận đánh Chương Minh Châu

Triệu thị thấy Sính Đình khác hẳn bộ dáng cẩn thận thường ngày, trên gương mặt đơn thuần bày ra toàn bộ ngao khí làm cho người ta hồ thẹn, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn thẳng nàng, giống như có thể trực tiếp xuyên qua da nhìn rõ thế giới nội tâm của nàng, không khỏi giận sôi máu lên muốn mượn cơ hội phát tác một phen, đột nhiên nghe bên trong có chút tiếng động vang lên. Nàng dừng lại một chút, chột dạ nhìn Sính Đình một cái. Thấy nàng quý thẳng tắp, dường như không nghe được cái gì, vì thế để Sính Đình nguội lạnh quý ở đó xoay người chạy vào bên trong.

Trong phòng Chương Mỹ Ngọc đang ngồi trên chiếc giường nhỏ gương mặt vẫn vậy. Nàng hơi cúi đầu, trong mắt bắn ra vẻ lạnh lùng, giống như muốn bắn xuyên thủng cả mặt đất. Ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt cạnh giường, gân xanh trên mu bàn tay trắng sáng nổi lên. ...,trên đất có một vũng nước đọng cùng mảnh vỡ của cốc sứ.

"Mỹ Ngọc, con làm sao vậy?" Triệu thị mau mau đi tới, một mặt kêu đại nha đầu Ngoc Phân đứng canh ở cửa.

"Mẫu thân, người trước đừng tức giận với nó!" Chương Mỹ Ngọc khôi phục về mặt bình tĩnh, nếu như lưu ý sẽ thấy được đáy mắt tràn đầy hận ý của nàng. "Con muốn giết nó chết! Lần trước không thể phá hư nó, coi như nó may mắn, lần này con nhất định phải đem mạng của nó xuống Hoàng Tuyền!"

Triệu thị rõ ràng bị giọng nói sắc lạnh của nàng làm cho hết hồn, có chút sợ hãi nói: "Nhưng mà người nam nhân con mua chuộc lần trước không biết chết như thế nào? Trong lòng ta luôn bất an, luôn sợ bị người ta tra ra."

"Sợ cái gì? Đều chết vô đối chứ gì!" Chương Mỹ Ngọc thu lại tay đang vịn cạnh giường, làm như không có chuyện gì cúi đầu thương thức móng tay đỏ tươi của mình. "Hiện tại con cùng nó không chết không thôi, không phải nó chết thì chính là con chết! Hiên Viên Húc cư nhiên cùng nó âm thầm đính ước chung thân?" Nàng đột nhiên hung hăng vỗ cạnh giường đứng lên, đồng dạng nói: "Vọng tương! Vị trí thế tử phi là của ta, Hiên Viên Húc cũng là của ta."

Triệu thị không dám tin tròn to hai mắt, cùng chung mối thù nói: "Dựa vào cái gì? Chỉ bằng nó! Một thứ nữ không cha không mẹ? Cả đám xú nam nhân đó thị lực không biết có bị vấn đề gì không? Xem ta đi ra ngoài có đánh chết nó hay không!"

"Cho nên, lần này con nhất định phải làm nó chết!" Chương Mỹ Ngọc giọng nói tàn nhẫn bỗng nhiên ngừng đầu: "Mẫu thân, người đi ra ngoài giúp con trấn định nó! Đợi con nghĩ ra biện pháp không chút sơ hở hãy nói tiếp. Lần này tuyệt đối không được có kết cục thất bại như lần trước."

Triệu thị đối với Sính Đình đã sớm căm thù đến tận xương tủy, thâm sâu gặt đầu một cái. Sau đó nàng về mặt bình tĩnh đi ra ngoài, nhàn nhạt nói với Sính Đình: "Vừa rồi ngươi ngỗ nghịch với ta như vậy, ta đại nhân đại lượng sẽ không đánh ngươi bằng roi, phạt ngươi quỳ ở đây hai canh giờ. Nếu như ngươi vẫn không phục liền phạt ngươi gấp đôi!" Nói xong lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo xoay người bỏ đi.

Lửa giận ở trong lòng Sính Đình bùng nổ thiêu đốt, nhưng cũng biết viện này đều là người của Triệu thị, năng lực yếu ớt tạm thời chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Nàng cúi đầu nhìn những lá trà rơi tán lạn trên mặt đất, nghĩ đến mấy ngày nay trải qua đủ loại sự tình, trong lòng nhất thời chua xót vô cùng, hận không thể chạy đến một nơi không có người mà khóc lớn một trận. Lúc nào thì mới có thể kết thúc cuộc sống tối tăm không mặt trời này đây?

Một ngày này Chương phủ và Hồ lão phu nhân đến nên vô cùng náo nhiệt, Chương Minh Châu lại hỗn hển vọt vào phòng, gục ở trên giường khóc lớn. Sau khi khóc mệt mỏi, nàng càng thêm phát tiết bắt đầu đập loạn đồ đạc trong phòng. Yến Phương Yến Lệ hoảng sợ nhìn nàng, sợ hãi run rẩy. Tính cách Chương Minh Châu kiêu căng vô lý, thường lấy các nàng ra làm nơi trút giận, một chút không vừa ý liền chửi mắng đánh đập. Các nàng không rõ hôm nay lại là chuyện gì chọc tới nhị tiểu thư, nhưng có thể làm cho Chương Minh Châu khóc đến đáng sợ như trời muốn sụp xuống chừng không phải là việc nhỏ.

Quả nhiên, Chương Minh Châu vừa đập vừa hung tợn nói: "Biểu ca cư nhiên muốn kết hôn với người khác, còn muốn mang cái họa thủy kia về làm thiếp. Ta để cho ngươi làm mộng đẹp." Nàng vừa mới nghe nói Hồ lão phu nhân đích thân tới Chương phủ, hào hứng đi qua gặp ngoại tổ mẫu. Hồ lão phu nhân lại đem tới tin sét đánh, chẳng những báo tin biểu ca muốn cùng Liễu tiểu thư đính hôn không nói, còn không ngại đã kích nàng triệt để, lại còn nói Triệu Thụy Phong muốn mang Sính Đình về làm thiếp, đây không phải là đánh vô mặt nàng sao? Chương Minh Châu nàng có khi nào phải chịu chèn ép như vậy?

Nàng càng nghĩ càng tức giận, "Bốp" đem bình hoa sứ men xanh nện xuống đất, quay đầu u ám trừng mắt với Yến Phương Yến Lệ: "Hai người các ngươi đi theo ta tìm con hồ ly tinh kia, ta nhất định phải xé rách gương mặt yêu quái mê hoặc lòng người của nó!" Liễu tiểu thư núi cao hoàng đế xa, nàng không thể làm gì, nhưng nàng muốn tìm Sính Đình gây phiền toái này còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Sính Đình cùng Thính Vũ đang hướng Ngô Đồng viện đi tới, hai ngày nay Triệu thị mỗi ngày không nói nguyên do kêu nàng đi qua phạt quỳ, lúc này thời gian lại đến, chỉ thấy Chương Minh Châu mang theo hai nha đầu hùng hổ chạy tới chặn đường các nàng.

"Ngươi là con hồ ly tinh, là con mòng cua, hôm nay ta nhất định phải xé rách mặt của ngươi, để xem về sau ngươi lấy cái gì đi quyến rũ nam nhân!" Chương Minh Châu về mặt bất thiện, thấy Sính Đình giống như nhìn thấy kẻ thù diệt gia, xông lên giương tay hướng trên mặt nàng tát vào.

Thính Vũ không chút do dự bỏ nhào tới trước mặt Sính Đình, "Bốp" một tiếng, trong phút chốc trên mặt nàng sưng đỏ lên, mấy dấu ngón tay hiện ra vô cùng rõ ràng.

"Bốp!" Chương Minh Châu thấy không đánh được Sính Đình, nổi giận vô cùng, lại trở tay quát thêm một chương vào mặt Thính Vũ. "Ngươi tiện tì, lại dám ngăn đón! Thật là muốn chết!"

Sính Đình trong cơn giận dữ, một tay nắm Thính Vũ kéo ra phía sau mình, lạnh lùng tức giận hỏi: "Chương Minh Châu ngươi lại nổi điên cái gì vậy?"

Mặt Chương Minh Châu đỏ lên, rất không phân rõ phải trái chế giễu: "Có phải hay không bởi vì không cho ngươi đi Tàn gia làm di nương, người liền dụ dỗ biểu ca? Cư nhiên muốn biểu ca mang ngươi về làm thiếp, ngươi là kẻ tiện nhân giống y như mẹ của ngươi, chỉ biết quyến rũ nam nhân!"

Sính Đình bị cái miệng không giấu diếm của Chương Minh Châu làm cho tức giận sắc mặt đỏ bừng, nàng một mực nhẫn nhịn đến cuối cùng chỉ có thể đôi mắt từng bước lùi về phía sau, ai cũng cho rằng nàng rất dễ bắt nạt sao? "Bốp" một tiếng giòn vang, nàng nhanh như chớp giơ tay tát vào mặt Chương Minh Châu một chương, quát mắng một tràng: "Ngươi mới là tiện nhân, mẫu thân ngươi là kẻ tiện nhất!" Bọn họ còn có mặt mũi mắng mẫu thân của nàng? Triệu Nguyệt Nga mới là kẻ không biết xấu hổ! Bà ta mới là tiện nhân không từ thủ đoạn nào để giành nam nhân của người khác! Năm đó nếu không phải bà ta độc ác vô sỉ, mẫu thân nàng làm sao có thể đau buồn mà qua đời sớm?

"A!" Chương Minh Châu thét chói tai, hai mắt trừng trừng không dám tin. Từ nhỏ đến lớn còn chưa có người đánh qua nàng, che mặt sưng đỏ hung tợn nói: "Ngươi dám đánh ta. Yến Phương Yến Lệ ra sức đánh con tiện nhân này cho ta."

"Bốp" chính là đánh người! Lúc này Sính Đình đối với nàng về huyết thống tình thân đã biến mất hầu như không còn. Thù mới cộng thêm hận cũ, nàng dứt khoát hoặc là không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dễ dàng trả lại cho Chương Minh Châu một cái tát nữa, thừa dịp ả né tránh nàng một phen bắt lấy mái tóc dài của ả, đưa chân đạp mạnh vào bắp chân của ả. Đùi Chương Minh Châu bị nàng không chút lưu tình đạp mấy cái, đau đớn té quỵ xuống đất, cái tay không kia của Sính Đình thật nhanh rút cây trâm đang cài trên đầu của mình xuống, để ở trên con mắt của Chương Minh Châu, ánh mắt hàm chứa sát khí lạnh lùng quát Yến Phương Yến Lệ: "Các người ai dám đi qua, ta lập tức đâm mù mắt của nàng!"

Yến Phương Yến Lệ đang xông lên đáng người lập tức dừng lại, Thính Vũ bất chấp đau đớn trên mặt, thua người không thua trận chống đỡ đứng ở bên cạnh tiểu thư. Chương Minh Châu sợ tới mức hết hồn, lập tức nhắm chặt hai mắt, ngoài miệng trong yếu khẽ hô: "Người muốn làm gì? Các người mau tới đây giữ chặt ả lại!"

Yến Phương Yến Lệ sợ ngây người nhìn Sính Đình bởi vì tức giận mà khuôn mặt xinh đẹp động lòng người trở nên khác thường, nhị tiểu thư luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, các nàng căn bản không nghĩ tới động tác của tam tiểu thư lại nhanh như vậy, nói bạt tai liền bạt tai. Nghe được tiếng Chương Minh Châu kêu la, liền muốn xông tới chống chọi với Sính Đình, Chương Minh Châu bị đánh ngã xuống đất không nói, còn bị tam tiểu thư dùng trâm cài tóc chỉ vào mắt. Hai nha đầu cũng không dám tiến lên. Thính Vũ nhất thời cảm thấy tinh thần sáng khoái vô cùng! Sau khi trở về nàng bị gây khó dễ khắp nơi, đã sớm ngứa tay muốn đánh đám người này.

"Đều không được tới đây!" Sính Đình lửa giận thiêu đốt mù quáng, dứt khoát bằng bất cứ giá nào! Chương Minh Châu mấy lần khi dễ nàng, Chương Mỹ Ngọc muốn hủy khuê danh của nàng, Triệu thị ở một bên giúp người xấu làm điều ác. Nàng cùng mẹ con ba người này dù sao cũng đã là thâm cừu đại hận không chết không thôi. Nàng siết chặt tóc của Chương Minh Châu trong tay lắc lắc, không ngừng dùng sức kéo đầu của ả ngửa ra sau, ánh mắt sáng ngời giống như hắc bào thạch quý hiếm chăm chú nhìn Yến Phương Yến Lệ, nhẹ giọng hỏi Thính Vũ: "Thính Vũ người có sợ chết không?"

Thính Vũ lắc đầu một cái, kiên định nói: "Chỉ cần cùng tiểu thư ở chung một chỗ, nô tì chết cũng cam tâm tình nguyện."

Trong mắt của Sính Đình có lệ cay nóng muốn trào ra, nhưng nàng cắn răng gắt gao nhìn xuống, giọng căm hận nói: "Được! Đầu heo này lúc này không phải bạt tai người sao? Cơ hội báo thù của người đến rồi."

Thính Vũ nghe con mới sinh không sợ cạp, hưng phấn xoắn tay áo, nổi lên khí lực tán Chương Minh Châu một chưởng, Chương Minh Châu bị đánh đến lệch mặt. Thính Vũ vui sướng vẩy cái tay có chút tê tê, cảm giác đạt được thành tựu, lại suy nghĩ đánh cũng đã đánh rồi, vậy cứ đánh thêm mấy cái nữa để kiếm lời, liền đôm đốp đôm đốp một chưởng lại tiếp một chưởng xuất ra, âm thanh vang dội làm cho Yến Phương Yến Lệ nghe thấy cũng nghiêng ngả thân mình, mắt không đành lòng nhìn cảnh này. Chương Minh Châu cũng nhanh chóng nổi điên! Cuồng loạn kêu lên: "Dừng tay, dừng tay, người cái nô tài!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chạy ra khỏi Chương phủ

Tất cả mọi người tranh cãi ầm ĩ không ai phát hiện ra trên một cây đại thụ trong sân gió thổi nhẹ nhàng tung bay những chiếc lá màu vàng, Tiểu Bắc ngồi trên đó miệng mở rộng sợ đến ngây người! Cho rằng nàng sẽ bị người ta khi dễ, đang suy nghĩ biện pháp để giúp nàng, cũng chuẩn bị ra tay, ai ngờ người này căn bản không phải là tiểu bạch thỏ, mà là tiểu lão hồ...Lực bộc phát kinh người! Tiểu lão hồ! Ôi! Thế tử gia đã bị bề ngoài tươi ngọt, vô tội giống như tiên nữ của nàng lừa rồi.

"Các người đang làm cái gì?" Một tiếng quát chói tai truyền tới, Hồ lão phu nhân cùng Triệu thị, xung quanh còn có nha đầu ma ma cấp tốc chạy tới.

"Ngoại tổ mẫu! Mẫu thân! Mau cứu con! Nó muốn giết con, hu hu..." Chương Minh Châu thường ngày thổ bá vương uy phong bây giờ trâm cài rơi rớt, nhếch nhác không chịu nổi, nước mắt trên gương mặt sưng tím chảy tứ tung. ả cũng chỉ có cái vẻ hung ác bên ngoài, gặp được người lợi hại hơn mình thì cũng chỉ biết khóc!

"Sính Đình, người điên rồi! Mau buông Minh Châu ra." Triệu thị nhìn thấy mặt Chương Minh Châu sưng lên giống như đầu heo, không khỏi đau lòng vạn phần, vội lắt nữa Sính Đình buông Minh Châu ra, nàng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nó.

Sính Đình hướng về Triệu thị lạnh lùng cười một tiếng, xinh đẹp như vậy làm cho người ta hít thở không thông, trên gương mặt đều là vẻ khinh thường: "Có phải hay không ta vừa buông nàng ra, bà liền kêu nô tài đánh chết ta? Không phải bà giới nhất là dùng roi đánh người khác sao?"

"Tiểu tiện nhân đừng vội làm càn!" Hồ lão phu nhân lớn tiếng quát mắng: "Lại dám cư xử với mẹ cả và tỷ tỷ như vậy, rõ ràng là thô bỉ vô tiện!"

"Nói đến vô tiện, người nào có thể sánh bằng Hồ lão phu nhân? Lão độc phu như bà mới là kẻ vô tiện nhất!" Sính Đình tức giận khó có thể đè nén, hung hăng hướng về phía bọn họ trách mắng: "Bọn người các người trên mặt ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại trộm cắp đàn ông của nữ nhân khác, vô tiện vô sỉ! Người không biết xấu hổ nhất thế gian chính là lão đầu heo như bà, Triệu Nguyệt Nga không có ai thêm lấy sao? Năm đó bà cậy thế cường ép cha ta cưới nàng, bà ra âm mưu hại mẹ ta phải làm thiếp. Lương tâm bà cũng chưa từng cắn rứt sao? Người đang làm, trời đang nhìn, bà không sợ thiên lôi đánh xuống sao?"

Hiện tại nàng không ngại đem cái chuỗi tức giận này hòa thiêu thật lớn. Khi dễ dàng còn nhỏ tuổi không biết gì sao? Năm đó Hồ thị sai người trộm quần áo lót để làm ô nhục danh dự của mẫu thân nàng, lấy lý do này buộc phụ thân phải cưới Triệu Nguyệt Nga, nếu không liền báo cho thiên hạ biết, đòi đem mẫu thân nàng chìm xuống sông. Bọn họ tự cho là không chê vào đâu được, không nghĩ tới Chương Ngọc Long cùng Thanh Mặc hai nhỏ vô tư cùng nhau lớn lên, kiên quyết không tin người mình yêu làm ra chuyện như vậy. Sau khi kết hôn hẳn âm thầm điều tra bằng mọi cách, rốt cục làm cho nam nhân năm đó trộm cái yếm của Thanh Mặc ói ra lời nói thật, nguyên lai là bị Hồ thị sai khiến. Bởi vì Triệu Thượng Thư quyền cao chức trọng, hẳn không thể thôi Triệu thị, cho nên luôn buồn bực trong lòng, cuối cùng qua đời ở tuổi tráng niên.

Hồ lão phu nhân cùng Triệu thị đã nhanh chóng bắt tỉnh, chuyện xấu của bọn họ làm lại bị Sinh Đình vạch trần ra. Chương Minh Châu cũng rõ ràng ngơ ngẩn! Nhà đầu ma ma xung quanh đều cúi đầu thật thấp, bọn họ nghe được những bí mật không thể để cho ai biết, sau này phu nhân có phải hay không sẽ tính sổ với bọn họ a? Hơn nữa bình thường tam tiểu thư là người yếu đuối nhu nhược như vậy, tại sao hôm nay giống như biến thành một người hoàn toàn khác? Ngay cả Hồ lão phu nhân cũng đối với nàng có điều kiêng kỵ. Tục ngữ nói con thỏ nóng nảy cũng cắn người, người đang hoảng hốt khi nổi nóng cũng làm cho người khác khóc không ra tiếng.

"Người! Người. . . ." Hồ lão phu nhân tức giận mặt xanh môi trắng, run rẩy chỉ tay vào Sinh Đình: "Tiểu tiện nhân nguoi càng ngày càng hỗn xược! Thật là ngang ngạnh, người là kẻ điên!" Bà đã sớm quên mất việc hại Thanh Mặc năm đó, mỗi ngày trôi qua yên tâm thoải mái, vô cùng dễ chịu.

Sinh Đình không khỏi nở nụ cười, tiếng cười thế nào cũng không ngừng được. "Ta điên rồi! Chính là bị các người bức điên." Nàng không chút nào để ý tới những người này: "Cho nên hiện tại các người không nên ép ta, bất kể chuyện gì ta cũng dám làm." Nàng hận không thể kéo tay Hồ thị và Triệu thị, đi giải oan cho mẫu thân đã chết của mình.

"Rốt cục nguoi muốn như thế nào? Mau thả Minh Châu ra, bằng không ta nhất định cho nguoi đẹp mặt!" Triệu thị oán hận nhìn chằm chằm Sinh Đình, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng.

Môi anh đào của Sinh Đình hơi cong lên, trông mắt đen kịt lóe lên tia hủy diệt: "Bà làm ta sợ a? Ta nhát gan lắm đấy! Nếu tay run lên thì con mắt của đầu heo này sẽ không giữ được nữa." Âm thanh cuối cùng mang theo chút ý cười. Nàng âm ỉ cũng đã âm ỉ, không muốn tỏ ra lương thiện nữa!

"A! Tay nguoi cần phải vững a!" Chương Minh Châu sợ hãi hét rầm lên, thiếu chút nữa không khống chế được tiểu tiện ra quần. Nàng cảm giác như cây trăm nhanh chóng chui vào trong mắt, nói năng lộn xộn: "Mẫu thân, các người không cần đá kích nó nữa, mau kêu nó thả con ra. . .Hu. . .!"

"Được, được, nguoi đừng kích động! Chuyện gì cũng có thể thương lượng, nguoi muốn thế nào mới chịu buông Minh Châu ra?" Triệu thị vì trấn an nàng đành phải tạm thời thỏa hiệp.

Sinh Đình cúi đầu cân nhắc một chút, quyết đoán ngắt đầu nói: "Chuẩn bị cho ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ta muốn đi ra ngoài." Chương phủ này ở không được nữa, bọn họ không biết sẽ trừng trị nàng như thế nào đây! Thiên hạ rộng lớn thế nhưng không có chỗ cho nàng dung thân. Nhưng mặc kệ trước tiên phải xuất phủ đã, dù sao cũng đỡ hơn ở nơi đây bị bọn họ hãm hại.

Triệu thị cùng Hồ lão phu nhân liếc mắt nhìn nhau, Hồ lão phu nhân ánh mắt lóe lên, ho khan vài tiếng nói: "Nguoi nói muốn đi là đi, cũng phải cho chúng ta thời gian chúng ta chuẩn bị xe ngựa chứ?"

Thính Vũ ở bên cạnh nhỏ nhỏ nói thầm: "Ai biết được có phải chuẩn bị xe ngựa bị hư giống như trên đường lần trước hay không?"

Sinh Đình dùng sức níu chặt tóc Chương Minh Châu trong tay, Chương Minh Châu liên tục kêu đau thảm thiết, nàng không chút nào sợ hãi, ngạo nghễ cười: "Các người không nên có ý định làm hư xe ngựa! Ta sẽ dẫn nàng theo, cùng ngồi lên xe, nghe nói đường xuống hoàng tuyến rất xa lại lạnh lẽo, có nàng đi cùng ta sẽ không tịch mịch."

Trong ánh mắt Triệu thị vừa oán hận vừa sợ hãi, lúc này có người lôi kéo ống tay áo của nàng, chính là Chương Mỹ Ngọc nghe được tin tức chạy tới. Chương Mỹ Ngọc tránh mặt ở phía sau vải ma ma to khỏe, lặng lẽ hướng Triệu thị gật đầu một cái, ý bảo Triệu thị đáp ứng điều kiện của Sinh Đình.

Triệu thị lấy tay chấm lên khóe mắt, một bộ dáng bất lực, nức nở oán trách nói: "Chân thành nuôi nguoi lại nuôi ra một kẻ thù, bây giờ không đáp ứng nguoi cũng không được. Tốt! Những gì nguoi yêu cầu ta sẽ đáp ứng, nguoi đi đâu chúng ta cũng phải biết, bằng không ai biết được nguoi sẽ đem Minh Châu đến nơi nào?"

"Đến chỗ của ta thì ta sẽ thả nàng, bà có thể phái xe chạy theo phía sau." Sinh Đình lúc này cũng không có sách lược gì vẹn toàn, chỉ muốn trước tiên cùng Thính Vũ ra khỏi Chương phủ! Đi một bước liệ một bước. Sau đó nàng cảnh cáo Triệu thị: "Muốn đầu heo này bình an thì đừng có giờ trò!" Nàng ra hiệu cho Thính Vũ dùng đai lưng trói tay Chương Minh Châu lại, kéo ả: "Đứng lên, đi theo ta! Bằng không đừng trách ta không khách khí." Chương Minh Châu tuy rằng lớn hơn Sinh Đình nửa tuổi, nhưng thân thể Sinh Đình thon dài thanh mảnh, đối mặt với ả cũng không cần phải cố hết sức.

Chương Minh Châu bị trói tay, không thể làm gì khác hơn là phải đi theo. Ba người ngồi lên chiếc xe ngựa mà Triệu thị đã chuẩn bị, Thính Vũ vừa ra lệnh cho phu xe chạy đi, nhà đầu Tiểu Nhân khóc suốt suốt chạy vội ra: "Tam tiểu thư, người không thể bỏ lại nô tì a?"

Sinh Đình nhíu mày nhìn nàng, nghi hoặc không hiểu nói: "Tiểu Nhân nguoi vốn không phải nhà đầu của ta, không cần đi theo ta."

Tiểu Nhân cúi đầu khóc thút thít, con nguoi sắc bén: "Tam tiểu thư, nô tì hầu hạ người thời gian dài như vậy, đã sớm là người của tam tiểu thư. Nếu như tam tiểu thư không mang nô tì theo, phu nhân tức giận lên nhất định sẽ lột da của nô tì, nói không chừng còn đem nô tì bán vào làng chơi, tam tiểu thư coi như thương xót nô tì đi!" Tiểu Tâm nửa thật nửa giả vừa khóc vừa nói, bộ dáng đáng thương biết bao.

Sinh Đình nhìn ra ngoài xe một chút, trong lòng hơi sốt ruột, đành phải nói: "Vậy nguoi lên đây trước đi." Hiện tại nàng và Thính Vũ dự định về Bạch Vân am tránh nạn một thời gian, sau đó từ từ nghĩ biện pháp. Bạch Vân am nằm ở bên ngoài thành Bạch Vân Sơn, nơi hẻo lánh, hương khói cũng không dồi

đào, đây là nguyên nhân mà nàng bị Triệu thị tống vào trong đó. Hơn nữa ở am ni cô Triệu thị sẽ không tiện gây khó dễ, đều có chủ trì sư thái ngăn cản.

Tiểu Bắc ở một nơi bí mật nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng không khỏi sốt ruột, mấy ngày nay thế tử gia bận rộn chân không chạm đất, ra lệnh cho hần bảo vệ an toàn của tam tiểu thư. Nhưng dù sao hần cũng là một đại nam nhân, không tiện kề cận bảo vệ một cô gái. Hôm nay tam tiểu thư xinh đẹp biến hóa lớn, lại có thể bắt cóc Chương Minh Châu ra khỏi phủ. Hần suy nghĩ một chút, vẫn lặng lẽ đuổi theo phía sau xe ngựa.

Mấy ngày nay Hiên Viên Húc liên tục bận rộn, một khắc không ngừng, sau khi Tây La quốc dâng thư xin hàng, muốn chuộc tù binh về, việc nhân đức không nhường ai này toàn bộ đều do hần trông nom. Khoảng thời gian trước Trần Quốc Công ở biên cảnh Uyển Nam bị kẻ địch đánh lén, bị trúng tên. Năm nay tuổi tác của hần đã lớn, hoàng thượng thương cảm muốn gọi hần về triều đường thương, Hiên Viên Húc lập tức điều động võ tướng trong triều tiến đến tiếp nhận quân vụ của Trần Quốc Công.

Quốc gia đại sự, không thể vô tình. Mỗi ngày hần phong trần mệt mỏi chạy ngược chạy xuôi, thấy trong khoảng thời gian này mẹ con Triệu thị cũng thành thật, không có tìm Sinh Đình gây phiền toái, hần cũng âm thầm yên lòng, còn có tiểu Bắc bí mật bảo vệ nàng, có lẽ cũng không có chuyện gì. Thật ra hần đã truyền tin về Viêm Dương cốc, nhờ sư thúc chọn giúp hai cao thủ là hai cô gái vừa nhanh nhẹn vừa thông minh đến bảo vệ nàng.

Buổi tối hần nhận được tin tức của Tiểu bắc truyền tới, cả đêm lên vào Thái Vi viện của Chương phủ, đã không nhìn thấy bóng dáng của người yêu đầu nữa. Phòng của Sinh Đình đã sớm bị Chương Minh Châu sau khi trở về đập ngổn ngang, một mảng bừa bãi.

Hần lập tức vọt ra khỏi phòng, Tiểu Nam bẩm báo nói không có một người, bắt quả Tiểu Bắc đi theo phía sau bảo vệ tam tiểu thư, chắc là không xảy ra chuyện gì.

Khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Húc ẩn trong bóng tối làm cho người ta không thấy được biểu cảm của hần, âm thanh trong trẻo lạnh lùng nói: “Gọi Tiểu Bắc trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mẫu tử nổi lên tranh chấp

An Thân Vương phủ, mọi người bên trong thư phòng Thanh Ngọc Hiên nghị sự cả đêm, đèn đuốc sáng trưng, có nhiều đại thần quyền thế không ngừng đi vào thư phòng.

Thời gian này Hoàng đế Vũ Đức ra lệnh cho Hiên Viên Húc tạm đảm nhiệm chức Đại Đô Đốc ở kinh thành, để cho hần toàn quyền xử lý việc của Tây La quốc và chuyện Trần Quốc Công bị thương. Đêm hôm qua hần sai người gọi các đại thần trực tiếp đến thư phòng của Thanh Ngọc Hiên để nghị sự.

Khi các đại thần bàn bạc xong từ thư phòng đi ra ngoài về mặt đều có chút cao hứng, giống như thổi phào nhẹ nhõm một hơi, vị Đại Đô Đốc trẻ tuổi này bản lĩnh sấm rền gió cuốn làm cho bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục.

Chờ các vị đại thần đều đi rồi, lúc này Hiên Viên Húc không hề do dự, vội vã bước đi rời khỏi thư phòng. Hần đang muốn mang theo người lên đường đến Bạch Vân Sơn, lại thấy Tiểu Nam sắc mặt kỳ lạ cầm một cái hộp đi tới. Hần đem cái hộp dâng lên cho Hiên Viên Húc, trầm giọng nói: “Người gác cổng nói là sáng sớm có một ni cô đưa tới, nói là nhất định phải giao cho gia.”

Hiên Viên Húc mở hộp ra nhìn thoáng qua một cái, nhất thời sắc mặt đại biến, lập tức lấy đồ trong hộp ra, một phen nắm lấy trong tay. Tay hần nắm thật chặt, là lắc tay Mộc thần châu! Nàng hoàn trả đến đây. Lúc đó hần đã từng uy hiếp nàng không được hoàn trả, bây giờ lại dám nhờ người khác đem trả lại cho hần! Mới mấy ngày không gặp nàng mà thôi, nên cái gì cũng thay đổi sao? Tròng mắt đen của hần lóe lên tia lạnh lùng, trầm giọng nói với Tiểu Nam: “Chuẩn bị ngựa tốt! Chờ ta tới liền đi.” Chợt quay người sai bước đi về hướng Cẩm Sát viện.

Đình vương phi cao quý hoa lệ nhìn Hiên Viên Húc đi nhanh vào, khuôn mặt tuần mỹ ở trên cầm bảo màu xanh da trời đích thực làm cho hần càng thêm tuần lãng. Chỉ là trên mặt không hề có vẻ tươi cười, không khỏi kỳ quái hỏi: “Húc nhân huynh làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy? Là ai chọc giận con rồi hả?” Không phải nàng mèo khen mèo dài đuôi, đứa con trai này của nàng, lên ngựa có thể giết địch, cầm bút có thể viết thơ, văn đạo võ lược, thông minh vô cùng, chuyện có thể gây khó khăn cho hần thật sự là không nhiều lắm.

Hiên Viên Húc đưa mắt liếc Đỗ ma ma đang đứng bên cạnh An vương phi một cái, yên lặng bình tĩnh một hồi. Bây giờ hần không còn tính khí Phách Vương lúc nhỏ nữa, thời gian bồi dưỡng nhân phẩm đạo đức vẫn tương đối tốt. Nhân nhạ nói với mẫu thân: “Mẫu phi, con muốn một mình nói với Đỗ ma ma vài câu.”

“Nói cái gì? Con không thể nói ngay trước mặt mẫu phi à?” An vương phi buồn cười nói, căn bản không coi là quan trọng, miễn cưỡng hướng Đỗ ma ma phát tay: “Đi đi, hiếm khi thế tử gia coi trọng người, phải trả lời tốt! Trả lời tốt, nói không chừng thế tử gia chúng ta còn ban thưởng cho người đấy!”

Đỗ ma ma nghe vậy biến sắc, nàng không lạc quan giống như An vương phi. Nàng run sợ đứng ở trong sân, trong lòng biết rõ là vì chuyện của vài ngày trước. Cái tiểu yêu tinh kia nhất định là tìm thế tử gia khóc lóc kể lể, loại con gái như vậy nàng nhìn thấy nhiều rồi, đều là người trước mặt thanh cao, giống như thánh nữ không dính khỏi bụi nhân gian, sau lưng còn không phải sử dụng chút thủ đoạn hồ ly hèn hạ sao.

“Đỗ ma ma, ngày hôm trước người đến Chương phủ nói những gì, làm những gì, một câu không rớt toàn bộ nói ra cho ta nghe.” Hiền Viên Húc trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hiện tại tâm tình hắn cực kỳ không tốt, hy vọng Đỗ ma ma có thể nói nhanh, không cần chờ phút này dụng chàm tới hắn.

“Thế tử gia, lão nô cũng không làm thêm gì hoặc nói thêm cái gì, đều nói theo những gì vương phi giao phó!” Đỗ ma ma thấy con mắt lạnh lùng của Hiền Viên Húc nhìn nàng chăm chăm, vội vàng thanh minh cho bản thân, nàng rất sợ bị Hiền Viên Húc xử phạt, nghe nói mấy năm nay vị thế tử gia này xuất chinh giết người như ngóe a!

Trong mắt Hiền Viên Húc chợt lóe lên sát khí, Đỗ ma ma chảy mồ hôi lạnh, vội vàng khoe lòng trung thành: “Lão nô một lòng vì thế tử gia, không dám tự chủ trương! Ngài cũng không thể nghe và tin một bên lời nói của tam tiểu thư.”

“Gia nghe và tin một bên?” Tròng mắt đen sâu kín của Hiền Viên Húc nhìn nàng chòng chọc.

Đỗ ma ma nghĩ đến Chương tam tiểu thư nhất định hờn dỗi với thế tử gia, làm cho nàng cũng bị liên lụy, không khỏi hơi oán trách nói: “Thế tử gia thân phận cao quý như vậy, muốn dạng nữ tử như thế nào chẳng có, Chương tam tiểu thư được ngài đề ý là phúc khí của nàng ta, tại sao có thể xấu tính nháo loạn với ngài đây.”

“Người làm sao biết nàng xấu tính với ta? Chuyện gia không biết nhưng người lại biết.” Hiền Viên Húc cười nhạt.

Đỗ ma ma sùng sốt một chút, rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, lại càng khẩn khoản đứng lên: “Lão nô cũng nhìn thấy ngày đó Chương tam tiểu thư dường như không hề cao hứng...”

Hiền Viên Húc hơi cúi đầu, khiến cho người ta không thấy rõ cảm xúc trên mặt của hắn. Ngón tay thon dài trắng sáng vuốt ve qua lại chiếc lược trong lòng bàn tay. Trầm mặc một lát mới hỏi: “Nàng rất không cao hứng sao?”

“Đúng vậy! Tam tiểu thư còn nhờ lão nô chuyển lời cho vương phi, nàng...” Đỗ ma ma không nói được nữa, ngày đó cũng do nàng khiêu khích tam tiểu thư trước, huống chi bây giờ cô nương này là người trong lòng của thế tử gia.

“Ừ! Nói tiếp, nàng nhờ người chuyển lời gì?” Hiền Viên Húc chấp tay bình tĩnh nhìn nàng, giọng nói nhàn nhạt, lại có một cỗ uy nghiêm làm cho người ta run sợ.

“Tam tiểu thư nói nàng tự biết mình thân phận dê hèn, mệnh bạc, nhận không nổi ưu ái của vương phi và thế tử gia.” Đỗ ma ma kinh sợ nhắm mắt nói ra một hồi, trước đầu một đao, sau đầu cũng là một đao.

Hai tay chấp phía sau lưng của Hiền Viên Húc nắm chặt, trong lòng như có thứ gì đó bén nhọn xẹt qua, đứng yên nửa ngày không nhúc nhích. Qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng phát tay, để cho nàng lui xuống, giống như nghe không vô những lời này.

Về mặt hắn hồ hững im lặng, trong lòng lại liên tục cười khổ, tin tức thuộc hạ điều tra được quả nhiên là đúng. Thì ra mẫu phi thật sự sai người ta làm như thế. Sính Đình nhất định đã bị xúc phạm, trong lòng nàng nhất định đang vô cùng oán hận hắn! Hận hắn cùng Tần gia là cá mè một lứa đều coi thường nàng, nghĩ tới người thân của hắn làm cho nàng bị tổn thương, trái tim của hắn giống như bị xé toác cực kỳ khó chịu.

Lúc này An vương phi cũng chậm rãi từ trong phòng đi ra, nàng vẫy tay xua đuổi những người không có nhiệm vụ.

Ánh mắt nàng chăm chú nhìn Hiền Viên Húc nói: “Húc nhi, con là người có thân phận gì? Tại sao có thể lấy một nữ tử có thân phận như vậy? Không nói phụ mẫu nàng ta đã chết, lại còn là một thứ nữ, toàn bộ nữ tử Thanh Long quốc để cho con chọn, còn rất nhiều đích nữ thế gia vọng tộc mà, nuôi dạy tốt, học thức tốt, ngay cả đáng về tốt cũng nhiều không kể xiết, so với Chương tam tiểu thư không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

Hiền Viên Húc mặt không biểu cảm, hắn trở về kinh thành hơn nửa năm, xác thực đã gặp qua rất nhiều nữ tử. Thậm chí còn có rất nhiều thiên kim thế gia thừa dịp hắn tham gia yến hội cố ý ở trước mặt hắn khoe khoang mỹ mạo thậm chí là tài năng học vấn, nhưng hắn đều không để ở trong lòng, lúc hắn đem một nữ tử để ở trong lòng, thì mẫu phi lại nói thân phận của nàng không xứng với hắn. Hắn còn ngây thơ cho rằng, chỉ cần hắn thích thì cha mẹ hắn nhất định sẽ thích, thì ra không phải như vậy! Khó trách lúc đó Sính Đình nghe được những lời của hắn nói về mặt không có chút vui mừng, chỉ cúi đầu trầm mặc, hắn còn tưởng rằng nàng thẹn thùng.

An vương phi thấy hắn không có phản bác, nói tiếp: “Nếu như con thật lòng thích nàng ta, mang nàng về vương phủ là được, cưới vợ lựa người tài đức, nạp thiếp lựa người có nhan sắc! Chẳng qua là thân phận thế tử phi nhất định phải cao quý, là đích nữ nhà cao cửa rộng, được nuôi dạy từ nhỏ, gả đến gia đình chồng mới có thể hỗ trợ trợ tụng phụ, về sau còn phải quản lý tốt vương phủ to lớn, nàng ta chỉ là một bé gái mồ côi, từ nhỏ không ai giáo dưỡng làm sao có đủ tư cách làm chủ mẫu, làm sao có thể kham nổi trách nhiệm to lớn như thế này? Nếu làm ra điều gì buồn cười, con là con cháu hoàng gia, mặt mũi hoàng gia há lại để cho con vứt đi!”

Trong lòng Hiền Viên Húc có chút buồn bực, nhắm chặt mắt, trầm giọng nói: “Mẫu phi, người nói xong chưa? Con chính là thích con người của nàng, không phải thân phận của nàng, mẫu phi đưa con những bức họa kia con cũng nhìn, người bảo con đi tham gia yến hội con cũng đi, nàng ấy ngoại trừ không có thân phận cao quý ra, những thứ khác các tiểu thư thế gia kia đều không sánh bằng.”

Ánh mắt Hiền Viên Húc giá rét, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng. Hắn không phải là nam nhân vô dụng tay không thể xách, vai không thể gánh, vinh quang công trạng mà hắn lập được cũng đủ để vợ con hưởng đặc quyền, An Thân vương phủ phú quý đội trời, muốn cưới vợ cũng không nhất định phải lấy đích nữ để giữ thể diện, muốn quản lý vương phủ chỉ cần có quản gia tốt là được. Hắn ở bên ngoài hành quân đánh giặc nhiều năm như vậy, nếu trong quân đội có chuyện gì hắn đều phải ra mặt, vậy còn đánh cái rắm a! Nói gì thể diện, ba chữ vàng “Hiền Viên Húc” của hắn chính là thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp nạn bên sườn núi

“Húc nhi, bây giờ chẳng qua là con bị nàng ta mê hoặc, chờ đến khi con nhìn thấy những nữ tử tốt đẹp hơn, con sẽ không nói như vậy nữa, qua vài ngày nữa, mẫu phi sẽ mở hội thưởng mai, mời rất nhiều thiên kim thế gia tới, mẫu phi cũng phá lệ sai Đồ ma ma đi mời ba vị tiểu thư của Chương phủ rồi, đến lúc đó con sẽ nhìn thấy cô gái xinh đẹp hơn, thích hợp với con hơn.” An vương phi tận tình khuyên nhủ hần: “Ca ca của Lâm trắc phi hiện đảm nhiệm chức Sử Bộ Thượng Thư, nữ nhi của hần là Lâm Phương Nương con cũng đã từng gặp qua rồi, đáng đáp xinh đẹp không nói, mọi thứ đều là trong vạn người có một người, chủ yếu là người có tính tình dịu dàng vui vẻ, đây mới là nữ tử gương mẫu trong kinh thành.”

Hiên Viên Húc không muốn ở đây lãng phí thời gian nữa, hần cong khóe miệng một cái, cười như không cười: “Mẫu phi cũng chưa từng nhìn thấy nàng, làm sao biết nàng không phải là người tốt nhất? Chẳng lẽ vì nàng là một thứ nữ nên người liền phủ định nàng, như vậy đối với nàng có công bằng hay không?”

Gương mặt được bảo dưỡng kỹ càng của Đình vương phi cũng trầm xuống ba phần, đây là dạng nữ tử gì? Húc nhi lại say mê khác thường như thế. Năm đó bởi vì An vương phủ không có con nối dòng, thái hậu và hoàng thượng tìm mọi cách vì An vương gia tặng rất nhiều nữ tử vào phủ, mọi người đều thanh xuân lông lẩy. Nếu là phu nhân nhà khác nhất định sẽ vì vậy mà ghen tuông om sòm với phu quân, nhưng nàng lại hy vọng bất kể là ai, chỉ cần có thể sinh hạ cho An vương gia con nối dòng, đều tốt cả! Nàng sẽ xem như ruột thịt dưỡng dục nên người. Có Hiên Viên Húc nàng yêu thương như châu báu, từ đó mới có thể ngăn đầu ươn ngực làm vương phi. Sau khi con trai lớn lên càng không chịu thua kém ai, nàng không biết mình ở giữa đám phu nhân trong kinh thành đã nở ra biết bao nhiêu thế diện. Sợ dĩ có thể nói An vương phi ở Thanh Long quốc là có một không hai, một phần nguyên nhân là do nàng gả cho hoàng gia An Thân vương, phần nhiều là vì nàng có một nhi tử vô cùng xuất sắc.

Nhưng nhi tử tuần tú bức người của mình lại coi trọng một nữ tử có thân phận thấp kém, và lại còn vì cô gái này mà nổi lên tranh chấp với nàng, người làm mẫu thân như nàng sao có thể không buồn bực? Sao có thể không tức giận đây?

Nàng mạnh mẽ đè nén tức giận sinh ra từ đáy lòng đối với nữ tử kia, nói cho có lệ: “Mẫu thân mở tiệc thưởng mai sẽ mời nàng, đến lúc đó mẫu phi sẽ gặp gỡ nàng, nhưng con cũng phải nhìn những cô gái khác thật kỹ mới được.”

Hiên Viên Húc rũ mắt xuống trầm mặc không nói, hần không phải là đứa nhỏ hai ba tuổi, đương nhiên nghe ra được mẫu phi đang viện cớ.

Lúc này An vương phi cũng không muốn bức bách hần quá, nàng không chấp nhận vì một nữ tử không quan trọng mà hai mẹ con không thoải mái với nhau, vì vậy thành khẩn nói: “Mẫu phi vất óc suy tính còn không phải vì tìm một nữ tử có thân phận xứng đáng với con sao, chỉ muốn đem những thứ tốt nhất dành tặng cho con, phụ vương con thay mặt hoàng thượng đi tuần tra không ở trong vương phủ, con cũng quan tâm mẫu phi một chút có được hay không?”

“Mẫu phi không cần uống phí tâm cơ, trong lòng con tự có chủ trương.” Giọng nói Hiên Viên Húc đống băng, nói một cách quyết đoán rõ ràng.

“Chuyện hôn nhân há có thể để cho con tự mình làm chủ! Chẳng lẽ con muốn vì một cô gái mà cãi lời người sinh con ra, nuôi con lớn lên sao?” Lòng mảy được về tỉ mỉ của An vương phi nhũn lại khê trách nặng hần, trong lòng đối với Sính Đình càng thêm chán ghét.

Hiên Viên Húc không để ý đến vương phi tức giận, khom người hướng An vương phi chào một cái: “Con còn có chuyện quan trọng, cáo lui trước.” Nói xong không đợi An vương phi trả lời đã sải bước xoay người đi xa. Hần đã một đêm không ngủ chỉ muốn nhìn thấy Sính Đình nhanh một chút, không biết rốt cuộc nàng như thế nào? Cũng không biết nàng bị dồn đến đường cùng như thế nào, mới có thể hung hãn hạ quyết tâm ra sức đánh Chương Minh Châu.

An vương phi ngăn người, nhìn bóng lưng Hiên Viên Húc, muốn mở miệng gọi hần lại, nhưng rốt cục nhịn xuống.

Hiên Viên Húc mang theo Tiểu Nam bước nhanh ra khỏi vương phủ, đứng ở trên thềm đá vương phủ, Lý Tịnh Lý Anh vội vàng bước lên phía trước chào hỏi.

Phía trước Tiểu Bắc đang đánh ngựa chạy tới, trong tay hần dắt một con ngựa cao to màu đen sáng bóng, chính là con ngựa Hắc Toàn Phong mà Hiên Viên Húc cười. “Tiểu Bắc dẫn đường, mời gia lên ngựa!” Sau khi hần bị gọi trở về vương phủ, nghỉ ngơi một chút, biết thế tử gia muốn đi ra ngoài liền vội vàng chạy tới.

“Ừ!” Hiên Viên Húc bình tĩnh nhìn bọn họ một cái, một thân hình xinh đẹp soái khí liền rơi trên lưng ngựa, siết chặt dây cương giục ngựa bay nhanh về hướng Bạch Vân Sơn, áo khoác đỏ thắm trên người hần đón gió vẽ ra một đường cong duyên dáng. Tiểu Nam cùng Tiểu Bắc Lý Tịnh Lý Anh gất gao giờ roi thúc ngựa đuổi theo ở phía sau.

Thính Vũ thấy Sính Đình nằm ở trên giường trần trọc cả đêm, buổi sáng rời giường cũng không đi theo các sư cô học đạo như trước kia nữa, chỉ ngồi ngơ ngẩn không nói. Nàng sợ tiểu thư suy nghĩ lung tung nhập ma tâm, liền hao tổn không ít nước miếng động viên Sính Đình đi ra ngoài giải sầu một chút.

Sính Đình nghĩ ngồi một chỗ như tường thành cũng vô sự vô bổ, đi ra ngoài một chuyến không chừng có thể nghĩ được biện pháp tốt. Lúc ấy Triệu thị muốn đón nàng về phủ, nàng liền để lại một chút tâm lòng, đem một ít ngân phiếu lúc Chương Ngọc Long còn sống đã khâu vào trong quần áo của nàng

len lên giao cho Vô Tâm sư thái bảo quản, quần áo hành lý ở trong am cũng rất nhiều, cũng không có mang về Chương phủ hết, như vậy nàng cũng không đến nỗi là hoàn toàn không có đường lui, liền giữ vững tinh thần chào am chủ một tiếng, mang theo hai nha đầu đi ra phía sau núi.

Nàng mang theo Thỉnh Vũ cùng Tiểu Nhân, men theo sườn núi Bạch Vân Sơn chậm rãi đi về dòng suối phía trước. Bên trái Bạch Vân Sơn có vài cây mai vàng, mùa đông hằng năm sẽ từ từ nở rộ, hương thơm lan tỏa bốn phía. Sính Đình cực kỳ yêu thích hương thơm trong sạch này, bởi vì cách am không phải quá xa, nàng dứt khoát cùng bọn họ đi xem mai vàng đã nở hoa chưa.

“A! Hồng rồi! Quên đem theo áo khoác và lò sưởi tay cho tiểu thư rồi, còn có điểm tâm nướng khô mà tiểu thư yêu thích nữa.” Tiểu Nhân vẻ mặt sốt ruột dậm chân.

“Không phải đã dặn người mang theo rồi sao?” Ánh mắt Thỉnh Vũ nghiêm khắc nhìn nàng, nha đầu này kể từ khi tới đây hầu hạ tiểu thư, có thói quen giờ thủ đoạn trộm cắp, giao cho chuyện gì cũng chưa có một lần làm người ta yên tâm.

“Hu ~ người ta đã nói là quên rồi mà!” Tiểu Nhân gương mặt khổ sở như sắp khóc.

Sính Đình nhìn sắc trời một chút, mới vừa vào tháng chạp nhưng không có tuyết rơi, mặt trời ở trong mây như ẩn như hiện, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt âm áp. Nàng không thêm đề ý cười cười: “Trên người ta không là có một cái áo choàng sao? Cũng không có gì quan trọng? không mang theo cũng không sao? Lại nói cũng sắp đến nơi rồi, trở về lấy rất mất công.”

“Như vậy sao được? Tiểu thư, trên núi này gió lớn, lát nữa người sẽ cảm thấy rất lạnh ! Còn có đến lúc đó đói bụng thì làm sao bây giờ?” Tiểu Nhân một bộ dáng toàn tâm toàn ý vì tiểu thư mà lo lắng, sốt ruột nói: “Đáng tiếc nô tì không nhớ đường, cũng không thận trọng bằng Thỉnh Vũ mười mươi, nếu không nô tì đã trở về lấy rồi.”

Thỉnh Vũ nghĩ bây giờ tuy còn ánh nắng mặt trời, nhưng dù sao trên núi cũng rất lạnh, vì thế không chút do dự nói: “Ta trở về lấy. Người và tiểu thư đến bên kia chờ ta.”

Tiểu Nhân vui sướng gật đầu, Sính Đình bắt đầu nhìn nàng nói xong liền xoay người đi chỉ để lại bóng lưng, cùng tùy ý nàng, mang theo Tiểu Nhân từ từ đi tới phía trước. Đường núi từ từ bắt đầu cao chót vót, dòng suối nhỏ bên sườn núi cũng chậm rãi hợp thành một con sông nhỏ trong sơn cốc, thoát nhìn giống như một cái đai ngọc vòng quanh chân núi, trong không khí từ từ truyền đến một hương thơm thanh tịnh đẹp đẽ. Là hương hoa mai vàng! Trong lòng Sính Đình có chút vui mừng, xem ra năm nay mai vàng nở tương đối sớm, không nhìn được bước nhanh hơn, nàng không hề phát hiện Tiểu Nhân đứng ở sau lưng nhìn nàng bằng ánh mắt chột dạ, ần ần nấp nấp.

Vài cây mai vàng đã nhú ra nụ hoa màu vàng nhạt, nhìn qua điểm đậm lịch sự tao nhã, hương thơm lan tỏa. Tiểu Nhân vẻ mặt không đành lòng quan sát nụ cười vui vẻ của Sính Đình, trong lòng lại run sợ nghiêng người nhìn con sông bên sườn núi một cái. Nàng không ngừng cân nhắc do dự, nhớ tới sắc mặt vô cùng u ám của phu nhân và đại tiểu thư ác độc nói: nếu như nàng không hoàn thành được nhiệm vụ, cha mẹ cùng đệ đệ đang làm công ở Chương gia đến lúc đó nên xử lý như thế nào bây giờ? Không tự chủ được nhắm mắt lại, quyết tâm dồn sức đẩy Sính Đình một cái.

“A!” Sính Đình vừa đau vừa sợ kinh hô thành tiếng, thân thể nàng bỗng nhiên bị một lực mạnh đập vào, không khống chế được hướng chân núi ngã xuống.

“Tiểu thư!” Tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sợ hãi của Thỉnh Vũ từ phía sau truyền tới.

“Sính nhi! Sính nhi!”

“Tam tiểu thư”

Vài tiếng kinh hô gần như đồng thời vang lên ở sơn cốc.

Bọn người hiên Viên Húc đi tới Bạch Vân am, được báo Sính Đình đã đi ra phía sau núi Bạch Vân Sơn. Đám người bọn họ vừa đi đến phía sau núi, vừa vận dụng phải Thỉnh Vũ đang trở về lấy đồ, Thỉnh Vũ đành phải dẫn bọn họ tới đây tìm Sính Đình trước. Hiên Viên Húc từ rất xa đã trông thấy Sính Đình, trong lòng hần vừa mừng vừa sợ, không ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, trong nháy mắt hần nhìn thấy một cảnh tượng khiến hần hoảng hốt, trái tim cũng nhanh ngừng đập, trong lòng hần khiếp sợ cao giọng kêu tên Sính Đình, chính là kêu như tâm tê liệt phế.

Trong nháy mắt hần khai hỏa toàn bộ công lực, đề khí bay vút về hướng Sính Đình, nhưng Sính Đình đã rơi xuống dưới, hần không suy nghĩ, theo sát nhảy xuống dưới sơn cốc, áo khoác màu đỏ thẫm giống như đôi cánh phía sau lưng hần không ngừng tung bay, cùng Sính Đình rơi xuống dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trong động kiều diễm

"Gia!"

"Thế tử gia!"

Tiểu Nam Tiểu Bắc còn có Lý Tịnh Lý Anh theo sát ở phía sau, cả đám người cực kỳ hoảng sợ, không khỏi kêu thành tiếng. Tiểu Nam đuổi theo muốn nhảy xuống, Tiểu Bắc vội vàng kéo hắn lại, hai người vận công phu, bất ngờ theo hướng sườn núi trượt xuống đáy cốc, Lý Tịnh Lý Anh cũng vội vàng đuổi theo.

Trên mặt Thính Vũ một mảnh trắng bệch, vẻ mặt chuyên chú nhìn nước sông lạnh như băng. Tiểu Nhân bên cạnh sợ tới mức run lấy bầy vừa định chạy trốn, Thính Vũ đột nhiên quay đầu lại, nằng nằng hết sức lực giữ chặt Tiểu Nhân, giống như nắm diêm nữu lấy tóc của Tiểu Nhân, đem hết khí lực toàn thân diêm cuồng tát ả vài bạt tai, đánh thẳng đến khi ả choáng váng không phân biệt được đông tây nam bắc.

Trông mặt nàng tràn ngập thù hận hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Nhân, đối với ả thương cảm tay hạ cẳng chân, nàng vừa đánh vừa mắng: "Là người hại tiểu thư, ta đánh chết người tiện nhân này! Ta đánh chết người!" Còn chưa hết giận, nàng đột nhiên tàn nhẫn nói: "Nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì không may, người cũng đừng hồng sống! Nước lạnh như thế, người cũng nhẫn tâm xuống tay cho được, người cũng đi xuống đi!" Nói xong dùng sức đẩy Tiểu Nhân về phía trước, Tiểu Nhân hét thảm một tiếng, liền lui lại mấy bước, thân hình bất ổn hướng chân núi rơi xuống.

Thính Vũ nhắc váy cũng muốn trượt xuống đáy cốc, lại bị Lý Anh ngăn cản, để cho nàng ở trên chờ đợi, Thính Vũ suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên sườn núi lo lắng, chỉ cầu ông trời đại phát từ bi, đừng để cho tiểu thư có chuyện gì!

Tiểu Nam Tiểu Bắc bay nhanh xuống đáy cốc, thấy Hiên Viên Húc cả người ướt sũng, vẻ mặt lạnh như băng khó lường, ôm Sính Đình đã ẩm ướt thành một đoàn người ở trên bờ. Tiểu Bắc Tiểu Nam liếc mắt nhìn nhau, dùng tốc độ xuất chinh đánh gặc khi ở trong quân đội vội vàng đi tìm nơi có thể tránh rét.

Lý Tịnh Lý Anh vội vàng cởi cái túi mang theo bên mình, lấy ra áo khoác dự phòng của Hiên Viên Húc bao lấy hai người, sau đó nhanh chóng bay vút đi tìm củi khô. Mấy người bọn họ là tùy tùng cùng nhau lớn lên bên cạnh Hiên Viên Húc, mỗi người đều lấy một chồng trầm hân tướng, lại vừa quanh năm chiến đấu, có kinh nghiệm phong phú với cuộc sống hoang dã, lúc này không cần Hiên Viên Húc phân phó, mấy người phối hợp cùng nhau gọn gàng ngăn nắp.

Hiên Viên Húc dùng áo khoác che kín Sính Đình, thấy sắc mặt nàng tái nhợt không có chút máu, đôi môi bình thường kiều diễm như hoa nay đã xanh tím, hôn mê bất tỉnh, lòng không nhận được nóng như lửa đốt. Hắn có Viêm Dương công hộ thể, nước lạnh này đương nhiên không thể tổn thương hắn chút nào, nhưng Sính Đình chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao chịu đựng được nước lạnh như thế, hắn nhảy xuống cực nhanh, Sính Đình ở trong nước cũng không uống phải nước lạnh, chẳng qua là nước sông lạnh thấu xương, nàng mỏng manh như vậy không bị đông lạnh thì cũng bị kinh sợ.

"Gia, nơi này có một son động lớn." Giây lát, bên kia liền truyền đến âm thanh vui mừng của Tiểu Nam.

Hắn ôm lấy Sính Đình phi thân một cái, bay qua son động mà Tiểu Nam phát hiện. Đi vào son động, Lý Tịnh Lý Anh đã ôm rất nhiều củi đốt, Tiểu Bắc vội vàng đánh lửa lên, đông củi chôn chặt cháy lên hừng hực. Tiểu Nam cởi ra một cái túi đặt bên người Hiên Viên Húc, sau đó lôi kéo mấy người còn lại đi ra ngoài động canh chừng. Mặc dù Tiểu Bắc trầm mặc không nói nhưng lại rất thận trọng, phát hiện có gió lạnh thổi vào trong son động, hắn lại lôi kéo Tiểu Nam mang một khối đá lớn, đem cửa động chặn lại hơn phân nửa.

Đống lửa trong son động cháy càng ngày càng mạnh, cũng từ từ ấm áp lên. Tay Hiên Viên Húc rơi xuống vạt áo của Sính Đình, trong lòng không có chút tà niệm, nhanh chóng tháo vạt áo của nàng ra, cởi bỏ áo khoác của nàng, lúc này cũng không quan tâm nàng có tức giận hay không, đem cái yếm cùng quần lót lạnh như băng cởi xuống thật nhanh. Hắn lấy trong túi ra một cái áo khoác dài, đem Sính Đình trắng mềm như ngọc, trần trụi như đứa trẻ sơ sinh bao bọc lại, đặt bên đống lửa, lúc này mới lo cởi bỏ quần áo ướt sũng trên người của mình. Hắn tiện tay cầm một chiếc áo mỏng màu trắng mặc lên người, sau đó ngồi ở cạnh đống lửa, đem Sính Đình gắt gao ôm vào trong ngực.

Hắn tán ra mái tóc dài ướt đầm dề của nàng, cầm một khối vải mềm nhẹ nhàng giúp nàng lau khô tóc. Nàng vẫn chưa tỉnh lại, thân thể bởi vì rét lạnh nên còn nhẹ nhàng run rẩy, mái tóc dài ướt đầm càng tôn lên gương mặt trắng như tuyết của nàng. Hiên Viên Húc cúi đầu hôn đôi môi lạnh như băng của nàng một cái, vỗ về gương mặt tái nhợt lạnh buốt, trong lòng trải qua nỗi sợ hãi lo âu chưa từng có, hắn lại tìm trong túi ra một bình thuốc chuẩn bị sẵn, cầm mấy viên Viêm Dương đan thơm cho Sính Đình nuốt vào, tinh tế vuốt ve bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, cảm giác nhiệt độ cơ thể nàng vẫn rất lạnh. Hắn vô cùng lo lắng thay đổi tư thế, để cho nàng ngồi vào trong ngực hắn đối mặt với đống lửa, vạt tay khởi động tâm pháp Viêm Dương công, khắp người hắn liền nóng hổi, Sính Đình dựa vào trong lòng hắn cũng dần dần ấm áp lên, đôi môi từ từ mất đi màu xanh tím có lại chút huyết sắc.

Sính Đình cảm thấy toàn thân ấm áp, dường như đang được bao phủ dưới ánh mặt trời, loại cảm giác đau đớn lạnh lẽo cùng hoảng sợ trong lòng đã từ từ biến mất. Nàng không khỏi ngậm một tiếng thật thấp, lông mi dài như cánh quạt nhẹ nhàng rung động vài cái, chậm rãi mở đôi mắt to. Hiên Viên Húc thấy nàng tỉnh lại, không khỏi mừng rỡ như điên, hắn nâng hai gò má của nàng lên diêm cuồng mà hôn, lại đưa tay vào bên trong áo choàng sờ tay và chân của nàng, cảm giác nhiệt độ cơ thể nàng dần dần tăng trở lại, trái tim gắt gao lẫn lộn cũng từ từ ổn định lại trong lòng ngực.

Lúc này hắn mới hướng ra ngoài động phân phó mấy người đang coi chừng: "Tiểu Nam người đem nha đầu kia đưa về am lí, bảo nàng không cần lo lắng, chờ tam tiểu thư khỏe lại ta sẽ đưa nàng về."

"Dạ, thế tử gia! Tam tiểu thư không có việc gì chứ?" Tiểu Nam quan tâm hỏi, người gia luôn tâm tâm niệm niệm mong nhớ ngày đêm chính là vị tam tiểu thư này, đương nhiên bọn họ cũng khẩn trương theo.

Trong son động, Hiên Viên Húc sùng nịch nhìn Sính Đình yếu đuối vô lực, mơ hồ dựa vào trong ngực hắn, không khỏi có chút thỏa mãn cười cười: "Cho nàng ăn mấy viên Viêm Dương đan, đợi lát nữa xem, các người cũng tìm một chỗ để tránh gió đi."

"Dạ!" Tiểu Nam nghe thấy tam tiểu thư được Hiên Viên Húc cho ăn đan dược, cũng yên tâm lại. Viêm Dương đan là xuất phẩm của Viêm Dương cốc, có bệnh chữa bệnh, không bệnh cường thân kiện thể.

Sính Đình mê man một hồi thì từ từ tỉnh táo lại, nàng kinh ngạc nhìn đồng lửa ấm áp trước mắt, nghĩ đến con ác mộng mới vừa trải qua, từ trên cao rơi xuống một dòng sông lạnh như băng, vẫn là sợ không thôi, thân hình không khỏi hung hăng run lay bầy. Hiên Viên Húc vô cùng thương tiếc ôm nàng, nhẹ giọng dỗ dành nàng cũng giống như đang tự an ủi mình: “Không sao! Đừng sợ! Không cần suy nghĩ nữa! Những thứ kia đều đã trôi qua rồi, hửm?”

“Ừ!” Sính Đình ngoan ngoãn gật đầu một cái, hiện tại nàng cũng rất cần hắn ôm ấp trong ngực để xua tan rét lạnh trong lòng, cả người suy yếu vô lực bị hắn ôm cũng không có phản kháng.

Hiên Viên Húc nhếch môi cười, tay càng ôm sát nàng, hận không thể đem nàng khám thật sâu vào trong ngực mình. Hắn vuốt ve mái tóc dài đã khô một nửa của nàng, ngón tay thon dài giúp nàng chải vuốt, động tác nhẹ nhàng thông thả, chỉ sợ làm nàng đau một chút xíu, mái tóc thật dài của nàng tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt, đen mượt cho nên không cần dùng lược cũng không bị rối. Thấy nàng đáng vẻ rất là hưởng thụ, Hiên Viên Húc không khỏi cảm thấy buồn cười, cúi người ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Về sau nàng không được làm ta sợ như vậy nữa, đến nơi nguy hiểm như vậy để ngắm hoa, trong vương phủ còn rất nhiều hoa mai mà, sau này nàng sẽ nhìn đến chán.”

Những lời này của hắn giống như một loại ma chú đảo qua không khí ấm áp và cảnh vật trong động kiều diễm. Ngay lập tức Sính Đình từ trong ngực hắn ngồi dậy, nhớ tới những lời lăng nhục của Đỗ ma ma nói lúc trước, có lẽ không phải là Đỗ ma ma, mà là lời nói của An vương phi, trong lòng nàng nhất thời giống như đổ bình ngũ vị.

Hiên Viên Húc thấy nàng bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, còn tưởng rằng nàng lại không thoải mái, khẩn trương hỏi: “Như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Sính Đình không để ý tới lời của hắn nói, ánh mắt lướt nhẹ xung quanh tìm kiếm, nhìn thấy y phục của nàng và y phục của hắn ướt đẫm đặt chung một chỗ. Lúc này mới quan sát trên người mình, cư nhiên chỉ mặc một cái áo choàng tím của hắn, bên trong trần trụi, cái gì cũng không có mặc. Hắn cũng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, buồng lỏng ở trên người, lộ ra lồng ngực trắng kiêu mạnh mẽ, da thịt trắng nõn sáng bóng như ngọc, một bộ dáng ăn chơi trác táng. Nàng không nhịn được đem ánh mắt chuyển sang hướng khác, mặt đỏ bừng, máu không ngừng xông lên trên mặt, thiếu chút nữa là phun ra ngoài. Không cần hỏi cũng biết là hắn giúp nàng thay y phục, quần áo xốc xếch như vậy nàng cũng không có khí thế để nói chuyện nữa!

Hiên Viên Húc thấy nàng vẫn còn sững sờ, đưa tay muốn ôm nàng vào lòng, nàng lại giẫy giụa kháng cự, oán hận nói: “Ta muốn trở về am li, bằng không các sư thái sẽ lo lắng.”

Hiên Viên Húc ngạc nhiên nhú mày nhìn nàng: “Quần áo ướt như vậy làm sao mà mặc được, ta giúp nàng hong khô lại rồi mặc có được hay không? Đã sai Tiểu Nam đưa nha đầu của nàng trở về trong am rồi, đợi lát nữa ta sẽ đưa nàng trở về.” Vừa nói vừa không để ý đến nàng đang giẫy giụa, ôm nàng đến cạnh đồng lửa ấm áp, đặt nàng ngồi xuống chiếc áo lông dày, tiện tay ném thêm vài cây củi vào trong đồng lửa, đứng dậy sắp xếp lại quần áo ướt sũng của hai người để hong khô.

Thân thủ hắn linh hoạt nhắc mấy cái cây gỗ chống lên thành một cái giá, đem quần áo ướt sũng từng cái từng cái để lên hong khô. Sính Đình thấy vẻ mặt hắn như không có chuyện gì xảy ra cầm lấy cái yếm cùng quần lót của nàng để lên trên giá, trên mặt đã đỏ hồng, quả thật muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Thật ra thì Hiên Viên Húc mặt ngoài bình tĩnh, nhớ tới cảnh đẹp mê người khiến người ta phạm tội mà mình đã nhìn thấy lúc trước, máu trong lòng cũng cuồng dã sôi trào. Lúc này nhìn thấy cái yếm của nàng, nhớ tới đây là thứ dán sát vào đôi núm mềm mại kia, rất muốn cầm lên ngửi mùi thơm trên đó, hoặc là bạo gan hôn lên đó một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hắn lại muốn điên lên

Hắn cố trấn tĩnh lại, đem y phục của hai người hong khô kỹ càng, sau đó cũng ngồi lên trên áo lông, duỗi cánh tay ra muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Sính Đình lại thoát ra cánh tay của hắn nhích người ngồi về phía bên kia, con ngươi hắn đen như nước sơn yên lặng nhìn khuôn mặt tinh xảo động lòng người của nàng, tay lại nhanh như chớp đem nàng ôm vào trong ngực, thấy nàng lại muốn giẫy giụa, hắn thở dài nói: “Đừng động y phục sẽ rách! Nghe ta giải thích được không? Ta ôm nàng mới không lạnh có phải hay không?” Thật ra lúc này trong động rất ấm áp, nhưng mà hắn muốn chăm sóc nàng, không ôm nàng thì bằng trực tiếp giết chết hắn cho xong.

Thấy Sính Đình quả nhiên khẩn trương lời kéo áo choàng, hắn có chút xảo huyệt nhếch môi mỉm cười thắng lợi: “Chỉ cần nàng tin tưởng ta là tốt rồi! Ta nói cưới nàng thì nhất định sẽ cưới nàng.” Về mặt hắn sung sướng nhìn Sính Đình, thấy đôi mắt sáng của nàng uyển chuyển, song yên như lửa, không nhịn được vuốt ve gương mặt trơn mềm của nàng, trong ánh mắt đều là Tự Thủy Nhu Tình.

Cúi bốc cháy phát ra tiếng nổ tất tất, Sính Đình tựa vào trong lòng ngực kiên cố nóng như lửa của hắn, kéo chặt y phục trầm mặc không nói. Hắn là hậu duệ thiên hoàng vô cùng cao quý, tất nhiên nàng không có mơ tưởng nhiều như vậy, coi như nàng có lòng tin gả cho hắn, An vương phi sẽ nghĩ như thế nào? Hơn nữa thân phận thứ nữ của nàng nhất định sẽ làm cho người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Giống như Đỗ ma ma nói, có lẽ hiện tại hắn thích nàng đi! Nhưng sau này thì thế nào? Hắn bẩm sinh cao quý, dung mạo tuấn mỹ, nhất định có rất nhiều nữ nhân đối với hắn đầu hoài tống báo, nàng lấy cái gì để tranh cùng bọn họ?

Hiên Viên Húc kéo bàn tay non mịn như măng mùa xuân của nàng, đặt ở trong lòng bàn tay ngắm nghía, im lặng để cho nàng suy nghĩ, nhưng thời gian nàng suy nghĩ không khỏi quá dài, làm cho hắn hơi dễ ý, tin tưởng hắn khó khăn như vậy sao? Hắn nâng cằm hơi nhón của nàng lên, trầm giọng nói: “Phải suy nghĩ lâu như vậy sao?”

Sinh Đình không khỏi có chút nóng nảy, tâm tình thế nào cũng không bình tĩnh được. Đạo là vô duyên chứ cưỡng cầu, thật ra nàng rất tán thành lời nói của An vương phi, hắn xứng đáng với nữ tử tốt đẹp hơn. Nghĩ đến đây, nàng điều chỉnh sắc mặt, ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi nói ra từng câu từng chữ: “Chúng ta thật sự không thích hợp! Thậm chí ta cũng không biết tại sao ngài lại muốn cưới ta?”

Đôi mắt Hiên viên Húc sâu thẳm lạnh lạnh chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt, cũng từng câu từng chữ hỏi: “Chúng ta không thích hợp! Không thích hợp chỗ nào?” Coi như không thích hợp, hắn cũng muốn đưa bọn họ biến thành một đôi trời sinh làm cho người ta hâm mộ nhất, trên đất một đôi!

Sinh Đình đón nhận ánh mắt ẩn chứa lửa giận của hắn, cổ gãi bộ bình tĩnh nói: “Ngài xứng đáng với một cô gái tốt hơn, hơn nữa ngài thích mà không có lý do, ta không biết ngài yêu thích ta ở điểm nào, người khác nói cũng không sai! Cha mẹ ta mất sớm, không có ai dạy dỗ ta, nữ công ta không có bản lĩnh, càng không cần phải nói tới ngâm thơ đối kháng, xuất khẩu thành văn.” Sinh Đình nhẫn nại giúp hắn phân tích nguyên nhân không thích hợp, càng về sau nàng càng âm ỉ cúi thấp mặt, âm thanh càng ngày càng thấp.

Còn có một nguyên nhân mà nàng không nói ra, cửa nhà quyền quý vào sâu như biển, thế giới con cháu hoàng thất của bọn họ quá phức tạp, chuyện xấu bên người thực sự quá nhiều, nàng không muốn bị cuốn vào cuộc sống làm người ta đau đầu như vậy.

Hiên Viên Húc trầm mặt xuống nhìn nàng một hồi lâu, mày kiếm khẽ nhíu, mặt không biểu cảm nói: “Tại sao ta nghe xong lại thấy không phải là nàng không xứng với ta mà giống như là nàng ghét bỏ ta, nàng cảm thấy ta quấy rầy cuộc sống của nàng?”

Sinh Đình không dám nhìn sắc mặt càng ngày càng lạnh của hắn, cúi đầu cẩn thận cân nhắc cách dùng từ, vẫn cảm thấy có chút khó mở miệng, nhỏ giọng nói: “Nếu như ngài bởi vì... bởi vì lần trước... Chuyện, cảm thấy phải có trách nhiệm đối với ta, đại khái không cần nghĩ như vậy... Ta cũng không có tồn thất gì...” Một đoạn văn nàng nói lắp ba lắp bắp, lời không thành câu, thậm chí sau cùng cũng không thể nói được gì.

“Hả? Không có tồn thất gì phải không?” Hiên Viên Húc ngẩng đầu cười, lộ ra xương quai xanh cùng lồng ngực mê người, khuôn mặt đẹp để xuất trần càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Môi của hắn như có như không đảo qua bên tai của Sinh Đình, “Vậy nếu như nàng bị tổn thất lớn thì sẽ để cho ta chịu trách nhiệm có phải hay không?” Tiếng nói vừa dứt, hắn đã ẩn Sinh Đình ngã xuống áo khoác lông. Cả ngày lẫn đêm, hắn vì nàng mà nóng ruột nóng gan, nàng lại nói bọn họ không thích hợp. Thích chính là thích, tất cả cũng chỉ là thích, hắn làm sao biết được thích điểm nào nhất, chỉ biết là nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười, từng chữ từng câu giống như đã mọc rễ ở trong lòng của hắn. Nói ra tới như vậy còn được gọi là thích không? Nữ công ở trong vương phủ của hắn còn thiếu tú nương sao? Ngâm thơ đối kháng, xuất khẩu thành văn đó là trạng nguyên có được hay không?

Sinh Đình nghĩ đến ngoài sơn động có người canh giữ, sợ hãi không dám kêu lên, chỉ có thể khẽ giùng giàng. Hiên Viên Húc thấy nàng giãy giụa như vậy hơi buông lỏng ra một chút, nàng vội vã muốn đứng dậy, ai ngờ hắn một tay kéo lấy áo khoác trên người nàng, trong nháy mắt, hai ngọn núi trắng như tuyết liền phơi bày trước mắt Hiên Viên Húc.

“Ha! Thật đẹp!” Hắn hít một hơi thật sâu, con ngươi vốn trong trẻo lạnh lùng như hàn băng giờ phút này tất cả đều là kinh diễm cùng tán thưởng. Sinh Đình sợ tới mức một câu cũng không nói ra được, chỉ muốn đem áo choàng bị buông lỏng kéo lên che kín thân thể.

Hiên Viên Húc mới không cho thời gian nàng sửa sang lại, một tay bắt lấy hai cổ tay của nàng, kéo cao, đặt lên đỉnh đầu của nàng, cặp mắt đen kịt nhìn chằm chằm đôi thỏ ngọc xinh đẹp, hơi thở dần dần thô gấp, có thể nghe được âm thanh nuốt nước miếng trong cổ họng của hắn.

Sinh Đình quá sợ hãi, kịch liệt giãy giụa, lòng liên tiếp trầm xuống nhưng cũng biết sự tình nghiêm trọng, lúc này sợ là hắn lại muốn nổi điên lên rồi. Nhưng nàng vừa động một tý, thì cơ thể nhỏ xinh không mảnh vải cũng hơi rung rung, vòng eo tinh tế mượt mà càng làm cho người ta mê muội, đùi ngọc trắng nõn cũng từ áo khoác trượt ra ngoài. Hoạt sắc sinh hương cảm dỗ làm cho huyết mạch cả người Hiên Viên Húc căng phồng, lý trí dường như đã sụp đổ, ngón tay đưa về phía áo khoác còn vướn ngang eo của nàng, che khuất nơi thần bí dụ người nhất...

“Không cần. Van cầu ngài! Không... Không nên như vậy.” Hai mắt Sinh Đình đầm lệ thấp giọng cầu xin hắn, hai cổ tay thon dài của nàng giãy giụa không thoát, chỉ có thể vô lực lắc đầu, mái tóc dài xinh đẹp cũng theo đó nhảy múa. Bộ dáng mỉa mai này của nàng cực kỳ giống công chúa bị hiến trên tế đàn, chỉ càng thêm kích thích nam nhân bất chấp tất cả muốn có được nàng.

Toàn thân Hiên Viên Húc bốc hỏa, không suy nghĩ tháo xuống áo choàng vướng bận, Sinh Đình cố gắng nói lòng một chút, bất quá nàng yên tâm quá sớm, thân hình trắng kiêu thon dài của hắn lập tức phủ lên thân thể mềm mại của nàng, sợ nàng không thể chịu đựng sức nặng của hắn, hắn khẽ nâng thân mình, đem hai chân hơi nhấc lên, liền mở miệng hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át mà hắn mong nhớ đã lâu.

Gương mặt tuyệt mỹ của Sinh Đình đỏ lên, vừa tức vừa thẹn, lúc này cũng bất chấp ngoài động có người, kinh hoàng muốn kêu lên, lại cho hắn cơ hội, hai hàm răng buông lỏng, đầu lưỡi bá đạo của hắn liền vọt đi vào, tiếng la của Sinh Đình bị hắn nuốt vào trong miệng hóa thành tiếng ái muội nước nôi, mà cái tay kia của hắn cũng trượt trên vòng eo thon nhỏ trơn nhẵn của nàng, sau đó nhanh chóng leo lên phía trên, đến nơi đẹp mắt mà hắn nhìn thấy lúc trước một phen nắm thật chặt.

“Ồ!Ồ!” Sinh Đình không ngừng lắc đầu, nước mắt chảy xuống, hô hấp trong miệng mũi lúc này đều nồng nặc hơi thở nam tính của hắn.

“Ngoan! Hử? Đừng khóc!” Nơi nào đó trên thân mình Hiên Viên Húc đã sớm bước chặt phát đau, thân thể phía dưới mềm mại giống như kiệt tác của trời cao, dụ dỗ hắn trầm luân. Mà hắn lại đang tuổi khí huyết phương cương, nam tính hùng vĩ và thú tính đều bị kích thích ra ngoài, làm sao không chế được nữa, đôi môi nóng rực của hắn dọc theo xương quai xanh tinh xảo của nàng một đường hôn xuống.

"Không cần, ngài không cần như vậy! Buông ta ra." Sinh Đình vô ích kháng cự, nũng nịu kêu gào. Bọn người Tiểu Bắc canh giữ ngoài động nghe được tiếng khóc mềm mại của nàng, đều mặt đỏ tai hồng, cả người khô nóng. Lúc trước bên trong động có tiếng vang bọn họ đều nghe được, lúc này cũng chỉ lặng lẽ đứng cách xa cửa động một chút, để tránh phá hư chuyện tốt của thế tử gia.

Hiên Viên Húc nghe được tiếng khóc của Sinh Đình, đầu óc thoáng thanh tỉnh một chút, nghĩ đến nàng còn nhỏ tuổi, đối với nàng như vậy cũng có chút đáng thương. Nhưng một bộ phận trên thân thể hắn đã sớm rung động, đã căng bằng càng chắc, lúc này mà kêu hắn dừng lại thì đúng là si nhân thuyết mộng, mỹ vị đã dâng đến miệng, người nào có thể để cho hụt mất? Tay của hắn chậm chạp lại kiên định men theo bắp chân bóng loáng hướng về phía bên trong bắp đùi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lấy trước một chút lợi tức

Trong nháy mắt Sinh Đình sợ hãi ngẩng người, cũng không khóc thút thít nữa, nàng kinh hoàng luống cuống vội vàng kẹp chặt hai chân, tím đập như sấm. Nàng bắt đầu mạnh mẽ giãy giụa đứng dậy, con người trong vắt như nước oán hận theo dõi hắn: "Nếu như ngài dám động, ta sẽ chết cho ngài xem!"

Hiên Viên Húc không ngừng thở dốc, chiếc áo duy nhất trên người cũng tuột xuống, lộ ra thất lưng mạnh gầy cùng cơ bụng rắn chắc, bụng của hắn có một ít lông nhạt màu, dọc theo người thẳng đến nơi bị chiếc áo che khuất, dưới ánh lửa bập bùng tỏa sáng lấp lánh, trên làn da trắng bóng của hắn hiện đầy mồ hôi trong suốt.

Hắn có chút nôn nóng ngẩng đầu lên nhìn ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, ngưng mắt nhìn gương mặt đầy nước mắt trong suốt của Sinh Đình, thấy nàng một bộ dáng xem thường cái chết, một bộ dáng quyết không tuân theo, hắn một phen kéo tay của nàng xuống, nhanh chóng đặt vào bộ phận nóng rực muốn phun trào của hắn. Sinh Đình liều mạng muốn rút tay bị nắm ra, thà chết không theo, nhưng vẫn bị ép cầm lấy vật nóng rực, sợ hãi nhảy bật lên.

Hắn thoải mái thở một hơi, gắt gao đè lại tay của nàng để ở phía trên, âm thanh tràn đầy thống khổ và uất ức: "Nếu nàng không để cho ta động, ta chết ngay bây giờ!" Nói xong dứt khoát lôi kéo tay Sinh Đình vỗ về nhào nặn đứng lên, trong miệng trầm thấp "Ừ" một tiếng, cho thấy nội tâm được hết sức hưởng thụ.

Huyết sắc trên gương mặt xinh đẹp động lòng người của Sinh Đình càng ngày càng đỏ, lúc này thật muốn té xỉu cho qua, tức giận trộn to đôi mắt đầm lệ giống như không dám tin nhìn hắn, chỉ cảm thấy hắn thật sự là không biết thẹn, da mặt dày, lại thấy được chân mày hắn nhíu lại thật chặt, bộ dạng vô cùng khổ sở không giống như đang nói láo. Mồ hôi trên gương mặt bạch ngọc của hắn chảy lộp độp, gân xanh trên trán nổi lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn nàng, rõ ràng là tình trạng thà chết không ngừng. Nhất thời nàng không khỏi tâm loạn như ma, cũng có chút mềm lòng.

Hiên Viên Húc thấy thái độ của nàng có chút dao động, trong lòng âm thầm vui mừng. Vì vậy tới gần phía trước hôn lên vành tai mềm nhũn của nàng, dụ dỗ: "Sinh nhi, bảo bối! Ta chỉ đụng một cái, chịu đựng một lần là tốt rồi."

Thấy Sinh Đình nhắm hai mắt ngó mặt đi chỗ khác, lông mi thật dài sợ hãi rung nhẹ. Hơi thở hắn dồn dập nhỏ giọng cầu xin: "Ta thật sự chỉ đụng một cái, sẽ không làm tổn thương nàng! Nếu không chỉ cho ta nhìn."

Lúc này dù cho khả năng chịu đựng của hắn cao đến mức nào thì hắn cũng không thể nhịn được nữa, lập tức hạ thân xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng của nàng, đồng thời tay đang giữ chặt cổ tay của Sinh Đình cũng buông ra, từ dưới áo khoác chui vào, đẩy hai chân trắng nõn như ngọc của nàng ra, không để ý cận kề, một phen vén áo mỏng lên, liền nắm lấy hỏa long đang căng đau kêu gào công kích đẩy tới, phân thân vừa đụng vào nơi ẩm ướt mềm mại giữa hai đùi, cả người hắn tê rần, thoải mái run lên, từ trong cổ họng phát ra một tiếng tựa như khổ sở tựa như vui vẻ tựa như kinh ngạc hít một ngụm khí.

"Không được, không cần!" Sinh Đình sợ hãi vạn phần hô lên, thân thể mềm mại rút lại lui về phía sau, đồng thời hai chân thon dài khép lại muốn ngăn cản hắn.

Trong phút chốc, hắn theo bản năng liều mạng cọ xát lên nơi đó, lại không bắt được trọng điểm, Sinh Đình cảm thấy đau đớn sinh sôi, nhịn không được hu hu khóc ồ lên.

Lúc này hắn ý loạn tình mê, này sinh độc ác ngậm chặt cái lưỡi của nàng, sau một hồi, hắn hừ một tiếng thật dài ngay tại răng môi của Sinh Đình, thân mình gắt gao đè nàng lại, cái gì đó đang làm loạn phun ra một cỗ nóng rực như dòng nước ấm, nóng bỏng làm cho Sinh Đình run run một trận. Sau đó hắn liền thở hổn hển nặng nề nằm ở trên người Sinh Đình, an tĩnh lại.

Sinh Đình đóng chặt hai mắt thẹn đến mức muốn chui xuống đất, có thứ gì đó giống như hồ dán chậm chạp theo thân thể nàng chảy xuống. Nàng thực sự không nhịn được nữa, nhéo lỗ tai của hắn muốn hắn đi xuống. Hiện tại cả người nàng vô lực, trong lòng vừa tức vừa hận, tự trách mình cho dù nhìn thấy hắn đáng thương cũng không nên mềm lòng, để cho hắn được như ý. Chỗ nào của hắn đáng thương, quả thực là đáng giận! Sau này nàng nên làm cái gì? Đi con đường nào? Bây giờ có phải nàng đã thất thân với hắn rồi không? Nàng cũng u mê không rõ, cũng không có ai dạy nàng những chuyện này!

Hiên Viên Húc lật người nằm ở một bên, tiện tay ôm nàng đặt lên trên ngực của mình, bàn tay lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng như ngọc

của nàng. Trên mặt của hắn tràn đầy ảo não không cam lòng, mặc dù hưởng thụ rất là thoải mái, nhưng hắn cảm giác cũng không có đi vào.

Cho dù hắn thật sự không có kinh nghiệm đi nữa, có ngu ngốc đi nữa, cũng biết được hắn chưa có chân chính đoạt lấy Sinh Đình. Chưa từng ăn qua thịt heo chẳng lẽ còn không thấy qua heo chạy sao? Những năm kia ở biên cảnh, tại doanh trại như vậy, các nam nhân khi nói đến nữ nhân đều không kiêng kỵ gì, không chút kiêng kỵ. Đồng Thông đề phòng chặt chẽ thế nào đi nữa, cũng có lúc không quản được một chút tò mò của hắn. Bởi vì tò mò đã từng cùng người khác so sánh qua chỗ kín, chỉ biết so với người khác lớn hơn chứ không nhỏ hơn, nhưng chuyện nghiêm trọng lúc này hắn không cam lòng, cảm giác mất đi uy phong nam tử hán, trong lòng âm thầm cắn răng không dứt.

Sinh Đình bị hắn ấn trước ngực không cách nào nhúc nhích, dưới mặt là lồng ngực tinh trắng của hắn, cảm giác hô hấp kịch liệt của hắn dần dần bình tĩnh lại. Thừa dịp hắn không có phòng bị, một phen đẩy cánh tay của hắn ra, từ trên người hắn trượt xuống, nhanh chóng đem áo choàng kéo lên che kín thân thể, chạy đến một góc hang động cách xa hắn, dừng lại cúi đầu, thấp giọng kêu: "Ngài mau mặc quần áo tử tế."

Hiên Viên húc nhủu mày, thông thả ung dung ngồi dậy, nhìn nàng mỉm cười. Áo mỏng màu trắng mặc cũng như không mặc giắt ở trên người tinh trắng bên chực của hắn. Sinh Đình vô cùng sợ đau mất hột, không thể làm gì khác hơn là đưa tay che mắt, càng đi lui về phía sau.

"Đừng động!" Hắn đột nhiên nhủu lại chân mày đẹp, chăm chú nhìn chân ngọc của nàng không có mang giày thêu, mặc xong áo mỏng đứng dậy.

"A!" Nàng nhẹ giọng hô đau, thân thể hơi cứng ngắc, chân trần của nàng đạp một cục đá rồi. Hiên Viên Húc nhanh như tia chớp xông lên đem nàng ôm ngang vào trong ngực, Sinh Đình liên tục giãy giụa không ngớt, hiện tại nàng rất chống đối hắn đến gần.

"Ta chỉ xem chân của nàng, không động vào nàng!" Hiên Viên Húc thấy nàng giãy giụa lợi hại, không thể làm gì khác hơn là trấn an nàng. Hôm nay hắn làm có phần hơi quá, chỉ sợ đã hù dọa người đẹp rồi.

"Có quý mới tin ngài! Mới vừa rồi không phải ngài đã nói chỉ. . ." Khuôn mặt Sinh Đình một mảnh đỏ rực không nói được nữa.

"Mới vừa rồi ta nói cái gì? Hửm!" Hắn cau mày, bộ dạng vô lại tỏ vẻ không hiểu. "Sớm muộn gì nàng cũng là người của ta, ta cũng chỉ là lấy trước một chút lợi tức." Hắn nói mặt không đỏ tim không đập, "Bảo nàng đừng động! Còn động ta sẽ không khách khí." Trong miệng nhẹ giọng quát nàng, tay lại dịu dàng cầm kim liên tinh xảo của nàng, may mắn là lòng bàn chân chỉ bị đỏ, không có rách ra chảy máu. Hắn yêu thương xoa kim liên trắng nõn như trẻ con của nàng, chỉ cảm thấy nàng không có chỗ nào mà không đẹp đến tận cùng, toàn thân cao thấp đều làm cho hắn mê muội không dứt.

Sinh Đình bị bàn tay nóng rực của hắn xoa nắn đến đỏ mặt tim đập dồn dập, không nhìn được đập hắn hai cái: "Khốn kiếp! Thả ta xuống, ta muốn trở về trong am." Đậu hũ cũng bị hắn ăn hết rồi, ngay cả xương cũng bị hắn gặm không còn.

Hắn hơi nhủu mày kiểm lại, có chút không cam lòng, hắn còn chưa có ăn được thịt mà? Chỉ uống một chút canh, lúc này hắn làm sao chịu buông tay? Thân thể hắn ôm nàng một cái liền ồn ào xao động, giống như không thỏa mãn kêu gào. Sinh Đình thấy hắn cau mày liền biết là không phải chuyện tốt, ôm cánh tay của hắn hung hăng cắn một cái, Hiên Viên Húc không ngờ con thỏ nhỏ như nàng lại có thể cắn người, cũng không phải đau chỉ là gây ngăn cả người.

Sinh Đình thừa dịp hắn đang lúc mất hồn nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực của hắn, chạy tới lấy y phục đã hong khô xuống ôm vào trong ngực, đứng ở bên đồng lửa cảnh giác nhìn hắn, bộ dáng kia hắn là nếu như hắn dám đi qua nàng liền định nhảy vào đồng lửa.

Ngón tay thon dài của Hiên Viên Húc vuốt ve cái trán, cười khổ một cái "Đến đây đi! Nàng không có mang giày, ta thật sự không động tới nàng, nàng cũng không cần làm ta sợ nữa, hôm nay nàng đã hù dọa ta rồi!"

"Thật?" Sinh Đình vẫn còn hoài nghi nhìn hắn, người này còn có thể nói chữ tín sao?

"So với trâu châu còn thật hơn!" Hiên Viên Húc chân thành khẳng định, dù sao nàng sớm muộn cũng là người của gia, gia cũng không cần nóng lòng nhất thời. Lúc này mặc dù hắn rất muốn có nàng, nhưng mà rất sợ xúc phạm tới nàng, và lại nàng còn nhỏ, chút thời gian này hắn vẫn chờ được.

"Vậy ngài đi ra ngoài!" Sinh Đình ý bảo hắn rời hang động, y phục đã được hong khô rồi, còn ở chỗ này quá nguy hiểm. Thấy Hiên Viên Húc hơi động dậy, nàng liền đến gần bên đồng lửa hai bước.

"Đừng động nữa! Dù sao ta cũng phải thay xong y phục mới đi được chứ?" Hiên Viên Húc vội vàng quát bảo nàng ngừng lại, thật sự sợ nàng! Cầm lấy y phục trên giá, bình tĩnh ở trước mặt nàng thay quần áo. Sinh Đình quỳnh lên, vội vàng xoay người đưa lưng về phía hắn, nghe được sau lưng một hồi sột sột soạt soạt tiếng vật liệu may mặc ma sát, sau đó là tiếng đẩy ra hòn đá cùng tiếng bước chân người đi ra ngoài

Hiên Viên Húc ngọc thụ lâm phong chấp tay sau lưng đứng ở trên một tảng đá lớn, bọn người Tiểu Nam Tiểu Bắc phân tán ở bốn phía. Hắn ngẩng đầu nhìn chân trời xa xa, áo dài xanh thẫm theo gió nhẹ nhàng tung bay, xoay người nhìn thấy Sinh Đình chậm rãi đi ra ngoài động, trông mắt đen của hắn phát ra vẻ dịu dàng say lòng người, mỉm cười nhảy xuống tảng đá lớn bước nhanh đi về phía nàng, vươn cánh tay định sẽ tới ôm nàng. Sinh Đình linh hoạt hơi thấp người trốn tránh, từ dưới nách hắn chui ra, để cho hắn chụp hụt, thừa dịp hắn xoay người lại bắt nàng, như một làn khói hương Bạch Vân am chạy tới.

Từng người trong đám Tiểu Nam không khỏi che mặt cười khế, khi nào đã nhìn thấy gia ăn xong rồi lại bị lép vế như vậy? Bờ môi Hiên Viên Húc nhẹ nhàng gọi lên, con người đen nhánh tràn đầy ánh sang lung linh. "Chạy? Xem nàng có thể chạy đi đâu!" Hắn nhún nhả giống như dạo chơi, không nhanh không chậm đi theo, tầm mắt nóng rực khóa thật chặt người phía trước .

Sinh Đình chạy yêu kiều, thở hổn hển, cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, thấy hắn cũng không có đuổi theo, mà là vô cùng nhàn nhã đi theo phía sau nàng không gần cũng không xa, lúc này mới dừng lại thoải mái thở nẩy hơi, bước chậm lại hướng Bạch Vân am đi tới.

Chương 28: Gây gỗ

Xa xa liền nhìn thấy Thính Vũ đang lo lắng đi vòng vòng ở cửa am, vừa thấy được Sính Đình bình yên vô sự đi tới, nàng liền vô cùng kích động chạy nhanh qua, mừng rỡ không dứt, ôm lấy Sính Đình khóc không thành tiếng.

Sính Đình vươn cánh tay vòng quanh vai của nàng, mắt cũng ẩm ướt, vỗ nhẹ vai của nàng trấn an mấy câu liền lôi kéo nàng vào trong am.

Âm thanh dịu dàng như nước của Hiên Viên Húc ở phía sau vang lên: "Sính nhi, thu thập đồ đạc xong theo ta trở về."

Sính Đình đưa lưng về phía hấn thân thể hơi ngẩn ra, tâm tình phức tạp từ từ xoay người lại nhìn hấn, thương cảm nói: "Ta không muốn trở về, cũng không trở về." Hiện tại nàng mới từ Chương phủ trốn thoát, có thể trở về nơi nào? Chẳng lẽ bởi vì thất thân với hấn sẽ phải không minh bạch đi theo hấn như vậy sao? Danh không chánh, tất ngôn không thuận, đây không phải là muốn lặp lại con đường của mẫu thân sao?

Phát sinh nhiều chuyện như vậy, bây giờ nàng cũng không muốn gặp mặt bất cứ ai, chỉ muốn sống yên ổn ở một nơi không ai quấy rầy, suy nghĩ con đường khó khăn sau này phải đi như thế nào? Nàng suy nghĩ miên man cho tới khi đầu óc hỗn loạn, thậm chí hoài nghi tại sao nàng lại sống trên thế giới này? Nàng suy nghĩ có chút tự giận bản thân mình, nha đầu Tiểu Nhân kia muốn giết nàng, tại sao bọn họ lại cứu nàng? Để cho nàng chết đuối dưới sông thì đã có thể đi gặp phụ thân và mẫu thân sớm một chút, nàng chết đi chẳng phải đối với tất cả mọi người là chuyện tốt sao? Hiện tại nàng không chút nghi ngờ rằng mình đã đi vào ngõ cụt.

"Tại sao? Ta nói rồi ta sẽ giải quyết, nàng ở đây ta cũng không yên lòng, lần này nàng theo ta trở về biệt viện." Hiên Viên Húc nhìn gương mặt trong suốt lạnh lùng của nàng, dịu dàng khuyên bảo, từ trong hà bao móc ra lắc tay Mộc thần châu, từ từ tới gần nàng. Nha đầu làm hại nàng đã bị Thính Vũ trong con tức giận đẩy xuống sông, tám chín phần là không sống nổi, hấn hoài nghi chuyện này là do mẹ con Triệu thị làm, sau khi trở về sẽ cho người đi kiểm chứng, nếu để cho hấn biết lần này lại là mẹ con Triệu thị hại hại nàng, hấn nhất định làm cho bọn họ hối hận khi sống trên cõi đời này.

"Ngài không nên tới, ta cũng sẽ không đi." Lời của hấn làm cho sắc mặt Sính Đình càng ngày càng tái nhợt, trên mặt nàng tràn đầy chán ghét mà vứt bỏ, mỗi anh đào mân thật chặt. Nàng không có nhà, Chương phủ đã sớm không còn là nhà của nàng. An vương phủ đối với nàng mà nói chỉ có xa lạ cùng đáng sợ, ngay cả Hiên Viên Húc nàng cũng hiểu biết không sâu, không mai mối không sinh lễ đi theo hấn trở về thì được coi là chuyện gì?

Chạy theo làm thiếp cho người ta, phụ mẫu cũng trở thành kẻ ti tiện! Chẳng lẽ nàng muốn cho cha mẹ dưới cừu tuyến cũng hổ thẹn sao? Bởi vì yêu mến một người đàn ông mà đánh cược cả cuộc đời sao? Nàng thua được sao? Trong đầu nàng rối loạn giống như có ngàn vạn con ngựa đang chạy băng băng, nhất thời tâm loạn như ma, cũng buột miệng nói ra: "Gặp nhau không bằng không gặp, sau này ngài đừng tìm ta nữa, ta thật sự không muốn gặp lại ngài! Đại ân đại đức của ngài ta chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau." Những chuyện gần gũi da thịt đã phát sinh coi như là nàng hồi báo ơn cứu mạng của hấn đi, ai kêu ông trời đã định trước bọn họ cả đời vô duyên.

Hiên Viên Húc nghe vậy đột nhiên biến sắc, tròng mắt đen sâu thẳm của hấn bình tĩnh nhìn chăm chú vào gương mặt lạnh lùng của nàng, giống như làm bầm lâu bầu vừa giống như chất vấn nàng: "Sính nhi, lòng của nàng là làm bằng tảng đá sao? Ngươi lạnh như vậy! Hay là trong lòng nàng đã có người khác? Là ai? Là Tần Giác sao?" Âm thanh của hấn trong mấy câu cuối cùng đều là cắn răng nghiêng lợi, nếu như nàng dám gạt đầu, ngày mai đầu của Tần Giác sẽ rơi xuống đất. Chiếc lắc ở trong tay hấn còn chưa có đưa ra, bị hấn bóp thật chặt trong lòng bàn tay.

Sính Đình đối với lời của hấn ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không có để ý tới trong lời của hấn ẩn chứa lửa giận, chỉ muốn giải quyết dứt khoát, thoát khỏi loại tình cảnh này, liền nhả tâm lạnh giọng nói: "Ngài không cần quan tâm người trong lòng ta là ai, ta cũng không phải là của người nào! Ngài có cuộc sống cao quý như vậy, ta cũng có cuộc sống bình thường của ta, hơn nữa chuyện này không liên quan đến Tần công tử, ngài không cần suy đoán lung tung liên lụy đến người khác."

Hiên Viên Húc thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng không có chút biểu tình, lời nói phun ra từng chữ từng câu đều đem tim của hấn đục khoét đến máu chảy đầm đìa, giống như hấn thật sự là một rêu rìa không dính dáng gì đến người của nàng. Sắc mặt hấn âm trầm như nước, trong tròng mắt đen mờ hồ toát ra một chút yếu đuối, nhưng lại xuất ra lời nói ẩn chứa giận dữ: "Tần công tử? Há? Nàng gọi thật thân mật, các người có quen thuộc như vậy sao? Hay là bởi vì hấn muốn mang nàng vào của làm vợ bé, nàng động lòng, thế nào? Quyền thế của ta thua kém hấn sao? Hay là hấn có bộ đáng tiếu bạch kiểm làm cho nàng vào ý?"

Lời này vừa nói ra, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đám người Tiểu Nam hai mặt nhìn nhau, cũng ngậm miệng, đã bao lâu rồi gia không có giận dữ như vậy, tam tiểu thư này thật là có bản lĩnh.

Thính Vũ thấy khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của Hiên Viên Húc tràn đầy lệ khí, giống như mưa gió sắp đến, không nhìn được lặng lẽ lôi kéo Sính Đình, lại phát hiện gương mặt nàng trắng bệch không có chút máu, lộ vẻ sầu thảm, cả người run rẩy dữ dội. Nàng mạnh mẽ phát tay Thính Vũ ra, đôi môi khẽ run, âm thanh mềm mại thanh thúy mà chua ngoa: "Ngài có quyền thế thì thế nào? Cho dù làm vợ bé của hấn, ta cũng không làm vợ bé của ngài, ngài vừa lòng chưa? Ta hận ngài chết đi được!" Âm thanh mấy câu cuối cùng của nàng mang theo nước mắt, hấn còn có mặt mũi nói người khác là tiểu bạch kiểm, hấn không phải là tên tiểu bạch kiểm đứng đầu sao, nói xong nàng che mặt xoay người chạy thật nhanh vào trong am.

Gương mặt tuần tú của Hiên Viên Húc xanh mét, trong mắt mây đen quay cuồng, quả đấm cầm thật chặt, móng tay khảm vào thịt thật sâu, phía sau rãnh răng của hắn cũng cắn ra máu, không hiểu tại sao mới vừa rồi còn ôm trọn giai nhân mảnh mai trong ngực, hai người thân mật gắn bó vành tai mái tóc chạm vào nhau, da thịt kề cận trần miên, lúc này liền trở mặt đối với hắn vô tình như vậy.

Trong lòng hắn cũng vì lời vừa mới nói ra mà ảo não, hồi hận không dứt, thật là tự vạch áo cho người xem lưng! Cũng không phải không biết nàng hận nhất làm vợ bé, đầu óc hắn bị vô nước hay sao mà còn nói như vậy! Lần này chọc cho nàng đau lòng khóc thút thít, còn không phải là mình đau lòng sao. Hắn cúi đầu nhìn chiếc lắc trong lòng bàn tay một chút, giờ tay lên muốn nện xuống mặt đất, do dự nửa ngày cũng không cam lòng nện xuống, mà là giật dữ cất vào hà bao.

Hắn không thể nhìn được nữa hướng tới tảng đá lớn ven đường đánh một quyền, tảng đá lớn ứng tiếng mà nứt ra, đá vụn bắn ra bốn phía, nhưng mà hắn tránh cũng không tránh, có đá vụn bắn tán loạn đến trên mặt hắn, tại khuôn mặt như ngọc của hắn lưu lại mấy vết máu nhẹ nhẹ. Đám người Tiểu Nam định tiến lên lại bị hắn trừng mắt nhìn một cái, càng không dám nhúc nhích.

Nghĩ đến mới vừa rồi nàng khóc lóc nói hận hắn, nhớ tới nàng đã từng khổ sở, tim của hắn lại âm ỉ đau, như vậy cũng tự giết chết trái tim của mình. Tại sao hắn lại dần như vậy chứ? Căn bản hắn không muốn như vậy, nhưng vừa ra khỏi miệng chính là nói như vậy. Nhưng nàng không biết trong lòng hắn thích nàng cỡ nào, ái mộ nàng, muốn nàng là của riêng hắn biết chừng nào, nàng không biết nàng có nhiều điểm tốt đẹp đáng yêu, đối với nam nhân mà nói có sức hấp dẫn trí mạng. Không nói Tần Giác, ngay cả Hàn Tư Luật cũng đối với nàng kinh diễm khen ngợi không thôi.

Có lẽ ở trong lòng hắn bởi vì vẫn không chiếm được nàng, mà nàng cũng chưa từng hứa hẹn sẽ yêu thích hắn, làm cho hắn bất không được cảm giác của nàng, cho nên khiến hắn có chút nóng vội. Tựa như hôm nay, dường như hắn chỉ hơi buông lỏng tay, nàng liền không chút lưu tình trở mặt không thừa nhận hắn, điều này làm cho hắn có cảm giác cực kỳ không an toàn, cho nên ở trong cơn động hấn mới muốn đoạt lấy nàng như vậy, để cho nàng hoàn toàn thuộc về hắn. Nhưng cho tới tình cảnh bây giờ thì hồng bét, hắn có chút bó tay hết cách, hắn cũng không phải là quân lạng lách, là hoa hoa công tử, có sở trường lý giải về tâm tư và thân thể của nữ nhân.

Hắn che mặt vỗ trán, trầm mặc không nói một lúc lâu, mới khẽ nói với Tiểu Nam: "Người đi tìm Am Chủ Vô Tâm sư thái, quyền góp nhiều lực quyền một chút, sau đó cầu kiến tam tiểu thư."

Tiểu Nam ôm quyền dạ một tiếng, tinh thần phấn chấn đi nhanh.

Lúc đi ra Tiểu Nam ừ ừ cúi đầu, hắn nhìn về mặt đầy hy vọng của Hiên Viên Húc, giọng nói hàm chứa không đành lòng: "Tam tiểu thư chuyển lời ra, trở lại tìm nàng, nàng liền cắt tóc làm ni cô..." Hắn dừng lại không có nói tiếp.

Hiên Viên Húc im lặng đứng ở đằng kia, sắc mặt một mảnh xám trắng, hắn đưa tay vuốt ve ngực có chút kích động, yên lặng thở ra một hơi. Nàng nhất định phải đối với hắn như vậy sao? Ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho hắn sao? Phũ tay ra ý bảo Tiểu Nam "Nói xong, nàng còn nói cái gì?"

Tiểu Nam thấy đáng về hắn cố tự trấn định, sắc mặt càng thêm không đành lòng: "Nói nơi này là nơi tu hành, bảo chúng ta nhanh chóng rời đi, sau này cũng không cần tìm đến nàng."

Thấy Hiên Viên Húc vung ống tay áo lên giống như không tin muốn vọt thẳng đi vào, hắn vội vàng nói: "Tam tiểu thư cầm cây kéo trong tay, nửa canh giờ sau nếu chúng ta vẫn không đi, nàng liền cắt tóc của mình." Hắn không có thấy tam tiểu thư, cái nha đầu kia truyền lời, nói như chém đinh chặt sắt, không cho phép người ta nghi ngờ!

Thân hình xinh đẹp thon dài của Hiên Viên Húc cứng ngắc, nắm thật chặt quả đấm có máu đỏ tươi quanh co chảy xuống, giọt giọt rơi vào trong bụi đất. Tiểu Bắc vội vàng cầm khối vải mềm đi tới muốn kéo tay của hắn, thế nhưng hắn lại quật cường đem Tiểu Bắc đẩy ra. Chút tổn thương nho nhỏ này thì tính là gì! Nàng cũng không chút lưu tình nói không cần hắn nữa, còn hận hắn muốn chết! Lúc này hắn chỉ muốn nhìn thấy nàng, lắc lắc vai của nàng hỏi một câu, cũng bởi vì hắn nhất thời ám muội nên nói sai, nàng liền đối với hắn tàn nhẫn như vậy sao? Không bằng nàng trực tiếp cầm cây dao lẳng trì hắn còn tốt hơn.

Tiểu Nam xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu giữa mùa đông, lặng lẽ dắt ngựa của hắn cười tới đây, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Gia, hay là đi về trước đi! Chờ tam tiểu thư bớt giận gia trở lại cũng không muộn." Lúc này hai người đều trong cơn giận dữ, cố gắng gấp mặt chỉ càng cãi nhau càng bế tắc. Thấy thân thể hắn ươn ra thẳng tắp, rất không cam lòng, vẫn muốn xông vào trong am, Tiểu Nam ngừng lại nháy mắt với Lý Anh Lý Tịnh, bình thường hai người này đối với nữ nhân rất có thủ đoạn, lúc này cũng nên khuyên nhủ giúp a!

Lý Tịnh suy tư một hồi, cân nhắc nói: "Gia, tam tiểu thư nói cũng không sai, nơi này dù sao cũng là am ni cô, gia vẫn là đi về trước đi! Hiện tại chủ yếu là vương phi..." Hiện tại chủ yếu là vương phi không thích tam tiểu thư. Nhưng xem ra vị tam tiểu thư này là người có tình tình cương liệt, nhất định không nguyện ý cúi đầu làm thiếp người khác. Thật ra theo ý hắn thì tam tiểu thư này cứ làm vợ bé, bằng bộ mặt điên đảo chúng sinh của nàng, đáng đáp khiến cho gia nóng ruột nóng gan, còn không phải ở hậu viện muốn mưa được mưa muốn gió được gió sao, cùng danh dự thế tử phi khác nhau ở chỗ nào?

Hiên Viên Húc chống tay lên trán, nhắm mắt lại cúi đầu không nói, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi khắc ra mấy chữ thật thấp: "Phải hai người ở chỗ này bảo vệ nàng, đi thôi!" Nàng có thể đối với hắn độc ác vô tình, thế nhưng hắn không thể thờ ơ lạnh nhạt với nàng được, coi như nàng tàn nhẫn! Nàng thắng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Giận dữ

An vương phi nghe hạ nhân hồi bẩm nói Đại Đô Đốc đã trở về phủ, nhưng cũng không có qua vấn an nàng, mà là trực tiếp trở về Thanh Ngọc hiên, mặc dù đã từ nương bán lão nhưng bộ dáng của Lâm trắc phi vẫn rất thướt tha, đang hầu hạ nàng ăn cơm tối, An vương phi bởi vì chuyện này, tâm tình vốn đang rất tốt lại bị phá hư hầu như không còn, nhạt như nước ốc, bây giờ khó có thể nuốt xuống, nhớ tới buổi sáng hai mẹ con tranh chấp, nàng hạ đĩa ngọc trong tay, phát tay để cho người đem thức ăn lui xuống.

Lâm trắc phi giỏi nhất là thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, thấy An vương phi khóa chân mày, có vẻ tâm tình không tốt, ân cần đem ly trà ngon hai tay bưng qua cho nàng, cười tủm tỉm hỏi "Vương phi tỷ tỷ vì sao lại khó chịu? Đừng ngại nói cho thiếp thân nghe một chút, nếu tỷ tỷ không ngại muối mè ngu dốt, cũng có thể giúp đỡ xem xét cặn kẽ một hai." Bình thường Lâm trắc phi ăn nói khéo léo, đã quen ở trước mặt Đĩnh vương phi khuất phục nịnh hót, cho nên cùng vương phi quan hệ rất tốt, hai người cũng không có bởi vì một là chánh thất cùng thân phận vợ lẽ mà nhìn đối phương không vừa mắt.

An vương phi tâm phiền ý loạn nhấp một ngụm trà, không khỏi cùng Lâm trắc phi khạc ra một bụng đầy khổ tâm: "Còn không phải là Húc nhi, người làm mẹ như ta đây cũng vì hắn mà nhọc lòng! Sau khi hắn trở về vương phủ trong phòng vẫn trống vắng lạnh lẽo, ngay cả biết thương yêu biết nồng nàn với mọi người cũng không có, vì hắn tí mị lựa chọn thế tử phi, ta làm mặt dày tổ chức hội thưởng mai, mời tới các vị tiểu thư có thân phận, đến tuổi lấy chồng để cho hắn chọn, hẳn chẳng những không cảm kích ta còn cùng ta nổi lên tranh chấp! Muội muội người nói ta đây là vì ai mà khổ cực, vì ai mà vội vàng?"

Ánh mắt rất phong tình của Lâm trắc phi lóe lóe, cùng với Đĩnh vương phi thờ dài một cái, mới nhỏ nhẹ nói: "Nói đi nói lại tỷ tỷ lao tâm lao lực tổ chức lễ hội thưởng hoa còn không phải vì thế tử, muốn cho hắn tự mình lựa chọn người vợ vừa ý, nhất định thế tử gia sẽ hiểu được ý tốt của tỷ tỷ." Vừa vội vàng biểu hiện lòng trung thành với An vương phi: "Sau này nếu như thiếp thân nhìn thấy thế tử chắc chắn sẽ khuyên nhủ giúp vương phi."

An vương phi nghe lời của nàng sắc mặt thoáng thư giãn một chút, dường như mới nhớ tới cháu gái Lâm Phương Nương của nàng, vỗ nhẹ tay ngọc của Lâm trắc phi: "Người cũng yên tâm đi! Trong lòng ta đây hiểu rõ, Phương Nương đứa nhỏ này từ khi ta gặp qua, diện mạo tính tình đều không thể soi mói, sáng mai người đón nó tới vương phủ chơi, ta cũng lâu ngày không thấy nó, rất nhớ nó!"

Lâm trắc phi vui vẻ không thôi cười duyên nói: "Vay thiếp thân liền thay nó tạ ơn tỷ tỷ, nó luôn là đứa hiếu thuận nhất, không phải thiếp thân khoe khoang, Phương Nương bên nhà thiếp giống như Trương Phi —— người cứng rắn lời nói ra cũng cứng rắn! Hiện tại người cầu xin muốn cưới nó gần như đã đập lan can phá cửa phủ, chỉ là đứa bé kia rất cố chấp, vẫn luôn nhớ Húc ca ca của nó." Nói xong nàng lại che miệng mà cười.

An vương phi không khỏi thờ dài một hơi, tiếp tục kể khổ: "Lần này không biết hắn ở đâu đã nhận thức một vị tiểu thư, lại còn nói muốn kết hôn với nàng, người nói chuyện này có buồn cười hay không? Thân là con cháu hoàng thất chính thể có thể tùy tiện lấy sao? Hôm kia hoàng hậu nương nương còn trêu ghẹo ta đi hỏi hôn sự cho hắn đấy!"

Gương mặt trang điểm tinh xảo của Lâm trắc phi hơi cứng đờ, chuyện khi nào? Nàng cẩn thận nhẹ nhàng thăm dò nói: "Vay tỷ tỷ có biết là tiểu thư nhà nào không? Diện mạo tính tình như thế nào?" Lâm trắc phi cũng không ý vào mình cùng vương phi có quan hệ tốt liền vượt quá phép tắc, cũng không có bởi vì ca ca của nàng vinh dự trở thành sử Bộ thượng thư liền sau nhếch cái đuôi lên, ở trong vương phủ luôn luôn thuận lợi mọi bề, xử sự cũng khôn khéo, rất biết làm người.

"Là con gái của Chương Thám Hoa đã qua đời, lúc Đỗ ma ma tới đưa thiệp có gặp qua, sau khi trở về phủ nói giật nảy mình, bẩm sinh thật sự không thể chê, rõ ràng so với các quý phi mỹ lệ trong cung còn đẹp hơn mấy phần." An vương phi nhúc nhích đầu vuốt cái trán, cô gái như vậy tựa như Quan Vân Trường bán đậu hũ, người cứng rắn lời nói ra không cứng rắn a! Như Phương Nương vậy cũng không tệ, có gia thế tài mạo lẫn tính tình dịu dàng, Đỗ ma ma trở lại nói đến tính tình của Chương tam tiểu thư, không có một câu khen ngợi, chỉ nói tiểu thư kia là chó cắn Lữ Động Tân —— không biết phân biệt tốt xấu!

(Lâm trắc phi nói Lâm Phương Nương giống Trương Phi, Đĩnh vương phi nói Sinh Đĩnh giống Quan Vân Trường=Quan Vũ=Quan Công, ai rành tính cách hai người này thì sẽ hiểu, chứ ta là ta hơi mơ hồ, chỉ biết Quan Công mặt đỏ, Trương Phi ngủ mở mắt thì phải)

Mắt phượng của Lâm trắc phi thoáng qua một tia sắc bén, rất nhanh, nàng che giấu khẽ cười nói: "Nhớ năm đó Chương Thám Hoa tài hoa hơn người, dung mạo có thể so với Phan An, nữ nhi của hắn chắc cũng không tồi." Nàng siết chặt trong tay khăn, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Có phải Chương đại tiểu thư tài danh mới nổi lên gần đây không? Chẳng qua là Chương Thám Hoa đã chết, gia thế nhà này cũng không xứng với gia thế của thế tử gia chúng ta, làm thiếp còn không xứng."

(Phan An là một trong tứ đại mỹ nam của Trung Hoa cổ đại, ba người còn lại là Lan Lăng Vương, Vệ Vương Giới và Tống Ngọc. Trong dân gian có câu: "mặt tựa Phan An" để miêu tả những người đàn ông đẹp.)

"Ai mà không biết như vậy! Vả lại còn không phải là đại tiểu thư dòng chính kia, là cái thứ nữ nhỏ nhất." An vương phi đưa tay xoa huyệt thái dương, quý nữ tốt trong kinh thành có rất nhiều để cho hắn lựa chọn, hắn lại lệch mắt đại gái, "Chẳng trách người ta đều nói hồng nhan họa thủy... Thậm chí ta phát thiệp mời, còn nói ta không cần mở hội thưởng hoa, hắn thật sự là bị sắc đẹp làm cho đầu óc mê muội rồi."

Lâm trắc phi vuốt ve Kim Lư Tô trên đầu, nũng nịu quở trách: "Tỷ tỷ cũng thiệt là, bởi vì chút chuyện nhỏ này mà rầu rĩ à? Việc hôn nhân đại sự sao có thể để cho thế tử tùy tiện làm càng đây! Còn không phải là do tỷ tỷ và vương gia định đoạt sao, hơn nữa nam nhân tam thê tứ thiếp, chính thê của thế tử phải tí mị cân nhắc lựa chọn một phen."

An vương phi khổ não lắc đầu một cái: "Tại người không biết, bây giờ hắn đã lớn, có chủ ý của mình... vương gia, người cũng không phải không biết, mọi sự bỏ liêu."

Lâm trắc phi cúi đầu suy nghĩ một chút, nói nhỏ: "Tỷ tỷ không nghĩ tới sẽ gặp mặt vị tiểu thư kia sao? Tuy rằng Đỗ ma ma đã gặp qua nàng, nhưng bà ta là một nô tài, rất nhiều lời không tốt không thể nói thẳng ra! Tỷ tỷ gặp nàng, cũng nhân cơ hội này hảo hảo mĩa mai nàng một phen, nói không chừng nàng còn vô cùng cảm kích ân huệ này!"

An vương phi do dự một chút, đối với đề nghị của Lâm trắc phi cũng hơi động lòng, nàng tự giữ thân phận cao quý, cho rằng phải ma ma bên người đi khuyên nhủ vị tiểu thư kia là tốt rồi, vậy mà Húc nhi lại gay gắt lên, đúng là đáng thương cho tấm lòng của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ, tất cả những gì nàng làm còn không phải vì tốt cho hắn sao.

Giương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Húc lạnh như băng, về mặt người lạ chứ tới gần, ngừng mặt bước dài vào Thanh Ngọc hiên, sau đó mấy bước liền nhảy vào phòng, "Pằng" một tiếng đóng cửa lại, rất nhanh liền chán nản hạ mặt, một mình ủ rũ cúi đầu ở bên trong buồn bực, căn bản không nghĩ tới đi Cẩm Sát viện chào hỏi An vương phi.

Lúc này trong lòng hắn đang chịu đựng ảm ức, giống như có trăm con mèo cào ở ngực, từ khi hắn ra chiến trường cho đến sau này, lúc nào cũng sợ người trong quân đội bởi vì hắn nhỏ tuổi mà xem thường hắn, vẫn luôn biểu hiện thành thực chừng mực, thoải mái tự nhiên, giờ phút này đôi mày kiếm của hắn gập gao vằn chung một chỗ, môi mím cũng mím chặt, lệ khí trong mắt càng ngày càng đậm, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, như cuồng phong đi qua cái bàn, phất tay một cái đem đồ đạc trong phòng đập nát bậy.

"Bùm, lộp bộp, bịch, ầm, rầm, xoảng" tiếng vỡ vụn tung tóe của bình hoa xa xỉ và đủ loại đồ sứ hoàn mỹ đất tiền từ trong phòng truyền ra, Tiểu Nam và Tiểu Bắc ở bên ngoài tận trung tận chức coi chừng, nom nóp lo sợ bị lấy lỗi tai nhắm mắt, tưởng tượng ra cái loại hình ảnh thê thảm không nỡ nhìn đó.

Cuối cùng không còn gì cho hắn đập nữa, lửa giận trong lòng còn chưa phát tiết hết, thậm chí từng đợt kéo dài tràn lan, liếc mắt một cái liền lướt qua cái bàn bằng gỗ lim dát vàng đang to và ngớ ngẩn tại chỗ, sáng long lanh giống như là đang vô cùng hả hê cười nhạo hắn bị người yêu vứt bỏ, đây không khác gì là thêm dầu vào lửa, hắn giận không kiềm được một phen khiêng bàn lớn lên, điên cuồng ném trên mặt đất, một tiếng vang dội thật lớn, khối đá xanh trên mặt đất bóng loáng mà bằng phẳng cũng bị đập bể một lỗ, cái bàn bền chắc lại không có bể chia năm xẻ bảy như ý của hắn, hắn vẫn còn chưa hết giận lại hung hăng đập cho mấy đá.

Mặc dù bề ngoài hắn tuấn lãng ưu nhã, dịu dàng lễ độ, nhưng rốt cuộc vẫn là Đại Thiểu Gia từ nhỏ được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, thực chất bên trong cũng rất ngang ngược, khí phách vô cùng, đã khi nào hắn chịu qua nhục bội như vậy, và lại cả cuộc đời này cũng vô vọng báo thù, chủ yếu nhất là hắn còn muốn cầu xin người kia cứ làm cho hắn nhục bội nhiều hơn nữa, chỉ cần đừng bỏ mặc hắn, không muốn nhìn thấy hắn, không cần trốn tránh len lén đau lòng roi lệ! Tối hôm nay hắn mới phát giác hắn có khuynh hướng thích ngược, chỉ cần người ngược hắn là Sính Đình, giày vò hắn thế nào, đánh hắn như thế nào, hắn chẳng những không một câu oán hận mà còn thích như mật ngọt.

Hiện tại trong lòng hắn giận dữ bất an, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để phá hủy tất cả mọi thứ trước mắt, không cam lòng chịu đựng tức giận, phải trút hết ra ngoài, hắn cau mày giống như nhớ lại chuyện gì đó quan trọng, bước một bước dài vượt đến cửa, mở cửa sai bước chạy thẳng tới hướng thư phòng, đem mấy quyển Chí Tôn Bảo Điển hắn cần học hỏi nhiều hơn ra ngoài, tí ni lật nhiều lần, cuối cùng hắn lười biếng tựa vào bàn đọc sách bên cạnh, yên lòng thờ phào một cái, đã nói hắn đường đường là nam tử hán làm sao có thể có vấn đề đây? Quả thực là lần đầu quá khẩn trương kích động, cũng tại Sính Đình quá mức tốt đẹp mê người, cho nên hắn mới không không chế được! Lần sau.

Hắn chậm rãi đưa bàn tay vào trong ngực, khoe miệng lộ ra ý cười y chang hồ ly xảo trá đang cười trộm, lấy ra một miếng vải mềm màu tím nhẹ pha một chút hồng phấn, sau đó vô si đem mặt vải vào trong đó, vô cùng say mê hít một hơi thật sâu, sau đó gương mặt tuấn tú dán vào miếng vải mềm bắt đầu vòng vo nhẹ nhàng ma sát, trong lòng nhất thời mềm thành một đoàn nước.

Âm thanh của Tiểu Bắc cẩn thận từng li từng tí vang lên ở ngoài thư phòng: "Gia, người trong cung tới, hoàng thượng cùng thái tử cho đòi gia gấp." NGAO...OOO! Tại sao lại là hắn đi qua bẩm báo? Hắn và Tiểu Nam ra kéo búa bao, Tiểu Nam ra tảng đá, hắn ra cây kéo.

"Ừ, biết, chuẩn bị ngựa." Hiên Viên Húc cẩn thận vo tròn miếng vải trên tay, cẩn thận đặt kẻ sát vào trong ngực, đi ra khỏi thư phòng lại là một bộ dáng tuấn mỹ lạnh lùng, cao quý bất khả xâm phạm

P/s: Hết Đỗ ma ma bây giờ lại thêm bà Lâm trắc phi đâm thọt nữa..nhưng không sao, cuối cùng anh chị cũng hạnh phúc bên nhau à. Hihi ta đổ mọi người miếng vải mà Húc ca mân mê là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cái yếm của người đầu

Buổi tối lúc Thính Vũ hầu hạ Sính Đình tắm rửa, phát hiện nàng luôn né tránh, kiên quyết muốn tắm một mình, trong bụng Thính Vũ tràn đầy nghi ngờ, vẫn còn ám ảnh lúc tiểu thư bị đẩy xuống sông cốc, bởi vì sợ Sính Đình lo lắng cho nên không để cho nàng nhìn thấy, liền len lén núp ở phía sau rèm xem xét. Thấy thân hình luôn luôn trắng nõn như ngọc thậm chí trơn bóng mà nõn nà của nàng có thêm nông sâu hồng ản và dấu ngón tay, đã thành màu xanh tím rồi, nàng giật mình che miệng, nhưng vẫn để cho Sính Đình nghe được âm thanh.

Sính Đình vội vàng che chắn thân thể ngồi xổm vào trong thùng nước nóng, xấu hổ vô cùng hận không thể chui vào trong nước mới phải, cho đến khi Thính Vũ đi tới thùng nước, nàng mới mặt đỏ lên ngẩng đầu lên, "Rào rào" một tiếng từ trong thùng gỗ đứng dậy, ôm Thính Vũ thật chặt, tuyệt vọng nằm

ở trên vai nàng khóc lớn.

Thính Vũ bị thân thể ướt nhẹp của nàng làm cho cả người đầy nước, lại sợ như vậy nàng sẽ lạnh, vội vàng đem nàng đề ngồi vào trong nước.

Đôi mắt to sáng rỡ động lòng người của nàng ngậm đầy nước mắt: “Thính Vũ, ta nên làm như thế nào?” Giọt lớn nước mắt theo khuôn mặt xinh đẹp của nàng rơi vào trong thùng nước.

Thính Vũ cầm ruột quả mướp nhẹ nhàng chà lưng cho nàng, thấy chiếc gáy thon thả trắng như tuyết của nàng mơ hồ lộ ra vài điểm đỏ tươi, không nhịn được nhỏ giọng trách cứ nàng: “Đều như vậy rồi tại sao người không theo hấn trở về? Còn phát cáu với hấn?” Dù sao nàng cũng lớn hơn Sính Đình một tuổi, lại thường xuyên cùng các sư thái trong am xuống núi mua sắm, kiến thức cũng nhiều hơn Sính Đình một chút.

“Ta không thích làm vợ bé cho người ta.” Sính Đình đưa tay lau nước mắt chậm rãi nói.

“Vi hấn cũng không được sao?” Thính Vũ nghiêm túc hỏi.

“Không được!” Sính Đình nói rất khẳng định, nhưng tuyệt vọng vô tận dời núi lấp biển mà đến, nước mắt trên mặt nàng như đoạn tuyến trần châu, thẳng hướng rơi xuống.

“Nhưng hấn, là thật lòng thích người nha.” Thính Vũ lo lắng vẫn muốn khuyên nhủ nàng.

Sính Đình lặng lẽ cúi đầu, một nửa gương mặt của nàng ẩn trong đèn dầu mờ ảo, một nửa kia thoát nhìn rất lạnh lùng mà thê lương, qua một lúc lâu mới nghe được âm thanh khàn khàn thương cảm của nàng: “Thính Vũ, đời này ta cũng không thể lập gia đình! Cho dù là Tần Giác hay là hấn, dù sao cũng là làm thiếp của bọn họ, ta sống trên đời này một lần, chẳng lẽ nhất định phải làm đồ chơi cho nam nhân sao? Cha mẹ ta có thể nói là bởi vì tình cảm gắn bó, còn ta thật sự giống như lời hấn nói, trái tim giống như làm bằng tảng đá, ta thật sự hận mình không phải là một thân nam nhi, như vậy ta liền có thể chạy đến một nơi không ai biết, tự do tự tại sống một cuộc sống vui vẻ.”

“Nhưng người cũng không thể sống một mình mãi được? Phải tìm nơi để nương tựa chứ?” Thính Vũ có chút ngạc nhiên tại sao tiểu thư lại có thể suy nghĩ như vậy, nàng vén mái tóc dài đen nhánh của Sính Đình lên, giúp nàng lau khô nước trên người, lấy quần áo ngủ mặc vào cho nàng. Hôm nay dưới con thịnh nộ đã đẩy Tiểu Nhân xuống sông, lớn nhỏ gì cũng là một mạng người a, sau đó trong lòng nàng cũng có chút sợ, nghĩ lại nàng thấy mình cũng quá nôn nóng rồi, cũng chưa lên tiếng hỏi ả tại sao lại muốn hại tiểu thư, bất quá sau khi người thị vệ kia đưa nàng trở về đã nói nàng không cần phải lo lắng, chuyện này thế tử gia tự mình xử lý.

Sắc mặt Sính Đình ảm đạm xuống, khổ sở tự giễu cười một tiếng, ngón tay hướng trong am chỉ chỉ: “Chúng ta ở chỗ này đã ba năm dài, đa số là các cô gái sau khi lập gia đình bỏ nhà ra đi hoặc không người thân thích tìm nơi nương tựa, hoặc là những cô gái có cuộc sống bất hạnh, bây giờ và sau này bọn họ đều sống một mình, tại sao ta lại không được?” Hiện tại có lẽ Hiên Viên Húc đối với nàng là thật lòng, nhưng thời gian dài như vậy, ai có thể đoán được sau này mọi việc sẽ như thế nào?

Thính Vũ há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Sính Đình: “Ta tưởng rằng người chỉ hù dọa bọn họ mà thôi, người không phải là muốn... Muốn xuất gia chứ?”

Thấy đáng vẻ trợn mắt há mồm của Thính Vũ, Sính Đình đang lúc tâm tình nặng nề, nước mắt lưng tròng cũng không nhịn được mỉm cười, nàng thân nhiên cười một tiếng, khuôn mặt tươi đẹp vô song tăng thêm mấy phần rực rỡ, như vạn hoa nở rộ: “Có lẽ a...! Nếu Chương gia không tha cho ta, đến lúc đó ta xuất gia, người cũng có thể tự do.”

Kể từ khi phụ mẫu qua đời, nàng vẫn một mình khổ sở giã gạo, Hiên Viên Húc mạnh mẽ như vậy, quả thực làm cho nàng cảm thấy có người để nương tựa thật là tốt, nhưng hai người bọn họ không thể nói đến tương lai, nàng cũng không muốn đi làm thiếp cho người nào cả, cùng lắm thì chết, chuyển thế đầu thai mười tám năm sau lại là một hảo hán, thật ra thì suy nghĩ thông suốt rồi, trong lòng cũng không khổ sở và buồn bực nữa, cùng lắm chỉ là một cái mạng mà thôi!

“Đừng! Tiểu thư, cùng lắm thì chúng ta chạy trốn, ta có sức khỏe có thể làm việc, ta chăm sóc tiểu thư, nhưng ngàn vạn lần không được xuất gia, không có tóc thật sự rất xấu, rất khó coi!” Thính Vũ bị nàng hù dọa nước mắt cũng rơi ra ngoài, chỉ sợ nàng nghĩ quẩn đi xuất gia thật, lại có thể nói ra lý do làm cho người ta không nhịn được cười sặc sụa.

Sính Đình khẽ cười cười, đưa một chiếc khăn qua, thấy Thính Vũ quay lưng đi dùng sức lau mắt một cái, rất nhanh xoay người lại vành mắt vẫn còn hồng hồng, nàng liền hài hước nắm quả đầm vui vẻ cười nói: “Vậy ta thề bảo vệ tóc, cùng lắm thì hai chúng ta Vong Mệnh Thiên Nhai.”

Nàng mới vừa tắm xong gương mặt hồng phác phác, ánh mắt trong suốt sáng ngời, mắt hạnh má đào hiện lên càng nổi bật, băng cơ ngọc phu. Thính Vũ chưa từng thấy nàng cười vui vẻ như vậy, vô câu vô thức, trong lòng cũng vui vẻ theo, vẻ đẹp của nàng tản ra vô cùng tinh tế, giống như buông ra tất cả phiền muộn trong lòng, thay da đổi thịt.

Thính Vũ hé miệng cười cười, thay nàng dọn dẹp quần áo, thuận miệng hỏi Sính Đình: “Tiểu thư, cái yếm của người đâu?”

“A! Nguy rồi!” Sính Đình căng thẳng trong lòng, ở trong son động cảm giác mặc thiếu cái gì, nhưng lúc đó nàng quá mức hốt hoảng, cho nên không chú ý tới, chẳng lẽ là rớt ở son động?

Trong lúc nhất thời nàng sờ sờ lỗ tai, lại cắn cắn môi, đỏ mặt giống như làm chuyện sai lầm, ánh mắt tràn đầy vô tội nghiêm túc nhìn Thính Vũ: “Không biết rớt ở đâu rồi? Làm sao bây giờ?”

Thính Vũ thấy đáng vẻ không da không mặt mũi của nàng, bắt đầu dĩ thờ dài một cái, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu: “Vậy ngày mai người mang ta

đi tìm một chút, nếu như bị người xấu nhặt được thì cực kỳ nguy hiểm, đến lúc đó người có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.”

Sinh Đinh kiều ngao hừ một tiếng, ngược đầu nhỏ: “Đánh chết ta cũng không thừa nhận! Phía trên cũng không có thù tên của ta, dù sao ta cũng không lấy chồng, những thứ danh dự rách kia sẽ không hù ngã được ta!” Hiện tại, nàng cảm thấy quyết sách không lấy chồng thật cao minh, cuộc sống không bị khống chế, cũng giống như dùng kim bài miễn tử vậy. Nàng không muốn lặp lại bi kịch của mẫu thân, bởi vì bị người khác trộm đi một cái yếm, làm cho bà cảm thấy vô cùng nhục nhã, để cho đám người xấu như mẹ con Hồ thị nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật.

An Thân Vương phi bình tâm ở trong thư phòng, Tiểu Nam vội vã mà đến ra mắt vương phi, cung kính đứng ở một bên chờ câu hỏi của An Thân Vương phi.

Liên tiếp mấy ngày Đinh vương phi không nhìn thấy bóng dáng Hiến Viên Húc, trong lòng không khỏi có chút lo âu, ra lệnh cho hạ nhân khi thể từ trở lại liên báo cho nàng biết, vốn muốn cho Lâm Phụng Nương vào vương phủ cùng Húc nhi gặp nhau một lần, cũng không biết là Húc nhi muốn tránh nàng hay là thực sự có chuyện bận rộn, mấy ngày nay hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của hắn, thật vất vả mới nghe người bẩm báo Tiểu Nam trở về vương phủ, lập tức sai người đi kêu hắn tới đây.

"Nam thị vệ, mấy ngày nay thể từ đang bận rộn cái gì? Mỗi ngày đều không thấy bóng dáng?" Vương phi vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Tiểu Nam hơi cân nhắc, cúi đầu hồi bẩm nói: "Hồi vương phi, bởi vì trong triều xảy ra chút chuyện, mấy ngày nay gia cùng hoàng thượng và thái tử đang thương nghị quốc sự, sợ quấy rầy vương phi nên đã ở trong biệt viện."

Đinh vương phi nghe xong trầm ngâm hồi lâu, mới có chút không tin hỏi "Nga, thật sự là vì chuyện trong triều? Bẩm vương phi cũng biết hiện tại hân tạm thời đảm nhiệm chức Đại Đô Đốc ở kinh thành, khổ vì công văn lao hình, nhưng bận rộn đến nỗi không có thời gian trở lại ăn bữa cơm sao?"

Tiểu Nam nghe vậy đáy lòng âm thầm kêu khổ, trong triều đúng là xảy ra chút chuyện, đúng là bận rộn một chút, nhưng cho dù là bất cứ ai đều có thể nhìn ra mấy ngày qua tâm tình gia không tốt, đang dựa vào bận rộn để xua đuổi tức giận.

Vốn tưởng rằng Chương tam tiểu thư chỉ là nhất thời nổi nóng, sau này thể từ gia kiên nhẫn dụ dỗ một chút, hiềm khích lúc trước của hai người sẽ tiêu tan, vậy mà tam tiểu thư này chính là một người dầu muối không vào, ăn quả cân sắt quyết tâm không để ý đến bọn họ, thể từ ti mi lựa chọn thức ăn đồ uống, đồ dùng hằng ngày cùng tiền bạc quyen vào trong am, toàn bộ bị trả lại, còn nói là vì bọn họ tích phúc, chọc cho sắc mặt thể từ gia càng ngày càng đen, còn tăng thêm tính khí Phách vương của hắn.

Những ngày qua bọn người Tiểu Nam đều rất cẩn thận, cả ngày lo lắng đề phòng, chỉ sợ chọc phải lửa giận bốn phía của vị Phách vương này.

An vương phi thấy hắn cúi đầu vẻ khó khăn, không khỏi thở dài: "Tiểu Nam, gia của các người không bao giờ coi người như người ngoài, những năm qua vương gia và ta đối đãi với các người không tệ, người không cần phải che giấu đối với ta, chẳng lẽ ta lại hại gia của các người sao? Người có chuyện gì cứ nói thẳng ta nhất định không trách người."

Tiểu Nam trầm ngâm một hồi, nhất lợm mấy câu có thể nói: "Mấy ngày nay tâm tình gia không tốt, chuyện trong triều tiến hành cũng không thuận lợi, chờ gia hết bận, nhất định sẽ trở về thỉnh an vương phi."

"Tại sao tâm tình hân không tốt? Nghe nói hôm kia còn đem cả gian phòng đập nát? Đây chính là chuyện xưa nay chưa từng thấy qua." An vương phi cũng không cùng hân thừa nước đục thả câu, mặc dù thủ vệ Thanh Ngọc hiện canh phòng nghiêm ngặt, những người không có nhiệm vụ không được đi vào, nhưng bởi vì hân đập phòng, đập quá thế, dù sao vẫn lộ ra một chút tin tức, muốn giấu cũng không giấu được.

Tiểu Nam đóng chặt miệng không chịu nhiều lời, hân đâu chỉ đập một phòng, tiếp tục như vậy nữa, đồ ở biệt viện cũng muốn đổi hết rồi, bọn họ cũng theo khi lên trên cây để ngủ, và lại trong lòng hân âm thầm tức giận là người nào lắm mồm đem chuyện này đâm thọt đến An vương phi, đây không phải là rảnh rồi quá sao?

Đinh vương phi thấy miệng hân như vô trai ngậm chặt, biết là hỏi không ra cái gì, đám người bọn họ một lòng trung thành với Húc nhi, và lại đều lấy quân nhân hành sự, nếu như làm sai sẽ bị xử lý theo quân pháp, vậy cũng không làm khó hân nữa, phát tay một cái để cho hân đi ra ngoài.

Hừ! Cũng không phải là nhiều chuyện bí mật, chớ trong khe cửa nhìn người —— coi thường người khác, tưởng rằng nàng không điều tra ra được sao? Xem ra nàng nhất định phải gặp mặt vị Chương tam tiểu thư kia một lần, có khả năng làm cho Húc nhi tức giận như vậy cũng không dễ dàng a! Chỉ là lòng của tiểu nữ tử này cũng quá lớn, một thứ nữ của quan ngũ phẩm đã qua đời vậy mà lại chán ghét vị trí thị thiếp của con cháu hoàng gia, thật làm cho người ta không biết nên khóc hay cười!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lần đầu giao chiến

Trước bậc thang cửa chính của Chương phủ, Vương ma ma thở dài, sau khi cung kính tiễn người của An vương phủ đi, tới cửa lại hết lòng dặn dò thủ vệ vài câu mới quay về Ngô Đồng viện để báo tin.

Tin tức An Thân Vương phủ phái người tới đón tam tiểu thư rất nhanh đã truyền đến Ngô Đồng viện, mẹ con Triệu thị nghe được tin tức này làm sao có thể không khó chịu tức giận, đặc biệt là Chương Mỹ Ngọc, ả ta không thể tâm tình bình thản mà tiếp nhận sự thật này, ngay tức khắc liền đập mấy cái bình hoa ở trong phòng, tức giận không ngừng thét chói tai, nghĩ đến mình toàn tâm hi vọng tương lai, còn bây giờ trong lòng Sính Đình đang dắc ý như thế nào, ả liền bất tâm bất phối khó chịu, mà Tiểu Nhân ả phái đi vẫn không có tin tức tốt truyền về.

Ả cũng từng mượn danh nghĩa Vương ma ma đi Bạch Vân am đưa thức ăn đồ dùng cho Sính Đình, nhưng mà không thể nhìn thấy Sính Đình, và lại nha đầu Thỉnh Vũ truyền lời thân thể tiểu thư nghèo nàn, không thể tham gia yến hội thưởng mai của An Vương phi được. Nhớ ngày đó ả nghe tin Sính Đình không thể tham gia buổi tiệc, trong lòng còn không ngừng âm thầm vui mừng. Tạm thời cho dù trong lòng Sính Đình nghĩ như thế nào, nhưng nếu Sính Đình đi, bằng gương mặt tuyệt mỹ của nó, khí chất thoát tục, đâu còn đường sống cho các nữ nhân khác a!

Thậm chí ả cũng hạ thấp yêu cầu, không cầu có thể làm thế tử phi của Hiền Viên Húc, chỉ cầu An vương phi để mắt, tạm thời làm trác phi cũng được! Chỉ cần để cho ả có cơ hội đến vương phủ, bằng thủ đoạn và tâm kế của Chương Mỹ Ngọc ả, ở hậu viện vương phủ còn không phải là lấn lộn thuận buồm xuôi gió! Về sau có đứa bé bên người, ả sẽ từ từ bày mưu tính kế một phen, sẽ có biện pháp ngồi lên vị trí chính thể như thường. Lại không ngờ tới lần trước Sính Đình đã cự tuyệt đề nghị của Đỗ ma ma, vương phi còn phái người đến đón nàng, như vậy ả làm sao có thể không tức giận học ba lít máu đây?

Cũng không biết nha đầu Tiểu Nhân này rốt cuộc thuận lợi không? Lúc này xe ngựa của An vương phủ tới Chương phủ nhưng không đón được người, không biết là đã trở về vương phủ hay là đi tới Bạch Vân am rồi? Nghĩ như vậy trong lòng ả cảm thấy nóng nảy, trên gương mặt xinh đẹp cũng mất đi vẻ nhã nhặn bình tĩnh lúc trước, có vẻ vẩn vơ dữ tợn.

"Cái gì? An Thân Vương phi phái người tới đón nó?" Chương Minh Châu đứng dậy, cất cao âm thanh tức giận nói: "Không phải đón ta và tỷ tỷ sao? Có phải hay không người truyền lời đã nhầm lẫn, nó là cái thá gì, cũng muốn đi gặp vương phi." Chương Minh Châu nghe được tin tức vô cùng tức giận, nổi giận đùng đùng chạy qua Ngô Đồng viện.

Phản ứng nổi trận lôi đình của con gái đã nằm trong dự liệu, Triệu Nguyệt Nga cũng rất nhức đầu, "Minh Châu, bình tĩnh chút nóng! Học hỏi tỷ tỷ của con một chút."

Chương Mỹ Ngọc ngồi ở trên ghế khẽ nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn Chương Minh Châu đang thở phì phò, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Người không có nghe lầm, là đón tam tiểu thư của Chương gia, không phải đại tiểu thư cũng không phải là nhị tiểu thư! Bởi vì không có người ở Chương phủ, nên xe ngựa mới vừa đi." Lúc này tâm tình của ả đã bình tĩnh lại, có vẻ ôn hòa nhã nhặn. Dù ả tức giận thế nào đi nữa cũng không có ích gì, chỉ bằng tỉ mỉ suy nghĩ về sau nên làm như thế nào.

Chương Minh Châu giận dữ: "Lần trước coi như nó may mắn, trốn ở Bạch Vân am, ta còn không cùng nó tính sổ đây? Tiểu tiện nhân này tại sao không chết đi."

"Người rất muốn nó chết sao?" Chương Mỹ Ngọc nhẹ nhàng hỏi, bộ dáng thoải mái này giống như không phải đang bàn về một cái mạng, mà là đang hỏi Chương Minh Châu bộ y phục này rất đẹp mắt sao?

"Dĩ nhiên! Có ta thì không có nó, có nó thì không có ta." Chương Minh Châu vừa nghĩ tới lần trước ả bị Sính Đình đánh mặt sưng vù giống như cái đầu heo, hình dạng chật vật không chịu nổi, lòng dạ độc ác liền không ngừng ứa lên.

"Mẫu thân, lần trước ngay cả ngoại tổ mẫu mà tiểu tiện nhân kia cũng dám mắng, làm cho ngoại tổ mẫu đối với nó hận thấu xương, lần này xem ra chúng ta phải nhờ ngoại tổ mẫu giúp đỡ." Tròng mắt trong suốt của Chương Mỹ Ngọc tràn đầy sát khí, vô cùng ác độc. Sính Đình người chó có trách ta, có trách thì trách người làm trở ngại con đường của ta.

Triệu thị nhớ tới chuyện ngày hôm đó liên đới với Sính Đình hận căm rắng nghiêng lợi, tiểu yêu tinh kia dám ở trước mặt nhiều người như vậy vén váy nàng, làm nàng lộ xấu xí, "Pằng" đầy hùng hổ vỗ bàn phẫn nộ quát: "Nhớ tới lần trước nó đối với Minh Châu như vậy, còn mắng mẫu thân ta là lão độc phụ, ta thậm chí có thể ăn sống lòng của nó! An Thân Vương phủ! Hừ! Nó nghĩ cũng đừng nghĩ! Đi, chúng ta đi tìm ngoại tổ mẫu các con ngay lập tức."

An vương phi khoan thai ngồi ngay ngắn trong một ngôi đình nhỏ thưởng thức trà, thần thái kiêu ngạo nhìn xuống cô gái đang hành lễ với nàng, trầm giọng nói: "Chương tam tiểu thư không cần đa lễ."

Sính Đình nhẹ nhàng đứng dậy, nhẹ giọng nói tiếng cảm ơn, yên lặng rũ mí mắt xuống, quy củ đứng ở một bên mặc cho vương phi xem kỹ.

An vương phi đã bốn mươi ba tuổi, lúc còn trẻ cũng có tiếng là mỹ nhân, nếu không đáng đáp Hiền Viên Húc cũng sẽ không tuần mỹ vô song như vậy, bình thường tất cả mọi người khen ngợi An vương phi được bảo dưỡng tốt, thoát nhìn giống như một phu nhân ba mươi tuổi xinh đẹp. Nhưng nhìn về ngoài của Sính Đình, An vương phi không khỏi âm thầm hít một hơi lạnh khí, hô hấp cũng dừng lại một chút, một tuyệt đại mỹ nhân! Cô gái trước mặt lông mày kẻ đen thon dài như sương như khói, lông mi như cây quạt nhỏ đen nhánh rậm rạp che kín đôi mắt to ngập nước, đuôi mắt khẽ hếch lên, mũi ngọc thẳng tắp, gương mặt phấn trắng non nớt, cái miệng đỏ nhỏ nhắn khẽ mân chặt, mang theo một chút xiu lạnh nhạt cùng quật cường, toàn thân phong thái tự nhiên nên nã, không kiêu ngạo không tự ti, còn có một cổ cao quý không nói ra được, thần bí và xuất trần thoát tục.

Nếu không phải biết trước nàng chỉ là một thứ nữ, An vương phi còn hoài nghi là thủ hạ đón sai người rồi, không phải đi Bạch Vân am đón người mà là đón danh môn đích nữ của nhà quyền thế nào đến, chẳng trách Húc nhi vì nàng mà thái độ khác thường, hồn bay phách lạc. Nghĩ tới những thứ này trong lòng An vương phi rất không thoải mái, cho dù là ai cực nhọc nuôi con lớn mà nó lại thiên vị một cô nương khác, trong lòng người làm mẹ đều rất khó chịu!

Về mặt An vương phi hồ hững, cũng không cho Sính Đình ngồi, hơi có vẻ không vui hỏi "Hiện tại Chương tam tiểu thư đang ở Bạch Vân am ăn chay,

trong lòng đáng lẽ phải được Bồ Tát cảm hóa từ bi, nhưng tại sao bốn vương phi lại nghe người ta nói là tam tiểu thư không hầu hạ mẹ cả, đánh đích tỳ Chưong Minh Châu, không tôn kính bậc trưởng lão đây? Tam tiểu thư người có thể giải thích một chút cho bốn vương phi là tại vì sao không?"

Sinh Đình cười nhạt, trông mặt bình tĩnh trả lời: "Hỏi vương phi, không biết vương phi nghe người nào nói những thứ này, tiểu nữ làm bất cứ chuyện gì cũng không then với lương tâm, không cần mẹ cả, tội đánh đích nữ Chưong Minh Châu như vậy cũng có thể làm cho tiểu nữ bị mất mạng rồi, thanh giả tự thanh, đục người tự đục, những lời đồn bậy bạ này kính xin vương phi đừng tin là thật."

An vương phi đang nghe âm thanh mềm dẻo êm tai của nàng, không nhanh không chậm nói xong, không khỏi nhũn mảy, ngay cả tiếng nói của cô gái này cũng có thể mê hoặc lòng người như vậy, liền lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng nói: "Lát nữa sẽ tra lại chuyện này cho rõ ràng, nếu không để bốn vương phi xin lỗi Chưong tam tiểu thư đi!"

Sinh Đình đối mặt với lời nói mang theo cảnh cáo của An vương phi, giống như mất điếc tai ngơ, sau khi hành lễ trầm tĩnh đáp: "Vương phi nói quá lời, tiểu nữ không dám nhận của vương phi hai chữ xin lỗi."

An vương phi thấy nàng mặc dù răng nanh sắc bén nhưng tiến lùi thối đáng, liền cười như không cười thở dài một cái, "Tốt lắm, ta cũng không lãng phí thời gian cùng tam tiểu thư giao chiến bằng lời nói sắc bén, ta còn có lời muốn hỏi người!"

"Xin vương phi đừng ngại nói thẳng, tiểu nữ biết gì đều nói hết, không giấu diếm." Ánh mắt trong veo của Sinh Đình nhìn thẳng An vương phi, nàng cũng không thích cùng người bề trên giao chiến, không bằng hai bên cùng sáng khoái mở xe ngựa ra!

"Nếu như tam tiểu thư cùng ta lưỡng tình tương duyệt, vì sao lại cự tuyệt lời đề nghị của ta? Có lẽ người không biết, cô gái muốn đến vương phủ này hầu hạ Húc nhi có khối người." An vương phi không khỏi lấy lệ nói.

Sinh Đình không khỏi siết chặt quả đấm, hồi lâu mới chậm rãi buông ra, khoe miệng lộ ra một nụ cười tự giễu: "Có lẽ vương phi hiểu lầm rồi, thân phận tiểu nữ thấp kém, sao dám mơ tưởng thế tử? Chẳng qua là tiểu nữ cơ duyên xảo hợp được thế tử cứu mấy lần, đại ân đại đức của thế tử tiểu nữ nhất định khắc cốt ghi tâm."

An vương phi thấy nàng luôn luôn phủ nhận, giọng nói hơi có giận tái đi: "Chưong cô nương chê bai thân phận thị thiếp quá thấp? Bốn vương phi cũng hào phóng cho người một vị trí trắc phi, lần này người cảm thấy đủ hài lòng rồi chứ."

Ánh mắt Sinh Đình trầm tĩnh như nước, vẫn lắc đầu cự tuyệt: "Việc này là chung thân đại sự của tiểu nữ, không dám qua loa như vậy." Thật là hoang đường buồn cười, trắc phi ghê gớm lắm sao? Nói thẳng ra còn không phải là vợ bé.

"Lớn mặt! nếu như người còn không muốn, thì đừng trách ta không nể tình." Nét mặt An vương phi trầm như nước, cao thấp đánh giá nàng vài lần: "Người sẽ không thật sự cho rằng Húc nhi thiếu người sẽ không sống được chứ? Cho nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ta có lòng tốt thành toàn cho người, mới lên tiếng khuyên bảo, người đúng là không biết điều."

Sinh Đình chậm rãi quỹ xuống, cũng không có sợ run lấy bầy, thanh thần tự nhiên nói, "Tiểu nữ liễu yếu đào tơ, làm sao có thể hầu hạ bên người thế tử? Ý tốt của vương phi tiểu nữ tâm lĩnh, muốn vẫn không dám đồng ý! Còn hôn nhân đại sự, được đến là may mắn của ta, không phải do ta ra lệnh, thật lòng kính xin vương phi có thể chịu đựng, đại nhân đại lượng thứ tội cho tiểu nữ nói thẳng."

"Hừ! Tiền khách!" An vương phi bị phạt mặt mũi, không khỏi tức giận chống đỡ, mặt lộ vẻ không vui nâng chung trà lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nàng không lạ gì

Về mặt Sinh Đình bình tĩnh cùng đại nha hoàn Quý Nhi từ Cẩm Sát viện của vương phi đi ra ngoài, một nha hoàn liền từ một bên vọt ra, hướng về phía Sinh Đình hành lễ. "Chưong tam tiểu thư, tiểu thư của chúng ta cho mời."

Sinh Đình kỳ quái nhìn nàng ta một cái, ở vương phủ này mình không quen biết ai, thấy chỗ nàng ta mới vừa đứng, thì biết rõ nha đầu này ở đây chờ nàng đã lâu.

Nha đầu kia hướng Quý Nhi cười ngọt ngào nói: "Quý Nhi tỷ tỷ, sau khi tiểu thư của chúng ta cùng tam tiểu thư nói xong, ta sẽ thay tỷ tỷ đưa tam tiểu thư đi ra ngoài có được không?"

Quý Nhi hơi cân nhắc một chút, nghĩ đến mới vừa rồi vị tam tiểu thư đối đáp với vương phi rất không biết điều, hơn nữa đắc tội với biểu tiểu thư mình cũng không gánh nổi, liền gật đầu một cái "Vây lát nữa người đưa tam tiểu thư ra ngoài đi." Rồi hướng Sinh Đình chào một cái: "Tam tiểu thư, nô tỳ cáo lui."

Sinh Đình sao cũng được gật đầu một cái, còn có thể thế nào, nha hoàn người ta đã tốn công sức nàng cũng không muốn trễ nãi thời gian, xoay người rời đi.

"Chủ tử nhà ta là biểu tiểu thư." Nha hoàn kia thấy trên mặt Sính Đình có chút do dự, vội vàng giải thích.

Sính Đình ngẩn người, biểu tiểu thư? Là biểu muội hay là biểu tỷ của Hiên Viên Húc? Mình cũng không hề biết? Nàng hoài nghi nói: "Ta không biết tiểu thư nhà người a!"

"Tiểu thư nhà ta đang ở bên trong đình." Nha hoàn sợ Sính Đình cự tuyệt, chỉ chỉ vào cái đình bên cạnh.

Nhưng cho dù là thân thích của vương phủ, nàng cũng không muốn gặp, mới vừa rồi đã cùng An vương phi nói rõ mọi chuyện, mình và những người này cũng chẳng dính líu gì. "Sợ là không thể đi gặp biểu tiểu thư nhà người, ở đây quá lâu rồi, nha đầu của ta đang sốt ruột ở bên ngoài."

Nha hoàn kia nghe vậy, trên mặt rất là khó xử.

"Ta cũng biết nha hoàn của ta không mời nổi Chương tam tiểu thư." Lâm Phuong Nương một thân quần áo màu tím từ trong đình đi tới, nhìn Sính Đình hơi mỉm cười nói, "Cho nên, sáng sớm ta đã chờ ở chỗ này để gặp muội muội." Nàng cảm thấy thương ngày Hiên Viên Húc mặc y phục màu tím, có vẻ ung dung cao quý như vậy, không tự chủ được cũng thích mặc đồ màu tím hơn.

Sính Đình dường như không nhìn thấy vẻ kinh ngạc và hâm mộ trong mắt Lâm Phuong Nương, bộ mặt chẳng có việc gì nhìn cô gái thanh lệ trước mắt mỉm cười: "Không biết biểu tiểu thư tìm ta có chuyện gì?" Hiện tại nàng rất sợ nhìn thấy những thứ gọi là tỷ muội này, càng cười nàng càng sợ.

Lâm Phuong Nương cũng không nói gì, chỉ cười, "Ta họ Lâm, là cháu gái của Lâm trắc phi trong An vương phủ, lớn hơn muội vài tuổi, liền mặt dày tự xưng là tỷ tỷ." Sau đó chỉ chỉ đình bên kia; "Đã gặp mặt, có thể ngồi xuống uống một ly trà hay không? Chỉ làm chậm trễ muội một chút thôi, sẽ không làm khó muội đâu."

Thấy nàng ta nói khẩn thiết, Sính Đình bất đắc dĩ cười cười, gật đầu nói: "Lâm tiểu thư mời."

Lâm Phuong Nương lại thân thiết lôi kéo Sính Đình đi vào trong đình, nơi này rõ ràng đã được bố trí từ sớm, bốn phía trải vải bông thật dày, phía trên bệ gỗ trong đình còn phủ thêm một tầng nỉ mềm, bên trong có một đại nha hoàn lạnh lợi đang pha trà, thấy Sính Đình khéo léo chào một cái.

Lâm Phuong Nương nhìn Sính Đình một cái, thấy nàng nở nụ cười ôn hòa bình tĩnh, trên mặt cũng không có nổi táo về, không khỏi ánh mắt lóe lóe.

Sính Đình mời Lâm Phuong Nương ngồi trước, Lâm Phuong Nương không nói hai lời liền đem Sính Đình đề xuống trên ghế: "Nơi này không có người ngoài, tỷ muội ta cũng không nói đến những nghi thức xã giao."

Sính Đình nhận lấy trà của nha đầu đưa tới, nhưng mà chỉ cầm trong tay chứ không có uống..., trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, tại sao cô nương này nhất định phải làm tỷ muội với nàng? Mớ miệng muội muội, ngậm miệng muội muội!

Lâm Phuong Nương mỉm cười tỉ mỉ quan sát Sính Đình, sau đó nói: "Dáng dấp muội muội thật là quốc sắc thiên hương, tỷ tỷ mặc cảm, khó trách Húc ca một lòng say mê muội muội."

Sính Đình nhún vai chân mày xinh đẹp, trong lòng có chút cách ứng, nàng khẽ mỉm cười, khách khí nói: "E rằng Lâm tiểu thư đã hiểu lầm thế tử."

Nha đầu xinh xắn đang pha trà ở bên kia cũng che miệng khẽ cười nói: "Sợ là Chương tam tiểu thư không biết? Tiểu thư của chúng ta và thế tử từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, chính xác là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư đấy? Vương phi còn nói để cho tiểu thư nhà chúng ta gả cho thế..."

"Tiểu Cần!" Lâm Phuong Nương nhẹ giọng quát nha đầu kia, hơi hồi tiếc đối Sính Đình nói: "Tiểu nha đầu này là do ta quen nuôi chiều, miệng toàn nói lung tung."

Sính Đình thờ ơ lắc đầu một cái, đứng dậy định cáo từ, nàng và Hiên Viên Húc đã sớm xem như người lạ rồi, hẳn cùng với người nào là thanh mai trúc mã, cùng người nào hoặc gả hoặc cưới đều không liên quan đến nàng.

Nha đầu tên Tiểu Cần lại về mặt úy khuất nhỏ giọng nói lầm bầm: "Trước đây vương phi đã nói sẽ để cho tiểu thư làm thế tử phi mà, nô tỳ không có nói bừa, nói không chừng về sau tiểu thư và Chương tam tiểu thư thật sự sẽ là tỷ muội đấy?"

Lâm Phuong Nương sắc mặt đỏ rực, tựa như xấu hổ mà ức, oán trách trợn mắt nhìn Tiểu Cần một cái, lại rất ngượng ngùng nhìn về phía Sính Đình.

Ánh mắt Sính Đình bình tĩnh, hình như là không có nghe được lời nói của Tiểu Cần, tay lỏng ở trong tay áo cầm lại thật chặt. Nàng lễ độ từ biệt Lâm Phuong Nương, do nha đầu trước kia dẫn đường, chậm rãi đi ra ngoài vương phủ. Gả cho con cháu hoàng thất, cô gái tầm thường cầu còn không được, nhưng cho tới bây giờ vẫn không phải là tâm nguyện của nàng, điều mà nàng hướng tới, vẫn là thoát khỏi lồng chim, sống tự do tự tại, chứ không phải suốt ngày bị nhốt lại ở một nơi cùng nữ nhân khác giành một người đàn ông hoa tâm.

Xe ngựa trên đường trở về, nàng không nhịn được lặng lẽ thở ra một hơi, Thính Vũ thấy vậy không nhịn được cười: "Tại sao tiểu thư giống như đang chạy nạn vậy?" Nàng nhỏ giọng nói.

Sính Đình không nhịn được liếc mắt nhìn vương phủ ở phía sau một cái: "Còn không phải là chạy nạn sao! Ta tránh còn tránh không kịp." Trắc phi, nói đến chân trời còn không phải là người thấp, ai nguyện ý thì người đó làm đi! Nàng xin từ chối vì năng lực kém.

Thính Vũ cười ra tiếng.

Xe ngựa không nhanh không chậm nhẹ chạy, Sính Đình đang trong xe ngựa trầm tư, xe cũng không động.

"Thế nào không đi nữa?" Thính Vũ vén rèm xe lên hỏi phu xe, xe này là An vương phi an bài đưa họ trở về Bạch Vân am đấy.

Phu xe không đáp lời, lại nhảy xuống xe quỳ xuống. "Tiểu nhân gặp qua Thế tử gia!".

"Ủm! Qua bên kia chờ." Hiên Viên Húc một thân áo dài màu xanh ngọc đất tiền, cười trên lưng con ngựa cao to, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu đen, gương mặt anh tuấn tao nhã trầm tĩnh, quý khí trời cho.

"Dạ" phu xe tránh ra xa.

Hiên Viên Húc sạch sẽ gọn gàng xoay người xuống ngựa, sau đó đem cương ngựa vút cho Tiểu Bắc ở phía sau, sai bước đi tới xe ngựa. Nghe thủ hạ truyền tin nói hầu phi phái người đi Bạch Vân am đón Sính Đình đến vương phủ, hắn đang ở trong đại doanh Tây Sơn mà lòng nóng như lửa đốt, bỏ lại một đám thuộc hạ đang nghị sự chạy thẳng tới chuồng ngựa.

Đám thủ hạ kia nhìn vị Đại Đô Đốc trẻ tuổi có danh xưng là Thanh Long Chiến Thần trong phút chốc thay đổi sắc mặt, sau đó nghênh ngang rời đi, tất cả đều tròn mắt há mồm. Hắn giờ tay thúc ngựa chạy như bay về hướng An vương phủ, ai ngờ vẫn muộn.

Khoảng thời gian trước Tây La Quốc chủ hạ chỉ công bố với thiên hạ, lập con lớn nhất làm Hoàng Thái Tử, khi trăm tuổi sẽ truyền ngôi lại cho Hoàng Thái Tử. Con trai thứ hai của Quốc chủ là Đạt Mộc Đáp tự biết mình vô vọng kế vị, liền phát động chiến tranh muốn mưu phản.

Đạt Mộc Đáp này chính là phần tử hiếu chiến lúc trước cực lực giết dây Tây La Quốc chủ ra sức tấn công Thanh Long quốc, từng là bại tướng dưới tay Hiên Viên Húc. Nhưng Đạt Mộc Đáp là anh hùng hiếu chiến, người tài ba ở Tây La quốc đi theo hắn khá nhiều, thế lực ở Tây La rất mạnh, cho nên hiện tại Tây La quốc rồi thành một nui, ý kiến ủng hộ Đạt Mộc Đáp lên ngôi rất nhiều, có khả năng thoát thế, đội ngũ Tây La quốc chủ phái đi chuộc tù binh ở nửa đường liền bị Đạt Mộc Đáp bắt cóc.

Gần đây Thanh Long quốc tổn hao binh lực không ít, Trần Quốc Công lại đang bị thương, tất nhiên không hy vọng Đạt Mộc Đáp dùng mãnh hiếu chiến lên ngôi vị hoàng đế, hoàng đế Vũ Đức ra lệnh cho Hiên Viên Húc xốc lại mười phần tinh thần tập luyện quân đội, thiết lập lực lượng quân sự, chuẩn bị nghênh đón chiến sự tiếp theo, những ngày qua hắn liên tục chạy qua chạy lại giữa hoàng cung và doanh trại Tây Sơn, đã mấy ngày không ngủ một giấc thật ngon rồi.

Thính Vũ vén rèm xe lên chân chừ, rốt cuộc nàng có cần đi xuống xe hay không đây? Hai người oan gia này từ sau khi tranh cãi âm ỉ lần trước, làm cho nàng là Trư Bát Giới soi gương —— trong ngoài không được lòng người, cũng không biết làm như thế nào cho phải. Thấy Hiên Viên Húc đi tới trước xe, miệng nàng ập a ập ứng nửa ngày vẫn không nói chuyện, không khỏi quay đầu lại nhìn tiểu thư trong xe.

Sính Đình hít sâu một hơi, tinh táo hướng về phía Thính Vũ nói: "Đỡ ta đi xuống đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tuyệt đối không làm thiệp cho người ta

Hiên Viên Húc mặt không chút biểu cảm liếc mắt nhìn Thính Vũ, soái khí hướng Tiểu Bắc gật đầu một cái, chân nhẹ nhàng điểm xuống đất tung người nhảy lên xe ngựa.

Tiểu Bắc lập tức tiến lên kéo Thính Vũ xuống xe, mang theo nàng đi tới bên cạnh.

"Cái tên đầu gỗ này, ngươi muốn làm gì? Tiểu thư, tiểu thư!" Thính Vũ không ngừng giãy giụa, cái tên đầu gỗ này mỗi lần đối với nàng đều không chút khách khí, tức chết nàng!

Ngón tay Tiểu Bắc khẽ động, ngay tức khắc Thính Vũ chỉ có thể mở rộng miệng, lại không phát ra được âm thanh nào, không khỏi vừa tức giận vừa hoảng sợ tròn tròn mắt nhìn Tiểu Bắc.

Tiểu Bắc một vẻ mặt thanh tú hiền lành, liếc xéo nàng, khoa tay múa chân một cái làm động tác chém người, lạnh lùng nói: "Không được âm ỉ! Tam Tiểu Thư không có việc gì." Nói xong thuận tay giúp nàng giải huyết.

Thính Vũ bưng chặt miệng, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa muốn đứng không vững. Lần trước người này ở quán rượu dùng nước lạnh dội vào mặt nàng, lần này lại muốn giết nàng, thật là xấu!

Sính Đình vốn muốn xuống xe sau khi thấy Hiên Viên Húc đi lên, nhẹ nhàng ngoảnh mặt đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ trầm mặc không nói, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm gì.

"Nàng không sao chứ?" Hiền Viên Húc lo lắng đưa tay phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Sính Đình lại đem mặt nghiêng nghiêng.

Tay Hiền Viên Húc dừng lại, cứng ở không trung, nhớ tới lúc trước hai người ở Bạch Vân Sơn cãi vã, hẳn không khỏi hạ gương mặt tuấn tú xuống, con ngươi đen nhánh uly khuất lo lắng nhìn nàng.

Trong mắt Sính Đình ẩn sâu oán hận buồn bực, trong giọng nói cũng là sóng nước chẳng xao, mở miệng chỉ nói ra hai chữ: "Vô sự." Nàng đã sớm nói bọn họ là người của hai thế giới, căn bản là vô duyên vô phận, nếu như không phải hẳn một mực cưỡng cầu, cũng sẽ không làm cho An vương phi cảm thấy nàng không biết điều, cũng sẽ không để cho Lâm Phuong Nương gọi nàng là muội muội, nói cái gì về sau là tỷ muội tốt, tỷ muội tốt của nàng xéo đi!

Nàng không có gia thế hiển hách, không có cha mẹ phú quý làm đại thần, nhưng cũng không phải để cho người ta có thể tùy ý nhục nhã! Nàng đã nói là không mơ tưởng Hiền Viên Húc rồi, tại sao những người này một hai đều cho rằng nàng nghĩ một đằng nói một nẻo! Chẳng lẽ muốn nàng khắc mấy chữ "Tuyệt đối không mơ tưởng Hiền Viên Húc" thật to trên mặt thì mới được sao? Nghĩ tới những thứ này, trong lòng nàng uất ức tốt đỉnh, trong mắt không khỏi lại có lệ tinh dâng trào.

Trong lòng Hiền Viên Húc vui mừng, mắt sáng lóe ra kích động, cuối cùng nàng cũng chịu để ý hẳn! Nhưng thấy khí sắc nàng sa sút, không khỏi lo lắng trùng trùng hỏi: "Sính nhi? Rốt cuộc nàng làm sao vậy?" Hẳn không khỏi nhỏ giọng gọi ra tên mà thường ngày lúc riêng tư của hai người hẳn vẫn gọi. Hẳn lặng lẽ đi qua Bạch Vân Sơn mấy lần, nghĩ tới nàng hết giận nói không chừng sẽ chịu gặp hẳn, nhưng nàng vẫn nhẫn tâm cự tuyệt gặp hẳn.

Sính Đình lại thủy chung khẽ rũ mắt xuống, ánh mắt nhìn chính là thâm lút dưới chân trong xe ngựa, từ đầu đến cuối cũng không từng cùng hẳn hai mắt nhìn nhau.

Lần đầu tiên Hiền Viên Húc thấy cô nương trong lòng phờ phạc rũ rượi như thế, bộ dáng không còn hy vọng, hẳn cảm thấy hôm nay Sính Đình dường như yếu ớt hơn ngày thường, giống như vừa đụng sẽ bể. Không khỏi có chút đau lòng cực kỳ: "Có phải mẫu phi ta làm khó dễ nàng không?"

Những lời này rốt cuộc làm cho Sính Đình không nhịn được nữa ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình ánh mắt nàng và ánh mắt Hiền Viên Húc chạm vào nhau. Hẳn nhìn thấy trên gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của nàng tất cả đều là ẩn nhẫn, đôi mắt khẽ ửng hồng không mấy may ảnh hưởng đến dung nhan minh diễm của nàng, ngược lại càng làm cho nàng có vẻ đẹp động lòng người, nàng nén lệ, ánh mắt vừa quật cường vừa yếu ớt, khắc thật sâu vào trong lòng của hẳn, trái tim vì nàng mà rung động nóng bỏng. Hẳn không khỏi cũng có chút xúc động, thậm chí không nhịn được muốn vươn tay ôm nàng vào trong ngực.

Sính Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, con ngươi trong suốt như mặt nước nhìn thẳng hẳn, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc không chút nào giảo giểm: "An vương phi cao quý tự hạ thấp địa vị bằng lòng gặp mặt tiểu nữ, tiểu nữ thụ sủng nhược kinh còn không kịp! Làm sao sẽ làm khó với ta?"

Hiền Viên Húc nghe vậy cứng lại, trong lòng giống như bị tảng đá lớn ngăn chặn, một dạng rầu rĩ, tràn đầy áy náy. Giấy lát, hẳn nghiêm túc mở miệng nói: "Ta thật sự thích nàng! Nàng phải tin tưởng ta, ta sẽ thuyết phục mẫu phi, chắc chắn sẽ phong quang cưới nàng làm vợ."

Sính Đình cười lạnh, thích? Một người con trai thích một cô gái, là một chuyện dễ dàng cỡ nào. Hẳn cũng thật sự thích Lâm Phuong Nương kia đi! Hai người là thanh mai trúc mã nhất định có rất nhiều chuyện xưa và tình cảm mà người khác không bì kịp. Nàng kia vừa nhắc tới Húc ca ca, trên gương mặt động lòng người vừa tươi cười vừa ngượng ngùng, có biết bao nhiêu ngọt ngào nha! Đó mới đúng là tình yêu mưa móc dễ chịu, hạnh phúc tươi cười, bản thân mình cũng vĩnh viễn không thể có được! Cô gái như vậy mới thích hợp ở bên cạnh hẳn.

"Thế tử gia nói đùa." Sính Đình nhìn chiếc khăn trong tay một chút, giống như có thể nhìn ra một đóa hoa, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ: "Ngài là thân phận gì, ta là thân phận gì? Làm sao có tư cách để cho ngài thích, thế tử, ngài hãy tìm nữ tử môn đẳng hộ đối để thích đi! Ta không muốn trở thành gánh nặng của thế tử, cũng không muốn bị người khác nói ta là cô gái có thân phận thấp hèn cũng dám mơ tưởng thế tử gia."

Hiền Viên Húc cặp mắt thâm trầm tối đen vẫn chăm chú nhìn nàng, cau mày nói: "Ta chỉ thích nàng, mắc mớ gì đến thân phận? Vì sao nàng vẫn không tin ta? Vì sao luôn muốn xuyên tạc ý tốt của ta? Nàng biết rõ ràng ta không phải ý này."

Sính Đình sắc mặt bỗng chốc nghiêm, giọng nói thương cảm lại vô tội: "Ta không biết thế tử có ý gì, ta cũng không muốn biết! Ngài là hậu duệ của thiên hoàng quý tộc, thân phận quá mức cao quý, tiểu nữ chỉ là bụi trên mặt đất, hai người chúng ta là trời đất khác biệt, thế tử gia cứ gọi ta Chương tam tiểu thư là được rồi, đừng làm cho người ta hiểu lầm."

Hiền Viên Húc và nàng quen biết nhau mấy tháng, cũng thăm dò tính tình của nàng, xem ra mặc dù nhu nhược, nhưng mà quật khởi tới mức ai cũng không rõ mải trướng, vì vậy mềm giọng lên tiếng: "Chúng ta không nên như vậy có được hay không? Lòng của nàng tàn nhẫn, nhất định phải nói chuyện với ta như vậy sao?"

Sính Đình cũng nhìn hẳn, ánh mắt chịu đựng đau khổ và thất vọng, giọng nói đều mang theo khẩn cầu: "Ta chỉ là muốn tự do tự tại sống an ổn qua ngày thôi, hiện tại ngay cả Chương phủ ta cũng không thể trở về, thế tử ngài đừng dây dưa mãi như vậy có được hay không? Ngài cũng phải nghĩ cho thể diện của vương phủ một chút, ta muốn cư trú ở Bạch Vân am mà cũng không yên, thiên hạ rộng lớn, rốt cuộc ta phải dung thân ở chỗ nào chứ?"

Hiền Viên Húc vẻ mặt chăm chú, trong phút chốc ánh mắt thay đổi vô cùng nghiêm túc: "Ta đã nói với nàng rất nhiều lần, nàng là người ta yêu, ta sẽ che chở nàng!"

Sính Đình khiêu khích cười cười: "Thế tử gia mới vừa nói sẽ che chở ta, cho dù có một ngày, thế tử ngài làm khó ta, ngài cũng sẽ che chở ta."

Hiền Viên Húc nhíu chặt đầu mày, không hiểu nàng đang nói cái gì, cái gì thế tử của hẳn? : "Sẽ không xuất hiện loại tình huống đó!"

Sẽ không? Là cái gì sẽ không? Là thế tử của hẳn sẽ không làm khó nàng? Hay là nói., cả trái tim Sính Đình trì hoãn, chậm rãi chìm đến đáy cốc.

Tay của nàng nắm thành quyền, nắm quá chặt, móng tay ngất vào lòng bàn tay thật sâu.

Ý lạnh trong con người của nàng càng ngày càng sâu, yên lặng nhìn hân: “Ngài nên đi tìm biểu muội biểu tỷ gì đó của ngài đi? Ta vĩnh viễn cũng sẽ không cùng nữ nhân khác giành một người đàn ông!” Lúc trước khi mẫu thân qua đời, nàng mới chín tuổi, trước khi chết mẫu thân đã bắt nàng thề sau này tuyệt đối không làm thiếp cho người ta, tìm một nam nhân trung hậu hiền lành để nương tựa suốt đời, cho dù cuộc sống khổ sở một chút cũng tốt hơn ngậm trái tim mình trong nước đắng. Mẫu thân thấp giọng thì thảo nói mấy người phụ nữ vây quanh một người đàn ông ngày qua ngày rất khổ sở, bảo nàng tuyệt đối không được dẫm vào vết xe cũ.

Hiên Viên Húc không chớp mắt nhìn nàng, khóe môi hơi nhếch lên, có chút mừng rỡ hỏi: “Bởi vì chuyện này mà nàng mất hứng? Cái gì biểu tỷ biểu muội! Nàng hiểu lầm rồi, nàng ta chỉ là cháu gái của Lâm trắc phi, thường tới vương phủ làm bạn với mẫu phi, hạ nhân liền gọi nàng ta là biểu tiểu thư, cùng ta một chút quan hệ cũng không có.”

"Nàng ấy có phải hay không đều không liên quan gì đến ta, ta và các người là người của hai thế giới." Sinh Đình lạnh nhạt nói: "Ta cũng không làm thiếp của ai hết, các người đều chết tâm hết đi!"

Hiên Viên Húc ôn nhu kiên trì nói: "Không có người nào nói nàng phải làm thiếp, nàng sẽ chỉ là thê tử của ta."

"Thê tử của ngài sẽ có rất nhiều, nhưng sẽ không có ta!" Sinh Đình không chút để ý tiếp lời, sau đó nàng khẽ cười nhìn Hiên Viên Húc "Cám ơn Thế tử gia thương hại, đáng tiếc ta vô phúc hưởng thụ."

Hiên Viên Húc nắm chặt quả đấm, dốc hết toàn lực mới chịu đựng được không nhúc nhích, lạnh giọng hỏi "Người nào có phúc? Lâm Phương Nương sao? Nàng định nói rõ ràng với ta rồi ra đi có phải hay không?"

Sinh Đình mặt không chút thay đổi gạt đầu một cái, "Dạ, ta muốn đi về, kính xin Thế tử gia xuống xe."

Hiên Viên Húc vẫn không nhúc nhích, một phen kéo cổ tay của nàng qua, đem bàn tay mảnh khảnh đến trước mắt mở ra, nhìn lòng bàn tay mềm mại có bốn dấu móng tay hình bán nguyệt màu xanh tím, hận không thể để những tổn thương này ở trên người mình. Hân không ngừng vuốt ve bàn tay của nàng, nhẹ giọng nói: “Tội tình gì nàng phải như vậy?”

Sinh Đình dùng lực rút tay của mình về, đem bàn tay khẽ khép lại, che lại vết thương, trong phút chốc ánh mắt của nàng thay đổi, đóng băng mà kiên định, giống như quyết định cái gì: “Lần trước ta đã nói qua ta không muốn gặp lại ngài, bây giờ cũng vậy, ngài không xuống xe, ta xuống.” Nói xong nàng liền đứng dậy muốn xuống xe.

Hiên Viên Húc nhìn đôi môi đỏ mọng, kiều diễm ướt át của nàng nói ra những lời đã thương người khác, lại cảm giác được nàng ngượng ngịu cầm một dao găm cùn ra sức dặt ở tim của hân. Hân lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nàng, rất nhanh giữ chặt cổ tay trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống, ôm nàng vào trong lòng thật chặt.

Sinh Đình mạnh mẽ giằng co, Hiên Viên Húc cũng không để ý trái lại tiếp tục hôn nàng, Sinh Đình hạ quyết tâm, cái tay không kia đột nhiên rút ra một thanh chủy thủ từ trong tay áo để ngang trước ngực hân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nam nhân bị nữ nhân vút bỏ thật đáng thương a!

Hân nhìn thanh chủy thủ bén ngót trước ngực, không dám tin nhìn người đang cầm thanh chủy thủ. Đã thấy lệ đầy ắp trong mắt nàng, vẻ mặt kiên quyết theo dõi hân: “Thả ta xuống dưới! Bằng không...” Lời của nàng chưa xong, liền đem chủy thủ xoay lại để ở cổ ngọc trắng tuyết, nước mắt ả nhân lâu ngày lập tức cuộn cuộn như đê vỡ, trượt theo chiếc cằm hoàn mỹ tinh xảo của nàng rơi xuống.

Nàng biết với bản lĩnh của nàng hân hoàn toàn không để vào trong mắt, mặc dù trong lòng nàng không ngờ cũng không thể tổn thương hân, nhưng dù sao vẫn có thể tổn thương chính mình! Từ sau khi tắt Chương Minh Châu, nàng vì phòng thân, đã sai Thính Vũ mua một thanh chủy thủ sắc bén, mang theo trên người cả ngày lẫn đêm.

Khuôn mặt như ngọc của Hiên Viên Húc xanh mét, nhìn nước mắt trong suốt trên mặt nàng, khẽ cắn răng buông ra nàng. Trong lòng hân đâm ra một trận đau thương, tại sao nàng có thể đối đãi với hân như vậy? Biết rõ là hân chẳng tha để bản thân mình chịu đựng khổ sở cũng tuyệt đối không chịu đựng được nàng bị một chút xấu tổn thương nào.

Về mặt hân u ám, ảm một quyền nện lên bàn nhỏ trên xe ngựa, trong nháy mắt những thứ đặt ở phía trên và cái bàn lập tức chia năm xẻ bảy. Vậy mà Sinh Đình chỉ đưa tay lau khô nước mắt, vẻ mặt hồ hững nhìn hân. Dung Sa...d.d.l.q.d...Thấy hân tức giận cúi thấp đầu không động đậy nữa, nàng thu hồi chủy thủ nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa.

Lòng của Hiên Viên Húc giống như bị cắt xé, hăm trong dầu sôi, lục phủ ngũ tạng đều bị bỏng liên tục đau đớn. Hân dừng lại một chút sau đó hơi vén áo bào, lập tức nhảy xuống theo, hướng về phía bóng lưng xa xa của nàng vội vàng nói: “Ta đi! Nàng lên xe đi! Ta đưa nàng trở về rồi rồi đi.” Thời tiết bên

ngoài lạnh như vậy, mặc dù trong lòng hẳn khó chịu khổ sở như thế nào, nhưng vẫn lo lắng nàng sẽ bị nhiễm lạnh.

Sinh Đình ngó ngán, bước chân liền dừng lại, hướng về phía Thính Vũ ở bên đường vẫy vẫy tay. Thính Vũ hung ác trợn mắt nhìn Tiểu Bắc một cái vội vàng chạy qua.

Sinh Đình lại xoay người chậm rãi đi về phía xe ngựa, mặt lạnh như sương lạnh vạn năm, làm như không nhìn thấy lướt qua Hiên Viên Húc. Nàng và Thính Vũ lên xe mới lạnh lùng bỏ xuống một câu: "Không cần, mời Thế tử gia trở về đi!"

Hiên Viên Húc đứng lặng tại chỗ, giống như một pho tượng cô tịch, cũng không nhúc nhích, chỉ có áo bào của hắn bị gió lạnh thổi qua không ngừng tung bay, hai mắt hắn nhìn xe ngựa đi xa, hôn phách giống như đã đi theo nàng.

Xe ngựa dừng ở cửa Bạch Vân am, Thính Vũ xuống xe, đau lòng nhìn Sinh Đình trong xe ngựa. Nàng vẫn còn ở trong xe lặng lẽ rơi lệ, đáng vẻ như có điều suy nghĩ thật sự là điềm đạm đáng yêu. Thính Vũ cũng không khỏi che mặt nhẹ nhàng khóc nức nở, nàng đi theo Sinh Đình thời gian lâu như vậy, trừ bỏ lúc phu nhân Thanh Mặc và lão gia qua đời thì tiểu thư mới khóc như vậy, sau đó không còn chuyện gì có thể làm cho tiểu thư khổ sở đau lòng như vậy nữa.

Sinh Đình nghe được tiếng khóc thút thít của Thính Vũ, cuống quýt dùng khăn lau mặt kỹ càng: "Ta không sao, người đừng khóc, ta xuống xe ngay." Nói xong lại xấu hổ hướng Thính Vũ cười cười. Ánh mắt nàng đã sưng đỏ, trong mắt giống như một mảnh băng vỡ, rất đáng thương.

Tay nàng nắm bên cửa xe, hướng đi ra ngoài xe, cuối cùng đã tới bên cạnh xe ngựa, Thính Vũ đưa tay cho nàng nắm để bước xuống, một cước rơi xuống đất, nhẹ nhàng, cả thân thể liền muốn lao đảo.

Thính Vũ nhanh tay lẹ mắt, dùng sức trên cánh tay của mình nâng lên, Sinh Đình thân bất do kỷ khẽ dựa trên người nàng ta mới đứng vững lại. Thính Vũ thấy sắc mặt nàng có chút trắng bệch, lo lắng nói: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Sinh Đình nắm thật chặt y phục, đưa tay đỡ cái trán: "Không có việc gì. Không có việc gì. . . ." Nàng hít một hơi thật sâu, gió mùa đông lạnh quét đến gương mặt đau thương của nàng, mắt bị gió thổi qua nước mắt lại bùng lên, nàng nhắm hai mắt lại, quật cường giữ thẳng cơ thể suy yếu vô lực, đón gió không nhúc nhích.

Thính Vũ lo lắng đỡ cánh tay của nàng: "Vậy chúng ta đi vào thôi?"

Sinh Đình im lặng gật đầu một cái.

Hiên Viên Húc về mặt sương lạnh trở lại Thanh Ngọc hiên, trong mắt hắn tràn đầy lửa giận, đột nhiên kéo áo khoác ném xuống đất. Tiểu Nam theo ở phía sau ứa mồ hôi lạnh, đồng cảm nhìn hắn một cái, nam nhân bị nữ nhân vứt bỏ thật đáng thương a! Hắn cũng không có can đảm đi nhặt cái áo trên đất, chỉ sợ Hiên Viên Húc giận dữ đem phòng đập một trận tan nát như lần trước.

"Hôm nay sư phụ lão nhân gia còn không trở lại sao?" Hiên Viên Húc chấp tay đứng lặng bên cạnh cửa sổ trầm mặc không nói hồi lâu, ngay sau đó nghiêng đầu hỏi Tiểu Nam.

"Không có, không biết lão nhân gia đã đi đâu chơi rồi?" Tiểu Nam thấy giọng nói của hắn coi như bình tĩnh, nhắm mắt lặng lẽ nhặt áo khoác dưới đất lên.

"Người nào đang nhớ ta? Là đồ nhi đang nhớ vì sư sao? Tiểu Nam người nói xấu ta bị ta bắt được rồi nhé!" Một lão nhân trắng trẻo mập mạp, đặc ý cười tít mắt nhảy vào, trong tay mang theo một cái lồng chim tinh xảo. Hắn nhiều tuổi nhưng vẻ mặt rất trẻ con, đáng vẻ hết sức đáng yêu, nếu như không phải là cầm có râu hoa rậm ngắn ngắn thì nhìn rất giống tiểu Phật Di Lặc, một đôi mắt sáng ngời vô cùng hoạt bát, giờ phút này đang cười cong cong.

Hiên Viên Húc thấy sư phụ đi vào, trên gương mặt đóng băng rốt cuộc nở một nụ cười. Từ khi hắn lên năm tuổi sư phụ đã luôn giúp đỡ hắn, mặc kệ là ở Viêm Dương cốc vui vẻ náo nhiệt; hay là ở An Thân Vương phủ lộng lẫy đắt tiền, hoặc là tại chiến trường tu là địa ngục, hắn đối với sư phụ có một loại tình cảm thâm thiết vừa như thầy vừa như cha.

"Ông cụ! Ngài nói Tiểu Nam nói bậy, hay là ngài lại làm chuyện xấu gì rồi?" Tiểu Nam cười hi hi tiến lên nhận lấy lồng chim từ trong tay ông cụ, nghịch ngợm đi nhanh ra ngoài.

"Đồ ranh con! Chạy nhanh như vậy?" Đồng Thông cười mắng.

Hiên Viên Húc lặng lẽ che giấu tâm tư tràn đầy, xoay người bắt đầu nhìn này một già một trẻ, tự mình đến rót cho Đồng Thông một ly trà, cũng tự rót cho mình một ly. Những chuyện nhỏ nhặt này lúc ở biên cảnh hắn đã làm quen, cũng không phải áo tới đuôi tay, cơm tới há mồm, đại thiếu gia mọi chuyện đều cần người hầu hạ.

"Sư phụ, khi nào thì người trở về cốc? Người cũng nên trở về đi á!" Hiên Viên Húc nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống, ánh mắt sáng ngời ôn hòa nhìn Đồng Thông. Bọn họ trở lại kinh thành cũng hơn nửa năm rồi, sư phụ còn không muốn trở về Viêm Dương cốc, không biết vui chơi ở đâu đến quên cả trời đất.

Đồng Thông vừa nghe đến phải đi về, gương mặt mập nhất thời nhăn lại giống như chó không thèm để ý bánh bao. Hắn cong miệng lên, ai oán nhìn Hiên Viên Húc một cái, cúi đầu lòng tràn đầy không vui. Kinh Thành còn chơi chưa có đủ! Trở về Viêm Dương cốc chơi lại không vui, hơn nữa hắn là Chương môn, trở về cốc có quá nhiều chuyện bất hạp phải xử lý, hắn cũng không phải là họ Đản tên Trùng!

Hiên Viên Húc thấy ông lớn tuổi như vậy lại làm cái loại động tác ngây thơ này, bộ dáng kia chỉ kém một câu không đối đầu thì cũng là ngồi trên đất la lối

om sòm lẫn lộn, cho dù lúc này hân đầy bụng ưu sầu cũng không nhìn được cười khê một tiếng: "Được rồi, không cần bày bộ dạng này cho con xem, đồ nhi không có ép người trở về, nhưng dù sao người cũng nên trở về cốc để báo bình an đi!" Sư phụ là người thích náo nhiệt thích chơi đùa, nhưng lại cố tình đảm nhiệm chức chương môn Viêm Dương, muốn quản lý công việc trong cốc. Mấy năm nay xuất chinh ở bên ngoài, công việc trong Viêm Dương cốc đều do sư nương và các sư thúc sư bá xử lý.

Thấy ông một bộ dáng nghiêm túc suy tính, Hiên Viên Húc tiếp tục cố gắng dụ dỗ: "Nếu như người không nỡ bỏ những trò chơi những món ăn ngon ở đây, con sẽ phái người đưa người trở về cốc, nếu như người ở trong cốc thấy nhàm chán, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất cốc hỏi vương phù, ai có bản lĩnh ngăn được người?"

Nhờ vậy Đồng Thông mới không có mặt ừ mây ê, nhưng vẫn nản lòng, nản chí nói: "Người không phải là muốn ta trở về cốc chọn giúp người hai nha đầu giỏi võ công sao? Hừ!"

Hiên Viên Húc rũ mắt xuống cười khổ nói: "Sư phụ, người có thể giúp đồ nhi chọn thì không còn gì tốt hơn rồi." Hân cũng xuất phát từ an nguy của Sính Đình mà suy xét, muốn sớm một chút đem hai nữ hộ vệ giỏi võ công đặt ở bên người năng

Đồng Thông như cha mẹ chết khổ sở hồi lâu, thấy sự tình không thể xoay chuyển, rút cuộc mở miệng vàng: "Vậy cũng được! Nếu trong kinh thành này có thứ gì chơi tốt người phải giữ lại cho ta, có món ăn gì ngon cũng phải báo cho ta biết, chờ ta trở lại ăn." Nói xong dùng ngón tay giống như củ cà rốt gãi gãi đầu mím môi nói: "Phụ vương của người còn thiếu ta một bảo bối, hân chơi xỏ lá! Trốn đi không dám gặp ta!"

Hiên Viên Húc nhưc đầu dùng ngón tay trắng sáng xoa xoa trán, hân cũng không thấy phụ vương đâu? Trở về kinh thành chưa đầy một năm, tốt rồi, nhiều người nói phụ vương hân thiếu bảo bối như vậy, cũng không biết là thật hay giả? Hôm trước Anh Quốc Công còn nói phụ vương hân thiếu ông ta một bảo bối! Liên trấn an Đồng Thông: "Không có việc gì, dù sao ông ta cũng không thể trốn mãi, vừa thấy được phụ vương con sẽ bắt ông ta giao ra bảo bối cho người!" Hân là bệnh lý không bệnh thân, phụ vương người liên tục cầu nhiều phúc đi!

Đồng Thông nghĩ đến bảo bối của An Thân Vương cũng sắp là của hân, không khỏi vui vẻ ra mặt, ánh mắt có chút chột dạ ngó trái ngấm phải. Nhìn trộm vừa thấy Hiên Viên Húc, lại thấy Hiên Viên Húc đang mỉm cười nhìn hân, vội vàng ngó mặt đi chỗ khác, ho khan một cái, cố tình uy nghiêm vuốt râu hoa râm nói: "Ừm! Vậy vì sư lên đường trở về cốc!" Nói xong hân sờ sờ bụng trống, vội vàng vàng đứng dậy liền hướng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nam tử trong am ni cô

Mùa đông đêm khuya, toàn bộ Bạch Vân Sơn đều không có tiếng động, thỉnh thoảng sẽ truyền đến tiếng gió thổi vù vù qua sơn cốc, cũng chỉ có một mình Minh Nguyệt treo nghiêng trên cao tựa như thiên nga giữa bầu trời đêm. Phía Tây Bạch Vân am, song cửa sổ của một gian phòng nhẹ nhàng bị mở ra, một bóng người cao lớn kiêu ngạo nhanh như tia chớp nhảy vào phòng, lặng lẽ không tiếng động đứng chân bên cạnh cửa sổ, không nhúc nhích. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào xuyên thấu qua song cửa sổ, dấn lên trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc của hân một tầng ánh trắng chói lọi.

Hình như hân có chút do dự, trầm ngâm chốc lát sau đó cẩn thận xoay người đóng kỹ song cửa sổ, sau đó dưới bàn chân im lặng từ từ đi tới bên cạnh tứ sàng trong phòng, nhẹ nhàng đưa tay vén tú sàng lên, tiến về phía trước vén màn che lên. Nằm trên giường là một thiếu nữ xinh đẹp có mái tóc rất dài, nam tử thân bất do kỷ ngồi ở mép giường, đôi mắt ở trong màn đêm như đôi sao sáng, không hề chớp mắt chăm chú nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ ngủ vô cùng không yên ổn, đôi mày thanh tú hơi nhíu, có lúc lại nhẹ giọng đau khổ hừ ra một tiếng, người lại hoàn toàn không minh mẫn. Nam tử khẽ sùng sốt một chút, chợt nhần đầu lông mày, cẩn thận từng li từng tí đưa tay sờ soạng bàn tay nhỏ của thiếu nữ lộ ra ngoài chăn. Hừ dọa! Nhiệt độ cao dọa người, hân lập tức cúi người xuống lo lắng nhìn chăm chăm vào nàng chốc lát, sau đó đem mặt của mình dấn lên mặt của nàng, cảm giác mặt của nàng cũng phát sốt đỏ bừng lên.

Nhất thời hân nóng lòng không biết bao nhiêu cho đủ, đau lòng không dứt khom nửa người ôm lấy nàng, dùng chân trên giường bao chặt thân thể mảnh mai của nàng, trầm giọng phân phó người canh giữ bên ngoài: "Đi gọi nha đầu của tam tiểu thư thức dậy, nói cho nàng ấy biết tiểu thư bị bệnh, ta lập tức mang nàng xuống núi tìm đại phu." Nói xong hân dịu dàng đem đôi môi dấn lên cái trán thiếu nữ trong ngực, nhiệt độ nóng bỏng đến mức làm hân run một cái, khiến cho lòng của hân cũng từng đợt đau thương, hận không thể lấy thân thay thế, rồi lại bất lực.

Thính Vũ đang ngủ mê bị đánh thức sau đó vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Hiên Viên Húc đang chuyên chú nhìn Sính Đình ở trong lòng, nàng nhất thời hơi ngẩn ra, dù sao nơi này cũng là am ni cô, vị gia này thật đúng là tùy ý làm bậy, không coi lễ giáo ra gì! Nhưng tiểu thư sốt cao hôn mê bất tỉnh làm cho nàng không rảnh để kiêng dè gì nữa, thấy Sính Đình khó chịu lắc lắc đầu, nàng không nhìn được tát miệng mình một cái.

Hôm nay trở lại trong am nàng đã cảm thấy sắc mặt tiểu thư không bình thường, nhưng họ ở bên ngoài giá rét một ngày, vừa về tới phòng, tiểu thư liền cho phép nàng nghỉ ngơi sớm một chút. Chính nàng cũng cảm thấy hết sức mệt mỏi buồn ngủ, không suy nghĩ nhiều liền đi nằm ngủ sớm một chút, không ngờ nàng lại ở bên ngoài ngủ như chết, cầu thả ngay cả tiểu thư bị bệnh cũng không biết.

Hiên Viên Húc cũng không có trách cứ Thính Vũ, chỉ là nhỏ giọng phân phó nàng mấy câu, sau đó dùng chân mỏng khăn trương bao chặt Sính Đình, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực.

Hắn khẽ giương thân hình, cùng Tiểu Bắc một trước một sau tung người lên rời khỏi Bạch Vân am, bay vút đến Từ Tâm Đường gần chân núi, Tiểu Nam và mấy hộ vệ ở bên ngoài lập tức vọt người nhảy lên, đi theo sát.

Từ Tâm Đường dưới chân núi Bạch Vân Sơn đêm khuya đèn đuốc sáng trưng, Hồ đại phu đang mộng đẹp say sưa sau khi bị đánh thức trên mặt cũng không vui vẻ gì. Tỉnh tở giúp Sính Đình bắt mạch xong, châm chước viết bài thuốc, vừa tỉ mỉ dặn dò nam tử anh tuấn bắt phàm nóng nảy kia: “Vị cô nương này trước bị nhiễm phong hàn, gió độc vào cơ thể, tâm tư lại tích tụ, cho nên lúc này mới ngã bệnh, phải điều dưỡng thật tốt mới được, tuyệt đối không thể khinh thường!”

Trái tim lo âu bất an của Hiên Viên Húc cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lập tức sai Tiểu Bắc đưa lên thật nhiều tiền khám bệnh, ôn hòa lễ độ nói với Hồ đại phu: “Cám ơn đại phu, còn phải quấy rầy lão tiên sinh thêm một hồi, xin phiền ngài sắc cho tại hạ một chén thuốc.”

Hồ đại phu nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt phong thần tuấn lãng, khí độ tôn quý, bình tĩnh liếc nhìn thật nhiều bạc, vuốt vuốt chòm râu găt đầu một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài tự mình sắc thuốc. Hắn nhìn ra nam tử này rất coi trọng cô gái xinh đẹp không gì sánh bằng ở trong ngực, những thứ không nói khác, chính là bạc quan trọng hơn cho nên hắn không thể nào sơ suất a!

Từ Tâm đường chỉ là một y quán bình thường, bên trong sạch sẽ đơn sơ. Hiên Viên Húc ngồi nghiêng trên một cái ghế rộng dựa vào tường, đem chăn bao lấy Sính Đình chặt chẽ. Hắn lo lắng trùng trùng cúi đầu dán mắt sát vào gương mặt nóng của nàng, chỉ hy vọng lạnh lẽo trên mặt hắn có thể giảm bớt một chút khổ sở trên mặt của nàng. Ngay cả hô hấp của nàng cũng nóng, nhất định là rất khó chịu?

Trong mắt hắn tràn đầy tự trách cùng thương tiếc, nhất định là ngày hôm nay hắn ở trên xe dây dưa nàng, khiến cho nàng nhiễm lạnh. Trước kia nàng chịu khổ quá nhiều, tâm tư vốn đã nặng nề, lại không thích nói với hắn. Bị nẫu phi hắn đối đãi không khách khí, nhất định nàng đã suy nghĩ lung tung rất lâu? Bà nhất định đã làm khó dễ nàng! Nhưng nàng không biết, nàng bị làm khó một phần thì hắn đau thương hơn một phần, nàng chịu khổ sở một phần hắn sẽ đau thương đến trăm phần!

Tiểu Nam nhẹ chân nhẹ tay bưng một chén canh gừng nóng đi vào, Hiên Viên húc lập tức nhận lấy canh gừng nhàn nhạt nhấp một miếng, cảm giác nhiệt độ vừa phải, liền bưng canh gừng dứt tời khoe miệng Sính Đình, tuy nhiên nàng không ý thức chút nào cũng không há mồm. Hắn không chút do dự giữa đầu uống một hớp canh gừng cay, ngay trước mặt Tiểu Nam cúi đầu hướng về phía cái miệng nhỏ nhắn của nàng mớm xuống.

Tiểu Nam mặt không đổi sắc yên lặng xoay người lại, trong lòng từng lần một nói thầm "Phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nhìn" !

Hiên Viên Húc mớm xong một chén canh gừng, Sính Đình hình như tốt hơn một chút, không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng. Hiên Viên Húc vừa mừng vừa sợ, ý bảo Tiểu Nam đi bưng một chén nước nóng, hắn mừng rỡ không thôi liên tục hôn môi của nàng, lại thương yêu sờ sờ gương mặt đỏ hồng của nàng, trên trán nàng vẫn không đổ mồ hôi, thân thể lại đang sốt cao, nhất định rất khát nước rất muốn uống nước!

Chờ hắn lại mớm cho Sính Đình uống xong một chén nước nóng, Tiểu Bắc bưng chén thuốc nhiệt độ vừa phải tiến vào. Hiên Viên Húc cũng bắt chước làm theo khi này, hắn hớp một ngụm thuốc đắng, lại mớm đến bên môi của nàng để cho nàng nuốt xuống. Có lẽ vì thuốc rất đắng, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, cự tuyệt không muốn uống... Hiên Viên Húc rất kiên nhẫn cùng nàng ma sát, đôi môi chống đỡ trên môi của nàng không cho nàng đem thuốc phun ra. Như thế lặp lại, một chén thuốc tốn thời gian rất lâu mới mớm xong.

Đợi mãi cho đến khi uống thuốc xong nàng mới hơi đỡ mồ hôi, sau đó yên lặng ngủ thiếp đi, hắn mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, về mặt căng thẳng mấy canh giờ mới thư giãn xuống. May mắn là hôm nay hắn không yên lòng về nàng, nhất định phải tới trong am xem nàng, may mắn là hắn đến rồi! Nếu không thì hậu quả như thế nào hắn cũng không dám tưởng tượng.

Sính Đình ngủ mê không tỉnh nhưng vẫn cảm giác có người một mực hôn trán và mặt của nàng, tay khẽ vuốt mặt của nàng. Người được mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt quen thuộc, nàng cảm giác hình như Hiên Viên Húc đang ở bên người, cũng mấy lần muốn mở mắt ra, hé miệng nói chuyện, nhưng vẫn có lòng không đủ lực. Trong mơ hồ cũng cảm giác được cái gì đó mềm mại lạnh lạnh dán trên bờ môi, thân thể nóng rực làm cho nàng theo bản năng mút chặt thứ mềm lạnh đó, lúc đó cổ họng lại khô khan, cảm giác chất lỏng ẩm ướt rót vào trong miệng, bởi vì thật sự rất khát, cho nên nàng cố hết sức nuốt. Nhưng uống càng về sau lại vừa đắng vừa chát, nàng cố hết sức kháng cự muốn thoát khỏi thứ cay đắng kia, nhưng lại bị buộc nuốt xuống, suy nghĩ muốn phân biệt có phải Hiên Viên Húc hay không cũng dần dần mờ lung, cuối cùng chỉ có thể vô ý thức ngủ thật say.

Hiên Viên Húc vội vã ôm Sính Đình trở lại trong am, Thính Vũ vẫn còn lo lắng đi lòng vòng ở trong phòng. Hiên Viên Húc bảo nàng ta nhanh đi thay quần áo ướt mồ hôi cho tiểu thư, cũng đem thuốc và ngân lượng giao cho nàng ta.

Sau khi chờ Thính Vũ giúp Sính Đình xử lý tốt toàn bộ, cả người hắn buông lỏng tựa ở đầu giường, một bàn tay yêu thương xoa gò má tròn nhắn như mỡ đông của nàng, thấy nàng hô hấp đều đặn yên lặng ngủ, một cái tay kia thăm dò cái trán của nàng, cảm giác nhiệt độ trên trán nàng giảm rất nhiều. Khóe miệng hắn mới khẽ nâng lên một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo, giống như nhẹ nhàng thở ra một hơi

Cho đến khi sắc trời bên ngoài một mảnh mênh mông, xem ra đã là lúc tảng sáng, Thính Vũ đang nóng nảy hoảng hốt một lần nữa thúc giục, lòng hắn mới tràn đầy không muốn, nhẹ nhàng ôm Sính Đình, cúi đầu lưu luyến hôn môi như cánh hoa anh đào của nàng, hắn rất muốn có thể ở bên cạnh nàng nhiều hơn! Vành tai mái tóc chạm vào nhau như vậy, thật lâu sau, hắn mới cẩn thận từng bước đi cùng bọn người Tiểu Bắc rời khỏi Bạch Vân am.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Không chung bánh mìn thầ chung giọng điệu

Giữa trưa, lúc Sính Đình tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân mệt là vô lực, cả người mềm nhũn, đầu vừa cử động liền cảm giác choáng váng hoa mắt, ngay cả đứng dậy cũng rất khó khăn, miễn cưỡng nhúc nhích cổ tay, lại phát hiện phía trên có thêm một đồ vật. Nàng cố sức ngẩng đầu liếc mắt nhìn, lại phát hiện là lác tay Mục thần châu của Hiên Viên Húc. Trong lòng nàng tràn đầy nghi hoặc khó hiểu, không phải nàng đã nhờ người trả lại cho hần rồi sao? Tại sao lại chạy đến trên cổ tay của nàng? Chẳng lẽ tối hôm qua thật sự là hần ở bên cạnh nàng? Nàng mơ hồ trong mơ hồ, không phân biệt được còn tưởng đó chỉ là cảnh trong giấc mộng mà thôi.

"Thính Vũ!" Nàng yếu điệu vô lực hướng bên ngoài nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi? Thật tốt quá!" Thính Vũ nghe được âm thanh của nàng, vui mừng chạy vào, mấy bước đã đến bên người nàng. Sau đó sờ sờ cái trán của nàng, cảm giác đã không nóng, không nhận được xấu hổ nói với nàng: "Đều tại hôm qua ta ngủ như chết, người bệnh nặng như vậy ta cũng không phát hiện, người nên nằm nghỉ thật nhiều, ta đi bưng cháo lại." Nói xong lại vội vã chạy ra ngoài.

Đôi khi tinh thần nàng thanh tỉnh một chút, Thính Vũ không đợi nàng hỏi liền trực thưng đồ đậu—— một cốc một thực nói cho nàng biết, tối hôm qua Hiên Viên Húc thật sự đã tới, nhờ có hần phát hiện nàng sốt cao hôn mê bất tỉnh, sau đó lại vội vàng mang nàng đi xuống chân núi tìm đại phu, nếu không bệnh của nàng làm sao tốt nhanh như vậy a!

Nàng nghiêng người dựa vào gối rũ mắt xuống nghe, trầm mặc không nói, rất lâu mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chợt cực kỳ mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Nàng không phải người có tâm địa sắt đá, cũng hi vọng lấy được nam tử thương yêu cô gái bình thường, nội tâm cũng rung động và mềm lòng! Nhưng bọn họ căn bản là không thể nào ở cùng nhau, xuất thân của hần quyết định thể tử của hần phải là nữ tử có thân phận xứng với hần, dòng dõi gia thế tương xứng mới không bôi nhọ địa vị của hần. Không chung bánh mìn thầ chung giọng điệu, đánh chết nàng cũng phải không nguyện ý làm thiếp của hần. Có lẽ đúng như An vương phi từng nói, đáy lòng nàng cũng mơ tưởng thứ không thuộc về mình, cho nên đáng bị người khác xem thường và khi dễ!

Hiên Viên Húc đối với nàng rất tốt, chăm sóc nàng rất tốt, nàng rất sợ mình không kháng cự được dịu dàng của hần, đắm chìm trong tình cảm nóng bỏng của hần, sau đó chạy về phía lồng ngực ấm áp của hần như là lao đầu vào chỗ chết. Nhưng nàng lại vô cùng tự ti, sợ ở bên nhau không lâu, sau này hần lại trái ôm phải ấp, nàng chỉ có thể bắt lực đứng ở một bên đau lòng buồn bã rơi lệ, đến mức cả trái tim chết lặng một chỗ. Có lẽ bởi vì nàng ích kỷ, cho nên nàng chỉ có thể thừa dịp bây giờ còn có thể cự tuyệt hần thì cứng rắn bảo vệ mình, ít nhiều lưu lại một con đường lui, không đến nỗi về sau phải thua cả ván bài! Trong lúc miên man suy nghĩ nàng lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sau khi Hiên Viên húc rời khỏi Bạch Vân am thì gấp rút chạy tới hoàng cung, liên tục bận rộn đến xế chiều mới trở lại An Vương phủ, bước vào Thanh Ngọc hiên đã thấy An vương phi lặng lẽ ngồi ở bên trong chờ của hần.

Bà nhìn về mặt trầm lặng của Hiên Viên húc, nhẹ giọng mỉm cười không hài lòng: "Tại sao trễ như vậy mới trở về? Muốn con bồi mẩu phi ăn một bữa cơm cũng không thấy bóng dáng đâu."

Chân mày xinh đẹp của Hiên Viên Húc khóa thật chặt, nhưng vẫn cung kính hướng vương phi chào một cái.

An vương phi cố tình bình yên vô sự nói: "Phượng Nương tới vương phủ cũng lâu rồi... , khi còn bé các con thường hay gặp mặt, lát nữa con hãy tới trong viện của mẫu phi ăn cơm, như vậy con có thể gặp mặt nàng một chút, còn mấy ngày nữa là yến hội hoa mai tới rồi, con cũng phải kiểm kê tâm tư thật tốt, đến lúc đó vì phụ vương và mẫu phi mà chọn một nàng dâu hiền! Trừ chính thể ra, con cũng phải chọn thêm mấy nữ tử vì vương phủ khai chi tán diệp mới hợp lẽ."

Hiên Viên Húc tự tay đem ly trà bưng cho An vương phi, chính mình cũng uống vài ngụm, nhân nhạp nói: "Nhi tử vừa mới ăn rồi! Mấy ngày nay trong triều quá nhiều chuyện, chắc hẳn mẫu phi đã nghe nói qua, nhi tử cũng không có biện pháp phân chia thân thể, mong mẫu phi thông cảm!"

An vương phi xuyên qua hơi nước mờ mịt trên ly trà, nhìn hần chăm chăm: "Thật sự là vì chuyện trong triều? Tại sao đêm qua ta nghe nói thái tử ca ca của con phái người đến tìm con nhưng con cũng không có ở đây?"

Ngón tay thon dài của hần nhẹ nhàng đẩy ly trà lại, cúi thấp đầu không chút để ý nói: "Đêm qua có chút chuyện ngoài ý muốn phải xử lý, hôm nay nhi tử và thái tử ca ca đã ăn cơm ở Đông cung."

An vương phi rũ mắt xuống, nhất thời giọng nói có chút cứng rắn: "Nói như vậy, ở trong yến hội mẫu phi sẽ tùy ý giúp con chọn thể tử phi, chọn thêm một trắc phi nữa, con thấy như thế nào?"

"Mẫu phi thích chọn bao nhiêu thì cứ chọn bấy nhiêu đi?" Hiên Viên Húc giống như không hề thắc mắc nhẹ nhàng nở một nụ cười.

An vương phi không khỏi vui mừng ra mặt: "Nói vậy là con đồng ý? Mẫu phi giúp con lựa chọn xong rồi, nhân tiện đi xem ngày tốt để con kết hôn, con thấy như thế nào?"

Khóe miệng hần nhẹ nhàng cong lên một nụ cười lạnh, chợt ngẩng đầu nhìn thẳng An vương phi không khách khí nói: "Nếu mẫu phi cảm thấy tốt thì mẫu phi tự mình cưới đi! Con chỉ cưới một người mà con thích."

"Cái gì! Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy mà con cũng có thể nói ra?" An vương phi cũng tức giận, đẩy ngã ly trà trên bàn, có chút tức giận nhìn hần chăm chăm.

Hiên Viên Húc lạnh nhạt buông mắt nhìn xuống đất nói: “Nếu như không phải là con thích, cưới về không phải lãng phí gạo của vương phủ sao? Người con xem trọng mẫu phi thấy chương mất, người mẫu phi xem trọng con nhìn không vừa mắt!”

Hắn còn chưa nói xong, đột nhiên "Bốp" một tiếng, trên mặt một trận đau rát, thì ra là vương phi đứng dậy giơ tay, hung hăng tát một chương tới đây. Mặt hắn bị đánh nghiêng về một bên, rồi từ từ xoay lại, ánh mắt hắn vẫn như cũ, sau đó lại nhìn mặt đất lần nữa, yên lặng nhẫn nại.

An vương phi giống như không dám tin nhìn cái tay phải đã tát hắn, lại nhìn năm đầu tay đỏ hồng trên gương mặt trắng sáng của con trai. Bà nắm thật chặt cái tay không ngừng run rẩy, mắt nhanh chóng đỏ lên. Đánh vào thân con, thương tâm ở mẹ! Từ nhỏ đến lớn ngay cả đầu ngón tay nàng cũng không nổi đánh hắn, vậy mà nữ tử kia lại phá hư tình cảm mẹ con mười chín năm của bọn họ.

"Bởi vì nữ nhân kia sao? Bị ma quỷ ám ảnh nên ngay cả mẫu phi nói mà con cũng không nghe sao? Cả gan làm loạn bất chấp mọi thứ sao?" An vương phi hung hăng quát lớn, đau lòng chất vấn, là cha chứ khóc. Bà nhọc lòng như vậy là vì ai, còn không phải vì hắn, vì vương phủ, có khi nào bà vì lợi ích của bản thân mình?

Hiên Viên Húc nhắc vạt áo lên quỳ xuống, cúi đầu không nói một lời.

An vương phi kiêu ngạo ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt cay nóng rớt xuống. Mặt bà không chút thay đổi lạnh lùng nói: "Con đã bận rộn như vậy, mẫu phi sẽ tự giúp con chọn nàng dâu, con cứ an tâm chờ ngày làm tân lang đi!" Nói xong không đành lòng lại nhìn Hiên Viên Húc một cái, đem khăn gấm bưng bát ở trên mặt lão đạo vọt ra Thanh Ngọc hiền.

Sính Đình ở trong phòng ngủ cả ngày, uống mấy phần thuốc, trong miệng tất cả đều là cay đắng, lúc trời sắp tối, nàng đứng dậy mặc y phục thật dày ngồi bên cửa sổ hít một luồng không khí tươi mới. Đột nhiên nàng có cảm giác nhìn về hướng cửa viện, nơi ấy có một nữ tử đang đứng, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, áo trắng bông bênh xinh đẹp tuyệt luân, nàng kia vô cùng lười biếng dựa nghiêng ở dưới tàng cây, hết sức thanh thản nhìn Sính Đình chăm chú, cảnh vật xung quanh viện lập tức trở thành phụ gia của nàng, trở thành một bức họa duy mỹ. Thấy Sính Đình nhìn sang nàng kia khẽ mỉm cười, lại làm tất cả phong cảnh tốt đẹp trong thiên địa đều có chút ảm đạm phai mờ.

Ánh mắt Sính Đình lấp lánh, nước mắt chậm rãi chảy qua gò má, lộ ra nụ cười. Nàng giống như một đứa trẻ đi lạc không tìm thấy đường về nhà, đột nhiên nhìn thấy mẫu thân, lập tức kích động đứng lên muốn chạy như bay qua đó, mà toàn thân lại vô lực ngã xuống.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh! Nữ tử áo trắng vạt áo tung bay, tóc đen nhảy múa, trong nháy mắt liền bay vút đến bên người nàng, vội vàng đỡ lấy nàng: "Quá tôn trọng tự tôn của ta rồi! Dáng dấp ta dọa người như vậy sao?" Nàng kia bất mãn oán trách, khoe miệng cũng vẽ ra nụ cười, âm thanh kia êm ái dễ nghe, giống như nước chảy nhỏ giọt nhuận lòng người.

"Thảm Y Nhân! Tỷ đúng là hù dọa ta rồi! Tỷ nói sẽ trở về tìm ta, tại sao không tới sớm một chút chứ?" Sính Đình nũng nịu oán trách, ngay sau đó ôm nàng kia một cái, nằm ở trong ngực nàng kia thật thanh thoát ồ lên, đem một đoạn thời gian đau khổ bị thương và bất lực này hóa thành nước mắt thương tâm toàn bộ vùi vào trong y phục của nàng kia.

"Xin lỗi!" Thảm Y Nhân thương tiếc nhìn Sính Đình, đưa tay vuốt ve tóc mái của nàng.

"Tỷ còn sống, thật tốt!" Sính Đình mặt đầy nước mắt, vừa khóc vừa cười ở trong ngực nàng kia cọ tới cọ lui

"Trời ơi! Muội không phải đang trả đũa ta đó chứ?" Thảm Y Nhân có chút bất đắc dĩ vỗ nhẹ lưng của nàng, giống như dụ dỗ đứa bé: "Tổ tông ơi! Y phục này là màu trắng, còn rất mới đó! Không phải tiểu nhân đã đến tìm ngài rồi sao?"

Sính Đình "Hi hi" một tiếng, mỉm cười rách gáy, cúi đầu thẹn thùng lau nước mắt trên mặt.

Thảm Y Nhân ôm lấy nàng vội vàng giải thích: "Thật ra thì ngày hôm qua ta đã đến kinh thành, nhưng muội ở nơi này có hai hộ vệ bản lĩnh không tệ, ta không muốn kinh động bọn họ! Không thể làm gì khác hơn là giả dạng làm khách hành hương ghé ngang đi vào." Ngày hôm qua nàng đến Chương phủ tìm Sính Đình trước, lại biết được Sính Đình đã trở về trong am. Bất quá cũng thật may mắn là nàng đã đến Chương phủ, rốt cuộc để cho nàng phát hiện mẹ con Triệu thị đang giận dữ, đây thật sự là một chuyện chơi đùa thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Con của giá lâm

"Hộ vệ gì?" Sính Đình nâng mắt hồng hồng lên hỏi nàng ta, một am ni cô hương khói không thịnh vượng còn có hộ vệ? Nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, nhất định là Hiên Viên Húc phái người canh giữ ở chỗ này, trái tim nhất thời xổng lên một cảm giác phức tạp khó tả.

Nàng rầu rĩ nhẹ nhàng xoa trán một cái, tạm thời vứt bỏ mọi phiền não buồn khổ, buông lỏng tựa vào trong ngực Thảm Y Nhân, trên bộ mặt tuyệt mỹ dần dần lộ ra vẻ vui mừng, chợt lại có chút thấp thỏm lo lắng hỏi: "Chuyện của tỷ xử lý xong chưa? Sẽ không có người đuổi giết tỷ nữa chứ?"

Lúc trước nàng và Thính Vũ ở phía sau núi cứu được Thảm Y Nhân lúc đó bản thân nàng ta bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Chủ tớ hai người thấy nàng

ta đôi mày thanh tú hài hòa với tóc mai, màu da trong suốt dịu dàng, sinh ra đã đẹp để động lòng người, suy đoán nhất định là thiên kim nhà giàu nhu nhược yếu đuối gặp phải đạo tặc, không khỏi vì hoàn cảnh không may của nàng ta mà đau lòng rơi lệ. Vậy mà khi vết thương tốt lên một chút thì mỹ nhân này liền cần rằng nghiêng lợi, nắm móng vuốt, la hét muốn đi báo thù, cũng đồng dạng tuyên bố nhất định sẽ giết sạch kẻ thù, sau đó trở lại tìm các nàng. Bá đạo cuồng vọng giống như Ác La Sát làm Sính Đình và Thính Vũ cả kinh cảm đều muốn rớt xuống, nàng ấy mắt sáng long lanh, sóng mắt dịu dàng như vậy có thể giết người sao?

"Những kẻ truy sát ta toàn bộ đã chết sạch rồi! Về sau ta có thể đổi tên là con của giang hồ, xông pha." Thẩm Y Nhân nhẹ nhàng băng quơ vài câu, đáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió.

Một tay nàng ta ôm lấy Sính Đình một tay nâng cằm lên vô cùng tương tượng nói: "Ý định của ta là về sau sẽ cầm dây cương ngồi trên lưng ngựa, du ngoạn khắp nơi, tới các đất nước giàu đẹp, bốn biển là nhà, đi tới bất cứ nơi nào!"

Ánh mắt mỹ lệ của Sính Đình bỗng chốc lóe ra ánh sáng long lanh, nghiêng đầu chết sống bám lấy nàng ta không buông tay: "Ta là ân nhân cứu mạng của tỷ, tỷ phải tri ân đồ báo, đi đâu đều phải mang ta theo." Dù sao nàng cũng không có nhà để về, không có chỗ để đi, ở Bạch Vân am lại rất bảo thủ, không bằng làm bạn với Thẩm Y Nhân, nếu có thể giống như nàng ta nói vậy cũng không uổng phí một kiếp làm người.

"Như vậy à?" Thẩm Y Nhân râu rĩ xoa xoa cái cằm mê người, cười như không cười nhìn nàng nói: "Chuyến đi này sơn cao thủy viễn khổ cực vất vả, muội bỏ được cái người Thanh Long Chiến Thần kia sao?"

Sính Đình mặt lập tức đỏ, ngồi dậy cúi đầu níu lấy vạt áo nhỏ giọng nói: "Cũng biết không thể gạt được tỷ, hắn không phải của ta." Tiếp theo liền nghiêm trọng uy hiếp Thẩm Y Nhân: "Ta muốn đi theo tỷ! Ta không sợ khổ cực vất vả, nếu tiếp tục ở lại trong kinh thành, về sau tỷ sẽ phải mua chuộc Diêm Vương, đến Hoàng Tuyền để gặp ta."

"Diêm Vương à?" Thẩm Y Nhân nhìn trời, tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi.

Nàng duỗi ngón bản cái trán Sính Đình một cái, không chút để ý chế giễu nói: "Nói nghiêm trọng như vậy, xem ra không mang muội theo thì có vẻ như ta vong ân phụ nghĩa rồi, nhưng đi theo ta, sẽ phải rời khỏi Kinh Thành, bốn phía là nhà, về sau muội cũng không thể gặp lang quân tuần tú kia rồi."

Sính Đình sờ trán, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ nàng ta một cái, gắt giọng: "Đã nói với tỷ hắn không phải là của ta! Hắn có biểu muội thanh mai trúc mã, hai ngày nữa mẫu phi hắn sẽ để cho hắn chọn thế tử phi, đến lúc đó hắn không biết sẽ có bao nhiêu vợ a, ta thì tính là cái gì..." Âm thanh của nàng càng ngày càng thấp, càng nói càng chán nản, lòng chua xót, cuối cùng thấp đến mức không thể nghe thấy được nữa.

"Ở kinh thành này ngoại trừ phần mộ của cha mẹ ta, ta cũng không có nhà, nếu như tỷ cũng không cần ta, ta lập tức sẽ đi làm bạn với cha mẹ, cũng coi như chúng ta một nhà đoàn tụ!" Nàng lại không biện pháp chấp nhận đi làm vợ bé của bất cứ người nào, nàng cũng không muốn chấp nhận, cho nên dù chỉ là một cơ hội cực kỳ nhỏ bé, nàng cũng phải cố gắng rời khỏi nơi này.

"Nha đầu ngọc, cùng một lứa bên trời lận đận, ta làm sao có thể không cần muội chứ!" Thẩm Y Nhân hải hước nâng tay ngọc lên nhẹ nhàng khều khều cái cằm mảnh khảnh của nàng, mê đắm nhìn nàng giống như nhìn quần là áo lụa: "Có một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương muốn sống chết theo ta. Bản công tử may mắn biết bao! Để cho những người khác càng thêm hâm mộ đối kỵ dữ dội hơn nữa đi!" Nói xong thuận tay sờ soạng trên mặt tron mềm của nàng một cái, nếu như không phải nàng ta mặc trang phục nữ, hiển nhiên là một hình tượng công tử phong lưu.

"Không đứng đắn!" Sính Đình không nhịn được nhoen miệng cười, đảo qua mấy ngày nặng nề, liền đưa tay gỡ ngựa Thẩm Y Nhân. Thời gian Thẩm Y Nhân dường như ở Bạch Vân am, hai người thường đùa giỡn như thế, xem như là một loại hạnh phúc giản dị bình thường.

Thẩm Y Nhân cười ha hả, thân thể thuần thực né tránh, đột nhiên nàng vỗ nhẹ nhẹ bàn tay, như má mị thanh lâu vui vẻ hét lớn: "Thính Vũ cô nương, người nên lên sân khấu rồi!"

Thính Vũ từ từ đi vào cửa, che miệng không dám tin nhìn bọn họ, xuất phát từ nội tâm vui vẻ nở nụ cười.

Sính Đình xoay người lôi kéo tay Thính Vũ, vẻ mặt thành thật hỏi nàng: "Ta muốn cùng Y Nhân tỷ tỷ rời khỏi Kinh Thành, người thì sao? Nếu như người muốn ở lại chỗ này, trong tay ta còn có bạc, có thể để cho người sau khi lập gia đình có được cuộc sống tốt."

Thính Vũ không chút nghĩ ngợi lắc đầu một cái, trong lòng âm thầm thay nàng và Hiên Viên húc thương tiếc không dứt, sau đó nhẹ giọng kiên định nói: "Ta theo người!"

Sính Đình cảm động ôm lấy nàng, một cái tay kéo nàng, một cái tay lôi kéo Thẩm Y Nhân, trong tiếng cười rung rung kiên quyết nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này bắt đầu một cuộc sống mới, quên hết những buồn khổ và không vui mà chúng ta từng trải qua, vui vui vẻ vẻ ta nhất định phải có được toàn bộ." Hiên Viên Húc, thật sự xin lỗi! Ân tình của chàng ta chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau.

Đội sau khi Thẩm Y Nhân rời đi, Sính Đình hưng phấn mang theo một chút lo lắng, buổi tối lúc đi ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mãi không ngủ được.

Đêm qua Thính Vũ không hề nghỉ ngơi, cả ngày nay lại hết lòng chăm sóc nàng, dưới sự uy hiếp của nàng mới đi nghỉ ngơi. Nàng trơ mắt nhìn thân thể trắng kiện thon dài của Hiên Viên Húc nhảy cửa sổ tiến vào phòng, không có nửa điểm kinh hoàng luống cuống, giống như là biết hần nhất định sẽ tới.

Áo bào của hần chỉ buộc nhẹ, ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn chăm chú vào thiếu nữ mặc y phục đỏ tươi, mềm mại không xương nằm nghiêng một bên, nhu tình trong lòng bắt đầu khởi động nhưng cũng không dám đến gần nàng, hần nhìn thấy trong mắt của nàng có vui mừng lại có thống khổ. Bởi vì nội loạn ở Tây La quốc đã lan đến gần Thanh Long quốc, mấy ngày nay hần luôn bận bịu sắp xếp các công việc cho đại quân

chuẩn bị xuất chinh, sớm tuyển ra vài vị phó tướng, tham tướng, quyết định ngày mốt lên đường tới biên cảnh Tây La.

Sinh Đình nghĩ tới Thẩm Y Nhân, trong lòng không khỏi đau xót, đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng trong cuộc đời này của nàng và Hiền Viên Húc, sau này trong chốn giang hồ bọn họ sẽ là người dung nước lũ, son trường thủy viễn, vĩnh viễn không có khả năng gặp lại nhau rồi. Cho nên nàng cũng không có biểu hiện kịch liệt, chỉ là yên lặng nhìn hắn một cái, sau đó rũ mắt không nói.

Hiền Viên Húc thấy nàng không có phản đối sự xuất hiện của hắn, cũng không có quát hắn đi ra ngoài, sắc mặt dần dần có vui vẻ. Hắn cẩn thận từng li từng tí đi tới, mãi cho đến khi đến trước mặt của Sinh Đình mới ngừng lại. Thấy Sinh Đình vẫn không nhìn hắn cũng không quan tâm hắn, giống như hắn không hề tồn tại. Khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên, tay thon dài thử vuốt ve mái tóc của nàng, ừm! Không có bạt tai và dao găm. Hắn héch mũi lên mặt, được voi đòi tiên lại hướng đến vân vê vành tai mềm mại của nàng, sau đó thuận thế ngồi ở bên cạnh nàng.

Sinh Đình tâm thần có chút không tập trung, trong lòng có áy náy và bối rối lo lắng, không biết nên đối mặt với hắn ra sao mới phải, lại sợ hắn thông minh phát hiện ra ý nghĩ của nàng, không thể làm gì khác hơn là giả bộ trầm mặc. Nhưng nàng chờ cả ngày cũng không nghe được hắn lên tiếng, không khỏi hơi nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa đứng đối mặt với con người thâm thúy u tĩnh như đầm nước sâu lạnh lẽo của Hiền Viên Húc. Trong lòng Sinh Đình lo sợ, lập tức cúi đầu xuống, khóe miệng Hiền Viên Húc treo lên ý cười sung sướng, làm cho toàn thân hắn tuần mỷ phóng khoáng sinh động khác thường!

Lập tức Hiền Viên Húc như mở cờ trong bụng, âm thầm hô một tiếng: ông trời phù hộ, rốt cuộc nàng không giận ta nữa rồi! Tình hình thực tế này làm hắn không thể đè nén xúc động ôm nàng vào trong ngực thật chặt, hít hương thơm say lòng người trên cơ thể nàng, trong lòng hắn tràn đầy bình yên và hạnh phúc

Hắn đưa tay nhẹ vỗ về lưng ngọc mềm mại của nữ tử ngoan ngoãn trong ngực, không kim lòng được nói: “Ta muốn rời khỏi đây một thời gian, nàng chờ ta có được hay không? Rất nhanh ta sẽ trở lại! Đến lúc đó nếu ta phụ nàng, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh, nhất định chết không được từ tế!” Nói xong hắn buông Sinh Đình ra, thận trọng giờ bàn tay lên khỏi xương thê độc .

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ta vào cửa tương tư

Trong phút chốc lòng Sinh Đình chua xót khó tả, cố gắng đè xuống cảm xúc dòi song lấp biển trong lòng, kéo tay của hắn xuống, lắc đầu một cái, thương cảm khẽ cười nói: "Chàng không cần khó xử, ta không trách chàng, đây là số mệnh!" Hắn cũng không có lỗi với nàng, là nàng muốn có lỗi với hắn! Lúc này trong lòng giống như đang chuộc tội, dĩ nhiên nàng không có cự tuyệt Hiền Viên Húc ôm nàng vào trong ngực một lần nữa.

Thấy nàng hiếm khi ngoan ngoãn như vậy, Hiền Viên Húc vui mừng quá đỗi, bên khóe miệng tươi cười ấm áp mà thỏa mãn. Nàng nhấn tâm liên tục không để ý tới hắn, để cho lòng hắn như thiêu như đốt, cả ngày như đứng trên đồng lửa. Muốn tìm không được, muốn thấy không được, tra tấn như vậy làm cho cả người hắn khổ sở khác thường.

Nam tử ủy khuất lên án tình nhân trong ngực: “Sau này nàng không được cầm dao để lên người mình, nàng đã hù dọa ta nhiều lần rồi, còn như vậy nữa ta sẽ không sống lâu đâu!” Đối mặt với quân địch thiên quân vạn mã hắn vẫn có thể ung dung, đối mặt với lời nói lạnh nhạt của nàng hắn yếu ớt không chịu nổi một kích.

Ta vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, trường tương tư này trường tương tư ức, đoản tương tư này vô cùng cực. Bây giờ hắn đã cảm nhận sâu sắc tương tư đau khổ như thế nào rồi!

Sinh Đình vui mặt ở trong ngực hắn, trong lòng dâng lên một loại tình cảm không cách nào nói rõ, không biết tại sao có nước mắt cuộn cuộn trượt ra hốc mắt, một loại cảm xúc tên là đau lòng không ngừng quanh quẩn trong đầu. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sợ mình sẽ mềm lòng mà không bỏ được hắn. Nàng chậm rãi vờn cánh tay, không do dự chút nào, lần đầu tiên chủ động ôm trở lại eo mạnh gầy của hắn.

Hiền Viên Húc mừng rỡ khi phát hiện ra thay đổi nho nhỏ của nàng, không nhịn được thở dài hôn cái trán của nàng, từ từ trượt xuống miệng hoa anh đào của nàng, yêu thương không dứt mút hôn.

Lần đầu tiên Sinh Đình dịu dàng đáp lại hắn, đôi môi của nàng không kìm nén nổi tình cảm tách ra, để cho cái lưỡi nóng bỏng của hắn xâm lấn, cùng đầu lưỡi của nàng giao xoa. Hiền Viên Húc kích động ôm hông của nàng, ti mi vuốt ve ở phía trên, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy như si như say. Chỉ cần nàng kiên nhẫn chờ hắn trở về, hắn tin tưởng mình nhất định có thể dựa vào công trạng đổi một thánh chỉ tứ hôn, lần trước từ Tây La trở về hoàng bá phụ liền không e dè muốn tiến hành phong thưởng cho hắn, bị hắn cự tuyệt, đến khi trở về những thứ công trạng kia gộp chung vào một chỗ hắn nhất định đòi lấy điều kiện này. Vì có thể lấy được nữ tử hân yêu thương, trả bất cứ giá nào hắn cũng sẽ không tiếc ! Ánh mắt của hắn kiên định chấp nhất, đối với tương lai của bọn họ tràn đầy lòng tin.

Nghĩ đến lúc chia tay, tâm tư hai người hoàn toàn khác biệt, không ai bảo ai cả hai đều quên hết tất cả ôm hôn thật sâu, nhiệt độ trong phòng từ từ lên cao, luồng không khí ái muội lưu động bốn phía.

Hiền Viên Húc động tình gọi nàng, "Sinh nhi, bảo bối, bảo bối."

Lúc hai người sắp lưu luyến triền miên, bên ngoài viện truyền đến tiếng sắc bén của đồ vật rơi xuống đất. Sính Đình bỗng chốc cả kinh, mặt đỏ lên, vội vàng đẩy hân ra, cúi đầu lại phát hiện trước ngực lạnh lẽo, hai tay nhanh chóng kéo lại vạt áo bị tàn ra, che lại bộ ngực sửa bại lộ. Trong lòng âm thầm kêu may mắn, may mắn bị cắt ngang, không phải vậy.

"Thật xin lỗi!" Hiên Viên Húc khẽ thở dốc, âm thanh khàn khàn nói xin lỗi, hai tròng mắt thâm sâu chợt lóe sáng rực rỡ, không chớp mắt, chỉ lo nhìn chăm chăm bộ ngực tuyết trắng kia của nàng. Thấy cảnh đẹp trước mắt biến mất, hân u oán không tiếng động than thở một hơi.

Sính Đình ù rũ cúi đầu cắn môi không nói, trong lòng lại khinh bỉ ý chí không kiên định của mình

"Đừng cần! Là ta không tốt!" Hiên Viên Húc cố gắng bình phục xao động không an phận, mặt như đưa đám nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Sính Đình cũng không có động, mặc hân ôm.

Ôm một hồi lâu, hân mới không nỡ buông nàng ra, từ từ giúp nàng sửa sang lại vạt áo, "Người nào nói nàng cũng không cần nghe, nơi nào cũng không cần đi, cứ ở Bạch Vân am chờ ta trở lại, ta để lại vài người bảo vệ nàng." Hân tỉnh tề dặn dò nàng, chỉ sợ có người gây bất lợi cho nàng.

"Không cần, chẳng ở bên ngoài mới nguy hiểm, không cần để người lại cho ta." Sính Đình không biết nói gì, hân cho người bảo vệ nàng, làm sao nàng rời đi được?

"Ngoan, nghe lời! Chẳng lẽ nàng muốn ta ở bên ngoài vẫn không yên tâm về nàng? Hừm?" Hiên Viên Húc nhẹ giọng kiên trì.

Sính Đình rất nhức đầu, bắt đắc dĩ thúc giục hân "Vây chẳng mau trở về đi! Không phải bận rộn nhiều chuyện sao?" Hân không đi, làm sao nàng và Thâm Y Nhân thương lượng được?

Hiên Viên Húc chỉ mong sao thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này mới tốt, nhưng trời không cho người toại nguyện, thật sự là hân có quá nhiều việc, lúc này hân vẫn lo lắng cho thân thể của nàng, tranh thủ lúc rảnh rỗi tới đây. Nhi nữ tình trường, hân lưu luyến không rời ôm lấy nàng, vừa vô tội lại đáng thương nói: "Ta đây không nỡ xa nàng. . . một chút cảm động nàng cũng không có sao?"

Sính Đình ngẩn ra, nhất thời tinh thần chán nản, trầm mặc một lát mới cúi đầu nói: "Ngày mốt ta không thể đưa tiễn chàng, chàng cần phải bảo trọng!" Về sau chân trời góc bể mỗi người tự bảo trọng đi.

Hiên Viên Húc cúi đầu tỉnh tề nhìn nàng, muốn đem bộ dáng của nàng miêu tả ở trong lòng, như vậy thời gian hân xuất chinh bên ngoài mới có thể chống đỡ tiếp. Hân đứng dậy mỗi một bước đi đều nặng như ngàn quân, tim của hân không hiểu tại sao lại níu chặt, có một dự cảm rất xấu, mặc dù nàng không có cự tuyệt hân ôm hôn, nhưng nàng giống như cách hân càng ngày càng xa.

Sính Đình mất sức của chín trâu hai hổ mới khó khăn đưa hân ra ngoài viện, tận lực né tránh ánh mắt đáng thương tội nghiệp của hân, xoay người đi trở về, đột nhiên phía sau có một đôi cánh tay sắt đưa tới, nàng đã rơi vào một bộ ngực trắng kiêu nóng bỏng: "Sính nhi, nàng kiên nhẫn chờ ta! Nhất định phải chờ ta!"

Sính Đình từ trong lòng hân quay người lại ngược đầu lên nhìn hân, vừa đứng hân cũng cúi đầu khẽ mỉm cười với nàng, ánh trắng sáng ngời chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn của hân, hiện ra một mảnh ánh sáng trong veo mà lạnh lùng, lúc này nàng mới cảm giác được, thì ra nàng chưa bao giờ phát hiện hân cao lớn tuấn mỹ như vậy, mà thân hình cao lớn của hân lại càng phát ra một khí thế uy hiếp kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ được muốn thần phục hân, đi theo hân.

Trong viện hình ảnh hai người kề cận dựa vào nhau, nam tử phong thần tuấn lãng, nữ tử là lướt mỹ lệ, đúng là một đôi bích nhân.

Hân cúi đầu hôn nàng, hai cánh tay quấn vòng quanh nàng thật chặt, giống như sợ nàng biến mất không gặp được nữa. Hơi thở nóng rực của hân lượn lờ ở bên tai nàng, mang đến cảm giác tê tê đại đại: "Bảo bối! Nàng nhất định phải chờ ta!" Nói xong, hân dùng sức một lần nữa ôm lấy nàng, sau đó đột nhiên buông lỏng ra, nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người bước nhanh rời đi cũng không quay đầu lại.

Từ sau khi Hiên Viên Húc rời đi, mỗi ngày Sính Đình đều ở trong Bạch Vân am, đóng cửa không ra. Chương Mỹ Ngọc nhiều lần sai Vương ma ma tới truyền lời, nói là mùa xuân sắp đến, cả nhà muốn ăn chung một bữa cơm đoàn viên, hy vọng nàng trở về Chương phủ mừng năm mới. Nàng một mực cự tuyệt cái lý do làm cho người ta dở khóc dở cười này, nếu đã muốn rời đi, nàng cũng không muốn gây thêm rắc rối nữa.

Một ngày này gió đặc biệt lạnh, rét thấu xương, hân là thời gian tuyết rơi, nhưng u ám cho tới trưa cũng không có chút dấu vết tuyết rơi. Sính Đình chờ lâu không thấy Thính Vũ đi theo sư thái xuống núi mua sắm trở lại trong am, nàng không khỏi dậm chân một cái lo lắng muốn chạy ra khỏi đình viện, nhưng lại thấy Tĩnh Vân sư thái đáng vẻ vội vã đi tới, phía sau cũng không nhìn thấy bóng dáng của Thính Vũ.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tĩnh Vân sư thái, trong lòng Sính Đình dâng lên một loại cảm giác cực kỳ lo lắng.

Sư thái vẻ mặt hồ thẹn đưa cho nàng một tờ giấy, Sính Đình không chút do dự nhận lấy, chẳng quan tâm suy nghĩ nhanh chóng mở ra, nội dung trên tờ giấy cực kỳ ngắn gọn, chỉ vồn vồn có mấy câu. Đại ý là kêu nàng một thân một mình đến Lưu Tuyền Sơn tìm nha đầu của nàng, nếu như có thêm người biết nội dung tờ giấy này, hừ hừ! Thính Vũ nhất định phải chết. Nàng nhìn chữ trên giấy, lo lắng không biết bao nhiêu mới đủ, sau đó nhắc váy, không chút nghĩ ngợi chạy như bay ra khỏi Tây viện.

Sính Đình phủ thêm áo choàng liền mũ màu trắng, che kín đầu mặt, ngồi lên xe ngựa Bạch Vân am vội vã đi về hướng chân núi, cách đó không xa có mấy bóng người ẩn ẩn đi theo xe ngựa.

Lại qua hồi lâu, cửa chính Bạch Vân am lần nữa "Kèn kẹt" một tiếng mở ra, một nữ tử khoác áo choàng, đầu đội mũ trùm đầu không nhìn thấy mặt mũi

chậm rãi đi ra, ngồi lên xe ngựa bình tĩnh rời khỏi Bạch Vân am.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Con vịt đã nấu chín

Lưu Tuyền Sơn vắng vẻ hẻo lánh cách Bạch Vân Sơn hơi xa, địa hình rất dốc, một con đường nhỏ gập ghềnh uốn lượn, uốn diễn quanh co, cuộn tròn hướng lên đỉnh núi, hai bên sườn núi cao ngất xanh biếc. Trên đỉnh núi, một thiếu nữ mặt đầy vết tích mềm nhũn dựa vào tảng đá lớn bên cạnh, trong miệng bị nhét vải bố, tay chân đều bị trói.

Thấy Sinh Đình thở hồng hộc leo lên dốc núi, trong đôi mắt sưng đỏ của nàng ta toát ra vẻ khủng hoảng, nôn nóng hướng về phía Sinh Đình liều mạng lắc đầu, mãnh liệt muốn ngăn cản nàng đi qua đây, nước mắt theo gương mặt tràn đầy vết thương bầm tím của nàng ta từng chuỗi rơi xuống, rất nhanh đã ẩm ướt y phục trước ngực.

Gió bắc thổi vù vù lạnh thấu xương, quét đến trên mặt gây ra buốt nhức y như bị dao cắt. Một hơi leo lên đỉnh núi cả người Sinh Đình đỏ mồ hôi đầm đìa, không ngừng thở dốc. Nàng lấy tay vỗ bộ ngực kịch liệt đập phồng, sắc mặt tái nhợt run lập cập đi tới bên cạnh Thỉnh Vũ, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng đem vải bố trong miệng nàng ta kéo ra, lại trầm mặc không nói cời dây thừng trên tay nàng ấy.

"Hô! Tiểu thư, người đi mau. Không cần lo ta. Mau rời khỏi nơi này!" Thỉnh Vũ dùng sức trong ngực phun ra miệng một đại trọc khí, cố nén đau đớn trên mặt và tê dại khó chịu trong miệng, cố gắng thúc giục nàng rời đi. Nàng ta và Tinh Vân sư thái ở dưới chân núi giao ước nơi tập hợp sau đó liền tách ra, sau khi chọn mua một chút nhu yếu phẩm cho tiểu thư và nàng thì bị mấy nam nhân che kín miệng bắt đi, lúc đó nàng liều mạng dốc sức vùng vẫy kêu cứu mạng, nhưng lại bị người ta đánh bất tỉnh mang tới trước mặt độc ác của Triệu thị và Chương Mỹ Ngọc..

Nàng bị Chương Mỹ Ngọc hung hăng tát bạt tai tỉnh lại, sau đó bị trói chặt tay chân miệng cũng chặn lại, giữa tiếng cười ha hả đắc ý của Chương Mỹ Ngọc cùng Triệu thị bị đưa đến nơi này.

Tay Sinh Đình cố sức cời bỏ dây thừng, một tay nắm Thỉnh Vũ ôm vào trong ngực, nước mắt thương tiếc cuộn cuộn rót vào y phục sau lưng của Thỉnh Vũ, nàng khóc không thành tiếng, nói không thành câu: "Đều tại ta. Hại người. ! Phải đi, chúng ta phải đi. !"

"Muốn đi? Ha ha! Ở đây có hai tiểu cô nương, các huynh đệ mau tới đây! Chúng ta lại có thể ăn mặn rồi !" Dung Sa..d.đ.l.q.đ.. Đột nhiên trên sơn đạo xông tới mấy người đàn ông thô kệch, một đám hung thần ác sát, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt lành gì.

Sinh Đình và Thỉnh Vũ bỗng chốc ngẩng đầu lên, tròn to hai mắt, nhìn mấy người đàn ông đến gần, cả người kịch liệt run rẩy, rõ ràng là bị giật mình. Cấp bách, Sinh Đình nhanh chóng đứng lên, đôi mắt sáng quan sát xung quanh một phen, quyết đoán rõ ràng thật nhanh lòi kéo Thỉnh Vũ đi lui về phía sau.

"Lão đại, chúng ta nhặt được bảo vật a....., đáng đáp tiểu nương tử này trông thật xinh đẹp, cho tới bây giờ ta đây còn chưa thấy qua nữ nhân nào đẹp như vậy!" Một người đàn ông vẻ mặt dữ tợn ngoác nhìn Sinh Đình, bọn hắn đã bao lâu rồi chưa gặp qua người xinh đẹp như thần tiên phi tử, không khỏi phát ra âm thanh vui mừng.

"Oa, lão tử cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua tiểu nương tử xinh đẹp như vậy, da trắng như vậy non mềm như vậy. " Mấy tên vạm vỡ khác cũng chảy nước miếng, cười cợt làm vui sướng tới, lời lẽ tục tĩu tiếng gầm bên tai vang lên không dứt.

"Các người không được qua đây! Bước tới chúng ta liền nhảy xuống!" Sắc mặt Sinh Đình trắng bệch hướng về mấy tên đại hán* kia lạnh lùng quát lên. Phía sau nàng là vách núi vạn trượng, gió lạnh thổi điên cuồng làm những sợi tóc đen tuyền của nàng bay lượn trên không trung, có một ít che ở trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, lại làm cho dung nhan tinh xảo động lòng người của nàng có thêm một vẻ quyến rũ duyên dáng. Nàng đứng trước gió, y phục màu trắng theo gió bông bành, giống như muốn bay lên.

*đại hán: người đàn ông vạm vỡ

Mấy tên đại hán giống như thổ phỉ thấy bộ dáng mỉa mai hoặc chứng sinh của nàng, trong lúc nhất thời si ngốc ngoác nhìn nàng, ngược lại quên mất bắt các nàng.

"Bắt lấy bọn họ! Nhanh lên!" Đột nhiên phía sau tảng đá dưới chân núi truyền ra một tiếng nam tử quát chói tai, giống như đánh đòn cảnh cáo làm mấy tên đại hán này hoảng hốt tỉnh lại.

Lão đại trong đám người này chậm rãi đến gần các nàng, giọng nói mang theo tức hận: "Tiểu nương tử không cần hù dọa bọn ta. Đến nơi này người còn vọng tưởng có thể chạy trốn? Ngoan ngoan đi theo mấy gia xuống núi, nghe lời một chút còn có thể ít chịu đau khổ da thịt!"

"Chà chà! đáng đáp người đẹp như vậy, chỉ cần nhìn người là hàng của lão tử liền cứng lên, lão tử sẽ cho người biết cái gì là dục tiên dục tử!" Một tên khác bộ mặt dâm tà xấu bụng lên tiếng.

"Đại mỹ nhân, khoan tay chịu trời đi! Gia chờ không kịp nữa rồi, gia muốn làm người chết đi được, ha ha!" Một tên đại hán không kịp chờ đợi xoa xoa

tay, thế nhưng nụ cười đậm đàng lộ ra làm cho người ta nôn mửa.

Những tên đại hán khác từng tên về mặt mừng rỡ, trong mắt tràn đầy dục vọng, chà sát tay nóng lòng muốn thử, từ từ tiến tới gần phía hai người chủ tới Sính Đình.

Vô cùng cấp bách, Sính Đình nhìn mấy tên đại hán càng ngày càng gần, vươn tay ngọc thon dài ra vén những sợi tóc bay múa trên mặt, cùng thỉnh Vũ rung rung nhìn nhau, quay đầu một đôi thủy mâu trong suốt khinh miệt nhìn những tên xung quanh, sau đó khẽ mỉm cười quyến rũ, không chút do dự kéo Thỉnh Vũ tung người nhảy xuống vách núi.

Cổ nhân nói cười một tiếng khuyên thành, Sính Đình này trước khi chết cười một tiếng, đã đủ để điên đảo chúng sinh. Mấy tên đại hán kia không khỏi đồng thời ngây ngẩn cả người, vốn tưởng rằng là con vịt đã nấu chín bây giờ lại bay đi, còn tưởng rằng có thể bắt cái tuyệt thế mỹ nhân vui đùa một chút! Không nghĩ hai nữ tử kia tính tình cương liệt như vậy.

Đội sau khi đám hung thần ác sát đại hán vạm vỡ kia ừ ừ cúi đầu đi xa, Chương Mỹ Ngọc và Triệu thị trốn ở dưới chân núi Lưu Tuyền mới mở cờ trong bụng từ từ đi lên đỉnh núi, hai mẹ con rạng rỡ giống như là xuất ngoại du xuân cao hứng bưng bưng, nhiệt tình tăng cao không chút nào bởi vì trên đỉnh núi âm lãnh gió rét gào thét mà lui bước.

Bọc áo khoác lông dày màu đỏ thẫm, gương mặt trang điểm tinh xảo, Chương Mỹ ngọc vui vẻ không thôi đứng ở vách đá, trên cao nhìn xuống vực sâu không thấy đáy dưới chân. Không nhìn được nở nụ cười hả hê, ả cười quyến rũ vui vẻ, vui, giống như Thực Nhân Hoa đang nở tươi đẹp trong tháng giêng. Triệu thị ở sau lưng lo lắng nhìn ả, thật sợ ả sơ ý một chút cũng rớt xuống.

Chương Mỹ Ngọc hưng phấn khanh khách mà cười ra tiếng, ở địa phương nguy hiểm như vậy, tiện nhân này có chạy đằng trời! Sẽ không bao giờ may mắn được người khác cứu đi, hiện tại Thế tử không có ở trong kinh, người chỉ có xuống Hoàng Tuyền tìm Diêm Vương Gia khóc lóc kẻ lẻ thôi. Người ở phía dưới cũng đừng oán trách ta, người không vì mình trời tru đất diệt! Bởi vì người cản đường của ta, cho nên phải chết! Nếu người không chết, thế tử chỉ biết nhìn đến người, người chết hẳn mới có thể nhìn đến ta. ả nghĩ đến Hiên Viên Húc hòa nhã sang trọng sau này sẽ là của ả, ý cười trên mặt càng sâu hơn, càng đặc ý.

"Mỹ ngọc, con qua đây đi!" Triệu thị nhìn ả đứng cách vách đá thật sự quá gần, không nhìn được lo lắng hô một tiếng.

Chương Mỹ ngọc quay đầu lại nhìn về Triệu thị, như không có việc gì nói: "Mẫu thân! Sau khi thế tử trở về biết được muối muối hương tiêu ngọc vẫn nhất định sẽ rất đau lòng chứ?" Đến lúc đó ả nhất định sẽ an ủi hẳn thật tốt, lẳng lẽ hầu hạ ở bên cạnh hẳn, cho hẳn biết ả mới là người dịu dàng nhất, thiện lương nhất, nữ tử thích hợp với hẳn nhất, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ bị thâm tình của ả làm cảm động, cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy màu thạch lựu của ả.

Triệu thị đã trải qua một lúc buồn bực nóng nảy, âm thanh cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Ừ, đến lúc đó sẽ phải xem con rồi, rất nhanh ta liền có một con rể tiếng tăm lừng lẫy!" Rốt cuộc bà cũng đề cho con gái của tiện nhân Thanh Mặc kia cùng đi xuống địa phủ làm bạn với ả rồi, cũng không uống bọn họ cùng thích một người đàn ông. Về sau không còn ai đến nhắc nhở bà còn có một thứ nữ tồn tại, rốt cuộc bà thoát khỏi tảng đá nặng nề đè ở trên người rồi, xua tan ám ảnh Thanh Mặc nhiều năm che phủ trên đầu bà. Hơn nữa cuối cùng con gái của bà cũng đánh bại con gái của tiện nhân kia, sắp sửa lấy được trái tim của Hiên Viên Húc rồi.

Ánh mắt Chương Mỹ Ngọc càng thêm sáng ngời, dùng âm thanh dịu dàng nhất chậm rãi nói lên mối tình thâm kín: "Con yêu mến thế tử như vậy, con nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với hẳn thật tốt." Hai mẹ con trắng trợn nhìn nhau cười lên ha ha, tiếng cười vang vọng thật lâu trong sơn cốc mệnh mông.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tương tư thực cốt

Khí trời tháng hai có dài chim bay, không có ánh mặt trời ấm áp và gió xuân ấm áp, thời tiết âm u giống một cái đáy nồi. Một đám người khoác áo khoác dài cười trên lưng ngựa một đường bay như tên bắn về hướng kinh thành, rất là oai phong. Chạy băng băng dẫn đầu ở phía trước là một vị nam tử tuấn mỹ khác thường mặc tử y hoa phục, mây kiếm hắn tung bay ẩn vào tóc mây, mắt sáng ngời như sao, dưới sống mũi cao thẳng là hình dáng môi mỏng đẹp để hơi mỉm cười, áo khoác màu đen phía sau lưng hắn giống như đôi cánh đang kịch liệt tung bay theo gió.

Hiên Viên Húc nóng lòng trở về, một người một ngựa dẫn đầu, hắn vội vã chạy trở về gặp Sính Đình. Vốn tưởng rằng còn phải ở biên cảnh Tây La đóng giữ một đoạn thời gian, không ngờ Tây La quốc chủ chuẩn bị một nhóm người ngựa khác, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai diệt trừ thế lực nhị hoàng tử, và lại sai sứ giả ngoại giao đến Thanh Long quốc, muốn chuộc tù binh về, từ đó hai nước giao hảo, vĩnh viễn không chiến tranh.

Gắt gao theo sát hắn, Đồng Hoa giờ rời phóng ngựa chạy đến bên cạnh hắn, roi ở phía sau hắn một cái đầu ngựa, lo lắng hỏi "Gia! Vài ngày rồi ngài không nghỉ ngơi tốt, nếu không nghỉ ngơi một chút được không?" Hắn cũng là một trong những Viêm Dương Hộ Vệ, bởi vì thông minh tỉ mỉ, năng lực xuất chúng, bình thường giúp đỡ Hiên Viên Húc chỉnh lý công vụ rất nhiều, xử lý chuyện vụn vặt, hắn cùng bọn Tiểu Nam và Hiên Viên Húc có tình cảm thân thiết mà người khác không có được.

"Không được! Cũng không có bao nhiêu lộ trình, ta muốn nhìn thấy nàng sớm một chút." Hai tròng mắt xanh đen của Hiên Viên Húc hơi nheo lại, nhìn

chăm chú vào phía trước, không có nửa phần nhăn nhó, thẳng thắn nói.

Len lén đánh giá hần không biết tại sao trong lòng Đồng Hoa cảm thấy chua xót khó tả, cúi đầu trầm mặc một hồi lâu mới gượng cười nói: "Nhất định tam tiểu thư sẽ rất cao hứng khi nhìn thấy gia!"

Hần nói xong câu này, trên gương mặt đóng băng của Hiên Viên Húc bỗng nhiên kim lòng không được lộ ra một nụ cười, trong mắt cũng hơi hiện lên vẻ vui thích, làm cho khuôn mặt như ngọc động lòng người của hần tuần mỹ khác thường. Nhớ tới nàng, trong lòng hần liền tràn đầy mật ngọt, từng giọt từng giọt, liên tục cài nhau bây giờ nhớ lại trong lòng cũng có một tư vị đặc biệt. Hiện tại hần muốn nhìn thấy nàng, muốn ôm nàng trong ngực, muốn hung hăng hôn, gặm, cắn nàng, lúc này tương tư thực cốt từng khúc thành tro, cái loại nhớ nhung sâu sắc tận xương tủy đã xâm nhập vào linh hồn của hần.

Hần ở trên ngựa khề mỉm cười, âm thanh dịu dàng oán trách không hiểu phong tình người trong lòng: "Nàng ấy là người không có lương tâm! Đời này gia coi như đã thua ở trong tay nàng ấy rồi..." Ngoài miệng nói tâm bất cam tình bất nguyện, cho dù ai cũng nghe ra hần có bao nhiêu cam chịu giống như thích mật ngọt.

Đồng Hoa thấy hần vừa nhắc tới Chương tam tiểu thư chính là một bộ dáng vui vẻ ra mặt, cùng vẻ buồn bực tưởng niệm lúc trước quả thật giống như hai người khác nhau, ngay cả những người bên cạnh dường như cũng lây đến mấy phần vui sướng, nhưng mà hần ngẫm nghĩ lại, trái tim lại âm thầm buồn tiếng thờ dài: thế tử còn không biết người nọ đã.

Đang lúc ấy thì, phía trước có bốn bóng người cười ngựa nhanh như bay chạy đến, thấy bọn họ lập tức tung người xuống ngựa, "Phốc oành" một tiếng, cung kính quỳ rạp xuống ven đường.

Ánh mắt chim ưng sắc bén của Hiên Viên Húc quét đến bốn người đang quỳ gối, lập tức ghi cương dừng ngựa, uy nghiêm lớn tiếng hỏi "Mấy người các ngươi không phải đi theo bên cạnh tiểu thư sao? Tại sao tới nơi này?"

"Bái kiến tướng quân, đều do thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ tiểu thư chu toàn, thỉnh tướng quân giáng tội!" Mấy thị vệ quỳ dưới đất bộ mặt xấu hổ, tự trách mình không còn mặt mũi nào, đầu càng cúi thấp hơn.

Trong lòng hần "Lộp bộp" một cái, tay nắm dây cương tròn tuột xuống: "Các ngươi nói cái gì?" Đám Viêm Dương Hộ Vệ sau lưng hần lặng ngắt như tờ, chỉ yên lặng nhìn, bọn họ lấy làm lạ nhìn vị Thanh Long Chiến Thần khiến cho người ta kính ngưỡng đang thay đổi sắc mặt, chưa bao giờ nhìn thấy hần luống cuống kinh hoàng như vậy..

"Thuộc hạ bảo vệ không tốt, khiến người xấu được như ý, tam tiểu thư nàng. Đều là lỗi của thuộc hạ, tướng quân muốn chém giết muốn róc thịt, thuộc hạ không một câu oán hận." Dung Sa *d.đ.l.q.đ* Mấy hộ vệ xấu hổ không dứt, suy nghĩ mặc dù bọn họ không phải là Viêm Dương Hộ Vệ, nhưng cũng là người trên chiến trường, võ công cao cường bách chiến bách thắng, lại bị một Chương Nhân Pháp nho nhỏ mê hoặc, rốt cuộc theo sai người, để cho người xấu có cơ hội tổn hại tới tam tiểu thư. Nếu không phải đến thỉnh tội với tướng quân, bọn họ cũng không có mặt mũi gặp người.

Hiên Viên Húc như bị sét đánh, thân thể ở trên ngựa quơ quơ "Các ngươi đang gạt ta có phải hay không." Hần lấy tay nâng trán cúi đầu tự lẩm bẩm, cảm giác trong cổ họng có một cổ ngai ngái muốn trào ra, cắn răng gắt gao ngăn chặn nuốt trở về.

Đồng Hoa chưa từng nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của thế tử gia, trong lòng cũng vô cùng khản trương khó chịu, hần liếc mắt nhìn Tiểu Nam, người sau cắn răng gật đầu một cái. Hần lấy hết dũng khí từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, đối mặt với Hiên Viên Húc cúi đầu cung kính đem thư gơ cao khỏi đỉnh đầu, trầm giọng nói: "Gia, đây là thư lúc trước Hàn thế tử gửi cho ngài, bọn thuộc hạ sợ ngài lo lắng, tự mình che giấu, mong gia thứ tội!"

Tất cả mọi người nín thở yên lặng chờ, trong lúc này tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Hiên Viên Húc mở thư ra, tay mở thư run nhè nhẹ, hần tỉ mỉ nhìn qua một lần, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, một búng máu liền từ trong miệng phun ra ngoài. Bọn người Tiểu Nam Tiểu Bắc hoảng sợ kêu lên: "Gia! Ngài làm sao rồi!"

"Gia, ngài phải bảo trọng a!" Đồng Hoa vội vàng ngẩng đầu lên, sắc mặt xám xịt nhìn hần.

Hiên Viên Húc đau triệt nội tâm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, siết thật chặt lá thư trong tay, không đợi bọn họ nói xong, không có chút do dự, chợt lách mạnh, phóng ngựa chạy nhanh như chớp hướng về phía Lưu Tuyền Sơn mà chạy. Dung Sa *d.đ.l.q.đ* Trong lòng hần tất cả đều là khủng hoảng và không tin, nàng đã nói sẽ chờ hần trở về, làm sao có thể lừa hần. Đây nhất định không phải là sự thật! Tiểu Nam và đám hộ vệ sau lưng thấy vậy, cũng đều vội vàng cầm cương giục ngựa theo sát phía sau hần.

Trên đỉnh núi Lưu Tuyền Sơn, thời tiết âm trầm có thể chảy ra nước, một nam tử toàn thân tử y hoa phục lặng lẽ đứng ở trên đỉnh núi, đối với mọi thứ xung quanh đều ngoảnh mặt làm ngơ, không người nào nhìn thấy vẻ mặt của hần, cũng không có ai biết hần đang suy nghĩ cái gì. Phía sau hần đều là Viêm Dương Hộ Vệ toàn thân hắc y, cuồng phong thổi trúng mọi người áo bay phất phới.

Hàn Tư Luật nhận được tin vội vàng cùng Đồng Hoa chạy đến bên cạnh hần, thấy bộ mặt hần tiêu điều thể lương trong lòng có sự cảm thông, chợt thờ dài nói: "Người nên bị thương đi! Nguyện tam tiểu thư đi đường bình an, kiếp sau cả đời trời chầy!" Khi hần nghe được Hiên Viên Húc thổ một búng máu, cũng giật mình, đây là chuyện chưa từng có a!

Hần không mở miệng thì thôi, vừa nghe đến âm thanh của hần Hiên Viên Húc giống như tràn đầy phần hận tìm được đột phá miệng, chợt xoay đầu lại. Chỉ thấy hần nắm chặt hai quả đấm, cặp mắt sung huyết nét mặt cực kỳ phức tạp, hần ngửa đầu gằn kêu gầm thét: "Ông trời, người đứng là Lão Tặc Thiên! Tại sao lại đối với nàng như vậy! Người muốn báo ứng thì báo ứng trên người ta này! Người tới đây! Tới đây!.. . . ." Hần vĩnh viễn mất đi nàng! Đây không khác nào khoét tim xé phổi của hần, hần vĩnh viễn cũng không thể thừa nhận sinh mệnh của nàng đã tiêu tan. Có phải hay không bởi vì hần ở trên chiến trường giết người như ngóe, nên ông trời mới báo ứng hần nặng như vậy?

Bầu trời đột nhiên thoáng qua một tia chớp trắng bạc, theo sát là một tiếng nổ kinh thiên động địa, tiếng sấm giống như là đánh vào lòng người. Thấy hấn giống như điên cuồng, trong lòng Hàn Tư Luật cũng cực kỳ khó chịu, không thể làm gì khác hơn là tiến lên mềm giọng khuyên lơn: "Trời sắp mưa rồi, trở về đi thôi! Người như vậy sẽ hù dọa tam tiểu thư, người muốn nàng thanh thản thì đừng làm cho nàng ra đi cũng không yên lòng. . .!"

Con mắt Hiên Viên Húc tối tăm, tinh thần đều tổn thương, biểu hiện vô cùng thê thảm cười một tiếng: "Nàng còn có thể cảm giác được ta sao? Nếu như nàng không yên lòng vậy tới tìm ta đi! Dung Sa *d.đ.l.q.đ* Nhất định nàng rất vui mừng vì có thể thoát khỏi ta!" Sau khi nói xong, hấn thất hồn lạc phách đi tới vách đá, vậy mà bước chân vừa động, cả người liền bộp một tiếng ngồi dưới đất, tâm lực hấn quá mệt mỏi, khí lực cả người dường như đã tiêu hao hết.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, lại không dám tiến lên điu hấn. Lúc này lại một đạo tia chớp, chợt mưa xối xả như trút nước tưới đi xuống, trong chớp lát mọi người cũng dầm mưa ướt sũng. Tiểu Bắc lấy áo che mưa ra muốn giúp hấn mặc vào, bị hấn mạnh mẽ gạt ra. Hấn ngồi ở chỗ đó, mặt không chút thay đổi, thật lâu không có nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nam nhi có lệ không dễ rơi

Chưa bao giờ gặp qua bộ dáng như vậy của Hiên Viên Húc, lúc này trong mắt của Tiểu Nam cũng chứa lệ nóng, lấy can đảm đi lên phía trước, "Phốc oành" một tiếng giòn vang trong nước mưa quỳ trước mặt hấn, nắm chặt quả đấm nghẹn ngào nói: "Gia! Ngài đừng có gấp, có chuyện gì tất cả chúng ta đều ở nơi này, ngài chỉ cần phân phó một tiếng là được." Tiểu Bắc và đám hộ vệ ở phía sau lưng đều đồng loạt quỳ xuống, trăm miệng một lời, đồng thanh nói giống như chém đinh chặt sắt: "Xin gia phân phó! Không dám không theo!"

Cuồng phong kèm theo mưa lớn lạnh lẽo tàn sát bừa bãi trên đất đai, trong thiên địa một mảnh mênh mông. Hiên Viên Húc vô lực cúi thấp đầu giống như ngủ thiếp đi, nước mưa theo tóc và gương mặt của hấn chảy xuống, qua hồi lâu hấn mới khẽ vuốt cằm: "Các người đi xung quanh tìm kiếm, ta đi xuống đáy vực xem một chút." Nói xong liền đưa tay chống bả vai của Tiểu Nam đứng lên, cũng lập tức đi đến vách đá. Hàn Tư Luật và đám hộ vệ khản trương, Tiểu Nam và Tiểu Bắc một phen ôm chặt eo éch của hấn, lấy bản lĩnh ngày trước của hấn xuống đáy vực tìm tòi có lẽ không có việc gì, nhưng hôm nay hấn đã suy yếu đến mức đứng không nổi, như vậy không khác gì là tự tìm đường chết!

Hàn Tư Luật lau gương mặt nước mưa lạnh buốt một cái, đau thương nói: "Đáy vực đều là cây cối, chẳng có gì cả! Sau khi tam tiểu thư gặp chuyện không may ta cũng cho người đi xuống tìm kiếm xung quanh đáy vực"

Trong nháy mắt, ánh mắt từ khí trầm trầm của Hiên Viên Húc sáng lên, tràn đầy vui mừng và hy vọng xuyên qua mưa bụi đầy trời hỏi hấn: "Nhất định nàng không có việc gì đúng không? Phía dưới không có ai đã nói lên nàng. . . ." Hấn nhìn ánh mắt thương hại của Hàn Tư Luật, nói không được nữa, cái gì cũng không có ngoại trừ không có ai ngã xuống dưới, còn có một loại khả năng là thi thể đã bị dẫm thú qua lại ăn hết!

Hấn chứa chan vui mừng trở về gặp người yêu, lại đối lấy kết cục làm cho người ta thống khổ như vậy. Tạm thời hấn không thể tiếp thu đả kích trầm trọng này, từng đợt lo lắng đau thương làm cho ánh mắt nhanh chóng đỏ lên, trong mắt chảy xuống là không biết là nước mắt hay là nước mưa. Võ công của hấn cao cường lại không thể bảo vệ người mình yêu, đến nỗi hài cốt của nàng cũng không còn! Thân phận của hấn tôn quý, nhưng không làm cho nàng có được cuộc sống hạnh phúc! Rốt cuộc hấn sống còn ý nghĩa gì nữa? Hấn có nhiều công trạng như vậy thì được lợi ích gì? Lại không có người yêu cùng hưởng với hấn. Toàn thân hấn lạnh lẽo, máu đỏ tươi bên khóe miệng của hấn theo nước mưa chảy xuống thành dòng nhỏ như sợi tơ! Ai nói nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng!

An vương phi lo lắng bất an ngồi ở trong phòng khách Thanh Ngọc hiên chờ đợi Hiên Viên Húc đi ra, ly trà trong tay bùng lên lại để xuống, không nhận được đứng lên chốc lát, suy nghĩ một chút lại ngồi xuống. Cuối cùng vẫn không nén được hốt hoảng trong lòng hỏi Tàn ma ma đứng hầu sau lưng: "Thế tử gia còn trẻ như vậy lại học máu, nên làm thế nào cho phải bây giờ? Có nên truyền thái y hay không?" Bởi vì nhi tử cực kỳ không thích nhìn thấy Đồ ma ma, vào lúc này bà cũng không muốn chạm vào nghịch lân* của hấn, cho nên đổi thành vú nuôi của Hiên Viên Húc, Tàn ma ma theo hầu bên người. Tàn ma ma đã từng chăm Húc nhi khi còn bé, tình cảm với nhi tử cũng không bình thường.

*Nghịch Lân (ý nói chỗ hiểm): Có một loại cự long, trên cổ nó có một khối vảy máu trắng, hình trăng lưỡi liềm. Người ta gọi nó là Nghịch Lân. Tính con cự long này rất điềm đạm, nhưng khi có ai chạm vào chiếc vảy trắng của nó. Nó sẽ giống như ngọn núi lửa mà bộc phát ra vô số long uy. Dùng Nghịch lân là để chỉ mỗi người đều có một giới hạn không thể chạm vào.

Trong lòng Tàn ma ma cũng rất yêu thương Hiên Viên Húc, đối với thế tử mà mình chăm sóc từ nhỏ đến lớn, bà cũng yêu thương giống như con trai ruột của mình. Bà thất vọng tay ngẫm nghĩ một lát, mới nhỏ giọng khuyên nhủ: "Thế tử gia là cấp hóa công tâm mới đưa đến khi tức không bình thường, trái lại phun ra một búng máu tươi sẽ có lợi hơn, không nhiều đáng ngại! Nếu bực mình tồn tại trong ngực mới là chuyện xấu a! Về phần thái y, chờ thế tử gia đi ra vương phi mới có thể quyết định." Bà biết Hiên Viên Húc bẩm sinh mang tính khí phách vương, chuyện hấn không muốn làm, vương phi ép buộc cũng chẳng ăn thua gì!

Mặc dù không biết Tàn ma ma nói thật hay giả, trong lòng An vương phi vẫn cảm thấy an ủi, không giống như đứng đồng lửa ngồi đồng than như vừa rồi nữa. Mới vừa nghe hạ nhân hồi báo Hiên Viên Húc toàn thân ướt đẫm trở về vương phủ, tuy bà có chút lo lắng hấn bị cảm lạnh nhưng vẫn rất vui mừng. Kể từ lần trước mẹ con hai người bởi vì nữ tử kia mà tranh cãi một trận âm ỉ, không tới hai ngày Hiên Viên Húc liền xuất chinh, yến hội hoa mai cũng chỉ

mời các thiên kim tiểu thư họp mặt não nhiệt, bà cũng không thực sự tùy tiện cợn thê từ cho con trai.

Có hai tháng không có thấy con trai, bà cực kỳ nhớ nhưng. Nhưng nghe thấy hạ nhân áp a áp ứng hồi bẩm Thế tử gia thổ huyết, lúc đầu bà nửa tin nửa ngờ, sau đó không khỏi trước mắt biến thành đen, trong lòng bàn tay từng đợt lạnh run. Nhóm người An Thân Vương thay mặt hoàng thượng đi tuần tra, rốt cuộc quyết định trở lại kinh thành gặp con trai một lần trước khi Hiền Viên Húc xuất chinh, sau đó lại không biết du ngoạn đến nơi nào. Lúc này vương gia không có ở trong phủ, nếu như nhi tử có chuyện gì sơ suất, bà cũng không muốn sống nữa! Nghĩ tới những thứ này bà không kịp chờ Hiền Viên Húc tới thỉnh an, liền kinh hoàng luống cuống vội vàng chạy tới Thanh Ngọc hiền muốn tự mình xác nhận mới có thể yên tâm.

Lúc Tiểu Nam Tiểu Bắc một mặt đau xót đem nguyên nhân thế tử gia thổ huyết hồi bẩm lần nữa, càng nói sắc mặt An vương phi càng ngày càng trắng, càng ngày càng lo sợ bất an. Dù thế nào đi nữa bà cũng không thể tưởng tượng thiếu nữ mỹ lệ vô song kia vậy mà đã chết, và lại còn nhảy núi mà chết. Bà chỉ hy vọng cô gái kia không mơ tưởng vị trí thế tử phi, có thể hiểu lý lẽ lui về sau một bước, cũng không phải hy vọng sau này nâng ta biến mất a! Điều này khiến bà không biết phải làm như thế nào? Hơn nữa bà cũng không nghĩ tới Hiền Viên Húc vì cô gái đã chết kia mà thổ huyết, có phải bà đã đánh giá sai sức nặng của cô gái kia trong trái tim của Húc nhi rồi không? Nhất thời bảy tư tám tưởng làm bà tâm loạn như ma, không khỏi lo lắng trùng trùng đưa mắt nhìn Tần ma ma.

"Mẫu phi!" Mặt Hiền Viên Húc xám xịt, chỉ đối xuống quần áo ướt sũng, về mặt không khí trầm lặng từ nội thất chậm rãi đi ra ngoài, bước chân giống như là kéo khóa sắt thật dài, vô cùng nặng nề chậm chạp.

"Húc nhi." An vương phi đau lòng nhìn con trai sợi tóc tán loạn, khí sắc không tốt, thể nhưng không biết mở miệng như thế nào, nhất thời cứng họng.

Gương mặt Hiền Viên Húc đầy cô đơn đau buồn, chào một cái liền đứng ở đó không nói một lời, hần như vậy thay vì nói là bình tĩnh, không bằng nói giống như một kẻ đần độn đi. An vương phi chần chờ một hồi, vẫn kiên trì nói: "Thân thể phát da, chịu đựng cha mẹ! Húc nhi, con có tiền đồ tốt, không lo về sau không có như hoa mỹ quyền, vạn lần không được tổn thương mình như vậy, con phải suy nghĩ cho phụ vương và mẫu phi nhiều hơn!"

Hiền Viên Húc âm trầm cúi thấp đầu, hần dùng tay nắm mi tâm của mình, cực kỳ mệt mỏi ghé tởm. An vương phi kinh ngạc nhìn nhi tử, bà chưa từng thấy qua bộ dáng này của hần. Giống như thế gian này không có chuyện gì làm cho hần cảm thấy hứng thú, giống như hần còn sống là một chuyện rất thống khổ rất chán ghét

"Kính xin Thế tử gia bảo trọng thân thể, cũng để Vương Gia và vương phi yên tâm a! Lão nô. Lão nô!" Tần ma ma đã từng thấy qua tiểu vương gia giống như tiểu bá vương ngang ngược can rờ, không ai bì nổi, cũng thấy qua chiến thần khí phách tao nhã, uy phong凛冽, nhưng chưa từng thấy qua thế tử sống không ý nghĩa như vậy, nhất thời không nhìn được trong mắt rung rung, giọng nói mang nghẹn ngào.

"Con rất mệt mỏi, mẫu phi và Tần ma ma mời trở về đi!" Hiền Viên húc hồ hững nói một câu, ngay sau đó mặt không thay đổi chào một cái liền vào nội thất.

"Húc nhi!" An vương phi vươn tay muốn ngăn trở hần nhưng vẫn duỗi giữa không trung không có rút về, đặt mình trong thế ngoại Hiền Viên Húc cũng đã khép chặt cửa nội thất. An vương phi đầy thương tâm thất vọng ngẩn ngơ một hồi lâu, sau đó mới vô lực dựa vào tay Tần ma ma đi ra khỏi Thanh Ngọc hiền

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Có oán báo oán

Editor: Dung Sa

Liên tiếp mấy ngày trong An vương phủ cao quý trang nghiêm đều là không khí nặng nề, nội thất Thanh Ngọc hiền càng thêm yên tĩnh như chết, Hiền Viên Húc mặt không chút biểu cảm đứng trước cửa sổ, đầu tóc giống như đã rất lâu không được chải chuốt, có chút lộn xộn. Tiểu Nam mang theo Hàn Tư Luật và Quận Vương thế tử Hiền Viên Đường tiến vào, đi lên phía trước nhẹ giọng kêu: "Gia, Hần thế tử và Quận Vương thế tử đến thăm ngài!"

Mặt ngọc của Hiền Viên Húc cũng không có một tia dao động, đứng như cũ, không nhúc nhích, giống như âm thanh bên ngoài không vào được lỗ tai của hần.

Tiểu Nam có chút khó xử quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, Hiền Viên Đường không để ý lắm cười cười: "Ngươi đi xuống đi, chúng ta ở chỗ này ngồi một chút, không sao." Tổ phụ Hiền Viên Đường là đường huynh của tiên hoàng, phụ thân của hần Hiền Quận Vương là đường huynh duy nhất của hoàng đế Vũ Đức và An Thân vương. Huyết mạch hoàng tộc Hiền Viên khan hiếm, ngược lại rất ít lực được đầu đá, mấy vị hoàng tộc thân thuộc đều thân mật tới lui.

Tiểu Nam bắt đầu dĩ âm thầm thở dài một tiếng, đi phân phó hạ nhân bưng trà vào.

Hàn Tư Luật và Hiền Viên Đường ngồi xuống vị trí cách Hiền Viên Húc gần nhất, cũng không mở miệng nói chuyện. Hạ nhân bưng trà lên, Hàn Tư Luật và Hiền Viên Đường nhận lấy đã uống vài ngụm.

Hiên Viên Húc trầm mặc một hồi, xoay đầu lại, trong con ngươi tất cả đều là tơ máu đỏ, không còn sức sống, làm cho bọn họ cảm thấy ngay cả sinh mạng cũng từng chút từng chút từ trên thân hắn trôi mất.

Hàn Tư Luật yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, chần chờ một chút mới nhỏ giọng mở miệng nói: "Ngươi không muốn nói chuyện, chúng ta cũng không nói."

Tiểu Nam và Tiểu Bắc thông minh lanh lợi đã khẩn trương bảo gã sai vặt mang thật nhiều món ăn rau thịt qua đây, lặng lẽ hưởng hai vị thế tử chỉ chỉ vào thức ăn, lại nhìn Hiên Viên Húc một chút, thấy hai vị thế tử hiểu rõ gật đầu, Tiểu Nam và Tiểu Bắc mới phóng tâm ra đi ngoài. Hai ngày nay gia đều không ăn không uống, đau lòng lại thương thân! An vương phi và đám Tiểu Nam Tiểu Bắc cũng cực kỳ sốt ruột, bây giờ có hai vị thế tử đến khuyên giải nói không chừng có lẽ sẽ ăn một chút đồ ăn nóng, nhưng bọn hắn cũng không dám bày rượu lên, sợ thế tử mượn rượu tiêu sầu, sầu càng sầu.

"Đường đệ, chúng ta còn chưa có ăn cơm, thuận đường tới quấy rầy ngươi một phen, ngươi cũng tới đây cùng chúng ta ăn một chút!" Hiên Viên Đường có khí phách sáng sủa cổ làm ra vẻ nhẹ nhõm cười trừ ghẹo nói.

Hiên Viên Húc đưa tay làm một tư thế thỉnh, lặng lẽ ngồi xuống, cầm đũa lên cùng ăn với bọn họ. Hai người thấy mặt hắn không chút thay đổi đem đồ ăn lấp vào miệng, mỗi một miếng đều nhai gần nửa ngày, không khác gì ăn vỏ cây rễ cây. Làm cho bọn họ cảm thấy những thức ăn này nhạt như nước ốc, thật sự khó có thể nuốt xuống.

Hàn Tư Luật thật sự nhìn không được nữa dừng đũa ngọc lại: "Ngươi đừng có giống như đang ăn độc được có được hay không?" Lúc hắn nghe được tin tức Sính Đình nhảy núi bỏ mạng vô cùng khiếp sợ, một thiếu nữ xinh đẹp không gì sánh bằng như vậy lại hương tiêu ngọc vẫn! Từ xưa hồng nhan đều bạc mệnh, cô nhân thật không lừa mình! Nghĩ tới Hiên Viên Húc đối với nàng nóng ruột nóng gan không giống với người thường, lúc này hắn làm sao có thể mở miệng nói với Hiên Viên Húc? Bây giờ Hiên Viên Húc chỉ huy quân đội tiến đến biên cảnh Tây La, để tránh ảnh hưởng tâm tình của hắn, Hàn Tư Luật âm thầm ngâm nghĩ mấy ngày mới viết một phong thư đến biên cảnh, bảo bọn người Đồng Hoa nhất định phải lấy quốc sự làm trọng, trể một chút hãy nói cho hắn biết tình hình thực tế.

Môi mông của Hiên Viên Húc gầy nhẹ, thân nhiên nói: "Không cần ép buộc làm khó người khác."

Thấy tình thần hắn sa sút, Hiên Viên Đường không ngừng lắc đầu thở dài, một hồi lâu sau ý vị sâu xa nói: "Hiện tại phụ vương của ngươi không có ở trong phủ, vương phi thăm thăm rất lo lắng cho ngươi...ngươi sa sút như vậy cũng vô ích! Phải giữ vững tinh thần mới đúng."

Trên mặt Hiên Viên Húc không hề phản ứng, chỉ hơi gật đầu, "Ta cũng chỉ có thể tận lực."

Tiểu Bắc vội vàng đi vào, bẩm báo Đồng Hoa trở lại. Tinh thần Hiên Viên húc bỗng chốc chấn động: "Mau truyền hắn!"

Đồng Hoa cả người phong trần mệt mỏi đi vào, vội vàng chạy vội tới trước người của Hiên Viên Húc, "Phù phù" một tiếng quỳ trên mặt đất ôm quyền cung kính nói: "Khởi bẩm gia, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, toàn bộ những ác nhân bị bắt lại đã nhận tội." Hắn bởi vì chuyện giấu thư rất tự trách, trong lòng đối với Hiên Viên Húc vẫn rất áy náy. Bốn hộ vệ không bảo vệ tam tiểu thư chu toàn không đợi gia xử phạt, bọn họ liền tự đi lĩnh 100 quân côn. Mặc dù Hiên Viên húc không có trách mắng hắn một câu, nhưng trong lòng hắn càng khó chịu, cho nên không quan tâm nghỉ ngơi, mang theo thuộc hạ triệt đầu triệt đuôi toàn lực làm rõ chuyện này, cũng coi như cho hắn cơ hội lập công chuộc tội, Viêm Dương hộ vệ làm việc luôn luôn mạnh mẽ vang dội, mới vài ngày đều làm rõ ràng chân tướng, nhưng kết quả này chỉ sợ Thế tử gia cũng khó có thể tiếp nhận!

Trong lòng Hiên Viên Húc bỗng nhiên co rút đau đớn, rừ mắt trầm tĩnh chốc lát, mới chậm rãi giương mắt, âm thanh mang chút khàn khàn: "Nói!"

Nghe Đồng Hoa hồi bẩm chuyện mà mấy tên ác đồ kia nhận tội, lòng Hiên Viên Húc đau như cắt, đều tại hắn! Mới khiến cho nàng chịu khổ. Chuyện này chẳng những mẹ con Triệu thị có phần, ngay cả Triệu thượng thư phu nhân ác độc cũng tham dự trong đó, khó trách sau khi Sính Đình gặp chuyện không may bốn hộ vệ đã từng tận tâm tận lực điều tra kỹ càng, nhưng chứng cứ gì cũng không tìm được. Nghĩ đến hắn làm cho nàng sung sướng ít như vậy, nhưng nhục nhã và khổ nạn thì từng cơn sóng liên tiếp, khí huyết trong lồng ngực hắn sôi trào, dường như lại muốn học mẫu, lại bị hắn cô nén.

Chỉ cần nghĩ tới Sính Đình đã từng bị tổn thương, trong lòng hắn liền dấy lên lửa giận hừng hực, hiện tại hắn chỉ muốn đem những tên đầu sỏ gây tội kia chặt làm trăm mảnh, nghiền xương thành tro. Hắn lạnh lùng thốt: "Đem bọn họ bắt tới đây cho gia, gia muốn cho họ biết muốn chết cũng không phải là dễ dàng như vậy, đem bọn họ róc xương lóc thịt cũng không giải hết mối hận trong lòng của gia!" Từ trong kẽ răng phun ra giọng nói tràn đầy độc ác và tàn nhẫn, làm cho mọi người nghe được sợ run lên.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Nam vẻ mặt lúng túng không đành lòng đi vào, hắn gãi gãi đầu, ấp a ấp úng nói: "Chương đại tiểu thư hẹn gia ra rừng đào ở Phi Phụng Sơn một chút, có một số di vật của tam tiểu thư nàng ấy muốn tự mình giao cho thế tử gia."

"Ha ha! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!" Hiên Viên húc tràn đầy châm chọc cười lạnh hai tiếng, sắc mặt hắn âm trầm Như Sương, cả người giống như Atula, lửa giận tràn đầy dẫn đến hành động báo thù, hiện tại đây là động lực duy nhất để hắn sống sót.

Hoa đào được trồng ở Phi Phụng Sơn vừa mới đâm chồi, không nói hoa đào, Diệp Tử lớn một chút cũng không thấy một mảnh. Chương Mỹ Ngọc một thân váy áo đỏ tươi, váy áo thật mỏng gắt gao bao lấy dáng người thành thực của ả, ả chân thành động lòng vui mừng tản bộ trong rừng hoa đào, vẻ mặt hết sức phấn khởi làm cho người ta cảm giác như ả đang du ngoạn cảnh tiên Dao Trì.

Hai nha đầu bên ngoài rừng bẩm báo thế tử đã đến đây, trên gương mặt động lòng người của ả bỗng chốc thoáng một mảnh mây hồng, trên mắt cũng động tình. ả dừng chân suy nghĩ một chút, ngẩng cao cằm nhắc nhở nói: "Các ngươi đều đi xa một chút, chớ không biết điều ở đây chường mắt!" Nói xong đưa tay thon ra sửa lại tóc một chút, hơi khẩn trương lo lắng đi nghênh đón Hiên Viên Húc.

Hiên Viên Húc mặt như ngọc, toàn thân áo đen, dáng người cao ngất, bước chân trầm ổn, sắc mặt lạnh lẽo mang theo một cỗ sát khí mạnh mẽ, gió thổi lật phật tóc đen của hắn buộc trên đỉnh đầu, sợi tóc theo gió phiêu lãng lại làm cho quanh người hắn càng thêm một cỗ âm ngoan lệ khí. Hắn miễn cưỡng đứng chấp tay, nhúu mày đáng vẻ tự nhiên mà cao quý nhìn Chương Mỹ ngọc.

Trong mắt Chương Mỹ ngọc sáng lên, mê muội nhìn hắn, nghĩ đến về sau nàng mà có thể làm bạn với nam nhân này, tâm tâm niệm niệm ở bên người hắn, không khỏi mỉm cười càng phát ra quyến rũ động lòng người.

Hiên Viên húc liếc xéo khuôn mặt đắc ý tươi cười của ả, bên trong đôi mắt không có chút nhiệt độ nào, chỉ cảm thấy một cỗ bức bối lan truyền ở ngực, làm cho dạ dày hắn không ngừng sôi trào, chán ghét muốn phun ra. Chính là nữ nhân này chỉ vì đồ kỹ với mỹ mạo của Sính Đình và vì Sính Đình có được trái tim của hắn, cuối cùng kích động Hồ thị và Triệu thị tàn nhẫn mua chuộc một đám lưu manh tới tôn thương nàng. Những người này, một người hắn cũng không bỏ qua! Lúc Sính Đình thanh tú xinh xắn hắn không thể bảo vệ tốt, mối thù của nàng hắn nhất định phải thay nàng báo! Cho dù đem những người này nghiền xương thành tro hắn cũng không xóa bỏ thù hận trong lòng! Nghĩ đến những thứ này, tàn bạo trên người của hắn càng phát ra nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Có cừu báo cừu

Thấy hắn không hề chớp mắt nhìn mình chằm chằm, trầm mặc không nói, trong lòng Chương Mỹ Ngọc đắc ý, lần đầu tiên đơn độc ở chung với Hiên Viên Húc làm cho ả vui sướng đến mức choáng váng, dĩ nhiên không phát hiện ánh mắt của hắn tràn ngập thù hận khác cốt ghi tâm, còn tưởng rằng hắn bị gương mặt xinh đẹp phong tình của mình mê hoặc.

"Sĩ vi tri kỷ mà chết, nữ vi duyệt kỷ giả dung", hôm nay đúng là ả ti mi vất óc suy nghĩ cách ăn mặc một phen, để có thể thu hút ánh mắt của hắn đặt lên trên thân thể ả, hiện tại Sính Đình chết rồi, không còn nữ tử nào đẹp hơn ả uy hiếp ả được nữa. Trên gương mặt trắng nõn của ả tất cả đều là ý thẹn thùng không đứng đắn, môi son khẽ mở, mềm mại hô: "Thế tử gia."

"Đồ đâu?" Không đợi ả làm bộ làm tịch phun nhiều thêm vài chữ, Hiên Viên Húc cau mày giống như nhằn nại không được lên tiếng cắt ngang ả, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn, rõ ràng đối với ả tròn hay méo, xấu hay đẹp cũng không cảm thấy nửa phần hứng thú.

Mặt mày hớn hở của Chương Mỹ ngọc không tự chủ được hạ xuống, trong lòng buồn bức không chịu nổi muốn điên cuồng thét chói tai, không thể làm gì khác hơn là chăm rì rì ngoắc gọi nha đầu đem một bọc quần áo màu xanh cầm tới. Dung Sa..d.đ.l.q.đ.. ả rung rung nước mắt nhìn bọc quần áo, đau lòng muốn chết nói: "Thế tử gia, những thứ này chính là Tam muội." ả nghẹn ngào không nói được, nhờ giọng khóc ồ lên, bả vai mảnh mai run rẩy, lộ vẻ diễm đam đáng yêu, cực kỳ động lòng người.

Ngay lập tức Hiên Viên húc nhanh như tia chớp đưa tay đoạt lấy bọc quần áo, ôm vào trong ngực, đè ở ngực thật chặt rồi mắt xuống không nói. Qua một lúc lâu mới dùng tay run rẩy mở túi quần áo ra, ti mi tra xét đồ vật bên trong, chỉ có hai kiện quần áo cũ của Sính Đình còn có một đôi hoa tai bằng ngọc ở bên trong.

Thấy vật nhớ người, vật còn nhưng người vĩnh viễn đã mất! Trong chốc lát hắn đau lòng không thể thở nổi, chỉ muốn bất chấp tất cả mà vùi đầu vào trên y phục lớn tiếng khóc. Nhưng cái gì hắn cũng không làm, chỉ là tràn ngập thâm tình chậm rãi vuốt ve những bộ quần áo kia, giống như vuốt ve hoa tươi, giống như vuốt ve người yêu xinh đẹp, thậm chí khóe miệng của hắn còn khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười thân nhiên so với khóc còn khó coi hơn.

Chỉ chốc lát sau, hắn lặng lẽ nhắm mắt lại, khẽ gợn bàn tay thon dài động lòng người, hai ngón tay trên tay giống như lơ đãng giật giật, sau đó không chút lưu tình xoay người nhẹ nhàng lướt đi.

"Thế tử! Người." Chương Mỹ Ngọc nhúu lại lông mày được kẻ đen tinh tế, dậm chân không cam lòng nhìn bóng lưng hắn rời đi, lời nói mời ờ lại còn chưa nói ra miệng, bất ngờ đám hắc y nhân liền vọt tới bên cạnh ả. ả há hốc mồm cứng lưỡi nhìn đám người lạnh lùng xa lạ, thoáng chốc hoa dung thất sắc, cả người sợ không thể nhúc nhích rồi.

"Là ta!" Một trận kiếm phong lãnh liệt thoáng qua, về ra từng vết máu thật sâu trên da thịt mềm hơn đậu hũ của ả. Chương Mỹ ngọc bụm mặt điên cuồng thét chói tai "A! A! Mặt của ta." Máu đỏ tươi mãnh liệt chảy theo ngón tay bụm mặt của ả, sau đó uốn lượn theo cổ tay tí tách rơi xuống đất. ả kiêu ngạo nhất là dung nhan ả? Tại sao những người này lại đối xử với ả như vậy? ả vì Hiên Viên Húc tính toán mưu kế tưởng tận làm sao lại có kết quả này? Không chịu nổi đã kích kinh thiên này ả lập tức ngất đi.

"Ừ. Umh!" Cũng không lâu lắm, trên mặt như thêu như dệt vô cùng đau đớn làm cho Chương Mỹ Ngọc tỉnh lại

ả run lẩy bẩy nhìn người phụ nữ trung niên tô son trát phấn và mấy người đàn ông thô bỉ trong phòng, miễn cưỡng chống đỡ thân thể yếu ớt từ trên mặt đất ngồi dậy. Thấy mấy tên đàn ông mê đắm đi về phía ả, ả khủng hoảng không ngừng lui về phía sau: "Các người là ai? Đây là đâu vậy? Tại sao Bản tiểu thư lại ở chỗ này?"

Người phụ nữ trung niên chán ghét liếc ả một cái, khóe miệng đỏ tươi héch lên, khinh miệt cười trả lời ả: "Cái gì đại tiểu thư? Tới nơi này của lão nương thì đều là tỷ muội ở trong động, phi! Đừng ở đó giả bộ thanh cao, bằng không lát nữa lão nương sẽ có thủ đoạn chà xát người, cho người biết thế nào là dễ chịu!"

Nghe được động ty muội, Chương Mỹ Ngọc tuy là đại tiểu thư nuôi dưỡng tại khêu phòng cũng hiểu rõ là sự việc gì, lại nhìn ánh mắt dâm tà lóe sáng của đám đàn ông kia, trong phút chốc ả sợ hãi tới cực điểm, cả người từng trận rét run, ả lắp bắp nói: ". Ngươi. Các ngươi muốn thế nào? Ta. Ta. Ta nói cho các ngươi biết a, ta là đại tiểu thư Chương phủ, ngoại công ta là Lễ Bộ Thượng Thư Triệu đại nhân, nếu như các ngươi dám đụng đến ta, ngoại công ta nhất định sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi!"

Người phụ nữ trung niên giống như nghe được truyện cười trên trời, cười ngả nghiêng ngã ngửa, phần trắng kém chất lượng lả chã rơi xuống dưới: "Ha ha! Lần đầu tiên lão nương nghe được loại chuyện cười này, ngươi đã xấu xí như vậy! Ta đây chịu thu nhận đã là phúc khí của ngươi, ngươi nhìn gương mặt của ngươi một chút đi, lão nương không có thời gian lồi thối dài dòng với ngươi, các huynh đệ, lên! Để lão nương xem xương của nó cứng bao nhiêu!"

Chương Mỹ Ngọc nghe vậy cả kinh thất sắc, kể từ lúc nào ả trở thành xấu xí rồi hả ? ả đột nhiên nhớ lại một trận kiếm quang lấp lánh cùng đau đớn kịch liệt trên mặt, kinh hoàng luống cuống, tay không ngừng run rẩy chạm vào từng vết máu vắt ngang dựng thẳng trên mặt. Hoảng hoảng hốt hốt còn tưởng rằng chỉ là ở trong cơn ác mộng, chờ tỉnh mộng ả vẫn là đại tiểu thư Chương phủ dịu dàng xinh đẹp.

Mấy tên đàn ông kia như lang như hổ cũng không đợi kịp, từng đôi mắt nóng bỏng không ngừng đảo quanh vốc người trước lối sau vãnh của ả, khuôn mặt dâm tà không chịu nổi. Mặc dù trên mặt nữ nhân này ngổn ngang vết thương làm cho người ta nhìn ghê tởm, nhưng làn da dưới quần áo lại cực kỳ trắng nõn mê người, cùng lắm thì lúc chơi ả bịt mắt của ả lại, tưởng tượng ả là một đại mỹ nhân là được

Chương Mỹ Ngọc bị những ánh mắt tràn đầy dục vọng không giấu diếm nhìn đến mức co rúm lại, giống như đã điều vui đầu vào trong khủy tay, muốn dùng cách này ngăn cản mấy tên đàn ông vô lễ dòm ngó

Trong lúc tinh thần Chương Mỹ Ngọc vẫn còn hoảng hốt một người đàn ông đã đưa tay ôm ả vào trong ngực, một người đàn ông khác tiến lên "Xích roạt" một tiếng xé rách quần áo của ả, tay bắn cách cái yếm hung hăng ả nắm chặt.

"Oa! Thật là trắng a! Đáng người này quả thật không tệ!" Một người đàn ông khác cũng chảy nước miếng đi qua hồ tỵ

"Không nhìn ra ngươi xấu xí như vậy mà được chăm sóc rất kỹ a! Ừm! Anh em ta cùng ngươi đùa đùa nghịch nghịch!" Một người đàn ông nhào lên nắm lấy hai chân của ả kéo lên, liền lột bỏ quần lót của ả. Mấy tên đàn ông khác cửa miệng đều phun ra lời nói hạ lưu vô vị, tay cũng không ngừng dạo chơi trên cơ thể nở nang của Chương Mỹ Ngọc.

Đã bao giờ Chương Mỹ Ngọc chịu qua loại nhục nhã này, sợ tới mức điên cuồng vùng vẫy thét chói tai: "Các ngươi cút ngay! Lấy tay bắn thiêu của ngươi ra! A! Đừng đụng ta.", thế nhưng phản kháng như vậy lại càng kích thích dục vọng của nam nhân, làm cho bọn họ càng thêm hưng phấn không thôi. ả làm sao địch lại những nam nhân Lực Đại Vô Cùng, chỉ chốc lát ngay một mảnh vải nhỏ cũng không còn, bại lộ trước ánh mắt đói khát của đám đàn ông

ả hoảng sợ đến mức nước mắt đều lòi ra, nhưng cũng không thể ngăn cản bọn ác lang chút nào, ả đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía người phụ nữ trung niên vẫn chưa rời đi, nhưng người phụ nữ kia một mực đứng một bên thưởng thức kịch hay, vẻ mặt không chút hứng thú nhìn về ả. ả tuyệt vọng đem con ngươi đóng chặt, một dòng nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt rơi xuống, đọng đầy trên đất.

Giây lát trong phòng liền truyền ra tiếng kêu đau thảm thiết của Chương Mỹ Ngọc, "A! Đau a! Ừm — umh ——— ô" một người đàn ông ra tay gọn gàng kéo cằm của ả xuống, tránh cho ả tự sát phá hư thích thú của anh em, hơi thở nặng nề của đàn ông và lời nói khó nghe tiếp tục truyền ra ngoài.

"Làn da thật trơn trượt! Quả đào cũng non mềm!"

"Con bà nó, con nít thật là tốt! Ngao."

"Từ Đại Đầu! Ngươi nhanh lên một chút, lão tử còn chờ đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hai mỹ nam

Một đám người áo đen trên lưng mang cung, thất lưng vắt trường kiếm nhanh chóng chạy lên đỉnh Lưu Tuyền Sơn, bọn họ hành động nhanh nhẹn, thân hình kiện tráng, đi lại trên đường núi gấp ghe như giẫm trên đất bằng. Người thanh niên anh tuấn kiệt xuất cảm đầu uy nghiêm vung tay lên, đám người hắc y nhân che mặt cao lớn vạm vỡ ở phía sau lập tức không chút lưu tình ném thứ đang xách trong tay xuống mặt đất

Tám nam nhân máu thịt be bét khó khăn nhích ở trên mặt đất, trong miệng nổi điên kêu khóc: "Hào hán tha mạng a! Việc đó không liên quan đến chúng ta a, tiểu nhân cũng là bị người ta chỉ điểm, tiểu nhân cũng không dám nữa. Tha cho tiểu nhân đi!"

"Tiểu nhân thật sự không biết vị cô nương kia có lai lịch lớn như vậy a! Ô!" Mấy tên không ngừng kêu gào mặt mũi đều bầm dập, vết máu đầy mặt, chỉ sợ cha mẹ bọn họ đến đây cũng không nhận ra bọn họ. sasa.d.đ.l.q.đ.sasa Tay chân đều vô lực co quắp, muốn vùng vẫy khẫu đầu lạy tạ cũng

lực bất tòng tâm, không khó nhìn ra trước đó nhất định đã bị đủ loại dụng cụ tra tấn hầu hạ một trận.

Viêm Dương Hộ Vệ mặt không chút thay đổi cũng không điểm huyết đạo của bọn họ, mặc cho bọn họ kêu cha gọi mẹ khàn cả giọng, nước mắt tứ lưu. Chỉ dùng một sợi dây thừng đặc biệt thô to trói trên người bọn họ, sau đó thoải mái mà xách tám nam nhân này đến vách đá, không để ý mấy tên này liều mạng lắc đầu, càng không ngừng vùng vẫy gãy chết, dứt khoát nhẹ buông tay ném bọn họ xuống vách đá.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a! A!"

"Mẹ a! Ô! Oa oa!"

"A! Không cần. A. . . ." Tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng kêu thảm thiết ở trong vách núi quanh quần bên tai không dứt. Lúc thân thể rơi xuống cực nhanh mấy tên đại hán còn tưởng rằng chết chắc, ai ngờ lại khó khăn dừng lại ở không trung, không trên không dưới, gió thổi vù vù không ngừng đông đưa thân thể của bọn họ, trên đầu là bầu trời mãi mãi không chạm tới, phía dưới là đáy vực thăm thẳm. Có mấy tên đại hán nhất gan sợ đến vỡ mật, nước tiểu theo quần chảy xuống

Lúc này lại có mấy người bảo hộ cho một nam tử tuấn mỹ đầu đội ngọc quan, áo đen cẩm phục đang chậm rãi đi lên đỉnh núi, thanh niên tuấn đỉnh* kia vội vàng nghênh đón: "Gia, toàn bộ kẻ xấu đã bị bỏ xuống núi, sợi dây cũng quấn ở trên tảng đá lớn, sẽ có người ở chỗ này trông chừng ngày đêm, theo dõi khi nào bọn họ hoặc là chết đói, hoặc là bị tảng đá ngã xuống chết, hoặc là chống đỡ không nổi bị hù chết." Chết kiểu chịu đựng này đều do mấy tên làm xằng làm bậy tự lựa chọn, đám người Đồng Hoa tự nhận đã vô cùng khoan hồng độ lượng .

*tuấn đỉnh: anh tuấn kiệt xuất

Mặt ngọc Hiên Viên Húc trầm tĩnh không sóng, lãnh khốc vô tình gật đầu một cái: "Cũng đem hai mẹ con kia để xuống đi, để cho bọn họ ném thử một chút tư vị rơi xuống vách núi, nhớ! Đừng làm cho họ chết nhanh như vậy, thỉnh thoảng cứ đưa cho chút đồ ăn đồ uống, chăm sóc mạng bọn họ dài một chút!" Sính Đình của hắn mảnh mai vô tội như vậy, lại năm lần bảy lượt bị làm hại rơi xuống vách núi, lúc đó nàng nhất định rất sợ hãi, lần trước ở Bạch Vân Sơn rơi xuống nước nàng bị hoảng sợ đã hôn mê. Hắn hận không đem được đau khổ mà nàng đã từng chịu đựng hoàn trả gấp trăm gấp ngàn gấp vạn lần cho những người đã từng tổn thương nàng

"Yên tâm đi! Gia! Cũng sẽ không để cho bọn họ chết sáng khoái như vậy!" Đồng Hoa tràn đầy tự tin cung kính nói.

Lúc này Tiểu Nam mang dây kéo hai nữ nhân đi lên, một là Triệu thị trầm hoàn tán loạn, tóc tai bù xù, cực kỳ nhếch nhác; một là Chương Mỹ Ngọc vết máu khắp người, quần áo rộng mớ, trên mặt vết thương chồng chất xấu xí không chịu nổi, mắt trừng thật to, giống như kẻ điên.

"Thế tử, Thế tử! Người không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật a! Coi như nể mặt Sính Đình bỏ qua cho ta đi! Van cầu người!" Triệu thị nằm ở trên đất kêu khóc thê thảm, cũng không có phát hiện nữ nhân xấu xí giống kẻ điên kia là Chương Mỹ Ngọc

Bà không đề cập tới Sính Đình thì thôi, vừa nhắc tới Sính Đình giống như là chạm đến chỗ hiểm trong đáy lòng của Hiên Viên Húc, lệ khí không thể ngăn chặn lại bộc phát ra. Dung nhan như ngọc như băng tuyết điêu khắc của hắn từ trên cao liếc xuống nhìn bọn họ, hai tròng mắt đóng băng quai quai thủ hận hủy thiên diệt địa, âm thanh lạnh lẽo vô tình tàn nhẫn: "Người không nhìn kỹ con gái người một chút sao?"

Triệu thị đang hoang mang sợ sệt nghe nói như thế càng thêm sợ run lấy bầy, tâm thần lo lắng nâng cái đầu giống như chuông gà lên không ngừng quan sát xung quanh, muốn tìm xem Chương Mỹ Ngọc ở chỗ nào.

"A! Không cần, đau quá! Các người tránh ra, đều đi ra!" Đột nhiên nữ nhân điên kia vừa nằm trên mặt đất giãy giụa vừa kêu to kinh thiên động địa .

Nghe được âm thanh quen thuộc, nhìn Chương Mỹ ngọc như vậy, Triệu thị không dám tin che mắt, khủng hoảng không phát ra được một chút âm thanh . Bà "Phù phù" quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu, từng tiếng dập đầu bịch bịch vang dội ở đỉnh núi. Nhưng không một ai thông cảm để ý tới bọn họ, còn không đội họ phản ứng kịp, đối xử giống như mấy nam nhân kia, hai mẹ con này cũng có nếp có tẻ bị người ta dứt khoát ném xuống vách núi.

"A! A!" Phút chốc tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng ở trong sơn cốc, vù vù theo gió núi bay xa

Hiên Viên húc ngọc thụ lâm phong, đôi tay nhẹ nhàng chấp sau lưng, đứng lẳng lẳng ở đỉnh núi, nhìn đáy vực thăm thẳm, trong miệng nói thật nhỏ: "Sính nhi, ta giúp nàng báo thù, nàng có oán hận ta hay không? Tại sao không tới trong mộng gặp ta? Ta thật sự muốn nhìn thấy nàng lập tức!" Chân trời góc bể cũng có nơi tận cùng, chỉ có tương tư không bến bờ!

Lý Tịnh ôm trong ngực một bé trai xinh xắn khoảng năm, sáu tuổi chậm rãi đi tới, yên lặng đứng ở phía sau hắn.

Hiên Viên húc nhẹ nhàng quay đầu, tròng mắt đen sâu kín nhìn đứa bé suy yếu dẹt dẹt ít nói, sắc mặt bé trai tái nhợt, nhưng ngọc tuyệt đáng yêu, có một đôi mắt to trong suốt động lòng người, ánh mắt hắn vô tội nghiêng đầu quan sát lại có mấy phần giống như Sính Đình. Trái tim Hiên Viên Húc nóng lên, hốc mắt có chút ướt át, không khỏi đưa tay ôm hắn đến trong ngực.

Thế nhưng bé trai lại ngoan ngoãn không chút nào sợ người lạ, chỉ dùng ánh mắt ướt nhẹp cẩn thận nhìn hắn một cái, sau đó liền nhẹ nhàng nằm ở trong ngực hắn. Hiên Viên Húc đem thân thể gầy yếu che chở vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn mịn mềm mại của hắn, khẽ ngửa đầu nhìn về phía bầu trời xa xa, giờ phút này một lớn một nhỏ hai mỹ nam đều yên lặng không nói gì.

Vài ngày sau, trên bàn của hoàng đế Vũ Đức liền để một xấp tấu sớ thật dày, đều là buộc tội Lễ Bộ Thượng Thư Triệu đại nhân tham ô hối lộ và những chuyện không tuân thủ pháp luật. Hoàng đế Vũ Đức nhanh chóng ra lệnh Hình Bộ kiểm chứng, xác thật chứng cứ phạm tội, sau đó lại phát hiện có dính dáng với một số trọng thần trong triều. Hoàng đế Vũ Đức tức giận phát này, truất Triệu Thượng Thư làm thứ dân, gia tộc Triệu thị đều bị tịch thu nhà

cửa, cả nhà Triệu Thượng Thư lưu đây tới Tây Bắc rét lạnh, đất cằn sỏi đá. Cùng đi theo bọn họ còn có Chương Minh Châu, kinh thành đã không có đất dung thân của ả, Hiền Viên Húc sai người vớt ả cho Triệu Thụy Phong đã bị Liễu gia từ hôn.

Hồ lão phu nhân chịu đựng hai tầng đá kích mẹ con Triệu thị tử vong cùng gia sản bị tịch biên lưu đày, sang ngày thứ hai cả người đã tê liệt nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, trợn hai mắt méo miệng tay chân vô lực buông xuống, thành một lão phu nhân tê liệt trên giường, bà run run nứt ra môi méo "A a a" khóc lóc nức nở, bộ dáng vô cùng kinh khủng, xem ra để cho bà còn sống thật sự so với cái chết còn khổ sở hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tỷ võ chiêu thân

Cảnh sắc mặt trời tháng ba thanh sạch, ngay cả hoa anh đào và mỹ nhân cũng phải ngập ngừng. Xuân ý dồi dào, hôm nay quang cảnh và không khí vui vẻ ở trấn Bảo Bình không thể so sánh với thường ngày, trên đường một đám người chạy tới chạy lui, đều là dáng vẻ vội vã, giống như sau lưng có ác quỷ địa ngục đang đuổi theo.

"Này! Ngươi có nghe nói không? Chu tiểu thư lại muốn tỷ võ chiêu thân rồi!" Một vị nam tử trẻ tuổi diện mạo chỉnh tề hơi khàn trương hướng về một vị nam tử diện mạo anh tuấn khác nói.

"Nghe nói rồi! Nghe nói rồi! Làm sao bây giờ? Ta muốn đi ra ngoài tránh một chút." Vị nam tử này hốt hoảng nói.

Nam tử trẻ tuổi lúc trước phiền não gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không muốn bị ép buộc đi tỷ võ gì đó, ngươi nói năng."

"Xin hỏi hai vị huynh đài, tại sao hôm nay thị trấn này có nhiều người chạy tới chạy lui như vậy?" Một đạo trong veo dễ nghe, âm thanh rất động lòng người truyền tới, cắt đứt hai người đang bàn luận xôn xao. Ngay sau đó một vị thiếu niên áo lam từ trên chiếc xe ngựa nhảy xuống. Thiếu niên này mặt sáng mày gọn, mặt như thoa phấn, môi hồng hơi nhếch lên, giữa cằm có một rãnh nông, lúc ngó xung quanh làm cho tinh thần người ta bị cướp mất, nhất định là một tung tăng trần thế giai công tử!

Hắn hướng về phía hai vị nam tử về mặt khăn trương dịu dàng cười một tiếng, rãnh nông trên cằm khẽ lôm vào, làm cho người ta mê mẩn, tìm đập dồn dập, đoan trang mỹ hoặc mê người: "Tại hạ mới tới quý bảo địa, muốn thỉnh giáo hai vị huynh đài, nơi này đang có chuyện gì náo nhiệt?"

Hai vị nam tử mừng rỡ liếc mắt nhìn nhau, hàng đến rồi! Còn là hàng ở nơi khác! Ngay lập tức vô cùng khách khí trả lời: "Đúng vậy a, huynh đài tới vừa đúng lúc, phía trước có một tiểu thư đang tỷ võ chiêu thân, chiêu trống vang trời, người ta tấp nập, tôn giá cũng không phòng đi tham gia náo nhiệt."

Thiếu niên đưa ngón tay thon dài như ngọc lên sờ sờ cái cằm, cau mày tiếc hận nói: "Tiểu thư tỷ võ chiêu thân à? Đáng tiếc!" Nghiêm trọng kháng nghị! Vì sao không phải là một nam tử tỷ võ chiêu thân đi?

Thấy hắn có vẻ do dự, trong lòng hai vị nam tử âm thầm lo lắng. Một vị nam tử trong đó đảo mắt tròn cười nói: "Hiếm có được cơ hội như vậy, huynh nên tỷ thí một phen, tôn giá không đến liền thật là đáng tiếc!" Giọng nói kia giống như nói nếu bọn họ không đi chắc chắn hối hận cả đời.

Thiếu niên áo lam lui về phía sau mấy bước trở lại bên cạnh xe ngựa, ở ngoài cửa xe nhỏ giọng hỏi người bên trong xe, sau đó đi tới ôm quyền nói: "Cám ơn hai vị, tại hạ phải đi ngay nhìn cho đã con mắt, đa tạ!" Nói xong thần nhiên xoay người xe ngựa.

Hai vị nam tử trẻ tuổi đưa mắt nhìn thiếu niên đá xe ngựa lẹp xẹp đi xa, nhất thời không che giấu được vui sướng trong lòng, một người trong đó vỗ tay cười nói "Thật tốt quá, người ở nơi khác. Lại có bộ dáng tuấn tú như vậy!"

Một vị khác nam tử cũng ngửa đầu cười lên ha ha: "Trời cũng giúp ta! Chúng ta cũng không cần trốn ra ngoài, rốt cuộc hôm nay Chu tiểu thư có thể được như mong muốn! Ha ha! Thật đáng để uống cạn một chén lớn a!"

Thiếu niên áo lam lên xe ngựa, hưng phấn hét lên với hai vị cô nương trong xe: "Đi, có người tỷ võ chiêu thân, đi xem náo nhiệt!"

Một vị cô nương dễ thương mặc thanh y ngồi trong xe cười khẽ rót cho hắn một ly trà, hé miệng cười với một vị cô nương khác đang nửa nằm nửa ngồi nói: "Tiểu thư, đợi lát nữa là có thể xem náo nhiệt rồi!" Một bộ dáng cực kỳ mong đợi hi vọng.

Thiếu nữ nửa nằm nửa ngồi từ từ ngồi dậy, ngón tay ngọc xuân thông* khẽ vuốt mái tóc dài buông xuống ở trước ngực, có chút xúc động thông thả nói: "Thật không ngờ ta còn có thể sống thoải mái tự do như vậy, cuộc sống không có gánh nặng, mỗi ngày chỉ lo ngủ lo chơi, không cần cả ngày lo lắng đề phòng có ai tới hại ta, cũng không sợ có ai muốn dùng hèo để đánh ta." Nàng mềm giọng nói, âm thanh mềm mại đáng yêu động lòng người, chỉ tiếc bên mặt trái, từ huyết thái dương đến gò má có một cái bớt màu xanh thật lớn, chệch bên sống mũi bên phải có một cái bớt đỏ vừa vừa, mặc dù ở trên mặt nàng không nhiều đáng sợ, nhưng cũng chỉ có thể làm cho người ta cảm thán đại thần tạo nhân đại thật sự quá không chuyên nghiệp, đây chính là tung ra một sản phẩm thất bại, không hơn không kém!

* ngón tay ngọc thon dài như hành lá, trần đầy sức sống

Thiếu niên tuấn nhã vẫn đậm phong khinh cười một tiếng: "Tĩnh tĩnh đã vì Tiêu Dao cửu, không làm Thần Tiên Diệt Phong lưu! Chúng ta liền bỏ ra 3000 phiến nào, hưởng thụ trần thế phồn hoa này thật tốt."

Thiếu nữ Trên mặt có bớt xanh và thiếu nữ mặc thanh y cười thầm, hết sức chấp nhận. Nàng nghiêng đầu lười biếng tựa vào bả vai của thiếu niên, cười nhẹ nhàng: "Đi vạn dặm đường còn hơn đọc vạn quyển sách, mấy tháng này bản cô nương cũng coi như một người phóng khoáng rồi." Ba người nhất thời cũng vui mừng nở nụ cười.

Không cần phải nói, ba người này chính là Thẩm Y Nhân, Sính Đình và Thính Vũ nhảy vách núi, đại nạn không chết.

Ngày đó Sính Đình và Thính Vũ nhảy xuống vách núi, trong lòng hai người kinh khiếp nhắm mắt lại mặc cho số phận, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới, gió thổi làm y phục và tóc của bọn họ bay về phía trước, trong lòng hai người một chút tính toán trước cũng không có, tất cả đều là sợ hãi và sợ hãi. Chỉ chốc lát nàng và Thính Vũ hoảng sợ phát hiện rơi xuống ở bên trong một tấm lưới mây bền chắc, không đợi bọn họ cảm nhận được vui sướng sống sót sau tai nạn, lưới mây bởi vì bị bọn họ đụng nặng lại đem họ bắn lên giữa không trung, chủ tớ hai người sợ đến mức liên tục kêu lên, tay chân toàn thân vô lực, sau đó lại rớt xuống, lần nữa rơi vào bên trong lưới mây, sau đó rung động lòng người lặp lại mấy lần, bọn họ mới xui xẻo ở trong lưới mây không thể động đậy.

Mắt nhìn xuống dưới, sương mù lượn lờ, nhưng liếc mắt một cái nhìn đến vực sâu vạn trượng không thấy đáy, hai người nhất thời choáng váng hoa mắt, nom nóp lo sợ, chỉ sợ hơi động một chút sẽ ngã xuống thâm cốc tan xương nát thịt.

Thẩm Y Nhân toàn thân áo trắng cổ ý tiêu sái, đột ngột đứng trên đỉnh vách núi nhẹ nhàng khoanh tay, nhìn bọn họ không ngừng bắn lên rơi xuống, lại cảm thấy có chút thú vị, thúc hiệp mà cười đến run rẩy hết cả người, ôm bụng vẫn kêu chơi thật khá. Tha lỗi cho nàng đi! Nàng cũng không ngờ cái lưới mây này lại mắc cười như vậy.

Ngày ấy nàng đi Chương phủ tìm Sính Đình thì ở trên nóc nhà nghe lén được mẹ con Triệu thị đi Phủ Thượng Thư tìm Hồ lão phu nhân, cùng nhau bàn bạc kế hoạch giết chết Sính Đình. Nàng là kẻ tài cao mật lớn, lúc đi Bạch Vân am tìm Sính Đình liền cùng nàng ấy tương kế tựu kế, cũng làm cho người ta giả mạo Sính Đình dẫn mấy hộ vệ của Hiền Viên húc đi.

Lúc trước nàng ở vách núi dùng cái lưới mây này thử qua vô số lần, chỉ là muốn tìm được chỗ nhảy xuống rơi vào trong lưới an toàn nhất, nàng còn chuẩn bị sợi dây thừng để phòng bắt trắc phi thân xuống cứu người, bằng bản lĩnh của nàng những thứ này đều là một đĩa đồ ăn, không thành vấn đề.

Thấy vẻ mặt Thẩm Y Nhân hứng thú, bộ dáng nóng lòng muốn nhảy xuống thử chơi đùa, Sính Đình cả người vô lực đồ mồ hôi hột, nhũn như con chi chi chỉ có thể sử dụng mắt tức giận trừng mắt nhìn nàng ta, sử dụng ánh mắt khi dễ nàng ta! Mới để cho lương tâm của nàng ta đại phát đem bọn họ từ trong lưới cứu ra.

Thẩm Y Nhân buộc hai người lại sau đó từ từ bám vào vách núi, đem bọn họ sắc mặt tái nhợt an trí ở một chỗ an toàn, bỗng nhiên đi xuống đem tấm lưới mây không lồ lên. Nàng rất râu rí nhìn tấm lưới lập công lớn này, không biết đem nó để ở đâu mới tốt.

Sính Đình và Thính Vũ còn có chút chưa tỉnh hồn, từ vách núi cao như vậy rớt xuống không chết cũng phải dọa chết đi! Xin cho nàng nhát gan một lần cuối cùng, về sau nàng sẽ làm mình tận lực kinh sợ không biến.

Khó hiểu nhìn cái lưới mây quấn quanh nhiều dây thừng lớn, đoán chừng là tăng bền chắc cho lưới, Thính Vũ đề nghị: "Đốt đi!"

Thẩm Y Nhân gạt đầu một cái, hết sức chấp nhận: "Ừ, hủy thi diệt tích!" Nói xong thoải mái kéo lưới lớn hướng đi tới nơi xa, không tốn sức chút nào bộ dạng giống như kéo một khối vải rách, khiến Sính Đình và Thính Vũ nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, nàng là một Đại mỹ nữ phong nhã tài hoa nha! Không cần làm ra bộ dáng nữ thổ phi Lực Đại Vô Cùng có được hay không? Quá không hòa hài rồi!

Dừng lại Ở đây vực một chút, ba người an vị trên xe ngựa ra khỏi sơn cốc, hòa tốc chạy ra khỏi Kinh Thành, một đường đi đến Giang Nam xuân về hoa nở. Ngồi ở trên xe ngựa, khoảng cách ngày càng xa Kinh Thành, trong lòng của Sính Đình càng cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, nghĩ tới sau này mình và Hiền Viên Húc chân trời góc biển mỗi người một phương, dứt khoát đem đoạn tình cảm khúc mắc không có kết quả vứt ra sau ốt, coi như làm lại người khác.

cũng không biết Thẩm Y Nhân lấy ở đâu nhiều bạc như vậy, trong tay Sính Đình vẫn còn có chút ngân phiếu, trong lúc nhất thời ba người giống như cùng đào thoát nhà tù, nhà giàu mới nổi, một đường ăn ăn uống uống, giống như Tán Tài đồng tử chuyển thế phải đi chơi thật nhiều, nơi nào có náo nhiệt liền đi tới nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Ta đây nhất định phải gả cho hần

Lúc đầu ra đường Sính Đình có chút thận trọng, muốn học Thẩm Y Nhân thay nam trang. Nhưng Thẩm Y Nhân chê nàng mặc nam trang quá éo là rồi, thân hình nữ nhi lại xinh đẹp làm cho người ta rối rắm ba thước, dứt khoát vẽ hai khối bớt trên mặt để thay đổi bộ dạng. Cứ như vậy che giấu toàn bộ vẻ đẹp trời sinh của nàng, dứt khoát chơi đùa vô pháp vô thiên. Trời mới biết nàng và Thính Vũ đã bao nhiêu lâu rồi không có đi dạo phố, không có lộ mặt

ra ngoài, không từ mà biệt, liền hít không khí mới mẻ bên ngoài một cái thật sâu, đó cũng là một phen tư vị đặc biệt ở trong lòng a!

Dọc theo con đường Sính Đình và Thính Vũ cực kỳ hưng phấn phê bình cảnh sắc trên đường, giống như hai con chim sẽ om sòm, bị nhiều màu sắc thế giới bên ngoài hấp dẫn, hiếm khi thấy Thẩm Y Nhân kiến thức rộng rãi chỉ đứng đó mỉm cười nhìn bọn họ, có lúc cùng bọn họ vui đùa. Ngày trôi qua thật nhanh, cứ như vậy ba người bất tri bất giác du ngoạn đến quang cảnh vui vẻ của trấn Bảo Bình.

Họ tìm chỗ cột xe ngựa xong, chậm rãi sáng ngời đến chỗ tỷ võ chiêu thân, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Hai nam tử kia không phải nói là người ta tập nập sao? Tại sao chỉ có thừa thốt một vài người, và lại đa số là các ông cụ trên năm mươi tuổi

Ngược lại trên lôi đài có hai người không còn hơi sức khoa tay múa chân, một người là cụ già tiều tụy, quần áo lam lũ, một người khác là một nam nhân trung niên mặc áo ngắn vải thô

Chu Xảo Xảo đang ngồi sau đài Ủ rũ cúi đầu, tùy tiện đứng dậy duỗi lưng một cái, đã có thể biết trước kết quả của đại hội này, ai! Lần này phu quân tuần tú của nàng lại không có rồi. Thật vừa đúng lúc, nàng giương mắt liền nhìn đến Thẩm Y Nhân mới vừa tiến vào cuộc, cặp mắt thật nhỏ bỗng chốc phát ra ánh sáng y hệt mặt trời, xòe bàn tay ra hưng phấn vỗ bàn một cái, "Pằng" một tiếng, cái bàn hét lên rồi ngã gục.

Nàng kích động chỉ vào hướng Thẩm Y Nhân: "Chính là người mặc áo lam, phụ thân! Người thấy không?" Nàng nói xong theo thói quen níu lấy Chu lão gia ngồi bên cạnh lắc mạnh một hồi.

Về mặt Chu lão gia sung huyết đỏ tía, trông rất cũng muốn nhảy ra ngoài: "Buông tay! Buông tay trước đã, khụ. . . . Khụ. . . . !"

Chu Xảo Xảo vội vàng buông người cha cao số sắp tắt thở của nàng ra, lạnh tay lẹ mắt hướng tới lưng Chu lão gia vỗ mạnh. Thân thể hùng tráng khôi ngô của Chu lão gia dứt khoát nhào tới phía trước, chỉ lát nữa là phải cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, thời điểm ngàn quân nguy kịch, một người đàn ông vạm vỡ đứng như cây cột sắt bên cạnh khó khăn lắm mới kéo ông lại được.

Chu Xảo Xảo cũng không quan tâm phụ thân mình còn dùng được hay không, nàng lại đưa ra móng vuốt hướng về phía đại ca, "Đại ca, huynh nhìn công tử áo lam tuần tú kia đi, ta đây nhất định phải gả cho hắn!" Đại ca nàng giật mình, nhanh nhẹn nhích sang một bên, né tránh ma trảo của nàng.

Nàng không dẫn nổi muốn xông ra, bị mấy nha đầu cao lớn vạm vỡ ôm lấy: "Tiểu thư, người không thể đi ra ngoài a!"

"Các người buông ta ra! Phụ thân, đại ca, nhị ca, Tam ca, Tứ ca, các huynh mau chộp lấy công tử áo lam kia mang tới đây cho ta! Ta đây nhất định phải gả cho hắn!" Chu Xảo Xảo lòng như lửa đốt muốn hất mấy nha đầu ra, nhưng mà mấy nha đầu này đều được huấn luyện kỹ thuật, ngay cả lực đại vô cùng của nàng cũng không thoát ra được, không thể làm gì khác hơn là liên tục hướng về phía Chu lão gia và mấy ca ca hô to.

Chu lão gia ho khan nửa ngày, cuối cùng đem tức khịu thuận, thật sự là muốn lấy cái mạng già của ông a, tại sao lại gặp phải tổ tông như vậy! Ông đưa tay vẫy vẫy, ý bảo nữ nhi an tâm một chút chớ nổi nóng: "Phụ thân và ca ca của con sẽ đi xem, con trước đừng có ra ngoài haiz.! Nếu quả thật không sai, phụ thân và ca ca con nhất định bắt được hắn, trời cũng phải trời hắn thành thân!" Nếu như nàng đi ra ngoài, mọi người trên dưới võ đài sẽ hoảng sợ chạy mất, đến lúc đó lại xối hồng bông không.

Dưới đài ba người rành rang nhìn náo nhiệt phía trước, cũng không để ý tới ánh mắt mọi người xung quanh nhìn bọn họ có thâm ý. Đặc biệt là Thẩm Y Nhân, bởi vì bộ dạng tuần tú của nàng bị vây xem không phải lần một lần hai rồi, không phải cái cấp độ vệ giới đó, ít người nhìn giết không được nàng.

Sính Đình không nháy mắt nhìn biểu diễn trên lôi đài, căn bản không thèm để ý người khác dùng ánh mắt khác thường quan sát nàng, thấy hai người trên đài chẳng những mặc rách tung toé, tuổi cũng khá lớn, không khỏi có chút kỳ quái, nhỏ giọng kể tai nói nhỏ với Thẩm Y Nhân: "Không phải nói là tiểu thư chọn rể sao? Tại sao đều là những cụ già a?" Chẳng lẽ hiện tại lưu hành chồng già vợ trẻ, chồng già sẽ thêm thương nàng dâu một chút? Người giang hồ thật sự là kỳ quái a! Xin tha thứ nàng kiến thức nông cạn, nàng đây không phải là mới gia nhập giang hồ sao? Không biết rõ quy tắc giang hồ về tình có thể tha thứ được!

Thẩm Y Nhân cau mày vuốt rãnh cằm mê người của mình, đầu cũng đầy mờ mịt, Thính Vũ cũng có bộ dáng nghi hoặc như vậy. Ba người vừa định tìm người hỏi một chút đây là đạo lý gì, Sính Đình lại cuống cuống dậm chân nói: "Ôi! Đại thúc trung niên kia sắp thua rồi, cụ già kia sắp thắng a...., như vậy tiểu thư này không phải sẽ gả cho cụ già đó sao? Thật đáng tiếc a!" Nàng thật là hoảng hốt không kịp thái giám gấp!

Thẩm Y Nhân cười bắn trên trán nàng một cái: "Ngu ngốc! Yên tâm đi, sẽ còn có người lên đài đánh với ông ta!"

Sính Đình hùng hồn nói: "Người ta đây chưa có thấy qua không được sao?"

Ba người đang cười cười nói nói nghị luận, chợt từ bên cạnh đi tới một người vóc dáng khôi ngô cao lớn, nam tử trung niên hình dáng oai phong. Nam tử cẩn thận dò xét gương mặt hại nước hại dân của Thẩm Y Nhân, trên mặt hiện ra một đồng nụ cười, mắt híp lại thành một đường may, luôn miệng ôm quyền hỏi "Vị tiểu ca này đúng là người từ nơi khác đến?"

"Đúng vậy! Vị đại thúc này làm sao người biết?" Thẩm Y Nhân ôn tồn nho nhã đáp lễ lại, cảm thấy kỳ quái hỏi.

"Khụ!" Nam tử trung niên lúng túng hắng giọng, trên mặt cố gắng làm thân nở nụ cười hòa ái. Người là người phương nào đến a, đùa ngốc! Thấy vẻ mặt ba người bọn họ giống như mê muội, hắn mười phần tốt bụng đề nghị: "Tiểu ca không đề phòng đi lên tỷ thí một chút, nếu có thể cưới được tiểu thư của Chu gia này, vậy phúc phận của tiểu ca đúng là không ít a! Ha ha!" Đằng sau tiếng cười của hắn nghe như thế nào đều giống như Vương bà đắc ý cười gian, có một cỗ tư vị buồn đưa.

"Cái này. Cái này! Tại hạ." Thẩm Y Nhân thành thực khéo léo, chết cũng có thể nói thành sống, lúc này không khỏi cũng có chút cứng

họ, nàng cũng là cô nương a! Sinh Đình và Thính Vũ ở một bên không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Thẩm Y Nhân sờ vuốt cái trán không tồn tại mồ hôi lạnh, tán dóc nói: "Tại hạ đã có vị hôn thê ở nhà, chỉ tới tham gia náo nhiệt mà thôi!"

Khuôn mặt Nam tử trung niên lập tức trầm xuống, uy hiếp nói: "Tiểu ca cũng không nên rượu mồi không uống thích uống rượu phạt!" Ngay sau đó bàn tay mãnh liệt vung lên, chỉ thấy mười người đàn ông vạm vỡ hăng hái đi tới, trong tay mỗi người quơ một cây gậy gỗ thật dài, đem bọc quanh người bọn họ.

Những người kia xem náo nhiệt cũng không ngại chuyện lớn, nhất thời cũng xông về phía ba người bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn có chút há hê.

Lúc này, một người thanh niên cường tráng đi ra từ sau lưng đám đại hán hung thần sát ác, hướng bọn họ đưa tay ra dấu hiệu xin mời: "Thật xin lỗi, kính xin tiểu ca cùng bằng hữu của huynh theo bọn ta về phía sau đài một chút!"

Thẩm Y Nhân nhìn đối phương, rồi nhìn lại phía mình, rõ ràng đối phương người đông thế mạnh, phía mình ít người yếu ớt. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Nàng biết điều mang theo hai người mới gia nhập giang hồ đi theo thanh niên phía trước, đám đại hán theo sát đằng sau, chỉ sợ họ chạy trốn bán sống bán chết.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Em gái người

Bọn họ đi rồi, đám người xem náo nhiệt đập nôi, nhất thời nghị luận ầm ỹ: "Lần này Chu tiểu thư có thể xuất, những chàng trai tuấn tú của thị trấn chúng ta không cần phải chạy trốn nữa rồi!" Có người yên tâm thở ra một hơi, rất có cảm giác Thẩm Y Nhân trừ hại cho dân.

"Chà chà! Công tử tuấn tú như vậy lại sánh duyên với con cạp lông đỏ, thật sự là phí của trời a!" Dân chúng dậm chân hết sức tiếc hận Phan Kim Liên sánh duyên Võ Đại Lang.

"Ai biểu cha của con cạp lông đỏ có tiền có quyền, tất cả huynh đệ đều võ nghệ xuất chúng, lão già ta đây muốn làm con rể người ta, người ta còn không muốn a!" Cũng có người hâm mộ, đổ ky, oán hận!

"Hừ! Ông nghỉ ngơi nhiều một chút đi! Con cạp lông đỏ chỉ thích để ý những tiểu tử anh tuấn thôi, tỷ võ chiêu thân chỉ là mảnh khóc thu hút bọn công tử xinh đẹp tới đây!" Có một người từng trải nội tình châm chọc.

"Này Chu tiểu thư không phải là quái vật đầu thai chứ? Đáng vẻ bộ mặt." Có người đã lạc đề cách xa vạn dặm, dù sao chuyện này không có ở trên người mình, đứng nói chuyện cũng không đau thắt lưng.

"Hừ! Hừ! Người không có bị nàng đánh qua đúng không?" Mọi người cùng nhau hừ hấn, dạy dỗ hài tử này không cần họa là từ miệng mà ra.

Lại nói về ba người mò đầu không biết nào vừa bước vào phía sau đài, không đợi họ đứng vững, một tiểu hán tử bộ mặt râu quai hàm dài đen thùi lùi vô cùng vui mừng đánh tới phía Thẩm Y Nhân, mặc dù ngũ quan của hắn đều bị bộ lông tui tốt dày đặc che khuất, nhưng âm thanh cũng 100% vừa mềm mại vừa làm nũng: "Tướng công, tướng công! Hi! Chào tướng công đẹp trai!"

Thẩm Y Nhân quen thấy gió to sóng lớn cũng thoáng chốc cả kinh thất sắc, sững sờ sau đó sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

"Tướng công, đừng sợ Haaa...! Người ta rất dịu dàng!" "Chàng trai mặt gấu" về mặt đầy lông màu đen cực kỳ thương hương tiếc ngọc, luôn miệng mềm mại an ủi nàng, chột dưng khăn gấm bùm gương mặt lông hồ hồ e lệ cười khẽ, mặt lúng ta lúng túng nhếch Lan Hoa Chi* phủ lên ngực Thẩm Y Nhân không để cho nàng phải sợ.

Lan Hoa Chi* những ngón tay xếp thành hình hoa lan.

Trong khoảnh khắc mặt mày Thẩm Y Nhân biến sắc, lắc mình một cái, né tránh móng vuốt tập kích lông ngực.

Sinh Đình tròn tròn thủy mâu, không hiểu ra sao. Ông trời! Đây là những người nào? Cái người kêu Thẩm Y Nhân là tướng công này, ngoại trừ có điện mạo nam nhân thô kệch và giọng nói nữ nhân mềm mại ra, còn có da mặt dày như tường thành!

Vì để cho mấy người bọn họ nhanh chóng tiến vào tình huống, người thanh niên lúc trước dẫn bọn họ tới rất biết lý lẽ, trên mặt bình tĩnh vô ba hảo tâm giúp bọn họ giải thích nghi hoặc: "Đây là tiểu muội của ta, tiểu muội của ta coi trọng tên tiểu bạch kiểm này!"

"Phốc! Cái gì? Tiểu bạch kiểm?" Sinh Đình bị sắc một hơi quá xá, kịch liệt ho khan, kinh ngạc trừng hấn, đại ca! Ánh mắt của huynh đúng là không tốt, huynh đúng là con cóc ngáp —— khẩu khí thật lớn!

Nghe được âm thanh nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng, lúc này người thanh niên kia mới ban ân đem mặt chuyển về phía nàng, nhưng mà hắn chỉ nhìn

thoảng qua liềm xoay đầu đi, cô nương này giọng nói tuyệt mỹ động lòng người, đáng người cũng vô cùng uyển chuyển, nhưng gương mặt xấu xí làm cho người ta nhìn không chịu nổi, thật là lãng phí, "Đúng! Hân như vậy không phải là tiểu bạch kiểm sao? Hân đã bị em gái của ta nhìn trúng là phúc khí của hân!"

"Em gái người!" Phúc khí cái rắm! Thẩm Y Nhân bị nương nương mặt lông vạm vỡ đuổi xoay quanh, không khỏi buồn bực muốn đâm đất! Nàng cũng chỉ muốn nhìn náo nhiệt mà thôi, không muốn nghịch thiên cười một lão bà, ông trời có cần thiết độc ác với nàng như vậy không?

"Đúng, chính là em gái ta! Bọn ta 1-2-3-4 đều là ca ca của nàng, ta đây là nhị ca!" Một tên đại hán tốt bụng nói rõ xong, cũng vui sướng gia nhập vào trong hàng ngũ đuổi theo Thẩm Y Nhân.

Hai người thanh niên khác vốn đứng bên cạnh cũng không cam chịu tịch mịch gia nhập vào trong đại đoàn truy phu cho em gái, trong miệng còn thân thiết kêu lên: "Muội phu, ta đây là Tam ca, bên cạnh ta chính là Tứ ca!"

Thẩm Y Nhân khóc không ra nước mắt, bộ dạng tuần tú cũng là sai lầm? Chuỗi bốn người chạy theo ở đằng sau muốn nương ai gia à?

Phía sau loạn thành một đoàn khiến cho đầu óc Sính Đình và Thính Vũ choáng váng, đám đại hán kia vẫn cứ khăng khăng đuổi theo bọn họ

Sính Đình thấy tình thế không ổn dứt khoát nhảy mất với Thẩm Y Nhân, Thẩm Y Nhân nghe huyền ca mà hiểu nhã ý, chân nhẹ nhàng một chút, thân thể xoay người nhảy lên, nhảy đến xâu thịt bốn người ở phía sau. Sau đó nàng vung chưởng ngọc lên, chưởng phong sắc bén đảo qua, mười mấy đại hán vây quanh Sính Đình và Thính Vũ không tự chủ được đi lùi về phía sau.

"Chúng ta đi!" Thẩm Y Nhân khẽ quát một tiếng bỗng bèn nhảy lên.

Chữ đi vừa xuất ra, người nàng đã giống như kinh hồng đáp xuống bên người Sính Đình và Thính Vũ, tay áo lung lay, xuất trần tuyệt thế. Đám đại hán kia đã bao giờ thấy được bản lĩnh tốt như vậy, trong lúc nhất thời nhìn như mê như say, lại chẳng phân biệt được địch ta phát ra một hồi tiếng khen ủng hộ.

Thẩm Y Nhân hợp với tình hình ôm quyền nói: "Bêu xấu, đa tạ!"

Tiếng nói vừa dứt lập tức kẹp Sính Đình và Thính Vũ ở dưới nách, phi thân lướt đi ra ngoài, sau đó rất xa còn có thể nghe thấy một chuỗi âm thanh thảm thiết: "Tướng công, người đừng chạy oa! Người ta sẽ đối đãi với người thật tốt!"

"Oa, còn là một người luyện võ, các huynh đệ, lên! Đáng đáp tuần tú không nói, còn thật sự có tài." Chu đại ca ánh mắt thả ra vạn trượng ánh sáng, hưng phấn mà hô hào.

"Ôi ôi! Người nơi khác đến thật có khí phách, mau bắt hân lại!" Nhị ca vui mừng nói năng lộn xộn, giữ manh mối thật tốt, không thể để cho hân chạy. Rõ ràng lúc nhỏ Tiểu muội là bộ dáng ngọc tuyết đáng yêu, nhưng mà sau khi lớn lên không biết vì cái gì mà lông trên mặt lại dài đen như vậy, bây giờ khi nàng trưởng thành thì nam tử tướng mạo không như Phan An, dung nhan không như Tống Ngọc thì không lấy, để cho mấy ca ca bọn họ bạn chết đi được!

Tình huống quá mức khẩn cấp, Thẩm Y Nhân không rảnh rồi bận tâm cái khác, thi triển khinh công một đường chạy như bay, càng chạy càng nhanh. Sắc mặt nàng đỏ thắm, một dáng vẻ hơi thở ổn định, đám đại hán kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Sính Đình bị gió thổi qua phù lên đầu lạnh không chịu nổi, không khỏi ho khan: "Khụ! Khụ. Y Nhân, Y Nhân!"

Thẩm Y Nhân mặt không đỏ thờ không gấp, mặt không đổi sắc ngừng lại, để Sính Đình và Thính Vũ xuống.

Ba người than thờ ngã xuống đất, Thẩm Y Nhân bị chuyện hoang đường hôm nay đã kích im lặng rơi lệ, thiếu chút nữa buồn bực lấy đầu đập đất, đập đầu chết thôi. Hai người này bị nàng chạy bay với tốc độ quá nhanh làm cho hoa mắt, dẫn đến ngã xuống đất không dậy nổi.

Giây lát, ba người chậm chạp hồi khí, không khỏi nhìn nhau không nói gì, bắt quá chỉ tới xem náo nhiệt, chạy trốn chết không nói, xe ngựa cũng bỏ mất rồi, tất cả hành lý đều đặt ở trên xe ngựa! Đây gọi là Nhạc Cực Sinh Bi có phải không? Hơn nữa ông trời cũng đi theo tham gia náo nhiệt, lúc trước rõ ràng là nghe thời tiết tốt mây xanh gió mát, lúc này mây đen lại che khuất mặt trời, bầu trời âm trầm giống như sắp mưa.

Ba người chuyển mắt xung quanh, vội vã tìm chỗ tránh mưa. Thật may là trước mặt cách đó không xa có một ngôi miếu đồ nát, bọn họ mừng rỡ hướng chạy tới ngôi miếu đồ nát.

"Ken két" một tiếng, cửa miếu mang theo mùi vị mục nát cũ kỹ bị ba người đẩy ra, phát ra một tiếng kêu khô sở, nghe âm âm u u rất thấm vào người.

Ba người cẩn thận từng li từng tí đi vào, quan sát hoàn cảnh xung quanh. Chỉ thấy trong miếu này có một pho tượng Quan Âm Bồ Tát, tượng mộc đã bóc màu, vách tường loang lổ cũ rách, hiện đầy mạng nhện, hẳn là miếu thờ bỏ hoang từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Đối thủ quá biến thái

"Câu ca. Cá. !" Đột nhiên một tiếng gà trống gáy thật dài vang lên ở trong miếu, ba người đã như chim sợ cành cong lại giật mình lần nữa, vội vàng quay đầu nhìn xung quanh. Phát hiện bên trong miếu có một con Đại Công Kê uy vũ hùng tráng đang nhàn nhả đi dạo, nó ngẩng cao đầu, dùng một đôi mắt tròn như hạt đậu liếc xéo các nàng, bộ dáng không coi ai ra gì.

Thật là đau lòng a! Hôm nay chuyện xui xẻo đã nhiều, ngay cả con gà trống cũng khi dễ bọn họ.

"Nha!" Trái lại Sính Đình có chút vui vẻ, lông vũ trên người con Đại Công Kê này ngũ sắc rực rỡ, cực đẹp! Nàng khom người từ từ hướng đến gần con gà trống, muốn hữu nghị chào hỏi nó một cái.

Đại Công Kê phản chấn lông vũ, hùng dũng oai vệ duỗi dài cổ, đầu tiên là cảnh giác nhìn nàng, sau đó có chút sợ hãi lui về phía sau hai bước, chột xoe cánh, bay nhanh về phía ánh sáng chỗ cửa miếu vui vẻ chạy ra ngoài, mấy cái cũng không trông thấy bóng dáng.

"Ai! Gà trống nhà ai a? Thế nào đã chạy rồi hả?" Sính Đình tức giận sờ sờ thuốc màu trên mặt mình, chẳng lẽ con gà trống cũng kỳ thị bộ dạng xấu xí của nàng! Nhưng không phải mấy con gà mái cũng bộ dạng màu sắc rực rỡ sao! Tại sao lại khi dễ nàng! Bộ mặt thật này, nhập ma giết mình!

Thính Vũ và Thẩm Y Nhân thấy đáng về hơi bức bối của nàng không khỏi vui vẻ nở nụ cười

"Ngao!" Ngoài cửa miếu đột nhiên truyền đến một tiếng kinh ngạc la lớn: "Cửa này tại sao lại mở? Lúc đi ra ta đã đóng kỹ rồi mà?" Một lão nhân tuổi trên năm mươi, trắng trẻo mập mạp vội vội vàng vàng nháy vào, ngọng nghịu lớn tiếng la hét. Tay trái hẩn mang theo một hồ lô rượu, tay phải lại cầm mấy xâu mứt quả, đang mạnh mẽ nhai đồ ăn trong miệng, bộ dạng đang ăn rất ngon.

Sau khi hẩn đi tới mắt cũng chưa nâng lên một cái, giống như không nhìn thấy ba người bọn họ, trước cuồng cuồng đá một cước kết kết lên cửa miếu, sau đó bắt đầu đi lòng vòng ở trong miếu, trong miệng còn phát ra âm thanh kỳ quái: "Khạc la khạc la! Cá la cá la!"

Hai người Thính Vũ và Thẩm Y Nhân ý vị không rõ nhìn Sính Đình một cái.

Sính Đình chột dạ cúi đầu hướng về phía ngón tay, hình như lão nhân già này đang kêu gà, làm sao bây giờ?

Lão nhân trắng mập vội vàng đem hồ lô rượu và mứt quả đặt lên trên bàn thờ, đầu đầy mồ hôi đi xung quanh miếu gọi một vòng, ngay cả khe hở dưới bàn thờ phía sau Quan Âm Bồ Tát hẩn cũng chui xuống dưới tìm nửa ngày.

Lão nhân chống hông lên, kì kèo mè nheo khó khăn từ bàn thờ dịch ra ngoài, rõ ràng con gà của hẩn đã biến mất trong không khí rồi, hẩn không cam lòng nín nín môi: "Ồ. ! Người ta thật vất vả mới tìm được một con gà, đi đâu rồi?" Nếu như ngoài miệng ông không có điểm râu hoa râm thì giống như một pho tượng đi đã phật mở miệng cười, bộ dạng méo miệng cũng làm người ta buồn cười!

Lão nhân ủ rũ cúi đầu ngồi dưới đất, lông mày đáp thẳng đứng nhìn về phía mấy vị khách không mời mà đến trong miếu, giống như lúc này mới phát hiện sự hiện hữu của các nàng, vênh môi hỏi "Các người có Đại Công Kê của ta hay không?"

Trong lòng Sính Đình áy náy không chịu nổi, nếu như người ta không hỏi, nàng có chút vô si muốn nhắm mắt làm ngơ. Ai bảo nàng là một đứa bé thành thật a! Không thể làm gì khác hơn là tề tề ai ai về phía lão già đáng yêu nói: "Cái đó, ông cụ a! Thật xin lỗi, con kia gà trống nó chạy." Nói xong mặt của nàng đều đỏ, xấu hổ cúi đầu.

"Ông cụ, chúng ta đi ngang qua nơi đây, vốn định vào miếu tránh mưa, đi vào chưa kịp đóng cửa miếu lại, gà của ngài liền chạy rồi!" Thẩm Y Nhân ngừng nói.

"Cái gì? Con gà núc na núc ních của ta! Để nuôi nó lớn, các người biết ta bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và tiền bạc không?" Lão già mặc kệ, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm ba người kia, hai chân tức giận đạp loạn đá lung tung trên mặt đất, chỉ kém ở trên đất lăn lộn gào khóc, giống như họ làm chuyện gì tội ác tày trời. Quần áo trên người hẩn dù sao cũng là màu xám tro, cạ dưới đất cũng không thấy dính nhiều bùn.

Thẩm Y Nhân vội vàng móc ra mấy lượng bạc đưa tới, bộ mặt hối tiếc nói: "Ông cụ, chúng ta cũng không phải là có ý a, bạc này cho ngài, có thể mua rất nhiều con gà mập mạp."

Ai ngờ lão đầu kia chỉ nhìn bạc một cái, liền nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới các nàng, vẫn buồn bực.

Sính Đình tóm lấy vành tai, hào khí ngàn vạn móc ra một thỏi bạc lớn: "Dạ, tất cả những thứ này đều cho ngài có đủ chưa ạ?"

Lúc này Lão già mới xoay đầu lại, nhưng hẩn cũng không có tiếp nhận bạc, mà là đưa ngón tay mập giống như củ cà rốt ra, lau nước mắt không tồn tại trong mắt, ủy khuất vạn phần: "Con gà kia của ta không phải là gà bình thường, chút tiền này của người giống như đang phát cho ăn xin."

Mồ hôi hột của ba người chảy xuống như thác, người nào ăn xin mà giọng điệu lớn như vậy? Bang chủ Cái bang?

Sính Đình là một đứa bé ngoan dũng cảm, không ngại học hỏi kẻ dưới: "Không phải gà bình thường? Vậy con gà của người là gà thần?"

"Hừ! Mới không phải ! Các người thật là quá quê mùa, chưa nghe nói qua sao? Gà của ta là con kim kê, còn có thể đẻ trứng vàng, các người nghĩ a, một ngày nó đẻ một quả trứng vàng, mười ngày là mười quả, một trăm ngày là 100 quả, không đến mấy tháng ta liền trở thành đại phú ông rồi!" Lão già

miệng lưỡi lưu loát tùy tiện, con người linh hoạt thông minh cô lỗ lỗ loạn chuyển mấy vòng, ánh mắt kiêu ngạo liếc nhìn ở giữa không trung, thần thái chảnh vô cùng, nếu như hắn có cái đuôi nhất định vênh đến bầu trời. Thật ra thì hắn vốn muốn nói con gà kia là tiểu Phụng Hoàng a, xét thấy đối phương là mấy bé gái, hắn không chịu công phu sư tử ngọam hù dọa bọn họ, ai bảo hắn tâm địa thiện lương, nhân phẩm thật tốt quá !

Một tia chớp đánh qua ngoài miếu, ầm ầm một tiếng sấm vang dội trên nóc miếu

Lão già kia chỉ lập lại kim kê trùng vàng kim kê trùng vàng, làm cho trước mắt ba người Sính Đình đều là kim quang lấp lánh, kim kê và trứng vàng nhảy nhót nhót. Làm cho người ta đồ mồ hôi lạnh chính là hình như con gà là gà trống! Còn có thể đẻ trứng vàng, thế giới này quá điên cuồng, còn không để cho người ta sống nữa rồi hả ?

Thỉnh Vũ thần thái sáng láng chống nạnh, khinh thường nói: "Ông cụ, xin ngài thương xót! Con gà của ngài là gà trống a, còn có thể đẻ trứng, ngài đang kể chuyện à?"

Lão già vừa nghe đến gà trống, sắc mặt đầu tiên là cứng đờ, về sau vui mừng. Hai tay hắn vỗ đùi, ánh mắt sáng ngời để cho nhìn thấy Kim khôi: "Oa oa, chính là gà trống ha, gà trống của ta chỉ cần ở cùng một chỗ với gà mái, gà mái kia sẽ đẻ trứng vàng, nếu nó ở cùng một trăm con gà mái, thì một ngày 100 con gà mái sẽ đẻ 100 trứng vàng, ai nha, mẹ của ta ơi, lúc đó không biết ta phát tài đến cỡ nào rồi! Các người làm bảo bối của ta chạy mất, các người phải đền kim kê cho ta!" Hắn kêu to làm đều tốt, càng kêu càng có tinh thần, nếu như bọn họ không bồi thường kim kê, bộ dáng hắn thề không bỏ qua.

Hay cho một cái lý do đường hoàng! Xong vào tổ ong vò vẽ Thỉnh Vũ, Sính Đình và Thẩm Y Nhân hạ ánh mắt xuống ảo não thua trận, đối thủ quá biến thái, không trách bọn họ thực lực kém.

Lúc này ba người, đều tâm phục khẩu phục công phu tán gẫu của lão già này.

"Lão già từ ngài muốn thế nào? Kim kê thì chúng ta là không thường nỡ, nếu không chúng ta đi gặp Quan Lão Gia, để Quan Lão Gia tới phân xử." Thẩm Y Nhân hướng lão già xấu bụng cười một tiếng, khi dễ nàng không có qua lại trên giang hồ sao, còn kim kê? Hừ hừ! Kim lão đầu này là nhà ai già mà không kính? Sao không tiện tay nhốt lại trong nhà? Ra ngoài lừa bịp người khác.

"Ách. . . ." Lão già có chút cứng họng, gãi gãi đầu, trong đầu cấp tốc nghĩ đến đối sách, bé gái này thật xấu, khó đối phó! Gà này hắn chỉ tiện tay bắt tới chuẩn bị nướng lên ăn, cũng không thể gặp quan, đây chẳng phải là trộm gà không được lại mất thóc.

Đang lúc hai phe giằng co, cửa miếu cũ nát "Ken két" một tiếng bị đẩy ra, một bóng dáng thon dài, toàn thân áo trắng chậm rãi lung lay đi vào, theo hắn tiến vào còn có một trận mùa xuân tươi đẹp vạn vật sống lại, không khí ướt át.

P/s: Đố mọi người ai đi vào đây hihihhi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thành môn thất hỏa

Thiếu niên áo trắng hơn tuyết chậm rãi tiến vào, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mày kiếm bay xéo nổi bật như thác nước đen, mắt phượng mê người khẽ héch lên, khí chất tao nhã lịch sự, phong thái đặc biệt thanh tú. Hắn hướng về mọi người trong miếu khẽ mỉm cười, thật giống như tiên giáng trần, thơ ca có nói "Có phi quân tử, như cát như đánh bóng, như giữa như mài", quân tử hình dáng Như Ngọc, hắn chính là nhân vật như vậy đi!

"Tại hạ muốn tránh mưa, không biết có quý rầy đến các vị không?" Âm thanh của hắn dịu dàng mềm nhẹ, có một loại dễ nghe nói không nên lời, giống như một dòng suối trong từ từ lướt qua lòng người.

Mọi người thấy trên mái tóc đen của hắn có điểm vài giọt mưa, lúc này mới phát hiện ngoài miếu mưa xuân rơi tí tách, xa xa trông có vẻ mờ mờ ảo ảo, một mảnh yên thủy mê ly.

Lão già đang ước gì có người tới cứu trận, liền vui mừng nói: "Đến đây đi đến đây đi! Bỏ Tát cần phải làm tốt chuyện." Nói xong hắn lại quay đầu nhìn mỹ thiếu niên Thẩm Y Nhân một chút, tại sao không có đạo lý như vậy? Đều là thiếu niên tuấn mỹ? Tới đây để kích thích lão nhân gia ta à! Nhớ năm đó hắn cũng là người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, chim gặp chim ngóc, thiếu niên phong lưu tiêu sái làm ngàn vạn thiếu nữ ao ước, kỳ mà y tà kiêu, mặn lâu hồng tị chiều. Ngao! Năm đó anh dũng hảo hán không ai bằng, Hừ! Hừ hừ!

Thẩm Y Nhân lùi bước đứng nghiêng, mỉm cười, bộ mặt điển đảo chứng sinh càng phát ra ánh sáng động lòng người. Trong lúc nhất thời ngôi miếu nhỏ nhỏ đồ nát bởi vì có hai đại mỹ nam này mà bỗng tắt sanh huy*, nụ cười trên mặt của Bỏ Tát ngồi trên tòa sen cũng chân thành hơn một chút.

*bỗng tắt sanh huy: vẻ vang cho kẻ hàn này, ý nói thom lây...

Lão già hấp ta hấp tấp cầm mấy xâu mứt quả mà hắn đặt trên bàn thờ lên, lấy lòng khoe mẽ hỏi thiếu niên áo trắng xinh đẹp: "Lão hủ Cốc Chi Thông, xin mời thiếu niên ăn xâu kẹo hồ lô oa!" Hắn quay đầu nhìn ba người Sính Đình một cái, ngẩng cao cằm hừ một tiếng, đáng vẻ hả hê kia làm cho lòng bàn tay

người ta ngựa ngáy.

"Cám ơn Cốc lão, vẫn bối Minh Thượng Vân, nếu từ chối thì thật bất kính rồi." Thiếu niên ôn văn lễ độ nhận lấy mứt quả của Cốc lão, sau đó mở bọc quần áo trong tay ra, lấy ra bọc thịt bò khô gói bằng giấy dầu, một cái bánh xốp, phân ra một chút, cung kính đưa cho Cốc lão.

Cặp mắt Cốc lão phóng lục quang nhìn những thức ăn kia, nước miếng chảy ròng, không chút khách khí một phen nhận lấy, vui mừng không ngừng cười ha ha.

Sau đó thiếu niên lại phân ra một phần thức ăn, khách khí đưa cho ba người Thẩm Y Nhân, ba người không nghĩ ngờ chút nào khoát tay lia lịa. Đặc biệt là Sính Đình, một đôi đôi mắt mỹ lệ long lanh lóe ra hoang mang sợ hãi, một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng! Ăn một châu của Chương Mỹ Ngọc thiếu chút nữa đã mất đi trong sạch của nàng, bây giờ nàng tuyệt đối không dám ăn đồ của người khác.

Cặp mắt phượng sông nước mênh mông của thiếu niên áo trắng hơi híp lại một chút, ý vị sâu xa nhìn cái bốt trên mặt Sính Đình vài lần, nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không để ý, làm như không có việc gì ngồi ở một bên từ từ ăn mứt quả, từ bên trong động tác ăn của hắn lộ ra vẻ ưu nhã đẹp mắt không nói được thành lời, ngay cả ăn mấy viên kẹo hồ lô cũng giống như đang tỉ mỉ thưởng thức sơn trân hải vị.

Bên trong miếu nhỏ nhất thời hiện lên thể chân vạc**, không khí cũng bởi vì thiếu niên này gia nhập mà hài hòa. Lão già đang muốn hướng về thiếu niên kể khổ con kim kê của hắn không cánh mà bay, cửa miếu "Pằng!" một tiếng bị người bên ngoài mạnh mẽ đá văng ra, cửa miếu đáng thương liên tiếp bị đá kích rớt cuộc hết sức vinh quang sống thọ và chết tại nhà.

**thể chân vạc: thể ba chân

Một đám đại hán râu ria lực lưỡng đội mưa nhao nhao ầm ỉ mà xông vào. Một âm thanh hưng phấn kêu lên: "Oa! Đạp phá thiết hải vô mịch xử***, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu! Bọn họ quả nhiên ở chỗ này tránh mưa, tóm lại cho em gái của ta!"

***đi mòn giày sắt chẳng tìm được

"Lão đại, dường như còn có thêm một tiểu bạch kiểm a! Có muốn tóm lại luôn không?" Thành Môn Thất Hỏa, vạ đến cá dưới ao! Một vị đại hán khôi ngô tinh mắt thấy Minh Thượng Vân tao nhã khí chất bất phàm, trung thành tận tâm đề nghị, nhiều công tử anh tuấn, tiểu thư sẽ có nhiều thêm một phần hi vọng lập gia đình a!

Thẩm Y Nhân than thở nhìn đám đại hán này có thể so với cao thủ theo dõi, khóc không ra nước mắt, vốn định xem cuộc vui, lúc này lại diễn trò cho người khác nhìn. Xe ngựa còn chưa có biện pháp lấy về, lúc này lại muốn xông mưa chạy trốn, sớm biết đã bắt chước hóa trang như Sính Đình, hiện tại hối hận thì đã muộn!

Ánh mắt bốn người ca ca ngay lập tức đồng loạt nhìn về phía Minh Thượng Vân khoe miệng nhếch lên, mắt sáng như đuốc.

Đại ca quả quyết vung tay lên, một đám đại hán lập tức nhảy dựng lên đi bắt Thẩm Y Nhân, trong đó có mấy đại hán tách ra đi bắt Minh Thượng Vân. Thẩm Y Nhân nghĩ lúc này bên ngoài đang mưa, Sính Đình và Thính Vũ không thể mặc mưa a! Không thể làm gì khác hơn là cực kỳ phiền muộn dẫn đoàn đại hán xoay vòng vòng ở trong miếu.

Bị điên cuồng đuổi theo, Minh Thượng Vân cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười rất dịu dàng động lòng người, vô cùng có từ tính.

Nhìn qua hắn hết sức lịch sự tuấn nhã, cũng không khó nhìn ra thân thủ rất giỏi, những đại hán cường tráng ngay cả vạt áo màu trắng của hắn cũng không cầm được.

Miếu vốn nhỏ đến đáng thương, lúc này xông tới mười mấy người to con, Sính Đình và Thính Vũ thấy không ai chú ý bọn họ, vội vàng trốn ở phía sau Quan Âm Bồ Tát tìm kiếm sự che chở.

Cốc lão xem cuộc vui không sợ đài cao, hưng phấn trực tiếp nhảy lên bàn bày đồ cúng, hào phóng nhường nơi cho các nàng ẩn núp. Trong miếu nhỏ nhất thời náo loạn, vô cùng náo nhiệt.

"Mưa đã tạnh!" Minh Thượng Vân mang theo nụ cười âm thanh truyền tới trong tai Thẩm Y Nhân, nàng phản ứng nhanh chóng bay vút đến bên người Sính Đình và Thính Vũ, kẹp hai người lên vọt ra khỏi ngôi miếu đổ nát, hoảng hốt chạy bừa lên phía trước, Thẩm Y Nhân nàng lấy ba chữ thề, nàng lớn như vậy chưa bao giờ chạy nhanh như vậy.

Chỉ chốc lát nàng đã cảm thấy bên trái có thêm một người sóng vai cùng nàng, liền lưu ý đánh giá, là vẻ mặt vẫn đầy ý cười của Minh Thượng Vân. Qua một lát nữa, bên phải lại có thêm một người —— Cốc lão Cốc Chi Thông, oa! Lão già này lại là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Cốc lão đầu vừa thoải mái chạy như bay, vừa tức giận bắt bình mắng: "Cái miệng ông nội hắn! Lão nhân muốn xem náo nhiệt, lại bị các người phá hư ngân lượng, phải bắt a!" Gần đây không biết hắn nghe được ở đâu "Cái miệng ông nội hắn" cảm thấy vô cùng uy phong, lúc mắng chửi người sẽ mang ra, giống như phong cách cá nhân của hắn rất lợi hại.

Sính Đình cũng không biết Thẩm Y Nhân mang theo bọn họ chạy rất xa, sau đó dừng lại ở một cái trấn nhỏ không biết tên. Trước lạ sau quen, lần này nàng đã có kinh nghiệm, che mặt đứng lên ngược lại không có cảm giác hoa mắt choáng váng. Hôm nay ba người chỉ toàn cố chạy trốn, đến lúc này đã đói bụng kêu lên ừng ực, không quan tâm đánh giá hoàn cảnh xung quanh, chỉ muốn tìm nơi có thể lấp đầy bụng. Mặc dù xe ngựa và hành lý mất rồi, bất quá bọn họ đều mang ngân phiếu và bạc ở trên người, coi như trong cái túi có cái may a!

Lúc khổ sở bức người sẽ làm cho người ta suy nghĩ thông suốt, nếu không một ngày cũng làm cho người ta sống không nổi a!

Ba người cố sức đảo mắt chung quanh, phát hiện một quán rượu khí thế liền cao hứng vọt vào, Minh Thượng Vân đi theo ở đằng sau các nàng ngần không kịp, cánh tay thon dài còn để ngang giữa không trung, trơ mắt nhìn bọn họ làm việc nghĩa không chùn bước đi vào trong quán rượu, không khỏi cúi đầu vỗ trán, bật cười không dứt, ngay sau đó cũng vô cùng thanh thản chậm rãi theo đằng sau các nàng đi vào.

Bên trong quán rượu trang trí phong cách cổ xưa tao nhã, bàn ghế cũng lau sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, không khó nhìn ra bình thường nơi này đều chiêu đãi người có tiền một chút, chỉ là quán rượu to lớn yên tĩnh như vậy, bên trong trống rỗng một khách nhân cũng không có.

Cặp mắt tiểu nhị sáng lên giống như nhìn thấy người trong lòng, nhiệt tình hướng về ba người chạy như bay tới, một tư thế rất sợ khách nhân xoay người ra khỏi cửa. Ánh mắt hần lấp lánh đánh giá mấy người khách nhân từ trên xuống dưới một phen, hần tươi cười rạng rỡ dẫn dắt ba người hướng tới một căn phòng trang nhã trên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cực phẩm tiểu nhị ca

Sau khi ngồi xuống ba người thoải mái thở dài ra một hơi, đã uống vài ngụm trà nóng của tiểu nhị ca, lúc này mới cảm thấy được trở lại nhân gian.

Minh Thượng Vân mặt cười như không cười, tư thái hoàn mỹ tiêu sái được tiểu nhị ca cười vô cùng nịnh hót ngênh đón lên lầu hai, ngồi xuống cái bàn cách bọn họ không xa

Lúc này Cốc Chi Thông về mặt bí ẩn không biết từ đâu xông ra, đặt móng ngồi ở chỗ trống giữa ba người Thẩm Y Nhân. Tiểu nhị ca mới vừa rồi còn vô cùng nhiệt tình lập tức thay đổi sắc mặt, không nhìn được hướng về phía Cốc Chi Thông vẫy tay giống như đuổi muỗi: "Đi đi đi! Xin com thì xuống lầu đi ra cửa quẹo trái, quẹo trái lại quẹo trái."

Mặt trắng của Cốc lão lập tức đen xuống, lòng tự ái yếu ớt bị tổn thương cực độ. Về mặt hần không vừa ý cúi đầu, lông mày đứng thẳng đấp, vênh môi dưới lên trừng mắt nhìn tiểu nhị, đột nhiên vươn tay mộp ra vỗ bàn một cái, làm mọi người và ly chén đĩa trên bàn sợ hết hồn: "Ngươi mới xin com, cả nhà ngươi xin com! Cái miệng ông nội ngươi, lão tử là chủ nợ của ba người bọn họ, lão tử ăn com bọn họ trả tiền." Ngay sau đó cực kỳ tức giận thở hổn hển nhìn chằm chằm ba người đang giật mình nói: "Hoặc là đền kim kê cho ta, hoặc là để cho ta đi theo, không phải vậy." Quai hàm thịt, cổ tròn tròn, gương mặt bánh bao tràn đầy sức mạnh uy hiếp.

Sính Đình cúi đầu cào cái bàn. Nàng ăn no căng, tại sao lại muốn chào hỏi một con gà a?

Thẩm Y Nhân ngửa đầu thở dài một tiếng, từ trong hà bao lấy ra một đại thỏi bạc ném tới trên bàn, hướng tiểu nhị ngoác ngoác tay: "Gọi thức ăn!" Nàng lười phải nói nhiều, không phải chỉ là một lão già a, chẳng lẽ nàng còn nuôi không nổi!

"Thiên linh linh, địa linh linh, gà lượm về gà, vịt lượm về vịt." Cốc Chi Thông cười híp mắt lăm lăm, tay lại nhanh chóng nhặt thỏi bạc trên bàn lên bỏ vào trong lòng.

Khuôn mặt Thẩm Y Nhân cứng đờ, hần không ăn được lão, thật là đáng thương a! Cực phẩm lão nhân này là của nhà ai đây, mau mau dẫn trở về a, thả ở trên giang hồ nhất định sẽ nguy hại đến người đời.

"Phốc xích!" Minh Thượng Vân khoan thai tự đắc ở một bên nhìn mấy kẻ dở hơi, không khỏi tức cười, cười khẽ một tiếng. Thấy các nàng ngó hần, hần thu hồi nụ cười, hữu nghị gật đầu một cái.

Chỗ hần ngồi nghiêng về hướng Sính Đình, đem Sính Đình ảo não cắn môi, về mặt vô tội thu hết vào mắt. Hần đưa ngón tay thon dài như ngọc ra vuốt nhẹ nhẹ cằm của mình, mắt phượng hơi xếch lên mang theo một chút nghiền ngẫm nhìn gò má của Sính Đình, khóe miệng nhếch lên, thoáng qua một nụ cười yếu ớt.

Sính Đình cảm thấy tầm mắt hần có chút kỳ quái, đầu tiên là không rõ chân tướng ngăn ra, ngay sau đó đột nhiên nhớ tới cái bót trên mặt, vội vàng đưa tay vuốt mặt, quả nhiên sờ xuống một tay toàn màu xanh.

Ánh mắt nàng u oán nhìn chằm chằm Thẩm Y Nhân, nhìn, rốt rồi! Dính một chút xíu nước mưa liền không dùng được rồi.

"Khụ! Khụ!" Thẩm Y Nhân cố nén nụ cười đầy lòng, cẩn thận từng li từng tí nở nụ cười, cùng Thính Vũ dùng khăn ti mi giúp nàng lau sạch chỗ bị phai màu trên mặt, kết quả bót kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhạt, chỉ lát nữa là không giấu được dung mạo như họa thủy của nàng rồi. Lần này đổi lại là ánh mắt của Thẩm Y Nhân đột nhiên u oán, xem ra nàng lười biếng không được, vẫn phải tốn tâm tư làm một cái mặt nạ mỏng cho Sính Đình dịch dung. Lật bàn! Không có bót, nàng phải phí bao nhiêu sức lực mới có thể bảo vệ báu vật điện đảo chúng sinh này a!

Thính Vũ và Thẩm Y Nhân không hện mà cùng dùng tay, nghĩ đến hậu quả đáng sợ, không dám giúp nàng lau tiếp.

Minh Thượng Vân nhẹ nhàng uống trà, trong ánh mắt sâu thẳm như biển lóe lên một tia thần thái khác thường, chợt rừ mí mắt xuống, che kín tất cả cảm xúc trong lòng mắt đen.

Tiểu nhị ca tươi cười rạng rỡ đưa ra mấy thẻ bài món ăn tuyệt mỹ tới trước mặt bọn họ, không khỏi kiêu ngạo mà nói: "Thỉnh khách quan gọi thức ăn."

Sinh Đình và Thẩm Y Nhân mỗi một người mở một thẻ bài món ăn, nhìn tên món ăn trên đó một hồi, hai người không khỏi sửng sốt.

Thẩm Y Nhân nhẹ nhàng ho một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Tiểu nhị ca, làm phiền người giúp chúng ta giải thích tên đồ ăn trên đây một chút!"

"Mấy vị khách quan, các vị là lần đầu tiên tới Hắc Phong trấn của chúng ta đi! Thật là có lộc ăn! Quán rượu của chúng ta là đứng đầu trong trấn này a! Người xem có quán rượu của ai mà sạch sẽ lịch sự tao nhã như quán của chúng ta? Cái thị trấn này chỉ có quán rượu của chúng ta làm đồ ăn như vậy, người nhìn xem, những cái tên này đều tao nhã, người phàm tục ăn cũng có thể lập tức biến thành con người tao nhã." Tiểu nhị ca rất tự hào vì mình có thể làm việc ở quán rượu đứng đầu này, há mồm liền khen ngợi thao thao bất tuyệt, một bộ dáng vô cùng vinh dự

Tiểu nhị ca một phen nói những chuyện không liên quan làm mấy người bọn họ không ngừng gật xuống đầu. Trong mắt xem thường của bọn họ hình như toát ra vô số Tiểu Tinh Tinh, về mặt sùng bái nhìn Tiểu nhị ca và kim kê lão đầu, ngài xác định Tiểu nhị ca lưỡi xán hoa sen* này không phải là tôn tử thất lạc nhiều năm của ngài!

*lưỡi xán hoa sen(lưỡi nở hoa sen) : nói năng khéo léo

Cốc lão đầu cùng bọn họ Tâm Hữu Linh Tề Nhất Điểm Thông, đem đầu hoa râu lắc như trống bỏi, công lực của hần quá cạn, mặc cảm a! Sống đến già, học đến già, cổ nhân thật không lừa ta a!

Nhìn tiểu nhị ca hưng phấn nói bốc nói phét, nước bọt bay loạn, không ai ngăn cản hần nhất định có thể nói đến thiên hoang địa lão, bọn họ đều lấy đầu đập bàn, chỉ cảm thấy bụng đói lúông cuống hơn.

"Dừng lại!" Sinh Đình vội vàng giơ tay ngọc mềm mại lên, bộ mặt oán niệm nhìn một bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn của tiểu nhị, gắt giọng: "Chờ người nói xong chúng ta đều phải chết đói! Mau đem mấy món ăn trên thẻ bài tới ném thử một chút."

"Được rồi! Người chờ!" mặc dù tiểu nhị ca không thể nói tận hứng, nhưng trên mặt không có chút nào hờn giận vì bị cắt ngang, vẫn là vui sướng, giống như nhặt được kim nguyên bảo

Nhìn tiểu nhị dùng tốc độ chạy như bay đi xuống lầu, Sinh Đình chau mày lại hỏi Thẩm Y Nhân: "Tỷ xem thực đơn có hiểu không?"

Thẩm Y Nhân thật lòng lắc đầu, thốn thực không dứt: "Đến lúc cần sử dụng thì hại hời hận đọc sách quá ít a! Hắc Phong trấn này thật sự là ngọa hổ tàng long, một thực đơn nhỏ nhỏ cũng khó hiểu phức tạp giống đi thi trạng nguyên." Nghĩ đến từ nhỏ Thẩm Y Nhân năng đã thông tuệ tuyệt luân, mọi chuyện cao nhân một bậc, lại có thể xem không hiểu một cái thực đơn rách!

Thần kinh Cốc lão đầu và Thỉnh Vũ nhất thời run lên, làm bộ cảm thực đơn trong tay quan sát tỉ mỉ, nếu như xem hiểu, nói không chừng bọn họ cũng tài như Trạng Nguyên, ha ha! Mấy người vẫn còn ở đó nhỏ giọng nghị luận thực đơn, tiểu nhị ca đã nhanh chóng bùng lên mâm đồ ăn lên, cũng kêu to nói: "Đây là món ăn thứ nhất ‘Tuyệt Đại Song Kiều’."

Ủm! Tên đồ ăn không tầm thường, mọi người rất là tò mò đưa đầu vừa nhìn, chính là một mâm ớt xanh và ớt đỏ.

Mọi người tròn mắt, còn chưa có hạ đĩa, tiểu nhị lại bùng lên một món ăn, kêu to nói: "Món ăn thứ hai, ‘Mãnh Long qua biển’." Bọn họ nghe tên đồ ăn uy phong như vậy, nghĩ tới dầu gì cũng là con rồng đi, xem một chút! Cũng đuổi cái đầu đi xem Mãnh Long kia. Phốc! Một gốc cây rau chân vịt gãy teo vàng vọt lênh bênh trong một tô canh nước sủng.

Cốc Chi Thông lạnh tay lẹ mắt, một chiếc đĩa vớt gốc rau chân vịt gãy kia lên, hai ba ngậm nhai xuống, vỗ bụng nói: "Mãnh Long bơi tới bụng lão già rồi, các người uống nước biển đi! Bất quá ta còn rất đói, con rồng này cũng quá nhỏ đi."

Mọi người nhìn mảnh “Biển” trong suốt, nghe ông trăn tráo kêu mọi người đem nước biển uống vào, đều bắt lực vỗ trán. Tiểu nhị ca vùng tay lên, đồng nghiệp nhanh chóng bùng lên một mâm đồ ăn, từng món tình thơ ý họa, một bàn cao nhã không gì sánh được.

Hai chim hoàng oanh kêu liễu biếc, trong mâm là hai lòng đỏ trứng chưng cách thủy, kèm theo mấy gốc hành lá. Thức ăn này thật là nghệ thuật a!

Một nhóm cò trắng vút trời xanh, chính là phiến cải thìa nằm rạp xuống một khối lòng trắng trứng nhỏ. Món ăn này thật là tượng hình, có tài!

Cửa sổ phía Tây núi Thiên Thu Tuyết, bất quá chỉ là trứng xào hoa trắng, ngay cả một miếng hánh là cũng không thấy. Cái gì cũng không nói, thật tài tình!

Thuyền Ngô Vạn Lý ghé bến Đông, lại là chén canh nước sủng, phía trên nổi lên một vài miếng vỏ trứng sáng như tuyết, ngoài ra chẳng còn gì nữa. Đều là thuyền vỏ trứng bẻ!

Mọi người dở khóc dở cười, chỉ có thể Lực Bất Tòng Tâm. Cốc Chi Thông mặc kệ các nàng, hần trái một chiếc đĩa phải một chiếc đĩa, những thứ lòng trắng trứng lòng đỏ trứng ngay cả rau quả cũng không lưu lại một miếng, ăn hết vào cái bụng mập kia.

Tiếp theo tiểu nhị lại báo một đạo: hồng nhan tri kỷ, tên thật không tệ, mấy người tràn đầy lòng tin hơi đánh giá, học máu! Một mâm củ cải đỏ thái sợi xếp

chồng vào nhau, lại vây vòng vòng xung quanh một trái táo và một trái hồng nhỏ. Sinh Đình và Thính Vũ vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn kẹp trái táo và trái hồng lên ăn.

Cốc lão đầu bộ mặt không vui gọi tiểu nhị lại: "Cái này chỉ có một phần? Đồ ăn như vậy để ăn hay là để xem?"

Tiểu nhị cười hi hi nói: "Đây chính là đặc sắc của bốn điểm, nơi này chúng ta có một nhà cây xanh."

"Két?" Mọi người trừng mắt nhìn, trong miệng có thể nhét vào một quả trứng vịt. Gặp qua vô si nhưng chưa từng thấy vô si như vậy a!

Thảm Y Nhân không thể làm gì khác hơn là gọi tiểu nhị còn muốn bùng nổ thức ăn lại: "Chúng ta không cần thức ăn, những thứ này là đủ rồi." Có lẽ nên chuyển sang quán ăn khác đáng tin hơn một chút.

Tiểu nhị ca bộ mặt uất ức vô tội, vô cùng kiên quyết lắc đầu một cái, mặt ngó về phía Sinh Đình cung kính nói: "Khách quan nói muốn ném thử thê bài môn ăn của chúng ta, chúng tiểu nhân sao có thể chậm trễ quý khách đây?"

Sinh Đình tốn hơi thừa lời, lúc này bắt ngờ cào cái bàn, năng nghĩ muốn cào mặt của tiểu nhị ca

Minh Thượng Vân thấy đôi mắt nàng ngập nước long lanh sáng ngời, nháy mắt cũng không nháy mắt, bộ mặt khổ đại cừu thâm nhìn chằm chằm tiểu nhị ca chính nghĩa, lông mi rậm rạp đen tuyền giống như cây quạt nhỏ cong lên, không khỏi nở nụ cười trầm thấp, ở đâu ra đáng vẻ đáng yêu sinh động như vậy a?

Tiểu nhị ca như không có việc gì truyền gọi một món ăn khác: "Hầu Tử vớt trắng sáng". Nghe tên đồ ăn mọi người liền nhục chí, không quá ôm hy vọng xem xét, quả nhiên, một tô dấm chua phía trên thả một giọt dầu vừng, lần này mấy người quả thật phát cáu, ngay cả Sinh Đình cũng tức giận chông chất hạ chiếc đĩa.

Cốc Chi Thông ăn sạch bảy tám chén vẫn chỉ đủ lấp kẻ rằng, liền bất mãn nói: "Chúng ta không ăn ở nơi này nữa, chỉ là một chút khoa chân múa tay, tính tiền đi!"

Mọi người hết sức chấp nhận, trăm miệng một lời kêu tiểu nhị ca tính tiền.

Tiểu nhị ca công phu hàm dưỡng đến nơi đến chốn, cũng không bởi vì khách nhân khó hầu hạ mà tức giận, mặt mỉm cười tính toán một chút, "Lốp bóp bịch bịch" sau khi gõ một hồi, ngừng đầu nhanh mồm nhanh miệng nói: "Khách quan ăn tám món, tổng cộng 640 lượng, tiểu nhân giảm giá cho khách quan, trả 600 chẵn là được!"

Mọi người đứng dậy muốn rời đi ngay đại, không phải, bọn họ chỉ là bị lời nói địa lời ngoài khét trong sống của tiểu nhị ca làm khiếp sợ, thật sự là phản ứng không kịp.

Tiểu nhị ca ung dung mặt không đổi sắc nhìn bọn họ, rõ ràng thường xuyên xử lý loại chuyện xảy ra này, không phải lần đầu tiên đụng phải loại khách quan vô cùng hiếm thấy này.

P/s: Sao lướt thanks giảm thê thảm vậy nè, ta nhớ lúc trước được 10 mấy thanks lận mà, hic hic Sa bắt đầu thấy buồn ùi nha. T.T

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đối diện là hắc điểm

Lừa bịp! Mấy món ăn này gần như ăn không đủ no còn phải tốn nhiều bạc như vậy? Đây không phải là coi bọn họ xem tiền như rác sao! Mọi người tức giận còn muốn cùng tiểu nhị lý luận một phen. Trong lúc bất chợt, một nhóm người từ dưới lầu vèo một cái xông lên lầu hai, cầm đao, cầm muỗng, còn có một cầm nôi, khuôn mặt từng người đều là khí thế hung hăng, đồng thanh gào thét: "Không đưa bạc còn muốn chạy, không có cửa đâu!" Thì ra là người làm và đầu bếp trong tửu lâu.

Thảm Y Nhân nhìn đáng vẻ liễu mạng của đối phương, không thể làm gì khác hơn là ảo não móc ngân phiếu ra để trả tiền. Ngay sau đó lệ rơi đầy mặt dất mấy người già nua yếu ớt ra khỏi quán rượu, Minh Thượng Vân may mắn tránh được một kiếp nạn đi theo phía sau, hẳn biết trước nên một món ăn cũng không gọi

Mới vừa ăn một bữa nhưng mọi người vẫn đói không còn hơi sức, ừ ừ cúi đầu đi tới trên đường lớn. Thảm Y Nhân rất không cam lòng quay người lại nhìn quán rượu một cái, lập tức giật mình lấy tay dụi dụi con mắt, tròn to hai mắt nhìn trên tấm biển ghi mấy chữ to "Ở trong là hắc điểm", lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất, trong miệng tự lẩm bẩm: "Cái miệng bà nội hần, cũng chỉ một năm không lần lộn trên giang hồ, liền khi dễ lão nương như vậy."

Sinh Đình còn ngại đã kích nàng không triệt để, lạng lẽ mà lôi kéo ống tay áo của nàng, ngón tay nhẹ nhàng chỉ khách điểm đối diện, trên đó có mấy chữ màu đen to đùng "Đối diện là hắc điểm".

Thẩm Y Nhân chịu đòn nghiêm trọng này, choáng váng liền muốn ngã xuống đất, Cốc Chi Thông nắm chân không thuận theo, lôi kéo áo com cha mẹ: "Lão già ta còn đối a? Người cũng không thể ngược đãi người già, sẽ bị thiên lôi đánh! Chúng ta liên tục chiến đấu ở các chiến trường từ lâu khác đi!"

Thẩm Y Nhân nhìn quần áo in máu dẫu ngón tay bụi, ngẩng đầu mắt lệ liếc nhìn đầu sỏ gây nên, không khỏi đầy bụng chua xót. Lão nhân gia này, dù sao ông ta cũng ăn những món ăn đắt tiền người kia rất nhiều, tội nghiệp các nàng một hộp cũng chưa từng cho vào miệng!

Cốc Chi Thông mặc kệ ánh mắt của nàng kiều mỵ động lòng người như thế nào, lão nhân gia hấn ánh mắt không tốt, nhìn không thấy, một mực dùng lực kéo nàng đi về hướng "Đối diện là hắc điểm"

Thẩm Y Nhân ngửa mặt lên trời thở dài: "Lão nương làm người xấu thì thuận buồm xuôi gió, muốn làm một lương dân lại khó như vậy, còn có thiên lý không?"

Đám người đứng ở cửa khách điểm "Đối diện là hắc điểm" thương lượng, có lòng tốt nhắc nhở đối diện là hắc điểm, đoán chừng chủ tiệm này nhất định là người thiện tâm đang hoảng, vì vậy cũng yên lòng đi vào. Minh Thượng Vân rành rang ở một bên sờ sờ sống mũi cao, trong mắt phượng hẹp dài hàm chứa ý cười thâm sâu, chậm rãi đi vào theo.

Tiệm này mặc dù rất nhỏ, nhưng trong điểm giản dị tự nhiên, bàn ghế cũng sạch sẽ, chỉ là khách nhân rất thưa thớt.

Tiểu nhị mặt thành khăn đang hoảng, đều khách khí lễ độ, không nhiệt tình làm cho người ta sợ hãi từ trong lòng giống tiểu nhị ca "Ồ trong là hắc điểm", dĩ nhiên sau đó trở mặt hung ác cũng làm cho người ta kinh sợ.

Đi một ngày đang học một sàng khôn. Mọi người chẳng những mở mang kiến thức cũng đã có kinh nghiệm, sau khi ngồi xuống bên cạnh cái bàn tròn ở trong điểm, Cốc Chi Thông liền cẩn thận dò xét thực đơn, thấy giá món ăn hợp lý tiện nghi, hấn còn đặc biệt hỏi tiểu nhị giá tiền mỗi một món ăn.

Tiểu nhị ca không sợ người khác làm phiền giải đáp cho hấn, không hề có một chút nào bởi vì hấn mặc không phải áo gấm mà lấy khố rách khinh thường nhìn hấn.

Cốc lão đầu đang lúc bị hắc điểm làm tổn thương lòng tự ái bắt đầu nhận được chút an ủi, tài đại khí thô một tay chụp rất nhiều món ăn, cũng sai tiểu nhị mau mau đem lên, sau đó còn nhiệt tình chào hỏi kêu thư sinh Minh Thượng Vân tới ngồi chung, giống như hấn mới là chủ nhân mời khách.

Minh Thượng Vân tất nhiên biết nghe lời phải, ôn tồn nhã nhặn hướng mọi người chấp tay, vén vạt áo ngồi xuống, hấn đáp đáp khí độ bất phàm, động tác vén vạt áo cũng làm cho người ta vui mắt vui tai

Thẩm Y Nhân ngửa tay muốn đánh cực phẩm lão nhân một trận, nhưng nghĩ đến hấn không ngừng nhắc đến kim kê trứng vàng, và lại hấn có bản lĩnh khinh công thâm tàng bất lộ, liền cẩn thận nhẫn nhịn, lúc này không vội, sẽ có thời cơ ném bỏ hấn

Sau khi tiểu nhị đem món ăn bung lên, bọn họ xúc động vô cùng, lúc trước là vì sợ ý lo là, không nhìn tên khách điểm đã tiến vào! Người xem, khách điểm này thật trung hậu a! Mâm thức ăn rất nhiều, gà béo ú, không giống "Ồ trong là hắc điểm" ngay cả Mãnh Long cũng chỉ là cây cải vàng vọt, thật sự là vô cùng chênh lệch! Nhìn ông chủ ở đây này, ông chủ của "Ồ trong là hắc điểm" nên xấu hổ nhảy xuống Tây Hồ đi!

Mọi người một đường chạy trốn, lúc này cũng thật đói bụng, nhất thời Phong Quyền Tàn Vân, ăn kinh khủng. Ngay cả Sính Đình và Thính Vũ cũng vứt bỏ điệu bộ tiểu thư khuê các, tốc độ ăn cực nhanh. Chỉ có Minh Thượng Vân thông thả ung dung nhai kỹ nuốt chậm, động tác vẫn ưu nhã mê người.

Cốc lão đầu sau khi ăn uống no nê, thỏa mãn ợ một cái, lấy tay xoa cái bụng khoan khoái thờ dài, nhưng ánh mắt long lánh trên gương mặt bánh bao của hấn dần dần mơ màng, chợt cảm đầu ngã quỵ ở trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Sính Đình vừa định tốt bụng gọi hấn một tiếng, quay đầu lại phát hiện những người khác cũng nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi. Nàng nhất thời hoảng hốt khăn trương, có chút sợ hết hồn hết vía nhìn chung quanh, chuyện này rất là kỳ hoặc, tại sao mọi người ăn xong liền ngủ mất rồi hả ?

Nàng có chút sợ hãi đưa tay vỗ vỗ Thẩm Y Nhân nằm ở trên bàn, lại phát hiện tốp năm tốp ba khách nhân trong quán đều đứng dậy, mấy tiểu nhị trước đó vẫn luôn bận rộn cũng từ từ vây quanh ở đây, mặt mũi âm áp trung hậu của bọn họ đều bị thay thế bằng vẻ bất lương. Sính Đình ngạc nhiên nhìn những người này, tay thon dùng sức đóng cửa Thẩm Y Nhân đang ngủ mê, lửa cháy đến nơi, mặt lo lắng kêu: "Y Nhân, mau dậy đi á..., không cần ngủ!"

Những người đó thấy vẻ mặt nàng gấp gáp, không khỏi ha ha cười lên ha ha, một người trong đó vỗ tay có chút nghi ngờ không hiểu hỏi "Mặc dù có nương này có chút bột, nhưng dáng dấp thật đúng là xinh đẹp a? Tại sao không bị hôn mê đây?"

Kể từ khi Sính Đình trốn ra khỏi kinh thành, mấy tháng qua bởi vì thể xác và tinh thần buông lỏng, chẳng những tính tình có biến hóa, thân thể cũng trở nên cực nhanh. Mặc dù trên mặt còn lưu lại cái bột, nhưng vóc người nàng gầy béo vừa phải, da thịt cũng nõn nà, chuyển động một tý, dáng người cũng uyển chuyển vô cùng, một cái nhún nhảy một nụ cười, từng cử động, đều vô cùng ưu nhã tự nhiên.

"Đúng vậy a, tới tiệm chúng ta cho tới bây giờ không có một người nào không bị mê choáng váng, cái này cũng thật kỳ quái a?" Tiểu nhị ca cũng có chút hồ nghi.

Một tiểu nhị khác không nhịn được nói: "Mau đem mấy con dê béo này xuống, đợi lát nữa nói không chừng lại có khách tới cửa! Mọi người nhanh tay nhanh chân một chút, bắt lại lúc họ còn hôn mê."

Sính Đình thấy bọn họ to gan lớn mật, dường như xem nàng không tồn tại, cao một câu, thấp một câu thương lượng làm thế nào bắt bọn họ đi, thiết nghĩ

cũng muốn choáng váng hôn mê. Nàng không cách nào có thể tưởng tượng được, không thể làm gì khác hơn là tiện tay quơ lấy đĩa thức ăn trên bàn hưng hăng ném tới mấy người đàn ông kia, đập một phát chính xác, một người đàn ông nhất thời bị nàng đập bể đầu chảy máu.

Tình huống nguy cấp, vô cùng cấp bách, nàng cũng không để ý tới sợ hãi lo lắng, đáy lòng còn có chút đắc ý, nàng cũng không phải là một phế vật, rất có thiên phú luyện võ a! Vì vậy nàng vui mừng trái một đĩa đồ ăn, phải một tô canh, loạn tất bát tao hướng về những người đó đập một trận, nhân lúc những người kia tránh né, nàng mạnh mẽ đẩy một nam tử hung ác, nghĩ muốn vọt tới bên ngoài cửa điểm đi kêu người đến cứu. Chỉ là nàng chỉ có chút hơi sức không phải đối thủ của người ta, thoáng một cái đã bị người đàn ông bắt được bả vai, trong lòng nàng cả kinh, quay đầu lại hưng hăng cắn một cái lên cánh tay của người đàn ông đó

"A!" Người đàn ông kia kinh thiên động địa kêu thảm một tiếng, không ngừng vẩy cổ tay bị nàng cắn chảy máu theo bản năng vung tay lên muốn đánh lên mặt nàng

Mắt thấy bàn tay của người đàn ông kia gần kề đến gương mặt mềm mại của Sinh Đình, thời khắc nguy hiểm vô cùng, ba cây đuũa trúc bắt ngờ bắn nhanh tới đây, đánh văng ra bàn tay của người đàn ông đó không nổi, đuũa trúc còn xuyên thấu qua mu bàn tay của hắn

"A! Tay của ta." Người đàn ông kia thoáng chốc đau đớn khó nhịn, không khỏi kêu lên thảm thiết, thân thể to lớn bị lực đạo ghê gớm của ba chiếc đuũa làm sặc ngã xuống đất không dậy nổi. Hắn khó tin nhìn bàn tay của mình bị tách ra vì cắm ba cây đuũa trúc, máu tươi cũng tuôn trào ra ngoài, không có khí phách mất trọn lên hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mộng xuân một chút dấu vết cũng không có

Mới vừa tránh được một kiếp, tinh thần Sinh Đình sáng khoái vui mừng nhìn Thẩm Y Nhân, lại tràn đầy cảm kích nhìn Cốc lão đầu và cặp mắt có chút lạnh của Minh Thượng Vân.

Minh Thượng Vân luôn luôn đàm bạc yên tĩnh cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, từ nhỏ được dạy bảo nghiêm khắc làm cho hắn có thói quen bình tĩnh tự biết kiềm chế, rất ít khi bị kích động. Khi hắn giả bộ ngủ, thấy người đàn ông kia muốn tổn thương Sinh Đình thì lòng không khỏi nhéo hết sức chặt, một cỗ tức giận dâng vọt lên, không chút suy nghĩ bắn liền đuũa trúc trong tay ra.

Mấy người đàn ông kia vốn định phóng tới bắt Sinh Đình lúc này cũng ngây ngẩn cả người, nhìn bọn họ tinh thần tỉnh táo nhất thời có chút cứng họng, thuốc này của ông chủ chưa bao giờ không có tác dụng a! Một người tỉnh táo thì không có việc gì để nói, tại sao tất cả đều hết sức tỉnh táo? Vì vậy bọn hắn đều không nhìn được oán giận người hạ được, cái này không phải là đánh ngã mấy con chuột, để thuốc nhẹ như vậy có tác dụng cái quái gì? Dưới tình huống đàm lao thì phải theo lao, bọn hắn cũng đành phải nhắm mắt lại.

Một người thông minh lanh lợi trong đó quả quyết chạy ra ngoài cửa điểm, vung tay lên, lớn tiếng hướng về phía "Ồ trong là hắc điểm" đối diện bên đường hét lên: "Tất cả đều tới đây, dê béo quá khó ra tay!"

Tức khắc, đầu bếp và người làm "Ồ trong là hắc điểm" phía đối diện bỏ nhào lao ra, khí thế hưng hăng muốn chộp người vọt vào bên trong "Đối diện là hắc điểm"

Lừa bịp a! Mọi người bị lừa nhất thời vừa bức mình vừa buồn cười, hai khách điểm này thật là tình cảm a! Người ta tiến vào quán nào cũng bị hố.

Cốc lão phát tay áo, có chút khí thế hô một tiếng: "Quá khi dễ người, đánh bọn họ!"

Trong lúc nhất thời khách điểm bang bang bá bá, ui a! Cách lang, âm thanh bàn ghế tan vỡ không dứt bên tai. Sinh Đình trong lòng run sợ vẫn che chở bên người Thính Vũ đang ngủ mê chưa tỉnh, nhìn ba người Thẩm Y Nhân tự nhiên thoải mái xê dịch ở trong điểm, đánh những người đó một trận khóc lóc om sòm, trong lòng vừa hâm mộ bọn họ có một thân công phu tốt, vừa buồn cười những người kia bị bọn họ đánh dữ dội.

Trong điểm như trải qua cuồng phong, phút chốc mọi thứ đều bị đập đến ngổn ngang, một mảnh hỗn loạn. Đặc biệt là Cốc lão đầu, bụng hắn mới vừa ăn quá no, sau khi ăn xong vừa đứng lúc hoạt động, ra sức đập bể cũng không phải sung sướng gì a.

Không biết lúc nào thì, Minh Thượng Vân dùng sợi dây thừng trói một chuỗi bánh chưng thịt người quấn quanh vào cây cột trong điểm, tay thon dài trắng sáng của hắn khẽ vuốt một thanh đao mổ heo, chậm rãi rì rầm nhắm vào bàn tay cầm ba chiếc đuũa trúc của người đàn ông khi nãy, chân mày xinh đẹp nhăn lại giống như đang cân nhắc nên hạ đao ở chỗ nào thì mới tốt. Ấc, hắn đoạt công cụ của đầu bếp người ta, chẳng lẽ còn muốn kiểm chức làm đồ tể?

Người nọ bị đáng về không chút để ý của hắn dọa sợ đến mồ hôi đầm đìa, khóc nước mắt tuôn trào, rất sợ hắn tay chân tấy mảy quệt thanh đao xuống. Người này đáng đáp như trích tiên hạ phàm, biểu hiện sao giống ác ma thế!

Cốc Chi Thông học theo, cao hứng phấn chấn tìm ở trên một cái xương cá lớn, chạy quanh đâm chọc vào những người đó, làm cho đám người bị trói không ngừng kêu lên thảm thiết.

Bọn họ đều rất tò mò tại sao Sinh Đình không bị hôn mê, đầu nàng cũng đầy nghi hoặc, mờ mịt ngỡ ngàng nhìn lại mọi người cũng không nói ra được cái nguyên nhân gì. Vì vậy mọi người ồn ào lộn xộn thảo luận tới nghi luận cũng không có được một định luận.

Lúc đầu nàng cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, về sau trong lúc vô ý đụng đến dây chuyền treo trước ngực, đó là Mực Thần Châu! Thoáng chốc nghĩ đến nỗi khổ tâm và lời thề của Hiên Viên Húc, nghĩ đến hấn tha thiết dặn dò nàng nhất định phải chờ hấn trở về, trong lòng không khỏi có chút chua xót và rầu rĩ, ngọc trai đen mờ ảo giống như hai tròng mắt có lệ quang trong suốt lóe lên. Mỗi lần nghĩ tới hấn, trong lòng nàng sẽ có một cổ tư vị nói không nên lời, khó chịu giống như đồ bình ngẫu vị.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng chưa kịp trả lắc tay lại cho hấn. Vật này quá quý giá, nàng sợ trong lúc vô ý làm mất, không thể làm gì khác hơn là bện vào một sợi dây tơ hồng bên chắt đeo nó ở trước ngực. Nàng sớm biết được nội loạn ở Tây La Quốc đã lắng xuống, Hiên Viên húc cũng đã từ biên cảnh hồi triều. Còn nghe nói Triệu Thượng Thư không biết đắc tội với người nào bị cách chức, cả gia đình bị lưu đày đến đất Tây Bắc lạnh khủng khiếp. Triệu Thượng Thư ngã xuống đài, mẹ con Triệu thị không có ai che chở, cuộc sống hiện tại có lẽ không tốt như trước kia nữa?

Không biết sau khi hấn nghe được tin nàng chết có vẻ mặt như thế nào? Cũng không biết bây giờ hấn như thế nào? Theo thời gian trôi qua, hấn nhất định sẽ quên nàng, cùng Lâm Phuong Nương sống một cuộc sống hạnh phúc đi! Khoảng thời gian nàng và Hiên Viên Húc ở cùng nhau, giống như chưa từng xảy ra, chưa từng quen biết, chưa từng ôm nhau, những nụ hôn yêu thương và ánh mắt triu mến, bất quá chỉ là một giấc mộng xuân, chợt tỉnh, không còn chút dấu vết!

Trong ánh mắt nàng phức tạp có vài phần bất đắc dĩ, vài phần xót xa và vài phần phiền muộn sầu não, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chuyện cũ đã qua không thể nhớ lại!

Giấy lát, cuối cùng có người tốt bụng dẫn quan phủ oai phong lẫm liệt tiến vào khách điểm, tròng mắt của đám người số khổ bị Minh Thượng Vân và Cốc Chi Thông hành hạ sáng lên, không khỏi hô to cứu mạng. Bọn nha dịch đứng đầu mờ to mắt, nhất thời không rõ ràng lắm rốt cuộc là người nào muốn hại người nào? Bọn họ nên bắt ai?

Sau khi ném chuyện đó cho nha sai giả quyết xong xuôi, ba người cùng nhủ mảy lại, vẻ mặt Minh Thượng Vân suy nghĩ sâu xa không lên tiếng, mỗi người đi một ngã, không thay đổi, vẫn dự định đi về phía trước tìm niềm vui như cũ, hơi bất đồng so với lúc trước chính là có một ông cụ về mặt ra oai ngênh ngang đi theo ở phía sau

"Bang bang. . ." Phu canh gõ vang bốn tiếng trống canh, hiển nhiên đã đến canh tư trong ngày. Bóng đêm như vậy mực bao trùm lên An Vương phủ khi thế uy nghiêm

Bên trong Thanh Ngọc hiện một mảnh đen kịt, trên giường một vị nam tử vô cùng tuấn mỹ lẳng lẳng nằm ngủ, rõ ràng hấn đang ngủ say, nhưng đầu mày đẹp nhũu chặt ở một chỗ, trên mặt hấn viết rõ ràng hai chữ đau khổ

"Sính nhi! Ừm !" Hấn thở dài trong giấc mộng giống nhau mê sảng .

Khói và sương mù nhân nhật từng vòng chậm rãi tung bay, bốn phía mờ mờ ảo ảo, một đôi nam nữ trẻ tuổi ở trong sương khói nhiệt tình ôm nhau như một đôi bích nhân. Sương khói lượn lờ quấn quanh trên không trung từ từ tản ra, khuôn mặt của đôi tình lữ kia dần dần lộ rõ.

Nam tử tuấn nhã cao quý tử y hoa mỹ, một mái tóc đen tuyền đẹp đẽ được kim quan vén lên thật cao, ngũ quan tuấn tú vô song, thân hình cao ngất thon dài hoàn mỹ. Nữ tử từ từ hấn ôm gắt gao trong ngực có da thịt vô cùng mịn màng, đôi mắt sáng như thu thủy, eo thon như liễu, tóc đen mượt như thác nước, có thể nói Sinh Thiên Kiều Bá Mỹ, Quốc Sắc Thiên Hương. Hai người này chính là Hiên Viên Húc cùng Sinh Đình.

Hiên Viên Húc cúi đầu rử mi mắt, hôn thật sâu đôi môi anh đào kiều diễm ướt át của Sinh Đình, cảm thụ cơ thể mềm mại lung linh trong ngực, tay thon dài hữu lực chậm rãi cởi bỏ vật áo của cô gái trong ngực, sa y trượt xuống, lộ ra vai phần, da thịt trắng như tuyết, dưới vai thom mượt mà trắng tinh nhẵn nhụi, ngực sữa tròn nhẵn ngát hương thơm, ấm nóng lại cao vút, càng tăng thêm lực hấp dẫn rung động tâm hồn, làm cho người ta tình nguyện trầm luân, muốn vui lấp trong đó không muốn thoát ra. Hai gò má tuyệt mỹ của Sinh Đình ứng đỏ, trong đôi mắt to ngập nước mê chết người lộ ra ý xấu hổ, tay ngọc xuân thông che lên dây nịt nhấp nhô trước ngực, đẹp không sao tả xiết, muốn nghehnh còn cự.

"Bảo bối, thật đẹp!" Con người của Hiên Viên Húc đen nhánh như mực, lóe sáng lấp lánh, cảnh đẹp trước mắt làm cho hấn nhìn không hề chớp mắt, trong đầu nhất thời hỗn loạn tung bùng, không nhận được nghĩ bậy nghĩ bạ, nảy sinh ý định muốn chiếm lấy nàng, tiến vào nàng, muốn mạnh mẽ giày xéo nàng.

Đột nhiên một hồi cuồng phong thổi lên, thân thể mềm mại của Sinh Đình bị một nguồn sức mạnh cuốn lên, trong giây lát thân thể của nàng đã bay vọt lên không trung, quần áo lúc trước màu sắc đơn thuần cũng biến thành hoa phục diễm sắc, mỹ lệ tinh xảo. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, sắc mặt Hiên Viên Húc trắng bệch, trong con ngươi lóe ra ánh sáng sắc bén, thân thể cường tráng nhanh như tia chớp bay vọt lên, nắm chặt cánh tay ngọc thon dài lay động theo chiều gió của Sinh Đình, trăm phương ngàn kế muốn ngăn cản người ấy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cẩn thận tám thân nghìn vàng (1+2+3+4)

Nửa người Sính Đình lơ lửng trong không trung, khoe miệng trên mặt hơi cong, xinh đẹp giống như nụ hoa mới hé, cười như không cười, chỉ là dùng một đôi đồng tử thu thủy yên lặng ngắm nhìn hắn, sau đó khẽ gật đầu với hắn, nhẹ đến mức khó có thể nhận ra, tay ngọc ở trong tay hắn nhẹ nhàng quay người một cái, đột ngột biến mất trong lòng bàn tay hắn, bóng dáng nàng xoay chuyển, phong thái thướt tha như con diều giấy lẳng lẳng bay đi.

"Sính nhi! Đừng đi! Chờ ta một chút! Chờ ta một chút!" Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Húc tái nhợt như tuyết, liều mạng đuổi theo tê tâm liệt phế kêu tên của nàng.

Hình ảnh bỗng dung chuyển một cái, một tòa cao vút trong mây, cắm thẳng vào phía chân trời trên đỉnh núi, cuồng phong gào thét bay lượn tàn sát bừa bãi, sương mù dày đặc dường như bao phủ toàn bộ đỉnh núi, một nữ tử tuyệt mỹ mặc áo đỏ, tay áo bông bành, đứng một mình trên vách núi sâu thăm thẳm, như một đóa mạn châu sa hoa tươi đẹp đang nở rộ, hoa đỏ xinh đẹp bung ra, đỏ rực phong tình.

Cô gái này đột nhiên quay đầu lại, giống như nhìn thấy chuyện gì thú vị, nâng tay áo dài thườn thượt như nước lên che miệng cười khê, cái gọi là quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp, xinh đẹp rung động lòng người! Mặt của nàng ở trong sương mù trắng xóa như ẩn như hiện, rõ ràng đúng là phong thái của Sính Đình. Hiên Viên Húc vừa nhìn thấy cô nương mà hắn tìm kiếm khổ sở, trong phút chốc ánh mắt và trái tim đều sáng lên, không khỏi mừng rỡ như điên, nhưng ngay sau đó hắn cực kỳ hoảng sợ, cực lực muốn chạy về phía nàng, lo lắng muốn kéo nàng trở về bên cạnh, nhưng toàn thân hắn lại mềm nhũn, liều mạng dùng hết chút khí lực còn lại cũng không bước lên phía trước được nửa bước.

Lòng hắn nóng như lửa đốt, ánh mắt đều đỏ lên, dưới chân mềm nhũn, cả người nằm trên mặt đất, liều mạng muốn bò về phía nàng, trong miệng điên cuồng hướng về phía Sính Đình kêu to, cổ họng lại không phát ra được một chút xú âm thanh nào. Khoảng cách gần như vậy, nhưng hắn không có cách nào chạm đến người mà hắn trân ái nhất, loại chuyện biết rõ kết quả, lại hận chính mình bất lực, khổ sở khoét sâu vào tim vào phổi làm cho mắt sáng của hắn rung rung

Sính Đình lại đột nhiên ngưng cười khê, lẳng lẳng nhìn hắn thật lâu, trong đôi mắt mê người đều là xa cách bờ ngõ, giống như căn bản không hề quen biết hắn. Nàng xinh đẹp lạnh lùng từ từ đi lui về vách núi đen, thấy Hiên Viên Húc giống như mất trí, so với trước đó còn điên cuồng hơn, giữa cô gắng bò lên, gào thét không ra tiếng, nhưng căn bản không thể đến gần nàng một chút nào, đôi mắt đỏ mọng quẩn rừ liên tục lên, tiếp tục cười khê, đồng thời nhẹ nhàng nâng tay ngọc trong suốt lên, một thanh chủy thủ sắc bén lóe sáng chói mắt lập tức bay về phía hắn, mà thân thể của nàng lại trôi dạt vào trong sương trắng mờ mịt, toàn thân áo đỏ tươi đẹp bay lượn theo chiều gió, tóc đen thật dày bị cuồng phong điên cuồng thổi lên, tán ra từng sợi từng sợi, nhẹ nhàng phiêu bạt ở giữa không trung câu nhân tâm huyền.

"Sính nhi! Đừng., Sính nhi, nàng trở lại!." Hiên Viên Húc cố gắng duỗi thẳng cánh tay muốn ngăn cản Sính Đình rời đi, bị hù dọa toàn thân đỏ mồ hôi lạnh, nhất thời từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh lại. Hắn vô lực ngồi dậy, đau triệt nội tâm che cái trán ướt mồ hôi, cúi đầu nhắm mắt khê thờ hồn hên.

Khoảng thời gian vừa biết được Sính Đình mất đi, hắn đối với tất cả mọi thứ xung quanh đều bỏ mặc, cả đêm không ngủ được, chỉ hướng về vài món đồ vật ít ỏi của nàng, nhìn vật nhớ người. Nhớ nhưng như điên ngay cả trong mộng cũng muốn gặp mặt nàng một lần, ép buộc mình ngủ, nhưng người kia lại xa xôi không có tung tích, chậm chạp không chịu đi vào giấc mộng.

Bây giờ mỗi buổi tối hắn thường gặp ác mộng, cũng có lúc sẽ nằm mơ thấy mộng xuân trên miền một chỗ với Sính Đình, nửa đêm không biết giật mình tỉnh giấc bao nhiêu lần, hắn vô cùng thống hận bản thân mình vĩnh viễn mất đi nàng, thế cho nên ngày dài xa cách, làm cho hắn sống không bằng chết. Nghĩ tới hôm nay là ngày mười sáu tháng ba, nếu như Sính Đình còn sống, chắc chắn hắn sẽ rất vui mừng, sáng sớm liền đi tìm nàng, dẫn nàng ra ngoài du ngoạn, cùng với nàng thân mật gần gũi, chúc mừng sinh nhật mười bốn tuổi của nàng.

"Âm nhiên tiêu hồn, duy biệt nhi dĩ hĩ." Chuyện thống khổ nhất mà đời người trải qua là bản thân mình còn sống nhưng người mình yêu lại bỏ mình ra đi.

Hắn lần qua lộn lại một lát cũng không buồn ngủ, định khoác áo rời giường, đẩy cửa sổ, ai ngờ bóng dáng cửa sổ tịch tịch, có chút loang lổ quần quanh như đi vào giấc mộng. Đêm đã khuya, không thấy một chút Tinh Nguyệt, bầu trời ngoài cửa sổ âm u, giống như một hắc động muốn hút hết tất cả mọi thứ.

Hắn ngồi vào cái bàn cạnh cửa sổ, cầm lấy bầu rượu trên bàn rót một ly rượu, sau đó gắp ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Bây giờ trong phòng của hắn thường xuyên để rượu ngon, mỗi khi hắn thật sự khổ sở lo lắng sẽ một mình uống rượu, yên lặng không nói gì, cô độc lạnh nhạt chờ đợi trời sáng

Lúc sắc trời vẫn còn mờ mịt, Tiểu Tả và Tiểu Hữu tiến vào trong phòng hậu hạ, không ngờ nhìn thấy Thế tử gia một mình ngồi tiêu điều bên cạnh bàn, trong tay bưng một ly rượu, đặt bên môi mỏng sẽ uống. Ánh mắt của hắn lộ ra cô tịch và tuyệt vọng, nhìn xa xa ngoài cửa sổ, không biết là đang nhìn nơi nào, chậm chạp không có tiếng động, tâm tư không biết đã bay tới nơi nào

"Gia! Nên vào triều rồi!" Gương mặt Tiểu Tả có vẻ thông cảm, cúi đầu nhắc nhở một câu, sau đó đứng ở sau lưng hắn

Nhìn tinh thần thế tử gia chán nản như vậy, mặc dù trong lòng đám người Tiểu Tả nóng như lửa đốt lại không biết khuyên nhủ như thế nào mới phải, từ khi biết Chương tam tiểu thư hương tiêu ngọc vẫn đến bây giờ cũng đã hai tháng rồi, gia cự tuyệt bất luận kẻ nào nhắc tới chuyện Tam Tiểu Thư thực sự đã chết, cũng không cho người lập mộ chôn quần áo và di vật của tam tiểu thư, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, bộ dáng không còn muốn sống, hình khổ tâm héo so với bộ dáng đại tướng phong thái sáng láng, giết chóc quyết đoán trước kia hoàn toàn trái ngược nhau

"Ừm!" Hiên Viên húc cũng không thu hồi ánh mắt, chỉ là nhạt nhẽo lên tiếng. Sau một lát im lặng không nói gì, hắn làm như đã quyết định một việc quan trọng, để ly rượu trong tay xuống đứng dậy, chuẩn bị đi rửa mặt.

"Húc nhi!" Theo tiếng kêu nhẹ nhàng trầm thấp của một nam tử, An Thân Vương Hiên Viên Bác chậm rãi bước vào, một đôi mắt uy nghiêm mang theo ân cần nhìn chăm chú vào đứa con trai tuấn mỹ như thiên thần của mình.

An Thân Vương y quan cao quý, mặc dù đã sớm qua tuổi năm mươi, nhưng diện mạo anh tuấn, không già mà uy, hai bên tóc mai có điểm thêm chút sương nhưng không có chút thái độ già yếu nào, ngược lại làm cho hắn tăng thêm sức hấp dẫn, chín chắn và oai phong khiêu người.

Tướng mạo của Hiên Viên Húc được di truyền toàn những ưu điểm của hắn và An vương phi, cho nên sinh ra mới phong thần tuấn lãng như vậy.

"Phụ vương!" Hiên Viên Húc vội vàng cung kính hành lễ.

Hiên Viên Bác vừa đau lòng vừa tức giận nhìn chăm chú vào con trai cưng, ai kỳ bất hạnh, hận kỳ bất tranh. Hắn không khỏi khẽ thở dài một hơi, rõ ràng, tinh thần con trai thống khổ sa sút lại một đêm không ngủ.

Hắn từ từ đi tới bên cạnh con trai cưng cúi đầu xuống, sáng tỏ vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của hắn, ôn hòa nói: "Nhi tử, con phải bảo trọng thân thể mình thật tốt mới phải! Người chết đi vĩnh viễn chết đi, người còn sống vẫn phải tiếp tục sống cuộc sống của mình! Bây giờ con còn trẻ, sau này sẽ gặp được nữ tử mà con yêu thích, dù sao chẳng nữa con còn có phụ vương và mẫu phi a!"

Sau khi hắn hỏi vương phủ, từ An vương phi thấp thỏm bất an mới biết được những chuyện xảy ra, hắn cũng không có đồ ập xuống tức giận khiển trách Hiên Viên Húc nhi nữ tình trường, ngược lại cực kỳ đau lòng cho nhi tử. Tuy nói Long xúng Long, Phượng xúng Phượng, con chuột xúng con rệp, nhưng có lúc tình cảm thật sự, nửa điểm cũng không do con người quyết định a!

Nếu lập bảng xếp hạng người nào ở Thanh Long quốc làm cho các nam nhân hâm mộ đổ kỵ thì việc nhân đức không nhường ai, con rồng cháu phượng An Thân vương nhất định sẽ đứng vị trí đầu bảng, nếu hắn dám nói hắn không hạnh phúc không như ý, toàn bộ Thanh Long quốc từ văn võ bá quan cho tới lê dân bách tính nhất định dùng nước bọt dìm chết hắn.

Khi còn bé An Thân Vương được tiên hoàng và tiên hoàng hậu sủng ái bội phần, mặt trên còn có một ca ca ruột hơn hắn mười tuổi, xuôi gió xuôi nước sau khi lớn lên đương nhiên được phong làm Thân Vương. Sau khi tiên hoàng qua đời ca ca ruột lên kế vị đối với hắn càng thêm sủng ái, ân sủng không ngừng. Mặc dù con cháu hiếm một chút, nhưng luôn tự phụ con trai tuấn nhã của hắn nổi trội hơn người khác, không phải ai cũng có được số mạng tốt, đạt được tiền đồ như vậy, để cho mọi người nhếch ngón tay cái lên khen ngợi con trai của hắn!

Hiên Viên húc ngẩng đầu liền gặp được ánh mắt thương yêu mà lo lắng của phụ vương, cười chua xót cười một tiếng, cúi đầu nói: "Nhi tử biết!" Sau khi gặp chuyện không may, không biết bao nhiêu người từng nói với hắn lời đó, hắn cũng không muốn để cho mình khổ sở như vậy, nhưng mà hắn cũng không còn ý chí sức lực để không chế chuyện này nữa.

"Vậy phụ vương chờ con, cha con chúng ta cùng đi vào triều, dọa hoàng bá phụ con một chút." An Thân Vương nhìn con trai cưng miễn cưỡng tươi cười, khỏi hài lại từ ái nói.

Mặc dù An Thân Vương thừa kế diện mạo hoàng tộc anh tuấn uy nghiêm nhưng tính cách cực kỳ thích gạt người. Thật ra từ nhỏ đến lớn hắn đã thích du ngoạn chơi đùa, căn bản không yêu thích việc triều chính. Hoàng đế Vũ Đức yêu thương đệ đệ của mình, không bắt An Thân vương đi đến đất phong, cũng đặc xá An Thân Vương không có việc gì thì không cần lâm triều. Cho nên nếu như hoàng đế Vũ Đức cùng bách quan nhìn thấy An Thân vương lâm triều, đoán chừng trông mắt đều rơi xuống đất

"Xin phiền phụ vương chờ!" Hiên Viên húc khẽ mỉm môi mỉm xinh đẹp lại, nhưng nụ cười của hắn lại không đạt sâu thẳm đáy mắt.

Sau khi tan triều, An Thân vương ánh mắt lo lắng muốn nói lại thôi, về mặt Hiên Viên Húc bình tĩnh đi theo thái giám Cao Toàn hướng về phía Đông Cung

Thái tử Hiên Viên Lễ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ngũ quan tuấn tú, toàn thân lịch sự nho nhã, nhìn thấy Hiên Viên Húc sau khi đi vào liền hướng hắn hành lễ, rất là tức giận nói: "Đã nói với đệ bao nhiêu lần, lúc chỉ có hai huynh đệ chúng ta, không cần cùng ca ca nói những thứ nghi thức xã giao này!" Nói xong dặt hẳn qua một bên giường nhỏ ngồi xuống, sau đó chỉ cho Cao Toàn và Cao Phúc theo hầu một bên, vẫy tay bảo những cung nhân khác đều lui ra ngoài

"Tới, uống chút nước trà!" Thái tử đưa cho Hiên Viên Húc một ly trà thơm xanh biếc tươi mát, bản thân cũng bùng lên một ly từ từ nhấp nháp.

"Cám ơn thái tử ca ca!" Hiên Viên Húc nhỏ giọng nói cảm ơn, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Ha ha! Như vậy thật tốt, ta cũng không cần soạn lại cái bản nhạc bổng cung này bổng cung nọ với đệ, đệ cũng biết ca ca luôn luôn không thích những thứ quy củ giả dối đó." Thái tử thoải mái nở nụ cười. Thấy Hiên Viên Húc hơi nhếch miệng cười một chút, chỉ là cười so với khóc còn khó coi hơn, hắn không khỏi thở dài, nhẹ giọng trách cứ: "Không cần nề mặt của ta, không bằng đệ đừng cười! Người đã chết mấy tháng, đệ còn phải như vậy tới khi nào?"

Thân thể thon dài thẳng tắp của Hiên Viên húc bỗng dưng cứng đờ, ngón tay thon dài hữu lực giữ chặt cái ly, môi mỉm đẹp mê người mím hết sức chặt, chán nản không nói. Giấy lát, liếc mắt nhìn thái tử một cái, lại cúi đầu rừ mí mắt xuống, lông mi thật dài che kín hai mắt đen như nước son của hắn

Thái tử thấy hắn như vậy liền tức lên, như ghen ở cổ họng, không nói không vui, không khỏi đề cao giọng nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cả ngày vì một nữ nhi mà tinh thần sa sút, tiền đồ của đệ chỉ có một chút như vậy thôi ư! Đệ lập công trạng lần này không phải muốn phụ hoàng thưởng cho đệ mấy mỹ nữ tuyệt sắc sao, đệ muốn kiểu nữ nhân nào mà không có? Có cần phải như vậy không?"

Khi Hiên Viên húc còn bé cũng không có huynh đệ tỷ muội, cực kỳ ý lại người ca ca như hắn, đối với lời của hắn nói, nói gì nghe nấy. Hắn đối với đệ đệ kiệt xuất này cũng thật lòng thương yêu, không hề có lòng đổ kỵ. Sau đó vừa nghe nói đệ đệ có người yêu xinh đẹp, hắn chưa kịp cảm thán thẳng em

của hần sắp trưởng thành, liền nhanh chóng truyền đến tin cô nương kia đã chết, sau đó lại nghe nói đệ đệ tức sùi bọt mép vì hồng nhan (Ặc, Húc ca học máu mả), lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tịch biên gia sản, lưu đầy cả nhà Triệu Thương Thư đuổi ra khỏi kinh thành.

Những thứ này cũng không tính là cái gì, mấu chốt nhất chính là hôm nay lâm triều hần lại thỉnh cầu muốn đi phía nam, tự mình mang binh đánh lui Uyển Nam quốc vẫn chưa chịu hàng phục, thái độ kiên quyết vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

"Ca ca! Đệ biết huynh muốn tốt cho đệ, nhưng huynh thành toàn cho đệ lần này đi! Lần này đi phía nam nếu có thể đại thắng, ít nhất dân chúng Thanh Long quốc có thể sống vài năm yên ổn, về sau không có nỗi lo chiến tranh, về phần sau khi đệ đi, kính xin ca ca giúp đệ chăm sóc phụ vương và mẫu phi thật tốt!"

Hiên Viên Húc quả quyết rời chỗ ngồi đứng dậy, "Phốc oành" một tiếng đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt thái tử

Nói hần vì Thanh Long nước cũng được, nói hần hành động theo cảm tính cũng được, đứng là vì Uyển Nam quốc phái người ám sát Trần Quốc Công và nhị hoàng tử Tây La quốc nội loạn, thúc đẩy hần không thể ở lại bên cạnh để bảo vệ Sính Đình, thế cho nên nàng hồng nhan bạc mệnh hương hồn vẫn. Chỉ cần nghĩ đến những thứ này, trong phút chốc lồng ngực của hần sẽ xông lên một cỗ lửa giận, giống như một ngọn lửa bùng cháy, cuộn trào mãnh liệt, toàn thân sát khí bức người. Đã như vậy, bọn họ sẽ phải tới chịu đựng lửa giận lôi đình của hần sau khi mất tình cảm chân thành trong cuộc đời này!

"Ai! Đệ mau dậy đi!" Về mặt luôn luôn trầm tĩnh của thái tử cũng mất đi trấn định, vội vàng tự mình đỡ hần đứng dậy

Chợt tức giận hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ! Cha mẹ của đệ thì đệ chăm sóc, cẩn thận tám thân nghìn vàng! Trước kia đệ xuất chinh Đông Tinh và Tây La là quốc nạn giai đoạn đầu, hiện tại trong triều đình của ta tướng soái chỉ tài có khối người, căn bản không cần Thanh Long chiến thần như đệ tự mình xuất chiến, đừng tưởng rằng ta không biết, trong lòng đệ còn vì cô gái đã chết kia mà khổ sở, không tìm được nơi phát tiết, cho nên mới muốn đi tham chiến, vừa nghĩ tới nguyên nhân này người làm ca ca như ta cũng mất mặt dùm đệ."

"Mặc kệ thái tử ca ca nói như thế nào, đều tốt! Đệ coi như huynh đã đáp ứng đệ rồi! Bây giờ đệ còn phải trở về phủ chuẩn bị, liền cáo lui!" Hiên Viên Húc trịnh trọng hướng thái tử nói cảm ơn, con người sâu thẳm khóa hần thật chặt, về mặt kiên quyết.

Thái tử vịn bát đũa đi lắc lắc đầu, đệ đệ trưởng thành, tự mình có chủ ý, không chịu trông nom a! Hần vô lực phát phát tay, đưa mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn tuần đình đang rời đi, tám lưng kia mặc dù rất tự hào, nhưng lại quá nhiều thế lương cô độc, thái tử căng thẳng trong lòng, trầm ngâm không nói nửa ngày.

Từ An Vương phủ trở về Thanh Ngọc hiên phải đi qua con đường mòn bên cạnh vườn hoa, Lâm Phương Nương toàn thân váy dài màu tím kéo trên mặt đất, gương mặt trái xoan trang điểm tinh xảo, nàng vô cùng sốt ruột ở ven đường bên cạnh vườn hoa đào chờ đợi

Từ sau khi tin tức Sính Đình chết truyền đến, trong lòng Lâm Phương Nương âm thầm vui mừng, thờ phào một cái cực kỳ nhẹ nhõm đồng thời cũng không khỏi cảm thán: quả nhiên là hồng nhan bạc mệnh, đáng tiếc quá đẹp ông trời cũng ghen ghét! Nếu như nàng ta không chết, nàng không có chút lòng tin có thể đối địch với nàng ta. Cô gái tuyệt sắc vô song như vậy đúng là ước mơ của nam nhân, đồng thời cũng là ác mộng đáng sợ đối với tất cả nữ nhân, ừm! Hi vọng kiếp sau nàng ta đầu thai xấu xí một chút, có lẽ mạng sẽ dài hơn một chút

Vì nắm cơ hội này, trước mặt Húc ca ca đang bị thương nàng đều biểu hiện ôn nhu xinh đẹp, nàng mặt dày ở lại An vương phủ lâu như vậy, nói cho oai là ở chơi với cô cô Lâm trắc phi, nhưng lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết, thật ra thì nàng một mực chờ đợi, chờ Hiên Viên Húc hồi tâm chuyển ý, phát hiện nàng cũng xinh đẹp, cũng thông minh, cũng đáng để hần thương yêu, đáng tiếc, mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, thế nhưng hần ngay cả nhìn cũng không chịu liếc nhìn nàng một cái.

Nhưng mà nàng không thể vì vậy liền buông tha Hiên Viên Húc, người này là con rùa vàng hoàn mỹ, vứt bỏ như vậy không khác gì thần giữ của vứt bỏ kim son, nàng làm sao bỏ được!

Cho đến khi nhìn thấy một nha đầu xinh đẹp chạy tới trước mặt, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, lộ ra nụ cười then thùng e lệ

"Tiểu thư, Thế tử gia trở lại!" Nha đầu mặt đỏ lên âm thanh ngọt ngào nói.

"A!" Lâm Phương Nương lúng túng vuốt ve tóc, sờ sờ mặt, rồi quay sang dịu dàng hỏi nha đầu: "Tiểu Cần, mau giúp ta nhìn một chút còn chỗ nào không đẹp không?"

"Không có, đều rất đẹp! Hi hi! Tiểu thư cực đẹp, đợi lát nữa Thế tử nhất định sẽ bị dung mạo xinh đẹp của tiểu thư làm rung động, đến lúc đó tiểu thư người. . . ." Tiểu Cần kích động luôn miệng nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người cũng một mảnh ửng hồng.

Trước kia còn sợ cái con hồ ly Chương tam tiểu thư gây trở ngại cho tiểu thư và thế tử, ai ngờ uy hiếp lớn nhất Chương Tam tiểu thư hồng nhan bạc mệnh, sớm không biết đi đâu đâu thay! Nếu như tiểu thư có thể gả cho thế tử gia cao quý tuần mỹ, nàng nhất định sẽ là thị tỳ của tiểu thư, đến lúc đó liền có cơ hội hầu hạ thế tử, nói không chừng sau này còn trở thành di nương a! Nghĩ tới những thứ này, nàng vội vã đỡ Lâm Phương Nương đến gần vài nhánh hoa đào thấp bé

Chủ tớ hai người làm bộ muốn đi hái một chút hoa đào, nhưng nhánh cây kia có chút cao.

"Ai yêu! Tiểu thư, những cành hoa này cao quá !" Tiểu Cần mềm mại oán trách, không cam lòng dậm chân, chân mày khéo mắt phần khỏi liếc nhìn cửa hoa viên chỉ có một mình Hiên Viên Húc đi đến, toàn thân áo măng bào triều phục màu đỏ tía, làm nổi bật thân hình thon dài cao ngất của hần, tà áo tung bay, tóc đen thoai nhẹ nhàng ở sau lưng, dung nhan tuần mỹ không theo đạo trời vẫn không chút thay đổi, giống như thế gian này vui hay buồn cũng không tồn tại trong mắt hần

"Đúng vậy a! Những hoa đào này nở thật đẹp! Ta rất muốn hái vài nhánh để cắm vào bình, làm sao bây giờ?" Lâm Phuong Nương cũng làm như có thật khẽ nhủ lại mảy liễu tình tẻ, chu đôi môi đỏ tươi ướt át.

"A! Đó không phải là Thế tử gia sao? Thật là khéo! Tiểu thư, nếu không nô tỳ đi mời Thế tử gia đến giúp đỡ có được hay không?" Tiểu Cầm làm như đột nhiên phát hiện Hiên Viên Húc ngọc thụ lâm phong, quay đầu, nhìn gương mặt lạnh lùng giống như ngọc khắc của hắn mừng rỡ kêu lên.

Lâm Phuong Nương hốt hoảng xoay người, giống như là mới vừa phát hiện Hiên Viên Húc, mặt thẹn thùng uốn gồi hành lễ, dịu dàng nói: "Húc ca ca!"

Hiên Viên húc dừng bước, ngó quan tuấn mỹ tuyệt luân tràn đầy lạnh lùng vô tình, tròng mắt đen u ám trầm trầm, lông mày thon dài nhíu lại thật chặt, đột nhiên cảm thấy cô gái trang điểm lộng lẫy trước mặt cực kỳ chói mắt, tô son trát phấn, vẽ lông mày vẽ mắt tỉ mỉ như vậy nhìn thế nào cũng giống Chương Mỹ Ngọc lòng dạ rắn rết. Ý nghĩ như vậy làm cho dạ dày của hắn lật chuyển một phen, ghê tởm muốn ói, cảm giác khó chịu làm cho mặt ngọc có chút trắng bệch. Thấy Lâm Phuong Nương ánh mắt si ngốc quan sát hắn, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận vô hình

Hắn trên cao nhìn xuống liếc nàng, trong con ngươi đen giá lạnh không hề che dấu ghét bỏ và chán ghét, âm thanh thanh thanh đậm đậm: "Xin lỗi! Gia không có tỳ tỳ muội muội." Cùng với chữ sau cùng vừa dứt, hắn hoàn toàn không nhìn đến đôi môi run run và gương mặt trắng bệch của Lâm Phuong Nương, xoay người bước nhanh rời đi.

Về mặt của Lâm Phuong Nương bối rối, ngơ ngác nhìn bóng dáng ngang tàng mạnh mẽ của hắn, bị lời nói nhảm tâm và thái độ lạnh lẽo của hắn đã kích lão đào muốn ngã, hàm răng khẽ cắn môi anh đào, không tự chủ được đau lòng chảy nước mắt xuống

Dọc theo đường đi Thẩm Y Nhân vắt óc tìm mưu kế tìm vật liệu, quyết định làm cho Sính Đình một tấm mặt nạ dịch dung, cũng nhọc lòng nghĩ cách làm thế nào để ném bỏ lão gia tử, nhưng lão gia tử mộng vênh lên đến trời này vừa gian trá vừa xảo quyệt, chẳng những không mắc mưu, còn đặc biệt yêu thích dạy dỗ nàng chạy xe ngựa, lão già râu ngói một mình lái nhai, mấy ngày liền đều theo sát bọn họ đi khắp nơi chơi đùa

Thẩm Y Nhân luôn luôn nhẹ nhàng, càng nghĩ càng nín giận, trong lòng âm thầm bực tức muốn học máu, nếu không phải Sính Đình nhẹ lời mềm giọng khuyên nàng nhất định phải lấy đức phục người, không thể dùng bạo lực linh tính, có lẽ nàng đã sớm không thể nhịn được nữa lấy võ phục người rồi

Tối hôm đó bọn họ tìm khách điểm, đặt mấy gian phòng thượng hạng nghỉ ngơi. Ba người lặng lẽ thương lượng, muốn để lại một chút bạc cho Cốc Chi Thông, sau đó thừa dịp ban đêm hắn ngủ say liền len lén chuẩn bị

Đêm hôm khuya khoác, khắp nơi trong khách điểm đều yên tĩnh.

Sính Đình và Thính Vũ thu dọn quần áo xong, lặng lẽ mở cửa phòng, đột nhiên một người cuộn tròn lăn vào, làm cho hai người sợ hết hồn, Thẩm Y Nhân đi tới giờ đèn vừa nhìn, lỗ mũi thiếu chút nữa lệch ra, không phải kim kê lão đầu thì là ai? Hắn bực cái chặn mõng ngủ say, lỗ mũi và cổ họng còn phát ra tiếng "Ừm....."

Đại khái là ánh đèn mờ lung quấy rầy đến lão già, hắn đột ngột mở mắt, bất mãn trừng mắt nhìn họ.

Thẩm Y Nhân cắn răng nghiêng lợi, tay ngứa ngáy thật sự muốn đánh cái thằng cha già mà không kính này, gấp qua vô sỉ, chưa từng thấy qua lão già nào vô sỉ như vậy

Cốc lão đầu thấy bộ dạng hàm hồ xoắn tay áo của Thẩm Y Nhân, giống như tỉnh mà không tỉnh, mở to đôi mắt lim dim buồn ngủ, vênh hai cọng râu hoa râm lên tiếng: "Chớ có động tay động chân với người già, con gái phải trang nghiêm."

Lật bàn! Hắn còn lý luận? Thẩm Y Nhân ngã ngửa, thì ra lão già này đã sớm nhìn ra nàng là một nữ nhân mặc váy

Sáng ngày thứ hai lúc ăn điểm tâm trong khách điểm thì bầu không khí giữa bốn người rất tốt, giống như chuyện gì cũng không phát sinh, giống như là người một nhà thân thiết, hài hòa, trên mặt đều là cười nhẹ nhàng.

Thẩm Y Nhân thái độ khác thường, tha thiết bưng trà rót nước cho lão đầu, nhiệt tình kêu ông cụ ăn ăn uống uống.

Phen này nàng dùng phương pháp lấy lòng ông cụ, không sợ nàng dựng râu trợn mắt, chỉ sợ nàng Tiểu Lý Tàng Đào! Cốc lão đầu về mặt tiểu sinh sợ sệt liếc trộm nàng giống như Tắc Kè Hoa, không ngừng đưa tay che cái chén của mình, cuối cùng đáng thương mím miệng, hắn dùng ngón tay giống như củ cà rốt miễn cưỡng lắm thì giống như hoa sen, không ngừng run rẩy hỏi nàng: "Người. . . . Người muốn làm gì?"

Hoàn hảo hắn không có yếu đuối che chở ngực của mình, nếu không Thẩm Y Nhân nhất định đánh hắn không thương lượng! Cái này làm sao có thể trách hắn suy nghĩ nhiều đây? Chắc chắn có âm mưu nha, không phải là nàng muốn học "Đối diện là hắc điểm" bỏ thuốc vào bên trong thức ăn chứ? Chuyện cười! Một chiều không thể dùng hai lần, hắn thông minh như vậy làm sao có thể bị nàng lừa gạt?

Thẩm Y Nhân cười như không cười một tay chống ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng nâng cằm lên, đáng vẻ thận trọng nhìn Cốc lão đầu, sau đó cười một tiếng, cũng không trêu cợt hắn, tự nhiên ăn.

Cốc lão đầu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, bé gái này thật xấu! Hù dọa lão nhân gia ta, về sau nhất định phải tìm một con rết tốt để quản trị nàng. Nếu như hắn biết về sau sự tình đúng như hắn dự liệu, sợ là sẽ tự tang bosc mình, đem miệng mình thổi thành một đóa hoa.

Đoàn người tính tiền ra khỏi cửa khách điểm, Cốc lão đầu cũng yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn yên tâm quá sớm.

"Tổ phụ ở chỗ này, tìm được rồi!"

"Gia gia! Người không cần con nữa sao?"

"Gia gia! Cuối cùng cũng tìm được người rồi, người đừng bán con nữa a!"

Đang lúc ấy thì từ ngoài tiệm xông tới mấy đứa bé ăn xin mặt mày vàng vọt ốm đói, tất cả đều áo quần rách rưới, áo thùng áo nát, liền đi lên ôm lấy bắp đùi của Cốc lão đầu điên cuồng gào thét kêu gia gia, than thở khóc lóc, thê thảm động lòng người. làm cho những người trên đường đều vô cùng tò mò dừng chân quan sát, có người còn chỉ chỉ trỏ trỏ bình luận: "Lão đầu này nhìn đáng đáng mặt mũi hiền lành không ngờ là người ác tâm như vậy?"

"Tri nhân tri diện bất tri tâm a! Người xem lão đầu này vừa trắng vừa mập, tôn tử của hắn thì ốm đói a, những đứa nhỏ này thật đáng thương, ô!" Một vị đại tâu lương thiện trong lòng có sự cảm thông.

"Lão đầu này thật xấu, nên bắt hắn đi gặp quan!" Một vị đại thúc đảng hoàng nhìn không được, quắc mắt trừng mi phát tay áo muốn bênh vực kẻ yếu

Vô duyên vô cớ có một đồng tôn tử Cốc lão đầu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, muốn hướng đám người kia giải thích đây không phải là cháu của hắn, nhưng hứng lấy ánh mắt khinh bỉ của những người đi đường, hắn cảm giác mình đã biến thành Đại Phôi Đản Thập Ác Bất Xá rồi. Chờ hắn thật vất vả dùng bạc thoát khỏi đám hải tử này, quay đầu xung quanh, đầu còn thấy được bóng dáng của ba người Thâm Y Nhân nữa!

Son trung tuế nguyệt dung dịch quá, thế thượng phồn hoa dĩ thiên niên*. Thời gian cực nhanh giống như bóng câu qua cửa sổ, thoáng một cái đã mấy tháng trôi qua rồi.

*Tạm dịch: trong núi năm tháng dễ dàng qua, trên đời phồn hoa đã ngàn năm

Hôm nay là tân khai 22 năm, ngày 23 tháng bảy, trong kinh thành tiếng người huyên náo, dân chúng ra ngoài, vây ở hai bên đường phố, hoan nghênh anh hùng trong lòng bọn họ, Thanh Long Chiến thần lần nữa lập ra thần thoại bất bại, đại hoạch toàn thắng khai hoàn hồi triều

Cùng Thanh Long quốc giằng co sáu năm, rốt cuộc Uyên Nam hưng hân cũng bị Chân Uy tướng quân dẫn quân đánh bại, nối tiếp Tây La quốc cam nguyện quy phục Thanh Long quốc, đem mười toà thành trì phân nhập vào bản đồ Thanh Long quốc, hàng năm nộp thuế tiến cống. Toàn bộ dân chúng phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều lấy tiếng hoan hô ăn mừng, cảm thấy may mắn vì không phải chịu nổi khổ chiến tranh nữa

"Thanh Long quốc Vạn Thắng! Thanh Long quốc Vạn Thắng!" Đại quân Thanh Long quốc chiến thắng trở về trùng trùng điệp điệp đi vào thành, dân chúng hai bên đường bùng lên, nhiệt liệt hoan hô một trận.

Hiên Viên Húc mang nón giáp đặc chế có mặt nạ, toàn thân áo giáp màu bạc uy vũ, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thân hình của hắn cao ngất oai phong lẫm liệt ngồi ngay ngắn trên con ngựa cao to, theo sát hắn là một đám thị vệ mặc khôi giáp, khoác áo choàng đen, hông đeo trường kiếm cười trên tuần mã

Tiểu Nam và Đồng Hoa uy vũ lạnh lùng đi theo phía sau hắn, không hề nháy mắt, vững vàng nhìn chòng chọc bóng dáng hoàn mỹ của Hiên Viên húc, thật sâu trong mắt cất giấu lo lắng và đau lòng, nghĩ đến thương thế trên người gia nghiêm trọng, bọn họ thật sự lo âu, không thể kiên trì được nữa

Hiên Viên Húc trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, vẫn hiên ngang mạnh mẽ mang theo các tướng lĩnh đi vào hoàng cung tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng, thái tử, An Thân Vương và văn võ bá quan đều sung sướng, chỉ cho là hắn long đong mệt mỏi, mệt nhọc quá độ cho nên sắc mặt mới không tốt. Hắn vẫn giống như lúc trước, cự tuyệt hoàng đế Vũ Đức ban thưởng, chỉ đem công lao tặng cho các tướng lĩnh và thuộc hạ đi theo hắn vào sanh ra tử. Sau đó mọi người ôm lấy hắn cùng An Thân Vương trở lại An vương phủ.

Đình vương phi khoe mặt ướm át, không ngừng dùng khăn gấm lau khoe mặt, nhưng trên mặt lại tươi cười rạng rỡ, mừng rỡ mang theo Lâm trắc phi trang điểm lộng lẫy cùng đám thê thiếp đến cửa chính vương phủ nghênh đón

Hiên Viên húc cao hứng theo mọi người đi vào vương phủ một lát, hắn liền đưa tay vịn chặt vào bả vai của Tiểu Nam theo sát bên cạnh, thân hình thẳng tắp đột nhiên ngã xuống dưới

Đình vương phi che miệng giật mình hô lên: "A! Húc nhi!"

"Hài tử!" An Thân Vương bước một bước dài tiến lên, lập tức đỡ lấy thân thể của hắn đang được Tiểu Nam và Đồng Hoa vịn lại, nóng nảy đau lòng hô lên một tiếng, nắm cả cánh tay của con trai không ngừng run run

"Gia!" trên gương mặt cương nghị của Tiểu Nam tất cả đều là đau thương, mắt hồ rung rung, đôi môi cũng cắn ra máu tươi.

"Tướng quân!"

"Thế tử!"

Tiếng kinh hô vang lên bên tai không dứt, mọi người đều lộ vẻ mặt buồn rầu, vốn là tiếng ăn mừng hoan hô thoáng chốc An vương phủ đã rơi vào mây sầu sương thảm

Hai đóa hoa nở, tất cả đều là một nhành. Lại nói đám người Sính Đình đi ở trên đường không nhanh không chậm, cũng không gấp lên đường.

Thẩm Y Nhân vẫn một thân nam trang tuấn mỹ như cũ, tác phong nhanh nhẹn, khuyh đảo chúng sanh, làm vô số thiếu nữ phải khom lưng

Trên mặt Sính Đình mang một mặt nạ dịch dung vừa mỏng vừa tinh xảo, hóa thân một vị thiếu nữ bình thường. Nhưng đôi mắt nàng mỹ lệ linh động, long lanh như nước, da thịt tuyết trắng, thân thể giống như hoa nở trên núi làm cho người ta suy tư, một mái tóc đen suôn mượt buông xuống, đen nhánh xinh đẹp, như gấm đen dạ quang chiếu sáng cả người, toàn thân khí độ ưu nhã bất phàm, không một chút thua kém công tử tuấn tú bên cạnh, có thể nói hai người mỗi người có một phong thái, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Kể từ khi bỏ rơi lão đầu, Thẩm Y Nhân mua một chiếc xe ngựa. Dọc đường không hề có mục đích, Vô Câu Vô Thúc đi dạo, buổi tối khó tránh khỏi ngủ lộn xộn, bất đắc dĩ, ba người không thể làm gì khác hơn là ngủ ngoài đồng hoang giao dã ngoại.

Cuối tháng bảy thời tiết không nóng cũng không lạnh, bầu trời giăng đầy sao, chớp lóe sáng ngời giống từng viên đá quý khảm trong màn đêm đen kịt, giống như hải tử nghịch ngợm nhìn trộm trần gian. Ba người lượn một chút cúi khỏ nhóm lửa, lấy lương khô ra bắt đầu ăn

Nam tử mặc áo trắng đôi tay đặt sau ót thông thả nằm ở một gốc cây cạnh là tươi tốt thường thức bầu trời xinh đẹp đầy sao, lúc các nàng chưa tới nơi này liền thu lại hơi thở toàn thân. Hắn lặng lẽ không tiếng động ngồi dậy, thân hình thon dài nấp vào một chỗ tối trong nhánh cây, bình tĩnh đánh giá các nàng đang ngồi trên mặt đất, sau đó mắt phượng mê người hơi có chút kinh ngạc nhìn chăm chú vào Sính Đình đang kể chuyện cười, trái tim hắn bỗng nhiên nhảy dựng, tự nhiên dâng lên một chút kích động mà hắn cũng không nhận ra, vốn tưởng rằng mãi mãi lạc mất, không ngờ có thể gặp lại lần nữa!

Thẩm Y Nhân ngả người, Sính Đình và Thính Vũ ít khi trải qua hoàn cảnh này, ngược lại cảm thấy cảnh đẹp không khí tốt, hai người nói cười cực kỳ thả lỏng. Từ sau khi trải qua sự kiện nhảy vách núi và đánh nhau trong hắc điểm, lá gan Sính Đình vô cùng lớn, cảm giác giống như tìm đường sống trong cõi chết, đúng vậy, một người nếu ngay cả chết còn không sợ, đoán chừng lá gan cũng mập lên mấy vòng

Thẩm Y Nhân nhìn hai người bọn họ tươi cười không buồn không lo, nghĩ đến nàng nhiều năm qua đầu đao liếm máu, cũng lâu rồi không có nhệ nhàng như vậy, không khỏi nhất thời vui mừng. Nàng giống như tên hảo sắc duỗi ngón tay thon dài mảnh khảnh nắm nhẹ cái cằm hơi nhọn của Sính Đình, trêu ghẹo: "Mỹ nhân! Hát cho gia nghe một chút, hát hay, gia sẽ thưởng!"

"Ngài cứ bêu xấu ta." Sính Đình làm bộ kéo dài âm thanh, mềm mại trả lời nàng một câu. Nàng khéo cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt xinh đẹp câu hồn ném đi, không tự chủ mang theo một tia mê người, quyến rũ và lười biếng, sau đó tựa vào đầu vai Thẩm Y Nhân nhẹ nhàng mềm mòng hát lên:

Bầu trời đen sẫm buông xuống

Kéo theo đầy sao lấp lánh

Côn trùng bay

Côn trùng bay

Ta ở đây nhớ nhưng người nào

Sao trên trời rơi lệ

Hoa hồng trên đất khô héo

Gió lạnh thổi

Gió lạnh thổi

Miền là có chàng bên cạnh

Côn trùng bay

Hoa nhĩ ngủ

Một người ở bên một người mới tốt

Không sợ trời tối

Chỉ sợ tan nát cõi lòng

Mặc kệ có mặt hay không

Cũng không quản Đông Nam Tây Bắc

Âm thanh của nàng tinh khiết ngọt ngào, uyển chuyển êm tai, giống như Thiên Lại Chi Âm, cây trong rừng giống như cô gái xinh đẹp đang nhớ nhung người yêu nhẹ nhàng ngân nga.

--- ----Lời ngoài mặt---- ----

Côn Trùng Bay là bài đồng dao đầu thập niên 70, Lâm Tịch Khúc và Trần Quang Vinh là người biên soạn lại, Trịnh Y Kiện từng hát qua bài này, mượn dùng một chút, mọi người đừng bắt bẻ ta a!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Có ai không phục

Buổi sáng tại thành Cổ Ngọc, sắc trời còn có chút u tối, mặt trời còn ẩn ở trong tầng mây thật dày. Một vị đại thẩm xách theo rau xanh vội vã đi tới, đầu tiên là rướn cổ lên bốn phương tám hướng nhìn một chút, sau đó thần bí kề miệng vào lỗ tai một vị đại thẩm khác, "Ai! Trương đại thẩm, người có nghe nói hay không? Hôm kia trời còn chưa sáng Cảnh đại tiểu thư đã bị vương gia trả lại rồi! Nói là.?"

"Ai! Nghe nói! Đêm hôm ấy tiểu tử nhà ta muốn đi tiểu đêm, nghe phía bên ngoài có tiếng động khác thường, hần liền mở cửa nhìn ra phía ngoài, người nói thấy cái gì a? Kiệu hồng của Bạch gia đem Cảnh đại tiểu thư trả lại, lúc trời còn rất sớm!" Trương đại thẩm rằng nhanh sắc bén, giải thích sinh động như thật, trong miệng chắc chắn ra tiếng, không biết hà hề khi người khác gặp họa hay là tiếc hận thờ dài cho Cảnh đại tiểu thư

"Ai! Người nói gia tài Cảnh gia bạc vạn, sau khi Cảnh lão gia sinh Cảnh đại tiểu thư đã xây cho nàng một tòa Tú Lâu, Cảnh đại tiểu thư cho tới bây giờ ‘cửa lớn không ra, cửa sau không gần’, năm tháng dài thăm cư khêu các, làm sao sẽ.?" đại thẩm trước kia đầy bụng nghi ngờ, trăm mối vẫn không có cách giải thích

"Ồ! Hai thím đang nói chuyện của Bạch gia và Cảnh gia à?" Một vị tiểu tức phụ bộ dáng thiếu nữ cười nhẹ nhàng đi tới đây, không đợi hai người đáp lời liền nhỏ giọng nói: "Ta có người bác chồng làm công tại nhà Bạch lão gia, nghe nói là đêm hôm trước lúc Bạch đại thiếu gia động phòng với Cảnh đại tiểu thư không có lạc hồng, cho nên trong đêm đó đã bị trả về Cảnh gia rồi."

"A! Cảnh đại tiểu thư này làm sao có thể? Một ngày một đêm đã bị trả về, không biết lúc này Cảnh đại tiểu thư." đại thẩm trước kia là người tương đối hiền hậu, hình như không đành lòng phỏng đoán số mạng thể thảm của cảnh đại tiểu thư, nữ nhân gặp phải chuyện như vậy thì không còn gì khác ngoài một chữ "Thảm" a!

Mặc dù Cảnh gia ở thành Cổ Ngọc tài cao thế lớn, nhưng vợ chồng Cảnh lão gia là người rất nhiệt tình, thích làm người khác vui, luôn luôn chân thành không xem trọng tiền bạc, rất được lòng mọi người. Có thể nói Cảnh gia gia giáo nghiêm ngặt, đối với mấy người con đều nuôi dạy nghiêm khắc, ngay cả Cảnh đại tiểu thư bình thường vẫn luôn luôn khiêm tốn lễ độ, đối đãi với mọi người cũng rất ôn hòa, chuyện như vậy tại sao lại rơi vào Cảnh gia đây?

Tiểu tức phụ kia héch cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lên, nắm khăn che miệng cười khê: "Chuyện như vậy ai mà biết được? Tri nhân tri diện bất tri tâm, nói không chừng Cảnh đại tiểu thư kia âm thầm có tình nhân. . . Hai người đã sớm. khanh khách" Nói còn chưa dứt lời liền ý ý sâu xa cười duyên, chỉ là lông mày nàng ta hướng lên trên, mắt xuống xuống dưới, đương nhiên là một bộ dạng khinh bỉ

Trên đường phố một chiếc xe ngựa bình thường chạy tới, có một vị công tử tuổi mới thoải mái điều khiển xe ngựa, con người trong suốt quét qua đám người trên đường phố. Mãn xe ngựa màu xanh lẳng lẳng buông xuống, đem lời nói của mọi người thu hết vào trong xe.

Mỹ nhân cuốn bức rèm che mặt, ngời nhủ mày ngài. Nhưng nước mắt ẩm ướt, không biết lòng đang hận người nào?

Trong xe ngựa, Cảnh Mộng Hạm đã thay xuống hi phục đồ thẩm chói mắt, mắt sưng đỏ không chịu nổi đã khóc không ra một giọt nước mắt, chỉ là khô khốc chua chất đau đớn. Lúc xuất giá trong lòng nàng tràn đầy vui mừng, vốn cho là mình tìm được một lang quân như ý, từ nay về sau hai vợ chồng sát cánh bên nhau đến răng long đầu bạc, ai ngờ trời không cho người tội nghiệp.

Sinh Đình ngồi trong xe ngựa, cảm thông vuốt ve mái tóc thật dài của Cảnh Mộng Hạm, thật muốn thay nàng ta che lỗ tai lại, ngăn chặn những lời lẽ đã thương người ở bên ngoài kia. Kể từ sau khi tiến vào thành Cổ Ngọc, dọc theo đường đi đều là những tiếng nghị luận như vậy, cuộc sống yên tĩnh của mọi người giống như bởi vì chuyện này mà hứng khởi, trong lúc này tự dưng mọi người bùng lên cuộc sống nhiệt tình

Nếu có một vài người có thể hiểu được cảm xúc bất hạnh của người khác thì cuộc sống tốt đẹp đến dường nào a! Quả nhiên muốn sống hạnh phúc thì phải biết chịu đựng.

Nghĩ đến kết cục thể thảm của nàng và Hiền Viên Húc, nàng giả chết kết thúc tất cả, nói đi nói lại, chỉ vì thân phận nàng thấp kém, không có gia thế hiển hách, tất cả mọi người cảm thấy nàng không xứng với hắn, từng người một không nhục nhã nàng thì cũng cười nhạo nàng si tâm vọng tưởng, chỉ kém khoác tấm da cáo lên người nàng nói nàng là hồ ly tinh, xã hội này chính là như thế, nữ nhân đi sai một chút liền sai, liền vĩnh viễn không thể trở mình, tất cả mọi người sẽ chỉ trích người, chửi rủa người.

Mới đầu Sinh Đình vẫn còn rất sợ Cảnh Mộng Hạm mãnh mai không chịu nổi đã kích như thế, bộ dạng của nàng ta ở trong rừng cây khắc sâu vào đầu ba người, giống như sức nặng của cộng lông vũ nhỏ xíu đặt lên trên người nàng ta cũng có thể làm cho nàng ta sụp đổ trong nháy mắt. Nhưng sau khi cô gái tự sát không thành này được các nàng cứu, biểu hiện dũng cảm kiên cường khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, nàng ta mất điếc tai ngơ đối với những lời nói xấu sau lưng, chỉ là tỉnh táo trầm mặc, có lẽ yên lặng khóc lóc trong lòng không muốn cho người nào biết!

Thẩm Y Nhân phong thái tự nhiên dừng xe trước cửa một khách điểm, một mình đi vào chuẩn bị gian phòng tốt, một lát sau ra ngoài, bảo Sinh Đình và

Thính vũ đỡ Cảnh Mộng Hạm đeo mũ che mặt xuống, bọn họ không chớp mắt đi thẳng lên phòng đã đặt trên lầu hai

Cảnh Mộng Hạm vào phòng mới gỡ mũ che mặt trên đầu xuống, tất nhiên nàng trở lại là muốn điều tra manh mối của sự việc, sợ hãi cũng vô ích

Trời sinh voi sinh cỏ. Nghĩ tới đây nàng không khỏi hít một hơi thật sâu, thấy bọn họ có chút lo lắng và thân thiết nhìn nàng, trên gương mặt buồn bã của nàng lộ ra một nụ cười thống khổ làm người ta chua xót, từ khi nàng gặp chuyện không may đến bây giờ đều quên cả tươi cười. Mà ba người Thẩm Y Nhân cũng không chút nào vì dư luận bên ngoài mà chê cười nàng, điều này làm cho nàng đang không còn chút hy vọng thờ phào nhẹ nhõm, đã có dũng khí đối mặt với những thứ cực kỳ nhếch nhác kia. Một cỗ cảm động cùng ám áp xông lên trong lòng nàng.

Ba người Sính Đình không khỏi cảm thấy an ủi, không kìm hãm được cười lại một tiếng. Cảnh tiểu thư này khí chất cao quý, chẳng những trẻ tuổi xinh đẹp lại tri thư đạt lễ, thực không giống lời nói của những người kia, là một cô gái không tuân thủ trình tiết. Mà theo như lời nàng nói lúc ở trong rừng cây, sau nàng còn có hai muội muội chưa lập gia đình, bất kỳ giá nào cũng không muốn làm hại danh dự của cha mẹ và các huynh đệ tỷ muội

Chỉ là ba người bọn họ cũng là nữ tử chưa lập gia đình, đối với chuyện này thật sự không có kinh nghiệm gì để bàn bạc. Ngay cả Thẩm Y Nhân thông minh tuyệt đỉnh, võ công cao cường cũng nhất thời cứng họng, mặt đỏ tới mang tai.

Bọn họ hết đường xoay sở, có cảm giác hết cách giống như miệng con chó cắn con nhím

"Trời đất bao la, ăn cơm là quan trọng nhất! Cảnh tiểu thư nhất định cô cũng đói bụng rồi, đợi sau khi rửa mặt chải đầu xong chúng ta lại thương lượng tiếp, ba thối thợ giày vẫn còn hơn một Gia Cát Lượng! Tệ nhất cũng phải như thế chứ." Sính Đình giống như cười, lôi kéo Cảnh tiểu thư ngồi ở bên cạnh bàn, về sau không chút để ý tăng thêm một câu: "Cô chết cũng chẳng có ích gì, cùng lắm thì cô cùng chúng ta đi lưu lạc khắp nơi."

"Phốc!" Thẩm Y Nhân đang uống trà không đề phòng, một ngụm trà không hề hình tượng phun ra ngoài, liên ho vài một tiếng, mới vừa bực mình vừa buồn cười chỉ nàng nói: "Muội xem muội như bọn buôn người a! Muội vớ vẫn như vậy, đi ra ngoài bị người ta bán còn giúp người ta đếm bạc đấy!"

Sính Đình mắt đẹp rạng rỡ phát sáng, ý chí chiến đấu sục sôi nắm lên quả đấm nói: "Có tỷ làm kim bài vệ sĩ, xem ai dám đến, đánh chết cả nhà của hắn, Hừ! Hừ!" Nghe lời nói nàng vô cùng hả hê, nhìn bộ dáng nhỏ bé kiêu ngạo của nàng, Thẩm Y Nhân và Thính Vũ đều nở nụ cười, ngay cả Cảnh Mộng Hạm cũng giãn mặt ra mà cười

"Đốc, đốc!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, sau đó một âm thanh kỳ dị vang lên: "Khách quan, món ăn của ngài tới rồi!"

Thẩm Y Nhân thu hồi nụ cười, mặt nghiêm nghị nói: "Nhanh như vậy? Ta đi mở cửa!"

Cảnh Mộng Hạm vội vàng đeo mũ che mặt lên, Sính Đình và Thính Vũ cũng đứng ngăn cản ở trước người của nàng.

"Ken két" một tiếng, cửa vừa mở ra, Thẩm Y Nhân cảnh giác đưa chân dài ra nhanh chóng cản trở người đi tới

Người tới cũng không chút nào sợ hãi, thân thể mập mạp nhẹ như chim yến, không chút do dự xông vào trong, Thẩm Y Nhân nhanh nhẹn lùi chân về, nhanh như tia chớp vươn một tay ra, nhưng người nọ giống như con cá trạch, trơn tuột, từ tay của nàng trốn vào trong phòng

"Ha ha! Cuối cùng bị ta tìm được rồi, Hừ! Trả kim kê và trứng vàng cho ta, mấy đứa trẻ hư hỏng." Người tới sau khi vào nhà chính là chống nạnh ngửa mặt lên trời, phách lối cười ha ha.

Đám người Sính Đình trên trán toát ra mồ hôi lạnh, vị kim kê đại gia này sao giống thuốc cao bôi trên da chó vậy, vứt bỏ không được a? Cười như vậy không sợ dẫn sói đến sao!

Thẩm Y Nhân thờ hồn hèn muốn đóng cửa, như vậy để cho người khác nghe được còn tưởng rằng mấy người bọn họ là cường đạo, tại sao rách lão đầu tìm tới nhanh như vậy a?

Cùng lúc đó, một người tay áo bông bành đi qua trước cửa, người nọ đã đi qua vài bước, rồi lại kỳ quái đột ngột quay đầu lại: "Ah, tại sao là các vị! Thật sự là 'nhân sinh hà xử bất tương phùng' a!"

Tay đang đóng cửa của Thẩm Y Nhân không thể làm gì khác hơn là vô lực để xuống, tâm bất cam tình bất nguyện hai tay ôm quyền nói: "Minh huynh!"

Hôm nay Minh Thượng Vân một thân áo lam tinh xảo hoa lệ, tóc búi cao, áo bào rộng dài, càng giống như tiên nhân. Về mặt hần tuần tú thần thái phần khôi, vô cùng tự nhiên ôm quyền hoàn lễ, khẽ mỉm cười: "Thẩm huynh!" Ngay sau đó lại hướng hành lễ với Cốc lão đầu bên trong phòng, "Cốc lão gia tử, lại gặp mặt!" Sao đó mắt phượng hẹp dài mê người của hắn thâm sâu nhìn chăm chú Sính Đình một cái, khách khí gật đầu với hai người kia đang ở trong phòng một cái.

Cảnh Hạm Mộng luôn luôn nuôi dưỡng ở Tú Lâu, chưa từng qua lại với nam nhân bên ngoài, lúc này hơi khấn trương lo lắng. Sính Đình giống như biết tâm ý, lôi kéo tay của nàng ta, thân nhiên cười với nàng ta. Minh Thượng Vân đang nhiệt tình cùng Cốc lão nhân ôn chuyện đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, ánh mắt sáng ngời của hắn hơi lóe lóe, đáy mắt hiện như hiện lên một ánh lửa u ám

Thẩm Y Nhân khinh bỉ nhìn một già một trẻ ở trong phòng trò chuyện với nhau thật vui, quả thật muốn phát điên, trong lòng tức giận học ba lít máu cũng không đủ!

Có cái gì tốt mà ôn chuyện? Mới không gặp nhau có bao lâu đâu, làm như là mấy trăm năm rồi không gặp vậy, cũng không phải là ông cháu thất lạc nhiều năm, chỉ kém ôm nhau ôm đầu khóc rống thôi! Không thấy đây là phòng của bọn họ sao? Nàng giận dữ muốn dùng ánh mắt để giết chết hai người

này, chỉ tiếc đôi mắt quỳnh rũ vút cho người mù nhìn, da mặt hai người này làm bằng tường đồng vách sắt, không chút nào để ý tới ánh mắt đàng đàng sát khí của nàng

Đôi mày cô nương rửa mặt ăn uống xong, hai người Cốc lão đầu và Minh Thượng Vân sáng khoái tinh thần kết bạn mà đến, còn mang đến không ít điểm tâm ngon cho bọn họ

Bởi vì từng ở chung một chỗ đánh bọn người xấu trong hắc điểm, mọi người coi như là có cảm tình cách mạng cùng chung kẻ thù, Sính Đình cũng không phản cảm điểm tâm mà bọn họ mang đến. Cốc lão đầu và Minh Thượng Vân rất cẩn thận, đem theo rất nhiều loại điểm tâm mà nữ hài tử thích ăn. Nàng bảo Thính Vũ phân một chút cho ba người Cốc lão nhân, lôi kéo Cảnh Mộng Hạm và Thính Vũ ngồi xuống một cái bàn nhỏ, bắt đầu nếm thử từng món điểm tâm, ăn vào cảm thấy rất thích, nàng liền vui vẻ cười rộ lên, thủy mâu rực rỡ, làm cho Minh thượng Vân ở bên kia liên tiếp ghé mắt nhìn nàng

Thẩm Y Nhân rất nhức đầu, nàng cũng là một cô nương a, chỉ là hành tẩu giang hồ nàng thích mặc nam trang, nhưng nàng cũng không thích cùng nam nhân ngồi chung uống rượu nói chuyện phiếm a, nàng vẫn thích cùng tiểu cô nương ở chung một chỗ ăn điểm tâm uống trà kiêm nói chuyện phiếm a! Nhưng Sính Đình cảm thấy các nàng thật sự không tiện nhúng tay vào chuyện của Cảnh đại tiểu thư, không ngại để cho Cốc lão nhân tới xử lý việc này. Cốc lão nhân này mặc dù thoát nhìn bề ngoài không đáng tin cậy, nhưng bọn họ đã sớm cảm giác ông cụ này xuất quỷ nhập thần không hề đơn giản.

Nếu như Cốc lão đầu biết mấy vị tiểu cô nương này coi trọng hấn như vậy, không phải lại tự biên tự diễn khen ngợi mình thành một đóa hoa loa kèn a!

Đang lúc ấy thì ngoài cửa truyền đến một trận bước chân có vẻ hơi vội vàng, chợt bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thính Vũ liền vội vàng đứng lên đi mở cửa, lập tức từ ngoài cửa đi tới ba người mang mũ che mặt, sau khi nhìn thấy Cảnh Mộng Hạm dường như vẻ mặt rất kích động, một người quay lại đóng cửa liền vén mũ che mặt lên: "Hạm nhi!"

"Đại muội!"

"Đại tỷ!"

Cảnh Mộng Hạm ngơ ngác kinh ngạc nhìn ba người vào phòng, đôi môi mím chặt so với lúc trước còn tái nhợt hơn mấy phần, nước mắt nàng cuộn cuộn rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp động lòng người, đôi môi nàng run run khóc không thành tiếng: "Phụ thân. Đại ca, tiểu muội!"

"Đại tỷ!" một tiểu cô nương mười ba tuổi kích động bổ nhào vào trong ngực của nàng, nước mắt không kiềm được nữa rào rào rơi xuống, "Đại tỷ tại sao tỷ lên lút trốn đi? Chúng ta tìm tỷ thật khổ sở. Ô!"

Cảnh lão gia tiêu tụy đi tới, đau lòng nhìn con gái lớn bị hành hạ, trong ánh mắt ướt át tràn đầy ân cần từ ái, đôi môi run rẩy khàn giọng nói: "Hải tử, cha mẹ, ca ca và muội muội đều tin tưởng rằng con. . . .con không thể làm chuyện điên rồ a! Để cho cha mẹ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh a! Có thể tìm được con trở về nhất định là ông trời đã phù hộ, cha cũng không cầu xin nhiều nữa!" Nói xong ông cụ không khỏi tung hoành rơi lệ, ôm lấy hai nữ nhi khóc không thành tiếng, ba người khóc thành một đoàn.

Người thanh niên kia vui mừng nhìn muội muội hoàn hảo không có tổn thương gì, lặng lẽ lau khô mắt một cái, đi mau đến trước ba người Thẩm Y Nhân, hai chân định gập xuống cúi lạy: "Cám ơn ân nhân! Đại ân đại đức cứu đại muội của ta trở về, tốt bụng tới báo tin, cả nhà chúng ta vô cùng cảm kích."

Thẩm Y Nhân cuống quýt đứng dậy lấy tay nâng hấn lên, thanh niên kia chỉ cảm thấy dưới gối có một nguồn sức mạnh khiến cho hấn quỳ xuống không được

Minh Thượng Vân vội vàng kéo hấn đứng dậy, gương mặt trắng trẻo mập mạp của Cốc Chi Thông lóe lên hứng thú, mắt sáng long lanh có chút hăng hái nhìn mọi người xung quanh. Thẩm Y Nhân thấy bọn họ một nhà đoàn tụ thật vui mừng, cũng có chút hâm mộ, tươi cười rạng rỡ nói: "Là lệnh ái báo tại hạ báo tin, các vị không nên khách khí, một cái nhấc tay mà thôi."

Lúc này mọi người Cảnh gia đều đối với bọn họ thiên ân vạn tạ, lòng biết ơn, tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được.

Ngày hôm trước Bạch gia phái người đưa Cảnh Mộng Hạm về mặt đờ dẫn, thất hồn lạc phách trở về, sau đó liền giận đùng đùng xoay người rời đi. Người nhà Cảnh gia bị đánh lên phen này, không khác nào thiên thác địa hãm, cả nhà nhát thời đổ mồ hôi hột, đều sợ ngây người.

Cảnh gia là một đại gia tộc bản địa, nếu như trong tộc có cô gái không đức hạnh, sẽ liên lụy đến hôn sự của toàn bộ con gái trong tộc, mọi người sẽ hoài nghi tất cả các cô gái trong gia tộc này đều không đức hạnh, đến lúc đó gia tộc bị áp lực của người đời, bọn họ chỉ có thể âm thầm xử tử hoặc là dìm chết Cảnh Mộng Hạm

Có ai không phục (3)

Nhưng vợ chồng Cảnh lão gia luôn luôn tin tưởng ái nữ của mình, nguyên ý dùng tánh mạng bảo đảm con gái mình là trong sạch, tuyệt đối không thiếu đức hạnh. Đặc biệt hai muội muội càng thêm không tin đại tỷ nhà nhận lịch sự trình nhả sẽ làm ra cái chuyện trái trình tiết. Cảnh gia người nào cũng uể oải không có tinh thần, cũng không có người nào oán than quả trách Cảnh Mộng Hạm, chỉ là không ngủ không nghỉ thay phiên làm bạn nán lòng thoải chí bên người nàng.

Cảnh Mộng Hạm nghĩ đến bởi vì một mình nàng mà liên lụy đến danh tiếng của Cảnh gia, đau lòng khổ sở mấy lần muốn liều mạng. Muội muội nhỏ nhất ở cùng với nàng, bởi vì quá mệt mỏi ngủ gật, nhất thời không đề phòng, nàng lại dùng tóc thật dài của mình treo ngược lên, mặc dù tự tử không thành, nhưng Cảnh mẹ bởi vì tức giận công tâm, nhất thời té xỉu, thừa dịp cả nhà kinh hoàng luống cuống, luống cuống tay chân, nàng len lén chạy ra ngoài, chỉ muốn tìm một nơi không ai biết nàng, tìm đủ mọi cách để chết!

Sau khi người nhà Cảnh gia không thấy nàng đâu nữa cũng không dám lộ ra trước mặt Cảnh mẹ đang bị bệnh, chỉ có thể lo âu len lén tìm kiếm khắp mọi nơi. Trước bởi vì nàng sống chết chưa biết, cả nhà đau lòng muốn chết, Cảnh lão gia hai ngày nay tâm lực quá độ, lập tức giống như già đi mười mấy tuổi.

Sau khi nghe xong chuyện đã xảy ra, Cốc Chi Thông có chút nhừ đầu, gãi gãi đầu, càng không ngừng xoa cái mặt bánh bao của hắn

Về mặt Minh Thượng Vân hơi đỏ nhạt ở một bên vuốt cằm, trầm ngâm không nói.

Cốc lão đầu trừ trừ một hồi, thấy ba người Sinh Đình đang nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng tin tưởng, Thẩm Y Nhân ánh mắt "Coi trọng người nhà", hắn chợt cảm thấy trong lồng ngực có hào khí vạn tượng kích động, trở lại thời niên thiếu. Vung tay mập lên, mang theo Cảnh lão gia đi vào phòng Minh Thượng Vân, để lại mấy thanh niên nam nữ tương đối xấu hổ

Phó Phú Quý trong thành Cổ Ngọc đều tập trung những gia đình có tiền có thế, phủ đệ của Bạch viên ngoại Bạch lão gia cũng tọa lạc ở con phố này. Cửa chính Bạch phủ vừa cao quý vừa khí thế, chữ "H" trên cửa bị người ta xé tan tã, lồng đèn màu đỏ vốn treo ở hai bên cũng bị lấy xuống từ lâu

Tại khu chợ cách cửa chính Bạch phủ không xa, một chiếc xe ngựa bề ngoài xấu xí đậu lại. Mặc dù xe không đẹp nhưng không kém hàng được người đẹp trai, hai nam tử tuấn tú khí chất bất đồng, một áo trắng bông bênh, thiếu niên ngồi quỳ gối ở đầu xe, một tay chống cằm, không nói hết có bao nhiêu phóng khoáng ngông nghênh; một áo lam hoa phục, tà tà tựa dựa bên cạnh xe ngựa, rảnh rang cúi đầu vuốt vuốt một khối ngọc bội, bộ dáng phong lưu

Hai phong cảnh tịnh lệ làm cho những người đi đường liên tiếp vòng vo ở xung quanh. Có không ít cô gái đi qua, không khỏi đều nhìn thẳng mắt, hơi đỏ mặt, ở đâu ra hai oán gia tuấn tú như vậy? Không biết trong nhà có thể có thiệp chưa? Die endan leequy don

Sinh Đình ngồi trong xe chờ đợi có phần hơi sốt ruột, vén rèm xe lên nhỏ giọng hỏi Thẩm Y Nhân: "Tại sao còn không ra ngoài? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?" Âm thanh của nàng giống như tiếng chim hoàng oanh líu lo, Dương Dương bên tai. Thật ra thì Cảnh lão gia và Cốc Chi Thông cũng mới vào Bạch phủ một hồi, chỉ là gần đây nàng ở bên ngoài quen phóng túng rồi, không muốn giống như đại gia tiểu thư ngồi ngó ngẩn ở trong xe

Trên mặt tùy ý lạnh nhạt, thật ra thì Minh Thượng Vân ở một bên dựng lỗ tai lên lắng nghe, rất muốn làm cho nàng nói nhiều hơn, không khỏi khẽ cười dụ dỗ: "Nếu không nàng cũng xuống xe đến đây đi, dù sao ngồi trong xe như vậy cũng ngột ngạt.

Sinh Đình bị hắn mỉm cười mê người bị sợ đến mức ngẩn ra, chưa kịp trả lời hắn, liền "Bá" một tiếng đề rèm xuống lui về trong xe. Một lát sau nàng liền ảo não cắn môi, hiện tại nàng là đã dịch dung, có gì phải sợ, cũng không phải là chưa từng thấy qua mỹ nam, không có tiền đồ! Hiên Viên Húc chính là một mỹ nam tử làm cho người ta tự ti mặc cảm, chỉ là tên kia tính khí làm cho người ta không dám khen tặng, bá đạo muốn chết.

Minh Thượng Vân thấy nàng lui về trong xe, trong lòng xông lên nồng nặc thất vọng, tao nhả trên mặt không giảm, vẫn thản nhiên dựa người vào xe ngựa như cũ, chỉ cười không nói. Nhưng bề ngoài hắn tuấn tú ưu nhã, bộ dáng Di Thế độc lập lại làm cho người ta nhìn không rời mắt.

Vừa lúc này có một vị cô nương trẻ tuổi, dáng điệu không tệ màu sắc rực rỡ đi qua, vừa nhìn thấy hắn liền nở nụ cười vô cùng quyến rũ, trái tim không ừ ừ nữa, từ từ đi tới "Ai nha!" Một tiếng đột ngột đụng vào trên tường.

Thẩm Y Nhân đứng bên ngoài quan sát thật sự nhìn không nổi nữa, rất không phúc hậu đem đầu tựa lên đầu gối cong "Xích xích" nở nụ cười. Sau khi cười xong, nàng tự nhiên linh hoạt bắn ra chân dài, nhẹ nhàng từ trên xe nhảy xuống, một tay cầm màn xe vén lên: "Muội, xuống, chúng ta cũng vào xem một chút!"

"Ai!" Sinh Đình cười nói lông mày cong cong, vịn cổ tay của nàng nhảy xuống xe.

Thính Vũ lại kiên quyết khoát tay không đi, nàng muốn xem xe ngựa, chiếc xe ngựa mua lần trước lúc chạy trốn đã ném ở trấn Bảo Bình rồi, tìm nàng đau, thịt nàng đau, toàn thân đều đau. Đây không phải vớt xe, vớt bạc tỷ a! dien,đa nle quy don

Minh Thượng Vân đi theo các nàng mới vừa đi tới bậc thang của Bạch phủ, cửa chính "Ken két" một tiếng vang dội bị người ta mạnh mẽ mở ra, bên trong tiếng ồn ào không ngừng, một nhóm người nhón nháo đẩy đẩy ra ngoài, đứng mũi chịu sào chính là Cảnh lão gia và Cốc Chi Thông thăm bái

Một người trung niên mặc phục sức viên ngoại, phát tay chống nạnh tức giận bắt bình chửi mắng: "Họ Cảnh, người khác sợ người, Bạch Nhân Đào ta không sợ người, trước kia thấy người phẩm chất thành thật mới cùng người làm bằng hữu, người hại Bạch gia của ta còn chưa đủ? Lại còn mang một kẻ điên chạy tới nhà ta nói lung tung, người là ông Thọ chán sống rồi thất cổ có phải không?"

Cốc lão đầu nóng nảy đỏ bừng cả khuôn mặt, người mới kẻ điên, cả nhà người mới là kẻ điên!

Ba người trước cửa sững sờ, Minh Thượng Vân lập tức vung vạt áo lên, tiến lên mấy bước, vịn lấy Cảnh lão gia trượt chân ở bậc cửa. Thẩm Y Nhân vịn Cốc Chi Thông đầu đầy bụi đất, đồng tình nhìn hắn.

Sinh Đình nhìn một đồng rỗi nùi, chỉ hận không biết võ công không giúp được chút việc gì, nhanh chóng thẳng néo vành tai, đem vành tai bạch ngọc néo đến hồng hồng.

Bạch lão gia hình như bị tức giận không nhẹ, sắc mặt đỏ lên, thân thể gầy gò tức giận lúc lên lúc xuống, giống như là chịu vô cùng nhục nhã, hắn chỉ vào sắc mặt tái nhợt của Cảnh lão gia trước mọi người chửi rủa: "Mấy năm nay ta có điểm nào có lỗi với người? Ta thực lòng thực tâm cùng người kết thân, người chế giễu, dùng cái.... Tới làm nhục gia phong Bạch gia ta, ta cũng xấu hổ dìm người, nói không nên lời! Con ta ở thành Cổ Ngọc này luôn luôn có tài danh, phẩm cách xuất chúng, bao nhiêu người nôn nóng muốn cùng Bạch gia ta kết thân, nếu không phải ta thường nghe người nhắc tới đại nữ nhi của mình nhả nhận lịch sự dịu dàng như thế nào, chừng chặc đứng đắn như thế nào, tội gì ta phải mang con trai thành tâm thành ý tới nhà người cầu hôn,

ngươi đánh má trái ta không nói, còn nghĩ tới đánh má phải của ta, thật là buồn cười, Cảnh Sơn ngươi chó khinh người quá đáng!"

Cảnh lão gia sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, nhưng lưng dày rộng vẫn cố gắng đứng thẳng như một ngọn núi. Bị Bạch lão gia tức miệng mắng to như vậy, hắn vẫn kiên cường đứng ở cửa chính của Bạch gia, như mọc rễ, không rời đi nửa bước.

Bàn tay có lực của hắn ôm chặt lấy cửa chính vừa dày vừa nặng, mặc cho người làm của Bạch gia đẩy hắn đánh hắn, gắt gao không buông tay. Ánh mắt của hắn kiên định nhìn chằm chằm Bạch lão gia: "Bạch huynh, những câu ta nói đều là thật, tuyệt đối không có ý đánh vào mặt của huynh, ta chỉ muốn trả lại cho nữ nhi chịu uất ức một cái công đạo!"

"Công đạo! Ai tới trả Bạch gia ta một cái công đạo? Bởi vì chuyện này con ta không mặt mũi gặp người khác, đến bây giờ cũng không rõ tung tích, ta còn không tìm người tính sổ? Người tới, trực xuất đi, từ nay về sau Bạch gia ta và Cảnh gia người kiêu quy kiêu lộ quy lộ! Người đi Dương quan đạo của ngươi, ta qua Độc Mộc kiều của ta!" Bạch lão gia nháy xéch tức giận kêu to, chợt nghiêng đầu vung tay lên, mấy người làm tiến lên đẩy Cảnh lão gia và Cốc Chi Thông.

Có ai không phục (4)

"Chậm đã!" một tiếng hét lớn trong trẻo êm tai vang lên, Thẩm Y Nhân đỡ Cốc lão đầu "Thờ phỉ phò phỉ phò", rất có khí thế hô một tiếng.

Mọi người đang lúc xô đẩy không khỏi ngừng lại, không hẹn mà cùng nhìn mỹ thiếu niên xinh đẹp trông mái khó phân.

"Ngươi là củ hành trắng?" Một gã sai vặt trẻ tuổi trên mặt có mấy phần không phục hồi, không phải chỉ là bộ dạng tuấn tú một chút thôi sao? Ăn mặc xinh đẹp một chút thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, một tên tiểu bạch kiểm, có gì đáng xem! "Chuyện này mắc mớ gì đến ngươi?"

Sính Đình nhìn củ hành trắng, "Vào" một tiếng bật cười, thật lòng thay vị tiểu tử kia lo lắng.

"Đi đi đi! Đi đi! Đi đi! Mau phái người đi tìm đại thiếu gia trở lại, đừng dây dưa nữa!" Bạch lão gia càng phát ra tâm phiền ý loạn, vẫy tay để cho mọi người thức thời một chút nhanh rời đi. Thê tử của hắn cũng qua đời mấy năm, Bạch gia đại nghiệp, nhưng bên trong ngay cả một quân gia chủ mẫu cũng không có, vốn định cưới Cảnh đại tiểu thư danh tiếng lẫy lừng về trông nom gia đình, không ngờ lại là một cô gái bất tri bất giác. Gia môn bất hạnh, làm người ta hổ thẹn mặt mặt còn chưa đủ, con trai trưởng cũng rời nhà, đến bây giờ không biết tung tích? Hắn còn tâm tư đâu mà để ý những người này!

Cả đám người Bạch phủ cùng với vũ sư hộ viện người cao ngựa lớn nghe được lão gia ra lệnh, lúc này mạnh mẽ xông lên xô đẩy, Thẩm Y Nhân nhìn thoáng qua, cúi thấp đầu trên tức Cốc lão đầu: "Coi ta đây!"

Nàng cười như không cười vỗ vỗ Cảnh lão gia, khiến Cảnh lão gia buông tay lui về phía sau, gạt đầu một cái với Minh Thượng Vân. Sau một khắc, ánh mắt trầm tĩnh của nàng bất chợt thay đổi bén nhọn vô cùng, thân hình nhẹ nhàng bay lên, "Lốp bốp bá bá" đưa tay nhỏ râu bọn họ, đám người làm và đám hộ viện của Bạch gia đều trúng một chưởng của nàng, chóng vàng đầu óc, thân thể xoay vài vòng mới ngừng lại được.

"Mọi người cảm vũ khí! Đánh chết tiểu tử này!" Vũ sư hộ viện của Bạch gia cũng không phải là người không, bản lĩnh không tệ sau khi bị đánh rất nhanh tỉnh táo lại, lập tức cầm lên cây gậy đập nện về hướng Thẩm Y Nhân.

Minh Thượng Vân mặt lộ ý cười, đỡ Cảnh lão gia chỉ kếm vỗ tay Thẩm Y Nhân đứng bên cạnh Sính Đình. Cốc lão đầu ở một bên gấp đến độ vô đầu bút tai, muốn nhảy thừ, nhưng trước đó hắn xử lý chuyện này biểu hiện không tốt, bị Thẩm Y Nhân khinh thường đủ thứ, lúc này cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ.

Thẩm Y Nhân chấp hai tay, áo bào theo gió không ngừng tung bay phát phới, nàng tà nghệ công kích những vũ sư hộ viện đang qua đây, khe khẽ hừ một tiếng, giọng nói mang theo khinh miệt: "Chút tài mọn, cũng dám ở trước mặt tiểu gia bêu xấu."

Lời còn chưa dứt, nàng vung hai tay áo bào lên, cả người không lùi phản nghịch, nhẹ nhàng tung người nhảy lên, bàn tay thon thon trắng nõn lập tức cắt về phía cơn gió. Không đợi Sính Đình lo lắng kinh hô phát ra tiếng, những cây gậy quét về phía nàng đều bị tay đao của nàng chẻ đoạn, bịch bịch rơi trên mặt đất, có một vài đoạn rơi thẳng lên đầu ngón chân của những hộ viện kia, bọn hắn đau đớn khó nhịn, ôm chân nhảy lên kêu to "Oa oa"

"Tìm chết!" Thẩm Y Nhân thản nhiên nói.

Trong lúc này mọi người bị thân thủ sắc bén và khí phách ngạo mạn của nàng làm cho kinh sợ, đều ngơ ngác nhìn tay nàng.

Thẩm Y Nhân buộc cao mái tóc dài đen tuyền, chấp tay ngạo nghệ mà đứng, nhìn bọn họ bằng nửa con mắt: "Có ai không phục?"

"Ta!" Một Nhị Lăng Từ hộ viện không có ánh mắt ám ức nói, nói còn chưa dứt lời liền bị Thẩm Y Nhân không chút lưu tình đá ra một cước, lăn lông lốc vài vòng khó khăn lắm mới ngừng thân thể lại. Trong nháy mắt hộ viện của Bạch lão gia cũng cảm như ve mùa đông, ai cũng không dám tới đây trên chọc cái vị Sát Thần này.

Thấy Thẩm Y Nhân toàn thân lộ hết Bá Vương khí, không thể nghi ngờ, rất có khí thế "Y Nhân xuất nhất, thủy dư tranh phong", Sính Đình thủy mâu sáng long lanh kiêu ngạo mà nhìn nàng, lúm đồng tiền như hoa, một bộ dáng cùng có vinh yên.

Cốc lão gia từ đưa cái mặt bánh bao qua, ủ rũ cúi đầu bĩu môi, cầm ngón tay cào rớt mập mập uốn qua uốn lại, trong lòng là hâm mộ đố kỵ oán hận! Cơ hội nổi tiếng tốt biết bao nhiêu! Hắn đi trước uống công, oa oa! Hắn không phục! Nhưng hắn không có can đảm kêu ra miệng, sẽ bị Thẩm Y Nhân phách lối khinh bỉ đủ thứ!

Thật ra trước đó hắn cũng muốn dùng vũ lực trấn áp đám người này, chỉ sợ là truyền tới giang hồ sẽ tổn hại đến danh tiếng của hắn, người trong võ lâm sẽ châm biếm hắn lấy mạnh hiếp yếu. Ai! Từ trước đến giờ lỗ mãng gây họa, từ xưa nổi danh nhất hại người.

Minh Thượng Vân đáng người cao ngất gác tay mà đứng, áo bào rộng dài, nhìn như phiêu phiêu dục tiên, hắn đứng ở cửa chính Bạch gia cười hoà hợp êm thấm, giọng nói êm ái làm cho người ta như tắm gió xuân: "Bạch lão gia, có thể bình tâm khí hòa vào nhà nói chuyện hay không? Ngài cũng không muốn để cho mọi người trên đường chê cười chứ?"

Lúc này Bạch lão gia mang vẻ mặt bức bối cùng Cảnh lão gia mang vẻ mặt kiên quyết mới phát hiện ra dưới bậc thang một đám người vây đầy xem kịch vui, hơn nữa đều ở đây bàn luận xôn xao. Hai người nét mặt già nua không khỏi đỏ lên, tràn đầy vẻ bất ngờ

Bạch lão gia then quá thành giận, không khỏi hướng về phía đám người xem náo nhiệt quát: "Nhìn cái gì vậy? Đều là diễn trò thôi!" Sau đó ở cường quyền ác thế trấn áp xuống, không thể làm gì khác hơn phát tay áo dẫn đầu đi vào trong viện tử.

Bên trong thư phòng mang phong cách cổ điển tinh xảo của Bạch gia một vài người đang bàn bạc, mọi người muốn đem chuyện không tốt này nói đúng sai phải trái. Thâm Y Nhân tỏ vẻ hoài nghi năng lực xử lý chuyện này của Cốc Chi Thông, Cảnh lão gia rất tin tưởng năng lực của nàng, nỗ lực chống lại ý đám đông, mạnh mẽ yêu cầu nàng tham gia

Tiểu sảnh đãi khách bên ngoài thư phòng, Minh Thượng Vân và Sính Đình được chiêu đãi trà ngon, để cho bọn họ an tâm ở tại chỗ này chờ đợi.

Minh Thượng Vân khoan thai tự đắc, thông thả bước vào trong tiểu sảnh, nhìn Sính Đình trầm mặc không nói, mỉm cười một cái, thân nhiên vén áo bào ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm lên chuyên chú nhìn nàng, tự nhiên thoải mái thì thầm: "Phình Phình niều niều thập tam dư, đậu khấu sao đầu nhị nguyệt so*." Sau đó trầm giọng tán thưởng: "Thật là dễ nghe!"

*Tạm dịch: Duyên đáng hơn hạt đậu khấu đầu cành tháng hai (Sính Đình có nghĩa là duyên đáng lượn lờ, thướt tha)

Sính Đình không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi "Tại sao huynh biết tên của ta?" Sau khi bọn họ rời khỏi kinh thành, nghĩ sẽ không ai chú ý đến những người tầm thường như bọn họ cũng chưa có phí hết tâm tư đi đổi tên, lúc bình thường cũng hay xưng tỷ muội, rất ít khi kêu tên.

Ngón tay thon dài như ngọc của Minh Thượng Vân gõ nhẹ mặt bàn, nụ cười không giảm, hỏi hột nói: "Đoán!" Ngay sau đó lại không chút để ý ngâm nga: "Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ, Thâm Hạng Minh Triều Mạی Hạnh Hoa." Âm thanh của hắn nhẹ nhàng mà dễ nghe, vẻ mặt bình thản ung dung, tự nhiên chính trực, dường như không có chút nào ngượng ngùng vì đàm luận quý danh của một người con gái.

Người này quá khó ưa., Sính Đình mấp máy môi anh đào, làm như không nghe thấy lời hắn nói, rừ mí mắt xuống không để ý tới hắn, cúi đầu chuyên tâm thưởng thức trà.

Minh Thượng Vân không để ý chút nào tươi sáng cười một tiếng, ánh mắt không tự chủ được nhìn hai tay nàng đang bung ly trà, ngọc thủ như búp măng trắng tuyết, đầu ngón tay mảnh khảnh mượt mà còn lưu lại một chút nước ép hoa bóng nước đỏ tươi, hạ xuống trên thân ly xanh trắng giống như bị lỗi cuốn vào bức tranh ngoạn mục: mỹ nhân tay ngọc, tươi đẹp gắt gao hấp dẫn ánh mắt của người khác

Sính Đình dường như cảm thấy hắn đang quan sát tay của mình, không nhịn được ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, đáng tiếc nàng giống như tiểu thú mắt đen lung liếng, con ngươi ướt nhẹp tuyệt đối không phải là công cụ sát thương, ngược lại tràn đầy vô tội và đau lòng làm cho người ta yêu thương. Nàng để ly xuống đem bàn tay thon rút vào trong áo, yên lặng đứng dậy rời khỏi tiểu sảnh đi tới viện tử

Minh Thượng Vân nhìn bóng lưng thướt tha yếu điệu của nàng, chậm rãi nâng môi mỉm cười xinh đẹp lên, trong mắt phượng đen nhánh rực rỡ hiện lên ý tứ hàm xúc không rõ ràng, nhưng hình như nhìn có vẻ ngây dại!

"Đại Thiểu Gia trở lại, Đại Thiểu Gia trở lại!" Đang lúc ấy thì, một gã sai vặt vui mừng vọt vào.

"Pằng" một tiếng, cửa thư phòng bị người ta mạnh mẽ mở ra, Bạch lão gia khấn trương bước một bước dài vọt ra, lo lắng hỏi gã sai vặt báo tin: "Đại Thiểu Gia thật sự đã về rồi?" Thấy gã sai vặt vẻ mặt hung phấn khẳng định gật đầu một cái, gương mặt đông lạnh của Bạch lão gia nhất thời mỉm cười, ném xuống phía sau một nhóm người, vội vã đi gặp con trai bỏ nhà ra đi.

Bạch Đại Thiểu Gia được nhị thiếu gia và gã sai vặt An Bình cẩn thận đỡ xuống trước mặt Bạch lão gia, "Phốc oành" một tiếng quỳ xuống, giọng nói mang theo nghẹn ngào: "Cha, đứa con bất hiếu đã trở lại!"

Nhìn quần áo trên người con trai luôn luôn lịch sự nho nhã bị nhánh cây mọc rách tung tóe, một chiếc giày cũng rơi mất, tóc tai rối bời, trên mặt một khối đen một khối trắng, Bạch lão gia vốn đang lưu lại vài tia lửa giận, lúc này cũng tan thành mây khói, trong lòng không khỏi có chút chua xót, hắn thở dài một tiếng đối với tiểu nhi tử phân phó nói: "Đờ đại ca con đứng lên!"

Bạch Nhị thiếu gia đau lòng cùng gã sai vặt An Bình đỡ đại ca .

Bạch Thanh Ngôn mặt mũi không chịu nổi liếc mắt liền thấy Cảnh lão gia đang trợn mắt nhìn hắn. Sắc mặt tái nhợt của hắn nhất thời trắng bệch không gì sánh được, đẩy tay nhị đệ và An Bình ra, chậm rãi dời bước chân nặng nề đi tới trước mặt Cảnh lão gia, không chút do dự quỳ tít quý xuống, có phần sợ hãi hỏi "Đại tiểu thư nàng nhưng. Đều là ta sai lầm, ta không biết có thể như vậy, đại tiểu thư nàng. Có tìm được chưa?"

Cảnh lão gia vẻ mặt giận dữ bất mãn nhìn hắn chằm chằm, người thiếu niên trước mắt này từ nhỏ ở thành Cổ Ngọc liền có tài danh, người lại bẩm sinh tuấn tú lịch sự, ít nhiều hắn cũng có người cầu thân, nên mới đem đại nữ nhi mà mình thương yêu gả cho hắn, một là vì hai nhà trên phương diện làm ăn lui

tới mặt thiết, bình thường ông cùng Bạch lão gia quan hệ cũng không tệ; hai là bởi vì lúc ấy nhận thấy Bạch Thanh Ngôn này là thật tâm cầu hôn nữ nhi, ai có thể nghĩ.

Bạch Thanh Ngôn thấy Cảnh lão gia cắn răng nghiêng lợi nhìn hấn giống như nhìn kẻ thù, nhưng cũng không trả lời, cho là Cảnh Mộng Hạm đã xảy ra chuyện gì, thân thể thon gầy quỳ dưới đất càng thêm lão đảo muốn ngã.

Hắn cũng không biết sự việc lại biến thành cái bộ dáng này. Hắn chỉ nhớ sau khi gặp chuyện không may đầu óc hấn lơ mờ phát giác ra, thấy Cảnh Mộng Hạm quần áo xốc xếch gương mặt tái nhợt như tro tàn, hai ma ma cầm khăn quyn về mặt khinh bỉ và cười nhạo, miệng đầy chua ngoa châm chọc lời nói lạnh nhạt; còn có âm thanh Bạch lão gia tức giận tràn ngập xung quanh hấn

Sau khi hấn tỉnh táo lại, kỳ thật là muốn ngăn cản Cảnh Mộng Hạm lên cổ kiệu trở về Cảnh phủ, ai ngờ đại hán nâng kiệu chạy rất nhanh, hấn một kẻ văn nhược thư sinh chẳng không đuổi kịp, còn ngã trên đường vài lần, nhưng hấn vẫn tập tễnh chân nam đá chân chiêu chạy đến Cảnh phủ. Nhưng cửa chính Cảnh phủ đã sớm khép chặt, hấn cũng không thấy được Mộng Hạm.

Mặc dù bình thường hấn một lòng căm cui sách vở, nhưng cũng biết được chuyện này đối với nữ tử chỉ có một con đường chết, hấn không muốn số phận của Mộng Hạm bị như vậy, nhưng rất sợ mọi người nhìn hấn bằng ánh mắt vừa kỳ quái vừa thương hại

Người khác chỉ cho là hấn và Mộng Hạm vâng lệnh của cha mẹ, lời của mối mai. Thật ra thì trước kia hấn đã sớm gặp qua Mộng Hạm trong miếu dâng hương, hơn nữa là vừa gặp đã thương. Khi biết Cảnh lão gia và phụ thân có ý kết thân, trong lòng hấn âm thầm vui vẻ mấy ngày, buổi tối hưng phấn ngủ không yên. Khi đó hấn cảm giác mình rất may mắn, có thể kết làm vợ chồng với cô gái mình yêu mến, đầu bạc răng long.

Còn Bạch lão gia đau lòng con trai của mình, ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Cảnh lão gia.

Cảnh lão gia không chút khách khí quay lại liếc hấn một cái, bảo bồi kê nữ của ta không phải là người à? Nhưng dù sao hấn ở trong ngành nghề lẩn lộn nhiều năm như vậy, biết lúc này không phải là lúc hành động theo cảm tính, vì tốt cho Mộng Hạm, vẫn nên đem việc này điều tra ra manh mối mới được. Do vậy hấn hơi vung tay áo, chính sắc mặt nói: "Người đứng dậy trước, đi xuống rửa mặt, ta còn có lời nói muốn hỏi người!"

Thấy Bạch Thanh Ngôn còn không chịu đứng dậy, trợn to hai mắt về mặt cầu xin nhìn hấn, hấn chỉ vuốt râu nói: "Người tìm trở về rồi, bây giờ đang ở Cảnh phủ.

Bạch Thanh Ngôn nghe xong trong lòng vui mừng, trên mặt lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó mới đứng dậy để nhị đệ và An Bình đỡ đi rửa mặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, cửa chính cao lớn son son vòng đồng khép chặt mấy ngày nay của Cảnh phủ cọt kẹt mở ra, theo tiếng nghị luận chỉ chỉ trò trò của đám người trên đường cái, Cảnh lão gia uy nghiêm ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra. Sau đó hai yện hi ma ma nổi tiếng nhất thành Cổ Ngọc là Triệu ma ma và Lâm ma ma cùng hai người ma ma khác của Bạch phủ về mặt trang nghiêm thân thánh đi vào Cảnh phủ

Cảnh Mộng Hạm khẩn trương lo lắng ngồi trong nhà, hai muội muội hầu ở bên cạnh nàng, một bàn tay nâng gắt gao lôi kéo tay của Sính Đình, giống như muốn hấp thu chút sức mạnh từ trên người Sính Đình

Mặc dù lúc trước Cảnh phu nhân đã len lén tìm một yện hi ma ma trong tộc đến kiểm tra qua cho nàng, 100% bảo đảm nàng vẫn còn thân xử tử, nhưng nàng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hai vị ma ma rất có quyền uy trong thành này, từ sâu thẳm trong nội tâm vẫn có cảm giác sợ hãi bất an, còn có một cảm giác nhục nhã không cách nào nói rõ được

Nàng cẩn thận mỗi bước đi nhìn mọi người bên trong nhà, giống như đi lên đoạn đầu đài, lạnh lẽ lau đi nước mắt chảy xuống khóe mắt, trong ánh mắt khích lệ và cổ vũ của mọi người theo bốn vị ma ma vào nội thất. Nàng lẳng lặng nghe theo lời của các ma ma nói, cởi quần áo phía dưới cơ thể ra, nằm ở trên giường, mở ra hai chân nhỏ mảnh không ngừng run rẩy, giống như chờ đợi tuyên án hành hình phạm nhân, nước mắt ẩn nhẫn trong mắt đã lâu rồi cuộc theo hai bên thái dương trượt xuống tóc và gối đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hấn không muốn sống nữa

Cảnh phu nhân ở bên ngoài mặt mũi không dớt, hai mắt cũng rung rung, như đứng trên đồng lửa, thân thể cực kỳ suy yếu của bà cố gắng đứng lên, thành kính cúi đầu, hai tay hợp thành chữ thập, trong miệng không ngừng niệm "Bồ Tát phù hộ con ta! Bồ Tát phù hộ con ta!".

Cảnh nhị tiểu thư và tam tiểu thư dè xuống bất an trong lòng, đỡ Cảnh phu nhân ngồi xuống. Bọn họ không khỏi đi tới bên cạnh Sính Đình, lôi kéo nàng tìm kiếm an ủi. Sính Đình đưa tay nắm chặt tay của bọn họ, ba người không nhận được nhắm mắt lại, trong lòng thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả

Khi nhìn thấy vẻ mặt ý cười của yện hi ma ma cùng Cảnh Mộng Hạm hốc mắt hồng hồng đi ra thì trên mặt mọi người đều kim lòng không đậu lộ ra vui mừng, trong đó hai vị ma ma Bạch phủ chính là hai vị ma ma lấy khăn quyn, trên mặt bọn họ không khỏi hiện ra vẻ lung túng đau lòng, liên tục cúi đầu

nhận lỗi với Cảnh phu nhân và các vị tiểu thư

Cảnh Mộng Hạm nằm trên đầu vai Cảnh phu nhân uất ức lớn tiếng khóc, nằng khóc tức nghẹn ngào, khăn cả giọng, dường như muốn đem toàn bộ những tuyệt vọng và bất lực của những ngày qua phát tiết ra ngoài, vài người trong phòng ánh mắt đều ngẩn lẹ.

Khởi mù nặng nề bao phủ mấy ngày qua, làm cho người ta ăn không ngon ngủ không yên giấc cũng biến mất

Thì ra là, thành Cổ Ngọc này có tập tục cổ xưa, thời điểm tân lang và tân nương vào động phòng, ngoài việc trên giường bọn họ có một chiếc khăn trắng ra, trong tân phòng sẽ có một bức bình phong đặt cách giường không xa, hai vị ma ma lấy khăn quyền sẽ lẳng lặng chờ ở ngoài bình phong, cho đến khi thu được khăn lạc hồng của tân nương mới có thể đi ra ngoài.

Nếu như phu thê mới cưới sinh hoạt vợ chồng xong, người lại thu thấy tấm vải trắng có lạc hồng, chứng tỏ tân nương là xử nữ, nếu không thấy lạc hồng, phiền toái có thể to lắm, tân nương sẽ đối mặt với số phận bị tra khảo

Bạch Thanh Ngôn ngày thường giữ mình trong sạch, trong lòng chỉ chứa Cảnh đại tiểu thư, cũng không thanh sắc khuyển mã, tầm hoa vãn liễu. Bạch lão gia bởi vì vợ chính thức đã qua đời nhiều năm, vẫn vô tâm tái giá, cũng không có người đắc lực quản lý hậu viện. Hắn lo lắng nhĩ tử đắm chìm nữ sắc ảnh hưởng việc học, liền không an bài nha đầu thông phòng cho con trai

Bạch Thanh Ngôn không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền. Ngày đó kết hôn hắn vẫn tươi cười đầy mặt, bị nhiều người chúc rượu, có chút chóng mặt. Sau khi lên giường động phòng lại nhìn thấy cô nương mà mình yêu thương về mặt thẹn thùng, quyến rũ động lòng người, hắn nhất thời mờ cờ trong bụng, kích động không thôi, ôm chặt lấy giai nhân đã muốn từ lâu.

Hai người không mảnh vải che thân, khi đó hết sức chân thành đối mặt nhau, hắn ức chế xung động của con tim, từ từ bắt đầu muốn làm theo những hình ảnh trên xuân cung đồ đã xem một ngày trước, nhưng vừa nghĩ đến cách giường không xa có hai vị ma ma đang coi chừng, đầu óc hắn không khỏi có chút bối rối

Hắn cùng với Cảnh Mộng Hạm nhất thời luống cuống tay chân, mặt đỏ tới mang tai, trong lòng hai vị ma ma cực kỳ lo lắng hé lời thúc giục. Hắn thở hổn hển không ngừng hôn gò má mềm mại của tân nương, nhiệt tình ôm chặt thân thể mềm mại của cô từ không mảnh vải che thân, ngón tay nâng bóng loáng, vuốt ve trên da thịt phấn nộn, chỉ cảm thấy huyết mạch căng phồng, mồ hôi rơi như mưa, trong sự kích động khẩn trương hắn tìm địa phương liền xì ra.

Chờ hắn niềm vui tràn trề từ cái cảm giác dục tiên dục tử đó bình ổn lại, hai người đều cho rằng xong chuyện. Hắn không chút nghĩ ngợi cầm khăn lót trên giường lên, cũng không thèm nhìn tới liền đưa ra ngoài, vì vậy tai nạn liền xảy ra. Hai vị ma ma thấy trên cái khăn không có lạc hồng, không nhịn được đứng lên hô to gọi nhỏ, đương nhiên trăm miệng một lời hoài nghi Cảnh đại tiểu thư không còn trinh tiết, mặc cho Cảnh Mộng Hạm bằng mọi cách giải thích mình là thân xử nữ, tiếc rằng hai vị ma ma ngoan cố không chịu tin, cũng phái người vội vã báo tin cho Bạch lão gia đang đợi kết quả

Bạch lão gia cảm thấy bị lừa một cú quá nặng, tức giận mặt đỏ tới mang tai, tức sùi bọt mép, một cái liền đem chuyện âm ỉ đến tình trạng không thể văn hỏi.

Một ngày này, lúc bình minh còn đang ngon giấc, cửa chính của Bạch gia trên phố Phú Quý ầm ầm mở ra, một đám người tinh thần phấn chấn như ong vỡ tổ mà ra, trong phút chốc tiếng cổ nhạc tiếng pháo nổ nổ dậy, chìm trong rừng bị chấn động sững sờ giường cánh bay cao, như kinh thiên động địa

Giữa tiếng pháo nổ vang dội và tiếng cổ nhạc rộn rã, Bạch đại thiếu gia Bạch Thanh Ngôn một thân hi phục đỏ thắm đi ra, ngày thường hắn ôn nhuẩn tuấn tú, phong cách lịch sự nho nhã, hi phục màu đỏ càng làm cho hắn nổi bật hơn người

Hắn ngửa đầu ưỡn ngực, sải bước đi đến đường cái, sau đó quả quyết vung hi phục lên quỳ xuống. Một đại hồng hoa kiệu hân hoan đi theo sau lưng hắn, tám kiệu phu nâng kiệu về mặt trang trọng nghiêm túc.

Bạch Thanh Ngôn quỳ trên mặt đất, thân thể khom xuống xá một cái, chột đứng lên đi ba bước, ngừng lại, sau đó lại quỳ xuống cúi đầu.

Trên đường nhất thời giống như chảo dầu nổ tung, mọi người chạy nhanh truyền tin, hô hoán toàn bộ bằng hữu vọt tới phố Phú Quý xem náo nhiệt. Cả thành Cổ Ngọc nhất thời tiếng người huyền náo, cực kỳ náo nhiệt, người dân đang bận rộn vội buông việc trên tay xuống tập hợp lại trên đường cái, tất cả đối với hành động của Bạch đại thiếu gia lần này đều nghị luận ầm ỹ.

"A! người quỳ không phải là Bạch đại thiếu gia mấy ngày trước kết hôn sao? Đây là việc gì a?" Một người đầu đầy mồ hôi, lạc hậu tin tức đang hỏi

Một người giống như mật thám tốt bụng giải thích nghi hoặc cho hắn: "Người còn không biết à? Gần đây đều loan truyền, Bạch gia vu oan Cảnh đại tiểu thư bất trinh bất khiết! Dung Sa lqđ Lúc này Bạch đại thiếu gia sẽ nhận lỗi với Cảnh đại tiểu thư, đại kiệu tám người cưới về một lần nữa."

"Đúng a! Có Triệu ma ma và Lâm ma ma làm chứng, Cảnh đại tiểu thư còn là xử nữ trong sạch!" Khụ khụ! Có người bổ sung. Người này thực khá lắm, chuyện cơ mật như vậy mà cũng nói như là tạt mắt nhìn thấy, chuyên nghiệp có thể so với tam cô lục bà

"Ai ôi! Chuyện này làm cho, chà chà! Bạch đại thiếu gia này có phải là không được hay không a...? Không phải là tốt mã gẻ cùi thôi." Người này miệng tiếu hận, trong lòng hả hê suy đoán bậy bạ

Đám người thành thật phúc hậu không vừa ý: "Cũng không thể nói như vậy, Bạch thiếu gia luôn luôn giữ mình trong sạch, lần đầu cùng nữ nhân sinh hoạt vợ chồng. Khó tránh khỏi khẩn trương phạm sai lầm, trước kia cũng không phải là chưa từng có chuyện như vậy."

Ánh mắt Bạch Thanh Ngôn trong suốt thán nhiên nhìn thẳng phía trước, làm như không nghe thấy tiếng nghị luận ong ong và âm thanh soi mói, chính là thẳng lưng, về mặt đoàn chính bước đi, sau đó lại thành tâm thực lòng quý xuống

Mới đầu đám người còn đối với hắn chỉ trỏ, nhỏ giọng cười nói. Nhưng theo thời gian trôi qua, mặt trời đã hoàn toàn treo trên cao bầu trời, xuyên thấu qua mây mù nhẹ mỏng, bắn ra hào quang vàng óng. Nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, về mặt nghiêm túc quý lạy, trên mặt chỉ có vẻ vô cùng áy náy và những giọt mồ hôi to như hạt đậu, cũng không có một chút xiu chùn bước và xấu hổ. Mọi người đối với hắn không khỏi cảm thấy kính nể, tự nhiên nảy sinh tình cảm bội phục. Tiếng nghị luận của đám người càng ngày càng thấp, cho đến lúc cuối cùng không một người nào lên tiếng nữa, toàn bộ đường cái chỉ nghe tiếng pháo nổ cùng tiếng cổ nhạc vang tận mây xanh

Khi Bạch Thanh Ngôn quý lạy đến bậc thang cửa chính Cảnh phủ thì cả người hắn giống như từ trong nước vớt ra ngoài, mồ hôi lớn như hạt đậu trên đầu thi nhau chảy xuống trán, rơi vào trong đất thành vài cánh hoa, hi phục đổ thắm trên người vì mồ hôi rỉ ra, dính sát vào người hắn

Bạch nhị thiếu gia và An Bình theo sát phía sau hắn, không ngừng len lén lau nước mắt. Hai người bọn họ thấy hắn khó khăn đứng dậy vài lần muốn đi đỡ hắn, đều bị hắn kiên quyết nhẹ nhàng đẩy ra. Chính hắn trong lúc vô tình phạm lỗi thiếu chút nữa khiến cô gái mình yêu thương mất mạng, hắn muốn dùng hành động của mình để rửa sạch tội lỗi của Bạch gia đối với Cảnh gia, tự mình dùng hành động này chuộc lỗi cho Bạch gia.

Cảnh lão gia về mặt lạnh lùng đứng ở cửa chính, nghe trung bộc đi theo Bạch Thanh Ngôn một đường từ Bạch phủ đến Cảnh phủ hồi bẩm, thần sắc phức tạp nhìn Bạch Thanh Ngôn cung kính hành lễ với hắn, vuốt vuốt chòm râu âm thầm gật đầu một cái. Nam tử kiêu ngạo có lẽ sẽ thấy việc quý lạy như vậy mất thể diện đàn ông, ngược lại chàng trai tuần tú trước mặt lại biểu hiện đường đường chính chính, cẩn thận tỉ mỉ

Lúc Bạch Thanh Ngôn về mặt đầy mồ hôi lo sợ bất an, rốt cuộc Cảnh lão gia cũng lộ ra một chút tươi cười mà lâu rồi không gặp, bảo Cảnh đại thiếu gia và cháu trai đỡ hắn đứng dậy, vậy tay để cho hắn vào cửa chính Cảnh gia

Trên mặt Bạch Thanh Ngôn lộ ra cảm kích nở nụ cười rục rịch, lại hướng Cảnh lão gia cúi người thi lễ một cái mới động thân bước vào cửa chính Cảnh gia

Đám người đi theo hắn trên đường cái cũng kim lòng không đậu phát ra một tiếng hoan hô, đa số thay hắn thở phào nhẹ nhõm, may mắn là Bạch phủ chỉ cách Cảnh phủ mấy con phố, nếu không Bạch đại thiếu gia này còn không một chết

Đội ngũ đón dâu của Bạch gia chậm rãi dần dần đi xa, Sính Đình, Thảm Y Nhân và mọi người nhìn kiệu hoa từ từ đi xa, thật lòng hy vọng Cảnh Mộng Hạm có thể sống hạnh phúc

Sính Đình cảm thấy cuộc đời này nàng đã sớm không có tư cách lập gia đình, thân thể của nàng từ lâu đã bị Hiến Viên Húc nhìn thấy hết, sờ sạch sẽ, hôn nữa. Nghĩ đến những hình ảnh kia làm cho tim nàng đập nhanh hơn, nàng có chút chua xót lại có chút thẹn thùng, tóm lại toàn bộ đậu hũ non của nàng đều bị tên phách vương kia ăn sạch rồi. Mặc dù đời này bọn họ không thể ở cùng một chỗ, nhưng kỳ quái là trong lòng nàng chưa từng hối hận về những việc đó, có lẽ lý do này để không lấy chồng cũng tốt! Còn hơn gả cho một người đàn ông sau đó bị ghét bỏ, cuối cùng còn không phải là giống như ni cô trong Bạch Vân am sao, Cô Phật thanh đăng thể lương đi qua cả đời.

Trong lúc vô tình các nàng đã cứu Cảnh Mộng Hạm, cả nhà Cảnh lão gia liên tục khẩn xin ân nhân cứu mạng đến Cảnh gia cư trú, tạm thời biểu lộ lòng cảm kích của bọn họ. Các nàng muốn cự tuyệt ý tốt của Cảnh lão gia, nhưng đối mặt với hình dáng tiều tụy, về mặt bi thương buồn bã và ánh mắt khẩn cầu của Cảnh Mộng Hạm, không thể từ chối thịnh tình đành phải vào trong ở, nhân tiện còn mang theo hai đứa con ghê đánh chết không đi. Cốc lão gia tử và Minh Thượng Vân cũng được Cảnh lão gia xem như thượng khách mời vào trong phủ, cái này đối với Cốc lão đầu là câu còn không được a!

Mặc dù Cốc lão gia tử ở cửa chính Bạch phủ biểu hiện không tốt, nhưng từ đầu tới đuôi Cảnh lão gia lại vô cùng cảm kích lão đầu nhân nghĩa mê chơi đùa ăn uống này, nếu không phải được hắn nhắc nhở, ông làm sao nghĩ đến việc nhờ một ma ma trong gia tộc kiểm tra thân thể đại nữ nhi, dùng cái này chứng thật trong sạch. Đều nói lo lắng quá sẽ bị loạn, khi sự việc rơi xuống đầu ông cũng không nghĩ tới điểm này, bằng không chẳng phải là khiến ái nữ mất mạng vô ích

Cảnh Mộng Hạm một thân lễ phục đoàn trang, trong lòng nàng lo sợ bất an, đầu đội khăn cưới đỏ thắm, thân thể cứng ngắt ngồi ở mép giường phòng tân hôn, đôi tay ngọc trắng nõn gặt gao nắm chặt, trong lòng từng đợt co rút làm cho nàng có chút hít thở không thông, con ác mộng của lần động phòng trước kia thỉnh thoảng vẫn thả về trong đầu nàng, trong lòng nàng sợ hãi càng ngày càng mãnh liệt, khăn trương muốn ngắt đi thôi.

Lúc khăn voan đỏ một lần nữa được đẩy ra, chiếc cằm xinh đẹp của nàng bị một bàn tay trắng nõn mạnh mẽ nâng lên. Nàng vừa nhấc mắt, liền nhìn vào một đôi mắt đen như đầm nước tràn đầy hối tiếc và thâm tình.

"Đừng sợ! Lần trước là ta không tốt, để cho nàng nhận hết uất ức, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời!" Ánh mắt trong trẻo của Bạch Thanh Ngôn nhìn sắc mặt rục rịch hơn hoa tươi của nàng, ngón tay thon dài gọi tình nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mềm của nàng, thấy ánh mắt nàng có chút kinh hoàng luống cuống lại nghiêm túc thương tiếc nói: "Tha thứ cho ta! Ta dùng một đời để chuộc tội! Khăn cầu nàng tha thứ!"

Nhìn về mặt hắn dịu dàng mang theo chân thành nghiêm túc, nghe lời hắn nói như một lời thề, Cảnh Mộng Hạm thật sâu thở ra một hơi, ngăn lại mình hốt hoảng né tránh, nghĩ tới lời khích lệ chúc phúc của người thân và các bằng hữu, cố gắng để cho mình đừng cảm kiên cường một chút, kiên cường một chút nữa! Cũng may, trong tân phòng vẫn bố trí hân hoan như lần trước, bất đồng chính là hoàn toàn yên tĩnh, không ai nhao nhao ầm ĩ làm cho người ta choáng váng đầu óc, ngay cả hai ma ma lần trước canh giữ bên ngoài bình phong để chờ lấy khăn quyn cũng không thấy bóng dáng

"Ừm!" Sau một lúc lâu, rốt cuộc nàng khẽ gật đầu một cái, vài giọt nước mắt thật to vẫn không thể nào nhịn được, từ trên mặt nàng chảy xuống, trên hi phục đỏ thắm lưu lại ngấn nước rõ rệt. Sau một khắc, nàng bị một đôi cánh tay có lực ôm lấy, thân thể nhỏ nhắn mềm mại dán sát vào lồng ngực rộng lớn nóng như lửa, một cổ hơi thở nam tử mạnh mẽ dờn núi lấp biển đánh úp tới nàng! Bên tai truyền đến âm thanh nhu hòa trầm thấp: "Đừng khóc, chúng ta làm lại từ đầu!"

Không bao lâu, hai ma ma đáng vẻ vui mừng liền nghe được âm thanh làm cho người ta tìm đập đồ mặt từ trong phòng truyền đến

"A! Đau quá!" Cô gái vừa xấu hổ lại vừa nũng nịu kêu đau, còn có một chút khấn trương, xen lẫn run rẩy sợ hãi trong đó.

Tiếng nam tử trẻ tuổi thờ dốc càng ngày càng nặng, càng ngày càng gấp rút, ở trong phòng yên tĩnh càng thêm rõ ràng, hần hần nại dụ dỗ: "Hô! Ngoan, ừm! Nhịn một chút. . . . Ta cũng đau!" Âm thanh trầm thấp mang theo khổ sở, nhưng hơn nữa là vui vẻ, còn có một chút kiêu ngạo đặc biệt của nam nhân: "Ngoan! Mờ ra một chút!"

"Anh! Không nên đụng nơi đó! A, ừ!" Cô gái yêu kiều hôn hển, uyển chuyển oanh đề, tựa như khóc tựa như rên! Âm thanh giống như làm nũng làm cho nam nhân nghe được Tiêu Hồn Thực Cốt.

"Nha! Nàng thật đẹp! Ta. . . . Chuyển động, hô!" Nam tử thỏa thích ồ ồ thở gấp, không thể nhịn được nữa gặm nhẹ.

Trong lúc nhất thời bên trong phòng xuân ý dồi dào, âm thanh ừ nha ô thật lâu không muốn ngừng nghỉ. Hai ma ma bắt đầu mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như không nghe thấy, sau lại nghe được âm thanh trong căn phòng càng lúc càng lớn, không khỏi ngẩng đầu, ý tứ hàm xúc không rõ ràng nhìn thoáng qua nhau, không tiếng động nhếch miệng cười.

Ngày thứ ba, vợ chồng mới cưới lại mặt, Bạch Thanh Ngôn mang theo quà tặng hậu hĩnh, theo Cảnh Mộng Hạm trở về nhà cha mẹ đẻ bái yết cha mẹ của thê tử và họ hàng thân thuộc

Bạch đại thiếu gia dịu dàng đỡ Cảnh Mộng Hạm gương mặt then thùng động lòng người, một đôi mắt ân tình lúc nào cũng dính vào trên gương mặt kiều diễm quyền rũ của thê tử mới cưới. Gương mặt Cảnh Mộng Hạm tươi đẹp ướt át, nàng dịu dàng khẽ ním đôi môi, cong lên nụ cười hạnh phúc, then thùng rúc vào bên cạnh vị hôn phu mới cưới

Vợ chồng Cảnh lão gia hiểu trong lòng mà không nói nhìn nhau cười, trái tim một mực vì nữ nhi lo lắng ăn ngủ không yên cuối cùng cũng dễ xuống

Sau khi Bạch đại thiếu gia dắt kiều thê lạy hết thân thích bên nhà cha mẹ vợ, đi thẳng đến trước đám người Thẩm Y Nhân, "Phốc oanh" một tiếng vợ chồng liền song song quỳ xuống. Dọa Thẩm Y Nhân hết hồn khom người nâng bọn họ dậy

"Đa tạ các vị đã cứu thê tử của Bạch mẫu, đại ân này Bạch gia ghi nhớ trong lòng, về sau phạm là dùng được của Bạch gia chỗ nào, mấy vị ân nhân xin cứ mở miệng, cuộc đời này không báo, kiếp sau nhất định không quên!" Bạch Thanh Ngôn vô cùng cảm kích cao giọng mà nói.

Mọi người luôn miệng nói không dám, chỉ là mỉm cười, chân thành mong ước phu thê bọn họ đồng tâm đồng đức, Bi Dục Song Phi!

Ba người các nàng dự định đợi sau khi Cảnh Mộng Hạm lập gia đình liền rời khỏi nơi đây, nhưng Cảnh gia thịnh tình không thể chối từ năm lần bảy lượt giữ lại, kiên quyết giữ mọi người ở lại thành Cổ Ngọc qua tiết Trung Thu đi cũng không muốn. (Lại Trung thu a! Ở ngoài cũng sắp Trung thu, Trung thu là sinh nhật của Dung Sa đấy!)

Người nhà Cảnh gia lười xán hoa sen, liên tục thuyết phục bọn họ, thêm mắm thêm muối nói tiết Trung thu ở thành Cổ Ngọc có bao nhiêu náo nhiệt tốt đẹp a, ăn bánh Trung thu, ngắm trăng du hồ, ngày đó trên đường còn có kinh kịch, nam nữ già trẻ cũng có thể ra ngoài nhìn một lần nhìn cho đã mắt a! Hơn nữa ngày đó thiếu nữ chưa cưới trong thành cũng sẽ ra ngoài du ngoạn, bởi vì thành Cổ Ngọc có câu tục ngữ "Trộm hành, lấy tốt lang; trộm món ăn, lấy tốt tể", nếu như ở trong đêm trung thu thiếu nữ chưa cưới trộm được rau dưa hoặc hành trong vườn nhà khác, chứng tỏ tương lai nàng ấy sẽ gặp được lang quân như ý. lqđ

Vừa nghĩ tới tình hình náo nhiệt như vậy, lòng mọi người không khỏi có chút ngứa ngáy, cũng không kháng kháng rời đi. Việc này được Cốc lão gia từ mệnh mẽ quơ mùa quả đâm mạp mạp ra sức tán thành, hần mừng rỡ thấy rằng không thấy mắt.

Ban đêm ngày tiết Trung thu, một vầng trăng sáng treo thật cao tại bầu trời đêm, ánh trăng sáng tỏ khắp mặt đất, làm cho người ta nảy sinh vô số tình ý mơ màng. Trên đường cái, trong hẻm nhỏ, cũng tràn đầy tiếng cười nói hoan hô, ngắm trăng du hồ, treo đèn lồng màu đỏ, nghe diễn trò, còn có tiếng cười e lệ của thiếu nữ chưa cưới trộm món ăn trộm hành, đều tràn đầy vui sướng.

Ba người Sính Đình cùng hai vị tiểu thư Cảnh gia hứng thú dồi dào theo đám người chen lấn đi dạo, Cốc lão cùng Minh Thượng Vân tao nhã rảnh rỗi còn có Cảnh công tử ở xung quanh bảo vệ bọn họ. Đang lúc ấy thì, đột nhiên truyền đến mấy tiếng thanh thúy "Chiêm chiếp!" Tiếng chim hót, Cốc lão đầu nhất thời im bật không nói, gò má nghiêm nghị hoàn toàn không thấy vẻ ung dung thường ngày

Mọi người kỳ quái nhìn gương mặt bánh bao của hần, tại sao mặt hần lúc đỏ lúc trắng càng lúc càng khó coi, sau đó hần trơ mắt nhìn thân thể chim yến nhẹ nhàng lướt đi, nhất thời ghen hống đứng ở ven đường nhìn trần trời. Dung Sa

Giây lát, Cốc lão đầu lại bày ra một gương mặt khóc lóc thảm thiết, hần hướng về mấy người đang chờ đợi đau lòng nói: "Đồ nhi ta sắp chết, ta phải trở về nhìn mặt nó lần cuối, ô. Ô." Hần giống như đứa bé lau mắt khóc lên: "Ta không sống nổi! Ta chỉ có một người đồ đệ này, ta tìm người đồ đệ này thật không dễ dàng?" Nói xong xoay người liền muốn rời đi, nhưng dường như đột nhiên phát hiện cái gì, nhanh nhẹn quay người lại nói với mọi người: "Đại hội võ lâm mười năm một lần các người có biết không? Sang năm sẽ tổ chức ở Thanh Diên sơn trang! Các người nhất định đều phải đi a."

Thấy ngoại trừ một mình Minh thượng Vân ngoan ngoãn gật đầu, ba người khác cũng không có phản ứng gì nhiều, hần bĩu môi uất ức nói: "Mấy người bé gái các người không phải không có chuyện gì làm sao? Đi đại hội võ lâm mở mang kiến thức một phen! Đến lúc đó ta sẽ đi, chúng ta sẽ tụ họp ở Thanh Diên sơn trang như thế nào? Bảo đảm náo nhiệt lại chơi đùa tốt!" Nói xong dường như nhớ tới đồ nhi hần sắp chết, miệng mở rộng muốn gào

khóc.

Ba người Sính Đình sợ hấn khóc dẫn sói tới, gật đầu như bầm tôi. Sau đó vẫy tay về phía hấn cáo biệt, đối với hấn biểu cảm vô cùng đồng tình

Cốc lão đầu bay ra một đoạn đường không yên lòng, không ngại bay trở về giao phó một câu: "Các người nhất định phải đi! Cho dù ta chết, các người cũng phải vào nơi đó chờ ta!" Sau đó lại cấp bách bay đi.

Mấy người vẫy tay nói từ biệt còn chưa buông xuống, hấn lại bay trở về cường điệu: "Nhất định phải chờ ta a! Không gặp không về, nếu không ta thành quỷ cũng không tha cho các người!"

Tất cả mọi người nhanh chóng nội thương, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, xin hỏi ngài đây là muốn chết? Hay là muốn sống a?

Đám người Sính Đình trầm mặc không nói ở tại chỗ đợi một hồi, thấy Cốc lão đầu chính xác là một đi không trở lại, trong lòng không khỏi cũng có chút chán nản khó chịu. Mặc dù Lão già này thích ăn chơi háo ngoạn, không đáng tin cậy, nhưng bọn họ sống chung một đoạn thời gian, có một chút tình cảm giống như người thân, chỉ hy vọng đồ đệ bảo bối của hấn bình an vô sự mới tốt!

Hai tiểu thư Cảnh gia cùng Cảnh công tử cũng không có tâm tình gì đi dạo tiếp, đoàn người phò phạc rã rượi chuẩn bị trở về phủ.

Minh Thượng Vân thấy dáng vẻ Sính Đình buồn bức không vui, trong lòng thương tiếc không dứt, tay không khỏi thả vào trong tay áo, muốn đưa cho nàng món quà mà hấn chuẩn bị cho nàng, đổi lại mặt mày rạng rỡ của nàng. Thật ra thì trong lòng hấn biết rõ, hấn đã động lòng với vị cô nương thân bí này rồi

Có lẽ là bởi vì lúc trước ở ngôi miếu đồ nát tránh mưa, hấn đã chú ý vị cô nương giả bộ có bớt này, về sau ở hai gian hắc điểm ăn cơm, hấn lại cảm thấy cô nương này thật đáng yêu, hơn nữa cái bớt che giấu dung mạo không tầm thường. Sau đó bọn họ mỗi người một ngả, hấn cũng chỉ có chút tiếc nuối, có ai nghĩ được bọn họ quanh đi quẩn lại, ở ban đêm trong rừng cây dưới bầu trời sao xinh đẹp lại gặp nhau, nàng giống như yêu nữ trong rừng quyến rũ mê người, bộ dáng động tình xương ca khắc sâu vào hấn, làm hấn từ lâu đã sớm nhiễm bụi trần

"Vân đại ca! Vân đại ca!" Đột nhiên, âm thanh mềm mại của một vị cô nương vang lên cách bọn họ không xa, ngay sau đó một vài quý công tử tiểu thư quần áo đẹp đẽ xung quanh có tới tở hầu hạ đi tới bọn họ. Đám người chung quanh thấy bọn họ không là người bình thường, vội rít tránh đi.

Minh Thượng Vân ngẩn ra, mày kiếm nhíu nhíu, sắc mặt có chút không dự, đáy mắt còn có chút ảo não, hấn không biến sắc nhìn Sính Đình một cái, như không có việc gì vuốt ve tay áo, quay đầu lười biếng nhìn về phía người tới.

Trong đám người này có một cô gái xinh đẹp ăn mặc tỉ mỉ kinh hi nhìn Minh Thượng Vân, trong đám người kia vượt ra: "Thật sự là huynh, Vân đại ca!" Ngay sau đó hướng về một nam tử hoa phục nũng nịu nói: "Ca, huynh xem ta không nhìn lầm chứ?"

"Đại Sư Huynh!" Nam tử hoa phục thấy là sư huynh cũng rất vui mừng, hai tay liền ôm quyền, cung kính kêu một tiếng. Thân hình hấn cao lớn, ngũ quan đoan chính, một thân áo bào đỏ thẫm thêu chỉ vàng, toàn thân cao thấp lộ ra hai chữ uy nghiêm, nhìn có vẻ lớn hơn Minh Thượng Vân một hai tuổi, lại gọi Minh Thượng Vân là sư huynh, bất quá trong chốn võ lâm luôn luôn không lấy tuổi tác luận thứ bậc, về tình có thể tha thứ. lqđ

"Tổng sư đệ!" Minh Thượng Vân khẽ mỉm cười, nhìn về phía nam tử kia, ngay sau đó hướng về phía kia cô gái gật đầu một cái: "Thái Nhi muội muội, đã lâu không gặp!"

Tổng Thái Nhi nhất thời lúm đồng tiền như hoa, một đôi mắt đẹp bình tĩnh nhìn nam tử mỉm cười dưới ánh trăng giống y như trích tiên. Nàng mặc quần áo màu đỏ thêu kim tuyến, màu vàng sợi tơ dưới ánh trăng tỏa ra xinh đẹp sáng bóng, phức tạp mà tinh xảo, tóc đen đang cài một đóa hoa lụa màu vàng, bông hoa này là nàng tiện tay hái của người khác.

Minh Thượng Vân và Tổng Kiện Vũ cũng hướng đối phương giới thiệu bằng hữu bên cạnh mình

Thảm Y Nhân rạng rỡ cùng mọi người xung quanh làm lễ chào hỏi, mặt nàng như ngọc, y hệt bầm sinh quý công tử, khí độ ưu nhã bất phàm, những người kia không khỏi dùng ánh mắt khác đối đãi với nàng

Sắc mặt ẩn dưới mặt nạ của Sính Đình đã có chút kinh dị, nàng cùng mọi người lịch sự chào hỏi Tần Giác, dưới đáy lòng cảm thán thế giới này thật sự là quá nhỏ rồi! Mẫu thân của huynh muội Tổng gia, Chung phu nhân lại là chị em ruột với Thị Lang phu nhân. Nàng cố nén, lấy tay bịt mắt xoay người né ra, nhìn thấy người và những sự việc quá khứ làm cho trái tim thật vất vả mới trầm tĩnh được của nàng lại nổi sóng, làm cho nàng nhớ lại nỗi cô đơn và tuyệt vọng sau khi cha mẹ mất, còn có đoạn chuyện cũ xót xa của nàng và Hiên Viên Húc. Chỉ là hiện tại nàng thay đổi rất nhiều, nghĩ đến dù là đối mặt với Tần Giác, đoán chừng hấn cũng không nhận ra nàng là ai.

Nàng lấy tay đặt lên ngực, tay có chút run rẩy đè lên Mục thần châu, trong lòng nàng đột nhiên giật mình, cuống quýt buông tay ra.

Mặc dù nàng rất cẩn thận để bản thân mình xem như không có chuyện gì, không ngờ Minh Thượng Vân luôn luôn chú ý nàng cảm giác được nàng có chút khẩn trương lo lắng, bất lộ thanh sắc nhìn nàng một cái, chống lại ánh mắt hốt hoảng của nàng. Mắt phượng hẹp dài của hấn mang theo một tia sáng kỳ dị, khẽ tiến lên một bước nghiêng người che trước mặt Sính Đình, nói cười riu rít cùng sư đệ ôn chuyện, giờ tay nhắc chân, khóe mắt đuôi mày đều là không nói hết phong lưu phóng khoáng. Dung Sa

Tổng Thái Nhi một đôi mắt đẹp vốn là dính vào trên người hấn, lúc này nhìn càng thêm như si như say, nàng ánh mắt lóng lánh, nhìn chăm chăm vào hấn,

giống như thế giới này chỉ có một mình hần tồn tại.

Thảm Y Nhân cảm thấy Sính Đình lặng lẽ kéo vạt áo của mình, đôi mắt sáng chuyển một cái, tươi cười rạng rỡ nói: "Minh huynh gặp được sư đệ một nhà, chúng ta sẽ không cản trở mọi người ôn chuyện, cáo từ!"

Nói xong không đợi Minh Thượng Vân cùng huynh muội Tống gia lên tiếng, mang theo Sính Đình và Cảnh tiểu thư xoay người liền bước nhanh mà rời đi.

Cảnh công tử sắc mặt hơi lúng túng cũng cúi người thi lễ, vội vã đuổi theo họ.

Minh Thượng Vân chỉ cười không nói, vẻ mặt vẫn như thường, trong lòng âm thầm cắn răng, chỉ có thể nhìn bóng dáng xinh đẹp của Sính Đình chậm rãi rời đi. Tống Kiến Vũ và Tần giác sắc mặt không hiểu, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi cũng là vẻ mặt trầm tư.

"Thật không có lễ phép, tướng bộ đáng tuấn tú thì ngon a!" Tống Thái Nhi khinh miệt bĩu môi, giữa mi tâm hiện lên một cổ ngang ngược kiêu ngạo. Cha nàng là Chính Tứ Phẩm, cho nên cũng coi như là quan gia tiểu thư, thân thích cũng đều có quyền thế, còn có một huynh trưởng được Võ Lâm Minh Chủ thu làm đồ đệ. Có thể nói ít nhiều gì người của hai nhà hắc bạch cũng phải xem trọng nàng một chút, từ nhỏ đến lớn đều được người khác tặng bốc, đã khi nào bị người ta không thêm điểm xia như vậy, không khỏi quệt mồ hôi hướng Minh Thượng Vân sắc giọng: "Vân ca ca! Bọn họ đi tốt hơn, huynh cùng chúng ta đi ngắm trăng du hồ đi! Thuyền của chúng ta thật to a!"

Minh Thượng Vân đối lời nàng nói ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là rũ mắt phượng nhìn chăm chăm tay áo một hồi lâu, thờ dãi một cái nhẹ đến mức không thể nhận ra, quà tặng này rất thích hợp với nàng, thế nhưng hần lại không biết tìm cái lý do gì tặng cho nàng mới phải, hôm nay cơ hội tốt như vậy lại không tặng được! Chợt, cạnh môi hần phác họa một nụ cười thần nhiên, giống như châm biếm lại không phải châm biếm, hướng mấy người gạt đầu một cái, hào hứng cùng với bọn họ đi du hồ.

Cốc lão đầu triển khai toàn bộ công lực, một đường bay vút đến kinh thành, trong lòng yên lặng niệm: "Đồ nhi a, ngươi cũng không nên chết a! Ta đây còn mong đợi đem chức Chương môn phái Viêm Dương truyền cho ngươi a!" Trong lòng hần vừa đau vừa lo lắng an nguy của đồ nhi, vừa không ngừng oán niệm, không nhận được ngay cả Viêm Dương Chương Môn cũng oán giận luôn.

Cốc lão đầu này chính là sư phụ Đồng Thông của Hiên Viên Húc, năm ngoái hần rời khỏi vương phủ, vốn định trở về Viêm Dương cốc, nhưng trời sanh hần tính thích ăn chơi không chịu trời buộc, chỉ truyền tin tức về cốc, liền đi dạo trên giang hồ, dưới cơ duyên xảo hợp đụng phải đám người Sính Đình. Chỉ cần nghĩ tới nếu như Hiên Viên Húc chết, khổ tâm nhiều năm của hần liền gà bay trứng vỡ, không khỏi im lặng rơi lệ, Tổ Sư Gia a, tại sao lại ở sau lưng chơi xấu ta?

Nếu như nói hoàng gia Thanh Long Quốc con cháu khó khăn, mỗi đời hoàng đế Thanh Long quốc đều bị thương như nhau. Không phải là độc nhất vô nhị, mỗi đời chương môn Viêm Dương, đều cảm thấy mình cùng Thánh thượng là Huỳnh Đệ Song Hành, nặng không giống nhau nhưng thương tâm giống nhau.

Nói đến lịch sử thương tâm này liền một đồng nước mắt nước mũi muốn oán trách người sáng lập ra "Viêm Dương công" Ninh Như Phong.

Ninh gia nguyên là y thuật thế gia, đời đời đều không ít y tiên thánh thủ. Đến đời tổ phụ của Ninh Như Phong, bởi vì không thể cứu sống một người con gái, tình nhân nàng ta là người võ công cao cường vì đau lòng mà điên cuồng, đem Ninh gia y tiên thánh gì đó giết bảy bảy tám tám, làm Ninh gia tổn thương nguyên khí nặng nề, không còn như trước kia nữa.

Sư phụ của Ninh Như Phong rút kinh nghiệm xương máu, ông cảm thấy y võ chẳng phân biệt được nhà, đành phải bỏ ra một số tiền lớn, mời mấy đại cao thủ nổi danh trên giang hồ, tới độc lòng dạy bảo các con trai của ông. Trong đó Ninh Như Phong từ nhỏ thông tuệ hơn người, và lại xem qua là thuốc, còn có thể suy một ra ba. Chẳng những y thuật rất có thiên phú, còn được sư phụ của hần phát hiện là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp.

Mấy Đại Cao Thủ nhất thời mắt sáng lên, giống như thần giữ của nhìn thấy kho báu, đều lấy bản lĩnh xuất chúng của mình ra, chân thành dạy toàn bộ cho hần từ xương cốt thanh kỳ này. Ninh Như Phong kinh tài tuyệt diệu, thông tuệ tuyệt luân, trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, chẳng những không phụ sự mong đợi của mọi người học sở trường của nhiều phái, còn hòa hợp giữa y học và võ thuật, tuổi còn trẻ đã sáng lập ra một bộ nội công tâm pháp và chương pháp, mệnh danh là "Viêm Dương công", thành tựu phi phàm, ngay cả đám sư phụ cao thủ cũng thua dưới "Viêm Dương công" của hần.

Lúc đó Ninh Như Phong khí phách tao nhã, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đánh nhau có tiếng, ma đầu nào làm việc ác trên giang hồ liền giết kẻ đó, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hiếm có địch thủ, nhất thời bò lên vị trí đệ nhất trên giang hồ.

Ninh Như Phong có lương tâm thầy thuốc, danh nhân trên giang hồ thua dưới tay hần bị thương không tính có cực mệnh, chỉ mất sĩ diện. Về phần ma đầu tà giáo gặp người nào giết người đó, còn thu được thanh danh chính nghĩa, có không ít thanh niên hiệp sĩ muốn bái hần làm thầy. Ninh Như Phong cực kỳ hao tổn tâm trí, liền chiếm một sơn cốc thần bí gọi là Viêm Dương cốc, tuyệt bút vung lên, tự nhiên vô cùng sáng lập Viêm Dương môn.

Có Viêm Dương môn Ninh Như Phong thật sâu nhàm chán, hối hận không thôi. "Viêm Dương công" này tinh thâm sâu xa, uy lực vô cùng. Nhưng mà lại có một điều kiện tu luyện không tầm thường: phải là nam đồng tử xương cốt thanh kỳ, tuổi càng nhỏ học càng nhanh, thời gian từ lúc tu luyện đến lúc sử dụng càng ít; ngược lại số tuổi càng lớn, phải tu luyện càng nhiều. Điểm quan trọng nhất là phải đợi đến khi tu luyện "Viêm Dương công" đại thành thì mới có thể phá thân, không phải là người nào cũng có thể tu luyện. Cho nên truyền nhân của Viêm Dương công đa số là rời xa chuyện đời, ở trong cốc khổ luyện, đợi đến khi công thành mới có thể ra cốc.

Hần say mê học võ và y thuật, vẫn không có thời gian lập gia đình, một trăm phần trăm hàng thật giá thật là một lão nam đồng tử, lấy tiêu chuẩn đó, kết quả có thể nghĩ. Ninh Như Phong than ngắn thở dài bắt đầu phát sầu, một mặt hần vừa dạy đám đồ đệ học võ công và y thuật, mặt khác đi khắp thế giới tìm kiếm người có thể tiếp nhận y bát Viêm Dương công.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, cuối cùng để cho hần lúc sinh thời tìm được một truyền nhân "Viêm Dương công", không để cho "Viêm Dương công" sau này không có truyền Kỳ. Tuân hoàn ác tính, mỗi đời Viêm Dương Chương Môn ở võ lâm đều là thần công cái thể, ngạo thị quần hùng, đồng thời càng làm cho bọn họ nổi danh là rốt cuộc Viêm Dương Chương Môn cũng không uống phí cả đời tìm kiếm đệ tử.

Đến khi Đồng Thông muốn tìm truyền nhân y bát thì hần còn gặt gù đắc ý dự định vừa ung dung du ngoạn vừa tùy tiện tìm đồ đệ.

Nguyên vọng thì tốt đẹp, thực tế thì rất tàn khốc, Đồng Thông tìm kiếm đồ nhi lệ rơi đầy mặt, số phận khổ sở a! Rốt cuộc lúc hần năm mươi tuổi lại để cho hần đụng phải tiểu vương gia Hiên Viên Húc đang lên chui lỗ chó xuất phủ.

Trong lòng Đồng Thông đã sớm tính toán âm thầm, hần vốn định tìm đến người nhà Hiên Viên Húc, lôi ra một dây Kim Tụ Chiêu Bài Viêm Dương môn, cha mẹ Hiên Viên Húc sẽ thật vui mừng để hần dẫn người trở về cốc. Nhưng cuộc đời có tám chín phần không như ý nguyện, sau khi nghe ngóng, Hiên Viên Húc không phải là người bình thường a! Hần là độc đinh An Thân Vương, người muốn bắt cóc đi, đừng nói không có cửa, cửa sổ cũng không có! Chỉ nước mắt của An Vương phi thôi là có thể làm người chết đuối rồi!

Người muốn dẫn Hiên Viên Húc năm tuổi đến Viêm Dương cốc, bọn họ dốc hết lực lượng quốc gia đuổi giết người, như vậy người lên trời xuống đất, công phu cao cũng là uống công a! Huống chi còn có Lão thái hậu ở một bên trợn mắt nhìn người!

Đồng Thông miệng lưỡi cũng mài hồng rồi, ngực cũng mau đập nát rồi, chỉ kém ở cửa phủ An Thân vương uy vũ hùng tráng treo cổ lên con sừ tử bằng đá, vương bà nhanh chóng nhập thân, lưỡi xán hoa sen, cuối cùng mới thuyết phục An Thân Vương, cho Hiên Viên Húc đến Viêm Dương cốc chuyên tâm tu luyện nửa năm, còn nửa năm Đồng Thông sẽ ở An Thân vương phủ đốc lòng truyền thụ!

Hiên Viên Húc chẳng những thân thể hiển hách nhân sinh cũng vô cùng tuấn mỹ, ở phương diện võ công cũng là thiên phú dị bẩm, lên chiến trường cũng có khả năng chinh phạt thiên hạ, chưa gặp qua địch thủ. Nếu như hần muốn đi thì Trạng Nguyên, cũng thoải mái vô cùng, dễ như trở bàn tay, nhất định là đệ tử hoàn mỹ trong giấc mộng của tất cả nhất đại tông sư võ lâm, ngàn năm một thuở một a!

Đồng Thông hết sức vinh dự khi có người đồ đệ này, còn trông cậy vào hần làm rạng rỡ truyền thống Viêm Dương môn! Nếu như Hiên Viên Húc rơi rụng, như vậy hần không phải trở thành tội nhân thiên cổ của Viêm Dương môn? Ngao! Hần không muốn chết mà còn phải bị lão già kia mắng a!

Bên trong An Thân vương phủ oai phong lộng lẫy một mảnh trầm tĩnh, không khí đau thương tràn đầy vương phủ, không nói Vương Gia và vương phi đau lòng rơi lệ, ngay cả già trẻ hạ nhân và quần gia trong phủ cũng đau thương đầy mặt. Làm người hầu trong vương phủ chẳng những tiền công hậu hĩnh, đi ra ngoài làm việc, người khác nghe nói là người làm của An Thân Vương phủ đều khách khí nhường ba phần, để cho bọn họ cảm thấy có mặt mũi gấp bội lần, cho nên trong lòng nhất định là hy vọng thể tử của vương phủ mang đến vinh dự cho họ bình an vô sự mới tốt!

Hiên Viên Húc đại quân khai hoàn, chiến thắng trở về, trên dưới vương phủ đều đắm chìm ở trong một mảnh vui mừng, nhưng ai biết sau khi hần vừa về tới vương phủ liền hôn mê bất tỉnh, đây đối với Vương Gia và vương phi mà nói không khác nào là sét đánh, toàn bộ trên dưới vương phủ một hồi lâu Bình Hoang Mất Loạn!

Hoàng thượng và thái tử rất sợ Hiên Viên húc có một sơ xuất, lập tức tới An Thân vương phủ, lo lắng triệu vô số thái y đến đây chẩn bệnh, lúc này mới phát hiện hần ở trên chiến trường đã bị trúng tên nghiêm trọng, hơn nữa mũi tên có độc.

Hoàng thượng nhất thời mặt rồng biến sắc, vừa lo vừa giận, giận chó đánh mèo hạ chỉ tổng đốc quân y đem theo xuống nhà tù, nghiêm lệnh thái y mau mau cứu chữa cho Thế tử, lại triệu Tiểu Nam và chúng thị vệ thân cận nghiêm nghị hỏi rõ tình hình, không được có một chút giấu giếm.

Bọn thái y khêu đèn dạ chiến, đều sử dụng tất cả vốn liếng, cái gì Kim Châm Độ Huyết, bài thuốc giải độc bí truyền nhiều đời đều dùng hết, cuối cùng cũng không để cho hoàng đế Vũ Đức ngắt đầu bọn họ. Nhưng Hiên Viên Húc ở trên chiến trường thân chịu trọng thương, lại không chữa trị kịp thời, sau khi trở lại mặc dù bị bọn thái y cứu tấp mạp, nhưng dù sao dư độc chưa hết, cho nên vẫn ngủ mê man chưa từng tỉnh lại.

An vương phi lo lắng sốt ruột cũng ngã bệnh, An vương gia cố nén nội tâm đau lòng lo lắng, ăn ngủ không yên canh giữ ở bên cạnh nhi tử!

Tình hình của An Thân Vương phủ cũng làm cho hoàng đế Vũ Đức và thái tử lòng nóng như lửa đốt, mà Tiểu Nam, Đồng Hoa cùng hồi bẩm cũng làm cho bọn họ rất là kinh ngạc.

Hiên Viên húc ở trên chiến trường căn bản không bận tâm đến an nguy bản thân, xách theo một cây ngân thương có thể nói là Hoàn Tảo Thiên Quân, khí phách mười phần, như Atula báo thù tung hoành ngang dọc, điên cuồng giết địch, nhiều chiêu lấy mệnh bác mệnh, tất cả đều là lối đánh liều mạng. Võ công của hần cái thể có tên Thanh Long Chiến Thần, bây giờ đấu pháp như ngọc đá cùng vỡ, kẻ địch sợ hãi bản lĩnh lợi hại của hần, cũng không dám nghiêng chiến chính diện!

Nam Cương vương Uyển Nam tổn thất nghiêm trọng, cực kỳ tức giận, mấy ngày không ngủ không nghỉ trầm ngâm suy nghĩ hạ sách và mưu kế, sai người đi bố trí một trận độc tiễn để đối phó hần.

Trận độc tiễn của Uyển Nam mặc dù sắc bén lợi hại, nhưng cũng không làm khó hần được nửa phần, nhưng có mấy Viêm Vệ theo hần nhảy vào trận độc tiễn lâm vào hiểm cảnh, hần đem hết toàn lực cứu mấy Viêm Vệ kia, lúc đang gắng sức bị một độc tiễn bắn trúng bả vai, một cái nháy mắt hần cũng không có, như không có chuyện gì xảy ra tiện tay rút ra độc tiễn dính máu bắn nhanh về phía kẻ địch. Sau đó vẫn mang theo đội ngũ khổ chiến một phen, cuối cùng chiến thắng. Nhưng sau khi hần giành thắng lợi trở về doanh trại cũng không vội vã trị thương, chỉ kêu quân y xử lý qua loa một chút!

Trong quân đội vốn mạng theo rất nhiều quân y, nhưng bởi vì trước kia Hiên Viên húc chưa bao giờ trúng tên độc, bọn họ không dám làm bừa, chỉ có thể bằng bỏ cơ bản một chút. Trước đây Viêm Dương công của Hiên Viên Húc chưa đại thành, mỗi lần xuất chinh, Viêm Dương cốc sẽ phái Hạnh Lâm, cao thủ trong cốc theo hầu bên người hấn, đợi sau khi hấn thành công, Viêm Dương cốc sẽ gọi y trở về. Cho nên lần này hấn bị trúng tên độc thương thế nghiêm trọng, quân y trong quân đội mới bó tay hết cách

Viêm Vệ được hấn cứu và bọn thị vệ quỳ mãi không dậy, lo lắng trùng trùng tìm mọi cách khuyên bảo, thỉnh hấn nhanh nhanh trở về trị độc thương

Hiên Viên Húc đối với lời khuyên nhủ của bọn họ bỏ mặc, chỉ hời hợt nói, chất độc nho nhỏ há có thể làm gì được hấn. Sau đó hấn ra lệnh quân y và mọi người không cần chuyện bé xé to, lại không cho phép lộ ra trong doanh, nếu như lòng quân nhiễu loạn, ảnh hưởng đại cục, về sau không cần đi theo hấn nữa, cũng không cần nhận thức người chủ tử này. Mọi người theo hấn nhiều năm như vậy, biết tính khí hấn nói một không hai, trong lòng đều ngày đêm xung đột, không thể làm gì khác hơn là liều mạng ở trên chiến trường chém giết, cầu cho giành thắng lợi hồi triều sớm một chút, để cho hoàng thượng và An Thân Vương tới khuyên nhủ hấn

Sau đó mấy trận đấu lớn, thân thủ hấn vẫn nhanh nhẹn như cũ, tốc độ như gió, xung phong đi đầu xông lên phía trước, giống như bình thường. Một lần cuối cùng hấn một cây ngân thương, một mình cỡi ngựa xông vào trại địch, bắt được Nam Cương vương Uyển Nam.

Thái tử hung hăng vỗ bàn một cái, giận dữ lôi đình: "Hồ đồ! Hấn bị thương nặng như vậy, tại sao các ngươi không khuyên nhủ chút nào?"

Tiểu Nam cùng mọi người cung kính quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: "Xin Thái tử điện hạ bớt giận, quả thật các tiểu nhân khuyên can rồi, nhưng ngài cũng biết tính khí của gia, chuyện gia quyết định, không có ai có thể khuyên được."

Thái tử cau mày trầm tư một hồi lâu, có chút không thể tin hỏi bọn hấn: "Nói như vậy, là hấn ra lệnh quân y và các ngươi giấu giếm thương thế?"

Bọn thị vệ vẫn quỳ thẳng tắp như cũ, vẻ mặt Đồng Hoa đau xót hỏi bẩm: "Thái tử điện hạ, quả thật như thế!" Bọn họ cũng rất thương tâm khổ sở, đi theo gia nhiều năm như vậy, nhìn hấn liều mạng chà đạp thân thể như vậy, trong lòng bọn họ cũng khó chịu như răn dầu!

"Hấn, hấn không muốn sống nữa." An Thân Vương mới vừa đi vào ở bên cạnh che lồng ngực của mình, quả thật có chút không thờ nổi. Hấn biết con trai có chủ ý lớn, không nghĩ tới vậy mà lại không quý trọng tánh mạng của mình.

Diên Phúc theo hầu ở bên cạnh cuồng quát nắm chắc Vương Gia

"Vương thúc! Hiện tại hấn không sao, chỉ cần tĩnh lại là tốt rồi!" Thái tử vội vàng rời chỗ ngồi, tự mình tới đẩy đỡ An Thân Vương ngồi xuống.

An Thân Vương thở ra một hơi thật sâu, cảm kích vỗ vỗ tay thái tử, ý bảo mình không có việc gì, để cho hấn tiếp tục, hấn vuốt ngực ngồi ở trên ghế, trong lòng vẫn dờn sóng lấp lờ như cũ.

Thái tử phân phó Cao Toàn bên cạnh: "Cao Toàn, phái người đi thả mấy quân y ra, ban thưởng tài vật, trấn an thật tốt, không thể tiết lộ một chút tiếng gió, biết không?"

"Dạ!" Cao Toàn vừa nhắc phát trần, khom người hành lễ lui xuống.

Về mặt Thái tử ôn hòa nói với đám người Tiểu Nam: "Bản cung luôn luôn thưởng phạt phân minh, nên thưởng đương nhiên không phải ít, nên phạt cũng chung một đạo lý, các ngươi ở trên chiến trường anh dũng giết địch, giương oai Thanh Long quốc ta, đều là dũng sĩ của Thanh Long quốc! Hoàng thượng và bản cung nhất định sẽ luận công ban thưởng! Nhưng gia các ngươi 'đi sai bước nhầm', các ngươi không thể khuyên nhủ hấn, về sau mỗi người xuống phía dưới lĩnh 20 quân côn đi!"

"Tạ thái tử điện hạ." Mọi người kính cẩn lên tiếng. Chỉ cần có thể cứu được gia, cho dù mất mạng bọn họ cũng không tiếc, huống chi 20 quân côn nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56-1: Có trò hay để nhìn (1)

Sáng sớm tỉnh mơ hôm nay, thiên địa còn bị bao phủ hoàn toàn trong bóng đêm mông lung, An vương phủ gần đây đặc biệt yên tĩnh liền bị phá vỡ bằng một tiếng khóc thê thảm. "Đồ nhi! Đồ nhi tốt của ta!"

"Ông cụ!"

"Ông cụ!"

"Chường môn!"

Đám người Tiểu Nam không khỏi vui mừng nghênh đón, lqđ mắt hồng ngân lệ chớp động: "Ông cụ, ngài trở lại rồi, mau đến nhìn gia!"

Chỉ nghe "Vèo" một tiếng, trong nháy mắt Đồng Thông liền nhảy vào trong nội thất Thanh Ngọc hiền

Sau khi Hiên Viên Húc chịu độc thương, Viêm Vệ môn nghĩ trăm phương ngàn kế thông báo cho ông cụ, nhưng lão đầu này luôn luôn hành tung bất định, nhất thời cũng không biết Vân Du đến nơi nào, cho tới bây giờ mới trở về.

Đồng Thông Khóc lóc nỉ non như cha mẹ chết, nhìn Hiên Viên Húc nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, màu sắc đôi môi nhàn nhạt, lập tức dừng khóc, trợn mắt tởn hơi thừa lời, xoay người tức giận hỏi Tiểu Nam Tiểu Bắc: "Là cái thằng nhóc nào ăn gan báo, truyền tin nói đồ nhi của ta bị trọng thương, muốn ta mau trở về?" Dung Sa

Đám người Tiểu Nam ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đều là tươi cười rạng rỡ, cũng không mở miệng trả lời. Trải qua mấy ngày nay lo lắng nặng nề đè trên đầu bọn họ rốt cuộc cũng tan biến, thật tốt quá! Hai ngày trước rốt cuộc gia đã tỉnh lại, ông cụ cũng trở lại rồi.

"Sư phụ, là Phụ vương!" Khóe miệng Hiên Viên Húc lộ ra ý cười nhợt nhạt, trầm thấp nói. Bởi vì độc thương nghiêm trọng, hân hôn mê nằm ở trên giường gần một tháng, mới vừa tỉnh lại không lâu, thể lực cũng chưa khôi phục.

"Oanh! Cũng biết là hân! Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, cái thằng cha già mà không kính!" Long mây Đồng Thông khề nhẩy lên, thờ phỉ phò nói.

Nhất thời, lqđ mọi người hưng hăng mừng mừng một cái, rốt cuộc là người nào già mà không kính a? Ngài nói người khác hùng hồn như vậy, cũng không tự xem lại mình, chỉ là, bọn họ cũng chỉ dám thăm oán ông ở đây lòng thôi

Đồng Thông ý bảo bọn Tiểu Nam đỡ Hiên Viên Húc, sau đó đưa bàn tay đặt ở sau lưng Hiên Viên Húc, sau khi dùng chân khí du tẩu một vòng trong cơ thể hân, nhanh chóng thu hồi chân khí nói: "Ừm! Độc đã giải, đã không còn đáng ngại, đồ nhi người chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian nhất định có thể khôi phục như trước!"

Mọi người nghe được lời nói quyền uy của ông cụ, trên mặt lộ ra nụ cười lâu ngày không gặp.

Hiên Viên Húc nhìn nụ cười trên mặt của Đồng Thông và đám Tiểu Nam, sắc mặt tái nhợt chiếu rọi xuống càng làm lộ ra hai tròng mắt đen không có nửa phần vui mừng, chỉ có thật sâu thê lương cùng cô tịch.

Sau khi Chấn Uy tướng quân uy danh hiển hách tỉnh lại, trong An vương phủ lại khôi phục tiếng nói tiếng cười, bóng dáng người đến người đi thậm chí còn náo nhiệt hơn so với trước kia. Văn võ bá quan trong triều đều tới thăm mấy lần, trong đó có mấy quan viên có nữ nhi đợi gả đi thăm siêng năng nhất, không khó làm cho người ta nhìn ra dụng ý của bọn họ

Lâm Phương Nương một thân trang phục lộng lẫy, có vẻ sắc sỡ loá mắt mang theo Tiểu Cần đi tới Thanh Ngọc hiền, nhìn mấy pho tượng thần mặt đen đứng trước cửa viện, không khỏi nản lòng, nản chí liếc mắt nhìn nhau.

Tiểu Cần nắm khăn trong tay, nhẹ nhàng hướng về phía Tiểu Nam cúi người chào, nũng nịu nói: "Nam thị vệ, tiểu thư của chúng ta muốn đi thăm Thế tử gia một chút, làm phiền Nam thị vệ đi thông báo một tiếng."

Tiểu Nam nhìn như tùy ý đứng ở cửa viện Thanh Ngọc hiền, thật ra vừa vặn ngăn chặn cửa viện. Trên mặt hân bày ra một bộ khách khí tươi cười, khó khăn nói: "Vẫn là thỉnh Lâm tiểu thư trở về cho! Mấy ngày nay gia muốn nghỉ ngơi thật tốt, không tiếp khách."

Mấy ngày nay, bọn họ không biết ngăn cản bao nhiêu thiên kim tiểu thư muốn mượn cơ hội này tới làm quen với gia, đều lấy lý do thăm viếng đảng hoàng, kỳ quái, chính là biểu tiểu thư này không biết đã tới bao nhiêu lần. Nhưng gia nói không gấp chính là không gấp, cụ tuyệt hết thấy, đề cho mấy người bọn họ ngày ngày canh giữ ở cửa viện, toàn lực ngăn trở những vị khách yếu điệu này, làm cho mấy thị vệ anh tuấn cũng choáng váng cả đầu a! Mỹ nữ nhiều, không phải người nào cũng chịu nổi.

Tiểu Cần cắn cắn môi, không khỏi quay đầu lại nhìn tiểu thư một cái, đây là Tiểu Nam thị vệ chính là một Tiểu Diện Hồ, trên mặt cười nhẹ nhàng, trả lời đều thờ ơ, mỗi ngày đều dùng cái lý do rách này!

Lâm Phương Nương nhẹ nhàng phát tay áo, ý bảo nàng lui về phía sau, đi lên phía trước hai bước, dịu dàng nói với Tiểu Nam "Ta nghe nói biểu ca đã không đáng lo nữa, liền hâm một bát súp cho người, muốn cho biểu ca bồi bổ một chút, ta còn mang theo nhân sâm lộc nhung. . . các loại thuốc bổ muốn đưa cho biểu ca, sẽ không quá rầy đến biểu ca nghỉ ngơi!"

Mấy tháng trước, sau khi nàng bị Hiên Viên Húc chê cười, tâm tình rất xuống ngàn trượng, ức chế không được đau lòng rơi nước mắt, chạy đến cô cô Lâm trắc phi khóc một trận thật to. Nghĩ đến Lâm Phương Nương nàng thiên sinh lệ chất, nhân tài xuất chúng, phụ thân đương chức Lễ Bộ Thượng Thư, cô cô ruột làm trắc phi ở An Thân Vương phủ. Cộng thêm cảm kỳ thư họa không gì không biết, bình thường các công tử tới cửa muốn cầu hôn nàng đếm không hết. Lại nhiều lần ở trước mặt Hiên Viên Húc đụng lãn đình, điều này không khỏi làm cho nàng luôn luôn kiêu ngạo có chút nản lòng thoái chí, nhất thời đánh mất dũng khí đụng chạm

Muốn cứ thế từ bỏ Hiên Viên Húc, đau lòng thất ý trở về Lâm gia, từ sâu thẳm trong nội tâm nàng lại trăm lần không muốn. Vì vậy lúc Lâm trắc phi khuyên nhủ, nàng vẫn còn ồm ồm, lúng ta lúng túng ở lại vương phủ tiếp, trong lòng còn ôm một tia hy vọng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, không chừng Hiên Viên Húc đột nhiên phát hiện nàng tốt đẹp a? Hối hận a? Ánh sáng hy vọng nho nhỏ này giúp nàng chống lại mất lạnh chế giễu của một số

người ở đây, vẫn lấy thân phận biểu tiểu thư ở lại vương phủ cho đến bây giờ

Thật ra thì nàng còn có một chút nhỏ mọn không thể nói ra miệng, chỉ cần nàng ở vương phủ thời gian càng dài, nhất định người bên ngoài sẽ cho rằng nàng là thể tử phi tương lai của vương phủ. Nếu không nàng là nữ nhi của một Lễ Bộ Thượng Thư, trong nhà cũng không phải là nghèo nàn không có cơm ăn, làm gì không để ý khuê dự, đến vương phủ ở một năm rưỡi? Cho dù là bởi cô cô, vậy cũng không nói được a! Đến lúc đó dư luận cũng sẽ nghiêng về nữ tử yếu đuối là nàng, Hiên Viên Húc không cưới nàng cũng không được! Cái này gọi là tiếng âm nước sôi kêu lên, sớm hay muộn gì Hiên Viên Húc cũng sẽ là bề tôi dưới váy của Lâm Phương Nương nàng.

Hiên Viên Húc lập bất thể công trận, nàng mở cờ trong bụng lại càng không nỡ về nhà, phóng tầm mắt khắp Thanh Long quốc có nam tử nào sánh được với hắn? Hơn nữa kể từ khi tin tức Hiên Viên Húc bị bệnh truyền ra ngoài, những thế gia tiểu thư, thiên kim quý tộc kia giống như là ruồi ngửi thấy máu tanh, tre già măng mọc tìm đủ mọi lý do, kêu phụ huynh, nẫu thân hoặc là kéo bà con thân thích cùng đến đây, một cốt não đều vào ở trong vương phủ. An Thân Vương phi đang công khai hoặc ám chỉ nóng lòng ôm cháu, cũng muốn tự tay tới chăm sóc Thế tử, đây là một cơ hội tốt để xuất hiện trước mặt mẹ chồng.

Những thứ tiểu thư này càng làm cho nàng cảm thấy tức giận, cũng làm cho nàng vô cùng không cam lòng, tại sao Lâm Phương Nương nàng cận thủy lâu dài vẫn không có được nguyệt, muốn đem cơ hội tốt tặng cho những thứ nữ nhân không biết xấu hổ kia.

Tiểu Nam cũng mặc kệ trong lòng nàng ngàn vạn suy nghĩ, vẫn bộ dáng nho nhã lễ độ như cũ, không lạnh không nóng nói: "Kính xin Lâm tiểu thư không nên làm khó tiểu nhân, đây đều là Thế tử gia phân phó." Những lời này hắn nói đều vô cảm, có thể đọc lâu lâu.

Lâm Phương Nương sau lưng Tiểu Cần có chút khó chịu, khinh miệt nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ, ngày thường Thế tử gia kiêu ngạo tuấn mã như vậy, hầu hạ thế nào đều là tiểu tử anh tuấn, không phải là có cái gì. Nàng khẽ nhủ thầm, liếc mắt nhìn thoáng qua Tiểu Bắc đang đứng thẳng phía sau Tiểu Nam một cái, cũng là anh tuấn, chỉ là vẻ mặt hơi lạnh lùng một chút, giống như là người khác thiếu hắn ngũ bát vạn. Nhưng nàng nhớ lại Sinh Đình xinh đẹp động lòng người, nhất thời lại cảm thấy là mình suy nghĩ quá nhiều

Tiểu Cần âm thầm "Phi" một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiết như tiểu muội cạnh nhà, nũng nịu nói: "Nam thị vệ dùng không hợp tình hợp lý như vậy! Tiểu thư chúng ta cũng không phải người ngoài, thế tử gia chỉ là không muốn gặp những người không liên quan, huống chi cạnh này là tiểu thư chúng ta tự mình làm, chính là vì cho Thế tử gia bồi bổ thân thể, Thế tử nhất định sẽ rất cao hứng khi gặp tiểu thư chúng ta."

Đột nhiên một tiếng quát không khách khí truyền tới, "Thật là không biết xấu hổ, ai là người ngoài a?" Theo tiếng quát này, trên đường mòn phía trước Thanh Ngọc hiện có hai vị cô nương tuổi dậy thì đang đi tới. Bọn họ châu mày thúy quán, phấn trang ngọc thể, cài vào kim ngân, trang điểm xinh đẹp.

Tính cả Lâm Phương Nương, cửa viện Thanh Ngọc hiện có thể nói sắc màu rực rỡ, tranh kỳ đấu diễm.

Tiểu Nam Tiểu Bắc thờ ơ nhìn ba vị tiểu thư trước mặt, không khỏi thở dài một cái. Được rồi, đây là không cần thể diện đấu với không biết xấu hổ, có trò hay để nhìn!

"Lâm Phương Nương, ngươi thật đúng là không coi mình như người ngoài, thật là không biết thẹn!" Tiếng khiển trách của Tiểu Cần vừa dứt, một tiểu thư miệng mồm lạnh lợi trực tiếp khai chiến. Nàng mười bốn mười lăm tuổi, một thân quần áo màu hồng, trên mặt có chút ít thịt, sắc đẹp trên bậc trung một chút, dáng người nhỏ xinh nhanh nhẹn làm cho người ta triu mến, nhưng nàng mở miệng lời nói cay cú làm cho người ta thay đổi cách suy nghĩ rất nhiều. Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài a! Một thiếu nữ 'chìm nhỏ nép vào người' như vậy lại có sức chiến đấu tràn đầy

"Đinh Thụy Thu! Ngươi. . . ." Sắc mặt Lâm Phương Nương khó coi, lưng túm quần bách, mặt đỏ lên, tay ngọc vất thật chặt chiếc khăn trong tay, "Ngươi!" nửa ngày cũng không tìm được từ nào để hạ câu. Nàng so với hai nữ tử trước mặt quả thật được tính là người ngoài, cũng không dám tùy tiện đắc tội với bọn họ, bởi vì An Thân Vương phi là cô ruột của bọn họ

"Hừ! Tốt lắm! Muội muội, cần gì cùng loại người không biết xấu hổ này lãng phí miệng lưỡi, không được mất thân phận, chúng ta vào trong xem biểu ca đi!" Đinh Thụy Tuyết liếc Lâm Phương Nương đang đỏ mặt một cái, lời kéo bàn tay của muội muội liền muốn tiến vào Thanh Ngọc hiện. Bọn họ xuất thân Đinh gia vọng tộc hưng dương trăm năm, Đinh gia chẳng những xuất ra hiền quý Đinh vương phi, trong tộc cũng không ít nữ tử gả vào nhà cao cửa rộng, từ nhỏ tất cả bọn họ đã được đào tạo để chuẩn bị gả vào gia đình hiển hách

Lần này bọn họ đến An Thân Vương phủ, một là vì thăm cô cô và biểu ca, hai là được cha mẹ âm thầm dẫn dắt, tìm mọi cách gả vào vương phủ, dùng cái này cũng cố vinh dự và địa vị của gia tộc, bảo vệ Đinh gia nhiều đời vinh hoa phú quý. Hai nữ tử làm việc này là tình thế bất buộc, huống chi còn có Đinh vương phi ủng hộ mạnh mẽ. Bọn họ đã sớm âm thầm thương lượng xong, hai tỷ muội cùng nhau cố gắng, mặc kệ bất kỳ người nào được gả cho biểu ca, đều phải nạp người còn lại làm trắc phi. Tỷ muội hai người noi theo Nga Hoàng Nữ Anh, cộng hầu nhất phu, chẳng phải vẹn toàn đôi bên!

"Cũng không biết là ai không biết xấu hổ!" Tiểu Cần bên cạnh không phục nhỏ giọng thầm thì một câu.

"Bốp bốp!" Hai tiếng bập tay thanh thúy vang lên, âm thanh kia làm cho người ta nghe mà tê dại cả da đầu, gương mặt xinh đẹp của Tiểu Cần nhất thời sưng đỏ lên

"A! A!" Nàng che gò má sưng đau sợ hãi kêu lên hai tiếng, trong mắt nhanh chóng xông lên lệ nóng, nàng không dám tin nhìn chằm chằm Đinh đại tiểu thư đang làm như không có chuyện gì xảy ra. Người kia lại nhíu lông mày được về ti mi lên, giờ bàn tay vì dùng lực quá mạnh nên tê dại, không ngừng thờ ra, liếc xéo nàng lạnh lùng nói: "Thế nào? Ăn tát như vậy đủ chưa?"

Tiểu Cần vội vàng quay đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Lâm Phương Nương, lại đột nhiên buồn bã khóc lên: "Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ không mặt mũi sống!" Nàng luôn luôn rất được Lâm Phương Nương tín nhiệm, trong đám nha đầu ở Lâm phủ cũng là người đứng nhất, đã khi nào bị bắt nạt như vậy.

"VẬY KẸ TIỆN TÌ NHƯ NGƯỜI LIỀN CHẾT ĐI! MỘT NÔ TÀI LẠI ĐÁM KIÊU CĂNG NÓI LUNG TUNG, BẢN TIỂU THƯ LIỀN THAY TIỂU THƯ NHÀ NGƯỜI DẠY BẢO NGƯỜI THẬT TỐT!" Vẻ mặt Đinh Thụy Tuyết cười nhạt, chẳng hề để ý quan sát móng tay đỏ tươi của mình, lại nhẹ nhàng thổi một hơi vào bàn tay mềm mại.

"Tỷ tỷ, tỷ nên để cho ta tới đánh, tay của tỷ cũng không phải là dùng để đánh loại nô tài này!" Đinh nhị tiểu thư chẳng hề để ý cười hi hi.

Lâm Phuong Nương bị hai tỷ muội kiêu ngạo này làm tức giận hoa mắt, hận không thể xé nát khăn gắm trong tay. Nàng cũng không phải quả hồng mềm, cao giọng nói: "Các người thật quá mức, ta muốn đi nói cho vương phi, nha hoàn của ta không phải ai cũng có thể đánh?"

"Đi nha, đi nha! Có muốn bản tiểu thư sai người đưa người tới cô cô hay không?" Đinh Thụy Thù dùng khăn che miệng cười khê, bộ dáng vô cùng hài lòng.

"Hừ! Không biết điều! Người nên cảm tạ bản tiểu thư đã giúp người quản giáo nha đầu." Đinh Thụy Tuyết ngửa cao đầu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống liếc nhẹ Lâm Phuong Nương, từ trong lỗ mũi khinh thường hừ một tiếng. Ngay sau đó quay đầu nhìn Tiểu Cần đang bùm mặt giống như đang nhìn một con kiến: "Đừng để bản tiểu thư nhìn thấy người, nếu không, gặp người một lần đánh người một lần, Hừ! Chim sẻ mà cũng muốn bay lên đầu cành, bằng người mà cũng muốn!"

Nói xong cũng không quan tâm sắc mặt Lâm Phuong Nương như thế nào, thị uy liếc mắt nhìn Tiểu Nam Tiểu Bắc và hai thị vệ khác đang đứng trước cửa một cái, kéo muội muội đáng về thướt tha mềm mại tiêu sái đi vào Thanh Ngọc hiên.

Tiểu Nam Tiểu Bắc không khỏi vỗ trán thờ dài, sức lực chiến đấu của hai tỷ muội này quả thật không thể khinh thường! Lại có khẩu lệnh của Vương Gia và Vương phi, bọn họ cũng không tiện cản trở đến cùng, cứ để cho thế tử gia tự mình gặt bỏ đau đầu đi!

Bọn họ đồng tình liếc nhìn bại tướng dưới tay tỷ muội Đinh gia, tốt bụng cúi đầu xuống, không đành lòng tận mắt chứng kiến khuôn mặt vụn vỡ dử tợn của Lâm tiểu thư, như vậy để cho bọn họ gặp ác mộng còn tốt hơn!

Bên cạnh chiếc giường trong Thanh Ngọc hiên, Đinh Thụy Tuyết khom người, vẻ mặt dịu dàng thương tiếc, chớp mắt một cái cũng không chớp, ngưng mắt nhìn nam tử tuần mỹ đang ngủ say trên giường, trong lòng ngàn vạn lần tự nói với mình: ta nhất định phải gả cho chàng, ta chịu nhiều đau khổ như vậy, thuở nhỏ chăm học cầm kỳ thư họa, phụ thân còn thỉnh người dạy dỗ ta tỉ mỉ hơn nữa, tất cả những cố gắng của ta, cũng là vì tương lai có thể xứng với chàng, có lẽ một ngày nào đó ta có thể làm cho chàng thích ta.

Mấy lần trước vương phi cô cô đều đích thân cùng với nàng sang đây thăm biểu ca, chính là cô động nàng, để cho nàng cố gắng tìm cơ hội bắt được trái tim của biểu ca. So với những thiên kim tiểu thư không biết gì kia, nàng và muội muội thật sự là chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Nghĩ tới những thứ này, khoe miệng nàng không khỏi lộ ra nụ cười có chút đắc chí vừa lòng, nghĩ đến cuối cùng sẽ có một ngày biểu ca thuộc về nàng, nhìn khuôn mặt như đao khắc của hắn, ngũ quan tinh nữ không thể soi mói, nàng không kìm lòng được vron bàn tay mềm ra xoa mặt của hắn.

Hiên Viên Húc đang ngủ cảm giác có một bàn tay mềm mại ở trên trán của mình, nhẹ nhàng lướt qua mặt, man mát lạnh lạnh rất thoải mái, giống như là Sính Đinh tinh nghịch cùng hắn chơi đùa. Hắn không kiềm hãm được đưa tay bắt được cái tay mềm kia.

Cái tay nhỏ của Đinh Thụy Tuyết bị bàn tay nóng rực của hắn nắm thật chặt, trong lòng kích động nhảy dựng "Thình thịch", huyết sắc lập tức xông lên mặt. Nàng thẹn thùng dùng tay kia che gò má đỏ ửng, miệng lưỡi có chút khô hanh kêu: "Biểu ca!"

Hiên Viên Húc nghe được âm thanh, đột nhiên mở to mắt, lộ ra đôi mắt đen như mực vừa mới bị lông mi che khuất. Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, trên mặt có vẻ chán ghét chợt lóe lên.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, hắn nằm trên giường hôn mê nhiều ngày như vậy độc thương giống như căn bản không hề tồn tại, sau đó hắn lập tức cầm lấy khăn, bắt đầu hung hăng chà lau bàn tay, cảm giác giống như đụng vào cái gì không sạch sẽ.

Bị hắn lạnh lùng nhìn thẳng, trái tim của Đinh Thụy Tuyết lạnh đi phân nửa, nhìn vẻ mặt hắn chán ghét lau chùi bàn tay, tay đang bùm mặt của nàng dần dần bỏ xuống, trong mắt có gì đó lấp lánh đang lóe lên. "Biểu ca!"

Trên người của Hiên Viên húc, có một loại phong cách tôn quý bẩm sinh, cộng thêm bề ngoài của hắn kiêu ngạo tuần mã, tính tình cường thế khí phách, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm, đó là người khác liều mạng đi học cũng học không được. Đây cũng là Đinh gia đại tiểu thư luôn luôn cao cao tại thượng vì cái gì nguyện ý ở trước mặt hắn bỏ xuống kiêu ngạo, hóa thân thành Giải Ngữ khổ sở động lòng người. Chỉ có nam nhân như vậy mới có tư cách làm cho nàng ái mộ, làm cho nàng thần phục, làm cho nàng nhiệt huyết sôi trào. Trong đầu nàng có ham muốn mãnh liệt chinh phục hắn mà trước giờ chưa từng có!

"Tại sao là người? Người hầu trong phòng của ta đâu?" Sắc mặt Hiên Viên Húc thâm trầm, cũng không thèm nhìn nàng một cái, chỉ coi nàng là thứ trang trí, nhàn nhạt hỏi một câu. Bởi vì thân thể hắn bị độc thương nghiêm trọng, để cho hắn nhanh chóng khôi phục như cũ, thái y và sư huynh từ Viêm Dương cốc chạy tới kê cho hắn mấy vị thuốc có tác dụng kết hợp làm cho người ta an thần, nếu không chỉ bằng Đinh Thụy Tuyết, đừng mơ tưởng đụng đến hắn! Chưa đi vào phòng đã bị hắn ném ra rồi.

Hiện tại hắn cũng không thể nói rõ nguyên nhân gì, kể từ sau khi biết Sính Đinh chết là vì Chương Mỹ Ngọc một lòng muốn gả cho hắn gây ra, hắn đối với những cô gái muốn gả cho hắn, những cô gái muốn khai du hắn, nhìn từ xa thì không sao cả, chỉ cần đến gần hắn hoặc là không cần thận đụng phải, hắn có cảm giác giống như đối phương là kẻ thù, có một ý muốn trừ khử mãnh liệt. Hơn nữa những cô gái trên người có đủ loại hương thơm nồng nặc làm cho dạ dày hắn không ngừng quay cuồng, ghê tởm muốn ói.

Lúc này, Đinh Thụy Thù một mực giằng co với Lý Tịnh Lý Anh ở bên ngoài xông vào, nàng vui mừng khi thấy Hiên Viên Húc đã tỉnh lại, nũng nịu hô:

"Biểu ca!" Sau đó giống như động vật xương sụn, đỡ tỷ tỷ nàng, đặt mông liền muốn ngã xuống mép giường

"Không cần!" Lý Tĩnh Lý Anh nóng nảy hô lên, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Chậm đã!" Hiên Viên Húc lạnh lùng ngăn lại nàng, giật giật khoe miệng ngoài cười nhưng trong không cười, mắt sáng uy nghiêm nhìn Lý Tĩnh Lý Anh, trầm giọng nói: "Còn không mời hai vị tiểu thư đi ra bên ngoài ngồi! Để cho nữ tử như biểu tiểu thư ở chung với nam nhân trong phòng, các người muốn tạo phản? Hay là hai người các người sắc dám che trời, muốn kết hôn với biểu tiểu thư?" Nói xong hần bỗng nhiên tựa đầu nghiêng qua một bên, giống như đang cực lực nhấn nãi cái gì đó

Lý Tĩnh Lý Anh không dám trả lời, sợ tới mức liều mạng lắc đầu, không cần, bọn họ chính là có sắc tâm cũng không có sắc dám!

Gương mặt trắng noãn của Đinh Thụy Tuyết lập tức giống như dính thuốc màu đỏ, nàng nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ vô trù của Hiên Viên Húc, muốn nhìn ra một chút manh mối, lại chỉ nhìn thấy một bên mặt rung động lòng người và lông mi thật dài của hần

"Biểu tiểu thư, xin mời!" Mặt Lý Tĩnh Lý Anh không chút thay đổi đưa tay làm động tác thỉnh. Nếu như nữ tử khác khải du gia như vậy, bọn họ đã sớm ném các nàng ra, cũng không nề mặt người nào, năm lần bảy lượt cứ là hai người mà Vương gia và vương phi giao phó, bọn họ cũng không dám thất lễ. Nhưng so sánh với lửa giận của gia, ngay cả thiên vương lão tử bọn họ cũng đánh bạo đắc tội một phen

Đinh Thụy Thủ nhanh nhẹn xoay xoay con mắt, dậm chân, trách móc giống như làm nũng: "Biểu ca! Là cô cô bảo chúng ta đến chăm sóc biểu ca, mấy cái người này đều là nam nhân cao lớn thô kệch, bọn họ làm sao có thể cẩn thận bằng ta với tỷ tỷ được?"

Lý Tĩnh Lý Anh giật giật khoe miệng, bộ mặt vô tội, ai cao lớn thô kệch? Những tiểu nương tử gặp qua bọn họ đều nói bọn họ rất anh tuấn tiêu sái!

Hiên Viên Húc âm thầm hít một hơi, đè xuống cảm giác buồn nôn trong lồng ngực, xoay đầu lại, nhìn về phía hai tỷ muội, lãnh ý trong mắt cũng che đậy không nổi nữa: "Đi ra ngoài, đừng để ta nói lần thứ hai!"

Tỷ muội Đinh gia ngạc nhiên nhìn hần, giống như không biết hần. Biểu ca bởi An vương phi trở về nhà mẹ đẻ, biểu hiện luôn luôn phong độ, ôn tồn nho nhã, đối với biểu tỷ muội các nàng cũng cười đến hoà hợp êm thấm. Ít ngày trước, An vương phi cùng với bọn họ tới thăm hần, hần cũng biểu hiện ôn hợp hữu lễ, chưa bao giờ như ngày hôm nay, nhẫn tâm trực tiếp đuổi người đi

Lý Tĩnh Lý Anh giống như gắn mô tơ vào mông, cũng bất chấp cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, nở nụ cười, liền kéo hai tỷ muội đi ra ngoài viện

"A! Người dám đụng ta, nô tài chết bầm! Bản tiểu thư sẽ nói với cô cô và dượng chém đầu người!" Đinh nhị tiểu thư cao giọng gào thét, không một chút nào giống tiểu thư khêu các

Chém cũng được, chỉ cần cô đừng nói ta đụng cô, nhất định phải cưới cô là được! Hai thị vệ không ngừng nói thầm trong lòng.

"Buông ta ra, đừng đụng ta." Đinh đại tiểu thư đầu với nữ nhân bách chiến bách thắng, bây giờ đầu với nam nhân không thêm điểm xia tới mình, nàng cũng chỉ có thể nói suông thôi.

Ta đây cũng không muốn đụng cô, vấn đề là không động vào cô...cô lại không đi! Về mặt hai thị vệ khổ đại cừu thâm, nhưng trong lòng lại cực kỳ phiền muộn.

Đến khi không nghe được âm thanh của hai tỷ muội kia, Hiên Viên Húc mới từ trong lồng ngực phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt hơi trắng bệch có chuyển biến tốt một chút. Không cần phải nói hần cũng biết, mẫu phi sợ hần có một ngộ nhờ, muốn hần kết hôn thật nhanh, tâm tư gấp hơn cắt. Thế nhưng công khai hoặc ám chỉ, để cho con gái các đại thần đến Bát Tiên quá hải với hần, mỗi người một thủ đoạn. Không câu nệ là ai, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, chỉ cần thành công làm cho hần vui vẻ, sẽ là thể từ phi mới ra lò kiêm luôn vợ của Chân Uy tướng quân

Cho nên gần đây cả đám Tiểu Nam không chịu nổi, mọi người đều là bộ mặt u oán. Con gái của các đại thần cùng với các cô gái thân thích làm bọn họ phiền chết đi được, cứ như vậy mãi, bọn họ chưa kịp da ngựa bọc thây dừng mãnh hy sinh trên chiến trường đã uất ức chết dưới hương khí của nữ nhân, vậy sau khi bọn họ chết đi có mặt mũi nào để gặp Sính Đinh?

Ban đêm, trên mặt tuyết không có trăng sáng, trong bóng đêm làm nổi bật hai bóng người triền đầu không nghỉ, trong lúc nhất thời vô công hai người bắt phân cao thấp, đúng là nan xá nan phân. Từng đạo chường phong sắc bén bắn ra bốn phía, kích thích tuyết động trên mặt đất bay đầy trời, rất hùng vĩ!

Một người trong đó đánh lên, vọt tay phải ấn vào bên hông, "Bá" một tiếng vang nhỏ, rút từ bên hông ra một nhuyễn kiếm, ngay sau đó nhẹ nhàng run lên, mũi kiếm tuyết sắc chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng lóng lánh, nhuyễn kiếm vốn được hần sử dụng làm đai lưng thoảng chốc ưỡn lên thẳng tắp sắc bén.

Hần lười biếng nói: "Thanh Diên công tử! Lấy binh khí ra đánh một trận, như thế nào?" Nói xong tiện tay đâm nghiêng kiếm quang Tuyết sắc ra ngoài, thanh kiếm run rẩy một cái hoàn mỹ, có vẻ như tùy ý và không chút để ý.

"Hết sức vui lòng!" Người được hần gọi là Thanh Diên công tử tươi cười, âm thanh dịu dàng động lòng người lại có từ tính: "Có thể cùng đệ nhất sát thủ 'Phiêu Hương Các' 'Y Nhân Phiêu Hương' đấu một trận, vô cùng vinh hạnh! Nhất định theo đến cùng!" "Đề.." chữ còn chưa nói hết, hần đột nhiên hấp khí nhanh chóng lui về phía sau ba bước, trong nháy mắt trên tay xuất hiện thêm một cây quạt đen nhánh tỏa sáng, ngăn cản đầu kiếm xông tới. Cây quạt đen tuyền này không biết được làm bằng chất liệu gì, khi Tuyết Sắc chiếu rọi xuống phản xạ ra ánh sáng lạnh lùng.

"Y Nhân Phiêu Hương" vui vẻ cười một tiếng, kiếm trong tay lại gió nổi mây phun: "Không hổ là Thanh Diên công tử danh chấn thiên hạ, cái gì cũng

không gạt được con mắt của người."

Thanh Diên công tử chẳng những có phụ thân là một Võ Lâm Minh Chủ, hơn nữa có một mẫu thân phong hào "Ninh Ngọc huyện chủ", mặc dù mẹ hắn không phải là hoàng tộc Hiến Viên chân chính, nhưng thân phận cũng coi như cao quý bất phàm, cho nên thân phận của Thanh Diên công tử trong giang hồ có chút đặc biệt.

Hơn nữa người này từ nhỏ đã văn võ kiêm tu, giờ liền thông tuệ vô cùng, lớn lên càng thêm kinh tài tuyệt diệu, võ công cao cường, rất có chân truyền của cha hắn Thượng Quan Mộc. Nghe nói năm đó hắn vẫn chưa đủ mười lăm tuổi từng lấy một cây Ô Phiến* đuổi giết các chủ "Lạc Hoa Phiêu Hương". Thắng bại như thế nào tất nhiên không ai biết, nhưng hắn còn sống, Lạc Hoa Phiêu Hương cũng không có chết. Từ đó về sau tên tuổi của Thanh Diên công tử liền một đường đi lên, với lại kèm theo dung mạo tuấn mỹ giống như trích tiên của hắn càng lúc càng phóng ra tia sáng kỳ dị

*Quạt đen

"Ta coi như là người đang khen ngợi ta đi!" Thanh Diên công tử khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bằng quơ

"Hừ!" Y Nhân Phiêu Hương lạnh lùng hừ một tiếng, trong âm thanh mang theo một tia sát khí hung ác, nhìn bằng nửa con mắt: "Thượng Quan Vân, người đã biết thân phận của ta, vậy thì không thể lưu người lại nữa, chuẩn bị chịu chết đi!" Nói xong cổ tay hung hăng run lên, nhuyễn kiếm trong tay nàng bạo xuất ngàn vạn ánh sáng, đánh tới Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân thu lại ý cười quen thuộc trên mặt, trong mắt tinh quang chớp lóe, vung Ô Phiến lên, một mảnh trầm hắc ngăn cản kiếm quang, chưởng phong đảo qua, mang theo bông tuyết và băng thạch trên mặt đất, toàn bộ đánh tới Y Nhân Phiêu Hương. Cùng lúc đó hắn tốt thương tốt lượng mở miệng nói: "Thẩm Y Nhân, ta không đối địch với người, kêu đánh kêu giết cũng mất phong nhã, có thể ngồi xuống nói chuyện hay không?"

"Xích!" Thẩm Y Nhân vung chưởng lên, chưởng phong mạnh mẽ phát ra những bông tuyết và băng thạch đang vây quanh mình, khinh thường cười khẩy, thể công trong tay không giảm, chiêu chiêu sát chiêu, chiêu chiêu trí mệnh, "Phong nhã cái rắm, hai chúng ta là mèo với chuột, quan với cường đạo, một đôi thiên địch, nói? Bông vải đàn hồi à?"

Thượng Quan Vân quơ múa Ô Phiến trong tay, kéo ra từng đạo kinh phong. Hắn hạ xuống vững vàng, chân khí toàn thân phát động, áo bào bên ngoài người tung bay phát phới, tự nhiên tùy ý hóa giải từng sát chiêu cay độc tàn nhẫn của Thẩm Y Nhân, "Không nói cũng được, vậy người muốn dẫn nàng đi nơi nào?" Trong lời nói của hắn không hoàn toàn thoải mái, trên mặt mang theo chút thận trọng

"Dính líu gì đến người?" Thẩm Y Nhân lười biếng trả lời hắn, ngón tay nhỏ nhắn tùy ý gõ gõ thân nhuyễn kiếm, ánh sáng như tuyết chợt hiện, một đợt sóng nổi tiếp một đợt sóng hung hãn bá đạo tấn công, làm cho người ta ứng phó không nổi

Hai tháng trước người này tìm đến các nàng, vẫn len lén đi theo sau bọn họ, không cùng hắn đối địch ngay mặt là muốn để cho hắn biết thức thời, tự mình bỏ đi, đừng bắt lão nương phải đuổi người! Ai ngờ hắn lại to gan lớn mật như vậy, muốn dưới mi mắt của Thẩm Y Nhân nàng trộm hương yểu ngọc, quả thật là ông Thọ chán sống muốn thất cổ rồi!

"Chuyện của nàng chính là chuyện của ta! Bản công tử còn trông nom được!" Thẩm Y Nhân giống như gió chợt nổi lên thổi gọn lăn tăn một hồ nước mùa xuân, trông mắt đen của Thượng Quan Vân hơi trầm xuống, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc, trong nháy mắt vẻ ôn hòa nhẹ nhõm vừa rồi không còn bóng dáng. Chiêu thức của hắn đột nhiên thay đổi, nước chảy mây trôi hóa thành sát chiêu nghênh diện. Hắn phòng thủ nước không ngấm qua được sau đó thoáng chốc biến thành công kích như gió bão mưa rào, Ô Phiến kéo ra từng trận gió sắc bén trên đất, sát khí từng trận!

"Khẩu khí thật lớn! Nhiều lời vô dụng, chịu thua đi!" Thẩm Y Nhân lạnh lùng nói, nhuyễn kiếm trong tay đâm tới, vẽ ra hình bông hoa, ngăn cản công kích của Thượng Quan Vân, đồng thời dúi đẹp thật dài mạnh mẽ đá vào Thượng Quan Vân

Trong nháy mắt thân thể của Thượng Quan Vân bắn lên giữa không trung, tránh được chân dài có khả năng đập tan núi của Thẩm Y Nhân. Hắn vẩy Ô Phiến, cười ngạo nghễ, trong mắt phượng đen nhánh thân thái rực rỡ, trả lời: "Bản công tử cũng đang có ý đó!"

Hai người đều là người xuất sắc trong thế hệ thanh niên chốn giang hồ, võ công cũng ngang nhau, mỗi người mỗi vẻ, chính là Kỳ Phùng Dịch Thủ, thể lực ngang nhau. Hai người đều muốn dựa vào võ công cao cường để chế phục đối phương, đồng thời trong lòng lại có cảm giác tâm tương tức ý, nhất thời không ngừng đánh nhau kịch liệt

Đang lúc ấy thì, vùng lân cận có một tiếng gọi vô cùng lo lắng truyền đến: "Y Nhân, Y Nhân, tỷ ở đâu?" Dưới bóng đêm, trên ánh sáng nhạt của đất tuyết, một bóng đen chậm rãi tập tễnh từ phía trước đi tới, trên tay nàng không có đèn cũng không có đuốc, chỉ là cẩn thận từng li từng tí di chuyển hai chân trên mặt tuyết, lo lắng không yên đưa mắt nhìn bốn phía

Trong nháy mắt, hai người đang đánh nhau cực kỳ ăn ý đột nhiên dừng tay, sau đó ở trong màn đêm liếc nhau một cái, ý tứ của ánh mắt kia chỉ có bọn họ hiểu. Thiên địch sao? Ai đã nói, người hiểu rõ người nhất luôn là kẻ thù của người.

Thẩm Y Nhân tiêu sái quần nhuyễn kiếm ngang hông, ẩn ở trong thất lưng, sau đó chỉnh sửa quần áo, lấy bàn tay vuốt vuốt mái tóc đen tuyền lộn xộn, mặt mỉm cười đáp lại: "Sinh Đình, ta ở trong này, muội đừng cử động, ta liền đi qua!" Nói xong cũng không thèm nhìn tới Thượng Quan Vân một cái, trực tiếp bước nhanh về phía Sinh Đình

Đôi mắt đen như mực của Thượng Quan Vân dịu dàng không chớp mắt nhìn Sinh Đình cách đó không xa, như một hồ sâu âm u, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, chợt chậm rãi đi tới các nàng. Rốt cuộc có thể quang minh chính đại nhìn nàng rồi! Lúc trước không tìm được bọn họ, tâm tình hắn u buồn, lo lắng xan phong lộ túc, sợ nàng sống khổ cực, nàng có ăn no có ngủ ngon hay không? Có gặp nguy hiểm gì hay không, Thẩm Y Nhân có bảo vệ nàng được không? Đợi đến lúc hắn nhọc lòng tìm thấy các nàng, Thẩm Y Nhân lại không cho phép hắn đến gần nàng nữa

bước, hung hăng giống như gà mẹ bảo vệ gà con, ép một người luôn luôn phụng hành quân tử động khẩu bất động thủ, một nam nhân tốt không đầu cũng như nhân như hân cũng chỉ có thể dùng vũ lực giải quyết.

Sinh Đinh mặc quần áo thêu hoa, khoác áo choàng có mũ lớn, phần lớn khuôn mặt nhỏ nhắn đều giấu trong mũ, một đôi mắt sáng ngời lấp lánh. Nàng kỳ quái nhìn Thẩm Y Nhân, nghi hoặc hỏi: “Tỷ làm cái gì vậy? Giật mình thức dậy cũng không trông thấy bóng dáng của tỷ đâu?”

Rằm tháng tám hôm đó, nàng đụng phải Tần Giác vốn nên ở kinh thành. Mặc dù nàng thay đổi nhiều, có thể Tần Giác không nhận ra nàng, nhưng nàng cũng không muốn mạo hiểm như vậy! Sau khi trở về Cảnh phủ, ba người lập tức lưu luyến không rời cáo biệt người nhà Cảnh gia, trong đêm rời khỏi thành Cổ Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56-2: Có trò hay để nhìn (2)

Đinh Thụy Thù! Ngươi. . . .” Sắc mặt Lâm Phương Nương khó coi, lúng túng quần bách, mặt đỏ lên, tay ngọc vất thật chặt chiếc khăn trong tay, “Ngươi!” nửa ngày cũng không tìm được từ nào để hạ câu. Nàng so với hai nữ tử trước mặt quả thật được tính là người ngoài, cũng không dám tùy tiện đắc tội với bọn họ, bởi vì An Thân Vương phi là cô ruột của bọn họ

“Hừ! Tốt lắm! Muội muội, cần gì cùng loại người không biết xấu hổ này lãng phí miệng lưỡi, không được mất thân phận, chúng ta vào trong xem biểu ca đi!” Đinh Thụy Tuyết liếc Lâm Phương Nương đang đỏ mặt một cái, lôi kéo bàn tay của muội muội liền muốn tiến vào Thanh Ngọc hiên. Bọn họ xuất thân Đinh gia vọng tộc hưng dương trăm năm, Đinh gia chẳng những xuất ra hiền quý Đinh vương phi, trong tộc cũng không ít nữ tử gả vào nhà cao cửa rộng, từ nhỏ tất cả bọn họ đã được đào tạo để chuẩn bị gả vào gia đình hiển hách

Lần này bọn họ đến An Thân Vương phủ, một là vì thăm cô cô và biểu ca, hai là được cha mẹ âm thầm dẫn dò, tìm mọi cách gả vào vương phủ, dùng cái này cũng cố vinh dự và địa vị của gia tộc, bảo vệ Đinh gia nhiều đời vinh hoa phú quý. Hai nữ tử làm việc này là tình thế bất buộc, huống chi còn có Đinh vương phi ủng hộ mạnh mẽ. Bọn họ đã sớm âm thầm thương lượng xong, hai tỷ muội cùng nhau cố gắng, mặc kệ bất kỳ người nào được gả cho biểu ca, đều phải nạp người còn lại làm trắc phi. Tỷ muội hai người noi theo Nga Hoàng Nữ Anh, cộng hầu nhất phu, chẳng phải vẹn toàn đôi bên!

“Cũng không biết là ai không biết xấu hổ!” Tiểu Cẩn bên cạnh không phục nhỏ giọng thầm thì một câu.

“Bốp bốp!” Hai tiếng bập tay thanh thúy vang lên, âm thanh kia làm cho người ta nghe mà tê dại cả da đầu, gương mặt xinh đẹp của Tiểu Cẩn nhất thời sưng đỏ lên

“A! A!” Nàng che gò má sưng đau sợ hãi kêu lên hai tiếng, trong mắt nhanh chóng xông lên lệ nóng, nàng không dám tin nhìn chằm chằm Đinh đại tiểu thư đang làm như không có chuyện gì xảy ra. Người kia lại nhún lông mày được vẽ tỉ mỉ lên, gờ bàn tay vì dùng lực quá mạnh nên tê dại, không ngừng thờ ra, liếc xéo nàng lạnh lùng nói: “Thế nào? Ăn tát như vậy đủ chưa?”

Tiểu Cẩn vội vàng quay đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Lâm Phương Nương, lại đột nhiên buồn bã khóc lên: “Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ không mặt mũi sống!” Nàng luôn luôn rất được Lâm Phương Nương tín nhiệm, trong đám nha đầu ở Lâm phủ cũng là người đứng nhất, đã khi nào bị bắt nạt như vậy.

“Vây kẻ tiện tì như ngươi liền chết đi! Một nô tài lại dám kiêu căng nói lung tung, bản tiểu thư liền thay tiểu thư nhà ngươi dạy bảo ngươi thật tốt!” Vẻ mặt Đinh Thụy Tuyết cười nhạt, chẳng hề để ý quan sát móng tay đỏ tươi của mình, lại nhẹ nhàng thổi một hơi vào bàn tay mềm mại.

“Tỷ tỷ, tỷ nên để cho ta tới đánh, tay của tỷ cũng không phải là dùng để đánh loại nô tài này!” Đinh nhị tiểu thư chẳng hề để ý cười hi hi.

Lâm Phương Nương bị hai tỷ muội kiêu ngạo này làm tức giận hoa mắt, hận không thể xé nát khăn gấm trong tay. Nàng cũng không phải quả hồng mềm, cao giọng nói: “Các ngươi thật quá mức, ta muốn đi nói cho vương phi, nha hoàn của ta không phải ai cũng có thể đánh?”

“Đi nha, đi nha! Có muốn bản tiểu thư sai người đưa ngươi tới cô cô hay không?” Đinh Thụy Thù dùng khăn che miệng cười khê, bộ dáng vô cùng hài lòng

“Hừ! Không biết điều! Ngươi nên cảm tạ bản tiểu thư đã giúp ngươi quản giáo nha đầu.” Đinh Thụy Tuyết ngửa cao đầu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống liếc nhẹ Lâm Phương Nương, từ trong lỗ mũi khinh thường hừ một tiếng. Ngay sau đó quay đầu nhìn Tiểu Cẩn đang bụm mặt giống như đang nhìn một con kiến: “Đừng để bản tiểu thư nhìn thấy ngươi, nếu không, gặp ngươi một lần đánh ngươi một lần, Hừ! Chim sẻ mà cũng muốn bay lên đầu cành, bằng ngươi mà cũng muốn!”

Nói xong cũng không quan tâm sắc mặt Lâm Phương Nương như thế nào, thị uy liếc mắt nhìn Tiểu Nam Tiểu Bắc và hai thị vệ khác đang đứng trước cửa một cái, kéo muội muội đáng yêu thướt tha mềm mại tiêu sái đi vào Thanh Ngọc hiên

Tiểu Nam Tiểu Bắc không khỏi vỗ trán thờ dài, sức lực chiến đấu của hai tỷ muội này quả thật không thể khinh thường! Lại có khẩu lệnh của Vương Gia và Vương phi, bọn họ cũng không tiện cản trở đến cùng, cứ để cho thế tử gia tự mình gạt bỏ đau đầu đi!

Bọn họ đồng tình liếc nhìn bại tướng dưới tay tỷ muội Đình gia, tốt bụng cúi đầu xuống, không đành lòng tận mắt chứng kiến khuôn mặt vụn vỡ dử tợn của Lâm tiểu thư, như vậy để cho bọn họ gặp ác mộng còn tốt hơn!

Bên cạnh chiếc giường trong Thanh Ngọc hiên, Đình Thụy Tuyết khom người, về mặt dịu dàng thương tiếc, chớp mắt một cái cũng không chớp, ngưng mắt nhìn nam tử tuấn mỹ đang ngủ say trên giường, trong lòng ngàn vạn lần tự nói với mình: ta nhất định phải gả cho chàng, ta chịu nhiều đau khổ như vậy, thuở nhỏ chăm học cầm kỳ thư họa, phụ thân còn thỉnh người dạy dỗ ta tỉ mỉ hơn nữa, tất cả những cố gắng của ta, cũng là vì tương lai có thể xứng với chàng, có lẽ một ngày nào đó ta có thể làm cho chàng thích ta.

Mấy lần trước vương phi cô cô đều đích thân cùng với nàng sang đây thăm biểu ca, chính là cô động nàng, để cho nàng cố gắng tìm cơ hội bắt được trái tim của biểu ca. So với những thiên kim tiểu thư không biết gì kia, nàng và muội muội thật sự là chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Nghĩ tới những thứ này, khóe miệng nàng không khỏi lộ ra nụ cười có chút đắc chí vừa lòng, nghĩ đến cuối cùng sẽ có một ngày biểu ca thuộc về nàng, nhìn khuôn mặt như đao khắc của hắn, ngũ quan tinh mỹ không thể soi mói, nàng không kìm lòng được vươn bàn tay mềm mại ra xoa mặt của hắn.

Hiên Viên Húc đang ngủ cảm giác có một bàn tay mềm mại ở trên trán của mình, nhẹ nhàng lướt qua mặt, man mát lạnh lạnh rất thoải mái, giống như là Sính Đình tinh nghịch cùng hắn chơi đùa. Hắn không kiềm hãm được đưa tay bắt được cái tay mềm kia.

Cái tay nhỏ của Đình Thụy Tuyết bị bàn tay nóng rực của hắn nắm thật chặt, trong lòng kích động nhảy dựng "Thình thịch", huyết sắc lập tức xông lên mặt. Nàng thẹn thùng dùng tay kia che gò má đỏ ửng, miệng lưỡi có chút khô hanh kêu: "Biểu ca!"

Hiên Viên Húc nghe được âm thanh, đột nhiên mở to mắt, lộ ra đôi mắt đen như mực vừa mới bị lông mi che khuất. Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, trên mặt có vẻ chán ghét chợt lóe lên.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, hắn nằm trên giường hôn mê nhiều ngày như vậy độc thương giống như căn bản không hề tồn tại, sau đó hắn lập tức cầm lấy khăn, bắt đầu hung hăng chà lau bàn tay, cảm giác giống như đụng vào cái gì không sạch sẽ

Bị hắn lạnh lùng nhìn thẳng, trái tim của Đình Thụy Tuyết lạnh đi phân nửa, nhìn về mặt hắn chán ghét lau chùi bàn tay, tay đang bụm mặt của nàng dần dần bỏ xuống, trong mắt có gì đó lấp lánh đang lóe lên. "Biểu ca!"

Trên người của Hiên Viên húc, có một loại phong cách tôn quý bẩm sinh, cộng thêm bề ngoài của hắn kiêu ngạo tuấn mã, tính tình cường thế khí phách, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm, đó là người khác liệu mạng đi học cũng học không được. Đây cũng là Đình gia đại tiểu thư luôn luôn cao cao tại thượng vì cái gì nguyên ý ở trước mặt hắn bỏ xuống kiêu ngạo, hóa thân thành Giải Ngữ khổ sở động lòng người. Chỉ có nam nhân như vậy mới có tư cách làm cho nàng ái mộ, làm cho nàng thần phục, làm cho nàng nhiệt huyết sôi trào. Trong đầu nàng có ham muốn mãnh liệt chinh phục hắn mà trước giờ chưa từng có!

"Tại sao là ngươi? Người hầu trong phòng của ta đâu?" Sắc mặt Hiên Viên Húc thâm trầm, cũng không thèm nhìn nàng một cái, chỉ coi nàng là thứ trang trí, nhàn nhạt hỏi một câu. Bởi vì thân thể hắn bị độc thương nghiêm trọng, để cho hắn nhanh chóng khôi phục như cũ, thái y và sư huynh từ Viêm Dương cốc chạy tới kê cho hắn mấy vị thuốc có tác dụng kết hợp làm cho người ta an thần, nếu không chỉ bằng Đình Thụy Tuyết, đừng mơ tưởng đụng đến hắn! Chưa đi vào phòng đã bị hắn ném ra rồi.

Hiện tại hắn cũng không thể nói rõ nguyên nhân gì, kể từ sau khi biết Sính Đình chết là vì Chương Mỹ Ngọc một lòng muốn gả cho hắn gây ra, hắn đối với những cô gái muốn gả cho hắn, những cô gái muốn khai du hắn, nhìn từ xa thì không sao cả, chỉ cần đến gần hắn hoặc là không cần thận trọng phải, hắn có cảm giác giống như đối phương là kẻ thù, có một ý muốn trừ khử mãnh liệt. Hơn nữa những cô gái trên người có đủ loại hương thơm nồng nặc làm cho dạ dày hắn không ngừng quay cuồng, ghê tởm muốn ói.

Lúc này, Đình Thụy Thủ một mực giằng co với Lý Tịnh Lý Anh ở bên ngoài xông vào, nàng vui mừng khi thấy Hiên Viên Húc đã tỉnh lại, nũng nịu hô: "Biểu ca!" Sau đó giống như động vật xương sụn, đồ tỷ tỷ nàng, đặt mông liền muốn ngã xuống mép giường

"Không cần!" Lý Tịnh Lý Anh nóng nảy hô lên, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Chậm đã!" Hiên Viên Húc lạnh lùng ngăn lại nàng, gật gật khóe miệng ngoài cười nhưng trong không cười, mắt sáng uy nghiêm nhìn Lý Tịnh Lý Anh, trầm giọng nói: "Còn không mời hai vị tiểu thư đi ra bên ngoài ngồi! Để cho nữ tử như biểu tiểu thư ở chung với nam nhân trong phòng, các người muốn tạo phản? Hay là hai người các người sắc dám che trời, muốn kết hôn với biểu tiểu thư?" Nói xong hắn bỗng nhiên tựa đầu nghiêng qua một bên, giống như đang cực lực nhấn nãi cái gì đó

Lý Tịnh Lý Anh không dám trả lời, sợ tới mức liệu mạng lắc đầu, không cần, bọn họ chính là có sắc tâm cũng không có sắc đảm!

Gương mặt trắng nõn của Đình Thụy Tuyết lập tức giống như dính thuốc màu đỏ, nàng nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ vô trù của Hiên Viên Húc, muốn nhìn ra một chút manh mối, lại chỉ nhìn thấy một bên mặt rung động lòng người và lông mi thật dài của hắn

"Biểu tiểu thư, xin mời!" Mặt Lý Tịnh Lý Anh không chút thay đổi đưa tay làm động tác thỉnh. Nếu như nữ tử khác khai du gia như vậy, bọn họ đã sớm ném các nàng ra, cũng không nề mặt người nào, năm lần bảy lượt cứ là hai người mà Vương gia và vương phi giao phó, bọn họ cũng không dám thất lễ. Nhưng so sánh với lửa giận của gia, ngay cả thiên vương lão tử bọn họ cũng đánh bạo đắc tội một phen

Đình Thụy Thủ nhanh nhẹn xoay xoay con mắt, dậm chân, trách móc giống như làm nũng: "Biểu ca! Là cô cô bảo chúng ta đến chăm sóc biểu ca, mấy cái người này đều là nam nhân cao lớn thô kệch, bọn họ làm sao có thể cẩn thận bằng ta với tỷ tỷ được?"

Lý Tịnh Lý Anh gật gật khóe miệng, bộ mặt vô tội, ai cao lớn thô kệch? Những tiểu nương tử gấp qua bọn họ đều nói bọn họ rất anh tuấn tiêu sái!

Chương 56-3: Có trò hay để nhìn (3)

Hiên Viên Húc âm thầm hít một hơi, đề xuống cảm giác buồn nôn trong lồng ngực, xoay đầu lại, nhìn về phía hai tỷ muội, lãnh ý trong mắt cũng che đậy không nổi nữa: "Đi ra ngoài, đừng để ta nói lần thứ hai!"

Tỷ muội Đình gia ngạc nhiên nhìn hấn, giống như không biết hấn. Biểu ca bồi An vương phi trở về nhà mẹ đẻ, biểu hiện luôn luôn phong độ, ôn tồn nho nhã, đối với biểu tỷ muội các nàng cũng cười đến hoà hợp êm thấm. Ít ngày trước, An vương phi cùng với bọn họ tới thăm hấn, hấn cũng biểu hiện ôn hợp hữu lễ, chưa bao giờ như ngày hôm nay, nhẵn tâm trực tiếp đuổi người đi

Lý Tịnh Lý Anh giống như gấn mô tơ vào mông, cũng bất chấp cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, nở nụ cười, liền kéo hai tỷ muội đi ra ngoài viện

"A! Người dám đụng ta, nò tài chết bầm! Bản tiểu thư sẽ nói với cô cô và dượng chém đầu người!" Đình nhị tiểu thư cao giọng gào thét, không một chút nào giống tiểu thư khuê các

Chém cũng được, chỉ cần cô đừng nói ta đụng cô, nhất định phải cưới cô là được! Hai thị vệ không ngừng nói thầm trong lòng.

"Buông ta ra, đừng đụng ta." Đình đại tiểu thư đấu với nữ nhân bách chiến bách thắng, bây giờ đấu với nam nhân không thềm điểm xia tới mình, nàng cũng chỉ có thể nói suông thôi.

Ta đây cũng không muốn đụng cô, vấn đề là không động vào cô...cô lại không đi! Về mặt hai thị vệ khổ đại cừu thâm, nhưng trong lòng lại cực kỳ phiền muộn.

Đến khi không nghe được âm thanh của hai tỷ muội kia, Hiên Viên Húc mới từ trong lồng ngực phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt hơi trắng bệch có chuyển biến tốt một chút. Không cần phải nói hấn cũng biết, mẫu phi sợ hấn có một ngộ nhờ, muốn hấn kết hôn thật nhanh, tâm tư gấp hơn gấp. Thế nhưng công khai hoặc ám chỉ, để cho con gái các đại thần đến Bát Tiên quá hải với hấn, mỗi người một thủ đoạn. Không câu nệ là ai, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, chỉ cần thành công làm cho hấn vui vẻ, sẽ là thế tử phi mới ra lò kiêm luôn vợ của Chấn Uy tướng quân

Cho nên gần đây cả đám Tiểu Nam không chịu nổi, mọi người đều là bộ mặt u oán. Con gái của các đại thần cùng với các cô gái thân thích làm bọn họ phiền chết đi được, cứ như vậy mãi, bọn họ chưa kịp da ngựa bọc thây dừng mảnh hy sinh trên chiến trường đã uất ức chết dưới hương khí của nữ nhân, vậy sau khi bọn họ chết đi có mặt mũi nào để gặp Sinh Đình?

Ban đêm, trên mặt tuyết không có trăng sáng, trong bóng đêm lăm lăm nổi bật hai bóng người triển đấu không nghỉ, trong lúc nhất thời võ công hai người bất phân cao thấp, đúng là nan xá nan phân. Từng đạo chưởng phong sắc bén bắn ra bốn phía, kích thích tuyết đọng trên mặt đất bay đầy trời, rất hùng vĩ!

Một người trong đó đánh lên, vọt tay phải ấn vào bên hông, "Bá" một tiếng vang nhỏ, rút từ bên hông ra một nhuyễn kiếm, ngay sau đó nhẹ nhàng run lên, mũi kiếm tuyết sắc chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng lóng lánh, nhuyễn kiếm vốn được hấn sử dụng làm đai lưng thoáng chốc ưỡn lên thẳng tắp sắc bén.

Hấn lười biếng nói: "Thanh Diên công tử! Lấy binh khí ra đánh một trận, như thế nào?" Nói xong tiện tay đâm nghiêng kiếm quang Tuyệt sắc ra ngoài, thanh kiếm run rẩy một cái hoàn mỹ, có vẻ như tùy ý và không chút để ý.

"Hết sức vui lòng!" Người được hấn gọi là Thanh Diên công tử tươi cười, âm thanh dịu dàng động lòng người lại có từ tính: "Có thể cùng đệ nhất sát thủ 'Phiêu Hương Các' 'Y Nhân Phiêu Hương' đấu một trận, vô cùng vinh hạnh! Nhất định theo đến cùng!" "Đề.." chữ còn chưa nói hết, hấn đột nhiên hấp khí nhanh chóng lui về phía sau ba bước, trong nháy mắt trên tay xuất hiện thêm một cây quạt đen nhánh tỏa sáng, ngăn cản đầu kiếm xông tới. Cây quạt đen tuyền này không biết được làm bằng chất liệu gì, khi Tuyệt sắc chiếu rọi xuống phản xạ ra ánh sáng lạnh lùng.

"Y Nhân Phiêu Hương" vui vẻ cười một tiếng, kiếm trong tay lại gió nổi mây phun: "Không hổ là Thanh Diên công tử danh chấn thiên hạ, cái gì cũng không gạt được con mắt của người."

Thanh Diên công tử chẳng những có phụ thân là một Võ Lâm Minh Chủ, hơn nữa có một mẫu thân phong hào "Ninh Ngọc huyện chủ", mặc dù mẹ hấn không phải là hoàng tộc Hiên Viên chân chính, nhưng thân phận cũng coi như cao quý bất phàm, cho nên thân phận của Thanh Diên công tử trong giang hồ có chút đặc biệt.

Hơn nữa người này từ nhỏ đã văn võ kiêm tu, giờ liền thông tuệ vô cùng, lớn lên càng thêm kinh tài tuyệt đỉnh, võ công cao cường, rất có chân truyền của cha hấn Thượng Quan Mộc. Nghe nói năm đó hấn vẫn chưa đủ mười lăm tuổi từng lấy một cây Ô Phiến* đuổi giết các chủ "Lạc Hoa Phiêu Hương". Thắng bại như thế nào tất nhiên không ai biết, nhưng hấn còn sống, Lạc Hoa Phiêu Hương cũng không có chết. Từ đó về sau tên tuổi của Thanh Diên công tử liền một đường đi lên, với lại kèm theo dung mạo tuấn mỹ giống như trích tiên của hấn càng lúc càng phóng ra tia sáng kỳ dị

"Ta coi như là người đang khen ngợi ta đi!" Thanh Diên công tử khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bằng quơ

"Hừ!" Y Nhân Phiêu Hương lạnh lùng hừ một tiếng, trong âm thanh mang theo một tia sát khí hung ác, nhìn bằng nửa con mắt: "Thượng Quan Vân, người đã biết thân phận của ta, vậy thì không thể lưu người lại nữa, chuẩn bị chịu chết đi!" Nói xong cổ tay hung hăng run lên, nhuyễn kiếm trong tay nàng bạc xuất ngàn vạn ánh sáng, đánh tới Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân thu lại ý cười quen thuộc trên mặt, trong mắt tinh quang chớp lóe, vung Ô Phiến lên, một mảnh trầm hắc ngăn cản kiếm quang, chưởng phong đảo qua, mang theo bông tuyết và băng thạch trên mặt đất, toàn bộ đánh tới Y Nhân Phiêu Hương. Cùng lúc đó hần tốt thương tốt lượng mở miệng nói: "Thẩm Y Nhân, ta không đối địch với người, kêu đánh kêu giết cũng mất phong nhã, có thể ngồi xuống nói chuyện hay không?"

"Xích!" Thẩm Y Nhân vung chưởng lên, chưởng phong mạnh mẽ phát ra những bông tuyết và băng thạch đang vây quanh mình, khinh thường cười khẩy, thể công trong tay không giảm, chiêu chiêu sát chiêu, chiêu chiêu trí mệnh, "Phong nhã cái rắm, hai chúng ta là mèo với chuột, quan với cường đạo, một đôi thiên địch, nói? Bông vải đàn hồi à?"

Thượng Quan Vân quơ múa Ô Phiến trong tay, kéo ra từng đạo kinh phong. Hần hạ xuống vững vàng, chân khí toàn thân phát động, áo bào bên ngoài người tung bay phát phới, tự nhiên tùy ý hóa giải từng sát chiêu cay độc tàn nhẫn của Thẩm Y Nhân, "Không nói cũng được, vậy người muốn dẫn nàng đi nơi nào?" Trong lời nói của hần không hoàn toàn thoải mái, trên mặt mang theo chút thận trọng

"Dính líu gì đến người?" Thẩm Y Nhân lười biếng trả lời hần, ngón tay nhỏ nhắn tùy ý gõ gõ thân nhuyễn kiếm, ánh sáng như tuyết chợt hiện, một đợt sóng nổi tiếp một đợt sóng hung hãn bá đạo tấn công, làm cho người ta ứng phó không nổi

Hai tháng trước người này tìm đến các nàng, vẫn len lén đi theo sau bọn họ, không cùng hần đối địch ngay mặt là muốn để cho hần biết thức thời, tự mình bỏ đi, đừng bắt lão nương phải đuổi người! Ai ngờ hần lại to gan lớn mật như vậy, muốn dưới mí mắt của Thẩm Y Nhân nàng trộm hương yểu ngọc, quả thật là ông Thọ chán sống muốn thất cổ rồi!

"Chuyện của nàng chính là chuyện của ta! Bản công tử còn trông nom được!" Thẩm Y Nhân giống như gió chợt nổi lên thổi gọn lăn tăn một hồ nước mùa xuân, trông mắt đen của Thượng Quan Vân hơi trầm xuống, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc, trong nháy mắt về ôn hòa nhẹ nhõm vừa rồi không còn bóng dáng. Chiêu thức của hần đột nhiên thay đổi, nước chảy mây trôi hóa thành sát chiêu nghênh diện. Hần phòng thủ nước không ngấm qua được sau đó thoáng chốc biến thành công kích như gió bão mưa rào, Ô Phiến kéo ra từng trận gió sắc bén trên đất, sát khí từng trận!

"Khẩu khí thật lớn! Nhiều lời vô dụng, chịu thua đi!" Thẩm Y Nhân lạnh lùng nói, nhuyễn kiếm trong tay đâm tới, vẽ ra hình bông hoa, ngăn cản công kích của Thượng Quan Vân, đồng thời dúi đẹp thật dài mạnh mẽ đá vào Thượng Quan Vân

Trong nháy mắt thân thể của Thượng Quan Vân bắn lên giữa không trung, tránh được chân dài có khả năng đập tan núi của Thẩm Y Nhân. Hần vẩy Ô Phiến, cười ngạo nghễ, trong mắt phượng đen nhánh thần thái rực rỡ, trả lời: "Bản công tử cũng đang có ý đó!"

Hai người đều là người xuất sắc trong thế hệ thanh niên chốn giang hồ, võ công cũng ngang nhau, mỗi người mỗi vẻ, chính là Kỳ Phùng Dịch Thủ, thể lực ngang nhau. Hai người đều muốn dựa vào võ công cao cường để chế phục đôi phương, đồng thời trong lòng lại có cảm giác tâm tương tiếc ý, nhất thời không ngừng đánh nhau kịch liệt

Đang lúc ấy thì, vùng lân cận có một tiếng gọi vô cùng lo lắng truyền đến: "Y Nhân, Y Nhân, tỷ ở đâu?" Dưới bóng đêm, trên ánh sáng nhạt của đất tuyết, một bóng đen chậm rãi tập tễnh từ phía trước đi tới, trên tay nàng không có đèn cũng không có đuốc, chỉ là cẩn thận từng li từng tí di chuyển hai chân trên mặt tuyết, lo lắng không yên đưa mắt nhìn bốn phía

Trong nháy mắt, hai người đang đánh nhau cực kỳ ăn ý đột nhiên dừng tay, sau đó ở trong màn đêm liếc nhau một cái, ý tứ của ánh mắt kia chỉ có bọn họ hiểu. Thiên địch sao? Ai đã nói, người hiểu rõ người nhất luôn là kẻ thù của người.

Thẩm Y Nhân tiêu sái quán nhuyễn kiếm ngang hông, ẩn ở trong thất lưng, sau đó chỉnh sửa quần áo, lấy bàn tay vuốt vuốt mái tóc đen tuyền lộn xộn, mặt mỉm cười đáp lại: "Sinh Đình, ta ở trong này, muội đừng cử động, ta liền đi qua!" Nói xong cũng không thèm nhìn tới Thượng Quan Vân một cái, trực tiếp bước nhanh về phía Sinh Đình

Đôi mắt đen như mực của Thượng Quan Vân dụ dằng không chớp mắt nhìn Sinh Đình cách đó không xa, như một hồ sâu âm u, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, chợt chậm rãi đi tới các nàng. Rốt cuộc có thể quang minh chính đại nhìn nàng rồi! Lúc trước không tìm được bọn họ, tâm tình hần u buồn, lo lắng xan phong lộ túc, sợ nàng sống khổ cực, nàng có ăn no có ngủ ngon hay không? Có gặp nguy hiểm gì hay không, Thẩm Y Nhân có bảo vệ nàng được không?... Đợi đến lúc hần nhọc lòng tìm thấy các nàng, Thẩm Y Nhân lại không cho phép hần đến gần nàng nửa bước, hung hăng giống như gà mẹ bảo vệ gà con, ép một người luôn luôn phụng hành quân tử động khẩu bất động thủ, một nam nhân tốt không đấu cũng như nhân như hần cũng chỉ có thể dùng vũ lực giải quyết.

Sinh Đình mặc quần áo thêu hoa, khoác áo choàng có mũ lớn, phần lớn khuôn mặt nhỏ nhắn đều giấu trong mũ, một đôi mắt sáng ngời lấp lánh. Nàng kỳ quái nhìn Thẩm Y Nhân, nghi hoặc hỏi: "Tỷ làm cái gì vậy? Giật mình thức dậy cũng không trông thấy bóng dáng của tỷ đâu?"

Rằm tháng tám hôm đó, nàng đụng phải Tàn Giác vốn nên ở kinh thành. Mặc dù nàng thay đổi nhiều, có thể Tàn Giác không nhận ra nàng, nhưng nàng cũng không muốn mạo hiểm như vậy! Sau khi trở về Cảnh phủ, ba người lập tức lưu luyến không rời cáo biệt người nhà Cảnh gia, trong đêm rời khỏi thành Cổ Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56-4: Có trò hay để nhìn (4)

Khi đó bọn họ đang nghỉ ngơi ở một gian khách điểm, Thẩm Y Nhân đột nhiên tra được chút dấu vết phụ mẫu thân của nàng để lại. Vì vậy bọn họ tìm hiểu cội nguồn, tìm kiếm thẳng đến Tây Nam Bình Thương Sơn này, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Làm cho Sính Đình và Thỉnh Vũ thất vọng không thôi, trong lòng âm thầm buồn bã dìm Thẩm Y Nhân, ngược lại Thẩm Y Nhân biểu hiện nhân nhật, giống như trong dự liệu. Từ trước đến giờ nàng không ôm ấp hy vọng gì cho nên cũng không tồn tại cái gọi là thất vọng

Thẩm Y Nhân kéo bàn tay nhỏ của nàng, mới phát hiện bàn tay nàng vô cùng lạnh lẽo, vội vàng cầm chặt tay nàng, thay nàng sưởi ấm, nhẹ giọng trách cứ: "Tại sao ra ngoài không mặc nhiều một chút? Ta chỉ ra ngoài xem xét một tý! Tại sao miệng thức dậy?"

"Ta mặc rất nhiều mà! Tinh lại phát hiện tý đi vắng, lo lắng tý gặp chuyện không may." Sính Đình cười trả lời nàng ta, ngay sau đó lại lo lắng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Tý có sao không?"

Thẩm Y Nhân mềm giọng an ủi nàng: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là nghe được một người kêu cứu mạng, ta tốt bụng ra đây xem một chút." Nàng bị trọng thương được Sính Đình cứu ở Bạch Vân am, từ đó về sau, Sính Đình thường xuyên lo lắng sẽ có người gây bất lợi với nàng. Điều này làm cho một sát thủ được người ta bồi dưỡng từ nhỏ, luôn luôn đọc lại độc văng như nàng cảm thấy ấm áp lạ thường

Nàng không biết cha mẹ của mình là ai, cũng chưa từng hưởng thụ qua khoảnh khắc Thiên Luân Chi Nhạc, bất luận là đối mặt với hình thức huấn luyện tàn nhẫn gì, cửa ải khó khăn tàn khốc hoặc là rơi vào khốn cảnh đường cùng gì, nàng luôn luôn một mình hăng hái chiến đấu, khổ sở vùng vẫy. Nếu không phải nàng thiên tư thông minh, cốt cách thanh kỳ, là một kỳ tài luyện võ hiếm thấy, nói không chừng đã đầu thai chuyển thế mấy lần rồi. Nghĩ tới Sính Đình tay trái gà không chặt, quan tâm nàng không một chút giả tạo, nàng sẽ cảm thấy trên thế gian này dù sao cũng còn một người luôn luôn nhớ thương lo lắng cho nàng, nàng cũng không phải là người không biết đau không biết thương, luôn luôn bị người khác tiện tay vứt bỏ như một quân cờ.

Nhìn bề ngoài Sính Đình có vẻ nhu nhược nhưng nội tâm cũng rất kiên cường, làm cho nàng luôn luôn thờ ơ với thế giới này cảm nhận được nhân thế phồn hoa, bốn mùa phong tình. Trước kia nàng cảm thấy cuộc sống quá đơn điệu, đời người quá nhàm chán té ra lại có thể muôn màu muôn vẻ như vậy, làm cho người ta không biết nên khóc hay cười. Nàng đã nhìn quen sinh tử vô thường, trong lòng luôn luôn lãnh ngạnh vô tình, đã sớm xem Sính Đình là người thân nhất của mình rồi.

Từ trước đến giờ nàng không hề cảm thấy Sính Đình không biết võ công là gánh nặng, và lại nàng thích hưởng thụ cảm giác có thể bảo vệ Sính Đình. Có vài người thân thủ bất phàm nhưng nội tâm lại hoang vu, chẳng hạn như nàng vậy, có thể đứng hàng đệ nhất sát thủ. Có vài người nhìn như không chịu nổi một kích, lại tràn đầy nhiệt tình đối với thế giới này, quý trọng cuộc sống mỗi ngày, có thể đạt được tâm nguyện nho nhỏ trong đáy lòng nàng sẽ vô cùng thỏa mãn, như Sính Đình vậy, bất luận cuộc sống hành hạ nàng ta như thế nào, trước sau nàng ta vẫn nhìn đến mặt ánh sáng tích cực.

Thẩm Y Nhân đã sớm âm thầm thế, chỉ cần Thẩm Y Nhân nàng còn sống trên cõi đời này một ngày, ai cũng đừng nghĩ tổn thương thân thể của Sính Đình

Sính Đình không biết suy nghĩ phức tạp của Thẩm Y Nhân trong thời gian ngắn này, chỉ vội vàng hỏi: "Có cứu được người kia không?" Sau đó kéo mũ che khuất mặt ra một chút, lộ ra gương mặt tuyệt sắc không gì sánh kịp, chuyển ánh mắt trong màn tuyết mỏng đánh giá người đáng thương kia, lại bắt ngờ đụng vào một đôi mắt đen dài thanh nhuận

Đôi môi đông lạnh có chút xanh tím của nàng khẽ nhếch, tròn to hai mắt nhìn đối phương một hồi lâu, mới khẽ kinh ngạc nói: "Mình Công tử?"

"Đúng! Người kêu cứu mạng chính là ta, đa tạ Thẩm đại hiệp ra tay cứu giúp." Ánh mắt Thượng Quan Vân mang theo kinh ngạc và si mê nhìn Sính Đình không rời mắt trong chốc lát, ngoài cười nhưng trong không cười, cười như không cười nhìn Thẩm Y Nhân

Lúc này Sính Đình một thân áo choàng đỏ tươi đẹp, gương mặt bị mũ che cũng không mang mặt nạ, khôi phục dung mạo xinh đẹp làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Ở trong bóng đêm, nàng nhìn sự vật gì cũng chỉ cố gắng nhìn đại khái, tất nhiên không biết con người sáng loáng của Thượng Quan Vân đã sớm in sâu dung mạo động phách của nàng vào đáy lòng. Ban đầu trong lòng không ngừng ái mộ nàng, bây giờ càng thêm khẳng định quyết tâm tuyên thệ chắc nịch đối với nàng

Thẩm Y Nhân hai tay ôm quyền trả lễ, mặt mày cong cong, lúm đồng tiền như hoa. Nàng ý vị sâu xa nhìn hắn một chút, có thâm ý khác nói móc: "Không dám! Thượng Quan công tử hay là Minh Công tử? Hay là Thanh Diên công tử nổi danh thiên hạ?" Trong lòng nàng lại cảm khái vạn phần, thật là hình ảnh khiến người ta kinh hi! Một là nhân vật tiêu biểu của võ lâm chính phái, Thượng Quan Vân con trai của minh chủ Thượng Quan Mộc; một là đệ nhất sát thủ của tổ chức ngầm 'Phiêu Hương Các', bộ dáng hai người trò chuyện với nhau thật vui, không thể không khiến cho người ta thôn thức cảm thán, trong chốn giang hồ quả nhiên là vĩnh viễn không có địch nhân!

Thượng Quan Vân sờ sờ bút Lương cao thẳng, vô cùng hối tiếc nói với Sính Đình: "Thật xin lỗi, tại hạ Thượng Quan Vân, lúc trước đi làm chút chuyện quan trọng, cho nên giấu giếm tên thật với mọi người, ta ở chỗ này bồi tội với mọi người, kính xin các vị tiểu thư đại nhân đại lượng, không so đo chấp nhất việc này của ta."

"Ồ!" Sính Đình có cũng được không có cũng được gật đầu một cái, thản nhiên cười với Thẩm Y Nhân bên cạnh, hoàn toàn không thèm để ý hắn là cái gì Minh công tử Âm công tử, cái gì tên giả tên thật.

Bộ dạng giống như không có chuyện gì xảy ra của nàng làm cho trong lòng Thượng Quan Vân này giờ vẫn luôn nhìn nàng chăm chăm nàng rất không có tư vị, nàng cũng không tức giận hẳn dùng tên giả để lừa nàng sao? Hay là trước giờ nàng không thêm để ý hẳn? Nhưng ý cười trên mặt hẳn vẫn như cũ, cứ chỉ ưu nhã không giảm

Thẩm Y Nhân đỡ Sính Đình, xoay người đi đến xe ngựa đậu trước mặt

Thượng Quan Vân bình thần ung dung đi theo các nàng, trong lòng lại hâm mộ đối kỵ oán hận Thẩm Y Nhân, chỉ có thể âm thầm tưởng tượng người đỡ Sính Đình là hẳn! Hai tay chấp sau lưng liên tục tỏa nhiệt ngứa ngáy, hẳn cũng muốn đỡ giai nhân có được hay không? Hẳn còn có thể vô cùng dễ dàng ôm nàng, công nàng, không để cho chân nhỏ đáng yêu của nàng dính một chút băng tuyết, đi bao xa đều được, hẳn rất dễ nói chuyện, không xoi mói!

Lúc này bọn họ đang ở sườn núi Bình Thuong, Thẩm Y Nhân ngừng xe ngựa ở nơi tránh gió. Cái này đương nhiên không phải chiếc xe ngựa nhỏ trước kia. Bởi vì nhất định phải tới Tây Nam xa xôi điều tra tình hình, nàng cố ý tìm người giỏi tay nghề tỉ mỉ chế tạo một chiếc xe ngựa đặc biệt một chút. Bên trong xe có thể nằm có thể ngồi, còn có một lò than nhỏ, cấu tạo chi tiết đều là nàng và Sính Đình tự mình thiết kế, dĩ nhiên Thính Vũ cũng phát biểu không ít cao kiến. Mặc dù xe này tốn hao bạc làm cho Thính Vũ thịt đau không dứt, hô to quá mắc! Nhưng Thẩm Y Nhân không quan tâm, nếu như một thân một mình lên đèn, xan phong lộ tức, ăn không no cũng không quan trọng, nhưng nàng không muốn Sính Đình đi theo chịu khổ. Trước kia lúc nàng còn là đệ nhất sát thủ, chẳng những giết người tốc hành, nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc sòng phẳng, kiếm bạc cũng kiếm rất nhiều, đang lo không có chỗ xài đây!

Nữ nhân giang hồ đều không câu nệ tiểu tiết, chờ sau khi Sính Đình đánh thức Thính Vũ, ba người sửa sang lại một chút, Thẩm Y Nhân vén rèm xe lên, ý bảo Thượng Quan Vân ở bên ngoài đang ngựa đầu nhìn trời cũng lên xe ngựa

Bên ngoài trời băng đất tuyết, trong xe ấm áp như xuân, một cái bàn đất nhỏ phía trên có đốt đèn, còn có một lò than có mùi thực vật cháy khét.

Sính Đình đã cởi áo choàng lớn xuống, đem chùi thủ xinh xắn giấu kỹ, thân thể nàng lúc này bị mất đi nhiệt độ cũng dần dần trở lại, sắc mặt từ từ hồng nhuận, môi như hoa cũng khôi phục lại màu đỏ tươi ướt át mê người. Nàng cũng không lười thôi đeo mặt nạ nữa, kể từ khi bọn họ đến Tây Nam thừa thốt người qua lại, nàng cũng rất ít che dung mạo. Dù sao cũng biết Minh công tử kia còn là Thượng Quan công tử, nàng cũng không cần thiết lên lên lút lút, che che giấu giấu.

Nàng khẽ nhủ lại chân mày tinh xảo, ngồi chồm hồm, ảo não nhìn mấy viên hạt dẻ tròn bị khét đen trên lò than, cắn cắn môi, nàng rất không cam lòng đưa tay ngọc xuân thông trắng như tuyết ra, thử thâm dò muốn đâm hạt dẻ khét.

Thính Vũ vội vàng ngăn lại nàng, lôi kéo nàng đứng dậy, giúp nàng sửa sang lại váy, nhẹ giọng an ủi nàng, đợi lát nữa lại nướng, mấy cái này ném thôi.

Lên xe ngựa Thượng Quan Vân liền nhìn nàng không rời mắt, hình dáng người đẹp như Hành Vân, nhẹ như phi yến, dung mạo như ngọc, yêu kiều như hoa Giải Ngữ. Lông mày không phải là oán mà thường nhăn mày, eo không phải là gầy mà bán mảnh. Hân Mai đầu cánh chưa nở không lộ xuân sắc; Lá cây đậu khấu ngậm hương thơm tho ngoài dự đoán.

"Khụ! Khụ!" Thẩm Y Nhân kinh thiên động địa ho hai tiếng, đáy mắt hàm chứa ý cười trêu tức

Thượng Quan Vân từ trong ảo mộng giật mình tỉnh lại, thật nhanh quay đầu, trên gương mặt tuấn tú thoáng hiện lên đỏ ửng khả nghi

Sính Đình quan tâm nhìn Thẩm Y Nhân, nhẹ giọng quở trách: "Nhìn, đông lạnh rồi! Đợi lát nữa nấu chút canh gừng cho tỳ."

"Không cần, không cần." Thẩm Y Nhân khoác tay áo, nụ cười bên môi cũng không kèm được nữa: "Hừ, ngược lại Thượng Quan công tử nên uống một chút canh gừng mới được, bằng không sẽ lỡ dịp mất!"

Màu đỏ khả nghi trên mặt Thượng Quan Vân lại sâu hơn một chút, hẳn nghiêng đầu không dám nhìn các nàng, vân đạm phong khinh nói: "Cái này ngược lại không cần phiền toái, chỉ là vì bảo đảm an cứu mạng của Thẩm đại hiệp, ta có một món quà nho nhỏ muốn tặng cho ân nhân, tạm thời biểu lộ tâm ý." Nói xong móc ra một hủ bao, từ trong đó lấy ra một thứ gì đó vàng không phải vàng, ngọc cũng không phải ngọc đưa tới trước mặt Thẩm Y Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57-1: Lẻ đầy tay áo xuân (1)

Đôi mắt sáng trong suốt của Thẩm Y Nhân chớp chớp, tay vịn cằm, quan sát tỉ mỉ món đồ giống như trang sức của nữ tử trong tay hẳn. Giấy lát, thái độ nàng tiêu sái đưa tay nhận lấy vật kia tung tung ở trong tay, sau đó ném tới trong ngực Sính Đình, ranh mãnh nói: "Mỹ nhân, nàng vất vả thiên nam địa bắc cùng với bản công tử, thưởng cho nàng đi."

Sính Đình luống cuống tay chân tiếp được món đồ kia, liền đặt ở dưới đèn đánh giá, là một vòng tay bằng vàng vô cùng tinh xảo, phong cách cổ xưa thuần hậu, thanh lịch đoan trang, hồn nhiên thiên thành! Phía trên còn nạm mấy viên ngọc lục bảo, Hồng Bảo Thạch và châu bảo ngọc thạch quý hiếm, nhìn tổng thể so với vòng tay của nữ tử bình thường có lẽ rộng rãi hơn một chút, nhưng lại có vẻ càng thần bí càng sức quyến rũ.

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuyệt luân của Thẩm Y Nhân, lại nhìn Thượng Quan Vân giống như trích tiên một chút, trong lòng có chút sáng tỏ, nàng hé miệng cười: "Tức là Thượng Quan công tử đưa cho tỷ, tỷ nhận lấy đi!" Sau khi nói xong, nàng cười ngọt ngào cổ vũ Thẩm Y Nhân, đưa tay kéo tay Thẩm Y Nhân qua thả vòng tay vào trong tay nàng ta, nam nhân này không tệ, nhận lấy đi! Nhận lấy đi!

Mặt ngọc của Thẩm Y Nhân lập tức đen xuống, cực kỳ buồn bực liếc xéo nàng, quả muốn phát điên, làm sao khai thông máu chốt cho người này đây?

Mặt của Thượng Quan Vân cũng không đoái hoài tới đó, cũng có vẻ buồn buồn không vui, hần biểu đạt sai ở chỗ nào rồi, để cho nàng hiểu lầm hần như vậy? Nàng nói ra, để cho hần sửa lại cũng được! Hần vô cùng uất ức nhìn Thẩm Y Nhân, người sẽ không hiểu lầm chứ? Nếu đúng như vậy, vậy trước kia người có thường giết nhầm người hay không?

Thẩm Y Nhân thiếu chút nữa cắn nát một hộp răng ngà, không yếu thế chút nào trừng hần lại, nhân tiện giết sai người, sao chứ!

Sính Đình vẫn không hiểu ra sao, bộ dạng chọi gà của hai người này, tại sao không giống tình nhân mà ngược lại như là cừu nhân!

Cuối cùng Thượng Quan Vân và Thẩm Y Nhân giải thích xuống, nàng mới biết cái vòng tay đó không giống bình thường, chế tác cực kỳ phức tạp, có thể nói khéo léo tuyệt vời, trên vòng tay có cơ quan tương ứng. Nếu như xoay tròn một Hồng Bảo Thạch, bên trong sẽ có một tiểu châm nhỏ như lông trâu bắn ra, bên trong mỗi tiểu châm đều có tẩm thuốc tề, nếu như chỉ xoay tròn một bảo thạch, bên trong sẽ có thuốc mê phun ra. Nói đi nói lại, tóm lại chính là một cái thần khí Diệu Linh Nữ Tử chuẩn bị để đề phòng lang sói.

Vòng tay này có lai lịch lớn, là tác phẩm của "Quý trọng" Lỗ Đào đã qua đời. Lỗ gia nổi tiếng với việc chế tạo binh khí và ám khí, trong đó Lỗ Đào càng thêm nổi tiếng với một đôi tay Quý Phủ thần công trừ danh, binh khí và ám khí chế ra đều là thứ vô lâm nhân sĩ tha thiết mơ ước. Nhưng người này có một đặc điểm, không thể nói tốt cũng không thể nói xấu, chế ra gì đó đều rất bảnh bao hoa lệ, không có chút nào khiêm tốn! Và lại ra giá cực đắt.

Thượng Quan Vân cũng là dưới cơ duyên xảo hợp lấy được này vòng tay, vẫn muốn tìm cơ hội đưa cho Sính Đình, nhưng vẫn không đúng cách. Tốt thôi! Hiện tại hần là bảo đảm ân cứu mạng, thuận nước đẩy thuyền đưa ra vật này, lý do này thật sự là không chê vào đâu được!

Sính Đình tức giận nhìn chằm chằm hai người bọn họ, vạn bất đắc dĩ đeo vòng tay vào, nàng muốn đâm đất, không phải là chê nàng không biết võ công sao! Chẳng lẽ không võ công cũng là sai lầm?

Rằm tháng giêng, từng nhà treo đèn đỏ

Buổi tối đêm Thượng Nguyên, trong kinh thành nhà nhà giăng đèn kết hoa, tỏ vẻ ăn mừng.

Hai nước Tây La và Uyển Nam từ sau khi bị Hiên Viên Húc xuất quân sấm vang chớp giật dừng mãnh tấn công đều lần lượt thần phục Thanh Long quốc, không có chiến tranh u ám bao phủ, toàn bộ quốc gia đều lộ ra một cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng, dân chúng đều an cư lạc nghiệp. Cho nên Tết Nguyên Tiêu năm nay ở Thanh Long quốc cực kỳ náo nhiệt, cả nước cùng khánh ngày hội, khắp nơi vui vẻ hòa thuận.

Ban đêm, trên trời một vòng Hạo Nguyệt treo cao, cả Kinh Thành bị ngũ sắc hoa đăng tô vẽ, mọi người còn chế tác đèn vòng khổng lồ, đèn cây, các loại cột đèn, cả thành Hòa Thụ Ngân Hoa, hết sức phồn hoa náo nhiệt. Từng đoàn người chen chúc trên phố lớn ngõ nhỏ trong Kinh Thành, ban đêm dân chúng ngoài thành đều ùa vào trong thành ngắm hoa đăng, mọi người hô bằng hoán hữu ra cửa ngắm trăng, đốt đèn phóng ngọn lửa, hi đoán đồ đèn, xe ngựa khách đi chơi trắng đêm không ngừng.

Khắp nơi trong phủ An Thân Vương treo đầy đèn lồng màu đỏ, nơi chốn tràn đầy một mảnh sung sướng, không khí vui mừng cát lợi. Nhưng một mình Thanh Ngọc Hiên giống như ngăn cách, cả khu vườn vẫn yên tĩnh không tiếng động như thường ngày, Hiên Viên Húc một thân áo bào màu trắng rộng rãi sinh hoạt thường ngày ở gia đình, ở trên bàn lặng lẽ luyện chữ.

Đồng Hoa và Đào Tinh ở ngoài cửa nhìn nhìn, rốt cuộc không thể nhìn được nữa, một phen kéo búa bao, Đồng Hoa thắng, Đào Tinh bại trận.

Đào Tinh ủ rũ cúi đầu vào thư phòng, nhỏ giọng bẩm: "Gia! Vương Gia và vương phi phái người tới thúc giục nhiều lần, mời ngài qua Cẩm Sát viện ngắm trăng!"

Hiên Viên Húc nhíu mày kiểm lại, trông mắt đen chột trầm xuống. Hần không lên tiếng, bên trong thư phòng một mảnh trầm tĩnh, thật lâu không tiếng động, hồi lâu, đầu hần cũng không nâng lên nhẹ nhàng phát phát tay.

Đào Tinh nhẹ nhàng đi ra khỏi thư phòng, nhìn Đồng Hoa lắc đầu một cái, hai người không thể làm gì nhìn nhau, lặng lẽ thở dài một hơi, vị gia trong phòng này sau khi đọc thương tốt lên càng ngày càng không thích nói chuyện, như cái xác không hồn, cứ ở trong thư phòng ngẩn ngơ cả ngày. Nếu không phải các thái y cùng lúc đảm bảo độc trên người thể tử đều đã thanh trừ, bọn họ thực sự hoài nghi độc kia không phải đã thương thân thể của gia mà là đã thương đầu óc hần

Trong lúc bọn họ không ôm bất cứ hy vọng gì Hiên Viên Húc lại từ trong thư phòng đi ra, nhân nhạ nói với hai người: "Đi đáp lời đi! Gia thay đổi ý phục sẽ đi qua."

"Dạ!" Nghe được hần khẳng định trả lời, trên mặt hai người đều là vui vẻ.

Cẩm Sát viện tiếng nói tiếng cười, một mảnh náo nhiệt, An vương gia, An vương phi và Lâm trắc phi, còn có tỷ muội Đình gia đều ở đây. Mọi người nói cười ríu rít, đang dựa cửa sổ thưởng thức ánh trăng mê người, hứng thú dôi dào thảo luận thơ ca.

Đình Thụ Tuyết một thân quần áo trắng như tuyết thêu một vài hồng mai hoa mỹ, thoá phần nhẹ, mảy ngài quét nhạt, mi tâm điểm một chút chu sa hồng,

điểm hồng kia trên gương mặt trắng tuyết của nàng càng thêm điểm lệ, hồng đến mị hoặc, nàng hết sức tự tin vào dung mạo của mình, trên đầu cũng chỉ có vài món đồ trang sức đơn giản, đầy đủ đoan trang thanh lệ hấp dẫn

Trong tay nàng cầm một tờ giấy, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn khẽ nhếch, nũng nịu đọc: "Gió đêm xuân ngàn cây hoa nở, lại thổi xuống, cơn mưa sao, xe ngựa chạm khắc quý báu đầy đường, tiếng phượng tiêu động, bình ngọc quang chuyển, một đêm ngư long vũ, từng con bướm nhỏ từng cây tuyết liễu quý báu, chuyện cười thâm gât bỏ, trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm, bỗng nhiên quay đầu, người nọ cũng đang." Ánh mắt nàng vừa kinh hi vừa chờ mong nhìn về phía cửa, nhanh chóng quên mất đọc thơ, ngay sau đó mặt nàng đỏ lên, " Cũng đang, dưới ngọn đèn tàn." Sau khi cực nhanh đọc xong, nàng bước sen nhẹ nhàng, tư thái hoàn mỹ tiến lên vài bước, đắm đuối đưa tình hô: "Biểu ca! Huynh tới rồi!" Biểu ca và nàng thật là tâm ý tương thông, đúng vậy, bỗng nhiên quay đầu liền gặp được hán! Đây là số mệnh định duyên phận!

"Biểu ca!" Về mặt Đinh Thụy Xu cũng thẹn thùng nhẹ kêu, nàng cũng ăn mặc tí mỉ, trang phục lộng lẫy, mặc dù về thủy mị không bằng tỷ tỷ nàng, nhưng cũng coi là xinh đẹp đáng yêu.

An Thân Vương và vương phi thấy rút cuộc nhi tử cũng tới, không khỏi mỉm cười gật đầu, Lâm trắc phi vội vàng vàng tới chào hán.

Hiên Viên Húc một bộ hoa phục màu tím tay áo rộng rãi viền vàng, áo khoác lông cáo màu trắng, bên hông đeo ngọc bội, mái tóc dài đen tuyền dùng quan ngọc buộc cao lên, chân mang giày mây Tường Vân, càng thêm ung dung hoa quý, Long tư Phượng chuang. Nét mặt tuấn mỹ như ngọc có chút trong veo mà lạnh lùng, sau khi nhàn nhạt làm lễ ra mắt với mọi người liền im lặng ngồi xuống

Không khí vui vẻ trong phòng bởi vì hán đến nên có chút biến hóa, đặc biệt là tỷ muội Đinh gia, toàn tâm lửa nóng bỏ nhào vào trên người hán, chỉ muốn ở trước mặt hán ra vẻ mình là người tốt nhất.

Sau khi thương thế Hiên Viên Húc tốt lên, bọn họ tìm cách để An Vương phi đưa những nhi nữ không biết xấu hổ của các đại thần kia về nhà, nhưng còn có một Lâm Phương Nương chết cũng không đi. Lâm Phương Nương nghĩ là mình tới trước, lại ý vào phụ thân là Lễ Bộ Thượng Thư và Lâm trắc phi, luôn ở khắp nơi đối địch với tỷ muội các nàng, chỉ cần có thời cơ liền tiếp cận biểu ca

Vì thế Đinh đại tiểu thư buông tay chân ra, sử dụng thủ đoạn toàn thân, cuối cùng tìm cơ hội hung hăng trừng trị Lâm Phương Nương mấy lần, ngay cả nha đầu bên cạnh nàng ta cũng bị chưởng ngọc của Đinh đại tiểu thư quật mấy lần, trong lúc này đội ngũ hai phe đều đã coi đối phương như kẻ thù, gặp mặt liền giương cung bạt kiếm, luôn luôn đỏ mặt tía tai.

Bất quá cũng may biểu ca cũng không thích nữ nhân kia, mặc dù Lâm trắc phi ở trước mặt dưỡng (vương gia) có hai phần thể diện, nhưng ai có thể cho phép bà ta bản dụng ý ra ngoài, còn không phải là khắp nơi nhìn sắc mặt của cô cô để làm việc sao. Thấy Lâm Phương Nương ngày một lớn, đều nhanh thành gái lỗ thì, cho dù Lâm thượng thư có gan lợi dụng cơ hội, cũng không dám bức hôn Hiên Viên Húc . . . , đành phải đón nàng ta về nhà, cho nên trận đánh này coi như là tỷ muội các nàng thắng.

Đinh vương phi nháy mắt với vương gia, Vương Gia gật đầu, ho nhẹ một tiếng, về mặt ôn hòa nói với Hiên Viên Húc: "Các biểu muội của con vừa này đang bình luận thi từ Tết Nguyên Tiêu, con có hứng thú thì cũng tham gia đi, đến đọc một bài!" Nói xong hán quay đầu có thâm ý khác nhìn hai tỷ muội Đinh gia một chút.

"Đúng! Biểu ca, chúng ta cũng không phải làm thơ, chính là thưởng thức tác phẩm xuất sắc của cổ nhân một chút, huynh cũng tới đi! Nhiều người náo nhiệt." Đinh Thụy Xu mềm mại làm nũng, chu cái miệng nhỏ nhắn, một hình dáng tiểu nữ nhi thiên chân khá ái

"Được!" Ngoài dự đoán của mọi người, Hiên Viên Húc lại đồng ý, điều này làm cho trong lòng tỷ muội Đinh gia âm thầm vui vẻ không dứt. Mặc dù bọn họ ở vương phủ mấy tháng, nhưng mà rất ít có thể nhìn thấy biểu ca, đại đa số thời điểm hán đều là một bộ dáng lạnh lẽo cự người ngoài ngàn dặm, hơn nữa bộ dáng xem thường ghét bỏ của hán làm cho người ta hận không được đi nhảy Bắc Hải!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-2: Lệ đầy tay áo xuân (2)

Hiên Viên Húc rũ mắt nhìn ly rượu trong tay, lông mi thật dài rung nhẹ, khóe miệng khẽ nâng lên, nhưng là giọng cười đau khổ. Hán trầm thấp thì thầm: "Nguyên tiêu năm ngoái chợ đèn hoa như ban ngày, trăng treo cảnh liễu, người ước hẹn sau hoàng hôn, Nguyên tiêu năm nay thì trăng và đèn vẫn như cũ, không thấy người năm ngoái, lệ đầy tay áo xuân.* Ánh trăng vẫn đẹp như cũ, chợ đèn hoa vẫn rực rỡ như ban ngày, cảnh vật chung quanh vẫn giống như năm trước, người kia lại hương tiêu ngọc vẫn. Hán và Sính Đình còn chưa từng đi dạo chợ đèn hoa? Nghĩ tới đây, hán mỉm cười môi so với vừa rồi còn chặt hơn mấy phần"

*Nguyên văn: Khứ niên nguyên dạ thì, hoa thị đăng như trú, nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu, kim niên nguyên dạ thì, nguyệt dữ đăng y cựu, bất kiến khứ niên nhân, lệ mãn xuân sam tụ.

Mặc dù âm thanh của hán trầm thấp đậm đà, từ tính động lòng người, từ cũng là tốt từ, nhưng trong phòng lâm vào yên tĩnh như chết, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở tĩnh tế của mọi người.

Đinh vương phi nhìn bộ dáng tinh thần chán nản của nhi tử, nhất thời nổi lên một cơn lửa giận, lại là nữ nhân kia, không phải đã chết lâu rồi sao? Mặc dù trong lòng nàng cũng có chút áy náy, nhưng mà nhất định muốn bỏ tức cơ hội! Hẳn cứ nhớ một người chết, đây là muốn hành hạ ai vậy? Vì thế nàng đè nén tức giận miễn cưỡng cười nói: "Húc nhi, biểu muội con tới vương phủ cũng được một thời gian rồi, lúc trước thân thể con không tốt, phụ vương và mẫu phi là chủ nhà cũng chưa tiếp đãi tận tình, nghe nói năm nay phố xá chợ đèn hoa náo nhiệt, con bồi hai bị biểu muội ra đường dạo một chút đi!"

Ánh mắt Lâm trắc phi lóe lóe, tầm mắt chuyển một vòng trong phòng, thấy mọi người đều đặt ánh mắt trên người thế tử, liền không biến sắc lặng lẽ đi tới bên cạnh An Thân Vương, kiều ngạo đưa bàn tay có móng sơn đỏ thắm ra chạm một ly trà thơm nóng hổi, quyến rũ động lòng người bụng cho An Thân Vương.

Hiên Viên Húc ngồi ở trên ghế trầm mặc một hồi, lạnh lùng nhìn về phía tỷ muội Đĩnh gia, hơi hột nói: "Trước giờ ta không bồi nữ tử dạo phố." Ngoại trừ Sinh Đĩnh, dưới đáy lòng hẳn bồi thêm một câu. Nói xong giờ một ly rượu ngon lên, tự rót uống một mình, cũng không quan sắc mặt mọi người trong phòng khó coi như thế nào.

An Thân Vương đang muốn há mồm cũng cứng lại.

Lâm trắc phi ngoan ngoãn cúi đầu, ôn thuận đứng ở phía sau An Thân Vương, nội tâm có chút nóng nảy, Lâm Phuong Nương vẫn còn si ngốc chờ ở chợ đèn hoa, muốn xảy ra một màn tình cờ gặp được Hiên Viên Húc! Nhưng rốt cuộc Thế tử nói như vậy là có ý gì, là đi chợ đèn hoa hay là không đi? Có thể nói đúng trọng điểm một chút hay không?

Sắc mặt Đĩnh vương phi có chút âm tình bất định, nhưng trong lòng lại dòi sông lấp biển. Hiên Viên Húc chịu độc thương hôn mê tới nay, nàng như hàng vạn con kiến toàn tâm, ngày đêm lo lắng hải hùng, chỉ sợ hẳn có một ngộ nhờ. Khi đó nàng không biết nhi tử có thể tỉnh lại hay không, cực kỳ hối hận không để cho Hiên Viên Húc lập gia đình sớm một chút, nếu như nhi tử có một bất trắc, An vương phủ ngay cả một huyết mạch thừa tự cũng không có. Cho nên về sau nàng không chỉ đặt ánh mắt trên người Lâm Phuong Nương, mà là dù sáng dù tối ra hiệu cho các tiểu thư tới vương phủ ở, muốn nhìn một chút có ai hợp nhãn của con trai hay không, sau đó lập tức thành thân.

Hai cháu gái nhà mẹ đến thăm nàng, không khỏi làm nàng mừng rỡ, chuyện này đối với nàng mà nói không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, những thiên kim tiểu thư kia cho dù tốt, cũng không có quan hệ họ hàng với nàng! Hai người này là cháu ruột dòng chính nhà mẹ đẻ. Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nếu như Húc nhi có thể tiếp cận thành đôi với bất kỳ một người nào trong hai tỷ muội này, bà nhất định vui mừng năm mơ cũng cười tỉnh. Và lại đàn gái và nàng cũng không mưu mà hợp, vừa vặn hai tỷ muội Đĩnh Thụy Tuyết cũng có ý đó.

Hai tỷ muội này chẳng những nhân tài xuất chúng, từ nhỏ đã được thế gia khuê huấn tốt đẹp, đối với người làm cô cô như nàng cũng hơi han ân cần, trăm điều hiếu thuận. Đặc biệt là chị cả Đĩnh Thụy Tuyết, diện mạo xinh xắn, người cũng thông minh lanh lợi, thật sự là người phù hợp làm thế tử phi nhất, toàn bộ những thứ này càng làm cho bà kiên định ý nghĩ trong lòng.

Nhưng nhi tử đối với tỷ muội Đĩnh gia khách khách khí khí, xa cách lạnh nhạt, cũng không có bởi vì các nàng là biểu muội nhà ngoại mà bất đồng. Nhưng Đĩnh vương phi là tận mắt chứng kiến hẳn vì tam tiểu thư đã chết đó nổi lên tranh chấp với nàng, chẳng phải hẳn đối với tất cả nữ nhân đều lạnh nhạt sao? Chẳng lẽ trong lòng hẳn còn đang oán trách cái người làm mẫu thân này? Cho nên mới không thích cháu gái nhà ngoại.

Cứ như vậy, nàng càng nghĩ càng tức giận, lại xen lẫn một chút chột dạ một chút lo lắng. Sắc mặt nàng khó chịu để ly trà trong tay xuống, âm thanh hơi giương cao nói: "Húc nhi thân thể con đã khôi phục rồi, tuổi cũng càng ngày càng lớn, những nam tử khác tuổi bằng con đều có con trai con gái rồi, con cũng nên lập gia đình."

"Đúng! Nhi tử, phụ vương và mẫu phi con đều chờ đợi ôm ấp kim tôn!" An vương gia thấy không khí có phần nặng nề, vội vàng góp một điều thú vị.

Hiên Viên Húc trầm mặc một chút, thân nhiên nói: "Bây giờ nhi tử còn phải điều dưỡng thân thể, qua mấy năm rồi hãy nói!"

"Qua mấy năm, đó là mấy năm? Chẳng lẽ con còn muốn thủ tang vì nữ tử kia hay sao?" Đĩnh vương phi bị lời nói lạnh nhạt của hẳn đã kích, tức giận bắt đầu không lựa lời nói rồi. Nàng vỗ về ngực lúc lên lúc xuống, giọng như ra lệnh: "Hai tỷ muội Thụy Tuyết và Thụy Xu đoan trang thành thạo, tài đức vẹn toàn, lại thêm ôn nhu sẵn sóc, hiếu kính trưởng bối, hai người đều là người được chọn để làm thế tử của con, mẫu phi sớm cùng phụ vương con thương lượng xem, không thể tùy con có tình làm vậy! Con còn trẻ tuổi không biết nặng nhẹ, làm cản một trận, nhưng mà mẫu phi và phụ vương con một ngày cũng không đợi được, hai tỷ muội Thụy Tuyết và Thụy Xu thông tình đạt lý, nguyện ý cùng hầu một chồng, tỷ muội các nàng đồng tâm đứng là phúc khí của con, con liền chọn một người làm thế tử phi đi!"

Lâm trắc phi nghe được lời ấy của vương phi không tự chủ được nắm khăn thật chặt, có chút lo lắng nhìn Hiên Viên Húc, nếu như vương phi an bài như vậy, vậy quyết tâm lúc trước của Lâm Phuong Nương không phải là gà bay trúng võ sao, quá tiện nghi cho tỷ muội Đĩnh gia. Nhưng mà nàng cũng không có lập trường và quyền lợi để ngăn cản, thật là gấp chết nàng!

Hiên Viên Húc lẳng lặng nghe mẫu phi nói xong, cũng không có lên tiếng phản bác, chỉ là nghiêng đầu cười khẩy, nhìn An Thân Vương nói: "Chẳng lẽ phụ vương cũng muốn ép buộc ta thành thân hay sao?"

Trên mặt An Thân Vương hơi lúng túng, chần chờ chốc lát nói: "Con à, Thành Gia Lập Nghiệp, nam nhi tốt tự nhiên không bỏ lỡ, con cũng nên thành thân, con xem các vị đại thần trong triều bằng tuổi phụ vương còn không có kim tôn hay sao? Phụ vương tuổi lớn rồi, cũng không cầu xin gì khác, chỉ cầu con vĩnh viễn bình an, có thể lấy vợ sinh con sớm một chút để cho phụ vương và mẫu phi con ngậm kẹo đùa cháu!"

Đĩnh vương phi thấy Hiên Viên Húc lập tức im lặng không nói gì, làm như đem lời nói phu quân để trong lòng, cảm xúc lo lắng phức tạp dần dần bằng phẳng lại, trong lòng thân nhiên sinh ra mấy phần hi vọng. Lqđ Nàng đi tới bên cạnh nhi tử, giọng nói mang theo một tia van xin, nhẹ nhàng nói: "Nhi tử, con hãy thông cảm cho phụ vương và mẫu phi của con đi!"

Mặt Hiên Viên Húc trầm như nước, mắt trong veo nhìn An Thân Vương và An vương phi, nói chắc như đinh đóng cột: "Người nào thông cảm cho ta?"

"Con! Hoang đường!" Đinh vương phi không nhịn được quở nhẹ một tiếng, không nghĩ ngờ chút nào cảm thấy lời của hắn quá mức hoang đường, sau đó cười nói với tỷ muội Đinh gia: "Hai tỷ muội các người mau tới đây, để cho biểu ca người nhìn cẩn thận!"

Trên mặt tỷ muội Đinh gia khó nén được vẻ vui mừng và hài lòng, như chia hoa rẽ liễu nhanh chóng đi tới trước mặt Hiên Viên Húc khẽ chào thăm thiết, âm thanh mềm mại, hàm chứa ý xấu hổ lại mang theo vài phần vội vã: "Biểu ca! Hai tỷ muội ta nguyện ý hầu."

"Ừm!" Hiên Viên húc cũng không nhịn được nữa, một tay che miệng, bóng dáng cao lớn nhanh chóng xông ra ngoài

Mọi người trong phòng không khỏi hai mặt nhìn nhau, về mặt An vương gia lo lắng, ngay sau đó không yên lòng đi theo ra ngoài. Vương phi và tỷ muội Đinh gia đứng chết trân tại chỗ, chỉ kém một chút nữa là có thể ngồi xuống, chỉ một lát nữa là mộng đẹp thành sự thật, không ngờ lại xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Mọi người lo lắng đợi nửa buổi, vẫn không thấy hai cha con trở lại, Đinh vương phi rất lo lắng thân thể con trai, muốn đi xem một chút, Lâm trắc phi vội đi lên dìu nàng đi ra ngoài. Tỷ muội Đinh gia không cam lòng cản rằng, cũng nhắc váy dài đi theo ở phía sau

Lại thấy về mặt An Thân Vương nặng nề đi vào, sắc mặt Hiên Viên Húc trắng bệch đi theo ở đằng sau

"Húc nhi, thế nào?" Đinh vương phi nhìn thấy sắc mặt nhi tử không tốt, sợ nhảy lên, vội vàng nghênh đón. Dù nàng có ra lệnh, khiển trách như thế nào, ở trước mặt nhi tử tỏ ra uy phong, nhưng trước tiên con trai của nàng phải khỏe mạnh cường tráng, vui vẻ mới được!

"Đúng vậy! Biểu ca có khỏe không?" Đinh Thụy Tuyết thấy sắc mặt hắc tái nhợt, vội vàng tiến lên mấy bước, đau lòng hỏi.

"Biểu ca, huynh thấy sao rồi?" Đinh Thụy Xu cũng tha thiết hỏi han

Hiên Viên Húc lập tức lui về phía sau mấy bước, giống như các nàng là lũ lụt thủ dữ, một tay hất vuốt ngực, nhỏ giọng nói: "Đừng tới đây, các người cách gia xa một chút, gia ới chết mất!"

Đinh Thụy Tuyết nghe nói như thế tựa như không dám tin, nhìn bộ dáng chán ghét của hắn, lúng ta lúng túng nói: "Biểu ca, huynh nói cái gì?"

"Cách gia xa một chút, cút xa chúng nào tốt chừng này!" Hiên Viên Húc tốt bụng tố cáo, lạnh lùng quát: "Người mùi vị trên người các người gia liền muốn nôn." Cái cảm giác buồn nôn đó làm cho hắc hận mình không bị đánh bất tỉnh. Luyện võ khổ cực, bị trúng độc thương, cũng không thể so với cái cảm giác tim gan đều muốn phun ra ngoài.

Tỷ muội Đinh gia bị lời nói của hắn đã kích thương tích đầy mình, nữ hài tử da mặt rất mỏng! Không khỏi cũng "Riu rít" khóc ồ lên. Đinh Thụy Tuyết đau lòng không kềm chế được, không ngừng lùi về phía sau mấy bước, hạnh phúc và hi vọng dâng lên lúc trước đều bị dập nát, lúc này thật sự làm người ta cực kỳ tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57-3: Lệ đầy tay áo xuân (3)

Ánh mắt vương phi nhảy dựng, ngực như bị tảng đá ép, không thở nổi, rõ ràng, hành động và lời nói này của nhi tử không khác gì đánh vào mặt nàng. Nàng vừa định quát nhi tử đôi câu, về mặt An Thân Vương nghiêm túc đưa tay ngăn nàng lại: "Trước truyền thái y tới xem một chút, sợ là độc trong cơ thể hắn vẫn chưa thanh trừ hết, nàng không thấy, mới vừa rồi hắn ới đến tề tâm liệt phế cơ nào."

Vương phi đặt mộng ngồi ở trên ghế, tinh thần giống như lập tức bị rút đi, lúc này nàng cũng không để ý cháu gái nhà mẹ đau lòng đến cỡ nào, chỉ không ngừng lầm bầm "Bồ Tát phù hộ", Bồ Tát nhất định phải phù hộ con trai của nàng bình an vô sự!

Khắp phòng chỉ có Lâm trắc phi hầu hạ bên cạnh vương phi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nàng cũng lo lắng thân thể Hiên Viên Húc, tỷ muội Đinh gia đã không được như ý nguyện, cũng làm cho đáy lòng rất không phúc hậu của nàng vui vẻ một chút

Thành Phi Vũ, gần đây khách điểm Phong Vân dưới chân núi Thanh Diên làm ăn rất tốt, đầy ắp cả người. Vào ở đây đa số là giang hồ hào hiệp, võ lâm nhân sĩ, giá tiền phòng trọ tăng lên một bậc, vẫn có rất nhiều người cam tâm tình nguyện móc bạc ở đây, thậm chí có khả năng vì một gian phòng trọ mà ằm i đó mặt tía tai, phát sinh chuyện đánh lộn đánh lạo.

Ông chủ khách điểm đếm bạc tới rút gân tay, chân run lên, mặt mày hơn hớn vui mừng cười không thấy mắt. Nếu như mỗi năm làm ăn tốt như vậy, vậy hắc nhất định sẽ giống như Trình Giáo Kim—— chết cười!

Bên trong một tiểu viện phía sau khách điểm có mấy vị khách quý, viện rất nhỏ, nhưng bây giờ khách điểm làm ăn đắt như vậy, có thể bao được cái tiểu viện này, đó cũng là người Tài Đại Khí Tho rồi! Người móc bạc đài thọ chính là con trai của Võ Lâm Minh Chủ, Thanh Diên công tử, Thượng Quan

Vân. Chắc chắn ba người Sính Đình cũng ở trong tiểu viện này

“Y Nhân, còn mấy ngày nữa mới tới đại hội võ lâm? Chúng ta phải chờ tới khi nào mới có thể rời khỏi nơi này đây?” Sính Đình đủ nhằm chán, chỉ có thể cảm một quyền du ký lật chuyển lung tung, dùng cái này giết thời gian.

Bọn họ vốn không muốn tiếp cận nơi náo nhiệt này, nhưng Thượng Quan Vân một đường đi theo bọn họ, bỏ cũng không xong, chết sống muốn thỉnh các nàng tới tham gia, hơn nữa nói nếu như các nàng không đến, chẳng phải là thất tín với Cốc lão đầu, làm người sao có thể như vậy chứ? Nói được phải làm được, nếu không sẽ là một vết nhơ trong đời!

Ba người bị nam tử giống như trích tiên thanh thanh đậm đậm, lại giống như bà bà huyền diệu phiến không còn cách nào, chỉ cảm thấy bị vẻ tuấn mỹ từ đầu đến chân của hắn tuấn mỹ lừa gạt. Thâm Y Nhân cũng muốn tới đại hội võ lâm để tìm hiểu tin tức của cha mẹ một chút, mặc dù nàng không ôm ấp nhiều hy vọng, nhưng nàng sẽ tận lực đi thăm dò chuyện này. Cho nên ba người vẫn tới núi Thanh Diên, xem sự kiện võ lâm mười năm một lần này, coi như là thêm chút kiến thức, về sau cũng khoe khoang với người khác được

Đối với lời đề nghị của Thượng Quan Vân muốn mời bọn họ tới Thanh Diên sơn trang, các nàng đồng thanh kiên quyết cự tuyệt, chỉ chọn vào ở khách điểm Phong Vân gần Thanh Diên sơn trang. Mặc dù Thượng Quan Vân mấy lần bảo đảm, lấy năng lực của hắn, tuyệt sẽ không có người tiết lộ thân phận của Thâm Y Nhân, nhưng cẩn thận có thể bắt thiên thu thiên, cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm, họ vẫn cẩn thận chút thì tốt hơn!

Thâm Y Nhân nằm ở trên bàn sách, đang hao tổn tâm cơ trên giấy vẽ, nàng thuận theo gợi ý của Thượng Quan Vân đưa cho Sính Đình cái vòng kia xong, đột phá ý tưởng muốn thiết kế vài món trang sức đặc biệt, có thể ngắm cũng có thể làm đồ phòng thân. Nghe được âm thanh của Sính Đình, nàng suy nghĩ một chút, cũng không ngần ngại lên nói: "Hai mươi hai tháng ba, không còn bao nhiêu ngày nữa đâu!" Nói xong đột nhiên nàng nói với Thính Vũ sợ nhân rồi nổi mốc đang lộng cái khung thuê hoa bên cạnh: "Đi mở cửa đi, mỗi ngày công tử lại tới một lần!"

Thính Vũ dí dõm hé miệng cười cười, cất xong kim chỉ đứng dậy đi mở cửa tiểu viện

Về mặt Sính Đình rồi rầm, cắn đôi môi kiều diễm, lại tiện tay xoa xoa vành tai mềm nhũn, có chút tâm phiền ý loạn sờ sờ vòng vàng trên cổ tay. Trước kia nàng chính là một đại ngọc ngà, còn một lòng muốn tác hợp hần với Y Nhân, hiện tại nếu như nàng còn không nhìn ra tâm tư của Thượng Quan Vân, vậy nàng có thể đi nhảy núi Thanh Diên chết là vừa! Nhưng nàng hoàn toàn không có khả năng đáp lại tình cảm của hắn, nàng và Thâm Y Nhân đã sớm quyết định xong, đợi sau khi đại hội võ lâm kết thúc bọn họ sẽ rời đi.

Năm xưa khi Thâm Y Nhân làm sát thủ đã từng vì hoàn thành nhiệm vụ, đuổi giết một người ra tới biển khơi, cuối cùng giết chết người đó trên biển. Nhưng trong lúc vô tình nàng theo chiếc thuyền kia đi tới một hải đảo xinh đẹp, cư dân trên đảo đối đãi với người ngoài rất nhiệt tình, người dân coi mở, trên đảo bốn mùa như mùa xuân, khắp nơi đều là hoa tươi nở rộ, bờ biển có bãi cát xinh đẹp, nhiều vô số tính xảo, phong cảnh như vẽ. Khi đó nàng liền quyết định sau này nếu không làm sát thủ, sẽ tới hải đảo giống như tiên cảnh này sinh sống

Sính Đình nghe xong rất mong chờ, những hình ảnh đó nàng chưa từng thấy qua, hiện tại nàng một lòng muốn nhanh chóng đi tới cái hòn đảo mê người kia, sau đó trải qua cuộc sống không giống như hiện tại. Nàng là người một lòng nhìn về phía trước, quá khứ chịu rất nhiều đau khổ, trải qua quá nhiều điều không vui, nhưng cuối cùng đều đi qua, hồi ức lưu lại cũng làm tổn thương nàng không dứt. Bây giờ nàng chỉ muốn đi khắp nơi, sau đó cùng Thâm Y Nhân đến hải đảo kia sống quãng đời còn lại

Làm cho nàng cảm thấy hổ thẹn chính là Thượng Quan Vân, kể từ khi nàng đeo cái vòng tay đó lên, Thâm Y Nhân và nàng nghĩ hết tất cả biện pháp cũng không lấy xuống được, bây giờ nếu như nàng muốn trả lại cho hắn, chỉ có thể chặt cánh tay xuống cho hắn. Loại cảm giác áy náy này làm cho nàng rất muốn nói với Thượng Quan Vân, bảo hắn không cần lãng phí thời gian trên người nàng, nhưng mà người ta chưa từng nói qua thích nàng hoặc là trực tiếp bày tỏ, nếu như nàng bày tỏ thái độ dửng dưng, vậy chẳng phải hai người cực kỳ lúng túng sao, ngay cả bằng hữu bình thường cũng không làm được nữa!

Thượng Quan Vân một thân trường bào màu xanh da trời, bên hông đeo một khối ngọc hoàn trong suốt, tóc dài đen bóng tùy ý dùng một cây trâm ngọc kéo lên, đi chậm chậm, gót tay nhắc chân giống như rãnh rồi đi dạo, tất nhiên là tiêu sái bất kham. Tay trái hắn xách theo bọc điểm tâm, tay phải xách theo một cái rổ nhỏ có vài bông che bên ngoài, có phần qua loa làm hồng khí chất trích tiên hoàn mỹ của hắn, làm cho gương mặt lạnh nhạt của hắn có một chút hơi thở nhân gian

Hắn đi vào nhà, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ gật đầu một cái, để điểm tâm trên tay xuống bàn. Sau đó hắn xoay người vội vàng đóng cửa phòng lại, khoe miệng gọi lên một nụ cười yếu ớt, dưới ánh mắt kinh ngạc kỳ quái của ba người, để cái rổ nhỏ trong tay xuống dưới đất, tháo bông vải phía trên ra.

Tức khắc, một con tiểu hồ ly toàn thân trắng tuyết xuất hiện trước mặt các nàng, miệng tiểu hồ ly này nhon hoắt, đôi mắt đen nhánh thật to đang quay tròn, càn lộ vẻ lạnh lợi, chọc người yêu thích. Khiến cho người nào nhìn thấy cũng muốn đi tới ôm một cái, vuốt ve thân thể tuyết trắng bóng loáng của nó

"A! Thật đáng yêu!" Quả nhiên là Sính Đình trước hết vui mừng kêu lên, nàng lập tức nhắc váy ngồi chồm hổm xuống, đưa tay sờ tiểu hồ ly.

"Nó thật biết nghe lời, thật là trắng!" Thính Vũ cũng rất thích, vây quanh nhintiểu bạch hồ khả ái này. Thượng Quan công tử sợ bọn họ ở khách điểm nhằm chán, ban đầu mang theo một con vẹt biết nói chuyện tới đây, lúc đầu bọn họ rất thích con vẹt kia, mỗi ngày không sợ phiền toái trêu đùa nói chuyện với nó, vừa mới bắt đầu con chim kia đều dùng con mắt đậu đỏ liếc bọn họ, thái độ bất thái họ. Không đầy hai ngày, sau khi cùng nó làm quen, họ mới phát hiện con chim này thật sự là rất thích nói chuyện, om sòm giống như lão thái thái miệng dài, chỉ cần không ngủ được liền bắt đầu nói xằng nói bậy, cuối cùng làm cho vẻ mặt tiểu thư khinh bỉ ném cho Thượng Quan công tử mang về. Sau đó hắn lại đưa tới một động vật nhỏ màu trắng, giống như con chuột mập, nhưng tiểu thư nhìn cái đuôi nhỏ dài bóng loáng của con vật kia có phần xa cách, ăn cơm không vô. Ngày thứ hai Thượng Quan công tử liền vội vàng mang vật nhỏ đi. Sau lại Sau lại lại đưa tới một con thỏ nhỏ, thật biết điều thật đáng yêu, tiểu thư và nàng nuôi nó tại một ngôi nhà nhỏ trong sân

"Ừm! còn rất khá á!" Thảm Y Nhân đưa tay vuốt ve tiểu hồ ly lông xù, cái đuôi nhếch lên thật cao, có chút hăng hái nhìn vật nhỏ làm người vừa ý này, bây giờ nàng gần son thì đỏ, gần mực thì đen, chịu ảnh hưởng từ Sính Đình cũng bắt đầu thích không biết điều gì đó một chút rồi. A, rốt cuộc lần này Thượng Quan Vân đưa đồ tới, khiến cho giai nhân vui vẻ rồi, xem giai nhân cười nhiều chưa kìa!

Thượng Quan Vân miễn cưỡng tựa vào bên cạnh bàn đọc sách của Thảm Y Nhân, sợi tóc màu đen rũ xuống đầu vai, mắt phượng hẹp dài khép hờ, cúi đầu ngưng mắt nhìn gương mặt tỏa sáng của Sính Đình, nhìn chăm chú vào nàng đang yêu thích không buông tay trên chọc Tiểu Bạch Hồ, đột nhiên trong lòng ngực dâng lên một cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có, lúc trước vì tìm những quà tặng này đã tốn hao tâm huyết và tiền bạc thật sự là đáng giá rồi.

"Đúng rồi!" Tiểu Quan Vân đột nhiên mở miệng nói: "Hôm nay là ba tháng ba, dưới chân núi có hội đạp ca*, ta dẫn các nàng đi xem náo nhiệt được rồi!" Truyền thuyết ngày này là sinh nhật Vương Mẫu nương nương, cũng là ngày Vương Mẫu nương nương mở hội bắn đào.

*đạp ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát

"Ba tháng ba rồi sao?" Thịnh Vũ có chút kinh ngạc, lại sắp đến sinh nhật của tiểu thư rồi

"A! Ba tháng ba, thời gian quả thật qua nhanh! Ba tháng ba năm ngoái của chúng ta rất là náo nhiệt!" Giọng điệu của Thảm Y Nhân như một lão thái thái nhớ lại chuyện xưa

Sính Đình sờ sờ tiểu hồ ly, cẩn thận suy nghĩ một chút, u oán nói: "Đúng vậy, ba tháng ba năm ngoái rất là náo nhiệt, lúc đó chúng ta đi qua một thành nhỏ ở Giang Nam, chỉ là sau khi rời khỏi cái thành nhỏ kia liền đụng phải lão bà bà của tỷ."

"Phốc xích!"

"Phốc!"

"Phốc xích!"

Mấy người nhớ tới tình cảnh hỗn loạn lúc chạy trốn, không khỏi đều thất thanh nở nụ cười. Bên tai ba người bọn họ dường như nhớ lại câu: tướng công! Đừng sợ...! Người ta rất dịu dàng!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57-4: Lệ đầy tay áo xuân (4)

Thượng Quan Vân cũng buồn cười, khoe môi gọi lên đường cong xinh đẹp, mắt phượng sâu thẳm mê người có sự nổi bật lóe lên, hân vô cùng cảm kích "Lão bà" của Thảm Y Nhân, nếu như không nhờ nàng ấy, sao hắn có thể gặp được Sính Đình! Hắn miễn cưỡng mở túi điểm tâm, lấy ra mấy quả trứng gà, nói với các nàng: "Tới đây, ăn mấy quả trứng gà này, rửa tay trước!" Hắn tỉ mỉ dặn dò.

"Hả?" Thảm Y Nhân không hiểu, hồ nghi hỏi: "Vì sao phải ăn trứng gà, ta không ăn, các người ăn đi!"

"Không được, tỷ cũng phải ăn." Sính Đình rửa tay, cầm một quả trứng gà, dạy dỗ nàng ta: "Năm ngoái tỷ quên ăn! Ba tháng ba ăn trứng gà lộc."

"Ồ!" Thảm Y Nhân dường như nhớ tới, liền gật đầu không kháng nghị nữa. Thì ra truyền thuyết ngày âm lịch mừng ba tháng ba này, Vương Mẫu nương nương tốt bụng, để người trong thiên hạ ít chịu bệnh tật đau khổ, mệnh Quan Âm nương nương phổ giáng Thánh Thủy. Vì vậy món ăn có linh khí nhất, liền giữ chức đồng sứ giả ái tâm, tập tục ăn trứng gà lộc liền truyền xuống.

Sau khi sửa sang xong ba người ra khỏi khách điểm Phong Vân, đi ra một đoạn đường liền thấy Thượng Quan Vân ở phía trước đợi các nàng. Hắn ngọc thụ lâm phong đứng chấp tay ở dưới một cây đại thụ, mắt nhìn chăm chú vào phong cảnh chân núi, gió núi ầm ập nhẹ nhàng thổi bay góc áo và tóc dài đen tuyền của hắn, làm cho hắn nhìn như tán tiên, muốn cười gió về trời.

Hắn xoay người lại, mắt phượng nhếch lên, dưới ánh mặt trời khẽ mỉm cười với bọn họ, gương mặt anh tuấn tà mị càng thêm lóa mắt, làm người ta không dám nhìn thẳng. Ánh mắt của hắn quang minh chánh đại rơi vào trên người Sính Đình đang đeo mặt nạ, thấy nàng vậy mà dẫn theo Tiểu hồ ly kia, mặt mày hắn càng thêm tươi cười hơn hờ: "Đề ta xách cho! Ở chân núi không xa." Âm thanh của hắn êm ái mà tự nhiên, từ tính mơn mởn.

Cùng lúc đó, dáng vẻ hắn tự nhiên đi theo xách tiểu hồ ly trên tay Sính Đình, có ý coi thường kháng cự nhỏ bé như con kiến của nàng, ung dung thông dong bầu bạn bên cạnh nàng, tay thon dài như ngọc chỉ về nơi không xa dưới chân núi, ý bảo chỗ bọn họ phải đi chính là chỗ đó

Sính Đình lại muốn về vành tai, nhưng cố nén, người nói một công từ tuần mỹ không có thiên lý, trên tay xách một cái rô đắp bông vải, bộ dáng như vậy nhìn thế nào cũng thấy không ổn!

Sau khi bọn họ đi ra ngoài thật lâu, một nữ tử mảnh khảnh cao đào mới chậm rãi đi về hướng khách điểm Phong Vân, đứng dưới cây đại thụ mà Thượng

Quan Vân vừa đứng, chán nản trầm mặc không nói. Nàng mười sáu mười bảy tuổi, một thân quần áo xanh mộc mạc, ngũ quan tầm thường không có gì lạ, chỉ có một mái tóc dài đen bóng đáng giá, làm cho dung mạo trung bình của nàng rạng rỡ không ít. Nàng đứng ở nơi đó giống như một pho tượng, thật lâu không nhúc nhích chút nào, nàng bình tĩnh nhìn Thượng Quan Vân đi xuống chân núi, trong ánh mắt có quá nhiều tuyệt vọng và đau lòng, hấn chói mắt như vậy, đối với nàng mà nói là muốn mà vĩnh viễn không thể chạm tới.

Ít nhất, hấn chưa bao giờ cười dịu dàng triu mến với nàng, hơn nữa hấn đã bao giờ làm chuyện không xứng với thân phận như vậy, lại giúp một nữ nhân xách rổ vài bông! Chỉ nhìn liền hấn không thể làm cho người ta tự đâm hai mắt. Vài giọt nước mắt trong suốt chậm rãi từ khóe mắt của nàng chảy xuống, theo hai gò má hơi vàng của nàng chảy xuống

Đã tới mùa ba tháng ba

Điều ngũ sắc bay trên trời

Trời xanh nước biếc núi thanh thanh

Cả vùng đất hồi xuân chim yến bay nhẹ nhàng.....

Nơi xa truyền đến tiếng hát vang dội tuyệt đẹp.

Tại một lầu cao lớn khí phái ở thành Cổ Ngọc, trong một gian phòng trang nhã trên lầu hai, có một vị công tử mặc đồ đen diện mạo tuấn mỹ khoảng hai mươi tuổi ngồi gần cửa sổ, chính là Hiên Viên Húc. Hấn chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, cũng đã làm những khách nhân khác ở lầu ảm đạm phai mờ. Nghe được tiếng hát, tay đang bưng ly trà của hấn dừng lại, hơi ngẩn ra, một mùa xuân nữa lại đến, Sính Đình rời khỏi hấn đã hơn một năm. Mỗi ngày hấn đều tưởng niệm nàng đi vào giấc ngủ, nghĩ tới nàng nghênh đón bình minh, hấn một mực sống trong hồi ức, thời gian quen biết với Sính Đình là những trải nghiệm tốt đẹp nhất cuộc đời của hấn, là những tình cảm tinh khiết nhất của hấn trong thế giới không lẫn tạp chất đất bụi

Hấn lấy tay đỡ trán, để mình hoàn toàn sa vào trong hồi ức tốt đẹp của quá khứ

Trong một căn phòng trang nhã ở lầu hai còn có mấy bàn khách, đa số đều rất an tĩnh, nhưng trong đó có một bàn vừa lên lầu ngồi xuống đã cực kỳ náo nhiệt, đó là mấy thanh niên nam nữ ăn mặc đẹp đẽ quý giá, đều là áo gấm thắt lưng, phục sức lộng lẫy, đi đi lại lại tỏ ra khí phách.

Động tác của tiểu nhị đến hầu hạ bọn họ cũng đặc biệt cẩn thận, rất sợ chậm trễ đắc tội khách quý.

Trong bàn này có một cô gái mặc quần áo trắng vừa lên lầu đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, chỉ thấy gò má nàng như hoa, sóng mắt như nước, xinh đẹp chói lọi, mình diễm không gì sánh được, không nói hết thanh lệ đoan trang tao nhã, kiều diễm bất tận

Khách trong lầu cũng bởi vì mấy thanh niên nam nữ này mà bắt đầu gợn sóng lăn tăn. Một vị trung niên nói: "Oa! Đáng đáp cô nương mặc đồ trắng thật là xinh đẹp!"

"Thiên nữ hạ phàm cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!" Một vị công tử gầy tán thưởng

Một vị khách nhân có chút hào khí thu hồi ánh mắt kinh diễm, nói với bạn bè ngồi cùng bàn giống như thuộc trong lòng bàn tay: "Là võ lâm đệ nhất mỹ nhân Liêu Tiểu Yên, còn có hai huynh đệ của nàng ta, ngoài ra còn có nam tử mặc đồ đồ thẫm cao lớn, sợ là 'Vũ công tử' Tống Kiện Vũ"

"Ừ, đoán chừng đều là đi tham gia đại hội võ lâm, danh hiệu võ lâm đệ nhất mỹ nhân này quả thật không sai, không trách được có nhiều thanh niên hiệp sĩ quý gối dưới váy thạch lựu của nàng ta như vậy, Vũ công tử kia chính là học trò cưng của Võ Lâm minh chủ."

Mấy thanh niên kia nam nữ hoàn toàn không để ý tới lời bàn luận xôn xao của mọi người trong lầu, hình như có cảm giác rất hưởng thụ khi bị mọi người nhìn chăm chú, trong mắt mang theo một chút đắc ý cao ngạo khó có thể phát giác, hành sự càng tung bay tùy hứng, thiết nghĩ có lẽ đã thành thói quen rồi.

"Tiểu tử tử, lần này tử sẽ cùng chúng ta đi Thanh Diên sơn trang sao?" Sau khi ngồi xuống, nữ tử toàn thân áo vàng tại bàn kia liền vội vàng hỏi nữ tử áo trắng. Mặc dù không chói lọi bằng nữ tử áo trắng, nhưng cũng là một cô nương xinh đẹp, chỉ là mi tâm lơ mờ hiện ra vẻ ngang ngược kiêu ngạo. Nhưng nàng lại phát hiện ánh mắt Liêu Tiểu Yên hoàn toàn không ở trên người nàng, cũng không trả lời nàng. ...chính là thẳng tắp rơi vào người ngồi gần cửa sổ, một công tử tuấn mỹ lấy tay đỡ trán đang chợp mắt.

Nàng theo ánh mắt của Tiểu tử tử liếc nhìn qua, trong lòng không khỏi len lén khen ngợi: một vị công tử đẹp, chỉ là không biết vương tôn công tử nhà nào. Nhưng mà trong lòng nàng đã có Vân ca ca giống trích tiên rồi, cũng không thể lại do dự động tâm với nam nhân khác.

Sau lưng vị công tử kia có hai thị vệ diện mạo anh tuấn đứng cách đó không xa, thấy các nữ nhân trong lầu đều len lén quan sát chủ tử, khóe môi của một thị vệ trong đó khẽ nhếch, nụ cười thoáng qua. Người còn lại vẫn là gương mặt tuấn tú chất phác, giống như tất cả mọi người đều thiếu hấn nhị ngũ bát vạn bạc!

Liêu Tiểu Yên cảm giác có người kéo ngược ống tay áo của nàng, trong nháy mắt gương mặt trái xoan thanh tú tuyệt tục trở nên lạnh lẽo, không kiên nhẫn tranh thủ quay đầu, lại thấy khuôn mặt tươi cười trêu tức của Tống Thái Nhi. Gương mặt trắng tuyết của nàng đỏ ửng, vội vàng thu hồi ánh mắt cúi đầu xuống, chút không kiên nhẫn trong đáy lòng vừa nảy cũng bị cắt đứt không cánh mà bay

Tống Thái Nhi kề tai Liêu Tiểu Yên nói nhỏ: "Ta có Vân ca ca rồi, người này tặng cho tử cũng được! Hi! Tiểu tử tử là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, công tử như vậy mới xứng với tử."

“A! Muội, nha đầu chết tiệt này!” Mặt Liễu Tiểu Yên càng phát đỏ, ngón tay nhỏ nhắn vòng quanh khăn nhỏ giọng nói: “Cũng không biết là công tử nhà nào, không quen.” Từ nhỏ nàng sinh ra đã xinh đẹp hơn người, sau khi lớn lên càng làm cho người xem không khỏi kinh ngạc, bị sắc đẹp của nàng làm cho chấn động, diễm danh lan xa sau đó được mọi người phong làm vô lâm đệ nhất mỹ nhân. Mặc dù trong chốn vô lâm vô số người ái mộ, nhưng nàng tự phụ rất cao, đối với bất kỳ người đàn ông nào cũng lãnh nhược băng sương, không có chút biểu cảm. Ở đáy lòng của nàng và cha mẹ, những nam tử lấy lòng nàng, vây quanh nàng cũng không có tư cách tiến đến với nàng.

“Ai nha, cái này có quan hệ gì, để cho ta ca ca ra tay, người nào có thể không cho ca ca ta vài phần mặt mũi chứ!” Tổng Thái Nhi không khỏi kiêu ngạo, hả hê nói. Chợt ánh mắt của nàng vòng quanh vị công tử anh tuấn kia tỉ mỉ quan sát một vòng. Nàng là nhi nữ của Tổng Đô Úy, bình thường mẫu thân cũng thường xuyên lui tới xã giao với những quan gia phu nhân kia, sớm luyện thành một đôi sắc bén mắt. Nàng cảm giác đối phương vô luận là từ nhân phẩm, ăn mặc, khí chất đều không thể bắt bẻ, và lại khẳng định xuất thân bất phàm, không giàu cũng quý.

“Như vậy không được tốt lắm?” Liễu Tiểu Yên có chút do dự, hai thị vệ bên cạnh vị công tử kia trầm ổn đại khí, ăn mặc đặc biệt, cả người khí thế, không giống hạ nhân bình thường, ngược lại giống như công tử thế gia vọng tộc. Như vậy có thể thấy được lai lịch của vị công tử này nhất định không nhỏ, nàng cũng không muốn lưu lại cho vị công tử kia một ấn tượng không tốt, chỉ muốn có lần gặp đầu hoàn mỹ.

“Ai! Tỷ chỉ cần nói rõ cuộc tỷ có nguyện ý nhận thức hần hay không, những thứ khác đều giao cho ta được rồi!” Tổng Thái Nhi cũng tràn đầy lòng tin, có chút cơ hội là phải dựa vào chính mình đi tranh thủ, không chừng người ta sẽ rất hân hạnh khi quen biết bọn họ.

Thường ngày Liễu Tiểu Yên cực kỳ kiêu căng ý lại, trước giờ không chủ động quan tâm nam tử nào, nhưng mới vừa rồi vô ý nhìn thoáng qua, dung nhan ngũ mã không ngũ của nam tử kia trong nháy mắt đã cướp lấy hô hấp của nàng, nàng muốn biết, lúc hai tròng mắt khép hờ kia mở to sẽ là bộ dáng phong tình cực hạn như thế nào! Nàng không hề nín được nguyện vọng khẩn cấp trong đáy lòng, quyết đánh đến cùng khe gặt đầu với Tổng Thái Nhi, sau đó khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng không thể xâm phạm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58-1: So phú (1)

Tiểu Nam và Tiểu Bắc trung thành tận tâm đứng ở bên cạnh coi chừng bảo vệ chủ tử, chợt thấy tiểu nhị tiến lên.

Tiểu Bắc uy nghiêm đưa tay khẽ ngăn, khuôn mặt lạnh của hần đẹp thì đẹp, nhưng vẫn có một chút ý vị đòi nợ: “Chuyện gì?” Hần nói chuyện luôn luôn ít lời mà nhiều ý, thường chỉ dùng hai chữ là có thể chuẩn xác biểu đạt ý tứ.

Tiểu nhị bị hần hù dọa, vội vàng chấp tay một kính, vội vàng nói: “Vị công tử này, có hai vị công tử muốn mời vị gia này đi qua nói chuyện.”

Tiểu Nam xích cười: “Gia đang nghỉ ngơi, người không phận sự không nên quấy nhiễu, người đi nhanh đi!” Hần là một bụng tràn đầy ý tốt, không muốn để cho Tiểu Bắc đánh người này.

Tiểu nhị thấy đối phương lạnh lùng khí thế, khổ sở quay đầu lại nhìn mấy thanh niên nam nữ ở bàn kia, không thể làm gì khác hơn là âm ức đi qua đáp lời.

Tổng Kiện Vũ và hai huynh đệ Liễu gia nghe tiểu nhị áp a áp ứng đáp lời xong, không dám tin nhìn hai vị thị vệ mặt không chút thay đổi kia, người này có lai lịch gì, thật quá phách lối? Ngay sau đó trấn an mình, nhất định là bọn họ không biết ai đi mời bọn họ!

Tổng Thái Nhi và Liễu Tiểu Yên sững sốt chốc lát, bộ mặt Tổng Thái Nhi không vui. Trong mắt Liễu Tiểu Yên tràn đầy thất vọng, từ lúc nàng lên lầu, khách trên lầu vẫn luôn âm thầm khen ngợi mỹ mạo hơn người của nàng, đủ loại ánh mắt không ngừng lượn quanh trên người nàng, lạ nhưng nam tử tuấn mỹ này vẫn lười biếng đỡ trán chợp mắt, cũng chưa mở mắt ra liếc nàng một cái. Nàng cũng không thể nói rõ vì sao lại cố chấp, muốn nam nhân này liếc nhìn nàng một cái, nhìn nàng một cái thật kỳ...

“Bốp!” Tổng Thái Nhi chợt vỗ bàn một cái, giận đùng đùng đứng lên, trực tiếp đi tới Hiên Viên Húc.

Không nghĩ ngờ nàng cũng bị Tiểu Bắc lạnh lùng ngăn cản, “Tránh ra!” Tiểu Bắc đối người ngoài không biết hai chữ khách sáo viết như thế nào. Không chọc giận hần, hần đều là bộ dáng người nợ hần núi vàng núi bạc, nếu như tìm hần gây sự, vậy chúc mừng người, hần nhất định sẽ xem người như kẻ thù, đứa nhỏ này cư xử với kẻ địch chính là một bắc phương Thương Lang, tàn bạo mà hung ác.

Tổng Thái Nhi bắt đầu nổi lên tính khí kiêu tiểu thư, tức tối giận dữ nhìn hần, ngạo mạn nói: “Người không có tư cách ngăn cản ta, bản tiểu thư tìm chủ tử của người.”

Ánh mắt của Tiểu Bắc giống như một khối băng nhìn nàng từ trên xuống dưới, từ từ đánh giá một chút, khinh thường khạc ra hai chữ: “Bằng người?” Trong nháy mắt Tiểu Nam lệ rơi đầy mặt, ở trong lòng hần yên lặng cho thêm từ, cũng muốn!

“Người! Khinh người quá đáng, bản tiểu thư muốn người đẹp nhất!” Tổng Thái Nhi phần nộ khác thường, đã bao giờ nàng bị người ta khinh nhờn như vậy.

Đầu não nàng nóng lên, dường như không chút nghĩ ngợi, "Bá" một tiếng rút roi quất quanh hông ra, hung hăng quất tới gương mặt như băng của Tiểu Bắc, ai bảo hần xem thường nàng, nàng muốn quất nát cái khuôn mặt lạnh kia! Đồng thời trong lúc nàng động thủ, một số khách thấy tình hình trong phòng ở lầu hai không ổn, nhao nhao tính tiền rồi rời đi. Những con em quý tộc này ra sức đùa giỡn cũng mặc kệ người khác có bị thương hay không có bị thương, không thể xem nào nhiệt, coi thường nào nhiệt càng không muốn nhìn, có thể còn sống mới phải quan trọng nhất!

Tiểu Bắc từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, cực kỳ nể mặt nàng nghiêng đầu né tránh, thân thể cao gầy sáng ngời cũng không có lay động, duỗi bàn tay, nhanh như tia chớp đoạt lấy cây roi trong tay nàng, trong miệng nện ra hai chữ : "Đẹp mắt?" "Nhìn xem" chữ còn chưa nói hết, roi kia bị hần tiện tay xé ra, vô cùng đáng tiếc cắt thành mười tám đoạn

Tiểu Nam không nhìn được một lão đạo, người nói đẹp, chỉ nhìn được chữ không dùng được? Hay là đang nói với người ta, người đang cho người ta đẹp mắt? Quá phức tạp! Hần cũng vô năng lý giải! Nếu như là hần thì nhất định sẽ nói "Mặt mặt xấu hổ", tại sao không gom bốn chữ lại đi! Máu chốt là lần này Tiểu Bắc biểu đạt ý tứ không quá chính xác.

"A! Roi của ta!" Tổng Thái Nhi cả kinh thất sắc, thét chói tai ra tiếng. Mặc dù nàng là quan gia tiểu thư, nhưng huynh trưởng ở trong giang hồ, cộng thêm Tổng Đô Ủy chính là một võ tướng, cho nên lúc nàng còn rất nhỏ, Dung Sa_lqđ Tổng Đô Ủy liền mời danh sư tới tỉ mỉ dạy nữ nhi võ nghệ. Cây roi này chính là phụ thân vì nàng cầu xin mà hao phí một món tiền khổng lồ chế tạo riêng cho nàng, nhưng lại bị thị vệ này xé nát giống như kéo đứt dây thừng

"Thật sự là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường! Tổng mỗ cũng tới gặp qua vị huynh đệ này." Tổng kiện Vũ vỗ nhẹ vai em gái, ý bảo nàng đến một bên. Kỳ thực lúc Tổng Thái Nhi vừa động thủ hần đã bất động thanh sắc đi qua đây rồi, cũng là sợ muội muội không cẩn thận bị thua thiệt. Nhưng mới vừa rồi Tiểu Bắc đoạt roi hần lại không ra tay ngăn cản, là có một ý định, muốn cho muội tử không biết trời cao đất rộng bị dạy dỗ một chút cũng tốt. Thấy đối phương hạ bàn vững vàng, bản lĩnh quả thật rất cao, lúc này mới nghĩ đến tự mình ra tay.

"Cô nhi!" Long mày Tiểu Bắc ép lên trên, mắt quàng xuống dưới nhìn Tổng Kiện Vũ. Bộ dáng kia, hiển nhiên là khinh bỉ!

Má nó! Trong lòng Tiểu Nam âm thầm chửi mả nó, nói nhiều hơn hai chữ ngươi sẽ chết à?

Lúc này ba huynh muội Liêu gia cũng đã tới, vẻ mặt lão đại Liêu Thần ngao mạn, "Tổng huynh, huynh nhất định phải dạy dỗ bọn họ một phen thật tốt, thật không biết điều, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Ba huynh muội bọn họ là truyền nhân Thúy Linh sơn trang, từ nhỏ chuyên cần luyện võ nghệ, công phu cao cường, ngay cả Liêu Tiểu Yên cũng thân thủ bất phàm, trong thế hệ thanh niên giang hồ coi như cũng đạt được danh tiếng

"Tiểu Bắc, lui ra!" Bị bọn họ âm thầm phiền lòng Hiên Viên Húc mở hai mắt ra, nhàn nhạt nói, mắt hần như đầm lạnh, sắc mặt lạnh lạnh, đôi môi gọi cảm ním thật chặt, ánh mắt hoàn toàn không nhìn mọi người trước mặt

"Dạ, gia!" Tiểu Nam Tiểu Bắc vội vàng cung kính đứng ở phía sau hần, Tiểu Nam rất tỉ mỉ đổi cho hần một ly trà nóng.

Liêu Tiểu Yên đứng bên cạnh, trái tim nhảy loạn, sắc mặt càng ngày càng đỏ, rốt cuộc vừa rồi cao ngạo lạnh nhạt. A! Sau khi nam nhân này mở mắt càng thêm tuấn mỹ vô song, bộ dáng tuấn nhã kiêu ngạo kia thật mê chết người! Ngay cả Tổng Thái Nhi đã có người trong lòng mà nhìn vẫn có chút ngây dại, yêu nghiệt như vậy từ đâu đến?

Không khí trong tửu lâu bởi vì Hiên Viên Húc mở mắt trở nên khẩn trương áp lực, giống như hết sức căng thẳng.

Trong lòng Liêu Thần rất là không phục, thấy vị công tử áo đen này không mở miệng, Tổng kiện Vũ không nói không rằng, tất cả mọi người bị áp chế không dám lớn tiếng trút giận. Hần kim nén sắp bị nội thương, không nhìn được mở miệng nói: "Huynh đài, chúng ta tốt bụng."

"Công tử và gia, đừng loạn thất bát tao, lời kéo làm quen." Tiểu Nam nổi giận, người này muốn làm thân thích với hoàng thượng hay là thế nào?

Liêu Thần giấu một hơi ở ngực, kiên quyết ép một ngụm máu tươi trở về trong cổ họng, sắc mặt hần khó coi tới cực điểm, đương nhiên giọng nói chuyện cũng không tốt lắm: "Vị công tử này, chúng ta muốn mời người qua nói chuyện, tại sao người có thể để cho thủ hạ vô lễ như vậy?"

"Người coi như là miếng hành tây thôi?" Một câu hỏi miễn cưỡng từ phía sau mấy người truyền đến. Một vị công tử trẻ tuổi tuấn nhã tay cầm chiết phiến đi tới, không chút khách khí đặt móng ngồi xuống đối diện Hiên Viên Húc, ngược mắt nhìn Tiểu Nam Tiểu Bắc, dùng cây quạt chỉ hai người bọn họ, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trong miệng còn chặc chặc vài tiếng: "Chắc chắc! Bình thường bảo hai người đọc sách nhiều một chút, xem đi! Cũng bị người ta mắng tới cửa rồi, không có tiền đồ!"

"Hàn công tử!" Tiểu Nam và Tiểu Bắc giật giật khoe miệng, bọn họ cũng không e ngại người nào, là những người này tự cho mình là đúng, cố gắng đến tìm rắc rối!

Lúc này Liêu Thần thực sự là muốn thổ huyết, hốc mắt đỏ bừng dường như muốn nứt ra, hần thấy những người này coi rẻ mình như vậy, nhất thời ép không được lửa giận trong lòng, bàn tay vung lên, mang theo cuồng phong sắc bén, trực tiếp tấn công Hàn Tư Luật đang thành thoi

"Pằng" một tiếng, trong nháy mắt Tiểu Nam vọt đến trước mặt Hàn Tư Luật, cực nhanh ra tay cùng hần chạm nhau một chưởng. Chỉ nghe "Ầm" một tiếng trầm đục, thân thể trắng kiện của Tiểu Nam không nhúc nhích, Liêu Thần lại "Đằng đằng đằng" lui về phía sau mấy bước, được Tổng Kiện Vũ đỡ tay đỡ lại nên thân hình hần không còn lui về phía sau. Hần che lồng ngực của mình, phún ra một ngụm máu tươi. Bọn họ ai thắng ai thua vừa xem hiểu ngay.

"Ca!" Liêu Khoan kinh đầu ra tiếng.

"Đại ca!" Liêu Tiểu Yên cũng giật mình kêu một tiếng.

"A!" Tổng Thái Nhi cũng thất thanh kêu lên, thật sự là khiến người ta khó có thể tin, chỉ là một người thị vệ mà công phu đã cao thâm như vậy!

"Vây Tổng mỗ cũng tới lãnh giáo một phen!" Tổng Kiện Vũ coi như kiềm chế rất cừ rồi, lúc này cũng không nhịn được tức giận. Hắn không chút do dự vươn ra một bàn tay, ra hiệu xin mời Tiểu Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-2: So phú (2)

Hắn luôn luôn trầm tĩnh chừng mực, cũng được Võ Lâm Minh Chủ Thượng Quan Mộc tự mình truyền nghề, đã gặp cao thủ giang hồ giống như cá diếc sang sông (*người mù quá chạy theo mồi), đếm không hết, nhưng nhất thời cũng nhớ không nổi từ khi nào trong chốn võ lâm lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế, vẻ ngoài và bản lĩnh của thị vệ cấp cuối đều là hạng nhất. Điều này làm cho hắn không thể không thu hồi lòng xem thường, lên tinh thần nghiêm túc đối đãi, đối thủ không cho phép hắn khinh thường!

Tiểu Nam vui mừng gật đầu ứng chiến, vui vẻ bước tới một bước. Trên chiến trường bọn họ giết người như ngoéo, đánh nhau như vậy cũng giống như ăn cơm bữa, hận không thể một ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya, không đánh liên sợ đói!

Hai người đang muốn đánh, lúc này một đám người "Đặng đặng đặng" từ dưới lầu chạy lên, lão nhân béo mập dẫn đầu tinh thần phấn chấn, không phải ai khác, chính là Đồng Thông. Hắn "Vèo" một tiếng liền bay vọt đến giữa hai người, sau đó tức giận nhìn chăm chăm Tổng Kiện Vũ người cao ngựa lớn, gào to: "Thằng nhóc này là ai, ý vào đáng người cao to liền muốn ăn hiếp đồ đệ của ta, kêu người lớn trong nhà của ngươi lại đây!"

"Phốc! Phốc!" Không có phòng bị, Hiên Viên Húc và Hàn Tư Luật phun ra một hớp nước trà.

"Khụ khụ!" Tiểu Nam Tiểu Bắc u oán nhìn lão nhân gia, thật là sát phong cảnh! Bây giờ vừa đánh vừa cãi, sợ là lão nhân này lại thích náo nhiệt hơn! Có đánh nhau sợ là hắn sẽ giành lên trước, làm sao đến phiên bọn họ! Tiểu Tả đi theo ở đằng sau lên lầu, Tiểu Hữu còn có Lý Tĩnh, Lý Anh cũng mặt chứa ý cười đứng sau lưng Hiên Viên Húc. Bộ khung kia, khí chất kia, người có chút nhãn lực đều có thể nhìn ra, mấy người này đều là cao thủ đánh nhau.

Tổng Kiện Vũ thấy vài người bên kia thì khóe miệng rút gân, đều đã lớn? Đánh nhau còn phải về nhà gọi người lớn tới đây! Lão đầu này là ai vậy? Tại sao lại không chính chắn như vậy?

Hàn Tư Luật thông thả ung dung đứng dậy, rành rang mà đi đến bên cạnh lão nhân, hướng về phía đám người Tổng Kiện Vũ nói: "Hôm nay không rảnh đánh với ngươi, muốn đánh, cũng không phải là không được, đến lúc đại hội võ lâm sẽ thấy."

Bây giờ Thanh Long quốc không phiền lo chiến tranh, sau khi Hiên Viên Húc chữa khỏi vết thương liền nộp binh quyền cho hoàng đế Vũ Đức, nói muốn ra ngoài đi dạo, thuận tiện giải sầu. Vừa đứng đại hội võ lâm mười năm tổ chức một lần, hiện tại Đồng lão gia tử giữ chức chương môn Viêm Dương, được khen là nhân vật tiêu biểu danh môn chính phái, có thể nói là một trong võ lâm Bắc Đẩu, là nhân vật quan trọng không thể thiếu trong đại hội võ lâm. Hiên Viên Húc thân là đệ tử chân truyền duy nhất của hắn, đương nhiên cần phải có mặt cùng với sư phụ.

Vì vậy Hiên Viên Húc từ biệt An vương gia than ngắn thở dài và An vương phi khóc lóc nỉ non, mang theo mấy tâm phúc, còn có Hàn Tư Luật chết sống muốn đi theo bọn họ lên đường. Thực tế Đình vương phi cao quý đoàn trang không thể không đau lòng rồi! Nếu như nói mùi hương trên người cháu gái bên nhà mẹ của nàng làm Hiên Viên Húc buồn nôn, nàng cũng thừa nhận, chẳng qua là đối thiên kim tiểu thư nhà khác, chính là thay đổi vài tiểu thư, chỉ cần là vừa tiếp cận hắn, sắc mặt Hiên Viên Húc đều sẽ trắng bệch, cảm thấy ghê tởm. Ngay cả thái y cũng không còn nhìn ra thân thể hắn có chỗ nào không khỏe, chỉ nói chăm sóc nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ quan sát lại. Điều này thật sự làm cho người ta tuyệt vọng, hoàn toàn khiến vương gia và vương phi tạm thời dừng ý định chọn nàng dâu.

Đồng Hoa cùng thân tín Đào Tinh đi trước một bước, sớm an bài tốt tất cả công việc. Chỉ là lão gia tử này nói hắn có quen biết bằng hữu trong thành Cổ Ngọc, hắn đi thăm viếng một phen, cho nên Hiên Viên Húc mới ở lâu này chờ lão nhân gia.

Tổng Kiện Vũ trầm ngâm chốc lát, uy nghiêm gật đầu một cái: "Không gặp không về!" Mấy người này cũng khơi dậy lòng háo thắng của hắn.

Mặt Hàn Tư Luật không có vẻ gì gật đầu một cái, người này đầu não đơn giản, tư chi phát triển, thật là không biết sống chết!

"Đi thôi!" Hiên Viên Húc ung dung hoa quý đứng lên, nhú mày, liếc mắt nhìn Đồng Thông tức giận nổi gân cổ đang đứng chống nạnh, nhẹ nhàng bỏ lại một câu: "Dẫn người đi chơi!" Sau đó ưu nhã dẫn đầu đi ra. Âm thanh từ trong môi mòng hắn phun ra, từ tính mà mỉa mai, tiếng lòng mê người.

"Oa!" Đồng Thông lập tức hạ hai tay ở trên eo xuống, hung phấn hoan hô một tiếng, tức giận trên gương mặt bánh bao vô ảnh vô tung biến mất, kéo con riềng Hàn Tư Luật đi.

Tiểu Nam nhanh chóng ném xuống một thỏi bạc ở trên bàn. Mọi người uy phong lẫm lẫm vây quanh Hiên Viên Húc một thăm cảm bào đen rồi khỏi nơi này.

Sắc mặt đám người Tổng Kiện Vũ nhất thời cực kỳ khó coi, nhìn bóng lưng cao ngất sang trọng của Hiên Viên Húc, thật lâu không thu hồi tầm mắt trở về. Người kia từ đầu tới đuôi cũng không có nhìn bọn họ một cái, giống như coi bọn họ là không khí.

Liêu Tiểu Yên hơi nhíu mày, mặt tiu ngưu, không khỏi thở dài một cái, hẳn hoàn toàn không phát hiện nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, cũng không liếc nhìn nàng một cái.....

Tổng Thái Nhi tức giận nước mắt cũng mau đi ra, chẳng những nàng mất bình khí, mặt mũi cũng không tìm trở về được, còn khiến huynh trưởng và những người này định ra ước hẹn đại hội võ lâm, thật là toàn bộ mặt trong mặt ngoài đều mất sạch, nếu như truyền tới trên giang hồ làm sao nàng làm người được, khẩu khí này sao nàng có thể nuốt xuống? Đại hội võ lâm nàng không thể không đi, đến lúc đó nàng nhất định phải cho đám người này đẹp mắt, nàng sẽ nhờ Vân ca ca báo thù cho nàng.

Bởi vì tất cả người giang hồ tràn vào núi Thanh Diên, mỗi ngày khách điểm Phong Vân đều là gió nổi mây phun, người vừa hát xong ta lên sân khấu, thật là giang hồ võ lâm nhân sĩ sân khấu. Cũng không phải là mỗi người đều có tư cách vào ở Thanh Diên sơn trang của Thượng Quan Mộc, cho nên những khách điểm lân cận núi Thanh Diên đều khách ngộp đầy cửa.

Sinh Đình và Thẩm Y Nhân vì tránh ra những thứ này ăn no căng, giang hồ nhân sĩ vì một cọng lông gà cũng phải dùng vũ lực để giải quyết, không để ý đến Thượng Quan Vân liên tục thỉnh cầu bọn họ lên sơn trang ở, mà là đi xuống dưới tìm một khách điểm bình thường trong thành Phi Vũ để trọ. Mặc dù thành này cách núi Thanh Diên xa một chút, nhưng ngày đại hội võ lâm đi sớm một chút, vẫn có thể xem náo nhiệt. Như vậy cuối cùng ba người Sinh Đình cũng thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ có một mình Thượng Quan Vân buồn bực không vui, như vậy hẳn cách Sinh Đình xa hơn, muốn gặp nàng cũng không dễ dàng như trước.

Thành Phi Vũ giống như bởi vì đại hội võ lâm đến mà nghênh đón vô số ngũ hồ tứ hải, giang hồ nhân sĩ bốn phương tám hướng. Cho nên gần đây khắp nơi trong thành vô cùng náo nhiệt, giống như đang ăn tết.

Thẩm Y Nhân có chút háng hái nhìn Sinh Đình đang giúp nàng chọn y phục nữ trang. Bởi vì Thành Phi Vũ có quá nhiều giang hồ nhân sĩ đến, Sinh Đình cảm thấy trước kia Thẩm Y Nhân làm sát thủ đa phần đều mặc nam trang, không bằng hiện tại đổi lại diện mạo thật sự, như vậy lác mình một cái, ai cũng không ngờ nàng thì ra nàng chính là Y Nhân Phiêu Hương!

Bà chủ hiệu may này cũng rất có ánh mắt, thấy hai người các nàng phong cách ưu nhã, nhân phẩm không tầm thường, mặt mày bà chủ hớn hờ dẫn các nàng lên lầu hai, lầu hai này là thiết kế riêng cho người giàu có.

Sinh Đình nhìn trúng một cái váy màu trắng có đường viền thắt lưng bằng kim tuyến, lại chọn một cái váy rộng có tay áo màu đỏ, nàng đang còn muốn chọn một món, thì có ba vị nữ khách đi lên lầu hai. Nhưng nàng không chú ý người khác quá lâu, rất nhanh lại chọn một cái, đang muốn nhờ bà chủ bọc quần áo lại, từ sau khi lên lầu ba vị nữ khách vẫn đang quan sát nàng, trong đó có người nói chuyện: “Bà chủ, ba bộ y phục của nàng ta chọn bản tiểu thư đều muốn.” Nói xong ném ra một thỏi vàng ở trên bàn, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Sinh Đình nghe vậy xoay người lại nhìn ba vị nữ khách một cái, người không rõ, không biết! Liền nhìn Thẩm Y Nhân, im lặng ra hiệu, kẻ thù của tỷ?

Thẩm Y Nhân lười biếng quan sát ba người kia một cái, lắc đầu, không có giết qua. Nhưng nhất thời nàng lại có chút không xác định chắc chắn, giết người quá nhiều, có thể nhớ lộn và quên mất hay không đây?

Ba vị nữ khách thấy hai người các nàng ‘liếc mắt đưa tình’ không coi ai ra gì, trong lòng liền tức giận. Một vị cô nương mảnh khảnh cao gầy, mặc y phục màu xanh lục trong đó không thể nhìn được nữa, cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: “Thật là thủy tính dương hoa, thay đổi thất thường!” Lúc nàng nói chuyện cũng không nhìn về phía Sinh Đình và Thẩm Y Nhân, mà là cúi đầu nhìn chằm chằm trên đất, giống như mắng không khí. Mặc dù nàng cúi đầu, nhưng mà vẫn làm cho người ta thấy rõ gương mặt hơi vàng và ngũ quan tầm thường không có gì đặc biệt, nhưng một thác nước tóc đen bóng loáng làm cho nàng tăng vài phần nhan sắc.

“Cũng không có gì đặc biệt? Chỉ là vóc người tạm được, này, vị công tử kia, mắt người mù à?” Một vị cô nương khác, vẻ mặt nhàn nhạt ngang ngược kiêu ngạo có ý lớn tiếng hỏi Thẩm Y Nhân.

“Ta?” Thẩm Y Nhân đưa tay chỉ mình, hỏi vị cô nương kia. Thật là tai bay vạ gió! Thật ra nàng đã nhận ra vị cô nương này là ai, không phải Thái Nhi muội muội của Thượng Quan Vân sao!

Tổng Thái Nhi thấy Thẩm Y Nhân nhìn về phía nàng, không khỏi có chút hài lòng, ngạo mạn nói: “Tướng mạo công tử như vậy, nên cùng Tiểu tỷ tỷ như tiên trên trời ở chung một chỗ mới phải, nữ nhân này ngay cả xách giày cho Tiểu tỷ tỷ của ta cũng không xứng.” Mặc dù Thẩm Y Nhân tuấn mỹ làm cho người ta gặp một lần không thể quên được, nhưng trong mắt trong lòng nàng chỉ chứa Thượng Quan Vân, ngày đó trong lúc vô tình đụng phải Thượng Quan Vân, nàng mừng rỡ không thôi, tự động xem nhẹ người ngoài ở bên cạnh, cho nên không có nhận ra Thẩm Y Nhân.

Sinh Đình và Thẩm Y Nhân đều nhìn về phía nhân vật “Tiểu tỷ tỷ như tiên trên trời”, đó là một cô gái mặc quần áo trắng, mặc dù dáng dấp nàng ta chói lọi, sóng mắt như nước, xinh đẹp không gì sánh được, đáng tiếc về mặt lãnh nhược băng sương, khiến cho người ta cảm thấy khó có thể đến gần. Hai người đều là mỹ nữ tuyệt sắc khuynh đảo chúng sinh, bình thường nhìn nhau cũng chán rồi, đối với sắc đẹp hình như không có năng lực thưởng thức gì, vì vậy rất nhanh đều dời ánh mắt đi.

“Như thế nào? Công tử, Tiểu tỷ tỷ của ta chính là võ lâm đệ nhất mỹ nhân đấy! Nếu như người rời khỏi nàng ta, ta có thể ở trước mặt Tiểu tỷ tỷ nói tốt vài lời dùm người, lấy lòng mỹ nhân.” Tổng Thái Nhi không khỏi lấy le nói. Sau đó không nhanh không chậm đi tới trước mặt Sinh Đình, tỉ mỉ quan sát nàng, trong ánh mắt khó kiềm chế được hận ý và đố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58-3: So phú (3)

Mặc dù diện mạo của cô gái này hơi bình thường một chút, nhưng không thể phủ nhận khí chất tao nhã động lòng người của nàng ta, dáng người núp non lên xuống mê người. Tổng Thái Nhi chợt dạ nhìn sang đây núp đầy đặn trước ngực Sính Đình, suy nghĩ một chút về hai cái bánh bao nhỏ trước ngực mình, không khỏi có chút buồn bực. Những thứ này cũng không tính là cái gì, quan trọng nhất là, nữ nhân này có một đôi mắt ngọc trai đen linh động như nước biển sâu, khi nàng ta nghiêm túc nhìn, ngay cả nữ nhân cũng không nhịn được muốn thương tiếc nàng ta ba phần, muốn bảo vệ nàng ta, người thuần mỹ hiếm thấy này, không đành lòng tổn thương nàng ta nửa phần.

Trong ánh mắt Tổng Thái Nhi lóe lên thần sắc phức tạp không hiểu, nữ tử này coi như không có vẻ ngoài xuất sắc nhưng cũng không kém Tiểu tỷ tỷ toàn thân tuyệt sắc phượng hoa, khó trách Tinh Nhi nói Vân ca ca sẽ bị nàng ta mê hoặc, mỗi ngày đều làm trò để nàng ta vui lòng, thay đổi không giống hẳn trước kia nữa rồi.

Nghe được lời nói của Tổng Thái Nhi, Liễu Tiểu Yên vẫn đẹp lạnh lùng đứng ở nơi đó, như đối mặt với nước mà khai hoa thủy tiên, mang theo hứng thú tự kỳ mào khen mào dài đuôi, giống như tiên nữ không dính khói bụi trần gian.

Thẩm Y Nhân dường như đang nghiêm túc suy tính lời đề nghị của Tổng Thái Nhi, sau đó ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với nàng ta: "Trong mắt bản công tử mỹ nhân chỉ có nàng." Nói xong nàng không chút để ý đứng bên cạnh Sính Đình.

"Hừ! Có mắt không trông." Tổng Thái Nhi hừ lạnh một tiếng. Về mặt Liễu Tiểu Yên hơi có chút dao động, nhưng rất nhanh trầm tĩnh đi xuống.

Da mặt Sính Đình dày nhất, nàng có hai lớp da mặt. Bị Tổng Thái Nhi quan sát như vậy mặt cũng không đỏ hơi thở cũng không gấp, đương nhiên nàng sẽ không dư thừa đi suy đoán ý nghĩ của Tổng Thái Nhi, chỉ quan tâm nàng có thể thuận lợi lấy mấy bộ y phục này đi hay không, nàng rất chờ mong Thẩm Y Nhân đổi về trang phục nữ nhân! Vì vậy bộ dáng nàng tự nhiên nói với Tổng Thái Nhi: "Ta không phải vàng, không cần nhìn ta, người nhìn y phục, nhưng mà, ba bộ y phục này là ta nhìn thấy trước."

"Ha, khẩu khí thật lớn!" Tổng Thái Nhi bị nàng nhẹ nhàng nói tức giận nội thương, xịch cười một tiếng, khinh miệt nói: "Mấy bộ y phục này bản tiểu thư nhất định phải có được." Quay đầu lại nói với bà chủ: "Đem mấy bộ y phục này bọc lại, vàng trên bàn kia sẽ là của người."

Bà chủ có chút khó xử, mặc dù bà rất muốn lấy nén vàng kia, nhưng mà không muốn đắc tội với khách, liền chuyển ánh mắt khẩn cầu sang Sính Đình và Thẩm Y Nhân, khẩn thiết nói: "Hai vị khách quý lùi một bước được không, trong lầu các của tiểu phụ nhân vẫn còn rất nhiều y phục, ba bộ y phục này vị cô nương kia rất thích, không bằng tặng cho nàng ta, tiểu phụ nhân sẽ sai người đưa mấy bộ tới đây cho hai vị khách quý."

Sính Đình đang muốn nói mấy câu, Tổng Thái Nhi lại nói với nàng: "Ngày hôm nay tâm tình bản tiểu thư tốt, cũng không so đo với người, chỉ là thứ ta muốn, không có trong tay không được! Huống chi là vốn vẹn mấy bộ y phục, bà chủ, bọc lại cho ta!" Nàng khế nhếch cằm, mắt liếc xéo Sính Đình, giống như từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng.

"Bốp!" Sính Đình nổi giận, vỗ ngân phiếu ở trên bàn, tài đại khí thô nói với bà chủ: "Thấy không? Nàng ta ra bao nhiêu vàng mua ba bộ này, bản cô nương ra gấp ba."

"Người!" Tổng Thái Nhi trong con giận dữ, không chịu yếu thế, cũng móc ra mấy tờ ngân phiếu vỗ lên bàn.

Thua người không thua trận, Sính Đình ngược đầu, thủy mâu tỏa sáng lấp lánh, khinh thường nói: "Nghe cho kỹ, bất luận người ra bao nhiêu tiền, bản cô nương cũng ra gấp ba, trừ phi người mang một tòa kim sơn tới, ta mới buông tha, bởi vì ta không mang nổi toàn kim sơn đến." Nghe cho kỹ, cô nương, không phải nhà của ta không có kim sơn, mà là ta mang không nổi.

Thẩm Y Nhân ngạc nhiên, đây là tiểu cô nương nhu nhược sao? Bây giờ lợi hại, bộ dáng vô lại càng nhìn càng quen mắt, oa! Đây không phải là giọng điệu của kim kê lão đầu sao! Nhất thời Thẩm Y Nhân lệ rơi đầy mặt xem ra mẹ Mạnh Tử thật sự là có dự kiến trước, hoàn cảnh và người xung quanh ảnh hưởng đến đứa bé thật là lớn.

Tổng Thái Nhi bị Sính Đình nói như vậy tức giận đến nổi trận lôi đình, nhưng thế nào đi nữa nàng cũng không thể vứt bỏ mặt mũi trước mặt Sính Đình! Vì vậy nàng lại đem vài tờ ngân phiếu vỗ lên trên bàn. Sính Đình cũng không nổi giận, không ngừng cố gắng, luôn luôn lấy ra ngân phiếu nhiều gấp ba lần ngân phiếu của nàng ta, oa! Nàng chẳng có cái gì chỉ có ngân phiếu là nhiều!

Nói đến những ngân phiếu này nàng lại nghĩ tới Hiên Viên Húc. Trước khi hấn xuất chinh vừa lúc nàng ngã bệnh, cuối cùng hấn lo lắng nàng không nở ăn đồ bỏ, trực tiếp đưa ngân phiếu cho nàng lại sợ nàng cự tuyệt, cho nên hấn lên lên giao tất cả cho Thính Vũ. Bọn họ rời khỏi kinh thành thì Thính Vũ cũng đem toàn bộ ngân phiếu đặt trong bao quần áo mang theo. Lúc trước không có cơ hội dùng những ngân phiếu này, Thính Vũ cũng không có nhớ tới, không ngờ mấy hôm trước thu dọn đồ đạc Thính Vũ mới giao tất cả cho nàng, những tám ngân phiếu lấp lánh kia thật sự làm mù đôi mắt chó con của nàng. Trong nháy mắt nàng từ một nữ cô nhi không cha không mẹ biến thành một đại phú bà kim quang lấp lánh!

Nếu như là trước kia nàng nhất định đem tất cả ngân phiếu trả lại cho Hiên Viên Húc, nhưng bây giờ nàng đã vắn mặt tại nhân thế rồi, cũng sống nguội không kiêng kỵ rồi, cho nên nàng liền đứng lý hợp tình chiếm hữu. Nàng đang rầu không có cách nào khoe của đây, Tổng Thái Nhi đến, làm cho nàng

không muốn hưng phấn cũng không được. Không phải nói Thạch Sùng so phù với Vương Khải sao, ngay cả san hô “khắc” cao hai thước cũng đánh bể, nàng và người ta chỉ so mua quần áo, xem như gặp sư phụ!

Đang lúc ấy thì, một tỳ nữ yêu kiều hồn hển mang theo mấy vị ma ma ôm một đồng y phục đi lên lầu hai, trong tay các nàng tất cả đều là ba bộ y phục giống nhau như đúc....

Lúc này bà chủ mới thờ phào nhẹ nhõm, tươi cười rạng rỡ kêu hai vị khách: "Đến đây! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, toàn bộ y phục các quý khách cứ lấy đi, ngân phiếu thì tiểu phụ nhân cũng không khách khí với hai vị tiểu thư!"

Hai phe người ngựa xám xịt mang mấy bộ y phục ra khỏi cửa hàng, bà chủ ở phía sau cười như má mị thanh lâu: “Mời các vị tiểu thư lần sau trở lại tìm tiểu phụ nhân! Nhất định giảm giá cho ngài!”

Tổng Thái Nhi nổi trận lôi đình nhìn chăm chăm Sính Đình, oán hận nói: "Lần này hãy bỏ qua cho các ngươi, lần sau đừng để bản tiểu thư đụng phải." Sau khi dứt lời, đưa tay kéo nữ tỳ áo xanh, liếc ngang Sính Đình một cái, liền cất bước cùng đại mý nữ kia đi về phía trước

Sính Đình cũng rất nổi giận, gần đây nàng rất muốn tìm người để thử uy lực của chiếc vòng kia, không cần uống phí, dù sao đã tháo không ra. Lúc này trong lòng nàng ngứa ngáy, rất muốn xoay cái vòng để cho nàng ta ăn một chàm

Thẩm Y Nhân và Sính Đình mới vừa đi không lâu, cửa tiệm may đã đi tới mấy người, cầm đầu là một công tử mặc cẩm bào đen, dáng người hần cao ngất thon dài, dung mạo như ngọc, trong vẻ cao quý tuấn nhã lộ ra mấy phần nam tính gợi cảm, đúng là phong thần tuấn lãng, tuấn mỹ vô trù. Hắn cùng nhau đi tới, làm cho người đi đường liên tục ghé ánh mắt vào hắn. Một lão đầu trắng mập bên cạnh hắn khổ não xoa mặt bánh bao, mím miệng nói: "Hình như là bọn họ! Lại giống như không phải, không thấy rõ ràng, nháy mắt lại không biết đi đâu rồi!"

“Lão gia tử, mắt người bị mờ à?” Thị vệ phía sau vị công tử kia cười hi hi nói

"Chờ ngươi già rồi ta cũng không già, Hừ!" Bộ mặt như đưa đám của lão nhân lập tức không cánh mà bay, nâng lên cằm, chảnh đến mức cái đuôi cũng nhanh chóng vênh lên trời

Vị công tử tuấn mỹ kia trầm ngâm chốc lát, ưu nhã giơ tay lên vuốt ve mũi nhọn, nhàn nhạt nói với lão nhân: “Đã hẹn là không gặp không về rồi, đến lúc đó tự nhiên sẽ gặp được, đi thôi! Không phải nói dối bụng sao?”

“Oa! Đi ăn!” Mặt mày lão nhân lập tức hớn hờ, cũng không rồi rấm rức, dù sao chỉ cần bọn họ tới nơi này, sớm muộn gì hắn cũng nhìn thấy.

Đại hội võ lâm chỉ tổ chức có ba ngày, người hầu ở Thanh Diên sơn trang đều bận chết đi được. Người lui tới cửa sơn trang nối liền không dứt, xe, người, ngựa đăng sau đụng vào ngựa đăng trước, lui tới không ngừng.

Minh Chủ Thượng Quan Mộc cả ngày trung một khuôn mặt tươi cười, cười là bộ mặt hoa cúc, ôm quả đấm cùng vị chương môn này, người trụ trì kia không ngừng “Đã lâu không gặp”, “Lệnh công tử thật là Nhân Trung Long Phụng” “Phùng tất sinh huy”

Thượng Quan Vân bị cha hắn cưỡng chế mang theo bên cạnh giúp đỡ đón khách, trên mặt vẫn mang phong độ nhanh nhẹn mỉm cười, trong lòng là âm thầm học máu. Mấy ngày nay cha hắn bận chết đi được, kéo hắn, không để cho hắn rời khỏi người một phút. Đã mấy ngày hắn không gặp Sính Đình rồi, cũng không biết người nọ như thế nào? Có cảm thấy nhàm chán hay không, chủ yếu nhất chính là có nhớ hắn chút nào hay không. Hắn không cầu nhiều, thỉnh thoảng nhớ hắn một chút cũng được!

Những giang hồ nữ hiệp chưa lập gia đình kia đều đỏ mắt tim đập dồn dập quan sát hắn, trong lòng đều khen hắn không dứt miệng: sớm nghe nói qua dáng dấp của Thanh Diên công tử như tiên hạ phàm, thật là danh bất hư truyền, quan trọng nhất là công tử anh tuấn như vậy vẫn chưa có thể thiếp, thật sự là làm cho người ta chảy nước miếng.

Những tiền bối trên giang hồ cũng thờ dài nói: "Thượng Quan Minh Chủ thật có phúc khí, Thanh Diên công tử tướng mạo anh tuấn, dáng vẻ đường đường hơn nữa thân thủ lại bất phàm, thật làm cho chúng ta không ngừng hâm mộ! Ha ha!"

"A! Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lão không phục cũng không được!"

Trên mặt Thượng Quan Vân duy trì nụ cười tuyệt vời, ôn tồn nho nhã chấp tay: "Tiền bối khen trật rồi, sao vẫn bối có thể đảm đương nổi tiền bối khen ngợi như vậy!"

"Vân đại ca, Vân đại ca!" Tổng Thái Nhi như đang thị uy liếc những nữ hiệp tham gia đại hội võ lâm một cái, đi tới bên cạnh Thượng Quan Vân ngọt ngào kêu mấy tiếng. Nàng và Tổng kiện Vũ còn có ba huynh muội Liễu gia đã sớm vào ở sơn trang, Tổng kiện Vũ là đệ tử Thượng Quan Mộc, đương nhiên cũng muốn giúp sư phụ một tay chiêu đãi khách khứa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58-4: So phú (4)

Về mặt Thượng Quan Vân không thay đổi, vẫn cười như gió xuân quét vào mặt, bước chân không dừng lễ độ chào hỏi những tiền bối kia, bỏ mặc tiếng la của nàng.

"Huynh có nghe hay không, Vân đại ca!" Tổng Thái Nhi thấy Thượng Quan Vân hồ hững với mình, không nhịn được dậm chân, hướng về phía bóng lưng thẳng tắp của hắn nói một câu: "Ngày hôm trước ta gặp được nàng, huynh muốn nghe hay không."

Quả nhiên, thân thể Thượng Quan Vân cứng đờ, nhất thời dừng bước chân lại. Hắn xoay người nhìn nàng, trong mắt phượng hàm chứa một vẻ nghiêm nghị khó có thể phát giác. "Ừm! Chuyện gì?" Sau khi Tổng Thái Nhi tới Sơn Trang không có việc gì, ngày ngày lượn vòng vầy quanh hắn. Nàng quấy nhiễu làm cho hắn phiền chết đi được, bởi vì mối quan hệ với Tổng sư đệ hắn cũng không trực tiếp làm mất thể diện của nàng, rất miễn cưỡng phớt lờ nàng. Nhưng nàng vừa hỏi hắn muốn nghe hay không? Nàng nhìn thấy Sính Đình rồi sao?

"Ai bảo huynh ngày ngày không để ý tới ta." Tổng Thái Nhi chán nản bĩu môi nói: "Ta và Liêu tỷ tỷ tới Sơn Trang rất nhiều ngày rồi, huynh cũng không mang ta đi ra ngoài chơi đùa, luôn nói huynh bận rộn, không có thời gian, nhưng huynh lại mang nữ nhân có dung mạo xấu xí đó đi dạo khắp nơi, nàng ta có cái gì tốt?" Vóc người nàng kia uyển chuyển động lòng người, phong cách ưu nhã tự nhiên, mặc dù không có dung mạo xuất sắc, cũng là đối thủ nàng không thể khinh thường, cái hiện thực này không thể không khiến nàng kinh hãi. Nhưng muốn nàng ở trước mặt Vân đại ca khen ngợi cô nương khác, làm sao nàng nói ra được? Hơn nữa nữ tử không biết tốt xấu kia còn dám tranh y phục với nàng, lại dám cùng nàng so phú, đều nhanh tức chết nàng rồi!

Thượng Quan Vân khẽ nhủ mảy, cười lạnh, nụ cười chưa kịp mất đi nơi đáy mắt. Hắn nhàn nhạt nói: "Mắc mớ gì tới muội?" Thẩm Y Nhân từng dùng câu này chẹn họng hắn, hắn muốn tìm một cơ hội trả lại cho nàng ta, kết quả lại không thể như nguyện, nhưng bây giờ Tổng Thái Nhi bị chẹn họng nên sắc mặt đỏ lên. Hắn đối với Tổng Thái Nhi là muốn tránh chỉ sợ không kịp, làm sao có thể chủ động mang nàng đi chơi. Với cái này thì ngược lại, Sính Đình đối với hắn mỗi lần đều là trốn tránh không muốn gặp, nếu không phải hắn thông minh, không xé rách tầng giấy dán cửa sổ mỏng manh kia, chỉ dùng thân phận bằng hữu từ từ dung nhập vào trong các nàng, có khả năng nàng đã sớm thúc giục Thẩm Y Nhân đi chạy trốn rồi.

"Huynh... huynh! Trước kia huynh không phải như vậy." Tổng Thái Nhi bị câu này của hắn làm sặc đỏ bừng cả khuôn mặt, thấy sắc mặt lạnh nhạt và phong cách kiêu ngạo của hắn, giống như nàng là người không liên quan, quá đã thương người, nàng không khỏi nước mắt tràn mi. Mặc dù trước kia hắn đối với nàng khách khí lễ độ, luôn có một nhân nhạ xa cách ở giữa bọn họ, nhưng hắn cũng chưa từng không chút lưu tình châm chọc như vậy. Hơn nữa có mấy nữ hiệp xung quanh đang để ý Thượng Quan Vân nghe nói như thế cũng không khỏi cười trộm, cái này càng làm nàng cảm thấy sỉ diện của mình không xuống đài được.

"Trước kia muội còn nhỏ, bởi vì quan hệ sư đệ ta xem muội như muội muội, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi?" Thấy mắt Tổng Thái Nhi ửng đỏ, quát cường mà cố chấp nhìn hắn, Thượng Quan Vân lại thờ ơ, về mặt vẫn lạnh lùng nhìn nàng. Dựa vào cái gì nàng đơn phương cho rằng nàng thích hắn thì hắn phải thích nàng? Nếu chỉ có vậy, không phải hắn đã cưới hơn mười tám bà vợ rồi sao. Nếu như chuyện tình cảm là do một người định đoạt, vậy hắn cần gì phải ngày nhớ đêm mong làm sao mới có thể bắt được trái tim giai nhân?

"Muội muội? Sao huynh có thể nghĩ như vậy?" Tâm tình Tổng Thái Nhi rớt xuống ngàn trượng, có chút tức giận hỏi, nàng thiếu ca ca sao? Hắn nói như vậy làm cho nàng cảm giác tim mình đang rỉ máu, tất cả những cố gắng mấy năm nay đều mất trắng sao?

Thượng Quan Vân nhìn bộ dáng truy hỏi rõ ràng sự việc của Tổng Thái Nhi, dứt khoát nói: "Vậy muội muốn ta nghĩ như thế nào? Nếu như thái độ trước kia của ta đối với muội, làm cho muội hiểu lầm chuyện gì đó, được rồi, sau này ta sẽ làm như không thấy muội, thế nào?" Hắn không thích dài dòng dây dưa với thứ tình cảm rối rắm này, giải quyết dứt khoát mới đúng phong cách của hắn.

Bận rộn sút đầu mồ trán, trong lúc lơ đãng Thượng Quan Mộc lại chú ý tới song ngầm mãnh liệt giữa hai người này, nhưng mà hắn thấy chung quanh người càng ngày càng nhiều, không khỏi nhíu chặt chân mày nói với nhi tử: "Dần muội muội của con đi xuống đi, bảo Hồ quản gia tới giúp ta, có chuyện gì hai người các người không thể nói từ từ sao? Nhất định phải đỏ mặt tía tai?"

"Dạ!" Thượng Quan Vân không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, dẫn đầu sai bước tiến vào sơn trang.

Tổng Thái Nhi cũng ngoan ngoãn đuôi theo phía sau hắn tiến vào. Trong lòng nàng càng nghĩ càng khổ sở, không mắc mớ tới nàng? Dựa vào cái gì mà không mắc mớ tới nàng? Nàng thích hắn lâu lắm rồi, từ nhỏ lần đầu tiên đi theo phụ thân và huynh trưởng đến Thanh Diên sơn trang thì nàng đã thích hắn rồi. Nếu không một tiêu thư quan gia yếu điệu như nàng lại bất ngờ xông lên giang hồ làm Hồng y, Bạch y nữ hiệp cái gì chứ, vì cái gì mà không phân biệt ngày đêm liều mạng luyện võ, còn không phải là muốn rút ngắn khoảng cách giữa hắn và nàng, không muốn làm cho hắn cảm thấy nàng chỉ là thiên kim tiêu thư yếu ớt, không có hào khí nữ nhi giang hồ

Nàng vừa mới bắt đầu luyện tập roi thì tay mềm mại bị mài rách da chảy máu, nàng lau khô nước mắt cắn răng luyện nữa. Lo lắng tay luyện thô tháo về sau bị hắn ghét bỏ, nàng cầu xin mẹ làm cái bao tay da hươu cho nàng. Nàng không giống huynh trưởng, trời sinh là kỳ tài luyện võ, bởi vì không có thiên phú luyện võ, chỉ có thể lấy chuyên cần bổ sung vụng về. Thượng Quan Vân thiên tư thông minh, từ nhỏ văn võ kiêm tu, vì có thể cùng hắn ngày sau cầm sắt hài hòa, loan phượng hòa minh, hắn làm thơ nàng đánh đàn, hắn múa phiến nàng vẽ tranh. Nàng còn khổ luyện cầm kỳ thi họa, tất cả những khổ sở này nàng cam tâm tình nguyện ăn, chỉ cầu sau này hắn có thể lưu lại ánh mắt dịu dàng thương tiếc trên người nàng. Nhưng bao nhiêu năm khát khao và mơ ước ở cùng với hắn đều bởi vì một nữ nhân xuất hiện mà bị phá vỡ, như vậy sao nàng chịu nổi chứ?

Càng nghĩ càng không phục, không nhịn được ngẩng đầu nhìn chung quanh, thấy bọn họ đã cách xa đám người kia, đi tới một chỗ an tĩnh hẻo lánh, nàng xông tới trước mặt Thượng Quan Vân quát to: "Ta có cái gì không tốt, rốt cuộc có điểm nào không bằng nàng? Chúng ta có nhiều năm tình cảm như vậy lại không địch lại một người ngoài sao? Nếu như huynh quyết ý như vậy, ta liền đi giết nàng, xong hết mọi chuyện." Nếu như hắn thật sự đối với những điều nàng làm coi như không thấy, vậy tất cả những việc nàng cố gắng làm vì hắn chẳng phải chỉ là chuyện cười!

Trong nháy mắt Thượng Quan Vân đột nhiên chuyển qua bên người nàng, gắt gao cầm cổ tay của nàng: “Ngươi dám động nàng thử xem.” Lời nói hằn mang theo uy hiếp, dường như không để ý một chút xấu tình nghĩa.

"Ta liền muốn giết nàng!" Tống Thái Nhi không khỏi thét lên phản kháng, cổ tay đau đớn cùng với lời nói bảo vệ nàng kia của Thượng Quan Vân làm cho nàng nói bừa. Nàng khóc ồ lên: "Huynh chưa từng đối xử với ta lạnh nhạt như vậy, cũng chưa từng uy hiếp ta."

Thượng Quan Vân đột ngột buông cổ tay nàng, xong xuôi, móc ra một chiếc khăn, xoa xoa tay. Tống Thái Nhi vừa xoa cổ tay đau buốt vừa nhìn động tác của Thượng Quan Vân, động tác này làm cho nàng thống hận không dứt. Toàn bộ cổ tay của nàng đều bị đè nén xanh tím, rất lâu mới có cảm giác

"Không có nàng, ta cũng sẽ không thích ngươi, ta nói rồi chỉ xem ngươi như muỗi muỗi." Thượng Quan Vân không chút để ý nhìn nàng, trong giọng nói có cực độ xem thường cùng khinh thường, nói xong xoay người rồi đi.

"Huynh, huynh sẽ phải hối hận!" Tống Thái Nhi nghiêm giọng nói: "Ta sẽ làm con tiện nhân kia sống không bằng chết!" Hắn xem thường tình cảm của nàng như vậy, nàng quyết không thể để cho bọn họ dễ chịu! Nàng rất nhanh nắm tay, trừng mắt nhìn bóng lưng phiêu dật của Thượng Quan Vân giống như là một dã thú bị chọc giận, nhưng nước mắt lại theo mặt của nàng tích tích chảy xuống.

Mặc dù nàng có tính khí tiểu thư quan gia, có chút dã man không hiểu chuyện, nhưng ở trước mặt của hắn nàng luôn luôn dịu dàng động lòng người, cho tới bây giờ đều từng bước nhượng bộ, chưa từng có biểu hiện thất thường như hôm nay, nhưng mà hiện tại nàng đã không thể thoái lui nữa, nàng phải làm sao?

Nàng suy nghĩ lung tung một chút, trầm ngâm quan sát bốn phía thì Thượng Quan Vân đã sớm không còn bóng dáng rồi, tim nàng không khỏi đập mạnh loạn nhịp, mù mờ ngỡ ngàng không biết đi đường nào!

Đột nhiên âm thanh của một cô gái vang lên bên tai nàng: "Thái Nhi, ngươi làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì khó xử sao? Muốn ta giúp một tay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59-1: Ôm nàng vào lòng (1)

Đêm khuya tối thui, Sính Đình mơ hồ mở mắt, lại cảm thấy trước mắt một vùng tăm tối, hơn nữa đầu đau muốn nứt, toàn thân cũng không có sức lực. Trong lòng nàng rung mình, lay động cái đầu có chút nặng nề, lập tức tỉnh táo lại, giật giật thân thể nhớ tới, lại phát hiện tay chân mình cũng bị gắt gao trói chặt.

Trong bụng nàng kinh hãi, lập tức nhớ lại những hắc y nhân im hơi lặng tiếng ở khách điểm lúc trước. Không rõ tình hình hiện tại, nàng không dám lên tiếng, chỉ là cố gắng vùng vẫy một hồi, phát hiện sợi dây trói mình vô cùng cứng rắn. Vì vậy nàng dừng lại giây giũa vô nghĩa, dùng sức cắn môi, nỗ lực duy trì sự trấn định của mình.

Buổi tối, Thẩm Y Nhân thám thính được tin tức của chame nàng, Sính Đình và Thính Vũ cũng khích lệ nàng đi thăm dò kiểm chứng, vì vậy nàng quyết định đi nhanh về nhanh. Thẩm Y Nhân vừa rồi đi không bao lâu, cửa các nàng cũng bị người ta đập vỡ, vài hắc y nhân che mặt xông tới, không nói lời nào đã bắt lấy họ. Lúc Sính Đình bị hắc y nhân bắt được cũng không kinh hoàng hoảng loạn, mà là thừa dịp hắc y nhân không chú ý thì cầm vòng tay lên lấy châm nhỏ định bắn ngã hai người, nhưng không đợi nàng dùng đến thuốc mê, một người trong đó lấy tay đao chặt trên cổ nàng một cái, trước mắt nàng tối sầm lại, nhất thời mất đi tri giác.

Sính Đình nằm ở nơi đó, cảm nhận được phía dưới lưng la lưng lay, dường như đang trong một chiếc xe ngựa, không gian trong xe đen kịt. Thân thể của nàng đang đưa trái phải, trong lúc vô tình đụng vào một thân thể khác, phút chốc lại tách ra, ngửi hơi thở quen thuộc, biết là Thính Vũ, điều này làm cho lòng nàng đang lo lắng bất an không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng không có lập tức lên tiếng gọi Thính Vũ, mà là không ngừng dùng sức gian nan xô dịch qua bên cạnh Thính Vũ, đoán chừng tình trạng của Thính Vũ cũng giống hết nàng, cũng bị trói chặt tay chân.

Đối mặt với tình huống bó tay, trong lòng nàng có chút bối rối sợ hãi, nhưng còn không đến mức kinh hoàng rơi lệ. Nàng nhắm mắt thật chặt, không muốn để cho người bên ngoài thấy được nàng đã tỉnh, trong đầu lại nhanh chóng chuyển động: rốt cuộc đối phương là những người nào, tại sao muốn bắt các nàng? Sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó bọn họ? Bây giờ nàng nên làm gì? Chiếc xe ngựa chở bọn họ đi về đâu đây?

Nhưng mà Sính Đình cảm thấy có chút vui mừng, hình như Thính Vũ đã tỉnh lại, nàng ta cũng không có phát ra âm thanh kêu cứu kinh thiên động địa, mà cũng giống như nàng, liều mạng di chuyển về phía Sính Đình, cố gắng hết sức của mình rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Lúc Thượng Quan Vân ‘lòng nóng như lửa đốt’ chạy tới phòng trọ trong khách điểm thì đã sớm không thấy bóng dáng của ba người Sính Đình. Người đi nhà trống, trong phòng thì bừa bãi, xóc xếch không chịu nổi, máu tươi bắn tung toé rải rác khắp nơi, trên mặt đất đều là vãi rách và sợi bông bị đao kiếm chém tả tơi, cảnh tượng hết sức khủng bố nhìn thấy mà hoảng, làm người ta không khỏi run sợ. Nhìn những vết máu đỏ tươi đã đọng lại, trong lòng Thượng Quan Vân chợt lạnh, thân thể có chút nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen

Tùy từng Xuân Phong của hắn không đợi hắn lên tiếng phân phó, cẩn thận điều tra khắp nơi, hỏi thăm "Công tử, không phải là máu người." Nói xong, hắn vén những miếng vải bông rách nát kia lên, từ trong đó lấy ra thi thể một con thỏ và một con tiểu hồ ly máu chảy đầm đìa. Hai tiểu tử mà Sính Đình rất thích

đã bị tách rời tàn nhẫn, da lông máu thịt be bét đông một khối, tẩy một khối rơi xuống khắp nơi, thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn, có thể thấy lòng của người ra tay rất tức giận và oán hận sâu đậm

Chỉ cần không phải máu trên người các nàng là tốt rồi, thân thể còn thật căng thẳng của Thượng Quan Vân khẽ thả lỏng, trái tim chìm vào đáy cốc cũng dần dần sinh ra mấy phần hy vọng. Hắn cũng có chút rầu rĩ đối với tình trạng thê thảm của hai con vật nhỏ, đồng thời nóng ruột, hắn đã rất nhanh tỉnh táo lại, sau đó đều đều vào đây bắt đầu tìm một chút dấu vết để lại. Từ trước đến giờ hắn cơ trí thông minh, bình tĩnh kiềm chế, xử sự rất có chừng mực, nhưng bây giờ hắn có điểm yếu, đó chính là Sính Đình, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho tất cả những bất trắc tàn nhẫn đặt trên người mình, nhưng không cách nào tưởng tượng được Sính Đình chịu một chút uất ức đau đớn, thậm chí hắn không dám để bản thân tưởng tượng bộ dạng nàng nằm ở trong vũng máu

Một người tùy tùng khác tên Xuân vũ đột nhiên đi tới, ghé vào bên lỗ tai hắn nói mấy câu, thân thể cao lớn của Thượng Quan Vân lập tức cứng đờ, mắt phượng híp lại, đáy mắt nhanh chóng loé lên sát khí, thoáng chốc. Vẻ mặt hắn trầm như nước, trong miệng hung dữ phun ra một chữ: "Đi!"

Thượng Quan Mộc phóng khoáng cao lớn trong thư phòng, trên mặt đất có mấy bóng người đang quỳ, có nghĩa nữ Phương Tinh của hắn, đồ đệ Tổng Kiện Vũ, còn có Tổng Thái Nhi.

Về mặt Thượng Quan Mộc nghiêm trang, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn mấy bóng người trên đất, uy nghiêm quát lên: "Đại hội võ lâm sắp đến, các ngươi lại dám to gan lớn mật làm ra chuyện như vậy, thật là buồn cười! Đây không phải là kêu người trong võ lâm chê cười ta sao? Ta thân là võ lâm minh chủ, tự hỏi chưa bao giờ làm chuyện không thẹn với lương tâm, mới được người khác kính trọng cho tới bây giờ, các ngươi lại lật đổ! Lại thiếu chút nữa làm ta cuối đời khó giữ được." Vừa đề phòng giới hạn tà ma ngoại đạo tới phá hoại đại hội võ lâm, tất cả thuộc hạ dưới tay hắn chẳng phân biệt ngày đêm ân oán tuần tra bên trong thành, ai ngờ lại phát hiện dấu vết người khả nghi, điều tra tìm hiểu nguồn gốc, lại tra ra được trên người nghĩa nữ Phương Tinh và Tổng Thái Nhi

Hắn đau lòng nhìn Phương Tinh, trầm thống nói: "Phu nhân và ta tự mình nuôi dưỡng ngươi, đều xem ngươi như nữ nhi ruột thịt mà nuôi dạy, ngươi cũng biết ý định của Tổng Thái Nhi chẳng những không cần nàng, còn nói giáo cho giặc giúp nàng làm điều ác, ngươi như vậy bảo sau khi ta trăm tuổi có mặt mũi nào đi gặp cha mẹ ruột của ngươi? Ngươi mau nói chỗ ẩn thân của nàng kia, rồi cuộc ngươi mang người đi đâu rồi?"

Hai đứa nhỏ này thật là khờ dại, tưởng Võ Lâm Minh Chủ như hắn là làm gì sao? Lại dám ở dưới mắt hắn làm ra chuyện như vậy. Hơn nữa gần đây cả thành Phi Vũ nhập vào không biết bao nhiêu nhân vật các môn phái trên giang hồ, trong đó thân thù bất phân, cao thủ xuất quỷ nhập thần cũng rất nhiều, nếu để người ta phát giác đường đường là một đồ đệ tiêu biểu của hắn lại làm ra chuyện bất người liên quan đến tính mạng, chẳng phải là khiến những thứ tà ma ngoại đạo kia cười đến rụng răng sao. Làm hắn khó có thể tin nhất, làm ra chuyện như vậy thậm chí còn có nghĩa nữ Phương Tinh của hắn, đứa nhỏ này là con gái di phúc của sư đệ, được hắn và phu nhân thu nhận, luôn luôn là ôn nhu thể thiếp, khéo léo nghe lời, thế nhưng tại sao lần này lại phạm sai lầm tới mức độ này?

Phương Tinh chỉ cúi đầu quỳ, trầm mặc vô ngữ, một đầu tóc đen nhánh dưới ánh đèn loé lên trơn bóng, nước mắt trên gò má hơi vàng của nàng không tiếng động phun đầy, dường như có vô hạn tuyệt vọng và xót xa

Tổng Thái Nhi chán nản quỳ trên mặt đất, khóe mắt không tiếng động quan sát Phương Tinh, nàng cũng cắn chặt đôi môi không nói được lời nào, dù sa người đã bắt đi, nói không chừng đã xử lý tốt, lúc này nàng cần tự loạn trận tuyến

"Sư tỷ, muội muội, các người nói mau!" Trên gương mặt uy nghiêm đoan chính của Tổng Kiện Vũ đều là mồ hôi lạnh, mặc dù hắn có chút hành động theo cảm tính, làm việc có chút khoa trương, nhưng đại sự đại phi* là hắn vẫn biết rõ. Trong chốn giang hồ hắn có danh xưng "Vũ công tử", một phần là bản lĩnh hắn rất cao, một phần là vì danh tiếng của sư phụ và sư huynh quá vang dội, vì nguyên nhân này mà người trong giang hồ cũng nể mặt hắn một tí, hắn rất quý trọng thanh danh không dễ gì có được này, khá hơn nhiều người xông xáo cả đời trong giang hồ, đến già cũng vô danh. Hắn thật không biết tại sao lá gan của muội muội lớn như vậy, mà sư tỷ thường ngày tâm thường lại làm ra chuyện như vậy, trước kia hắn chỉ cảm thấy tính khí muội muội ngang ngược kiêu ngạo hơi, có chút tính tình kiêu tiểu thư, nhưng lần này chuyện muội muội làm khiến hắn không thể giao phó trước mặt sư phụ, thật sự là làm cho hắn quá thất vọng!

*việc hệ trọng vô cùng sai trái

Hai nữ nhân quỳ xuống đất, vẻ mặt âm trầm, vẫn cắn chặt hàm răng trầm mặc không nói

"Pằng!" Cửa thư phòng bị người ta mạnh mẽ mở ra, vẻ mặt Thượng Quan Vân đầy sát khí sai bước đi đến. Hắn đầy mặt lo âu, đúng là không chút nào che giấu cảm xúc: "Rốt cuộc hai người các ngươi đã đem nàng đi đâu rồi?" Hắn đã cho rất nhiều người đi tìm tòi, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được người, nhưng hắn vẫn hy vọng các nàng có thể nói ra chỗ ẩn thân của Sính Đình, để cho hắn có thể nhanh chóng tìm được nàng, cũng để cho nàng chịu khổ sở ít một chút.

Phương Tinh liên tục cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, nước mắt tràn mi bình tĩnh quan sát hắn, nhìn về mặt hắn vì nữ nhân kia mà cực kỳ nóng nảy, chỉ cảm thấy như vạn tiễn xuyên tim, nàng lừa mọi người, đồng thời cũng lừa mình, nhưng nàng không lừa được tim của mình, nàng chính là thích hơn nữa là yêu người ca ca trên danh nghĩa này!

Nàng lừa gạt Tổng Thái Nhi nói là vì giúp nàng ta trừ khử tình địch, trượng nghĩa tương trợ, không phải là muốn giúp mình trừ khử đối thủ sao. Mặc dù dung mạo nàng bình thường, luôn luôn cảm giác tự ti mình không xứng với hắn, nhưng hắn vẫn không có người yêu, nàng vẫn có thể tự lừa gạt mình: hắn còn chưa có người khác, nàng có thể nhớ tới hắn. Nàng không dám này nói bí mật này cho bất luận kẻ nào, ngọt ngào và chua xót trong đó chỉ có mình nàng biết, vì hắn vui vì hắn buồn, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không biết!

Nàng đối với hắn tâm tâm niệm niệm, thế nhưng hắn lại đối với người khác nóng ruột nóng gan. Trong thư phòng của hắn đều là mấy bức họa liên quan đến nàng kia, tất cả đều là do hắn tự tay vẽ. Cũng bởi vì nàng nhìn lên mấy bức họa đó, mới phát hiện thì ra nàng kia vẫn chưa bày ra bộ mặt thật sự,

dungmạo ấy thật đúng là tình xảo mỹ lệ. Hắn còn đích thân đề thơ lên bức họa: Y đại tiệp khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiều tụy**. Ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra người vẽ bức họa này dùng bao nhiêu tình sâu, nếu không yêu người trong bức họa sâu sắc, sao lại có thể khắc họa biểu cảm vui cười phần nộ của nàng ta chân thật động lòng người như vậy

**Tạm dịch: thân dầu gầy mòn quyết không hối, vì người ấy mà khó khăn cũng tiêu tan

Nàng từng cỡ nào đổ kỵ với nữ tử trong bức họa kia, hận không thể cầu trời xanh biến nàng thành người trong bức họa làm cho hắn hồn nhiên mộng nhiều. Toàn bộ ánh mắt của hắn đều thuộc về người khác, nàng khổ sở đau lòng đêm không thể say giấc, buồn bực không vui, ngày nhớ đêm mong, nếu như không có nữ tử này thì tốt rồi!

"Ồ ồ. Hừm!" Tổng Thái Nhi lại ngẩng đầu hướng về phía sát khí bức người Thượng Quan Vân thất thanh khóc rống lên, nàng khóc lớn tiếng hô: "Huynh đừng lãng phí tâm cơ, chỉ cần chúng ta không nói, vĩnh viễn huynh cũng không tìm được nàng."

"Người!" Chân khí toàn thân Thượng Quan Vân bạo động, trên mặt sát khí từng trận, hận không thể một chương bỏ nàng.

"Vân nhi, tỉnh táo, hôm nay con không giống con lúc thường ngày." Thượng Quan Mộc cau mày.

Thượng Quan Vân trầm ngâm yên lặng nhắm mắt một hồi, sau một lúc lâu mới mở mắt ra, bình tĩnh nói: "Phụ thân, con hiểu rõ." Sau đó nói với hai nữ nhân trên mặt đất: "Mặc kệ các ngươi muốn như thế nào, trước tiên để cho ta gặp mặt nàng một lần, chỉ một lần là được rồi." Thậm chí dường như có vài phần muốn nhờ vả nhìn Phương Tinh và Tổng Thái Nhi đang quỳ gối

Trong nháy mắt Phương Tinh muốn cười, trong lòng đổ kỵ nổi điên, giữa răng môi lại tràn đầy chua xót, thật sự thắc mắc nữ nhân kia có tà thuật gì, mới làm cho ca ca mê đắm như vậy. Thượng Quan Vân trước mắt làm cho nàng cảm thấy hết sức xa lạ, cũng làm cho nàng cảm thấy có chút sợ hãi, Phương Tinh cảm giác trong lòng mình dờn núi lấp biển đã sắp đến bên bờ chuẩn bị sụp đổ rồi

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59-2: Ôm nàng vào lòng (2)

"Chúng ta sẽ không nói, huynh đừng có hy vọng!" Phương Tinh thê lương nói, có mùi vị ngọc đá cùng vỡ rất nồng đậm.

"Đừng, huynh chờ nhất xác của nàng ta đi!" con người của Tổng Thái Nhi hiện ra giằng nghĩa khí, trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Các ngươi muốn như thế nào?" Thượng Quan Vân lạnh lùng nói. Mắt phượng hẹp dài sâu không thấy đáy, bàn tay trong ống tay áo chấp sau lưng đã nắm chặt thành quyền, âm thanh tăng vọt. "Bây giờ các ngươi không nói, sau này cũng không cần nói nữa, từ đây về sau, mọi người ân đoạn nghĩa tuyệt!" Nói xong sắc mặt hắn trầm xuống, ngưng chưởng thành lưỡi dao, nhanh như tia chớp cắt xuống vạt áo một góc vải, cũng không thèm nhìn tới xoay người bước nhanh ra khỏi cửa thư phòng, ngay sau đó một cái lắc mình, biến mất ở trong màn đêm mờ mịt không thấy bóng dáng

Góc vải dệt phiêu phiêu dang dang rơi trên đất, liền im lìm bất động.

Sắc mặt của mấy người trong thư phòng khó coi tới cực điểm, Tổng Thái Nhi và Phương Tinh nhất thời cảm giác đầu mình như bị một chậu nước lạnh đổ xuống, làm cho bọn họ có chút không nhận được phát run, đang muốn ratiêng kêu hắn ở lại, người nọ đã sớm không còn bóng dáng!

Lại nói Sinh Đình và Thính Vũ ở trong xe ngựa vất óc tìm mưu kế nghĩ làm cách nào mới có thể chạy trốn, chủ tư hai người đồng tình tỷ muội đi đến ngày hôm nay, đại nạn tiểu nan cũng trải qua không ít, hai người đều là không chịu dễ dàng vứt bỏ người kia, không nói là tâm linh tương thông, nhưng tối thiểu tâm ý tương thông vẫn có thể làm được. Lúc Sinh Đình di chuyển mò mẫm đến sau lưng Thính Vũ, dùng miệng từ từ cắn cỏi dây thừng trên tay Thính Vũ thì Thính Vũ không có giả mồm, trước mắt nguy cơ tứ phía cũng bất chấp để cho tiểu thư chịu vất vả, chỉ có thể nói cảm tạ hắc y nhân trong lúc vội vàng chưa kịp trói chặt miệng của hai người

Sợi dây thừng buộc quá chặt, Sinh Đình chỉ cảm thấy quai hàm cũng căng mệt mỏi, hàm răng cũng đau, thật vất vả mới mở được nút buộc trên tay Thính Vũ. Toàn thân nàng mệt mỏi đầy mồ hôi, sau đó thân thể xụi lơ ngã ở trên xe, cũng không dám từng ngậm từng ngậm thở, sợ người bên ngoài xe phát hiện và nghe được cái gì, khí tức trong ngực cuộn cuộn bị nâng kim nẩy gây ra từng cơn đau ngọt ngọt, ngọn núi đầy đặn trước ngực cũng theo đó lúc lên lúc xuống.

Thính Vũ thật nhanh ném ra sợi dây trên tay, lục lọi đến sau lưng tiểu thư. Trong bóng tối cũng tương đối phí công mới cời bỏ dây thừng cho Sinh Đình. Bọn họ yên lặng không tiếng động ở trong xe cởi dây thừng trên tay chân, phía ngoài xe ngựa lại càng chạy càng nhanh, lắc lư càng thêm lợi hại, hình như là đang đi lên sườn núi

Sinh Đình thận trọng đứng dậy, vén rèm cửa sổ lên một chút, cẩn thận dò xét xung quanh, cố gắng tìm cách có thể chạy trốn. Bên người nàng không có chùy thủy, cũng may mấy hắc y nhân kia không phát hiện vòng tay của nàng có huyền cơ khác, cứ bình yên đeo trên tay nàng

Quả nhiên là xe ngựa chạy lên núi, dưới ánh trăng hơi yếu, hai bên đường đều là bóng cây lay động, đen thui lù, Sinh Đình dùng vải che kín miệng Thính

Vũ, mình cũng che một chiếc khăn trên mặt, một cái tay nàng đặt lên vòng tay, y bảo Thỉnh Vũ vén rèm xe lên

Mấy hắc y nhân bên ngoài lập tức phát hiện bọn họ muốn chạy trốn, cũng rút bảo kiếm bên hông ra, nhanh chóng bao vây xe ngựa, Sính Đình dùng sức xoay chuyển bảo thạch trên vòng tay, trong nháy mắt thuốc mê phun ra ngoài, cùng lúc đó trong miệng nàng lớn: "Cái này là Hủ Thi phần, dính vào da thì nội tạng sẽ hoại tử! Không muốn chết thì đều tránh ra!" Nhờ có những người giang hồ trong khách điểm Phong Vân kia, cả ngày cái gì độc dược, mê dược, còn có cái gì phần ăn mồn... , nàng nghe cũng thuộc lâu lâu rồi, tùy tiện chẻ ra một cái tên để cứu nguy, hy vọng có thể có chút tác dụng.

Quả nhiên những hắc y nhân kia ngẩn ra, cũng không dám xông về phía trước. Trong lòng Sính Đình và Thỉnh Vũ mừng rỡ nhìn nhau, lập tức nín thở nhảy xuống xe ngựa, không ngừng bước phóng tới rừng cây bên đường

"Gạt người! Đuổi theo!" Một hắc y nhân kinh thường hừ nhẹ một tiếng, mang theo người mấy bước liền đuổi theo các nàng.

"Hừ!" Đây chính là thời cơ tốt, Sính Đình liên tục xuống tay, liên tiếp bắn ngã hai hắc y nhân, nàng đã nói nàng có thiên phú luyện võ mà, ít nhất lúc này người khác thúc ngựa cũng không đuổi kịp!

"Nàng có ám khí!" Một hắc y nhân nói còn chưa dứt lời, đột ngột ngã xuống mặt đất, những hắc y nhân khác cũng "Bỏ nhào! Bỏ nhào!" Té xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc này hai người Sính Đình cũng không quan tâm khen ngợi "Hủ Thi Phần" thật là lợi hại, hoảng hốt chạy bừa vào rừng cây có bóng tối

Đang lúc ấy thì, một cái đầu hoa râm xuất hiện bên cạnh Sính Đình, tò mò hỏi: "Các người đang chạy cái gì à?"

"A! Cốc lão gia tử!" Trong tiếng cười của Sính Đình rung rung, "Ta đang nhìn có phải hắc y nhân đuổi kịp hay không!" Nàng tức giận thở hắt hắt dừng bước lại, trong lòng lại trào lên mừng rỡ như điên. Thỉnh Vũ bỗng nhiên ngã xuống đường, ngất đi.

Trong một gian phòng hoa lệ phú quý, Sính Đình cúi người nhìn Thỉnh Vũ vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường, có chút lo âu chờ Cốc lão gia tử trở lại. Thì ra buổi tối Cốc lão gia tử đến bãi phóng các lão hữu tham gia đại hội võ lâm, mọi người lâu không thấy mặt, nhất thời nói chuyện thật vui mừng, về trễ. Ở trên đường nhìn thấy mấy hắc y nhân kỳ quái, hắc y nhân liền một đường đi theo. Thấy mấy tên đó hành tung khả nghi, lén lút lút lút, vừa nhìn thì biết không phải là kẻ tốt lành gì. Hắc y nhân muốn ra tay ngăn lại những người kia điều tra một phen, lại thấy Sính Đình và Thỉnh Vũ trốn thoát, hắc y nhân không khỏi mừng rỡ khác thường, ra tay đánh ngã một hắc y nhân, chỉ là mấy người khác bị trúng thuốc mê bất tỉnh.

Mặc dù Thỉnh Vũ có vải che mặt, nhưng vẫn hít một chút thuốc mê, cho tới bây giờ cũng chưa tỉnh lại, có thể thấy được thuốc mê này lợi hại đến mức nào! Trên người Sính Đình có Mịch thần châu, bình yên vô sự. Lúc này Sính Đình mới biết Thượng Quan Vân và Thẩm Y Nhân nói cái vòng này là thần khí thật sự là không có nói quá, thật là hữu dụng! Sau này nàng nhất định phải cảm tạ Thượng Quan Vân thật tốt, nếu không vận mệnh của nàng cũng sẽ bị viết lại

Cốc lão gia tử mang các nàng trở lại chỗ ở của hắc y nhân, xung phong đảm nhận đi tìm đứa bé Thẩm Y Nhân hư hỏng kia, cũng chứng tỏ nơi này tuyệt đối an toàn, nàng và Thỉnh Vũ có thể yên tâm ở lại

"Đốc, đốc." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa không nhanh không chậm, có một âm thanh làm suốt cuộc đời này Sính Đình cũng không quên được vang lên: "Tại sao còn không nghỉ ngơi?" Âm thanh kia trầm thấp lại dồi dào nam tính, giống như lông vũ mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua đáy lòng của người ta, mang đến từng trận tê dại.

"Oanh" một tiếng sấm nổ vang bên tai Sính Đình, nàng đột ngột đứng dậy, nhất thời ngây ngô như gà, hình như là âm thanh của người kia! Không thể nào! Cứu mạng, không phải là thật? Nàng nhất thời tâm hoảng ý loạn, ở đáy lòng lần nữa an ủi mình, người này nhất định không phải hắc y nhân, không phải hắc y nhân đang ở trong kinh thành sao, tại sao có thể tới nơi này. Loại ý nghĩ may mắn này làm cho nàng ôm ấp vô số hy vọng.

Nàng đứng ở trong phòng không dám thở mạnh, đột nhiên thấy ánh đèn lóe lên, nàng ảo não, không chút nghĩ ngợi một hơi thổi tắt đèn trên bàn

Cùng lúc đó, "Kèn kẹt" một tiếng, cửa phòng cũng bị người bên ngoài đẩy ra, một bóng dáng cao lớn thon dài thanh thản đứng ở cửa, mang theo khí quý bẩm sinh, quần áo cẩm bào đen hòa hợp với bóng đêm thành một thể. Hắc y nhân cũng không đi vào, xa xa đứng ở đằng kia, dưới ánh trăng nhàn nhạt hắc y nhân quý tuyệt trần, giống như thần tiên. Hắc y nhân cúi đầu thấp hỏi nữ tử muốn giấu mình vào trong khe đất: "Người là ai? Ngẩng đầu lên!"

Sính Đình không dám ngẩng đầu cũng không dám lên tiếng, dù trên mặt nàng có đeo mặt nạ, nhưng nàng có cảm giác giống như làm chuyện xấu lại bị đương sự bắt tại trận. Chuyện xưa nói như thế nào: Thiên tác nghiệt, do khả vi; Tự tác nghiệt, bất khả hoạt*. Nàng như vậy có gọi là tự chui đầu vào lưới hay không? Nàng kim nén cổ họng, cố tình bình tĩnh nói: "Ta là thân thích của Cốc lão gia tử. . . ." Không nói được nữa, âm thanh kỳ quái giọng điệu kỳ quái làm cho người ta vừa nghe đã cảm thấy là người tâm hoài quỷ thai

*Trời tạo nghiệt, còn có thể không tuân; Tự tạo nghiệt, không thể sống

"Thân thích, Cốc lão gia tử? Sao?" Lúc này bóng dáng cao lớn thon dài đã chậm rãi đi tới, đứng ở trước mặt nàng không xa. Trong đầu của nàng không khỏi hiện ra nụ cười chiều chuộng của hắc y nhân, khoe miệng khẽ nâng lên, mắt sáng cong cong, tươi cười chói lọi. Thân thể của nàng không khỏi run một cái, trong lòng nhảy dựng "Thỉnh thích", âm thanh cực lớn làm cho nàng cảm giác tim sắp sửa phá lồng ngực nhảy ra ngoài

Nàng lập tức hạ quyết tâm, đột nhiên vén váy lên chạy ra cửa, không chút do dự phóng tới trong viện, chỉ muốn chạy đi hoặc là tìm một chỗ kín đáo để trốn mới được

Con người đen nhánh của nam tử ngưng mắt nhìn bóng lưng uyển chuyển động lòng người lại vô cùng quen thuộc của nữ tử, ánh mắt sắc bén bỗng chốc

trầm xuống, trong miệng không kiềm hãm được thốt thanh kêu: "Sinh nhi!" Ánh mắt của hắn thật nhanh quét qua gương mặt cô gái khác nằm trên giường nhỏ, cả người lập tức như bị sét đánh. Tại khoảnh khắc ngắn ngủi qua đi, trong nháy mắt hắn liền tỉnh táo lại, nội tâm mừng rỡ như điên, cả trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Hắn vùng ồng tay áo lên, thân hình như ung như phượng từ trong phòng bật ra, thẳng tắp đánh về phía nữ tử đang rối loạn xi ngầu trong viện, một tay kéo người vào trong ngực, hai tay gắt gao giam cầm nàng đang vùng vẫy

"Sinh nhi!" Âm thanh của hắn trầm thấp, có phần run rẩy, ánh mắt có chút sợ hãi, lo lắng đây lại là một giấc mộng đẹp không ngừng ẩn hiện, lại không nỡ mừng rỡ như điên và nhớ nhung nơi đây mất

Hiên Viên Húc ôm eo thon của nàng, thành kính cảm kích trời xanh mang nàng trở lại bên cạnh hắn. Hắn ôm ấp thật sự rất nhanh rất chặt, giống như sợ Sinh Đình lại đột nhiên biến mất, trong miệng thì thào: "Sinh nhi, ta nhớ nàng muốn chết!" Giờ phút này, khuôn mặt hắn tuấn mỹ, mắt như đêm sâu, tình cảm trong con ngươi sau một khắc liền muốn phun trào, thiêu cháy hết tất cả mọi thứ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-3: Ôm nàng vào lòng (3)

"Buông ta ra! Chẳng nhận làm người rồi, ta không biết chàng, cũng không hiểu chàng đang nói cái gì." Hai cánh tay của hắn như sắt, giống như muốn khâm người trong ngực vào huyết nhục của mình. Sinh Đình cảm giác hắn ôm làm mình đau, siết chặt giống như muốn vỡ nát xương cốt của nàng, nàng sắp tắt thở, chỉ có thể không ngừng đánh hắn, để hắn có thể buông mình ra, để cho nàng thở một hơi thật tốt.

"Sao ta có thể nhận lầm, là nàng, chính là nàng!" Nàng học theo ai? Lại dám dịch dung, nhưng vô luận nàng biến thành diện mạo gì, hắn cũng nhất định có thể nhận ra nàng. Hắn vừa nói xong, cũng không quản Sinh Đình đánh đấm giống như gãi ngứa, ôm người yêu giống như thu được chỉ bảo bị mất mà tìm lại được bay vút vào trong phòng của hắn. Hắn thật sự là không kịp đợi muốn nhìn nàng kỹ một chút, muốn biết nàng có chịu khổ hay không, có bị người ta bắt nạt hay không, có... hay không. Trong thời gian ngắn, trong đầu của hắn liền hiện lên mười tám vạn ý nghĩ lo lắng cho nàng

"Buông ta ra! Thật sự là chàng nhận nhầm. . . ." Sinh Đình vùng vẫy gãy chết, cũng già chết thời gian dài như vậy, lại chạy trốn chết trốn vào hang ổ của hắn, sự thật này làm cho nàng không khỏi lệ rơi đầy mặt, thật sự không mặt mũi nào gặp Giang Đồng phụ lão.

Tiểu Tả Tiểu Hữu vẫn ẩn thân trong bóng tối theo dõi bọn họ từ đằng xa, không khỏi nhìn nhau vui vẻ cười một tiếng, gia như vậy mới thật sự là gia! Khí phách ta oanh, thần thái sáng láng, toàn thân phát ra sức quyến rũ rung động lòng người, thật là vô biên phát giới.

Phòng của Hiên Viên Húc cao quý mà tinh mỹ, nơi này là một tòa biệt viện của An thân vương ở thành Phi Vũ, đám người bọn họ không chấp nhận ý tốt của Thượng Quan Mộc đi đến Thanh Diên sơn trang, mà toàn bộ nghỉ ngơi bên trong tòa biệt viện này. Hắn ôm Sinh Đình ngồi ở trên giường, không buông ra một lát. Người xuan nói "Một ngày không gặp như cách ba năm", bọn họ cách biệt thời gian lâu như vậy, quả thật giống như xa cách một đời. Hắn ôm thật chặt thân thể mềm mại trong ngực, mới từ từ nhẹ nhàng mà thở ra, liên tục hôn mấy cái lên tóc mai của Sinh Đình, lầm bầm nói: "Sinh nhi, Sinh nhi, đừng rời khỏi ta nữa!" Khóe miệng hắn hàm chứa hạnh phúc mà thỏa mãn mỉm cười, yên lặng xác định cảm giác người yêu thật sự có trong ngực, không giống như những con ác mộng kia, trong giấc mộng cuối cùng hắn luôn luôn khò sở mất đi nàng

Trong giây phút phát hiện nàng, là buồn vui xen lẫn cảm kích khó hiểu; ôm lấy nàng vào ngực, là vạn kim vô giá, cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp nhất!

Trong đêm nay Sinh Đình vừa bị bắt, vừa chạy trốn chết, lại vừa chạy trốn, đã sớm sức cùng lực kiệt, liền không tiếp tục lãng phí tinh lực vô vị giãy vò hắn. Nàng có chút buồn bực tình duyên tình thần, nhưng trong lòng lại là ngàn vạn suy nghĩ, nhất thời không biết nên nói từ đâu mới phải. Nàng có thể gặp được hắn lần nữa, trừ cảm thấy ngoài ý muốn còn có mấy phần vui mừng không thôi, vốn tưởng rằng cuối đời, hai người cũng không thể gặp được. Tình huống như vậy nàng nên làm cái gì mới phải? Nên xử lý như thế nào mới là tốt nhất?

Hiên Viên Húc sai Tiểu Tả lấy một loại dược thủy đặc biệt tới, khéo léo giúp Sinh Đình gỡ mặt nạ mỏng xuống, khôi phục xinh đẹp vốn có của nàng, một đầu tóc đen giống như thác nước thẳng tới eo, y phục hơi xốc xếch làm đáng về nàng lung linh thích thú chứng tỏ đã phải lâm ly dòn tạn, lông mày đen như vẽ, trông mắt long lanh quyến rũ xinh đẹp, sáng chói như sao, lông mi như cây quạt không ngừng rung động, dạt dật như son, óng ánh trong suốt. Sóng mũi thanh tú thẳng tắp, môi anh đào hồng nhuận xinh xắn mềm mại ướt át

Bàn tay thon dài hữu lực của Hiên Viên Húc nhu hòa vuốt ve mặt nàng, ngưng mắt nhìn nữ tử làm cho hắn trần trọc, ngày nhớ đêm mong. Nàng trưởng thành! Vẫn tuyệt sắc khuynh thành như cũ, nhưng bầu vật nhỏ bé cũng đã sum suê khéo léo, bây giờ nàng so với trước kia nhiều hơn mấy phần mê người quyến rũ, lúc giơ tay nhắc chân hiện ra toàn bộ phong tình, rất đẹp, xinh đẹp khiến tim người ta đập nhanh, làm người ta trầm luân.

Hắn không chút do dự lấy môi của mình đè trên môi Sinh Đình, mạnh mẽ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, ngậm lấy cánh môi hồng nộm tùy ý liếm láp. Vô luận xảy ra chuyện gì, mặc kệ như thế nào, bảo bối của hắn đã trở lại! Bây giờ hắn muốn nàng bù lại phúc lợi và lợi tức hơn một năm nàng biến mất, tâm hồn và thân thể hắn cực kỳ cần an ủi!

Tất cả những tốt đẹp của nàng đều là của hắn! Tất cả đều là của hắn! Trong lòng hắn hơi có chút không không chế được hài lòng và đắc ý, đó là sau khi nam nhân lấy được giang sơn lại đoạt được mỹ nhân, giang sơn khích lệ hào khí. Hắn không kịp chờ đợi muốn tuyên cáo thiên hạ, về sau đại mỹ nhân

phong hoa tuyết này là của hân!

Sính Đình không nhìn được giăng co, nàng dùng sức khước từ, bàn năng lui về phía sau né tránh, khuôn mặt thẹn thùng xông lên đỏ thắm, làm cho dung nhan siêu phàm thoát tục của nàng càng thêm thiên kiều bá mị

"Ừm!" Hiên Viên Húc phát ra một tiếng rên rỉ nhe nhằng, lưu luyến không rời tách khỏi đôi môi anh đào ướt át của nàng, cảm giác mãnh liệt còn chưa thỏa mãn lập tức biến thành mất mát thật sâu. Hân tự tay vuốt ve cánh môi bị thấm ướt của nàng, khoe môi đẹp hoicong, gọi lên một nụ cười, con ngươi đen lóe sáng kỳ dị mênh mông, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt nóng bỏng giống như nàng không có mặc y phục choặc là nói nàng là một bữa ăn ngon làm cho người ta thèm thuồng

Sính Đình bị ánh mắt nóng rực của hân nhìn cả người có chút run rẩy, nhớ đến trước kia hân chỉ thích nổi điên. Nàng lập tức từ trong lòng hân ngồi dậy, nhủ lại chân mày tỉnh táo nói: "Thính Vũ còn ở bên kia, buông ta ra!"

Hiên Viên Húc nhủ mảy, lẽ chẳng khí hùng đáp: "Không buông!" Cứ như vậy hân còn nghi ngờ giữa hai người có khoảng cách, hân ước gì luôn luôn dính với nàng thật chặt, tốt nhất là hai người đều không mạnh vai, trần truồng cùng nhau ôm ấp một chỗ mới tốt! Nàng thuận theo mẹ con Triệu thị giả chết đào thoát, tại sao sau đó không trở lại tìm hân? Là trên người nàng xảy ra chuyện gì? Hay là hân vẫn không đáng để nàng tin tưởng? Nếu như hân vừa buông tay, nàng lại đi mất, vậy hân thật sự có thể học máu mà chết.

Sính Đình tròn mắt đẹp tức giận nhìn hân chăm chăm, tại sao người này vẫn như vậy? Nhưng ánh mắt đen lung liếng kia của nàng thật sự là không có lực sát thương, ngược lại chọc cho Hiên Viên Húc triu mến không thôi. Hân đột nhiên cúi đầu liếm liếm hai cánh hoa anh đào đầy đặn thủy nhuận, sau đó chống cái trán lên cái trán của nàng, cười thật thấp: "Đừng nóng giận! Có người đi chăm sóc nàng ta, nàng yên tâm ở chỗ này là được rồi." Tiếng cười nhẹ nhàng trầm thấp hấp dẫn, từ tính mê người. Sau đó cực kỳ thương tiếc vuốt ve cổ tay nàng bị dây thừng siết tím bầm, hân không được bầm thấy người tổn thương nàng thành vạn đoạn. Nhưng mà hân đã cho Viêm Vệ đi thăm dò, hân ta là ai thì cũng không thể chạy thoát được hân bảo thủ

"Gia, thức ăn chuẩn bị cho tiểu thư đã đem tới." Tiểu Tả ở ngoài cửa nhẹ giọng hồi bẩm.

"Đặt ở tiểu sảnh, cho người đi xem lão gia từ trở lại chưa? Thuận tiện phái người tra chuyện của tiểu thư một chút." Con người sâu thẳm của Hiên Viên Húc nhìn chăm chăm Sính Đình, không chút nào kiêng kỵ ra lệnh trước mặt nàng, với lại nàng vẫn là người trong cuộc. Bây giờ hân vẫn còn hoài nghi đây chỉ là một giấc mộng ngọt ngào làm người ta trầm luân, cho nên hân muốn xác định nhiều hơn là nàng đang ở bên cạnh, mới có thể buông nàng ra

"Dạ!" Tiểu Tả lặng lẽ lui xuống. Sính Đình cũng rất muốn biết là ai bắt cóc nàng và Thính Vũ nên không có ra tiếng phản đối.

Hiên Viên Húc ôm lấy nàng đứng dậy, dịu dàng như nước nói: "Ăn trước ít đồ, không được bao lâu sẽ tra rõ, hay là ta ôm nàng đi qua?" Trước kia có thể hân dùng sai phương pháp rồi, chỉ một bộ não chân thành muốn đối tốt với nàng, nhưng mà nàng lại không cảm kích, thả một mình lưu lạc ở bên ngoài, chịu khổ chịu tội cũng không nguyện ý trở về tìm hân.

Hiện tại hân muốn học đối đãi nàng thật tốt, để cho nàng lệ thuộc vào hân, thậm chí vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ hân, như vậy nàng cũng sẽ không bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu muốn rời khỏi hân. Thật là Sĩ biệt tam nhật; Quát mục tương khán*, bây giờ nàng gọi rồi, còn biết giả chết! Rốt cuộc là ai đang giúp nàng?

*Không gặp ba ngày, lúc gặp lại thì nhìn bằng cặp mắt khác (để khen ngợi người xa cách không lâu mà có tiến bộ rõ rệt)

Sính Đình vốn rất là đói bụng, nhưng mà bây giờ nàng không có tâm tình gì ăn cơm, nàng chỉ muốn cùng hân nói chuyện rõ ràng mà thôi. Nàng biết chắc chắn nàng làm nũng thì nàng nói gì hân sẽ nghe nấy, trước kia nàng sẽ không dùng chiêu này, nhưng bây giờ thực lực hai người cách xa quá lớn, không còn cách nào tưởng tượng được đánh phải dùng hạ sách này thôi. Vì vậy nàng mềm giọng, thái độ cũng không cảm giận giống như lúc trước: "Hiện tại ta ăn không vô, chúng ta ngồi xuống nói chuyện rõ ràng được không?" Nói xong chăm chú nhìn hân.

Đây là lần đầu tiên sau khi gặp lại nàng nhìn thẳng quan sát hân, hình như hân cao hơn, vốn là tuấn mỹ bức người, toàn thân quý khí ưu nhã, hiện tại càng thêm kiều ngạo lộng lẫy mấy phần nam tử gọi cảm, khí phách tao nhã mang theo đầy phần phong lưu phóng khoáng, bộ dáng phong thần tuấn lãng làm cho ánh mắt của mọi người rơi trên người hân liền không dứt ra được

Hiên Viên Húc đột nhiên có chút sợ hãi khi nói chuyện với nàng, nàng sẽ không nói cho hân biết, nàng đã lập gia đình chứ! Vậy hân còn không tức chết! Dù là như vậy, nàng cũng chỉ có thể thuộc về hân, xem ai ăn gan bảo đảm cưới nàng! Nếu như thật sự có nam nhân như thế, hân nhất định sẽ không thể nhìn được nữa giết hân ta, sau đó sẽ mang Sính Đình đi. Cuộc đời của hân không có cái từ "Giúp người hoàn thành ước vọng", nếu như nữ nhân hân thích, hân yêu ở chung một chỗ với nam nhân khác, trải qua cuộc sống hạnh phúc, hân còn phải tới thành toàn, vậy hân nhất định sẽ điên mất.

Hân khẽ trầm ngâm, nhưng thấy ánh mắt nàng quan sát mình có tán thưởng, có tán phục, trong lúc bất chợt hân đã có thể hiểu rõ "Nữ vi duyệt kỷ giả dung"*** rồi, không khỏi có chút lảng lảng, đáng đáp tuấn mỹ cũng không phải là sai! Như vậy mới có lợi. Vì vậy tâm tình rất tốt nói: "Có thể, nàng không ăn vậy đi qua uống một chút nước canh được không?" Hiện tại hân cũng học được vòng vo rồi, sẽ không buộc nàng làm chuyện mà một mình hân cho là có lợi cho nàng.

***"Sĩ vi tri kỷ giả tử. Nữ vi duyệt kỷ giả dung", đó là câu nói rất nổi tiếng của Trung Hoa, cho rằng: Kẻ sĩ vì bạn mà chết, người con gái vì người yêu mà làm đẹp.

Tóm lại, bây giờ hân quyết định chủ ý, núi không tới dựa ta, ta phải đi đến núi, hân có thời gian cả đời để tìm hiểu nàng, sủng ái nàng! Mặc kệ tình huống hiện tại phức tạp hơn, dù sao cũng hơn mấy ngày trước hân còn nghĩ là phương thần của nàng, nhưng hai người cũng là người quý khách đường

Sính Đình do dự chốc lát, vẫn là gật một cái. Nàng không có chú ý tới khoe môi của Hiên Viên Húc nâng lên thành một đường cong xinh đẹp, con người

đen nhánh lóe sáng còn thâm thúy hơn bóng đêm

Hai người tới bên cạnh bàn, hần vẫn nắm tay của nàng không buông ra. Sính Đình quan sát đầy bàn thức ăn tinh xảo, chợt có chút muốn ăn. Hiên Viên Húc vốn đặt toàn bộ ý định ở trên người của nàng, một ánh mắt của nàng, một động tác không đáng kể, một câu nói hời hợt hần cũng luôn chú ý tới

Hần buông tay nàng ra, tự mình hầu hạ nàng ăn cơm, bưng trà dâng nước, thêm cơm múc canh, sẵn sóc chu đáo. Mới đầu Sính Đình còn muốn tự mình làm, nhưng thấy dường như hần thích bận rộn như vậy, cũng không nói thêm nữa, không nhanh không chậm bắt đầu ăn

Hiên Viên Húc cười híp mắt nhìn nàng ưu nhã uống canh, xoay người đi ra ngoài. Có nàng ở bên cạnh hần, hần nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt tốt đẹp. Chỉ giây lát hần liền trở lại, Sính Đình đã ăn không kém, đang cầm một miếng trái cây nhắm nháp, hần ưu nhã vén áo ngồi xuống, tiện tay liền ôm nàng tới, an tríngồi trên đùi của hần

Sính Đình đương nhiên kháng cự giằng giằng, trong miệng Hiên Viên Húc nhả hạt phun ra lời nói làm cho nàng cá kinh thất sắc: "Từ giờ trở đi ta chính là phu quân của nàng, nàng còn muốn cùng ta sanh phân như vậy sao?"

Lật bàn! Hần là phu quân của ai cũng sẽ không là của nàng, nàng là nữ tử chưa lập gia đình mà? Sính Đình tức giận: "Nói hươu nói vượn!"

"Không tin?" Hiên Viên Húc như không có chuyện gì xảy ra nói: "Ta đã dùng chim bồ câu truyền tin về vương phủ rồi, gia muốn đại hôn! Bảo vương phủ bắt tay vào an bài việc hôn lễ."

"Cái gì?" Sính Đình không có khả năng tiếp thu, nhát chời ngơ ngác nhìn hần chăm chăm, giống như nhìn quái vật. Trái cây chưa ăn xong trong tay của nàng cũng "bốp lộc cộc" rơi trên mặt bàn. Trước kia và cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ phải gả vào An vương phủ, nếu như Hiên Viên Húc là một nam tử bình thường, có lẽ nàng sẽ đáp ứng hần. Giữa nàng và Hiên Viên Húc có chông chênh vấn đề, chông chênh trở ngại, chỉ riêng một mình Đình vương phi xem thường nàng đã làm cho nàng nhượng bộ lui binh. Nàng không có ba đầu sáu tay, không có kinh thế tế dân chi tài, trong khoảng thời gian này trải nghiệm với Thâm Y Nhân, càng làm cho nàng cảm thấy thật ra thì cuộc sống không cần khư khư giữ phương thức cũ. Nhưng nàng không phải là người đầu rơi máu chảy sáng tạo cái mới, cũng không có vô lực đấu tranh với quy củ của thế gia hiển hách, nàng chỉ có thể lựa chọn cuộc sống cho mình, làm hết sức để cuộc sống mình hạnh phúc một chút

Hiên Viên Húc thừa dịp nàng ngẩn người, ôm eo nhỏ nhấm nhấm mềm mại của nàng, lại gần bên tai của nàng, khẽ mút dái tai như bạch ngọc. Hiện tại cái gì hần cũng không muốn quan tâm, chỉ muốn cùng nàng mê mải sinh hoạt thần tiên. Hần truyền tin trở lại vương phủ, nhưng giọng điệu không phải thương lượng mà là thông báo: bây giờ hần muốn cùng Sính Đình kết làm vợ chồng, nếu như phụ vương và mẫu phi đồng ý, vậy bọn họ trở về An Thân Vương phủ cử hành hôn lễ; nếu không đồng ý, bọn họ trở về Viêm Dương cốc đại hôn hoặc là trở về phủ Chấn Uy tướng quân của hần, dù sao đi nữa có sự phụ hần chủ trì hôn lễ, hôn nhân này là do hần kết định. Ban đầu hần được phong làm Chấn Uy Tướng quân, ban thường phủ đệ riêng, chỉ vì An vương phủ nhân khẩu đông đúc, lại có mình hần là con nối dõi, cho nên phủ tướng quân vẫn không có chủ nhân.

Cho đến khi môi ẩm nóng của hần dao động đến cổ ngọc thon dài mềm mại của Sính Đình, một đôi tay cũng không yên dạo chơi trên núi non nhấp nhô của nàng thì Sính Đình mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, chậm nửa nhịp phát hiện nàng lại mềm nhũn dựa vào trong ngực Hiên Viên Húc, bị nam nhân này giờ trò. Nàng lập tức đẩy hai tay đang lăm lăm của hần ra, nũng nịu quát lên: "Trước kia ta đã nói với chàng chúng ta không thích hợp, tại sao chàng còn khư khư cố chấp? Lâm Phụng Nương đâu? Các người mới là trời sinh một đôi." Trong giọng nói của nàng mang theo chút ghen tuông mà chính nàng cũng không phát giác

Nói xong nàng vẫn còn chưa hết giận, "Bốp" một tiếng, tay thon nặng nề vỗ bần một cái, dùng cái này biểu đạt trong lòng mình nổi trận lôi đình. Không kiềm chế được độ mạnh yếu, nàng vỗ mạnh chút, không nhận được nhả chân mày

Thân thể Hiên Viên Húc chấn động, trong lòng lập tức hiện ra một cảm giác đau sâu sắc kỳ dị, vội vàng kéo tay của nàng quaxoa nhẹ, rất hòa thuận: "Nàng đừng tức giận, có thể ném đồ, không nên vỗ bần, như vậy sẽ làm mình bị thương." Chợt, bộ mặt uất ức vô tội nhimàng nói: "Không thích hợp? Chúng ta rõ ràng sẽ là một đôi thần tiên quyền chúc! Ta thích nàng như thế, yêu nàng. . . trong lòng nàng tự hỏi, nàng cũng chưa từng thích ta một chút nào sao?"

Sính Đình bị hần kích thích đông một bữa, tây một chùy càng tức giận hơn, hơi thở dồn dập, quy mô tuyệt mỹ lòi ra trước ngực trở mã cũng đi theo lúc lên lúc xuống, rất là mê người.

Hiên Viên Húc vẫn chưa thỏa mãn nhìn chăm chắmbộ ngực 〇〇 no đủ của nàng, không tự chủ liếm liếm môi mỏng khêu gợi, trong lòng lại có mấy phần kinh ngạc vui mừng: hình như so với trước kia lớn hơn rất nhiều, mới vừa rồi sờ sờ nơi đó, xúc cảm tốt hơn dễ chịu hơn! Hiện tại hần cực kỳ muốn thành thân với nàng, nghĩ làm thế nào để danh chính ngôn thuận giã vò nàng, nghĩ làm thế nào để nàng mở ra làm thế nào để đùa nghịch nàng. Bây giờ toàn tâm toàn ý của hần chỉ muốn lột sạch nàng, sau đó xem thật kỹ những cảnh đẹp trước kia hần đã thấy qua một năm này có thay đổi gì nhiều hay không, thuận tiện dò xét dò xét. Vừa nghĩ như thế ánh mắt của hần giống như con sói, lóe sâu kín quang.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60-1: Lại thấy cái yếm (1)

Thật ra Sính Đình cũng không dám hỏi lòng của mình, chỉ muốn cô độc như Thảm Y Nhân, muốn tới hải đảo xinh đẹp giống như thế ngoại đảo nguyên kia

Nàng vô cùng tán thành thân thiết nhìn hắn, nhẹ giọng nói ra: "Thả ta đi đi! Ta chỉ muốn tìm một nam nhân bình thường, cùng hắn sống cuộc sống đơn giản, ta thật vất vả mới thoát ra được, có thể sống cuộc sống tự do, chẳng không nên bắt ta trở lại cuộc sống vô vọng đó!"

Nghe nàng nói đến nam nhân bình thường, đáy lòng Hiên Viên Húc không cầm được run lên, chẳng lẽ nàng thật sự có người khác? Đáng tiếc thuộc hạ đi điều tra vẫn chưa về. Hắn không nháy mắt nhìn nàng chăm chú, trên mặt tối tăm không rõ, giọng nói rất nhẹ cũng rất dứt khoát: "Nàng nói nhiều như vậy, đơn giản là để cho ta buông tay, có phải trong lòng nàng có người khác rồi hay không? Có phải hơn một năm nay nàng đã ở cùng với hắn? Nàng kêu ta thả nàng, sau đó nàng với người nọ lại cao chạy xa bay, có đúng hay không? Nàng đừng mơ tưởng!"

Trong khoảng thời gian này không có nàng, hắn như cái xác không hồn, sống không bằng chết, vô số lần hối hận ban đầu rồi đi, thế cho nên người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất. Một lần nữa nhớ về tư vị ôm nàng vào trong ngực, hiện giờ ôm nàng, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng, mới biết rốt cuộc hắn có bao nhiêu khát vọng và tham luyến cái cảm giác này. Nhìn nàng như vậy, ôm nàng trong ngực, hắn cảm kích, rất nhiều lo sợ nghi hoặc, trong lòng hắn yên ổn ngọt ngào như vậy, giống như thần kinh cả người đều sống lại. Hoặc là cả người trùng sinh, chỉ cảm thấy lo lắng đầy trời tất cả đều tan hết, đối với tất cả sự vật chung quanh mình đều là vô cùng chân thật yêu thích, muốn hắn buông tay, trừ phi hắn chết!

"Tiểu vương Gia, chẳng cần gì cùng ta rồi, rảnh không yên như vậy chứ?" Sính Đình tức giận nghĩ muốn cào gương mặt tuấn mỹ tuyết luân kia, lập tức đứng lên, lui về phía sau mấy bước. Trước kia, hắn nói Tần Giác là tiểu bạch kiểm, bây giờ lại vu oan nàng và người khác cao bay xa chạy, tính cách của hắn vẫn chưa từng thay đổi, vẫn bá đạo không nói đạo lý như vậy

Nhìn con người trong suốt sáng ngời của nàng, khuôn mặt trắng như tuyết, không có chỗ nào mà không phải là trong mộng của hắn tâm tâm niệm niệm, hắn đi về phía trước một bước, nàng theo bản năng lui về phía sau một bước, thế nhưng hắn lại tiếp tục tiến lên phía trước một bước, ôm nàng vào ngực như cũ, dùng một thái độ cương thế tuyệt đối: "Nàng đừng có hy vọng, ta sẽ không thả nàng đi!"

Sính Đình tổn hại thừa lời, bất cứ giá nào, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn, dùng một thái độ cương quyết nói: "Ta không thích cuộc sống cùng nữ nhân khác tranh giành nam nhân, khi mẫu thân của ta còn sống đã làm cho ta cảm thấy như vậy thật là giày vò, bây giờ ta thích cuộc sống vô câu vô thúc, nghĩ đến liền đến! Nếu như ta gả cho chàng, cuộc sống có nhiều quy cũ như lòng trâu ta cũng không sống nổi."

Dù sao đã nói ra, nàng liều mạng oán hận nói: "Chàng yêu thích ta, ta nhất định phải thích chàng sao? Mẫu phi chàng cho ta một vị trí trắc phi, ta nên mang ơn sao? Ta không chấp nhận thì nói ta không biết tốt xấu, phụ lòng tốt của người khác? Aimuon các người cần nhắc ta chứ." Nghĩ đến giọng điệu tùy ý ban ơn của An vương phi, nghĩ đến Lâm Phương Nương, nghĩ đến mẹ con Triệu thị. ...Nhớ tới tất cả những chuyện đã qua, thủy mâu nàng ngậm đầy lệ quang, lòng chua xót khó tả, không khỏi giễu cợt nói: "Không phải Chương Mỹ Ngọc thích chàng, thích muốn chết sao? Chỉ sợ muốn nàng ta làm thiếp thì nàng ta cũng cam tâm tình nguyện, những nhóm quý nữ kia tranh nhau cướp đoạt chàng, chàng muốn kết hôn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, quên ta đi! Tacũng không đáng để chàng lo lắng như vậy."

Hiên Viên Húc nhìn nàng, con người đen nhánh càng phát ra tinh mịch. Âm thanh hắn thật thấp, chậm rãi, giống như là nói cho nàng nghe cũng giống như nói là cho mình nghe: "Nàng cho rằng ta chưa từng nghĩ đến quên sao? Cảm giác khổ sở này ta cũng không muốn trải nghiệm một lần nào nữa, mỗi người đều ích kỷ, bao gồm cả ta! Vật tốt đẹp cần tìm luôn luôn trăm phương ngàn kế giữ lại trong lòng bàn tay, cho dù là chết cũng không chịu buông tay, ta chỉ muốn lưu lại cuộc sống đẹp đẽ mà ta muốn thôi!"

Sính Đình há miệng, muốn phủ nhận. Thế nhưng hắn lại nói tiếp: "Ta thích nàng, muốn bảo vệ nàng, sủng ái nàng, đương nhiên ta cũng hi vọng nàng thích ta, yêu ta! Có lẽ là ta quá muốn có được nàng, và có lẽ là quá mức nóng vội, làm cho nàng không có cảm giác an toàn, nhưng có câu nói nhiều hàng hóa so với giá cũng không xứng, nàng so sánh giá một chút xem, ta quyết sẽ không để cho nàng rút lui, nàng mua ta...ta chỉ biết dùng hết toàn lực để cho nàng hạnh phúc vui vẻ cả đời."

"Không có tiền!" Sính Đình nói thầm nhỏ, nhưng cũng không có phản bác lời của hắn, hắn nói hình như cũng không sai, hai người bọn họ vốn xuất thân bất đồng, hắn khiphách tao nhã, chân sai bước quá lớn, nàng đi bước nhỏ không muốn làm người đồng hành với hắn

Hiên Viên Húc nhìn bộ dáng có chút dao động của nàng, từ từ cười, trong đôi mắt hình như có một chút lệ quang, nhưng về mặt hắn lại có chút nhẹ nhõm sáng tỏ: "Trước kia cái gì nàng cũng không nói với ta, chỉ một mực không tin ta, cho dù nàng thử tin tưởng ta một lần cũng được! Mặc kệ là khó khăn gì, trở ngại gì, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta đều không sợ, nàng muốn sống cuộc sống như thế nào thì sống cuộc sống đó, nếu như có người tới can thiệp, tất cả đều có ta thay nàng xử lý! Cho dù nàng đâm bầu trời thủng một lỗ, ta cũng sẽ thay nàng vá lại, nhưng có một điều, nàng nhất định phải ở bên cạnh ta mới được."

Lời của hắn như đinh chém sắt, mang theo kiên quyết chân thật đáng tin. Khiến Sính Đình có chút kinh hãi, có chút động lòng, nàng cũng không đành lòng tiếp tục nói lời ngoan độc nữa!

Đang lúc ấy thì, ngoài cửa truyền đến âm thanh thận trọng của Tiểu Hửu: "Gia, Thượng Quan công tử cầu kiến lão gia từ."

"Chuyện gì?" Hiên Viên Húc vẫn cúi đầu ôm Sính Đình đang im lặng, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Hửu ở ngoài cửa không có trả lời ngay, một lát sau, âm thanh trầm thấp của hắn mới truyền đến: "Thượng Quan công tử tới nơi này tìm Tam Tiểu Thư! Lão gia từ không có ở đây, cho nên hắn cầu kiến gia!" Muốn chết, Thượng Quan công tử người tới tìm Tam Tiểu Thư không nói, còn đem hóm huyên khoái tới nơi đây, người muốn làm bừa sao?

Sính Đình nghe được Thượng Quan Vân tìm đến nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc: "Làm sao hắn biết ta đang ở nơi này?"

"Ồ! Hân tìm đến Tam Tiểu Thư?" Tròng mắt màu đen của Hiên Viên Húc càng ngày càng chìm, chuyên chú đánh giá biểu tình cực nhỏ trên mặt Sính Đình, nhàn nhạt nói với Tiểu Hử: "Mời hân vào!" Hử, tới thật là mau! Dám đến tìm Sính Đình, nói dễ vậy sao! Hân muốn làm cho hân ta có đi không có về. Ngón tay thon dài có lực của hân nắm chặt rồi lại buông ra, sau đó chậm rãi vuốt ve gương mặt trắng tuyết trơn mềm của Sính Đình. Mặt mày hân thâm trầm, trong đáy mắt dường như có ánh lửa u ám lóe lên

Hân nhẹ nhàng hỏi nàng: "Chính là nam nhân này sao? Nghe nói Thanh Diên công tử chẳng những võ nghệ cao cường, bộ dạng cũng giống như trich tiên, nàng thích hân?" Đối với tất cả những nam nhân muốn đến gần nàng, hân đều có một cảm giác muốn nhanh chóng diệt trừ rất mãnh liệt, hân quyết không thể dễ dàng tha thứ trong lòng nàng có người khác. Nói hân bá đạo cũng được, nói hân ý thể hiếp người cũng được, hân đều nhận!

"Thượng Quan Vân chi là bằng hữu bình thường, đây là chuyện giữa ta và chàng, chàng đừng có dã man không hiểu chuyện như vậy có được hay không?" Sính Đình níu lấy vành tai, thử giải thích với hân

"Thật sao?" thoáng chốc tảng đá lớn trong lòng Hiên Viên Húc hạ xuống, chỉ sợ nàng nói thích nam tử kia, vậy hân thật sự sẽ xong ra giết Thượng Quan Vân. Hân buông nàng ra, đỡ nàng đứng ngay ngắn, lại đột nhiên đè nàng cái ột, hung hăng mút chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng hôn mấy cái, mới ngẩng đầu lên nói: "Ngao, tắm rửa y phục đã đưa tới, đi thay đổi cách ăn mặc đi! Nha đầu kia cũng tinh, ta gọi mấy ma ma tới giúp nàng, làm xong thì cùng phu quân đi ra ngoài gặp Thượng Quan công tử."

"Không cần phiền toái..., ta trực tiếp đi gặp hân là được!" Sính Đình muốn nhanh một chút đi gặp Thượng Quan Vân, nếu hân biết nàng ở chỗ này, nhất định đã dẫn khách điếm tìm bọn họ

Bộ dáng không thể chờ đợi của nàng làm cho trong lòng của hân khẽ ề ầm, thật không dễ chịu, hân nhíu mày, lời nói mang theo uy hiếp: "Vậy ta tới hầu hạ nàng tắm rửa?" Nói xong đưa tay liền muốn ôm nàng

"Được rồi, ta còn không tắm rửa được sao?" Sính Đình thật là sợ hân, thân là nữ tử ở khắp nơi đã chịu thiệt, trời còn bắt nàng đụng phải tên vô lại nhất

Hiên Viên Húc cười một tiếng: "Sớm ngoan như vậy thật tốt! Phu quân nàng nhất định sẽ càng thương nàng." Nói xong, hân ưu nhã đi thẳng ra ngoài.

Sính Đình nhìn chằm chằm bóng lưng của hân, hận không được cắn hân một cái. Lâu lâu nói: "Nói đi nói lại chính là không chịu buông cho ta." Da mặt người này lại dày như thế, sét đánh không thủng, còn nghiện gọi phu quân phu quân.

Hiên Viên Húc không quay đầu lại, hân chỉ là tự giễu cười khổ một tiếng. Buông tha nàng, quên nàng? Sao hân không muốn—— đáng tiếc, hân yêu chết gương mặt này, hình dạng này! Hân hi vọng nàng ở bên cạnh hân mãi mãi, hân muốn có được người nàng, nguyện vọng này đã vượt qua tất cả khát vọng Hiện tại, hân còn kém một bước, cho dù là tận cùng thế giới, dù là dùng hết tất cả thủ đoạn đê hèn, hân cũng muốn lấy được nàng.

Ở trong phòng khách chờ đợi, Thượng Quan Vân vô tâm quan sát đồ trang trí trong phòng, trái tim giống như đang bị dầu sôi nung nấu, hận không được lập tức nhìn thấy Sính Đình. Khi hân và thuộc hạ điều tra manh mối một đường đuổi đến Liên Hoa sơn, thì tất cả đầu mối đột nhiên biến mất, không lưu lại chút dấu vết. Hân vẫn chưa từ bỏ ý định tìm mọi cách ở Liên Hoa sơn điều tra, rốt cuộc phát hiện Sính Đình được cao nhân cứu đi. Trái tim bị treo lên của hân mới thả xuống một nửa, vì vậy phản phô tất cả thủ hạ đi tìm hiểu một phen, rốt cuộc biết Sính Đình được Cốc lão gia từ cũng chính là Đồng Thông cứu giúp, vì vậy gượng không ngừng vô tìm đến nơi này.

Cảm giác chờ đợi quá lâu, khi hân nhìn thấy đôi nam nữ đứng chung một chỗ giống như đôi bích nhân đi ra thì gương mặt tuần tú nhất thời trở nên có chút khó coi. Vị công tử đó một bộ cẩm bào màu tím sáng ngời trong ngọn đèn từ từ đi tới, ung dung thanh tao lịch sự, chậm rãi mà đến, trong con ngươi đen sâu thăm ló ra vẻ sắc sảo, hân chỉ miễn cưỡng giương mắt, không chút để ý nhìn lướt qua Thượng Quan Vân, sau đó liền đỡ nữ tử bên cạnh ngồi xuống

Vị công tử cao quý tuần nhã này là Hiên Viên Húc, truyền nhân của Viêm Dương công, thân là long tử phượng tôn, cũng là Chiến thần của Thanh Long quốc. Mà nữ tử kia chính là cô nương hân nhớ thương, giờ phút này nàng đã tháo bỏ mặt nạ, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ diễm đảo chúng sanh, y phục trên người cũng không giản dị giống như lúc trước, váy dài lộng lẫy tinh xảo thừa dịp nâng nàng lên giống như tiên tử trong mộng, làm cho người ta mộng tưởng. Trên mặt nàng là vẻ phức tạp không hiểu, thủy mâu linh động nhìn hân mang theo cảm kích

"Sính Đình! Nàng không sao chứ?" Thượng Quan Vân khó nén nội tâm vô cùng lo lắng, quan tâm hỏi. Chuyện này là do Tống Thái Nhi gây nên, nhưng hân lại muốn phụ trách phần lớn trách nhiệm

Sính Đình thản nhiên cười, hết sức đẹp đẽ động lòng người: "Ta rất khỏe! Sao huynh lại tới đây? Có tin tức của Y Nhân hay không?" Sự quan tâm của hân làm Sính Đình rất cảm động, hơn nữa nàng còn phải cảm tạ vòng tay hân đưa

Thượng Quan Vân vội vàng nói cảm ơn Hiên Viên Húc: "Đa tạ tiểu vương gia giúp đỡ bằng hữu của Thượng Quan Vân! Có nhiều chỗ quấy rầy, xin hãy tha lỗi!"

Phong thái Hiên Viên Húc tuyệt cao, phong độ nhanh nhẹn đưa tay mời Thượng Quan Vân ngồi xuống, mới đầy mặt hồi tiếc nói: "Bản Thế tử cần phải chân thành cảm tạ Thượng Quan công tử đã chăm sóc Sính nhi, về sau chắc chắn sẽ dắt Sính nhi mang theo lễ mọn tới bái tạ Thượng Quan công tử." Thượng Quan Vân này đúng là một tên tiểu bạch kiểm, đáng đáp anh tuấn như vậy, mới vừa rồi trong khoảng thời gian hân đợi Sính Đình rửa mặt chải đầu, đã tìm tòi rất rõ ràng chuyện xảy ra giữa Thượng Quan Vân và Sính Đình. Hử, cũng chỉ có Sính Đình mới nói người ta và nàng là bằng hữu bình thường. Lòng dạ vị Thanh Diên công tử này như Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết.

Thượng Quan Vân là người bộc náo thông minh, hân nhíu mày, thản thái tự nhiên nói: "Tiểu vương Gia quá khách khí! Không biết Đồng lão gia tử trở lại chưa?" Lại không chút hoang mang hỏi Sính Đình: "Nàng cùng ta trở lại Thanh Diên sơn trang đi, ta có chuyện muốn nói với nàng."

Hiên Viên Húc cười như không cười cắt đứt lời của hân: "Nơi này là nhà của nàng, nàng cũng không đi đâu cả, ngược lại Thượng Quan công tử có thể tới

đây."

"Tại hạ không hiểu ý tứ của Tiểu vương Gia?" Sắc mặt Thượng Quan Vân giá rét. Nhưng ánh mắt lại nhìn về vẻ mặt rồi rầm của Sính Đình

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60-2: Lại thấy cái yếm (2)

"Người không cần nhìn nàng, nàng là vị hôn thê của bản thể tử, đến lúc đó hai người chúng ta đại hôn nhất định sẽ tương xứng Thượng Quan Minh Chủ và Thượng Quan công tử." Hiên Viên Húc nói cười riu rít, nói nói cười cười.

"Chàng! Ai là vị hôn thê của chàng?" Sính Đình không khỏi ngạc nhiên, hắn chỉ thích nói hươu nói vượn, không có một câu nói thật.

Sắc mặt Thượng Quan Vân trắng nhợt, nam tử này coi như không có thân phận hoàng tộc, bản thân chính là Nhân Trung Long Phụng, mặc kệ hắn ta nói thật hay là giả, nhưng hắn ta đã nói thẳng thắn vô tư như vậy, tuyệt đối sẽ quyết tâm tranh tranh đoạt Sính Đình với hắn. Hắn gượng cười nói: "Kính xin tiểu vương Gia không nên nói giỡn, phá hủy danh tiết của Sính Đình, nàng chưa từng có đề cập tới nàng có một vị hôn phu."

Hiên Viên Húc khẽ mỉm cười, thẳng thắn mà nói: "Có thể Thượng Quan công tử không biết, nàng không bao giờ nói chuyện tình cảm của mình với người ngoài, nhưng nàng đích thực là vị hôn thê của bản thể tử, trên người nàng có tín vật của bản thể tử đưa cho nàng, trên người bản thể tử cũng có tín vật mà nàng đưa cho ta."

"Àm ăm" một tiếng sấm nổ vang bên tai của Sính Đình và Thượng Quan Vân, vẻ mặt Thượng Quan Vân thay đổi trong chớp mắt, không muốn tin tưởng cô nương hân hạnh ngày nhớ đêm mong đã có người nhanh chân đến trước rồi. Còn Sính Đình thì tức giận đỏ mặt tới mang tai, nào có cái tín vật gì, hắn nói y như thật vậy, tên vô lại này, nàng chẳng đưa cái gì cho hắn cả, truyền ra bên ngoài người khác còn tưởng nàng không biết thẹn, cùng nam nhân tương tư trao nhận: "Nào có cái tín vật gì, ta chưa từng đưa đồ cho chàng, chàng đừng có ăn nói bừa bãi nữa!"

Thượng Quan Vân nhú lại đen nhánh mắt phượng trong lòng thần nhiên phát lên mấy phần hi vọng. Hắn đối với lời tuyên thệ chắc nịch của Sính Đình, coi như chỉ có một chút hi vọng hắn cũng sẽ không buông tha

Hiên Viên Húc cười nói phong thanh: "Lắc tay đưa cho nàng, không phải nàng đang đeo trước ngực sao? Nàng đưa ta, ta cũng để ở trước ngực." Hôm nay hắn ăn đậu hũ non của Sính Đình thì phát hiện nàng lấy lắc tay Mục thần châu đeo trước ngực đẩy dạn mê người, khi đó hắn chỉ hận hắn không phải chuỗi lắc tay này, có thể dán chặt vào nơi làm cho người ta không thể rời mắt được, địa phương huyết mạch căng phồng

"Ta nói rồi ta không có đưa đồ cho chàng, chàng ăn nói lung tung cũng không cần phải phóng to thái quá như vậy?" Vẻ mặt Sính Đình u oán nhìn hắn, thật sự là khoác lác cũng không viết nháp. (khoác lác không cần phải luyện tập trước)

"Nói đến tín vật, tại hạ cũng đưa cho Sính Đình một cái, thật vừa đúng lúc, nàng cũng mang ở trên người, vậy tại hạ cũng có thể nói là vị hôn phu của Sính Đình?" Thượng Quan Vân lấy hải hươc giọng điệu nghiêm túc nói, đã khôi phục khí định thần nhàn quen thuộc của hắn, miệng nhếch lên một nụ cười yếu ớt, làm cho gương mặt của hắn thêm mấy phần hấp dẫn

Không nghe lời dạy người già, thua thiệt ngay trước mắt, thiên hạ quả nhiên không có bữa ăn trưa miễn phí, lúc này Sính Đình hối hận đến ruột gan xanh lè, Hiên Viên Húc đưa lắc tay nàng còn chưa trả về. Cái vòng tay của Thượng Quan Vân nàng cũng chưa tháo xuống... Tốt thôi! Nàng là người cảm ăn hoàng liên—— khổ mà không nói được!

Sắc mặt Hiên Viên Húc đại biến, trong lòng lại âm thầm cắn răng nghiền lợi, hắn nhìn thấy trên cổ tay Sính Đình có thêm một cái vòng tay xa xỉ, lại cảm thấy không giống bình thường, nhưng Sính Đình còn sống thật sự làm cho hắn không muốn vi chuyện nhỏ không đáng kể mà lãng phí thời gian, không ngờ lại là người này đưa cho nàng. Được rồi, vậy cũng đừng trách hắn sử xuất đòn sát thủ!

Dáng vẻ hắn tự nhiên thoải mái đi tới trước mặt Sính Đình, thò tay vào ngực, từ từ móc ra một miếng vải màu tím mềm mại, cầm trong bàn tay to, quơ quơ dưới mắt Sính Đình, sau đó bình thần ung dung thả miếng vải dẹt ki vào trong ngực.

Hắn làm chuyện này cũng không có tránh Thượng Quan Vân, cho nên Thượng Quan Vân cũng nhìn thấy, còn tưởng rằng trong tay Hiên Viên Húc cầm là một khăn tay.

Lúc đầu vẻ mặt Sính Đình không hiểu ra sao, tròn to hai mắt vô tội nhìn Hiên Viên Húc, lại thấy vẻ mặt của tên kia không có ý tốt, hắn chỉ dùng ngón tay thon dài tự vồ về ngực của mình. Sơ qua, trên mặt Sính Đình tất cả đều là vẻ túng quẫn, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, nàng đã nói tại sao cái yếm của nàng lại bị mất, thì ra là người này trộm đi, còn coi là vật định tình để ở trong ngực. Lần này nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, trăm miệng cũng không thể bào chữa!

Thượng Quan Vân vẫn âm thầm để ý Sính Đình, thấy nàng kể từ khi Hiên Viên Húc móc ra tín vật về sau, đầu tiên là không rõ chân tướng, không giải thích được. Sau đó đầy mặt đỏ bừng, cuối cùng chính là bộ dạng khóc không ra nước mắt, đầy bụng oan khuất. Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ: nhìn

dáng dấp tên tiểu vương kia gia thật đúng là có vật khuê phòng của nàng. Nhưng từ trước đến nay tâm trí hắn kiên định, liền về mặt đường như không có việc gì xảy ra nói với Hiên Viên Húc: "Tiểu vương Gia, gia phụ có chuyện quan trọng muốn nói chuyện với Sính Đình, tại hạ muốn mang nàng đến Thanh Diên sơn trang ở, không biết ý tiểu vương gia thế nào?"

"Không thể nào, nếu như Thượng Quan Minh Chủ muốn nói chuyện với Sính Đình, xin mời đến Yến Viên." Sắc mặt Hiên Viên Húc hơi trầm xuống, một Minh Chủ lại muốn cùng Sính Đình nói chuyện, còn có thể nói chuyện gì? Về chuyện Sính Đình bị trói sao? Nghĩ tới đây, giọng điệu của hắn cũng băng lạnh: "Đêm khuya nhiều sương, Thượng Quan công tử nên trở về đi!"

"Quấy rầy! Cáo từ!" Thượng Quan Văn nhân nhạt nói, đứng dậy, mắt phượng mờ người ngưng mắt nhìn Sính Đình mà hắn muốn đưa đi, một lát sau lúc sắc mặt Hiên Viên Húc càng lúc càng xanh mét, cắn răng một cái, xoay người hẹ lướt đi.

Cuối cùng người đáng ghét cũng đi, nội tâm Hiên Viên Húc hoan hô một tiếng, nếu như hắn ta ở đây không đi, hắn liền tự mình đuổi hắn ta đi. Hắn rầu rĩ không vui ôm lấy Sính Đình, hơi hột nói: "Không bỏ được hắn? Vậy ta đi giết hắn!" Lời còn chưa dứt, hắn đã ôm ngang Sính Đình lên, giữa giữa của nàng hắn coi như không có, bước nhanh đi vào trong nội thất.

Hắn đặt Sính Đình bên giường gần cửa sổ, Sính Đình quay mặt qua không để ý tới hắn, vẫn buồn bực, tất nhiên không có chú ý tới con người của hắn lóe lên tia lửa kịch liệt, nếu như hôm nay Thượng Quan Văn không đến, hắn sẽ không cảm giác nguy cơ lại mãnh liệt như vậy, được rồi được rồi, đây đều là hắn vì bản thân mà kiếm có, một ngày Sính Đình không chân chính thuộc về hắn, hắn liền một ngày ăn ngủ không yên.

"Ừ, đừng nóng giận! Đây là ta không đúng, ta nhận lỗi với nàng." Hắn tiện tay kéo qua một bầu rượu, suy nghĩ một chút rồi nói với Sính Đình: "Nếu không ta trả lại đồ cho nàng, nàng cũng trả lại cho ta, như vậy thì nàng phải vui lên đó!"

Sính Đình nghiêng mặt sang dò xét hắn cẩn thận, hắn nói chuyện dễ như vậy sao? Nhưng thấy vẻ mặt hắn ủy khuất cầu xin, đáng về tha thiết cực kỳ cảm động lòng người, liền lặng lẽ tháo dây tơ hồng trên cổ xuống, lấy lấy tay bỏ vào trong tay hắn. Hắn bỗng chốc khép lại bàn tay, nói chuyện giữ lời, cũng lấy cái yếm màu tím từ trong ngực ra đưa tới trước mặt nàng

Sắc mặt nàng đỏ sạm, ôm chặt cái yếm rất nhanh nhét vào trong tay áo

"Đến đây, đây là rượu ngon Tây Vực, rất hiếm thấy, ta bồi tội với nàng!" Hiên Viên Húc rót hai ly rượu, đẩy một ly cho Sính Đình, sau đó nghiêm mặt nói: "Nàng cảm thấy ta bá đạo, ta sẽ từ từ thay đổi, nhưng nàng chota một cơ hội, chúng ta làm lại từ đầu có được hay không? Nàng có gì tức giận, có gì bất mãn cũng có thể nói ra, ta sẽ giúp nàng hóa giải từng cái một, ta là nam nhân tốt như vậy, nếu như nàng bỏ qua thì thật là đáng tiếc, qua thôn này không đến khách điểm kia, nàng không thể bởi vì mẫu phi ta liền giáng một gậy chết tươi ta, như vậy đối với ta không công bằng, mẫu phi bên kia đều có ta giúp nàng ứng phó, nàng chỉ cần buông lòng dạ ra đối đãi với ta thật tốt là được rồi." Nói xong một chuỗi dài như vậy, hắn đựng cái ly Sính Đình một cái, giữa đầu cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó dùng con mắt say lòng người gắt gao nhìn chăm chăm Sính Đình

Sính Đình do dự, nàng có nên cho hắn và mình một cơ hội hay không, trong lòng nàng thiên nhân giao chiến, nàng thừa nhận sâu trong nội tâm nàng có chút thích Hiên Viên Húc, không nói hắn đã cứu nàng mấy lần, ngay cả hắn không chấp nhất câu nệ theo đuổi nàng cũng làm nàng cảm động, nhưng phải bỏ qua cuộc sống tự do vui vẻ, nàng có chút không muốn

Hiên Viên Húc giống như biết trong lòng nàng khó xử, giữa hai tròng mắt hiện lên nhu tình vô hạn, cộng thêm một quả cân nặng nhất: "Triệu thị và Chương Mỹ Ngọc đã chết, Chương Minh Châu và Triệu gia cùng nhau lưu đầy tới phía Tây, đệ đệ nàng, Chương Bảo Lâm bởi vì từ nhỏ thân thể suy yếu, ta đưa hắn đến Viêm Dương cốc để bồi dưỡng thân thể, cho nên, nàng phải trở lại kinh thành, bởi vì hiện tại Chương phủ to lớn không một bóng người, sau khi nàng về nhà, có thể trông coi Chương phủ sau khi đệ đệ của nàng sau khi lớn lên, giao lại cho hắn, cũng coi như là lưu lại một huyết mạch cho cha mẹ của nàng, nàng còn có thể thường xuyên trò chuyện trước một phần cha mẹ."

Mỗi câu mỗi chữ hắn nói đều nện vào trong lòng Sính Đình, nước mắt của nàng nhỏ giọt xuống, thì ra mẹ con Triệu thị đã chết, em trai của nàng còn sống, máu mủ ruột thịt, làm tỷ tỷ, nàng không bảo vệ hắn tốt đã là thất trách, dù sao đi nữa cũng phải vì hắn mà bảo vệ Chương phủ, để cho sau khi hắn lớn lên có một ngôi nhà!

"Ừm!" Nàng đưa tay che lại ánh mắt rơi lệ, bụng ly rượu lên giữa đầu uống một hớp, quyết định cho mình và Hiên Viên Húc một cơ hội

Môi mông kêu gọi của Hiên Viên Húc khẽ nâng lên, lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh ôm nàng đặt trên đùi, lần này nàng thật sự không có giữa giữa nữa. Tròng mắt của hắn sáng loáng bắn ra bốn phía, cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại, lần trước hắn chính là ra tay quá chậm, để cho nàng có thể tự do rời khỏi hắn. Tính cách của nàng có một chút nguội lạnh, cần phải có người áp đặt tác động một chút mới có thể...

Hiên Viên Húc đưa tay ôm eo thon của nàng, trong miệng thì thào: "Sính nhi, như vậy thật tốt!" Sính Đình không nói một lời, giống như chim nhỏ nép vào người, tựa vào trên người hắn, mùi thơm say lòng người trên người nàng khiến Hiên Viên Húc hết sức vui vẻ và say mê. Nhìn nàng, hắn liền nổi lên một chút thú tính, ánh mắt dần dần giống như là muốn ăn thịt người.

"Hơi nóng." Sính Đình nói thầm nhỏ nhỏ, đầu nàng có chút choáng váng, hình như thân thể càng ngày càng nóng, cũng hơi nhũn ra, lúm đồng tiền tình xảo của nàng dần dần ửng hồng, dần dần thờ hờn hờn, Die nd da nl e q uo ydo trong mắt đẹp xuất hiện một chút mê ly, nàng không tự chủ được kéo vạt áo trước ngực ra, muốn tản nhiệt trên cơ thể ra

Hiên Viên Húc sớm cảm thấy thân thể nàng biến hóa, một mực kiên nhẫn chờ đợi, hắn cúi đầu, dùng cái mũi đụng vài sợi tóc của nàng, lại từ trên cao nhìn xuống dãy núi nhấp nhô chỗ vạt áo bị kéo ra trước ngực nàng được một cái yếm bao lấy đẹp không sao tả xiết, toàn thân lập tức căng thẳng cứng ngắt.

Sính Đình có chút bất an vặn vẹo thân thể, nàng cũng không thể nói được đây là cảm giác gì, cực kỳ nóng cực kỳ khát vọng, làm cho nàng rất khó chịu, nàng không nhịn được nhẹ nhàng ư ra. Nỉ non hừ nhẹ: "Nóng, khó chịu, ừ!" Lông mi cánh bướm thật dài của nàng nháy hai lần, mắt đưa tình làm cho

người ta sợ hãi động tĩnh

"Vây ta giúp nàng cỡi y phục, sẽ không nóng như vậy nữa." Âm thanh của Hiên Viên Húc trầm thấp khàn khàn, trong không khí lưu chuyển một hơi thở triền miên ái muội, hắn nghe nàng thở gấp tràn đầy cảm dỗ làm người ta trầm luân, huyết dịch toàn thân cuộn cuộn, đáy lòng có từng đợt lửa ứa lên trên, hô hấp cũng dần dần dồn dập. Hắn không thể nhìn được nữa cúi người dính vào trên môi của nàng, một nụ hôn lưu luyến rơi xuống thật lâu

"Ủm! Cối!" Sinh Đình dường như rên mà không phải rên lên tiếng, Hiên Viên Húc đáp ứng nàng toàn bộ, khó nén nội tâm kích động kéo miếng vải che kín cảnh đẹp ra, một đôi ngọc đào to lớn phần nộn nháy ra ngoài, ưỡn lên ngạo nghễ cao vút dưới ánh đèn

Sinh Đình nửa tỉnh táo nửa hồ đồ ngược đầu, thân thể phiêu phiêu dang dăng, gần như không biết mình ở nơi nào

"Thật làm cho người ta không chịu nổi, quá đẹp!" Âm thanh của hắn tối tăm mang theo kinh ngạc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cảnh đẹp kia, trong mắt lóe ra ánh sáng đói khát, còn kém nhào tới cắn một cái. Die nd da nl e q uy ydo

Hiên Viên Húc ngắm nhìn ngực sữa phơi phới tràn đầy sức sống trước ngực Sinh Đình, kích thích cực nóng giống như núi lửa bạo phát làm cho hắn khó có thể tự kiềm chế, hắn cảm thấy hô hấp dồn dập, nhịp tim càng lúc càng nhanh, giống như muốn từ trong ngực chạy ra. Hắn đè nén kích thích muốn ăn bữa tiệc lớn, ôm nàng đến giường trong nội thất, một đầu tóc đen của nàng liền tăn ra, đen như mực, càng tôn lên gương mặt động lòng người, điểm sắc vô song. Hắn ngồi ở bên giường, nắm một mớ tóc đen của nàng lên ngửi ngửi, mùi thơm trong từng sợi tóc làm cho huyết dịch của hắn chạy nhanh hơn, tay thon dài của hắn du tấu trên đường cong mê người của nàng, da nàng giống như tơ lụa mềm mại, hắn hứng hực lửa nóng đè ép lên thân thể mềm mại kia

Hắn ôm hông của nàng, khuôn mặt nhẹ nhàng dán vào nàng, tay chậm rãi vuốt ve qua lại trên người của nàng, thuận thế hôn môi của nàng, môi mềm thơm ngát, quả thật làm cho hắn yêu thích đến phát cuồng, kết hợp với cái lưỡi mềm mại trắng mịn kia, triền miên quấn quýt, ôn tồn săn sóc, động tác trên tay vô cùng nhẹ, bàn tay từ trên cổ của nàng đi xuống, lướt qua núm hoan nôi lên, eo thấp, bụng dưới, thẳng xuống phía dưới. Cực kỳ chậm rãi, từng chút từng chút lướt qua chân của nàng, sờ lên chân của nàng, tay vừa động, thuận thế cỡi giày thêu của nàng ra

Sinh Đình nín thở cảm thấy nhột nhột, có mấy phần tỉnh táo, thế nhưng cái cảm giác thân thể trống không nóng bỏng làm cho nàng cực kỳ khổ sở. Mà nụ hôn của hắn lại tiếp sát thân mật làm cho nàng cảm thấy phiêu phiêu ductiên, vì vậy mặc cho hắn mút lấy trong veo trong miệng mình, thỉnh thoảng cũng chủ động ngậm chặt môi lưỡi của hắn.

Cả người nàng mềm nhũn, mềm mại không xương, tử lực làm cho toàn thân nàng lười biếng vô lực, chỉ cảm thấy có người vuốt ve mình, thật là vô cùng thoải mái, cái tay kia cũng theo giữa hai chân nàng mà đi lên

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61-1: Giành nàng dâu (1)

"Đồ nhi, đồ nhi." Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu dồn dập phá hư phong cảnh, có khuynh hướng càng ngày càng gần

"Sinh Đình ở chỗ này? Tại sao lại đóng cửa?" Một âm thanh trong suốt êm tai nghi ngờ hỏi

Gương mặt Hiên Viên Húc mang theo mờ hồi mông từ thân thể mềm mại của Sinh Đình ngẩng đầu lên, đè nén tức giận, từ trong môi mông khắc ra âm thanh: "Su phụ, đợi lát nữa!" Hắn hô hấp nặng nhọc, sắc mặt ửng hồng, trong mắt đều là lửa tình dục, ánh mắt hoàn toàn đỏ đậm. Cơ hội tốt biết bao, bị lão đầu này với khách không mời mà đến bên ngoài cửa cản ngang.

Trong lòng Hiên Viên Húc oán niệm không ngừng, vạn bất đắc dĩ. Hắn thật vất vả mới thuyết phục được nàng mềm lòng một chút, nguyên ý trở lại kinh thành, nguyên ý cho hắn một cơ hội, đồng thời cũng tháo Mực thần châu xuống. Thật ra cái này gọi là hắn tự bẽ mặt đập chân mình, trước kia muốn đưa lác tay thần châu cho nàng phòng thân, lần này hắn rắp tâm muốn đạt được thân thể của nàng trước, quyết định cho nàng uống rượu có để "Hi Xuân" bên trong, không thể không lừa gạt nàng tháo thần châu xuống, cách xa người nàng

Hắn muốn làm cho nàng hoàn toàn thuộc về hắn, phải đợi quá lâu rồi! Hắn không muốn gặp lại nàng lần nữa sau đó lại lo được lo mất, chỉ muốn cùng nàng gạo nấu thành cơm, sau này nàng sẽ không rời hắn đi nữa. Vốn tưởng rằng hôm nay có thể đạt được ý nguyện, đặt vững quan hệ của hai người, hắn thẳng cấp làm phu quân chính quy của nàng, nàng cũng trở thành nương tử duy nhất của hắn, hoàn toàn chặt đứt Thượng Quan Vân si tâm vọng tưởng. Tưởng rằng chắc chắn sẽ giải quyết xong lại bị hai người này phá hư, cơ hội tốt trời qua, về sau đâu còn dịp tốt như thế!

"U! Khó chịu!" Sinh Đình bởi vì trúng Hi Xuân, thân thể nóng lên, loại cảm giác yếu mềm tê dại làm nàng cảm thấy thật quý dị, tình triền xa lạ chưa bao giờ có cuốn sạch nàng. Vừa rồi có Hiên Viên Húc ôm nàng, hôn nàng, không ngừng vuốt ve thân thể nóng rực của nàng, nàng còn cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Hiện tại Hiên Viên Húc ngưng động tác, nàng khó chịu không ngừng vặn vẹo, rên rỉ, nhanh chóng cỡi ra thân thể mềm mại da trắng nõn nà không mảnh vải che chắn, trong trắng lộ hồng, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt. So với Dương Chi Ngọc còn trắng hơn hoàn mỹ hơn; so với ôn hương nhuyễn ngọc còn mềm mại trong suốt hơn; so với cánh hoa hồng còn tươi non xinh đẹp hơn; trong hơn thủy tinh, xinh đẹp tuyệt trần hơn thủy linh, trên thân thể còn lấm tấm mờ hồi, càng hoạt sắc sinh hương, mềm mại đáng yêu mê người.

Ánh mắt tà mị của Hiên Viên Húc lưu luyến không rời trên đường cong xinh đẹp mê người của Sinh Đình, bộ dáng cực kỳ không muốn buông tha, thân thể

vẫn kêu gào lợi hại, rất muốn không quan tâm mấy người đó, động thân đi xuống chiếm lấy nàng. Nhưng hắn vẫn dùng cái mền che thân thể của Sính Đình lại, sau đó cho nàng ăn thuốc giải Hi Xuân, thuận tiện đi ngủ của nàng. Thật ra thì không ăn thuốc giải cũng không sao. Hi Xuân chính là xuân được các vợ chồng mới cưới trong thế gia đại tộc haysử dụng, có thể giúp xử nữ lần đầu tiên sinh hoạt vợ chồng chịu khó ít một chút, đối với cơ thể người thật sự không có thương tổn gì. Hắn sợ Sính Đình vùng vẫy kháng cự, đến lúc đó lại thương tổn đến nàng, mới tìm Hi Xuân cho nàng ăn vào, muốn cho nàng đến lúc đó bị đau khổ ít một chút.

Tiểu Tả Tiểu Hữu mặt đầy mồ hôi lạnh đứng ở ngoài cửa cách đó không xa, nhìn Thẩm Y Nhân và lão gia tử không ngừng chạy tới, trên mặt hai người còn có một chút màu đỏ khả nghi. Bọn họ sớm biết gia vị tam tiểu thư ở bên trong làm cái gì, bởi vì bên trong phòng có loáng thoáng tiếng nữ nhân rên rỉ và tiếng thở thô gấp của nam nhân truyền tới. Tất nhiên bọn họ không dám cắt ngang chuyện tốt của gia, nhưng mà lão gia tử và cái người tên Thẩm Y Nhân kia lại to gan, dám lớn tiếng hô to gọi nhỏ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác. Đã bao lâu gia chủ từng hưng phấn vui vẻ như vậy, lần này chuyện tốt bị cắt ngang, đợi lát nữa đi ra ngoài sắc mặt cũng sẽ không tốt! Bọn họ nên đứng xa một chút cho an toàn.

Đồng Thông lui tới lui lui, đợi đã lâu, vẫn không thấy đồ nhi mở cửa ra, liền bí hiểm ngẩng đầu nhìn bầu trời có trăng sáng, quay đầu lại phân phó Tiểu Tả Tiểu Hữu: "Trời muốn mưa, gọi chủ tử các người ra ngoài thụ y phúc."

Về mặt Thẩm Y Nhân khinh bỉ nhìn hắn: "Lão cũng chỉ có chút tiền đồ này! Sao không tự mình gọi đồ nhi của lão?" Thời gian lâu như vậy, Sính Đình sẽ không bị nam nhân kia ăn sạch sành sanh chứ? Đáng đáp của nàng dụ người ta phạm tội như vậy, nam nhân kia lại thích nàng, cái này chẳng phải là củi khô gặp lửa mạnh sao? Tình cảnh của Sính Đình thật kham u!

"Vào đi!" Âm thanh trầm thấp của Hiên Viên Húc truyền đến, hắn nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, ý bảo hai người làm hư chuyện tốt của hắn vào phòng nói chuyện.

Thẩm Y Nhân đã sớm chờ không nổi, bước một bước dài vọt vào bên trong phòng, quan sát chung quanh: "Sính Đình đâu?" Khắp nơi đều không thấy?

Hiên Viên Húc nhú mày, đánh giá nàng một phen, từ từ đi tới bên giường, đẩy mền che giường đang buông xuống ra. Sính Đình yên lặng ngủ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi môi mềm mại sưng đỏ không chịn nổi, nhưng quần áo coi như đầy đủ. Mới vừa mặc vào không đầy đủ mới sợ, diện đồ ăn le qu ý dân

Thẩm Y Nhân nhìn Sính Đình kỹ một chút, vuốt ve cái trán của nàng, thấy nàng và Thính Vũ cũng không bị thương gì, liền không lo lắng đề phòng, tâm cũng bình tĩnh lại, không hiểu hỏi: "Tại sao nàng lại ngủ ở trong phòng của người? Tại sao người lại đi ngủ của nàng?"

Sau khi biết Thẩm Y Nhân là thân nữ nhi, tâm tình Hiên Viên Húc thật tốt, về mặt ôn hòa nói: "Tạm thời nàng ở nơi này." Hắn đã nói làm sao Sính nhi có thể du dương khắp nơi trên giang hồ, thì ra là đi theo nữ tử này, vậy hắn còn phải cảm tạ nàng nhiều mới đúng. Nếu như chỉ có Sính Đình và Thính Vũ, đi ra ngoài gặp phải người xấu, không biết sẽ gặp chuyện thế thảm đến mức nào!

Thẩm Y Nhân lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói: "Nàng cũng là muội muội của ta, ta muốn mang nàng và Thính Vũ đi, người giải huyết cho nàng đi!"

Sau khi tiến vào Đồng Thông liền chạy thẳng tới cái bàn, sau khi ngồi xuống điếm tâm, uống trà thơm, gật đầu không ngừng tán thành Thẩm Y Nhân: "Đồ nhi, không phải vì sư nói con, con cũng không thể khi dễ tiểu cô nương người ta như vậy, đây chính là tiểu bằng hữu của vi sư."

Hiên Viên Húc khẽ mỉm cười, trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc tươi cười rạng rỡ. Đồng Thông cau mày quan sát hắn một hồi lâu, mới kỳ quái hỏi "Đồ nhi, tại sao hôm nay con lại có điều bất đồng so với trước kia? Cười đến đặc biệt nhộn nhạo." Thật ra thì hắn vốn tính nói xuân tâm nhộn nhạo, nhưng bởi vì Thẩm Y Nhân đang ở nơi này, hắn không thoải mái tùy tiện

"Sao con có thể khi dễ nàng? Thương nàng, cưng nàng còn không kịp nữa!" Hiên Viên Húc cười nhẹ ra tiếng, nghiêm chỉnh ôm quyền hướng về Thẩm Y Nhân, nghiêm nghị nói: "Cám ơn người bảo vệ nàng, Hiên Viên Húc vô cùng cảm kích."

Thẩm Y Nhân khoát tay áo, ung dung cười một tiếng: "Không cần! Hôm nay là ta sơ sót, thiếu chút nữa khiến người xấu được như ý! Chẳng qua ta và Thượng Quan Vân đã tra rõ chuyện này là người phương nào gây nên, bây giờ có thể mang các nàng trở về khách điếm rồi."

"Bây giờ nàng đã là vợ hôn thê của ta, vốn là nên ở nơi này, các người đến nơi này ở là được, đến lúc đó cũng có thể cùng nhau trở lại kinh thành, tham gia tiệc cưới của ta và nàng." Hiên Viên Húc nhẹ nhàng nói, không có kỳ chút nào Đồng Thông trừng mắt tròn tròn

Thẩm Y Nhân không thể sánh bằng Sính Đình, nàng vốn là lớn hơn Sính Đình ba bốn tuổi, thời niên thiếu thì chạy nhảy trên giang hồ, cho nên đối với chuyện phân tích là nói trúng tim đen, nàng có chút ít châm chọc nói: "Sợ rằng không dễ dàng như vậy? Thứ nhất vương phi không đồng ý, Sính Đình cũng sẽ không đồng ý, ta cũng vậy, sẽ không đồng ý."

"Tại sao người không đồng ý?" Đồng Thông cảm thấy kỳ quái, không nhịn được nhảy ra hỏi.

"Nàng đi theo ta...ta bảo đảm về sau có thể tìm cho nàng một nam nhân rất tốt, đi theo người...gia tộc sau lưng người quá phức tạp, không thích hợp với nàng." Thẩm Y Nhân vuốt rãnh cằm mê người, nhú mày đánh giá Hiên Viên Húc, nam nhân này sinh ra quá đẹp, lại là con cháu hoàng thất, đến lúc đó thể thiếp đồng đẳng, lấy tính tình của Sính Đình thật đúng là không thích hợp. Ngay cả Thượng Quan Vân bọn họ cũng còn phải suy xét cân nhắc!

Đồng Thông không vui, đồ đệ tốt như vậy nàng còn hiềm nghi, nguyên rủa nàng về sau không tìm được đồ đệ: "Người xách đồ nhi ta ra bên ngoài xoay một vòng xem, có mặt mũi gặp bội lần, ai có thể so được với hắn!"

Hiên Viên Húc nói như tuyên thệ: "Những vấn đề này bản thể tử sẽ tự giải quyết thật tốt, sẽ không giống như người nghĩ, Hiên Viên Húc chỉ cưới một mình nàng!" Rồi nói với bọn họ: "Quá trễ rồi, hôm nay nàng lại bị hù dọa kinh sợ, ta sẽ coi chừng nàng, chăm sóc nàng, các người đi nghỉ ngơi đi."

Thẩm Y Nhân còn muốn căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, để Sính Đình ở bên cạnh hấn quánguay hiểm, đó không phải là bị hấn ăn đến xương cốt một mẫu cũng không còn

Hiên Viên Húc giống như đang hiểu nàng lo lắng cái gì, khuôn mặt như ngọc đều là vẻ thận trọng và nghiêm túc: "Bản Thế tử bảo đảm, không đến đại hôn tuyệt đối không động vào nàng, như vậy ngươi có thề tâm!"

Thẩm Y Nhân và Đồng Thông có chút bất đắc dĩ, người ta cũng đã thề ngươi còn muốn như thế nào? Liền không thể làm gì khác hơn là rời đi trước. Chỉ hy vọng hấn nói được làm được, coi chừng Sính Đình chỉ đơn thuần coi chừng, không cần giám sát!

Sáng ngày thứ hai, Hiên Viên Húc bị người trong ngực nhẹ nhàng ngoa ngược thức tỉnh. Một đêm này, là đêm mà hấn ngủ ngon nhất hơn một năm nay, có lẽ bởi vì rốt cuộc Sính Đình đã trở lại bên cạnh hấn rồi. Những ngày không có nàng, hấn vô số lần nhớ tới tư vị bế nàng vào trong ngực, hôm nay ôm nàng, rốt cuộc hấn mới biết có bao nhiêu khát vọng và tham luyến cảm giác này.

Hấn mở mắt ra thì sắc trời bên ngoài không rõ. Hấn không nhìn được nhìn Sính Đình đang ngủ say trong ngực một chút, cuối cùng khó kìm lòng nổi, môi mòng khẽ hôn chiếm hữu cánh môi mềm mại phần sáng của nàng, đơn thuần chỉ là hôn nhẹ một cái, hấn sợ thức tỉnh nàng.

Động tác của hấn nhẹ nhàng nhưng vẫn đánh thức nàng, nàng khẽ giật giật, mở đôi mắt trong veo như nước ra, nhìn quanh sinh mị, giương cái miệng anh đào nhón hấn, lười biếng giơ tay lên muốn dụi mắt, một bộ dáng yếu điệu vô lực, làm người ta cực kỳ thương yêu. Trái tim tràn đầy tình yêu của Hiên Viên Húc bắt đầu khởi động, trông mắt đen nhánh như ngọc làm người ta chết chìm trong ôn nhu, thu hẹp cánh tay gắt gao ôm nàng vào trong ngực, trong miệng khẽ gọi tên của nàng: "Sính nhi, Sính nhi." Giống như như vậy mới có thể xác định là nàng thật sự ở trên giường của hấn, ở trong ngực của hấn

"Ừm, buông ra." Sính Đình nũng nịu kháng nghị, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện ở trên giường của Hiên Viên Húc, lúc còn mê mang đã bị ôm hết sức chặt chẽ, nàng cũng không rõ chuyện gì xảy ra

Hiên Viên Húc biết nghe lời phải, chỉ là buông lỏng vòng tay một chút, hưởng thụ cảm giác đẹp đẽ của ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực. Le, qu ý, dĩ ôn Thấy vẻ mặt nàng chăm chú suy nghĩ, đáng vẻ rất là buồn bực khổ não, hấn nhẹ nhàng cười một tiếng, tràn đầy nhu tình.

Tối hôm qua sau khi sự phụ và Thẩm Y Nhân rời đi, hấn liền ngồi vào trên giường, lẳng lặng coi chừng nàng, càng không ngừng nhìn nàng, nghe tiếng hít thở rất nhỏ của nàng, nhìn trắng sáng chiếu vào song cửa sổ, chỉ cảm thấy Thiên Địa Vạn Vật đều là vui sướng, hạnh phúc. Hấn quay lại hôn rồi lại hôn Sính Đình đang ngủ say, hôn như thế nào cũng cảm thấy không đủ. Cho đến khi hấn sợ hôn nữa sẽ không thể vẫn hồi, mới giải huyệt ngủ của nàng, ôm nhau cùng đi vào giấc ngủ. Sau khi hấn tỉnh táo lại, lẳng lặng suy nghĩ một phen, hấn và nàng còn nhiều thời gian, lần này nói thế nào đi nữa hấn cũng sẽ không rời xa nàng, không cần nóng lòng nhất thời, nếu như hôm nay hấn cưỡng bức nàng, lấy tính khí cố chấp của nàng, không nói được sau này sẽ thật sự không để ý tới hấn, dù sao sớm muộn gì nàng cũng là người của hấn, không cần vì vui vẻ nhất thời làm cho nàng tâm tồn để giới đối với hấn. Vừa nghĩ như thế hấn còn có chút cảm tạ sự phụ tới đúng lúc, về sau hấn tuyệt đối không thể lỡ mất như thế nữa

Sính Đình đối với chuyện tối ngày hôm qua loáng thoáng có chút ấn tượng, nàng nhớ rõ ràng hình như nàng kêu nóng, một mực cởi quần áo, còn có nam tử bây giờ đang ôm nàng liên tục hôn nàng, vuốt ve nàng. Vừa nghĩ như thế mặt nàng đều tối, nào dám nán lại ở trên giường? Tại sao nàng lại làm ra chuyện không biết thận trọng như vậy, còn cời y phục xuống? Liền già già từ trong ngực Hiên Viên Húc thoát thân ra ngoài, quan sát trên người mình, cũng may, còn mặc y phục, mặc dù chỉ là áo lót, dù sao như vậy cũng hơn không mặc! Lúc cúi đầu sửa sang lại vạt áo, lo lắng do n lại bị bộ ngực có đầy đồ tươi của mình dọa sợ, nghĩ đến những đoạn ngắn làm cho người ta che mặt thét chói tai ngày hôm qua, trên mặt không khỏi ửng đỏ lên, thấy trong phòng có cái gương, nàng lập tức chạy tới. Nàng đoán không sai, trên cổ quả nhiên cũng là vết đỏ, nàng vừa muốn ngẩng đầu kêu Thính Vũ, trong mặt gương đột nhiên xuất hiện gương mặt tuấn tú phóng đại của Hiên Viên Húc, hấn nhủ lại may đẹp đầu, mặt ảo não nhìn chăm chăm những vết đỏ tươi đẹp hoang phí kia, trong mắt là vẻ phức tạp khó hiểu, là vẫn chưa thỏa mãn tiếc hận, còn là tự trách mình quá mức thô lỗ, cũng chỉ có trong lòng hấn sáng tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61-2: Giành nàng dâu (2)

Sính Đình đẩy ra hấn, hung ác trợn mắt nhìn hấn một cái, ôm y phục đi rửa mặt. Hiên Viên Húc tà tà tựa ở bên cạnh bàn, quần áo màu trắng rộng rãi vắt ngang treo trên thân hình tuấn đỉnh thon dài của hấn, bộ dáng phong lưu không bị trói buộc cực kỳ giống hoàn hảo con em. Tay thon dài có lực của hấn chậm rãi xoa cằm, trông mắt đen sâu thăm khỏa chặt bóng dáng xinh đẹp của nàng, trong mắt hiện ra tình yêu khắc cốt và dịu dàng say lòng người, khóe miệng của hấn khẽ cong lên, nếp nhăn trên mặt khi cười càng thêm vẻ bồn chồn

Buổi trưa, trời đẹp, gió mát mây nhạt, nhiệt độ không khí hợp lòng người. Nhận lời mời của Minh Chủ Thượng Quan Mộc, Diên an lễ q ủy đơn Đồng Thông và Hiên Viên Húc dắt Sính Đình, Thẩm Y Nhân, Hàn Tư Luật, mang theo mấy chục thị vệ tâm phúc, một nhóm người trùng trùng điệp điệp đi tới Thanh Diên sơn trang

Thượng Quan Vân bởi Thượng Quan Mộc đứng ở cửa nghênh đón mọi người, liếc mắt liền thấy Sính Đình đẹp đẽ động lòng người bên cạnh Hiên Viên Húc, ánh mắt của hấn bỗng chói sáng lên, mắt phượng càng phát ra sâu thẳm mê người. Đột nhiên một nữ tử áo trắng bồng bềnh đứng ở trước mặt hấn, mặt cười như không cười nhìn hấn. Chỉ thấy nàng có đôi mày thanh tú phù hợp với tóc mai, sóng mắt dịu dàng, mắt sáng long lanh, quầng rừ động lòng người. Môi đỏ thật mỏng khẽ nâng lên, giữa cằm xinh đẹp có một rãnh nhỏ nhàn nhạt, nhẹ nhàng đi tới, trong lúc đi đứng vô cùng tự nhiên thanh thản,

cũng là một đại mỹ nhân dung mạo xinh đẹp tuyệt trần

Đại mỹ nhân thấy vẻ mặt Thượng Quan Vân nhìn mình có chút dờ dẩn, nàng không khỏi khẽ mỉm cười, rảnh rang trên cằm khẽ lồm vào, làm người ta nhìn mà thèm, cực kỳ mê hoặc mê người, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Tiểu nữ Thẩm Y Nhân, gặp qua Thanh Diên công tử?" Âm thanh trong suốt dễ nghe, cực kỳ động lòng người

Một vài đệ tử và tôi tớ đứng ở cửa sơn trang giúp Thượng Quan Mộc đón khách đều ngây người, trong đám người khí chất bất phàm này lại có hai đại mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành. Bọn họ quay đầu nhìn Sính Đình một chút, lại quay đầu nhìn Thẩm Y Nhân một chút, nhất thời cảm thấy mỹ nhân đoan trang Như Ngọc Cách Vân, tuyệt sắc Phương Hoa khuynh thiên hạ, không phân biệt rõ ai đẹp hơn

Võ lâm đệ nhất mỹ nhân Liễu Tiêu Yên vào sơn trang ở, mọi người đã may mắn nhìn no mắt, cho là dung mạo của nàng ta như vậy coi như là đẹp đến tận cùng rồi, không bao giờ có nữ nhân có thể đẹp hơn nàng ta. Không ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Nữ tử mặc áo trắng này xinh đẹp tuyệt luân cũng thôi. Vị cô nương quần áo màu tím kia, mặc dù tuổi tác nhỏ hơn, nhưng bẩm sinh đã khuynh đảo chúng sanh, quần áo màu tím của nàng bay bay trước gió, tóc dài chiều nghiêng xuống, từ sam như hoa, da thịt như ngọc, dáng người uyển chuyển, tươi đẹp mà không tục, nói không hết cao quý thanh nhã, kiều diễm mỹ lệ bất tận, lúc sóng mắt nàng lưu chuyển, không nói hết phong lưu, đủ để cho nam tử thế gian lòng say hồn mê, một thân đẹp dễ động lòng người thiên nhưng thần vận càng thêm làm người ta thương tiếc không thôi. Chỉ thấy nàng nhìn Thẩm Y Nhân và Thượng Quan Vân thân nhiên cười, chân thành muốn đi qua đây, lại bị mỹ nam tử quan ngọc khinh bảo nắm chặt.

Nam tử hừ nhẹ: "Gấp rút như vậy, hẳn cũng sẽ không chạy." Nữ tử háy hấn một cái, mi mắt nhẹ nâng hình như có hơi nước dâng lên, không giống trừng người mà giống như làm nũng, tuyệt vời khó tả. Nam tử cúi đầu cười khẽ, âm sắc trầm thấp mê người, tiêu bại ho! Nàng như vậy lại giống như là đang dụ dỗ hắn!

Tay cầm chiết phiến thương thức, Hàn Tư Luật không ngừng nhìn trời than thở, cực kỳ phiền muộn: rõ ràng mấy ngày trước còn là vẻ mặt lạnh lùng, mặt không chút thay đổi, ngày hôm qua liền không ngừng cười ngớ ngẩn, mặt sinh động. Làm cho người không thể không cảm thán, hồi thế gian tình là gì, chính là vô quyết đây có móng tay nhọn!

Thượng Quan Vân bình tĩnh nhìn chăm chú vào bọn họ, không thể hiểu được tại sao giữa bọn họ lại thân mật và hòa hợp như vậy. Trong lòng ngực hẳn bỗng nhiên chua xót nặng nề, trong mắt phượng khép hờ có dòng chua xót chảy xuôi, ưu thương như ca. Thấy Thẩm Y Nhân thân thiết nhìn hắn, ánh mắt hắn chợt lóe, trong mắt đen lại khôi phục trầm tĩnh trước sau như một, làm cho người ta mơ hồ cho là ưu thương mới vừa rồi, chỉ là một ảo giác

Thượng Quan Mộc rõ ràng là thành một trong bốn đầu võ lâm Đồng Thông cùng với đệ tử chân truyền tới thương lượng công việc đại hội võ lâm, thật ra hắn còn có một chuyện không tốt không thể công khai chốn đông người, đó chính là chuyện Tống Thái Nhi và Phương Tinh bắt cóc Sính Đình

Hắn muốn mời Đồng lão gia tử nói giúp, lén lút nhận lỗi với bọn họ, dùng hết khả năng để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến danh dự của hắn, người trong cuộc một là nghĩa nữ của hắn, một là muội muội của học trò cưng, lại thêm Tống Đô Úy là bạn già lâu năm của hắn, điều này làm cho hắn rất khó hạ quyết tâm xử lý đoạn tuyệt chuyện này. Nhi tử Thượng Quan Vân chẳng những không đứng ở bên này, ngược lại ân đoạn nghĩa tuyệt với hai nàng, đối với sự đệ Tống Kiện Vũ cũng thờ ơ. Càng làm hắn đau đầu, Phương Tinh bị giam giữ thừa dịp sơn trang rồi ren, đã thương thù vệ không biết chạy trốn tới nơi nào, hẳn phải người tìm chung quanh, đều không thấy bóng dáng.

Trong phòng khách Thanh Diên sơn trang còn có một chút khách, trong đó có ba huynh muội Liễu thị, lần này bọn họ đại diện Thúy Lĩnh sơn trang tới tham gia đại hội võ lâm. Liễu Tiêu Yên dựa vào bản năng là mỹ nữ, đầu tiên nhìn liền thấy Sính Đình thiên kiều bá mị, đó là thiên địch; nhìn lần thứ hai thấy được Hiên Viên Húc khí vũ hiên ngang, đó là nam tử tuấn mỹ hiếm có thể lọt vào mắt nàng; lần thứ ba liền nhìn thấy Thẩm Y Nhân dung mạo tuyệt trần giống như Thượng Quan Vân trich tiên....

Mặc dù mọi người là nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiết tiết, nhưng khách nam vẫn đi cùng phụ tử Thượng Quan, Diên an lễ q ụy đón khách nữ do muội muội Thượng Quan Vân, Thượng Quan Phượng chiêu đãi. Hiên Viên Húc tất nhiên không bao giờ muốn Sính Đình tách hẳn ra trong buổi tiệc, nhưng Sính Đình lại thích đi cùng Thẩm Y Nhân, tất nhiên không nghi ngờ chút nào vứt bỏ hẳn mà đi. Điều này làm cho hắn âm thầm căm rắng, nhất định có một ngày, nàng sẽ không thể rời khỏi hắn như vậy nữa, lệ thuộc vào hắn, không có hắn liền sống không nổi.

Thượng Quan Phượng tuy là nữ nhi của Võ Lâm Minh Chủ, nhưng mẹ nàng là Ninh Ngọc Huyền Chủ, bình thường nhiều lấy đại gia khuê tú, quy củ thờ hương môn đệ để gả bỏ nàng. Loại nam nữ hỗn tạp như vậy, gặp gỡ xuất đầu lộ diện như vậy mẹ nàng sẽ không cho phép nàng tham gia. Bây giờ đang làm mùa xuân tháng ba, cảnh sắc Thanh Diên sơn trang xinh đẹp thanh tú hợp lòng người, nàng làm chủ nhân khó có được quang minh chính đại chơi đùa một lần, liền đề nghị mọi người đến phía sau núi đi chơi, phía sau núi rộng rãi bằng phẳng, có thể thả diều.

Hôm nay người hầu trong Thanh Diên sơn trang cực kỳ có phúc. Tam đại mỹ nữ tuyệt thế tề tụ một chỗ

Tháng ba hoa Dương bay đầy trời, phiêu diêu mướt đậm như gió tuyết. Hương rượu nồng không biết ở chỗ nào, nguyện ý say trong vườn hoa cỏ. Hoa Dương rơi nhiều, tự bay vào gió, mấy nữ hài tử oanh oanh yến yến quanh co khúc khuỷu từ phía sau núi đi đến. Liễu Tiêu Yên bày ra một gương mặt mang theo chút ý cười, có lẽ từ khi khai mạc đến giờ mới ra đây dung nạp, nàng giống như tiên nữ không dính bụi trần gian, một câu nói cũng chưa từng nói qua. Diên an lễ q ụy đón Ánh mắt của nàng thường như có như không nghiêng mắt nhìn qua Sính Đình và Thẩm Y Nhân, nếu như nàng nhớ không lầm thì Thẩm Y Nhân này chính là vị công tử đứng bên cạnh cô gái kia so phú với Tống Thái Nhi ở tiệm may lần trước, thì ra lần đó nàng ta là nữ giả nam trang. Nhưng cô gái mặc áo tím bên cạnh nàng ta là ai, tại sao lại tới đây cùng với vị công tử tuấn mỹ ở quán rượu? Nàng rất muốn lên tiếng hỏi hai người bọn họ quan hệ như thế nào với Hiên Viên Húc, nhưng nàng luôn luôn xa cách lạnh nhạt với mọi người, cũng không tiện lên hỏi.

Thẩm Y Nhân vừa dắt Sính Đình, vừa không ngừng nói cười với Thượng Quan Phượng. Thượng Quan Phượng và Sính Đình cao bằng nhau, dáng dấp xinh đẹp động lòng người, cũng có một đôi mắt phượng mê người, chỉ là nàng không đậm bạc trầm tĩnh như ca ca, đôi mắt tinh cảm luôn cười tít mắt. Sính Đình đã biết người bắt nàng và Thái Vũ đi là ai, là Tống Thái Nhi và Phương Tinh

Thật là vô vọng đồ tai ương! Tổng cộng nàng chỉ gặp Phương Tinh đó có một lần ở tiệm may, ngay cả bộ dáng của nàng ta tròn hay méo nàng cũng không thấy rõ, lại huà với Tổng Thái Nhi đối phó nàng, nguyên nhân cũng buồn cười, là bởi vì Thượng Quan Vân. Mới đầu nghe được Tổng Thái Nhi muốn bắt cóc nàng, nàng còn suy đoán là bởi vì ở trong tiệm may hai người đã xảy ra tranh chấp, Tổng Thái Nhi muốn trút giận mới bắt cóc nàng. Không ngờ là khoản nợ hoa đào của Thượng Quan Vân kia, thiếu chút nữa biến nàng thành hoa đào kiếp

Nàng còn muốn đi tìm Tổng Thái Nhi báo thù, nhưng Hiên Viên Húc và Thẩm Y Nhân nói nàng không cần ra mặt, tự nhiên sẽ có người thay nàng ra mặt. Nàng chỉ là lười một chút, cũng không phải là ngu ngốc, tất nhiên biết hôm nay nhất định là vì chuyện của nàng mà tới. Nàng cũng rất muốn xem một chút Tổng Thái Nhi sẽ làm như thế nào?

Vẫn là bên trong thư phòng rộng rãi của Thượng Quan Mộc, sau khi đoàn người theo lễ ngồi xuống, Thượng Quan Mộc liền đứng dậy liền ôm quyền, bộ mặt thoắt tức nói với mọi người: "Nói đến chuyện này, Thượng Quan nỗ thật sự hổ thẹn, chuyện này phát sinh dưới mi mắt của lão hủ, khiến lão hủ xấu hổ không đất dung thân, trong đó còn dính đến danh nghĩa nữ và diệt nử của Tổng lão hủ, lão hủ xấu hổ ray rức khó tả, hôm nay muốn mời Đồng lão và Thế tử tới đây một lời, chính là muốn chấm dứt chuyện này, không biết Đồng lão cùng Thế tử có cao kiến gì?"

Đồng Thông ho một tiếng, nhìn đám người Hiên Viên Húc một chút. Sau đó ưỡn ngực thốt bụng, thân thể đoan đoan chánh chánh ngồi xuống, sắc mặt trầm tĩnh nói: "Chuyện này để đồ đệ của ta phụ trách, bởi vì người mà cháu gái của người bắt là nàng dâu của hân."

"A!" Thượng Quan Mộc thất kinh, nếu như là vậy, chuyện này liền nghiêm trọng, nói lớn chuyện ra đó chính là mưu hại hoàng tộc, nói nhỏ chuyện đi cũng là đắc tội phái Viêm Dương, rõ ràng, hai kết quả này hân đều không thể gánh vác nổi. Vừa nghĩ như thế hân không khỏi có chút bó tay hết cách, cảm giác bẽ đầu sứt trán cũng theo đó mà đến.

"Đồng lão, Sính Đình vẫn là thân nữ tử chưa lập gia đình, ngài không nên hủy kế hoạch của nàng!" Thượng Quan Vân ở một bên nhàn nhạt nhắc nhở.

Lời của nhi tử làm cho trái tim đang treo trên cao của Thượng Quan Mộc hạ xuống, chưa từng nghe nói vị thế tử này kết hôn! Cả giang hồ đều biết Đồng Thông là sư phụ của Thanh Long chiến thần, cho nên thanh danh của Đồng Thông ở trên giang hồ vô cùng cao, không phải người bình thường có thể đuổi kịp. Nếu như Đồng Thông nghe được lại muốn lệ rơi đầy mặt, tại sao không nói Thanh Long Chiến thần là đồ đệ của Đồng Thông?

Mặt của Hiên Viên Húc lạnh xuống, tên Thượng Quan Vân này còn chưa từ bỏ ý định. Mặt hân không chút thay đổi nói: "Sính Đình là vị hôn thê của bản thế tử, kính xin Thượng Quan công tử về sau không cần gọi nàng như vậy." Mỗi khi miệng Thượng Quan Vân kêu Sính Đình, giống như đang gọi người yêu, trong lòng Hiên Viên Húc sẽ không thoải mái nửa ngày, dĩ nhiên vừa có cơ hội liền làm khó dễ, mưu đồ cầm lại quyền sở hữu.

"Hừ! Xin Thế tử không nên nói giỡn, không mai mối không có bằng chứng, Sính Đình cũng không có thừa nhận, không biết thế tử dựa vào cái gì đơn phương cho rằng như vậy." Mặt ngọc Thượng Quan Vân sinh uy, cũng không yếu thế chút nào, căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

"Thượng Quan công tử chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định sao? Vậy người có thể mời mắt mong chờ!" Hiên Viên Húc khẽ nhủ mảy, giọng nói hết sức không tốt. Ngày hôm qua hân còn nói với Sính Đình muốn giết hân ta, hôm nay hân ta lại tự đưa lên cửa rồi

Đầu hoa râm của Đồng Thông trái nhìn Hiên Viên Húc một chút, phải nhìn Thượng Quan Vân một chút, oa! Chơi thật khá, có người cùng đồ đệ giành nàng dâu. Nhưng mà hân nên giúp ai đây? Đồ nhi là ruột thịt, hân có thể toàn tâm giúp đỡ! Hay là thôi đi! Giúp Thượng Quan Vân? Theo bọn họ từ ngôi miếu đồ nát đến thành Cổ Ngọc, cũng là tình cảm cách mạng, huống chi trong lòng hân rất thương thức Thượng Quan Vân, vừa nghĩ như thế, hân cảm thấy thật khó xử!

Chỉ có Hàn Tử Luật nhàn nhã thanh thản tay bưng trà thơm, khéo miệng chứa đựng một chút ý cười, đồng đưa cây quạt xem diễn trò. Hai người này là tới giải quyết vấn đề? Hay là tới giành nàng dâu vậy? Lạc đề vạn dặm không nói còn có xu hướng ngày càng đi xa

Thượng Quan Mộc sững sờ, đây là chuyện gì xảy ra? Thấy hai người càng nói càng cương, vì vậy hân vội vã hét nhi tử: "Vân nhi, bây giờ đang thương thảo xử lý Thái Nhi và Tinh Nhi như thế nào, con còn không lui xuống."

Thượng Quan Vân nắm quyền một cái, trầm mặc im lặng lùi về phía sau Thượng Quan Mộc

Vì vậy đề tài lại bị kéo trở lại nguyên điểm. Nhưng lần này Thượng Quan Mộc cũng không tốn nhiều võ mồm, trực tiếp bảo người dẫn Tổng Thái Nhi tới đây. Về phần đồng lõa Phương Tinh, sau đó đã chạy trốn khỏi sơn trang, cho đến bây giờ không điều tra được người, cũng không biết nàng ẩn thân ở nơi nào.

Chỉ trải qua một buổi tối, Tổng Thái Nhi tựa như biến đổi thành người khác, một bộ dáng tổn thương vì tình, tiêu tụy không chịu nổi. Ngay cả vẻ ngang ngược kiêu ngạo giữa lông mày của nàng cũng biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại nòng nặc sa sút, cùng nàng tiến vào còn có ca ca nàng, Tổng Kiện Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bộ lạc Dạ Xoa

Phía sau núi Thanh diên son trang, mấy cô nương thả điều thật vui vẻ

Sinh Đình cũng ở đây thả điều, chỉ thấy trong tay nàng cầm một cuộn dây buộc với điều hình con rết rất dài. Điều giấy bị gió thổi lên vừa cao vừa xa, thẳng lên tận trời. Nàng thờ hồng học chạy theo con điều kia. Dưới ánh mặt trời, gió xuân phát phơ nhẹ lướt, tóc dài của nàng bay múa, làn váy lay động như một vị tiên từ xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa

Trong tay Thẩm Y Nhân là một con điều Thái Diệp rất lớn, dường như nàng võ nghệ cao cường, thật ra thả điều cũng dở như người ta, bay lên không bao lâu, ngoe đầu, rút xuống, bọn nha đầu che mặt cười khê, gấp rút chạy tới nhặt, Thẩm Y Nhân rất nhục chí, luyện võ công cũng không khó như vậy!

Sinh Đình cảm thấy đáng vẻ buồn bực đưa đám của Thẩm Y Nhân nhìn rất đáng yêu, kim lòng không đậu nở nụ cười, bởi vì thường ngày Y Nhân đều là một bộ dáng phách lối “Y Nhân ra tay, không có việc gì khó”. Nàng cười cực kỳ sáng lạn, rất ngọt ngào, so với tất cả phong cảnh đẹp trên thế gian đều hấp dẫn hơn, làm cho mấy nam tử phía trước đang đi tới nhìn ngày người.

Tất cả đều xuất ra âm thanh ca ngợi: "Oa, thật là đẹp!"

"Đúng vậy, nàng thật đẹp!"

Trước kia Liêu Tiểu Yên cũng thả điều một lần, ở dưới ánh mặt trời chạy một hồi cảm thấy hơi nóng, sợ đổ mồ hôi, liền sai bọn nha đầu lấy cái đệm để trên thảm cỏ, tìm nơi tránh nắng nghỉ ngơi. Nàng đương nhiên thấy được đám người Hiên Viên Húc đang nhàn nhã lững lờ đi tới, trái tim không khỏi nhảy lên “Thình thịch”. Nghe bọn họ khen Sinh Đình đẹp quá, trong lòng nàng có chút không thoải mái, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nàng đến nơi nào, ánh mắt của nam nhân sẽ chỉ nhìn một mình nàng, chỉ biết kinh ngạc tại sao nàng lại có dáng đẹp như vậy. Nhưng vị công tử đứng phải ở quán rượu thành Cổ Ngọc kia thì không nhìn nàng, hoàn toàn không liếc mắt nhìn nàng, bây giờ hẳn cũng vậy, một cái lướt mắt cũng không lướt tới mình. Dù gì nàng cũng là đệ nhất mỹ nhân, chẳng lẽ bộ dáng giống như người qua đường sao?

“Sinh nhi! Đừng chạy xa, tới đây!” Nam tử kia dịu dàng gọi, hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ lạnh lùng ngày đó ở quán rượu, toàn thân cao thấp cũng tràn đầy nhu tình đắm đuối

Sinh Đình chơi đến lúc này, thật sự hơi mệt, nàng đưa cuộn dây cho nha đầu, dừng lại khẽ thở dốc, sau đó chậm rãi đi tới. Hiên Viên Húc đi đến đón nàng, thấy sắc mặt nàng ửng hồng, tươi đẹp như hoa đào, môi đỏ mọng càng thêm kiều diễm ướt át, tóc mai bên trán có lấm tấm mồ hôi, bộ ngực vênh cao tuyệt đẹp cũng lúc lên lúc xuống, hiển nhiên là chơi đùa điên rồi, không nhịn được nói: "Nặng gât như vậy, nàng còn không ngừng chạy đi chạy lại, trở về đừng có than mệt.” Trong miệng hần oán trách, tay lại vuốt ve mặt của nàng, thuận theo gáy ngọc trắng tuyết của nàng vuốt một vòng, quả nhiên một tay đầy mồ hôi nhỏ giọt

Mặt của Sinh Đình đỏ hơn, thân thể né tránh, nhiều người như vậy, hẳn muốn làm cái gì?

"Còn tránh? Đi thôi, chắc chắn áo lót đều ẩm ướt mồ hôi, dẫn nàng đi thay quần áo, nếu không ngã bệnh thì không ai có thể chịu khổ thay nàng.” Hiên Viên Húc không nói hai lời liền kéo nàng rời đi, thuận tiện kêu Thẩm Y Nhân và Hàn Tư Luật cùng đi

Đám người bọn họ đi qua trước mặt Liêu Tiểu Yên cách đó không xa, Hàn Tư Luật thấy đối phương cũng là đại mỹ nữ, lễ phép gật đầu với nàng một cái. Liêu Tiểu Yên ngẩn ra, rất nhanh tỉnh táo lại, vừa định mỉm cười, bọn họ đã đi xa.

Nụ cười của Liêu Tiểu Yên ngưng kết trên mặt, hồi lâu, nàng đi tới nói với mấy bóng người đứng bên cạnh mình: "Đi thôi!" Giọng điệu vừa tự nhiên vừa nhàn nhạt, miễn cưỡng.

Trong một sơn động rộng lớn không biết tên, cảnh vật trong động vô cùng mờ mịt, không thể nhìn rõ cảnh tượng trong đó, sơn động càng đi vào trong càng sâu, cũng càng rộng rãi hơn, không khí cũng càng quý dị, âm trầm kinh khủng, bên trong còn có mấy chỗ nhóm lửa lên, không biết gió từ nơi nào thổi tới làm cây đuốc sáng rõ, lấp la lấp lánh

Giữa động có một tảng đá, giống như một cái giường bằng phẳng, phía trên phủ lên tầng tầng vải trắng. Một nữ nhân tóc dài nằm ngửa trên nền vải trắng, nàng mở to mắt, biểu hiện trên mặt thật bình tĩnh, hình như đang lơ lửng chờ đợi cái gì. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Một âm thanh mơ hồ huyền ảo truyền đến: “Phương Tinh, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?” Âm thanh nghe không ra là nam hay nữ, quanh co lặp lại trong động vắng vẻ

“Ta đã suy nghĩ kỹ!” Nữ nhân nằm ngửa trên vải trắng trả lời, đây chính là Phương Tinh từ Thanh Diên son trang chạy trốn ra ngoài.

"Vậy thì tốt, ngươi tự coi hết ý phục xuống đi!" Âm thanh mơ hồ tiếp tục nói, hàm chứa một chút vội vàng

Phương Tinh không nhúc nhích, hình như có chút chần chờ, một lát sau, nàng chậm rãi vươn tay, từ từ cởi vạt áo, rất chậm rất chậm cởi ý phục. Một hồi lâu, nàng hỏi "Vậy lúc nào thì có thể cho ta thuốc, lúc nào thì trong lòng của hần mới có ta?"

"Chờ chúng ta hưởng dụng qua thân thể của ngươi, nếu như ngươi cam tâm tình nguyện hầu hạ chúng ta, tự nhiên sẽ có thuốc cho ngươi, cũng bảo đảm tình lang của ngươi từ đó về sau chỉ biết nghĩ tới ngươi, chỉ biết nhớ ngươi." Âm thanh kia càng ngày càng gần, chủ nhân của âm thanh cũng từ từ đi ra. Một mùi hôi thối từ từ tràn ngập trong sơn động, giống mùi thi thể thối rửa mục nát, làm cho người ta buồn nôn

Phương Tinh muốn quay đầu nhìn chủ nhân của âm thanh kia là ai, nhưng đột nhiên đầu nàng lại bị một đôi bàn tay cố định, làm cho nàng không có khả năng nhúc nhích

“Ngươi nhìn không thấy ta, bây giờ có muốn hay không, nếu như ngươi không tự nguyện thì bây giờ có thể đi, nếu như ngươi tự nguyện thì ở lại, đến thời gian ta sẽ thả ngươi đi đoàn tụ với tình lang của ngươi, đến lúc đó tự nhiên ngươi sẽ có cuộc sống mới.”

Đầu Phương Tinh không thể nhúc nhích tất nhiên không có phát hiện. Đứng sau giường đá nàng đang nằm là một người mặc đồ đỏ, thân hình cao lớn. Xem chừng là một nam nhân cao lớn, nhưng trên đầu hắn mang theo một cái mũ tròn bằng đồng, mũ đồng bao phủ toàn bộ cái đầu của hắn, chỉ chừa một đôi mắt âm u sắc bén và miệng mũi ở bên ngoài, xung quanh cái mũ đồng có vẽ hoa văn, đều là dạ xoa mặt xanh răng nhọn, ánh mắt trợn to giống như muốn ăn thịt người

Phương Tinh phát hiện mùi hôi thối kia cách mình càng ngày càng gần, theo bản năng phái nữ nàng có chút sợ hãi, nhưng trong đầu nàng điên cuồng nghĩ tới lời người kia vừa nói: hắn chỉ nghĩ đến ngươi, chỉ nhớ ngươi. Chì muốn ngươi... Chỉ cần làm cho trong lòng hắn có thể có nàng, chỉ thích nàng, dù có một chút cơ hội nàng cũng phải thử, vì sợ mình do dự, tay nàng đột nhiên nắm chặt vật áo trên người, lắc cổ tay xé ra, vật áo trước ngực “xoạt” một tiếng, bị xé một mảng lớn, tiếng vải rách vang lên rõ ràng trong sơn động, thân thể chỉ có áo lót của nàng lộ ra ngoài không khí

"Tiếp tục! Nếu như không phải ngươi cam tâm tình nguyện, ta thề rằng bây giờ ngươi đi đi, ta là con dân bộ lạc Dạ Xoa cao quý cũng sẽ không tùy tiện tặng tị với nữ nhân, nếu không, ngươi cũng sẽ không muốn loại thuốc mà chỉ có bộ lạc Dạ Xoa của ta có." Người áo đỏ ở một bên cố định đầu nàng không ngừng đánh giá ngọn núi cao cao đứng vững của nàng, một thần thái vô cùng cao quý lên tiếng

"Tốt! Chì cần sau khi xong việc ngươi có thể nói được làm được, ta có thể thề độc, chứng minh là ta tự nguyện, không liên quan gì tới ngươi." Cũng đã đến bước này, sẽ không quay đầu, Phương Tinh suy nghĩ sau này, sau này khi có thuốc kia, nàng sẽ có được thứ mình muốn, không cần vụng trộm yêu hắn, vụng trộm nhớ hắn. Không có gì đau khổ hơn là âm thầm thích một người mà mình không lấy được, vì lấy được hắn, vô luận là đau khổ gì nàng cũng có thể chịu được. Nghĩ tới những thứ này, động tác trên tay Phương Tinh càng nhanh, quần áo lót bông chốc bị nàng cởi ra, cặp vú trắng liền lộ ra dưới ánh sáng hôn ám, càng thêm trắng nõn mê người

Người áo đỏ nuốt nước miếng trong cổ họng, một bàn tay đang cố định đầu nàng từ từ buông ra, đột nhiên nắm chặt bảo bối, tóm lấy đầy tay mềm mại

Hắn thô lỗ đưa bốn bộ ngực của nàng một hồi, âm thầm hỏi: "Rất tốt, chúng ta chỉ cần xử nữ, đợi lát nữa ngươi phải nhìn mặt ta, nói ngươi nguyện ý dâng hiến thân thể của ngươi, đây chính là cách thức tuyên thệ của bộ lạc Dạ Xoa chúng ta, nếu như ngươi nói xong, rất nhanh ta sẽ cho ngươi thuốc, đến lúc đó người trong lòng của ngươi liền hoàn toàn thuộc về ngươi!" Nói xong, bàn tay của hắn lại không ngừng chuyển động trên trắng nõn của nàng, hô hấp cũng từ từ dồn dập. Mà bóng dáng của hắn cũng thật chậm thật chậm đi tới bên cạnh giường đá

Phương Tinh có chút muốn khóc, nơi đây đã bị người nọ nhào nặn đến đau. Nàng chỉ muốn giữ lại tấm thân xử nữ và tốt đẹp của mình cho ca ca, nhưng chỉ sợ người kia cũng chẳng thèm ngó tới nàng, thậm chí còn vì một nữ nhân khác mà bắt hòa với nàng, trong lòng nàng đổ kị nữ nhân kia, đổ kị muốn nổi giận, chỉ hận lúc ấy vừa thấy mặt liền không giết nàng ta, để cho nàng ta còn sống

Nàng và Tổng Thái Nhi vốn định bắt nàng ta, sau đó lẳng lẽ giấu nàng ta ở nơi xa, nhưng ai ngờ phụ thân lại phát hiện. Lẽ, q. úy/đ. ờn Đối mặt với ánh mắt đau lòng của Thượng Quan Mộc, trong lòng nàng cũng rất phức tạp, nhưng nàng không hối hận đã bắt nữ nhân kia, thậm chí muốn cắn chết nàng ta còn không nói. Ai ngờ phụ thân sọc các nàng lại gây họa, nhốt các nàng lại. Thừa dịp mấy ngày nay trong sơn trang vô cùng rối ren, nàng đánh thủ vệ bất tỉnh rồi trốn thoát, liên tục chạy trốn tới Thanh Âm am nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chứ thì Thanh Âm am này từ trước đến nay qua lại rất tốt với nghĩa mẫu Ninh Ngọc Huyền Chủ, đối với nàng cũng rất tốt. Lúc đầu nàng chỉ khóc lóc kêu với chủ trì vài câu, sau đó ở Thanh Âm am vài ngày. Ai ngờ sau khi chủ trì nghe đầu đuôi sự việc, nói cho nàng biết có người của bộ lạc Dạ Xoa đến thành Phi Vũ, hơn nữa chủ trì còn nói cho nàng biết người của bộ lạc Dạ Xoa đang ở nơi nào.

Nghe chủ trì nói có thể tìm tới người của bộ lạc Dạ Xoa, nàng có chút động lòng, tương truyền mấy đời của bộ lạc Dạ Xoa có một nước thuốc thần bí, truyền thuyết nói nếu như người trong lòng uống nước thuốc kia, thì người trong lòng vĩnh viễn thích nàng, yêu một mình nàng. Vì vậy thông qua chủ trì nàng tìm được người của bộ lạc Dạ Xoa, tới sơn động này, muốn mua loại nước thần bí kia về

Khi người áo đỏ kia chuyển tới trước mặt nàng thì nàng có chút sợ run lên, vô luận như thế nào, nàng chưa bao giờ ở trước mặt nam nhân lộ ra thân thể của mình. Nếu như không phải tâm nguyện muốn lấy được bình nước thuốc kia quá mức mãnh liệt, nàng thật sự muốn mặc quần áo tử tế co cẳng chạy.

Nam nhân mặc áo đỏ từ từ chuyển tới bên người Phương Tinh, dường như cũng có chút do dự có hay không cởi mũ đồng, nhưng hắn nhìn ngực tuyết đầy đặn của nữ tử trước mặt, lại cúi đầu nhìn gò lên dưới háng mình, vẫn là lấy bàn tay tháo mũ đồng ra

"A!" Phương Tinh thét lên một tiếng, vội vàng tránh ra bên cạnh, cuộn cuộn ngồi dậy kéo y phục rách rưới lên, nhưng nàng bị người ta mạnh mẽ đè lại, toàn thân không thể động đậy, một mùi hôi thối cũng xông lên chóp mũi. "Thế nào, ngươi không dám nhìn, hả? Là sợ hay là ghét bỏ, hừ, những người các ngươi thật sự là kỳ quái, lại ghét bỏ dung mạo tuấn mỹ nhất bộ lạc Dạ Xoa của chúng ta như vậy." Âm thanh giận dữ của nam nhân tiến gần lại nàng, tất cả đều là phản hận. Hắn là nam tử xinh đẹp nhất bộ lạc Dạ Xoa, tại sao những người này nhìn thấy mặt của hắn lại sợ như vậy, làm hại hắn chỉ có thể mang mặt nạ.

"Ngươi buông ta ra trước, buông tارا, có chuyện gì ta ngồi dậy rồi nói có được hay không?" Phương Tinh thật sự không dám mở mắt, coi như nàng biết võ công, nhưng cũng không có biện pháp đối diện nói chuyện với một gương mặt có những con dòi nhỏ không ngừng ngoa nguẩy, hơn nữa trên mặt còn có mũ nhậy, Lẽ, q. úy/đ. ờn nước vàng không ngừng chảy xuống, mùi hôi thối xông vào mũi, làm cho người ta nhìn thấy mấy tháng cũng ăn cơm không ngon

"Không phải ngươi muốn tình lang của ngươi sao? Muốn sau này tình lang của ngươi chỉ yêu một mình ngươi, chỉ cười với ngươi, chỉ nhìn ngươi, cả đời chỉ trung thành với ngươi!" Người áo đỏ dùng một âm thanh khàn khàn kỳ quái nhẹ nhàng nói động lòng người

"Muốn, ta muốn hắn chỉ yêu một mình ta, ta muốn, muốn hắn. . . ." Phương Tinh cũng không biết tại sao mình làm như vậy, lại thuận theo hắn nói ra lời trong lòng

"Đứng, nghĩ tới hắn, nghĩ tới ngươi phải lấy được nước thuốc thần kỳ, nghĩ tới hắn! Nói ngươi nguyện ý dâng hiến thân thể của ngươi!" Người áo đỏ lại không ngừng lăm bằm, âm thanh càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng giống như một làn khói nhẹ chui vào trong lòng của

Phương Tinh, biến mất không thấy gì nữa.

Phương Tinh từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Ta nguyện ý dâng hiến thân thể của ta."

"Xoạt!" Trong nháy mắt y phục trên người nàng đều bị xé nát, sau đó bị người ta tùy tiện ném đi, mảnh vụn quần áo bay lên trong sơn động. Ngọc thể trắng tinh của nàng là cảnh đẹp nhất tại nơi này. Nàng a một tiếng, tóc dài đen bóng cũng bị kéo lên theo lúc y phục vừa xé, rơi vào trên vải trắng xinh đẹp động lòng người

Lúc này, Phương Tinh đột nhiên từ trong nửa tỉnh nửa mê tỉnh táo lại, nàng tất nhiên là nữ tử có võ trong người, kéo vải trắng phía dưới muốn bọc lại thân thể không mảnh vải. Lại bị nam nhân chặn đầu ngã xuống gắt gao chế trụ: "Đã muộn, mới vừa rồi người đã thế, nguyện vọng của người sẽ được thực hiện." Nam nhân hứng thú dõi theo ôm lấy Phương Tinh, nữ nhân này thơm hơn mềm hơn nữ nhân trong bộ lạc của bọn hắn.

Phương Tinh bị mùi tanh tươi trên mặt và người của hắn làm cho mau ói ra, thật sự nhìn không được leq úyd. ôn giảng co, nhưng khí lực nam tử vô cùng lớn, một tay là có thể nắm chặt nàng

"A!" Phương Tinh hét thảm một tiếng, toàn thân đau tóco giật, thời đại thiếu nữ của nàng cứ kết thúc như vậy, nàng hối hận, nhưng trên đời không có thuốc hối hận! Nàng không khỏi lớn tiếng khóc lên

Nam nhân cũng không để ý hành hạ, chỉ cảm thấy dục tiên dục tử, bồng bênh tựa như tiên. Phương Tinh không biết loại thống khổ này còn duy trì đến bao lâu, quả thật làm cho nàng đau đến không muốn sống, hận không thể giết chết nam nhân không ngừng tổn thương nàng. Thân thể của nàng luôn luôn khỏe mạnh, cũng muốn hôn mê choáng váng cho xong việc. Nhưng thời gian càng dài, càng về sau thì nàng lại cảm thấy nam nhân phía trên đang từ từ thay đổi

Nàng khóc nước mắt chảy tứ phía, như cha mẹ chết. Toàn bộ quá trình nàng luôn nghiêng đầu, chỉ sợ nhìn thấy gương mặt ghê tởm muốn nôn kia, nhưng bên trong nàng bị vạc chạm lức lư không ngừng, bắt ngờ xuyên thấu qua nước mắt mỏng lung nhìn thấy người nam nhân kia, lại phát hiện gương mặt của nam nhân kia khác biệt với lúc trước. Sự phát hiện này làm cho nàng thất kinh, liền kêu gào khóc lóc, cũng quên đau đớn, chỉ là ngơ ngác nhìn gương mặt người nam nhân kia

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-1: Hồng nhan họa thủy (1)

Editor: Dung Sa

Thấy được gương mặt đó lấy tốc độ mất thường từ từ khép lại, những con dòi ghê tởm không ngừng ngoa nguẩy dưới làn da đã biến mất không thấy nữa, những thứ nước vàng tan ra tanh tươi làm người ta buồn nôn đã mất tăm mất tích, máu thịt be bét mụn mủ cũng dần dần phục hồi như cũ, miệng vết thương cũng từ từ khép lại, nhiều mảnh da đã giống như người bình thường

Chưa từng gặp qua tình huống quỷ dị này Phương Tinh không khỏi ngáy ngẩn cả người, chỉ cảm thấy tất cả những thứ này làm cho người ta thật khó tưởng tượng nổi. Nhưng nàng chưa kịp phản ứng, nam nhân đã dùng sức va chạm, nhất thời đụng tinh năng trong lúc ngẩn ngơ

"Người! Người. . . . A!" Nàng lắp bắp, đứt quãng kêu người không ngừng, âm thanh run run càng nói càng không thành câu, lại không biết muốn biểu đạt những thứ gì. Bởi vì nàng chỉ sợ sờ trong chốc lát, gương mặt nam nhân đó lại có mấy phần khác với lúc đầu, mặc dù biến hóa rất nhỏ, nhưng mà đích thực là đang thay đổi

"A! Thân thể của người thật giỏi!" Nam nhân liêu lĩnh kích động toàn thân cũng không nhìn được run rẩy, hô hấp nặng nề đục ngầu nóng phun trên mặt nàng, xen lẫn lời nói khích lệ, nếu như những lời nói đó cũng coi như khích lệ. . . Âm thanh thô cát trầm khàn của hắn, giống như ma quỷ địa ngục làm người ta sợ hãi, lại mang theo hưng phấn và mừng như điên khi đạt được ước muốn

Thân thể cường tráng của hắn lên lên xuống xuống, hồi hải tấn công về phía Phương Tinh, va chạm một trước một sau làm thân thể mềm mại của Phương Tinh không ngừng đung đưa, giống như thuyền nhỏ lên lên xuống xuống giữa biển khơi, Phương Tinh lức lư đau đầu muốn chết, giữa hai chân nóng rất đau buốt dữ dội làm cho nàng đỏ mặt hôi hột, sống không bằng chết.

"Người! . . . rất cuộc người là người hay là quỷ?" Trên mặt nàng treo đầy nước mắt và mồ hôi, tái mặt kinh hãi hỏi. Nam nhân này làm cho nàng cảm thấy từng đợt ghê tởm, ngực của nàng bị hắn thô bạo xoa nắn, một đầu tóc đen từng được Thượng Quan Vân khen ngợi bị hắn vô tình nắm chặt, làm cho da đầu nàng sinh ra đau đớn

Nam nhân chợt cúi đầu liếm khô nước mắt trên mặt nàng, ánh mắt âm lãnh vô tình nhìn chăm chăm nàng, sử dụng âm thanh xù xì của hắn nhỏ giọng nói: "Chúng ta là tộc Dạ Xoa tôn quý không gì sánh kịp, chỉ cần người ra được giá, chúng ta sẽ đạt thành nguyện vọng của người, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải cam tâm tình nguyện." Hắn lạnh lẽo tuyên cáo, động tác phía dưới không ngừng chút nào

"Các người?" Nàng đột nhiên nói không nên lời, sợ hãi há to miệng. Bởi vì phía trên nàng lại xuất hiện mấy gương mặt, đó là mấy gương mặt có

mụn mủ và dòi nhúc nhích dưới làn da. Nước vàng khiến người ta ghê tởm trên gương mặt kia đã nhỏ giọt trên thân thể trắng nõn của nàng, hơn nữa, thoảng chốc lại có thêm mấy đôi tay hành hạ thân thể nàng.

"A!" Nàng nhất thời thét chói tai ra tiếng, sợ hãi ở đáy lòng không kìm nén được dâng lên, bị nam nhân trên người dùng sức một cái, như nàng mong muốn ngất đi

Ánh trăng nhàn nhạt phủ xuống Yên Viên, có mấy phần nhu hòa và an tĩnh. Đường nhỏ và hành lang trong sân cũng treo lồng đèn, phảng phất một vẻ mỹ cảm. Kể từ sau khi Sính Đình về đây, Hiên Viên Húc liền cho người liên tục treo đèn trong Yên Viên. Lúc này, Sính Đình cũng đang hốt hoảng lùi tới lùi lui trong sân, ánh đèn sáng sủa chiếu vào nàng xinh đẹp như Hằng Nga dưới trăng, làm cho người ta nhìn thấy mắt cũng không di chuyển

Tối ngày hôm qua nàng có uống một chút rượu, cho nên say bất tỉnh nhân sự. Sau đó qua đêm ở trên giường Hiên Viên Húc, hôm nay hấn lại không để cho nàng rời đi, nói ra cho oai là sợ nàng lại chạy trốn. Trời mới biết là ai bởi ai! Hấn không biết xấu hổ, nàng còn muốn mặt mũi! Bây giờ hấn thường xuyên đánh bất ngờ làm cho mặt nàng đỏ hồng không thôi

Nàng tự cho là đã trốn kỹ, đứng phía sau một cây đại thụ, sau đó lặng lẽ đưa đầu quan sát. Đột nhiên, một gương mặt tuấn mỹ không thiên lý xuất hiện trước mắt nàng, cười như không cười nói: "Tiên nữ ở đâu ra? Gia bắt lại làm nàng dâu." Người nọ nói xong liền đưa tay qua muốn ôm nàng vào ngực

"A!" Sính Đình bị hấn nhất thời xuất quỷ nhập thần làm cho sợ hết hồn, dùng sức đẩy tay hấn ra, cuống quýt nâng váy quay người bỏ chạy.

"Muốn chạy? Chạy đến chân trời góc biển gia cũng theo đến cùng." Hiên Viên Húc thần nhiên cười, lúc này mới không nhanh không chậm dạo bước đi theo. Thấy Sính Đình đã chạy đến cửa viện, hấn đột nhiên gác tay đứng lại. Quả nhiên, Tiểu Nam từ phía trước vọt ra, trên mặt mang nụ cười, như cái cọc gỗ đứng ở trước mặt Sính Đình, lúc này khoe miệng hấn mới nhảy lên, thần nhiên nghênh đón.

Về mặt Sính Đình u oán nhìn chằm chằm Tiểu Nam.

Tiểu Nam buông tay, mặt vô tội, hấn cũng là nghe lệnh làm việc thôi!

"Hi hi!" Hiên Viên Húc không khỏi tức cười nở nụ cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong con ngươi đen sáng quắc chói lọi tràn đầy dịu dàng

"Tiểu Nam, mở cửa!" Bên ngoài là âm thanh dễ nghe của Thảm Y Nhân

Sính Đình cười vui vẻ, há hê quay đầu liếc Hiên Viên Húc một cái, lại vênh cằm lên cao hừ Tiểu Nam một tiếng. Sau lưng của nàng cũng có đại nhân!

Tiểu Nam ý vị sâu xa nhìn gia một cái, sờ sờ mũi, đi mở cửa.

Hiên Viên Húc nhú mày, có chút bất đắc dĩ, đưa tay kéo tay nhỏ bé của nàng, đặt ở trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve, yên lặng không nói gì. Hôm nay, bọn họ đến Thanh Diên sơn trang xử lý chuyện Tổng Thái Nhi, người ngoài nhiều, cộng thêm ở trong nhà người khác, cả ngày hấn cũng chưa ôm nàng thật chặt, hôn nhẹ nàng! Bọn họ tách ra lâu như vậy, quá nhiều thời gian cũng chưa bù lại!

Chỉ có điều kết quả xử lý cũng không làm hấn hoàn toàn hài lòng, Tổng Thái Nhi bị phế võ công, đưa về Tổng gia nhốt vào Tú Lâu, thẳng đến nàng lập gia đình mới thôi, cũng vĩnh viễn không được đến Thanh Diên sơn trang. Sính Đình rất lo lắng cho tiểu hồ ly và con thỏ nhỏ của nàng nuôi, vẫn hỏi đi nơi nào, bọn họ trăm miệng một lời nói hai con vật nhỏ kia tự chạy đi. Vì thế Sính Đình mới thờ phào nhẹ nhõm, nàng thật sự sợ tiểu hồ ly và con thỏ nhỏ bị người xấu giết chết!

"Y Nhân, tới đón ta sao?" Sính Đình vừa thấy Thảm Y Nhân đi vào, lập tức hỏi.

"Đứng!" Thảm Y Nhân khôi phục toàn thân nam trang, giống như chi lan ngọc thụ, tác phong nhanh nhẹn. Nàng nhướn mày, nghiêm trang nói với Hiên Viên Húc: "Vì lo cho kế hoạch của Sính Đình, ta muốn đón nàng trở về."

"Ai dám nhiều lời?" Gương mặt Hiên Viên Húc không hề vui mừng, nhàn nhạt hỏi; "Ngươi không tin ta?"

Thảm Y Nhân vội vàng khoát tay áo, khí định thần nhàn: "Giống cát trong tay vậy, cầm càng chặt rớt càng nhiều, lẽ, qu, ý, đôn chỉ thích hợp hơi thả lỏng."

Sau khi nghe xong Thảm Y Nhân, Hiên Viên Húc liền trầm ngâm không nói, một hồi lâu không nở buông tay Sính Đình ra, tràn đầy y niệm nhìn chăm chú vào mắt nàng nhỏ giọng nói: "Ta đưa nàng đi qua."

Thảm Y Nhân và Tiểu Nam cùng nhau ôm cánh tay nhìn trời, rất xa? Đưa đi qua chỉ sợ trời cũng sắp sáng

Trong lòng Sính Đình thờ phào nhẹ nhõm, cũng không dám lộ vẻ ở trên mặt, bộ dáng ngoan ngoãn khéo léo "Không cần, mấy bước liền đến, ta đi đây." Nói xong liền kéo Thảm Y Nhân liền đi

"Sính nhi!. . . ." Hiên Viên Húc muốn nói lại thôi, thấy Sính Đình đứng ở đó quay đầu nhìn hấn, hấn khẽ cười cười, lắc nhẹ tay áo. "Ngày mai gặp!"

"Ừm! Ngày mai gặp!" Sính Đình nhẹ nhàng nói, dường như cảm thấy hấn có chút đáng thương.

Thảm Y Nhân và Sính Đình vừa đến tiểu các, liền gặp được Đồng lão gia tử xoa vòng eo mập bước đi thong thả. Hấn vừa thấy được Sính Đình, liền chạy tới, đưa một ngón tay mập mạp chọc thẳng vào cái trán Sính Đình, liên tục chọc vài lần, chọc đến thân thể Sính Đình không ngừng lùi về phía sau

Hắn vừa chọc, trong miệng vừa nói: “Người nói xem con tiểu nha đầu này, không phải là bộ dáng xinh xắn thôi sao, đánh nhau một cái cũng không biết, mê hoặc đồ nhi ta thân hồn điên đảo không nói, Thượng Quan Vân cũng vì người nóng ruột nóng gan, thật có thể nói là hồng nhan họa thủy! A!” Hắn kéo dài chữ “A” ra giống như ưu thương, tay mập miến cường giống như hoa lan chi, chỉ vào Sinh Đình, một bộ dáng ‘ai kỳ bất hạnh, hận kỳ bất tranh’

Thẩm Y Nhân và Thính Vũ khoanh tay đứng nhìn, cúi đầu cười nhẹ.

"Oan uống á..., đại nhân!" Sinh Đình vung tay áo kêu oan, vô duyên vô cớ gánh lấy tiếng hồng nhan họa thủy, nàng còn oan hơn Đậu Nga. Nàng che cái trán sáng giọng: "Ngài đang hát tuồng sao? Thượng Quan Vân mới là họa thủy!" Không có Thượng Quan Vân hoa đào bay loạn, sao Tống Thái Nhi và Phương Tinh sẽ bắt cóc nàng

Đồng Thông bỗng chốc thu tay lại, nhớ tới chuyện nàng bị người áo đen bắt đi. Chính chính sắc mặt nói: “Vừa rồi lão già ta đây đi chơi, gặp Thượng Quan Vân đánh nhau với người khác, hắn không có thua, người khác không có thắng!” Hắn gãi gãi đầu, hình như đụng phải chuyện gì đó khổ sở, có chút khó ra quyết định

"Sau đó thì sao?" Sinh Đình tò mò hỏi, bình thường về mặt Thượng Quan Vân đều là lạnh nhạt, như Tấn Tiên, vậy mà lại đánh nhau với người khác ở bên ngoài, ngày mai nhà hắn sẽ khai mạc đại hội võ lâm rồi, hắn không muốn thanh danh sao!

"Sau đó, hắn đi mua rượu, mời lão già ta uống...uồ...ng! Ta mới biết hắn và cha hắn hình như xảy ra tranh chấp, tiếp theo, ta đã trở về, hắn vẫn như cũ không có trở về, vẫn còn ở quán rượu." Đồng Thông nhíu gương mặt bánh bao, vẫn cảm thấy có chút khó khăn, đây là nàng đầu lê q u ý đ ôn đồ đệ ruột của hắn, hắn cũng không thể kéo chân sau của đồ đệ, sẽ bị thí sư

Thẩm Y Nhân đến gần Sinh Đình, thở dài một tiếng: "Đồng lão gia tử nói sau khi Thượng Quan Vân uống rượu xong cũng không trở về nhà, chỉ ra sức hát: côn trùng bay, có nàng bồi, một đôi một đôi mới đẹp nhất, trong miệng còn không ngừng đọc tên của muội.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63-2: Hồng nhan họa thủy (2)

Thẩm Y Nhân nghe xong cũng dở khóc dở cười, sớm biết hắn rất khó đối phó. Vậy nên, bọn họ mới vội vã rời khỏi thành Cổ Ngọc, không kịp cáo biệt với hắn, hắn lại thiên nam địa bắc tìm các nàng nhanh chóng trong hai tháng, sau khi tìm được các nàng, lại vụng trộm theo phía sau xe ngựa gần hai tháng nữa. Sau khi bị phát hiện, hắn tình bơ tưng Sinh Đình cái vòng tay tháo như thế nào cũng không ra, sau đó không nóng không lạnh khuyên bọn họ tới Thanh Diên sơn trang. Cho dù có Hiên Viên Húc đứng ở chỗ này, Thẩm Y Nhân nàng vẫn muốn nói như cũ: nam nhân này thật đúng là nhậu nhệy y chang Hiên Viên Húc

Sinh Đình bức mình ngồi xuống bên cạnh bàn, che cái trán nhắm mắt không nói một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Nếu không, Y Nhân đi khuyên hắn trở về, dù sao cũng không nên để hắn say khướt! Người khác nhìn sẽ nói như thế nào? Nếu như hắn không trở về liền đánh hắn bất tỉnh!"

“Hắn rất minh mẫn, mới không có say, lão già ta đây muốn đánh hắn bất tỉnh, nhưng hắn mặc kệ, trực tiếp động tay động chân với ta, người nói xem mặt ta có đỏ lấm không? Đã bao lâu rồi ta không động thủ với tiểu bối?” Đồng Thông nhìn trời xa xa, cực kỳ phiền muộn, thật có thể nói là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, lúc hắn bằng tuổi Thượng Quan Vân, thân thủ cũng không giỏi như vậy!

Thẩm Y Nhân cũng thở dài một cái, nghiêm nghị nói “Nếu không ta và muội cùng đi! Đau dài không bằng đau ngắn, muội nói rõ ràng với hắn, bây giờ hắn bị thương đau xót, về sau thì tốt rồi, ta thật sự không có kinh nghiệm đối phó với con ma men!” Giết người thì nàng khá lành nghề, khuyên người... Còn cần phải nghiên cứu

Sinh Đình đã sớm muốn nói rõ với Thượng Quan Vân, nhưng nàng biết Yến Viên thủ vệ đông đảo, Hiên Viên Húc cũng sẽ không cho phép nàng đi gặp Thượng Quan Vân. Nàng có chút phát sầu hỏi bọn họ: "Làm thế nào để đi ra ngoài?"

"Lão già ta đây đi dẫn thủ vệ ra, chúng ta cùng đi." Đồng Thông hừ đi cái đái của đồ nhi mình, rõ ràng quyết đoán, tận hết sức lực

Đồng lão gia tử quả nhiên dẫn thủ vệ ra, Thẩm Y Nhân và Sinh Đình rất thuận lợi leo ra khỏi tường Yến Viên, chỉ chờ Thính Vũ ở trong phòng

Họ đứng ở ngoài tường, vừa lúc mới chuẩn bị rời đi, cửa chính Yến Viên ầm ầm mở ra, một chiếc xe ngựa tinh xảo chạy ra, Thính Vũ ở trong xe ngựa vén rèm xe lên, không ngừng ngoắc bọn họ

Phu xe chạy xe ngựa tới bên cạnh các nàng, cung kính chào một cái liền lui về, để lại ba người đứng tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ: Hiên Viên Húc này, thật là, để cho người nói hắn có cái gì tốt!

Thính Vũ có chút lo lắng, cắn cắn môi, nói "Tiểu thư, lên đây đi! Thế tử nói canh thâm đường dài, để cho người đi sớm về sớm." Sau khi nàng tiến bước tiểu thư và Y Nhân, chuẩn bị xoay người trở về phòng, thế tử cùng với thị vệ mặt băng đá lại đột nhiên xuất hiện, dọa nàng giật mình. Về mặt thế tử gia

không chút thay đổi, bảo thị vệ mặt băng đỏ đưa nàng đến cửa chính, dặn dò nàng chăm sóc tiểu thư thật tốt

"Đi thôi! Đợi lát nữa trở lại hẵng nói." Thẩm Y Nhân đỡ Sính Đình vào trong, sau đó nhảy lên xe ngựa, điều khiển xe ngựa lộc cộc liền đi. L3 quý đôn Dù sao cũng đưa tới, không cần uống phí.

Hiên Viên Húc chấp tay đứng ở nóc nhà, áo gấm giống như thiên thần. Hắn nhìn xe ngựa dần dần đi xa, âm thầm không nói gì, một hồi lâu mới sâu kín thở dài một tiếng. Gió thổi áo bào rộng rãi của hắn tung bay, có vẻ phiêu dật thoát tục

Không bao lâu, xe ngựa đi tới nửa đường. Đột nhiên, trước mặt cách đó không xa truyền đến âm thanh người lớn tiếng kêu cứu mạng, Thẩm Y Nhân vốn muốn không để ý tới, nhưng trong âm thanh kia lại xen lẫn tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con

Sính Đình nghe âm thanh cứu mạng càng ngày càng gần, tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con cũng càng ngày càng thê thảm, khiến người nghe không khỏi nổi lên lòng trắc ẩn, liền vén rèm xe lên do dự nói với Thẩm Y Nhân: "Tỷ mau đi đi! Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp, ta và Thính Vũ chờ tỷ ở chỗ này." Nàng chỉ chỉ vòng tay trên tay mình, cười cười với Thẩm Y Nhân. Chùy thủ bất ly thân của nàng đã bị tịch thu lúc bắt cóc, còn chưa kịp đi mua.

Thẩm Y Nhân vênh tai, tỉ mỉ dò xét bốn phía, sau đó gật đầu với bọn họ một cái, như mũi tên nhọn bắn ra phía trước, trong nháy mắt không thấy bóng dáng

Sính Đình và Thính Vũ an tĩnh ngồi ở trong xe chờ đợi, loại thời điểm này hai nàng đi theo cũng chỉ làm cho Y Nhân thêm phiền toái, không bằng bảo vệ tốt bản thân để cho nàng ta tập trung cứu người là được

"Cạch oành!" Ngoài xe đột nhiên truyền đến một tiếng vang kỳ quái, giống như là tiếng vật nặng rơi trên mặt đất

Thính Vũ có chút kỳ quái, vén rèm xe lên nhìn một chút, bên ngoài chỉ có ánh trăng nhàn nhạt và bóng núi mờ hồ, rừng cây. Nàng suy nghĩ một chút, nhảy xuống xe ngựa, vừa đi về phía trước, vừa quay đầu nói với Sính Đình: "Tiểu thư, người dừng đi chuyển, ta đi xem một chút sẽ về." Lời còn chưa dứt, nàng bị thứ gì đó ngăn cản, thân thể đột ngột nhào đầu về phía trước."A!"

"Thế nào?" Sính Đình vội vàng hỏi nàng.

"A!" Thính Vũ đột nhiên thét chói tai bỏ dậy, bỏ nhào về Sính Đình ngồi trong xe, thân thể run lẩy bẩy: "Tiểu thư! Ở đây có một người chết! Làm ta sợ muốn chết!"

Sính Đình "Vụt!" từ trong xe chui ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sợ hãi tái nhợt, ổn định tinh thần an ủi nàng: "Đừng sợ! Đừng sợ! Người nhất định nhìn lầm rồi."

"Tiểu thư, vậy bây giờ phải làm sao? Y Nhân còn chưa có trở về !" Thính Vũ quay đầu quan sát người chết đó, gấp đến độ sắp khóc rồi.

Sính Đình trái lo phải nghĩ một hồi, bình tĩnh lấy trên xe một côn gỗ đưa cho Thính Vũ, khẽ cắn răng lấy dũng khí: "Chúng ta xem trước một chút?" Nếu không ổn, nàng có thể dùng vòng tay!

Hai người diu nhau, nom nớp lo sợ đi về phía trước, dựa vào ánh trăng, quả nhiên thấy có một người nằm trên mặt đất bên cạnh xe ngựa, không nhúc nhích

Sính Đình đánh lửa lên. Tay Thính Vũ run run, dùng côn gỗ chọc chọc bả vai người nằm trên đất, ai ngờ người nằm im như chết lại nhanh như thiểm điện đưa tay níu lấy côn gỗ: "Đừng chọc! Đau!" Sính Đình hoảng hốt, tắt quẹt điem

Tay Thính Vũ vẫn run, cuống quýt vứt bỏ côn gỗ, lôi kéo Sính Đình chạy vào trong xe ngựa, hai người chạy hai bước lại không cam lòng quay đầu lại nhìn.

Người nọ giật giật, cổ sức chống khuỷu tay, cố gắng đưa mặt về phía các nàng: "Đừng chạy. Chạy, ta."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Sính Đình nuốt một ngụm nước bọt, kéo chặt Thính Vũ, lấy dũng khí hỏi "Người là ai? Làm sao người ở chỗ này?"

"Ha ha! Ta là ai?" Âm thanh thật thấp, mang một ít khàn khàn vô lực, thô cát khó nghe, nhưng nghe ra được là một giọng nam, hắn nói chuyện rất chậm, hình như đang thật sự suy nghĩ mình là người nào. A di Đà Phật! Là một người sống! Sính Đình và Thính Vũ đều thở phào nhẹ nhõm.

Thính Vũ tròn to hai mắt, chỉ cần là người sống thì dễ rồi. Nàng khoa trương vỗ ngực một cái, thở ra một hơi, tạm thời không phải sợ. Nàng không có tiền đồ nhất, sợ nhất là người chết như vậy

Sính Đình từ từ đi tới, nhắc váy ngồi xổm xuống, đồng tình nhìn hắn: "Người như thế nào rồi?"

"Tiểu thư!" Thính Vũ lôi kéo tay áo Sính Đình, không ngừng ra hiệu ánh mắt, nếu là người xấu thì làm thế nào? Thẩm Y Nhân không có ở đây, bọn họ đánh không lại!

Sính Đình vỗ nhẹ tay của nàng ta, ý bảo nàng ta yên tâm, là người xấu nàng liền bắn hắn một châm, để cho hắn từ chết giả thành chết thật

"Ta là ai? Rốt cuộc ta là ai?" Người trên đất cũng không trả lời nàng, cũng không ngẩng mặt, chỉ lăm lăm lặp đi lặp lại, nhưng âm thanh của hắn

thô cát ẩm khăn, mang theo hơi thở âm u quý dị

"Nếu không chúng ta đỡ người nhé?" Sính Đình nghe âm thanh của hắn cũng cảm thấy đáy lòng phát rét, vì vậy thương lượng với người nọ, chỗ này trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, để cho hắn nằm trên mặt đất cũng không tốt! Tốt xấu gì cũng lẫn vào trong gian hồ thời gian lâu như vậy, nàng cũng biết biết chuyện gặp phải tông quyền, nói không đến nhiều quy củ như vậy.

Thấy người nọ hình như không phản đối, Sính Đình lôi kéo Thính Vũ dậm chân, hai người mất sức của chín trâu hai hổ, mệt đổ mồ hôi đầm dề, cuối cùng nâng người trên mặt đất dậy, kéo hắn ngồi tựa vào bên cây. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt của hắn, hiện ra gương mặt dơ bẩn, nhưng tuổi cũng không lớn, cũng chỉ hơn 20 tuổi, quần áo trắng trên người hắn không còn hình dáng, rách rưới, còn có không ít chỗ nghi ngờ là vết máu

"Cám ơn hai vị tỷ tỷ tốt bụng! Trên người Hoa Hoa đau quá! Ô. Ô. ! Hoa Hoa cũng thật đói! Oa!" Mới dựa vào cây ngồi vững vàng, người thanh niên nam tử kia miệng hơi mở, lớn tiếng khóc lên giống như đứa trẻ, một chút cũng không bận tâm đến nam nhi có lệ không lệ rồi.

"Két? Hoa hoa!" Hai vị tỷ tỷ tốt bụng người nhìn ta, ta nhìn người, đổ mồ hôi hột, đây là tình huống gì? Người này lớn tuổi như vậy, tự nhiên kêu người ta làm tỷ tỷ người sao?

Nam tử kia vẫn còn gào khan, Sính Đình bị âm ỉ chỉ muốn chặn cái miệng của hắn, liên tục bảo Thính Vũ đi lấy đồ ăn, người nói người lớn như vậy, hoàn toàn không thể giả mạo đứa bé, khóc lớn tiếng như vậy dẫn sói đến thì làm sao? Hơn nữa còn Hoa Hoa, ta còn qua loa rồi đấy!

Người nọ nhìn thấy Thính Vũ lấy bánh bột ngô ra, mắt bỗng chốc sáng lên, lập tức ngừng khóc, nhu thuận đáng yêu nói: "Đa tạ tỷ tỷ!" Tien tay lau mắt hai cái, gương mặt bị hắn lau nhất thời giống như mặt mèo, sau đó không khách khí ăn ngấu nghiến, cũng không quan tâm Thính Vũ nghiêm mặt lên lên trừng hắn, ai nguyện ý bị nam tử trưởng thành này kêu là tỷ tỷ?

Thấy hắn ăn hung mãnh, Sính Đình cầm khăn giúp hắn lau trái cây, đưa cho hắn, hắn càng cười vui vẻ, thuận miệng nói lời cảm tạ: ề q u ý đ ờn "Đa tạ tỷ tỷ! Tỷ tỷ, đáng đáp của tỷ thật đẹp!"

Sính Đình không nhận được "Hi hi" một tiếng, cười, sau đó lại cúi mặt xuống, bởi vì nàng nghĩ đến đệ đệ dưỡng thân thể ở Viêm Dương cốc, cũng không biết bây giờ hắn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63-3: Hồng nhan họa thủy (3)

"Người nào?" Đột nhiên quát nhẹ một tiếng, Thảm Y Nhân từ đằng xa tựa như một trận gió bay tới, nàng thấy Sính Đình và Thính Vũ không có việc gì, thờ phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại nhìn nam tử đang ăn kia, nhất thời sắc mặt biến đổi, bị sợ đến lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, miệng mở rộng nói: "Lạc." Thật là gặp quý!

Nàng đột nhiên im lặng, bởi vì nam tử kia cũng đang kỳ quái nhìn nàng, dùng tay chỉ vào nàng cười hi hi nói: "Vị ca ca này thật là xinh đẹp! Hoa Hoa thật thích!" Cái loại âm thanh thô ráp nhưng lời nói tiểu hài tử, không giống bình thường hành hạ lỗ tai người ta, làm cho người ta nghe đau đến không muốn sống, thật không nghĩ tới sao trên đời này có âm thanh khó nghe như vậy

Xinh đẹp cái đầu người! Cái miệng bà nội người! Ai kêu người già bộ, để coi bà nội người có đánh người hiện nguyên hình hay không! Trong lòng Thảm Y Nhân không ngừng thầm mắng, nhếch miệng lên cười yếu ớt, thật nhanh đá người đó liên tục ba cái, nàng và Đồng Thông chung sống một thời gian ngắn, gần son thì đỏ, gần mực thì đen.

Chỉ nghe "Phốc", "Phốc", "Phốc" nam tử bị Thảm Y Nhân mãnh mẽ đá ba chân liền lăn vài vòng, đến khi thân thể đụng vào cây đại thụ mới dừng lại

"Oa! Đau quá! Ô. Ca ca là người xấu, Hoa Hoa đau quá!" Trên thân nam tử kia đau dữ dội, không nhận được oa một tiếng khóc lên, bộ dạng kia còn hơn cả thể thảm, vừa vô tội vừa đáng thương. Sính Đình và Thính Vũ thấy không đành lòng, vội vàng tới giữ chặt Thảm Y Nhân đang không ngừng cười lạnh, ngăn cản nàng ta xuống độc thủ lần nữa. Hôm nay nàng ra tay thật là độc ác, không một chút lưu tình, giống như nam nhân kia là kẻ thù kiếp trước của nàng, giống như không giết không đủ hả giận

Thảm Y Nhân vốn còn muốn đánh, nhưng nhìn Hạnh Cáp Nhị Tương hai bên, thâm sâu liếc nhìn nam tử khóc lóc không có hình tượng, tâm tình nhất thời phức tạp không hiểu. Hình ảnh trước kia giống như đèn kéo quân xuất hiện trước mắt nàng

Nhìn bộ dáng dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi của nam tử kia, nàng hơi kinh ngạc, người này không phải chú trọng nhất đáng về sao, có đôi chút sạch sẽ sao? Lúc này bộ dạng tiểu hài tử mặt xám mày tro khóc lóc ni non, nhìn thế nào cũng không giống phong cách của hắn. Nàng hùng hổ đi đến trước mặt nam tử kia, ngón tay thon dài hung hăng nắm chặt da mặt của hắn kéo ra hai bên, bỗng chốc buông tay, da mặt co giãn rất tốt bắn trở về, nam tử kia bị nàng néo oa oa oán giận không dứt bên tai

Thẩm Y Nhân chán ghét lau tay lên người hắn, thật là, trong tay đều là nước mắt và bụi bặm, không giống như mặt nạ da người? Hơn nữa âm thanh của hắn cũng không giống, trước kia âm thanh của hắn trầm thấp lại hùng hậu, giống như tiếng đàn ở khe ngấm trong gió, giống như người tình nói nhỏ, nhưng bây giờ âm thanh này muốn bao nhiêu khó nghe liền có bấy nhiêu, quả muốn làm cho người ta chặn cái miệng hắn lại

"Nói, làm sao ngươi tìm đến nơi này?" Ác hình ác trạng nữ thổ phỉ ép hỏi nam tử kia. Sau đó lại nghiêm túc hỏi Hanh Cáp Nhị Tương: "Đi đâu mà tìm được con quái vật lớn như vậy?"

"Ồ! Hắn nằm ở nơi đó." Sinh Đinh chỉ chỉ chỗ mới vừa rồi phát hiện nam tử kia, thì ở phía trước cách đó không xa. Mới vừa rồi Thẩm Y Nhân ở chỗ này thì cái gì cũng không có, từ sau khi nàng đi khỏi, nam nhân này giống như là tự nhiên xuất hiện

Thẩm Y Nhân nhìn nam tử kia một cái, không chút do dự kêu nàng và Thính Vũ lên xe ngựa, trong lòng nghĩ nơi đây không nên ở lâu, tính toán rồi đi trước rồi nói.

"Ca ca, các người không thể vứt bỏ Hoa Hoa!" Người thanh niên nam tử kia thấy các nàng muốn rời khỏi, lão đảo nghiêng ngã đứng dậy đuổi theo xe ngựa của các nàng, nhưng xe ngựa đã từ từ chạy.

Ba người liên tiếp quay đầu nhìn quanh, nhìn người ở phía sau chạy trong màn đêm, té xuống, bò dậy, lại té xuống, càng không ngừng thút tha thút thít lau nước mắt. Bộ dáng kia cực kỳ giống đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, vô cùng đáng thương. Xe ngựa dần dần nhanh, một hồi liền không nhìn thấy bóng dáng của nam tử kia

Sau khi đã chạy khá lâu, Thẩm Y Nhân quay đầu lại quan sát một chút, thấy phía sau không hề có người đuổi theo, thở ra một hơi, sắc mặt thận trọng từ từ thoải mái hơn, nàng từ từ thả tốc độ xe ngựa, để con ngựa tự mình đi, vẫn nghĩ tới tâm sự

Ban đêm, đường phố thành Phi Vũ rất náo nhiệt, trên đường người đến người đi, tiếng rao hàng của những người bán hàng rong bên tai không dứt. Khắp nơi đều là cảnh ca múa mừng thái bình, người người giàu có, thành thị một cảnh tượng phồn vinh. Các tú lâu đều đã người đi – nhà trống, nhưng bên trong tú lâu Ngọc Khách Xuân thì tiếng ồn ào khách khứa vẫn bên tai không dứt. Ngọc Khách Xuân là tú lâu lớn nhất thành Phi Vũ, lúc này, trong căn phòng lịch sự ở lầu hai, một đám người vây quanh hai người, bàn ghế đứt hết, đao kiếm bay loạn, tình cảnh hỗn loạn rối tung

"Mọi người lên cho ta, phế tên tiểu tử này cho lão tử, con bà nó, lại còn nói Âm Âm cô nương hát khó nghe!" Một tên đại hán lớn tiếng quát, rõ ràng là cực kỳ tức giận.

"Đứng, đánh chết hắn, đánh mạnh vào, lại còn nói Uyển Uyển cô nương hát khó nghe, chọc mỹ nhân khóc thút thít, tội đáng chết vạn lần." Một người khác cũng tức giận kêu to. Hắn thật vất vả mới mời Uyển Uyển cô nương, người này lại còn nói con gái người ta ca hát giống như đánh chuông, khó nghe muốn chết.

Một vị thiếu niên mặc cẩm y hoàn khổ cũng rất tức giận, hét to: "Hắn còn dùng ly rượu đập bản thiếu gia, các người lên cho thiếu gia, đánh chết tính thiếu gia của ta." Hắn ngày ngày gây chuyện sinh sự, gây họa không ngừng, mỗi đêm trời tối về nhà bị cha hắn dùng gia pháp hầu hạ chết đi sống lại. Được rồi, hôm nay vừa định biểu hiện ngoan một chút, không có ý định gây sự, người này lại dùng ly rượu đập hắn. Cái này không trách thiếu gia hắn không ngoan điều, người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi, hắn nhất định phải tìm vùng đất trở về

"Hắn cũng dùng bầu rượu đập ta, nhất định bắt ta phải nghe hắn hát. Hắn không phải đàn bà, ta cũng không phải miễn gia*! Có thiên lý hay không, không nghe ca hát cũng bị đập." Người này uất ức chỉ muốn nhảy biển. Cảnh ngộ của hắn có thể làm cho người ta rơi lệ, người nghe thấy đau lòng.

*ý nói không phải là 3D

"Thứ người như thế không đánh hắn vậy đánh ai? Hung hăng đánh, nói ta làm ồn hắn ca hát, dùng đĩa ném ta." Còn có người ủy khuất hơn. Người ném thì ném, dù sao chiếc đĩa cũng không có bao nhiêu, người ta cũng không muốn so đo với con ma men, mấu chốt là hắn cứ ném vào hai cái lỗ mũi, người cho rằng đó là ông đưng bút sao? Đồi la! là người nào cũng không chịu nổi!

Đồng Thông nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, một tay kéo Thượng Quan Vân say lão đảo né tránh, một tay không ngừng gạt ra những quả đấm, ghế tựa, đao kiếm tấn công tới, khóc không ra nước mắt. Thật là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, hắn một đời anh danh, chẳng lẽ hôm nay phải bị hủy trong chốc lát?

Ngọc Khách Xuân vốn là một tú lâu dành cho đại gia, cũng không phải là thanh lâu sờ quán. Gần đây thành Phi Vũ có nhiều người giang hồ tới ăn uống, có lúc sẽ kêu mấy cô nương trong lầu tới hát một vài khúc. Ông chủ của Ngọc Khách Xuân cũng không phản đối, tất cả mọi người đều là làm ăn thôi!

Hôm nay có mấy bàn khách nhân hội tụ ở đây, kêu các cô nương tới hát, nhắc tới cũng ngại không có người nào! điển,đ àn.lê p úy đ òn Lại cứ có con ma men chê cô nương này hát khó nghe, hắn không bỏ bạc để nghe, quá nhiều ý kiến. Nói người ta hát khó nghe còn chưa tính, hắn còn dùng rượu dội con gái người ta, nói người ta làm dơ lỗ tai của hắn. Thật là buồn cười! Đáng đáp tuần tú thì ngon sao? Chưa từng nghe qua nhiều người tức giận khó có thể xâm phạm sao. Vì vậy mấy bàn khách nhân đều nổi giận, cũng đoàn kết ý chí muốn cố gắng đánh chết người này

Không ngờ mọi người đi đánh hắn thì hắn tựa như say không phải là say nhật mồm thức ăn trên bàn lên đánh tới mọi người, bản lĩnh chính xác làm cho người ta khó lòng phòng bị, có mấy khách ở đây chỉ thấy máu. Ánh mắt phẫn nộ của mọi người đều đổ ngầu, quyết định cùng nhau cho hắn đẹp mắt, thế nhưng hắn lại không biết là nhớ tới cái gì chuyện thú vị, cười vui vẻ, cao hứng phấn chấn lấy đồ ăn trên bàn người khác đập người. Tóm lại một câu nói khái quát, hắn đắc tội với toàn bộ khách trong tú lâu, còn vui vẻ không dứt, thích thú. Loại người như vậy có phải nên đáng đánh đòn hay không?

Có mấy hán tử có huyết khí nặng trên giang hồ liền rút đao kiếm ra, muốn cùng hán đánh tới người chết ta sống, không chết không thôi. Không ngờ con ma men này thân thủ bất phàm, nhiều người công kích hán như vậy, hán còn thành thạo đánh mọi người. Mọi người trong quán rượu nhất thời không làm gì được hán. Vũ khí hán còn chưa lấy ra, bằng một đôi tay không đã đã thương vô số mọi người trong túu lâu, hoàn hảo có một lão già tới ngăn cản hán, nếu không nhiều người như vậy chỉ sợ đều phải nằm đi ra ngoài.

Lầu hai đã đập nát đến mức không thể đập nát nữa, ông chủ ở lầu một nhanh chóng dập chân. Đang lúc ấy thì, có ba người "Đặng đặng đập" chạy vào túu lâu, là hai cô nương cùng một vị công tử.

Sau khi đi vào ánh mắt vị công tử kia liền biến đổi, ý bảo hai vị cô nương đi ra ngoài chờ. Hán tung người một cái, như Đại Bàng giương cánh bay lên lầu hai, đoạt lấy một cây đao, vận khí quơ múa không ngừng, những người đó bị đao phong sắc bén của hán dồn ép rồi rít tránh đi.

Đồng Thông thấy Thẩm Y Nhân ra tay cứu giúp, mắt bỗng chớp sáng lên, ngay lập tức ném Thượng Quan Vân cho nàng, bày ra một vẻ mặt ta bị người khi dễ, uất ức đau lòng chu miệng. Thẩm Y Nhân trừng mi mắt lên nhìn hán một chút. Thật muốn cắn chết hán. Lão đầu này vốn không có một ngày sống yên ổn.

Thẩm Y Nhân lôi kéo Thượng Quan Vân đang nghiêng ngã, quát một tiếng: "Sính Đình ở dưới lầu chờ người, người đi hay không đi." Cũng không tin không trị được hán, làm gì còn có chút xiu bộ dạng trịch thiên thường ngày, người đầy mùi rượu, vẻ mặt buồn bực.

"Đi!" Vẫn say lão đảo Thượng Quan Vân bỗng chớp chớp đứng thẳng người, bộ dáng mộng lung mắt say lơ đãng vừa rồi không còn thấy nữa. Hán có chút khản trương hỏi Thẩm Y Nhân: "Ta đi rửa mặt một cái sẽ đi gặp nàng! Nếu không nàng sẽ càng không thích ta." Hán vừa nói chuyện vừa tiện tay không chút để ý gạt ra cây đao đang tấn công về phía hán, sau đó dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy, hơi dùng lực một chút, thanh đao phịch một tiếng đứt thành hai đoạn, điển,đan.lê p úy đ ôn Tất cả động tác của hán sử dụng đều nước chảy mây trôi, tự nhiên lưu loát.

Thẩm Y Nhân mặc kệ hán, tung người một cái nhảy đến lầu một, hai cái bóng người từ lầu hai đi theo nàng bỗng bành mà xuống, một mập một gầy, chính là Thượng Quan Vân cùng Đồng Thông.

Trong thư phòng Yến Viên, đèn dầu sáng rõ. Hiên Viên Húc hơi nhíu đầu mày đẹp, không ngừng tìm kiếm vài cuốn sách, có lúc cũng dừng lại, dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, suy tính một chút. Sau đó lại tiếp tục lật sách.

Hán dùng tay vuốt ve cái trán, tựa như nghĩ tới điều gì, đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Nam, người nói Lỗ Đào có đồ đệ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63-4: Hồng nhan họa thủy (4)

Tiểu Nam và Tiểu Bắc cũng bị hán làm sợ hết hồn, thì ra hán lẫn lộn trong thư phòng này cả buổi là đang tìm đồ đệ của "Quý tượng"! Tiểu Nam suy nghĩ một chút, hồi bẩm nói: "Hình như không nghe nói ông ta có đồ đệ, chỉ là trừ ông ta ra Lỗ gia cũng không thiếu người có tay nghề giỏi." "Quý tượng" Lỗ Đào đã qua đời nhiều năm, gia muốn làm binh khí gì, cho nên muốn tìm người sao?

"Gia muốn binh khí?" Cây vạn tuế ra hoa, Tiểu Bắc rất ít khi mở miệng nói một câu như vậy.

"Gia không cần binh khí! Trong tay có cái gì liền dùng cái đó, chỉ là Lỗ Đào đã làm một chiếc vòng, nghe nói đeo vào tay người nào thì sau này không thể tháo xuống, đây là nguyên nhân gì?" Hiên Viên Húc cũng không phải một chủ tử chuyên quyền độc đoán, trước kia cũng thường cùng thủ hạ thảo luận giải quyết chiến sự, có ý kiến tốt sẽ lắng nghe, lẽ,,qu y/đ ôn cho nên mới có nhiều người nguyện ý theo hán như vậy, nghe theo mệnh lệnh của hán.

Tiểu Nam Tiểu Bắc nhất thời cũng lâm vào trầm tư, đeo lên liền không thể tháo xuống, giống như Khổn Tiên Thăng trong tiểu thuyết ma quái! Trước kia hình như cũng đã nghe nói qua, là cái gì chứ?

Lúc này, Đồng Hoa vào thư phòng. Hiên Viên Húc nhìn thấy hán ánh mắt cũng sáng, phát tay một cái bảo hán không cần hành lễ, chỉ là hỏi hán: "Tam Tiểu Thư như thế nào? Có tốt không?"

Đồng Hoa nở nụ cười, cung kính trả lời: "Tiểu thư rất tốt, chỉ là ở trên đường tiểu thư gặp qua một người kỳ quái." Gia đương nhiên không thể nào cứ để tam tiểu thư đi ra ngoài như vậy, liền phái hán và Đào Tinh công phu tốt nhất nhẹ nhàng đi theo ở phía xa. Nhưng đến túu lâu Ngọc Khách Xuân, thấy lão gia tử và Thượng Quan Vân, bọn họ biết công phu hai người này đều ở phía trên bọn họ, không dám đi theo, hán trở về Yến Viên hồi bẩm tình hình, để Đào Tinh ở lại đứng xa nhìn, chỉ là đoán chừng lão gia tử đã sớm phát hiện bọn họ.

"Người nào?" Hiên Viên Húc cau chau mày, con người đen nhánh càng phát ra sâu thẳm.

"Gia, người còn nhớ rõ trước kia chúng ta đặc biệt điều tra Phiêu Hương Các không? Sau đó tổ chức sát thủ kia lại biến mất không rõ lý do." Đồng Hoa nói. Tổ chức sát thủ khổng lồ như vậy nói biến mất liền biến mất, thật là làm cho người ta khó tin. Giống như chưa bao giờ tồn tại trên đời này lẽ,,qu y/đ ôn

Một viên đá làm gọn ngàn tầng sóng, tinh thần mọi người đều tới, ý bảo hần nói mau, nếu không đại hình hầu hạ.

“Hôm nay tiểu thư ở trên đường gặp phải người kia, thuộc hạ suy nghĩ nửa ngày, có phần giống Lạc Hoa Phiêu Hương.” Đồng Hoa cũng có chút không xác định, bởi vì trước kia hần chỉ thấy Lạc Hoa Phiêu Hương ở xa xa, nhưng liền bị Lạc Hoa Phiêu Hương quay lại đuổi giết hần, làm cho hần cả ngày mệt mỏi, thiếu chút nữa hần đã chết dưới “Lạc Hoa chuông”. Khi đó hần bị các viên vệ khác chê cười thật lâu

Sắc mặt Hiên Viên Húc căng thẳng, lập tức đứng lên, hỏi "Hần có làm gì tam tiểu thư không?" Đã nói không yên lòng nàng đi ra ngoài, nhưng thấy tù túng, nàng lại gay gắt.

“Gia, trước yên tâm, tam tiểu thư tốt lắm, thuộc hạ cũng không khẳng định có phải Lạc Hoa Phiêu Hương hay không, có một chút khác biệt chính là, hôm nay bề ngoài người này giống như người lớn, nhưng hành động lại giống như tiểu hài tử, giọng nói giống như kéo theo một khối sắt, khó nghe muốn chết." Hơn nữa nếu đúng là Lạc Hoa, chỉ sợ đã sớm phát hiện bọn họ, nhưng mà người kia hoàn toàn chỉ nhớ khóc.

"Ồ! Còn có chuyện như vậy? Hiện tại đại hội võ lâm sắp triệu khai, các loại yêu quái cũng sẽ hiện hình, phái người đi điều tra kỹ một chút.” Hiên Viên Húc nhếch miệng cười lạnh, toàn thân tản ra hơi thở bá đạo lạnh lẽo

"Dạ!" Ba người Tiểu Nam cùng lên tiếng, đại chiến đến làm cho bọn họ cực kỳ hưng phấn

Thượng Quan Vân lười biếng tà tà tựa trên một tảng đá lớn, một thân áo bào rộng dài bị gió thổi, tay áo lay động theo chiều gió, tóc mực dài giương nhẹ dưới ánh trăng. Hần khép hờ mắt phượng, tựa như men say dâng trào, ánh mắt dịu dàng thắm thiết không chớp nhìn thiếu nữ đối diện, trong miệng nhẹ nhàng hát: "Bầu trời đen sẫm buông xuống, kéo theo đầy sao lấp lánh, còn trùng bay, còn trùng bay, ta ở đây nhớ nhung người nào, sao trên trời rơi lệ, hoa hồng trên đất khô héo, gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, miễn là có nàng bên cạnh. . . ." Tiếng hát càng ngày càng nhẹ, càng hát càng mềm, như muốn hát vào trong lòng của người ta.

Âm thanh của hần thật thấp, ôn nhu, từ tính dễ nghe, mang theo một chút ưu thương và cô đơn nhàn nhạt, có một sức quyến rũ không lời nào diễn tả được. Kỳ thật Sính Đình cảm thấy hần hát rất dễ nghe, dễ nghe giống như mẫu thân hát, cho nên nàng không lên tiếng, vẫn lặng lẽ nghe, rơi vào trong âm thanh động lòng người của hần, nghe hần hát hết lần này đến lần khác, cảm thụ phần ưu thương nhàn nhạt kia

Trăng dưới trời sao, mỹ thiếu niên giống như trích tiên cùng mỹ thiếu nữ khuyên đảo chúng sanh, một người nhẹ hát, một người chân thành lắng nghe, hình ảnh tuyệt không thể tả.

Thẩm Y Nhân và Đồng Thông xa xa nhìn bọn họ đang thầm nói nhỏ: không hiểu tình hình hai người bọn họ như thế nào.

“Một người hát, một người im lặng nghe, người nói sau khi trở về lão già ta đây có bị đồ nhi thí sư hay không?” Đồng Thông làm như có thật, kỳ thật có chút lo lắng, đến lúc đó thầy trò có bất hòa hay không, sau đó đạo kiếm hướng về nhau. . . Hần có sức liên tưởng phong phú, một chút thời gian đã nghĩ ra mười mấy vở ân oán tình thù

Thẩm Y Nhân liếc xéo hần, không chút nghĩ ngợi gạt đầu một cái: "Nhất định sẽ, nếu là ta, sớm thì 800 lần rồi, vận khí ông tốt không tìm ta làm đồ đệ.”

"A!" Đồng Thông hét thầm một tiếng, lòng vẫn còn sợ hãi che ngực, cả giận nói: "Cái người đại nghịch bất đạo này, lão già ta đây không phải vì muốn tốt cho ba người bọn họ sao, không làm tình nhân thì có thể làm bằng hữu!”

"Ừ, cao minh." Thẩm Y Nhân qua loa hần, hai người phối hợp ăn ý nhìn về trước mặt, thật lòng khen ngợi một câu: "Hai người bọn họ đi chung với nhau hình ảnh thật là đẹp mắt!"

Đồng Thông vênh môi: “Vây cũng phải xem là người nào nhìn, người nói đồ nhi ta nhìn thấy. . .”

Hai người ý vị sâu xa nhìn nhau, hứng thú trong ánh mắt không cần nói cũng biết

“A!” Thính Vũ gạt mình che miệng, cũng đi qua nhỏ giọng: “Tại sao một hướng đông, một hướng tây?”

“Đừng! Sính Đình đi tới chỗ chúng ta, Thượng Quan Vân đi hướng ngược lại.” Thẩm Y Nhân lấy mắt tinh nhìn Đồng Thông, không phải ông nói sẽ trở thành bằng hữu sao?

"Cái này ngươi không biết đâu! Không có đánh nhau là biểu hiện tốt rồi.” Đồng Thông phát tay một cái, giống như cao thủ tình trường

Thượng Quan Vân chấp tay sau lưng, đi chậm chậm đón gió. Hần biết bây giờ mình cách Sính Đình càng ngày càng xa, một bước muốn từng bước muốn, hần cho là hần có đầy đủ thời gian, có thể từ từ chờ nàng, đợi nàng mở lòng với hần. Không ngờ lại có người nhanh chân đến trước, liều mạng xông vào trong lòng nàng, chiếm trước một vị trí, sau đó đang từ từ này nắm khuếch trương. Một đoạn tình cảm bắt đầu thế nên không nhất định phải lưỡng tình tương duyệt, ha ha, mà là muốn về sau yêu nhau gần nhau.

Hần không thể không thừa nhận hần là người thất bại, rõ ràng hần có nhiều thời gian có thể lấy được Sính Đình hơn Hiên Viên Húc. Nhưng mà hần vẫn cho rằng tình cảm hai người, thì phải hai bên tình nguyện mới hoàn mỹ. Mà Hiên Viên Húc lại tuyệt đối tự tin, hần cho rằng người trong lòng hần nhất định phải ở bên cạnh hần, hạnh phúc của nàng là do hần mang tới, do hần tạo ra, người khác sẽ không làm cho nàng hạnh phúc. Có lẽ làm như vậy có chút bá đạo, nhưng không thể phủ nhận, chủ động xuất kích so với chậm chậm chờ đợi có nhiều cơ hội hơn, bởi vì Hiên Viên Húc sẽ tự tạo ra cơ hội cho mình

Trong lòng Thượng Quan Vân tràn đầy hối hận, mất đi nữ tử này chỉ sợ là chuyện thống khổ nhất đời của hần, sau này hần chỉ có thể dựa vào những bức họa của nàng để nhớ nhung nàng. Tay của hần chậm rãi mò vào túi trong tay áo, sờ tới một cái chìa khóa nho nhỏ bên trong, bên miệng hần dâng lên một

nụ cười giống như hồ ly. Hắn chỉ chuyên tâm đến tình cảm của mình, đến nỗi không phát hiện bóng đen đi theo hắn đã lâu

Bóng đen kia là một nữ tử, có mái tóc đen nhánh thật dài, tóc không có vấn lên, kéo thật dài ở sau lưng nàng. Nàng xa xa đi theo hắn, bước chân khó khăn, mỗi một bước đi giống như đi lên đao nhọn, đau đớn liên tiếp làm cho thân thể nàng run rẩy, nhưng nàng vẫn đi theo sau lưng hắn không xa không gần

Lúc nhóm Sinh Đình trở lại Yến Viên thì Đồng Thông sợ bị đồ nhi thí sư, Thẩm Y Nhân nhất gan sợ phiền phức, hai người trốn ở sau lưng Sinh Đình. Phát hiện khoe miệng Hiên Viên Húc khề nhếch cười, mặt mày hớn hở đến đón Sinh Đình. Hai người đè nén kích động nhắc chân mà chạy, cười gật đầu, cùng chào hỏi hắn

Đồng Thông nở nụ cười nói: "Đồ nhi! Con còn chưa ngủ à?"

"Sư phụ còn chưa ngủ! Sao đồ nhi dám ngủ." Hiên Viên Húc nói cười riu rít, đi kéo Sinh Đình tay.

"Phải đi ngủ, phải đi ngủ, đi, đi!" Đồng Thông thúc giục Thẩm Y Nhân đi mau. Nơi này nguy hiểm, không nên ở lâu!

Sinh Đình cảm giác có chút mệt mỏi, trong đêm nay nàng thật sự mệt quá mức, nàng có chút hối tiếc nhìn Hiên Viên Húc, lại không biết nói từ đâu. Mà Thẩm Y Nhân và Đồng lão gia tử cũng rất không có nghĩa khí vứt nàng bỏ chạy, nàng bất đắc dĩ bị Hiên Viên Húc lôi kéo đi về phía trước, trong lòng hạ quyết tâm, cho dù lát nữa hắn tức giận, nàng cũng quyết định dễ dàng tha thứ hắn. Mặc dù nàng cảm thấy mình không làm chuyện gì có lỗi với hắn, nhưng dù sao nàng cũng đi gặp mặt nam tử khác, mặc dù nàng chỉ xem đối phương là bằng hữu

Hiên Viên Húc nhìn nàng, khoe môi hơi cong, nâng lên một nụ cười, con mắt màu đen tỏa sáng mênh mông, chỉ cần nàng nhớ rõ phải trở lại bên cạnh hắn là được rồi, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn sẽ làm cho nàng chỉ muốn đứng ở bên cạnh hắn, chỉ muốn lệ thuộc vào hắn

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64-1: Năm tháng yên tĩnh tốt đẹp (1)

"Ca ca!" Nữ tử làm bộ đáng thương mềm mại kêu lên

Nghe được tiếng kêu vô cùng quen thuộc ngày trước, Thượng Quan Vân mắt nhắm lại, không quay đầu lại, vẫn không nhanh không chậm đón gió mà đi, nghĩ tới tâm sự của mình.

"Ca, ta đau quá!" Nữ tử khẽ nấc ra tiếng.

Về mặt Thượng Quan Vân không chút thay đổi, mắt phượng thâm u tựa như nhìn không thấy đây, phiêu tán âm thanh quỷ hồn khóc thút thít của nữ tử ở trong gió

"A...a, ca, ta sai lầm rồi, huynh tha thứ cho ta có được hay không?" Nữ tử không sồn lòng nhẹ nhàng kêu hô, như khóc như kể. "Ca, muối muối sai lầm rồi, ta là muối muối từ nhỏ cùng nhau lớn lên với huynh! Oa oa! Muối muối cùng nhau lớn lên với huynh!" Nói xong lời cuối cùng, tiếng khóc của nữ tử càng lớn, âm thanh kêu ra khàn khàn hòa cùng thông khổ

Bước chân của Thượng Quan Vân không khỏi dừng một chút, tình cảm huynh muội mười mấy năm hiện lên trước mắt. Tiểu cô nương ngày ngày đi theo sau lưng hắn kêu "Ca ca" "Ca ca", cười với hắn hết sức rạng rỡ, ngoan vô cùng

Phượng Tinh thấy hắn dừng chân, vui mừng quá đỗi, muốn bước nhanh hơn chạy đến bên người hắn, nhưng đau nhức giữa hai chân cùng với vết thương trên người làm cho nàng co rút một hồi, nàng không nhịn được khom người xuống, muốn hóa giải sự đau đớn kia, nhưng khom người xuống lại kéo theo đau đớn như dao cắt ở hạ thân, cả người nhất thời mềm nhũn, "Phốc oành" té quỵ dưới đất. Nàng vội vã ngẩng đầu lên, lại phát hiện Thượng Quan Vân vẫn không quay đầu lại, chỉ là đi về phía trước, gió lay động góc áo và tóc dài của hắn, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng càng lúc càng mù mịt dưới trăng

Sắc mặt nàng xám như tro tàn, thân thể đau đớn, nàng đã không cảm giác được, đáy lòng có chút bén nhọn đau đớn, xen lẫn chua xót không nói nên lời, mãnh liệt chọc phá tầng tầng đi ra, dường như xé rách nàng. Hắn thật sự ân đoạn nghĩa tuyệt với nàng! Hắn thật sự xem nàng như người xa lạ rồi!

Tuyệt vọng dường như ra sức nhấn chìm nàng, nàng nhìn đau không được kêu thành tiếng: "Ca ca, ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi. . . ." Nàng không ngừng lẩm bẩm, thân thể không ngừng run rẩy, hình như như vậy thì có thể giảm bớt đau đớn bén nhọn ở đáy lòng

Nàng vô lực nằm sấp trên mặt đất, áo rách quần manh, tóc dài rối tung trên lưng nàng, hai bên thân thể nàng tróc ra bụi bặm. Nàng không ngừng thương xót khóc lóc, đau triệt nội tâm, không biết là khóc vì lúc trước bị Dạ Xoa hành hạ hay là khóc vì Thượng Quan Vân tuyệt tình. Đột nhiên, trước mắt của nàng xuất hiện một đôi giày gấm vóc, đó là giày ca ca nàng yêu mến nhất

Trong nháy mắt, niềm vui mừng không lồ xuyên xỏ qua toàn thân nàng, trong lòng có chút không chắc chắn, sợ là mình khóc ra ảo giác. Nàng lập tức

ngẩng đầu lên, lại nhìn vào trong một đôi mắt phượng sâu thẳm khẽ héch lên

Chủ nhân của mắt phượng mặc dù lạnh lạnh từ trên cao nhìn xuống nàng, nhưng khó che được cảm xúc kinh ngạc và tâm tình phức tạp không ngừng quay cuồng, "Người làm sao vậy?" Âm thanh của hắn giống như không thừa nhận, như tơ lụa hảo hạng nhẹ nhàng lướt qua đáy lòng của người ta, làm cho trong nháy mắt trái tim tuyệt vọng hiu quạnh của Phương Tinh sống lại

"Ca ca! Ca ca! Ca. Ca ca" trong mắt nàng rung rung, miệng hơi cười, không chớp mắt nhìn về mặt giống như tiên nhân của hắn, chỉ có thể không ngừng kêu hô làm cho hắn tiếp nhận thân phận, mỗi một câu mang theo mấy phần hy vọng và hương vị dây dưa

Sắc mặt Thượng Quan Vân lạnh lạnh, mắt phượng sinh uy, nhưng hai tay chấp ở sau lưng lại siết chặt, hắn là nam nhân, không cần nhìn cũng có thể biết Phương Tinh gặp phải cái gì, rốt cuộc sau khi nàng rời khỏi Thanh Diên sơn trang đã xảy ra chuyện gì? Mặc dù hận nàng và Tống Thái Nhi làm thương tổn Sính Đình, cắt đứt tình cảm huynh muội mười mấy năm với nàng, nhưng dù sao cũng là muội muội hắn trông nom từ nhỏ đến lớn, không phải ai cũng có thể tổn thương!

Trong mắt phượng nguy hiểm của hắn phát ra đầy ánh sáng lạnh, từ trong hàm răng phát ra âm thanh hung ác: "Người phượng nào lớn mặt như thế! Là ai? Nói?"

Hiên Viên Húc thấy sư phụ và Thẩm Y Nhân đã rời đi, thị vệ, tôi tớ hoặc là ẩn ở trong bóng tối, hoặc là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm đi theo xa xa, liền kéo Sính đình có chút miễn cưỡng qua, để cho nàng tựa vào người mình, hai người dựa sát vào nhau chậm rãi bước đi về phía trước

"Đừng về, ở chỗ của ta nghỉ ngơi có được hay không? Ta bảo đảm tuyệt đối không động tay động chân." Hiên Viên Húc nhẹ nhàng hỏi.

Sính Đình không gãy giữa cũng không trả lời, chỉ lấy đôi thủy mâu long lanh nhìn hắn vài lần, sau đó lắc đầu một cái. Bây giờ thể xác và tinh thần nàng đều mệt mỏi, thật sự không muốn mở miệng nói chuyện. Trên thân thể cũng mệt mỏi, trong lòng nàng cũng cảm thấy có lỗi với Thượng Quan Vân, cô phụ một mảnh thâm tình của đối phương, mà nàng không có khả năng bù đắp

Hiên Viên Húc và Thượng Quan Vân đều là thiên kiêu chi tử, mặc dù Hiên Viên Húc ở trên triều đình không thể một tay che trời, cũng là con trai độc nhất của một nhà đông vợ con, có thể nói là quyền thế ngập trời; mặc dù Thượng Quan Vân ở giang hồ không thể hô phong hoán vũ, nhưng hắn đã có thể gây sóng gió trong phạm vi nhất định, có thể nói là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên. Nợ tiền có thể trả, thiếu nợ nhân tình khó có thể trả lại, nàng vừa không có quyền cũng không có thế, toàn bộ giá trị con người cộng lại cũng không đủ bọn họ nhẹ nhàng thổi một hơi, thật sự không biết lúc nào mới có thể trả lại cho Thượng Quan Vân nợ thâm tình kia. Nghĩ tới những thứ này tự nhiên trong lòng nàng sinh ra một cảm giác tự ti mãnh liệt, nàng có tài đức gì, lại chọc tới hai người kia.

Hiên Viên Húc nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn của nàng, thu hết vào đáy mắt những biểu cảm thiên biến vạn hóa trên mặt nàng, trong lòng hơi ê ẩm, hắn biết, nếu như lúc đầu nàng gặp được Thượng Quan Vân, có lẽ bây giờ người đau lòng thất ý, khổ sở có lẽ chính là hắn. Dung Sa, dĩ nhiên dĩ nhiên Chi là trên đời không có nhiều "nếu như" như vậy, bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ cả đời, hắn rất may mắn, người đầu tiên nàng gặp là hắn, hắn đã chiếm được, hắn sẽ vô cùng quý trọng, sẽ không làm trong lòng nàng có chút nuối tiếc

Hắn cúi đầu vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của nàng, vô cùng đau lòng: "Mệt muốn chết rồi! Hôm nay vừa chơi đùa, vừa chạy tới chạy lui, nàng cũng không có nghỉ ngơi tốt, ta sai người làm cho nàng một chút điểm tâm và canh, ăn một chút rồi đi ngủ!"

Hắn không nói ăn Sính Đình vẫn không cảm giác gì, vừa nói ăn nàng thật sự cảm thấy hơi đói, vì vậy nàng khẽ gật đầu một cái: "Ừ, không ăn điểm tâm, uống canh."

"Được". Hiên Viên Húc cười một tiếng, chỉ cảm thấy lúc này nàng dịu ngoan nhu thuận làm cho người ta hận không thể lấy trái tim giao cho nàng. Bây giờ hắn cảm giác đã tìm ra tính tình trẻ con của nàng rồi, nàng không thích người ta bức bách nàng, thích tự do tự tại, còn có chút lười, ấy là loại "Có núi tựa núi, không núi tự mình làm núi". Nàng cực kỳ lương thiện đáng yêu, toàn tâm toàn ý đối đãi mỗi người bên cạnh, tỷ như Thẩm Y Nhân, tỷ như Thính Vũ, còn có sư phụ, thậm chí Thượng Quan Vân. Chỉ tiếc không có hắn, lúc trước nếu như hắn không nên bước quá lớn làm nàng sợ, có lẽ nàng cũng sẽ nhét hắn vào cái vòng tròn đó! Nhưng mà hắn có đủ bền lòng và kiên nhẫn để trở thành toàn bộ của nàng!

Hiên Viên Húc ôm nàng đi tới bàn, thấy nàng còn chưa uống canh thì đã buồn ngủ rồi. Lúc này nàng còn buồn bực không vui, lúc này đã là trời đất bao la, ngủ là lớn nhất. Không nhìn được cười một tiếng, cứ như vậy ôm nàng đặt lên hai chân của mình, từ từ ngồi xuống.

Nàng dựa vào trên ngực hắn, còn cảm hắn lại nhẹ nhàng tựa trên đầu nàng, mùi hương nhẹ nhàng thơm ngát kia làm cho hắn có chút mê ly. Hắn khát vọng nàng, muốn ôm nàng, hôn nàng, muốn cùng nàng thân mật khắng khít, nhưng mà giống như hiện tại, cho dù không hề làm gì, chỉ ôm nàng như vậy, hắn cũng cảm thấy năm tháng yên tĩnh, đời này an ổn

Hắn lo lắng nàng chưa ăn liền ngủ mất rồi, không thể làm gì khác hơn là có chút bất đắc dĩ kêu nàng: "Sính nhi, uống canh tổ yến hạt sen trước đi."

"Không muốn uống, ta muốn trở về ngủ." Sính Đình có chút mơ mơ màng màng khép nửa tròng mắt, vẫn kiên trì trở về ngủ, nhưng lồng ngực của hắn dày rộng ấm áp, mùi long tiền hương nhàn nhạt thuần khiết, hương vị tươi mát lại làm nàng cảm thấy an tâm, nàng thậm chí có chút suy nghĩ, không đành lòng rời khỏi ôm ấp của hắn

Hiên Viên Húc là ai, đó là soái tài đã từng ở trên chiến trường chỉ huy thiên quân vạn mã, cái loại Phong Vân Biến Ảo thay đổi nháy mắt trên chiến trường, cái loại thử thách sinh tử hắn đều đã trải qua như cơm bữa, tất nhiên có thể cảm thấy chút biến hóa rất nhỏ của nàng. Trong lòng hắn có chút mừng rỡ, giọng nói càng thêm mềm mại: "Ta đói nàng ăn, được bao nhiêu hay bấy nhiêu." Nói xong cũng trực tiếp bụng chén lên, tự mình ném thử nhiệt độ, cảm thấy nhiệt độ vừa phải, mới chậm rãi dứt tới bên miệng nàng. Hắn rất ưa thích vì nàng làm những việc này, vui không dứt, thấy nàng hơi híp mắt lại, miệng nhỏ non hồng uống từng ngụm từng ngụm, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trái tim của hắn.

Hiện tại hắn dùng hết khả năng để điều dưỡng tốt thân thể của nàng, chẳng những cho nàng ăn Bách Hoa hoàn của Viêm Dương cốc, thực phẩm ngày thường cũng tỉ mỉ lựa chọn. Hắn đã quyết định, nhất định phải tăng nhanh hôn kỳ, hắn không muốn lo được lo mất, một ngày không cùng nàng lập gia đình hắn một ngày không thể an tâm, lúc này có một Thượng Quan Vân, ai biết được sau này nàng lại trêu chọc lạn hoa đào nào nữa

Làm người ta buồn cười chính là, nàng thấy có người đút nàng, càng phát lười, chỉ nhắm mắt lại rồi há mồm. Mới ăn gần một nửa, nàng liền lắc đầu một cái, không muốn ăn, Hiên Viên Húc thấy môi đỏ mọng của nàng vì ăn canh nóng càng thêm kiều diễm, trên mặt còn có nước trơn bóng, không nhìn được cúi người xuống, thân thiết hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, hắn đã muốn hôn nàng cả ngày, lúc này mới có cơ hội thưởng thức như mong muốn

Sính Đình kêu lên một tiếng, vội vàng mở to mắt, đôi tay theo bản năng đẩy hắn. Nhưng đôi môi nóng bỏng của hắn lại chiếm đoạt tiếng kinh hô của nàng

Bàn tay có lực của hắn giữ chặt hông nàng, xoay người nàng lại, để cho nàng đối mặt với hắn, sau đó ôm sát nàng, càng dán chặt trên người hắn, đường cong lưng mềm mại kia cũng áp sát vào lồng ngực cường tráng của hắn. Nàng vùng vẫy, cuối cùng cũng không thể né tránh, bị hắn ôm chặt trong ngực. Mùi vị ngọt ngào trên môi nàng làm cho hắn bị nghiện thính thoảng dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn thịt non nhũn mềm, cái cảm xúc thom mềm đẹp để đó làm cho hắn thỏa mãn thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64-2: Năm tháng yên tĩnh tốt đẹp (2)

Mỗi khi hắn chạm vào nàng thì lực kiểm chế của bản thân liền cực kì thấp, mới vài vùi hôn mà máu nóng toàn thân hắn liền sôi trào. Nhất thời hô hấp của hắn trở nên dồn dập, nụ hôn ngày càng sâu, ngày càng vội vàng, không ngừng dính liền cùng múa với lưỡi của nàng. Hai bàn tay nóng như lửa của hắn vuốt ve sau lưng xuống dần phía dưới, cho đến khi chạm vào cặp mông của nàng, giữa hai chân của hắn đột nhiên trướng lên như cái lều, lấy tốc độ thông thả cọ xát chỗ trong đùi của nàng, thực nóng. Nhiệt độ không khí trong phòng ngày càng cao, càng thêm kiều diễm triền miên.

"Uh, không cần a." Sính Đình rõ ràng nghĩ muốn kháng cự, rõ ràng muốn chạy trốn, nhưng lại bị hắn làm cho toàn thân một trận mềm yếu, buột miệng thốt ra một tiếng than nhẹ, chính nàng cũng phải giật mình, bản thân thể nào mà thốt ra loại tiếng này. Thật vất vả nàng mới trốn thoát từ trong nụ hôn của hắn, sắc mặt hồng nhuận không thể che giấu, khẽ kêu ngăn cản hắn. Rõ ràng hôm nay nàng không uống rượu, tại sao lại có cảm giác tê tê khó hiểu này.

"A!" Hiên Viên Húc ôm nàng, tựa đầu mình lên đỉnh đầu nàng, tiếng thở gấp dừng lại, trên trán lấm tấm mồ hôi chảy ra. Cùng lúc đó, hỏa long giữa hai chân hắn vẫn còn chậm rãi ma sát, không muốn quan tâm tới khó chịu buộc chặt mà phá vỡ hết thảy trở ngại tới nơi đó, nhưng loại cọ xát này khiến cảm giác sáng khoái đến từng lỗ chân lông toàn thân, cũng khiến hắn không khỏi hừ nhẹ ra tiếng, đôi mắt đen như mực thực hưởng thụ mà hít lại. Khoái hoạt và thông khoái, hai cảm giác cực kì thoải mái và cực kì thông khoái làm cho hắn sa vào trong không thể tự kiểm chế.

"Chàng!" Hai tay của Sính Đình gắt gao kéo chặt y phục trước ngực hắn, hít sâu một hơi, từ trong lồng ngực hắn ngẩng đầu lên, xấu hổ tức giận mà trừng mắt với hắn, không phải đã nói không được chạm vào chỗ đó của nàng hay sao? Thực ngoan ngoan sao? Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tóc dài phát phơ, một bộ dáng quyến rũ không ngờ.

Hơi thở của Hiên Viên Húc lại nặng nề, ánh mắt từ nóng rực nhìn nàng chằm chằm, trong đôi mắt đen long lánh mà mê người lóe ra tia dục vọng, tất cả của nữ tử xinh đẹp quyến rũ, phong tình liêu nhân (lãng lạn chọc người) này sắp là của hắn, hắn muốn ôm nàng, nghĩ muốn... Khóe miệng của hắn cong lên nở ra nụ cười tà mị mà mê người, khiến khuôn mặt tuấn mỹ bức người của hắn thêm vài phần hơi thở yêu nghiệt. "Ta sẽ chờ!" Giọng nói của hắn trầm thấp gợi cảm, từ tính, hàm chứa mê hoặc lòng người.

"Thà ta xuống!" Sính Đình tức giận mà liếc trắng mắt. Trong miệng hắn nói sẽ chờ, bàn tay không mang ý tốt vẫn nắm chặt đề thân thể của nàng xuống, ma sát thân thể cường tráng của hắn, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia lóe ra tia lửa nóng, chăm chăm nhìn thẳng vào quả anh đào no đủ trước ngực nàng, chỉ kém bỏ nhào lên như lang như hổ.

Ánh mắt khao khát của hắn khiến trong lòng Sính Đình run rẩy không ngừng, trên mặt chỉ có thể giả bộ không biết, cũng không dám đối mặt với con người đen đang tràn ngập dục vọng của hắn, cúi đầu nhìn mặt đất chằm chằm.

"Đừng sợ! Ta chỉ ôm một chút, có được không!" Hiên Viên Húc cúi đầu xuống, thân mật đụng nhẹ vào cái trán của nàng, thấp giọng dụ dỗ nàng, trong giọng nói có chứa một ít ý tứ hàm xúc cầu xin. Bàn tay của hắn càng giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khiến đường cong xinh đẹp của nàng khấp khểnh với thân thể của hắn, một cảm giác mềm mại mà tê dại bao phủ toàn thân của hắn, tuyên cáo thân thể đang xiết chặt, vô cùng căng thẳng.

Sính Đình lại cảm giác thân thể của hắn càng ngày càng căng cứng, càng lúc càng nhanh.

"A!" Nàng cảm thấy vừa sợ hãi vừa run rẩy không nhìn được khẽ kêu lên.

Một tiếng rên này của nàng giống như sợ hãi lại giống như ngâm, lập tức kích thích hắn, khiến ánh mắt của hắn trở nên hơi đỏ thắm. Hắn bắt chước mà cúi người hôn lên môi anh đào của nàng, trượt vào khoang miệng tràn đầy hơi thở mùi đàn hương của nàng, hút cái lưỡi của nàng, hắn dùng hết sức năng lực

của bản thân để ngăn xúc động muốn chiếm lấy nàng ở trong đầu, đè chặt nàng trên đùi, thoáng chốc động tác nhanh hơn, trở nên điên cuồng mà đong đưa.

Sinh Đình bị hấn lâu nhanh muốn chết, không thể cự quậy, mộng cũng bị dán sát hấn, cảm giác tê dại trên môi đỏ mọng hơi đau giống như vũ bão, như chơi nhạc trái tim của nàng, cảm thấy toàn bộ không khí đều bị hấn lấy đi. Trong lúc miệng lưỡi dây dưa, hấn giống như người chết khát gặp được nước ngọt (nắng hạn gặp mưa rào), đầu lưỡi bị hấn hút có chút đau, nàng giãy không ra. "Ngô!"

Thân thể của Hiên Viên Húc đã căng cứng đến hết mức rồi, chỉ kém một bước là tới cửa.

Rất lâu sau, hấn ôm chặt thân thể mềm mại của Sinh Đình bất động, nhưng hấn lại xụi lơ ở trên vai nàng, thở gấp không kịp, mồ hôi chảy như mưa trên trán, trên mặt của hấn từng giọt rơi xuống.

Sinh Đình cảm giác cả vai đều bị hấn ép đau, trên gáy ngọc tuyết trắng và bên tai, tất cả đều là hơi thở nóng rực của hấn, nhưng nàng lại cứng ngắc thân mình, không dám lộn xộn. Đây cũng không phải lần đầu tiên thấy hấn như vậy, lần đó, trong sơn động ở núi Bạch Vân hấn cũng giống hệt như vậy. Tuy là y phục trên người nàng hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng mặt của nàng vẫn đỏ hồng, kiều diễm ướt át, nóng đến mức có thể nấu chín trứng rồi.

"Thật tốt!" Hiên Viên Húc cúi đầu cười ra tiếng, giọng nói hùng hậu gọi cảm, cực kỳ êm tai, ở trong lòng có cảm giác vui vẻ và vui sướng không nói nên lời.

Rõ ràng, trải qua việc ấy làm cho tinh thần và thân thể của hấn thoải mái, thư sướng, loại cảm giác này làm cho người ta dễ chịu tràn trề, dục tiên dục tử. Chỉ tiếc phải lo nghĩ cho khuê dự của nàng, hấn không thể chưa đại hôn đã chiếm đoạt nàng, cho nên hấn không dám dùng hết sức đối với nàng, sợ bản thân không nhận được thực sự động đến nàng. Điều này khiến trong lòng hấn phải bóp cổ tay đồng thời thở dài không dứt, càng làm cho hấn mong đợi thời khắc động phòng của đại hôn đến nhanh một chút. Đến lúc đó hấn có thể tùy ý giãy vờ Sinh Đình ngày đêm, xem ai dám đến nói ta một hai!

Hấn không khỏi miên man bất định suy nghĩ vẩn vơ, suy nghĩ tốt đẹp khiến khoe miệng hấn nở nụ cười rạng rỡ mê người, nụ cười mang chút ý tà khí,, đó là nóng lòng muốn thử, tràn ngập chờ mong, tươi cười giống như sói hung ác muốn ăn thịt người. Hiện tại hấn có rất nhiều chỉ tôn bảo điển (sách quý)), có thời gian rảnh, hấn liền tìm tòi học hỏi làm thế nào khiến cho hai người sau khi thành hôn có cuộc sống hạnh phúc hơn. Không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền thấy kỳ diệu nha! Bây giờ hấn cảm thấy các chiêu thức và động tác trên bảo điển so với bí tịch võ công lại có thể còn thần kỳ và phức tạp hơn. Cho nên hiện tại hấn nắm rất vững lý thuyết, cũng chỉ kém chưa thực hành được chiêu thức, còn tốt hơn so với người mang võ công cái thể (hơn người), để thử nghiệm sự lợi hại trong chiêu thức của mình lại phải chờ giết kẻ địch. Sinh Đình bị hấn coi như đối tượng thực hành duy nhất lại bất chợt rùng mình một cái, chỉ cảm thấy nụ cười của hấn giống như đại sói xám nhìn thấy tiểu bạch thỏ, nhỏ dãi ba thước.

Tính cách trời sinh của hấn trừ bỏ cường thế đoạt lấy còn coi lễ giáo không ra cái gì, bằng không chỉ vì muốn thấy mặt Sinh Đình mà ban đêm hấn lại xông vào am Bạch Vân. Cho dù hấn thật sự đoạt lấy thân thể của Sinh Đình thì làm sao, sẽ chỉ khiến hấn khoái hoạt trước một chút, hấn có rất nhiều biện pháp đối phó với mama thu khấn nguyện (khẩn trình tiết thì phải) này, xem kẻ nào không muốn sống mà dám đến vung tay múa chân?

Chẳng qua tất cả mọi người cho rằng như thế đối với Sinh Đình mới là tốt nhất, chỉ cần đúng là chuyện có lợi cho Sinh Đình, cho dù là việc gì hấn đều nguyện ý đi làm, huống chi chỉ là một việc nhỏ ấy, hấn lại nguyện ý nhẫn nại vì nàng. Và lại hấn đã truyền tin rằng sẽ quay trở về phủ An vương đồng thời viết thư cho thái tử ca ca và hoàng bá phụ, hấn nguyện ý dùng chiến công nhiều năm như vậy để đổi lấy quyền làm chủ việc thành thân của chính mình. Với lại về sau hấn sẽ như cũ cố gắng bảo vệ người dân và đất nước.

Hấn và Sinh Đình cũng không đòi hỏi thánh chi tử hôn, chỉ có thể khóa(?) quân tử, chứ không thể khóa tiểu nhân, trong tay phải có thánh chi, có một số người có khả năng gây rối. Hấn tin tưởng với năng lực của hấn sẽ có thể bảo vệ hạnh phúc của bọn họ. Vận mệnh đã định bọn họ là phu thê trời sinh một đôi, trên mặt đất một cặp; e rằng trước đó mấy kiếp trước bọn họ đã ở cùng một chỗ với nhau. Bằng không thì vì sao mà hấn lại không thích những thiên kim tiểu thư ra vẻ tài mạo song toàn kia, chỉ thích một mình nàng như thế, say đắm nàng như vậy, đến nỗi nguyện ý vào sinh ra tử vì nàng chứ!

Hấn thường xuyên suy nghĩ, nàng tốt ở điểm nào? Khuôn mặt xinh đẹp của nàng sao? Đúng là nàng lớn lên hại nước hại dân, có thể khuynh đảo chúng sinh, nhưng hấn sinh ra ở hoàng thất, số mỹ nữ hấn nhìn thấy còn nhiều hơn cả trên sông, nhiều vô kể, nhưng hấn cảm thấy vẻ đẹp của nàng đã làm trái tim hấn rung động, hấn cho rằng nàng sinh ra không phải không vì hấn, chỗ nào cũng đẹp đến mức tận cùng, phải chăng đây chính là tình nhân trong mắt là Tây Thi! Hôn nữ nàng đặc biệt có nhiều khuyết điểm nhỏ, động một tí là bỏ hấn chạy, nhưng hấn lại cảm thấy khuyết điểm này của nàng cũng rất đáng yêu, nếu không có khuyết điểm này, nói không chừng hấn còn không yêu nàng như vậy đâu! Nàng mà rời đi chạy trốn hấn, vậy nhất định là hấn đã làm không tốt, không thể khiến nàng cam tâm tình nguyện dừng chân lại vì hấn.

Rõ ràng hấn ra nghìn vạn lượng cho những mỹ nhân như hoa, nhưng chỉ nhìn hấn đã cảm thấy ghê tởm với những nữ nhân thiên kiều bá mị kia, cảm thấy mùi hương trên người các nàng khiến hấn buồn nôn. Nhưng vừa thấy Sinh Đình, hấn đã cảm thấy mùi hương của nàng vừa êm ái vừa dễ chịu, ôm nàng thì yêu thích không dứt không muốn buông tay, trong đầu những thứ tà ác, ý nghĩ không thể nói ra hoàn toàn không có. Cho dù nhìn thấy người bị ghét nhất đều cảm thấy gần nhất người nọ lớn lên thuận mắt hơn một chút.

Sinh Đình bị hấn ôm vào trong lòng có chút ảo não, tất nhiên là không biết trong chớp mắt đích ý nghĩ tà ác trong lòng hấn đang thiên biến vạn hóa (thay đổi khôn lường). Nàng cảm thấy trên dưới toàn thân bị nhiễm mùi long đàn hương nhàn nhạt trên người hấn, còn cả hơi thở mãnh liệt sau khi sắc dục bùng nổ, lớp váy ngồi trên đùi hấn còn có cảm giác ướt át. Nàng ngồi như bị kim châm, không nhận được đẩy hấn, tỏ ý hấn thả bản thân ra.

"Ôm một lúc nữa thôi, đi mà!" Hấn nhìn nàng tha thiết, luyến tiếc cứ như vậy mà buông nàng ra.

"Ta, ta,... ta muốn quay về thay y phục!" Khuôn mặt Sinh Đình đỏ như máu, nói một hơi ra. Da mặt người này thực dày, nàng cũng không tin hấn không cảm giác được.

Mà Hiên Viên Húc run sợ trong chốc lát mới rồi phục hồi tinh thần lại, nhất thời khuôn mặt như ngọc choáng váng, nhớ tới chuyện tốt mà hấn làm. Hấn

buồng mí mắt xuống, nắm tay để ở bên mỗi nhẹ nhàng "Àn!" một tiếng, che giấu luồng cuồng vừa rồi.

Thanh Diên son trang bị bao phủ trong bóng đêm đen kịt, son trang tối nay có vẻ im lặng vô cùng. Ngày mai chính là đại hội võ lâm, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị ứng phó với vô số công việc ngày mai. Giữa sự yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai và tiếng khóc huýt náo run rẩy của nữ nhân.

Là giọng của Phương Tinh! Trong thư phòng, hai phụ tử Thượng Quan Mộc và Thượng Quan Vân đang bàn bạc công việc của đại hội ngày mai liền nhìn nhau, lập tức bay nhanh ra ngoài.

"Lão gia, thiếu gia." Nha đầu Tư Nguyệt của Phương Tinh mở cửa phòng ra, vội vàng hành lễ với Thượng Quan Mộc và Thượng Quan Vân.

"Uh, ca..." Phương Tinh co quắp ở một góc trong phòng, hai tay ôm chặt hai chân, chôn đầu trong gối khóc nức nở.

"Tiểu thư làm sao vậy?" Thượng Quan Mộc nhìn nghĩa nữ, bộ dáng uy nghiêm hỏi nha đầu. Hôm qua sau khi Phương Tinh được nhị tử mang về, Thượng Quan Mộc thấy nàng tóc tai bù xù, bộ dáng thê thảm áo quần rách rưới, đầu óc choáng váng thiếu chút nữa ngất xỉu mất. Đây, đây, tình huống nào hẳn cũng lo lắng đến rồi, chỉ riêng không lo lắng nàng gặp phải loại tình huống này, nhất thời không khỏi lão lệ tung hoành (lệ rơi đầy mặt), điều này khiến hẳn biết ăn nói thế nào với sự đệ đã chết? Nhiều năm như vậy, hẳn và phu nhân cũng thật lòng yêu thương nàng, quan tâm nuôi dưỡng nàng, nhưng nàng lại gặp phải tai họa bất ngờ này, hẳn phải nói sự thật này với phu nhân thế nào đây?

Hắn hẳn không thể ăn sống nuốt tươi, bầm thây vạn đoạn người đã thương tổn nàng! Nhưng vô luận hẳn hỏi nàng đối phương là ai, là người môn phái đến thế nào? Phương Tinh đều hỏi một không biết ba, chỉ khóc, hoặc là tự nhốt bản thân trong phòng không ăn không uống, còn dùng tay liều mạng tróc da thịt trên người mình, hai tay đều gãi đến máu thịt lẫn lộn, thê thảm khiến người ta không nở nhìn. Cuối cùng vẫn là Thượng Quan Vân không nhìn được, đưa tay điểm huyết đạo của nàng, mới khiến nàng an tĩnh lại. Nhưng cả ngày hôm nay nàng đều im hơi lặng tiếng đứng trong phòng của mình, không khóc cũng không nháo, còn ăn cơm. Thấy nàng không đi tìm cái chết, Thượng Quan Mộc không nên được thở dài một hơi nhẹ nhõm, phản phô nhân thủ đi thăm dò chuyện tình sau khi nàng rời khỏi son trang. Cứ nửa đêm, nàng lại hét chói tai, vẫn mang bộ dáng bi ai thống khổ như vậy, thấy nàng như vậy, trong lòng hai phụ tử cũng không dễ chịu.

"Tinh Nhi! Tinh Nhi!" Thượng Quan Mộc đi tới bên người Phương Tinh nhẹ giọng gọi nàng, sợ hù dọa đến nàng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Phương Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên. Sắc mặt của nàng tái nhợt đầy tiêu tụy, tóc tai tán loạn, đôi mắt đầy vẻ trầm lắng, dung mạo vốn không xuất sắc càng lộ vẻ u ám không ánh sáng. Nàng ngơ ngác nhìn Thượng Quan Mộc, có chút sợ hãi rút lui bản thân khỏi góc phòng sáng sủa, giọng nhỏ như muỗi: "Phụ thân."

"Tinh Nhi, con làm sao vậy? Vì sao không ngủ một chỗ? Thượng Quan Mộc cau mày nhìn nàng, quay đầu căn dặn Tư Nguyệt: "Đỡ tiểu thư nhà người lên trên giường đi."

"Dạ!" Tư Nguyệt vội vàng trở lại đỡ tiểu thư, cẩn thận từng li từng tí dìu nàng đến bên giường. Tiểu thư sau khi trở lại cũng không cho nàng chạm vào, vừa chạm vào tiểu thư liền kêu loạn, còn đánh người, khác xa rất nhiều so với trước kia.

Phương Tinh ngồi trở lại trên giường, nước mắt dàn trải trên mặt, nàng cúi đầu khóc lóc ni non: "Phụ thân, ca ca, là Tinh Nhi khiến mọi người mất hết mặt mũi, hãy để Tinh Nhi đi tìm chết đi!"

Thượng Quan Mộc thở dài nặng nề, để thấp giọng nói: "Hải tử, nếu là nữ tử nhà khác gặp phải sự tình này, cha cũng có thể nhẹ nhàng nói thế này. Nhà người ta sẽ khiến nữ tử đó chết để quên đi, nhưng vì phụ nuôi dưỡng con lớn như vậy, làm sao có thể bỏ con được... Chết từ tế không bằng giấu giếm đi, chờ phụ thân và ca ca con xử lý chuyện đại hội võ lâm xong, sẽ mang con đến ở một nơi khác một hai năm, sau đó sẽ chọn con rể tốt cho con, về sau chúng ta sẽ tốt hơn sống qua những ngày khá giả, vạn lần không thể làm xằng làm bậy như vậy nữa!"

"Phụ thân, người không trách con hãm hại Tam tiểu thư sao? Ca ca, huynh còn trách muội không?" Phương Tinh ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mong lung nhìn Thượng Quan Vân đứng ở cửa: "Ca ca! Vì sao huynh đứng xa như vậy, huynh mau ngồi đi!"

Mắt phượng của Thượng Quan Vân híp lại vào, nhưng không có động tác gì: "Không cần, lời này người hẳn là nên nói với Sính Đình đi, ta không có quyền thay nàng mà tha thứ cho người."

"Đừng, muội biết là muội không đúng, muội muốn nhận lỗi trước mặt Tam tiểu thư, nhưng chỉ sợ Tam tiểu thư không muốn gặp muội." Phương Tinh nhỏ giọng nức nở.

"Trong lòng người thực nghĩ như vậy? Thật sự muốn xin lỗi với nàng, lúc đó người không phải đã nói rằng sẽ không nói ra chỗ nàng bị bắt hay sao?" Vẻ mặt của Thượng Quan Vân không thay đổi một chút, hỏi nàng ta bằng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Ca, muội cầu xin huynh, huynh nể mặt mũi phụ thân, hãy tha thứ cho muội một lần này đi! Muội thực sự biết sai rồi, muội sẽ thật tâm nhận lỗi với Tam tiểu thư, bất kể nàng đánh muội mắng muội, muội cũng không oán trách một câu." Sau khi nói xong, Phương Tinh thấy Thượng Quan Vân nhưng là vẫn còn trầm tư, không trả lời chắc chắn cho nàng, thế là lại nhìn Thượng Quan Mộc với ánh mắt vô cùng đáng thương: "Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi, ngài giúp con nói chuyện với ca ca đi, con phải đi bồi tội với Tam tiểu thư."

"Khụ, Vân nhi, hiện tại muội muội của con cũng bị giáo huấn không nhỏ rồi, sau này nàng nhất định không dám nữa, thánh nhân từng nói: người không phải là thánh hiền, ai cũng đã từng phạm lỗi. Phạm lỗi mà có thể thay đổi, chứng tỏ người đó vẫn còn thiện lương. Con thương cảm cho muội muội con một lần này, tha thứ những lời không đáng của nó đi!" Thượng Quan Mộc tất nhiên là hi vọng hải tử về sau có thể thay đổi, không mắc lại sai lầm.

Thượng Quan Vân không gật đầu, không nói gì, chỉ là nhìn Phương Tinh về mặt như có điều suy nghĩ, thực sự một người có thể thay đổi lớn như vậy? Từ bé nàng là người không đụng phải tường thì không quay đầu lại, chẳng lẽ bị lần giáo huấn quá lớn này nên có thay đổi.

Phương Tinh thấy hần trầm mặc không nói, trong lòng rất thấp thỏm, cho là hần vẫn không tha thứ cho chính mình, nước mắt trên mặt chảy càng nhiều, khóc thút thít, nghẹn ngào, chỉ kém khóc đến chết đi, Thượng Quan Mộc không khỏi đau lòng hơn một chút: "Vân nhi!"

Mày kiếm của Thượng Quan Vân hơi nhú, nhỏ đến mức không thể nhận ra mà gật đầu: "Chỉ mong lời người nói là lời nói thật, hi vọng người tự giải quyết cho tốt chuyện về sau."

"Ừ, lời muội nói là thật mà." Phương Tinh thấy Thượng Quan Vân bằng lòng tha thứ cho nàng, vội gật đầu không ngừng, lau nước mắt chân thành nói: "Ca ca, muội muốn cầu xin sự tha thứ của Tam tiểu thư, huynh dẫn ta đi gặp nàng có được không?"

"Đã muộn thế này, ngày mai Tam tiểu thư cũng qua đây,, đến lúc đó con đi gặp nàng đi!" Theo trực giác, Thượng Quan Mộc từ chối đề nghị của nàng, vị hôn phu của Tam tiểu thư kia kia là một người không dễ chọc.

"Phụ thân nói rất đúng, người đã nghĩ ăn năn, thì đợi ngày mai nàng tới đây người thành tâm mà bồi lỗi đi!" Thượng Quan Vân thần nhiên nói.

Phương Tinh nghe thấy phụ thân và ca ca đều không đồng ý để nàng đi tối nay, không nhịn được khóc nức lên: "Bộ dáng của ta không dám gặp người vào sáng mai. Cứ như vậy không phải là ném mặt mũi của phụ thân đi hay sao?"

"Vậy người muốn thế nào?" Thượng Quan Vân dứt khoát hỏi nàng.

"Nhân lúc trời tối, con đi gặp Tam tiểu thư xong sẽ trở lại, chỉ cần nàng chịu tha thứ cho con, muốn con làm cái gì cũng được, đây đều là lời nói từ đáy lòng của con." Phương Tinh nói thực tha thiết chân thành, giọng điệu vô cùng chân thật, giống như lời nói từ đáy lòng.

Thượng Quan Vân liếc phụ thân của hần, không gật đầu cũng không lắc đầu. Dường như Thượng Quan Mộc có chút khó xử, cân nhắc đến ngày mai các môn phái trong giang hồ đều phải đến, nếu có một tin đồn gì truyền ra ngoài, không nói Phương Tinh không cần sống, chính hần cũng cảm thấy không ngóc đầu lên được trước mặt người khác nha. Minh chủ võ lâm không lo cũng không sao cả, nhưng từ nhỏ Thượng Quan Vân còn có danh tiếng là Thanh Diên công tử, đến lúc đó bị người ta loan truyền muội muội của hần bắt cóc người dân lương thiện hay muội muội của hần bị người lăng nhục, ngay cả hần cũng không tìm được kẻ kia để báo thù, uổng công hần là ca ca! Vậy toàn bộ tiền đồ tốt đẹp về sau của hần không phải bị hủy a. Hơn nữa hần cũng muốn giải quyết việc này từ sớm, danh tiếng của Chiến thần Thanh Long rất vang dội, có thể sớm cầu được sự tha thứ của hần là tốt nhất.

Nghĩ đến những thứ này, Thượng Quan Mộc đành phải gật đầu, dặn dò với Thượng Quan Vân: "Con và Tam tiểu thư là bằng hữu, nhớ nói chuyện giúp muội muội của con. Con cũng phải nhớ rõ, nàng đã có vị hôn phu, con đừng phạm sai lầm."

"Nhi tử đã biết." Thượng Quan Vân cong môi cười nhạt, mắt phượng hẹp dài chậm rãi sáng lên, rạng rỡ sinh huy, quyền rũ hồn người. Có thể quang minh chính đại gặp mặt nàng, thật tốt!

Trong Yên Viên, Sinh Đình và Thâm Y Nhân đang ở trong phòng thử uống rượu hoa đào, rượu này là một vị lão bằng hữu của Đồng Thông đưa tới mấy hôm trước, nghe nói là rượu ngon. Thừa dịp Đồng Thông đi vắng, hai người nhanh chóng uống sạch một vò rượu nhỏ. Do hôm qua Sinh Đình bị Hiên Viên Húc giầy vò một phen, cả ngày hôm nay đều lờ lợ kéo Thâm Y Nhân tới ở cùng, chỉ sợ một mình ở chung với hần lại bị hần đạt được mục đích. Hiên Viên Húc không thể đến gần thân thể nàng, đành phải cười khổ ngừng lại, đi bài kiến một vị tiên bối võ lâm với Đồng Thông.

Sinh Đình và Thâm Y Nhân nghe được Thượng Quan Vân đã đến, trên mặt hai người đều có chút kinh ngạc, hôm qua mới gặp mặt, hôm nay thì có chuyện gì thế?

Thượng Quan Vân và Phương Tinh cùng chờ đợi ở trong phòng khách của Tiểu Phong các, Phương Tinh luôn lén lút nhìn Thượng Quan Vân, nhưng sắc mặt của Thượng Quan Vân lại như thường, đáng vẻ cũng tự nhiên hào phóng. Hần thấy Sinh Đình cùng Thâm Y Nhân đi ra, bỗng chốc ánh mắt sáng ngời, khóe miệng tự nhiên mang theo một chút ý cười. Giọng nói của hần ôn nhu động lòng người: "Uống rượu đúng không?" Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

"Ân! Uống chút rượu hoa đào, nếu các người đến sớm một chút, nói không chừng cũng có thể uống, hiện tại thì không còn rồi!" Sinh Đình cảm thấy đầu óc có chút choáng váng,, trên mặt nóng quá đi! Nàng nói chuyện cảm thấy bất không kịp âm, đầu lưỡi có chút tê dại, vì thế thực buồn bực mà nói: "Chuyện gì xảy ra hả?"

Thâm Y Nhân không trả lời,, ánh mắt thực trong trẻo có thần, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vẫn không nháy mắt, thủy mâu quyền rũ vẫn mở to.

"Ha ha! Các người sẽ không uống uống sạch một vò rượu hoa đào nhỏ chứ!" Thượng Quan Vân không nhịn được bật tiếng cười khê.

"Ừ, một giọt đều không còn, thực ít, cái vò quá nhỏ, mà chỉ tìm được một vò." Sinh Đình nhỏ giọng thì thầm, một câu tiếp một câu nhắc tới liên tục, nàng cảm thấy gian phong xoay chuyển: "Căn phong sao lại xoay quanh đây? Kỳ quái a."

Thâm Y Nhân vẫn mở to mắt đứng ở chỗ đó.

"Ha ha." Thượng Quan Vân luôn luôn thần nhiên như thế lại bị bộ dáng của hai người bọn họ làm cho nở nụ cười.

Phương Tinh luôn ở bên cạnh vụng trộm nhìn chằm chằm Thượng Quan Vân, thấy mắt phượng rạng rỡ phát sáng của hần nhuộm lên nụ cười nhàn nhạt, dưới ánh đèn lại mờ hồ lộ ra một tia mỉa mai, trái tim càng đau hơn.

Chương 65-1: Buông nàng ra (1)

"Rượu hoa đào này cũng không phải uống không, các ngươi thật là, khiến người ta nói cái gì cho phải đây!" Tr ong mắt phượng hẹp dài của Thượng Quan Vân hiện lên một tia bất đắc dĩ, lắc đầu bật cười không thôi. Hắn thấy thân thể Sính Đình có chút lung lay, vội vàng ra hiệu Thính Vũ đỡ nàng ngồi lên ghế xong.

"Ai kêu lão nhân kia coi rượu như bảo bối mà giấu đi, không cho thì hẳn liền uống chứ!" Sính Đình thì thầm trong miệng, lại bị thân mình Thính Vũ dè lại, trách mắng: "Đừng nhúc nhích, ngươi thể nào thành hai người rồi, Thính Vũ, ngươi biết thuật phân thân? Ngươi học khi nào hả? Ta cũng muốn bắt chước!"

Không thể nghi ngờ, nàng uống say rồi!

Thính Vũ đầu đầy hắc tuyến, đành phải phải ăn ngay nói thật: "Thuật phân thân rất dễ, ta còn biến thành yêu quái đâu!" Nói xong liền không chút lưu tình giặt tay nàng ra, chạy nhanh đi pha trà giải rượu, như này không phải là con sâu rượu hay sao?

"A! Ngươi sẽ biến thành yêu quái gì, mau biến đổi cho ta xem." Sính Đình giữ chặt Thính Vũ không cho nàng đi, đừng bỏ ta mau biến đổi cho ta xem, Thính Vũ dờ khóc dờ cười, vội vàng chỉ Thẩm Y Nhân lừa nàng: "Tiểu thư nhìn xem, Y Nhân đang biến hình, tiểu thư đi tìm nàng đi." Quả nhiên thấy nàng đi quấy nhiễu Thẩm Y Nhân, Thính Vũ lau mồ hôi lạnh trên trán một lượt, vội vàng đi phòng bếp pha trà.

Thượng Quan Vân ngồi trên ghế dựa, một tay chống cằm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười nhàn nhạt, mắt phượng hơi xéch lên nhìn Sính Đình thật sâu. Hai má như trái đào theo kính phát, một đôi mắt như suối mùa xuân soi chiếu lòng người lạnh lẽo. Nàng vốn là vật tuyệt sắc, lúc này một cỗ hương rượu dâng lên, hai má lúm đồng tiền của nàng liền giống như cánh hoa đào, con ngươi như mặc ngọc hơi hơi nheo lại, long lanh nước tựa như muốn nhỏ lệ, làn da trắng như tuyết, mặt mày tinh xảo, môi đỏ như son, không khỏi khiến người ta tìm đập thỉnh thịch.

Phương Tinh sau khi tiến vào thì giống như người vô hình, trầm mặc không nói một lời, nàng cảm giác bản thân như là người dư thừa ở trong phòng. Rõ ràng nam nhân trước mặt là nàng biết trước, tình cảm huynh muội cũng khá sâu, nhưng hắn chỉ coi nàng như muội muội, không hề có ánh mắt thương tiếc, sủng ái mà thâm tình nhìn nàng, cho dù là liếc mắt một cái cũng thật tốt rồi! Nàng dù chết cũng có thể nhắm mắt. Nàng chậm rãi đứng dậy, đi về phía Sính Đình.

Sính Đình lôi kéo Thẩm Y Nhân, quần quít lấy nàng, bắt nàng biến thành yêu quái, nhưng là nàng rất buồn bực, Thẩm Y Nhân chỉ mở to mắt mà không nói lời nào, giống như cái đầu gỗ, cũng không biến thân. Nàng không khỏi có chút nhụt chí, đầu óc choáng váng muốn ngất. Quay người lại, lại thấy một nữ tử sâu kín nhìn nàng, sau đó không ngừng lắc lư đi đến trước mặt nàng, nàng có chút bị hù dọa, kinh ngạc nói: "Ngươi, ngươi!" Nàng không biết nàng là ai, nghĩ nghĩ, vẫn nhìn về phía Thượng Quan Vân: "Thượng Quan Vân, đây là ai nha?"

Thượng Quan Vân ung dung cười, chậm rãi đứng dậy đi đến bên người các nàng: "Sính Đình, đây là muội muội của ta, Phương Tinh, nàng ấy tới xin lỗi nàng."

"Tam tiểu thư, chuyện lần trước là ta sai rồi, xin Tam tiểu thư hãy đại nhân đại lượng, tha thứ cho ta!" Phương Tinh rất chân thành xin lỗi Sính Đình, sau đó áy náy hành lễ.

Sính Đình nâng bàn tay mềm mại xoa trán, nửa ngày mới nhớ ra, hình như là cô nương này và Tống Thái định bắt cóc nàng và Thính Vũ. Ngay sau đó nàng ngẩng đầu, muốn hỏi Phương Tinh một chút vì sao phải bắt nàng. Nhưng nàng nhìn đôi mắt của Phương Tinh lại không thể dời mắt, bên trong đôi mắt của Phương Tinh thật xinh đẹp nha!

Thượng Quan Vân thấy Sính Đình xuất thần nhìn Phương Tinh, có chút kỳ quái, không nhịn được thò tay quơ quơ trước mắt nàng, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy?"

Sính Đình xoay đầu lại nhìn hắn, cười nói: "Thượng Quan Vân, đôi mắt của muội muội ngươi thật đẹp."

"Đẹp?" Mắt phượng mị hoặc của Thượng Quan Vân nheo lại, lông mày không dấu vết khẽ giật mình, còn có người có đôi mắt xinh đẹp hơn đôi mắt của nàng sao? vậy mà lại khen ánh mắt của người khác. Về mặt của hắn tự nhiên liếc nhìn Phương Tinh một cái, thân nhiên nói: "Ừ, đúng là xinh đẹp." Ở trong mắt của hắn, không ai có thể hấp dẫn hơn nàng.

Thẩm Y Nhân vẫn không có động tĩnh cũng chậm rãi đi đến, nàng mắt cũng không nháy nhìn đôi mắt của Phương Tinh nói: "Phương Tinh, Dạ Hoa Lạc là gì của ngươi?"

Ánh mắt của Phương Tinh có chút mờ mịt, nàng không biết ai là Dạ Hoa Lạc a? Vì thế hoài nghi mà nói: "Ta không biết Dạ Hoa Lạc nha! Hắn là ai?"

"Ngươi biết! Bên trong mắt của ngươi có một bông hoa tuyết rơi, cho nên Sính Đình mới nói đôi mắt ngươi rất đẹp." Thẩm Y Nhân nói khẳng định, lúc

còn rất nhỏ nàng bị người đưa đến trước mặt một nam tử, nam tử kia gọi là Dạ Hoa Lạc,, từ đó về sau, Dạ Hoa Lạc liền tiến hành huấn luyện tàn bạo với nàng, cho nên nàng biết một số chuyện người khác không biết về Dạ Hoa Lạc. Ví như, thỉnh thoảng trong mắt hắn có cảnh giống như hoa tuyết rơi, thỉnh thoảng đôi lần không khí quanh hắn thực trầm lắng, hắn rất thích đứng dưới nền đất trong sơn động, còn có đầm nước, càng là chỗ âm u thì hắn càng thích. Rất lâu sau đến nỗi Thẩm Y Nhân cảm thấy hắn không giống như con người, nhưng lại không nói nên lời rốt cuộc hắn giống cái gì. Nhưng võ công của Dạ Hoa Lạc rất cao, cũng có trí thông minh tuyệt đỉnh, bằng không tại sao hắn còn trẻ tuổi đã tổ chức được Phiêu Hương các này cho sát thủ. Nói đến tuổi, lúc này Thẩm Y Nhân mới nhớ Dạ Hoa Lạc mười mấy năm vẫn như vậy chưa từng trưởng thành lên. Hồi nhỏ nàng thấy hắn đã hơn hai mươi tuổi, đêm hôm qua chạm mặt người kia cũng vẫn hơn hai mươi tuổi, nếu như đó là bản thân Dạ Hoa Lạc trong lời nói, vậy quả thật có thuật trú nhan a!

Thượng Quan Vân ưu nhã xoa nhẹ cái trán, thần sắc trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút thận trọng, lông mày xinh đẹp của hắn nhíu lại, nhìn về phía Thẩm Y Nhân: "Hoa Lạc Phiêu Hương?"

"Àn!" Thẩm Y Nhân gật đầu, không do dự chút nào. Mấy ngày hôm trước ở trên đường chạm mặt nam nhân kia, ngoài giọng nói và tính cách không giống Dạ Hoa Lạc ra, những chỗ khác đều rất giống.

"Hi hi, Y Nhân,, ánh mắt của hắn cũng rất xinh đẹp nha, rất nhiều hoa a." Ở một bên Sinh Đình cười hi hi, ánh mắt lại yên lặng nhìn chỗ sân bên ngoài không biết tên.

"Ài?" Thượng Quan Vân và Thẩm Y Nhân cả kinh thất sắc, nơi này là Yên Viên, do thân phận của Hiến Viên Húc, nơi này luôn bảo vệ nghiêm ngặt, người làng vắng đờng hòng đi vào được.

Hai người đồng thời song song nhảy lên, giống như hai con điều hầu từ trong phòng vút ra, bay về phía sân ngoài, liền thấy một hắc y nhân (người áo đen) cao lớn bay vút ra ngoài Yên Viên mà đi, quả thật là đến vô ảnh đi vô tung, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của hắn nữa.

Hai người liếc nhau, thân hình thon dài cao ngất của Thượng Quan Vân xoay mình, thi triển kinh công đuổi theo hướng hắc y nhân rồi đi, thật là đi như gió. Thẩm Y Nhân quay mình lại, vào trong phòng bảo vệ Sinh Đình và Thính Vũ. Thế nhưng bước chân của nàng lập tức dừng lại, biểu tình trên mặt có chút khó thể tin, bởi vì trong phòng đã không còn một bóng người. Không thấy Sinh Đình cũng không thấy Phương Tinh, trong nháy mắt lòng của nàng giống như rớt vào hầm băng, thậm chí thân thể có chút run rẩy rất nhỏ.

Nàng làm sát thủ nhiều năm như vậy, sớm đã quên tư vị sợ hãi, chuyện run rẩy lại càng trước nay chưa từng có. Có thể ở dưới mí mắt của nàng và Thượng Quan Vân mang người đi, người kia là ai? Là ai?

Thượng Quan Vân đuổi theo hắc y nhân sau một đoạn, cũng không thấy bóng dáng của hắc y nhân, bỗng nhiên giật mình suy nghĩ, đoán là chuyện xấu. Trong phút chốc hắn kiểm hãm thân mình trong nháy mắt hồ hập như sắp dừng lại, không chút do dự mà xoay người bay vút theo hướng cũ.

Thượng Quan Vân ngược gió lao về phía Yên Viên, đã trông thấy một bóng đen từ phía trước phi đến, tốc độ cực nhanh khiến hắn cảm thấy kinh hãi. Hắn tiếp một chưởng của bóng đen nọ, nhưng lại là về mặt muốn đóng băng của Thẩm Y Nhân, trong lòng hắn chấn động, thậm chí không tốt, vội vàng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra với Sinh Đình phải không?"

Về mặt Thẩm Y Nhân băng giá, lạnh lùng nói: "Uh, cả nàng và Phương Tinh đều không thấy." Sau khi nàng biết mình bị mắc lừa, liền cẩn thận tìm kiếm đầu mối, dựa vào trực giác nhạy bén nhất của sát thủ, nàng thi triển kinh công đuổi theo phương hướng này được một đoạn, lúc trước còn có thể dần cảm giác được hơi thở của Sinh Đình, đến sau loại hơi thở này càng lúc càng mờ nhạt, vậy mà bây giờ vài người các nàng giống như là hư không tiêu thất. Người này dám làm xằng làm bậy dưới mí mắt nàng, quả nhiên đã kích thích ý chí chiến đấu sục sôi ở bản thân nàng, huyết khí dâng trào, khiến nàng muốn buông thả tay chân đại khai sát giới.

Mắt phương của Thượng Quan Vân hiện lên một tia sắc bén, mặt không chút thay đổi nói: "Chia nhau ra tìm." Từ "tìm" vừa dứt khỏi miệng trong nháy mắt hắn đã đi hơn trăm mét rồi.

Thẩm Y Nhân ním môi mỏng không trả lời, mà là để khí nhún người phi lên, đi ra ngoài hướng ngược lại với Thượng Quan Vân.

"Sinh Đình, trăm ngàn lần nàng đừng có việc gì." Trên mặt Thượng Quan Vân không biểu hiện, trong lòng lại hết sức hối hận, nếu Sinh Đình lại xảy ra chuyện gì mà do Phương Tinh gây ra, vậy hắn dù có hối hận cũng không kịp. Trong đôi mắt phương sâu kín của hắn lóe ra tất cả đều là quang mang thịnh nộ, lòng nóng như lửa đốt thậm chí nhanh tìm được các nàng một chút. Đột nhiên, đôi mắt hắn tinh quang chợt lóe, trên mặt đất một mảnh vải dệt nhỏ hấp dẫn ánh mắt của hắn, đó là một mảnh gấm có hình hoa mai, hôm nay hắn đã thấy Sinh Đình mặc trên người.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65-2: Buông nàng ra (2)

Mọi thứ về Sinh Đình hắn đều đặc biệt chú ý, đều lưu ý ở trong lòng. Lúc ấy, hắn còn cảm thấy nàng mặc chất liệu y phục như vậy thật đẹp a! Ngay lập tức, hắn vươn cánh tay, ngón tay thon dài như ngọc khẽ động, vận khí dùng nội công hút mảnh vải vào trong tay, là gấm hoa mai trên người Sinh Đình! Không biết là bị nhánh cây mắc lại rơi xuống hoặc có thể nói là có nguyên nhân gì khác, trên mảnh vải bị vật gì sắc bén chém đến rối loạn. Tơ lụa lộ rõ

vết rách tung tóe, trong lòng hấn căng thẳng đồng thời cũng làm cho hi vọng của hấn nhỏ lại.

Hấn dùng lực nắm chặt mảnh vải trong tay, ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía, bốn phía như cũ chỉ có một mảnh tối đen, bóng núi cùng bóng cây lay động, khiến lòng của người nghĩ phát lạnh.

Trong một sơn động rộng lớn, cây đuốc tràn đầy trên hai bên thạch bích, làm sơn động u ám sáng bừng như ban ngày, rộng rãi thoáng mát. Một nam nhân cao lớn mặc hồng y ở trên vị trí cao nhất, hấn lười biếng nằm nghiêng ở trên ghế, bên cạnh đặt một cái tháp mỹ nhân, một tiểu mỹ nhân danh phù kì thực (danh xứng với thực) đang nằm trên tháp, bên cạnh tháp có một nữ tử và vài hắc y nhân vây quanh nghị luận về nàng.

"Nàng lớn lên thật xinh đẹp a! Thật sự rất giống tiên nữ." Mặc dù hấn khen ngợi rất đúng, nhưng giọng nói của hấn lại rất khó nghe.

"Làn da như tuyết, lại càng nõn nà, người nhìn thân thể của nàng có thật nhiều điều thần kì a." Lại đẹp nhưng cũng không có giống giọng nói của người, giống như từ trong lòng đất vọng lên.

"Tay như búp măng non, nước da trắng nõn nà, cổ trắng nõn, răng trắng sáng, trán nga mi, cười tươi đẹp, đôi mắt đẹp như sao." Van cầu người! Đùngngâm thơ, người nghe bị gây vò a!

"Hữu nữ yêu thả lệ, bùi hời tương thủy mi. Thủy mi lan đồ phương, thái chi tướng kí thủy. Hồ tề phát hạo xỉ, song nga tần thúy mi. Hồng kiếm như khai liên, tổ phụ nhược ngưng chi. Xước ước đa dật thái, khinh doanh bất tự trì." (*) Đại ca! Giọng nói này của người thô ráp ám ảnh ngâm lời thơ này, người không sợ thì nhân từ dưới lòng đất đứng dậy liều mạng cùng người hay sao?

(*) (Bài thơ miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân, ta chưa tìm được nghĩa, chỉ dịch ý chính thôi, mong mn thông cảm)

Sinh Đinh mất say lơ đãng mộng lung, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đó, cảm giác có người bên tai nàng không ngừng "vo ve vo ve", nàng rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng, một cái tát khua đi, quyết tâm phải đánh chết con muỗi quấy nhiễu giấc ngủ của người ta. "Ba!" Một thanh âm thật lớn vang lên, hình như không phải muỗi nha, là mặt người hà. Nàng gắng gượng mở mắt nhìn một chút, cứ nhiên lại nhìn thấy muội muội của Thượng Quan Vân là Phương Tinh, vì thế nàng cực kì áy náy, cố ý giải thích, nhưng con buồn ngủ mộng lung vừa ập tới, cuối cùng nàng sa vào giấc mộng ngọt ngào.

Phương Tinh bung khuôn mặt bị đánh, nghiêng răng nghiêng lợi trùng mắt với Sinh Đinh, nữ tử này ngủ mê cũng có thể đánh nàng. Trong đầu của nàng xông lên cơn giận dữ, tức khắc giơ tay lên, liền giơ tay hướng về khuôn mặt thiên kiều bá mị của Sinh Đinh, nhưng bàn tay nàng ta đánh ra lại bị người cầm thật chặt.

"Người đừng phá hỏng gương mặt của nàng." Một hắc y nhân oán giận, buông tay đang nắm chặt tay của Phương Tinh, từ trên cao xuống tà tà nhìn nàng.

Một hắc y nhân khác cũng bất mãn nhìn Phương Tinh nói: "Chuyện này chúng tôi nhận hết khó khăn, hao tổn tâm cơ, thật vất vả mới tìm đủ người, người im lặng chút đi!"

"Ta đã giúp các người tìm cách bắt nàng ra, ta, ta có thể đi được rồi chứ!"

Phương Tinh không cam lòng xoa cổ tay bị nắm đau, cũng không ngẩng đầu cẩn thận hỏi. Nàng không dám nhìn khuôn mặt của vài người này, mặc dù tám mắt này đã phục hồi như cũ, làn da không khác người bình thường gì, nàng như trước vẫn e ngại những người lòng dạ rắn rết này. Không nói mấy người này lớn lên trông thế nào, nhưng nàng tận mắt chứng kiến quá trình những người này trở mặt, lúc này phải nhìn bọn họ lần nữa, sẽ khiến nàng nhớ đến việc khủng bố xảy ra ngày hôm qua, cả người không lạnh mà run.

Trong động, mấy hắc y nhân nghe được lời nói của nàng, đều xoay đầu lại, gần như ánh mắt của mọi người đều nhìn nàng, sau đó đồng loạt ngẩng đầu nhìn nam nhân cao lớn mặc hồng y ở trên cao kia.

Nam tử mặc hồng y lười biếng nghiêng người dựa lên trên ghế, khuỷu tay chống lên ghế nâng cằm, ánh mắt vẫn nhìn khoảng trống hư vô, nửa ngày mới quay đầu, nhìn Phương Tinh, lạnh nhạt nói: "Người có thể đi được rồi, sau này có việc cũng không cần tới nơi này tìm chúng ta, rất nhanh, chúng ta cũng sẽ rời nơi này, có thể là sau vài năm hoặc vài chục năm mới trở về một lần nữa." Giọng nói của hấn lại chìm lại hoãn, dường như nói rõ ràng, lúc sau giọng nói ngày càng khó nghe, giọng điệu chậm lại hết mức.

"Ân!" Phương Tinh sao cũng được thấp giọng đồng ý một câu, lập tức xoay người, phi nhanh ra khỏi sơn động, bộ dáng kia giống như sau lưng có ác quỷ đuổi theo vậy.

"Chậm đã!" Một hắc y nhân đột nhiên lên tiếng ngăn cản, làn da của hấn thực đen, thân hình cao lớn, chớp mũi vừa cao lại nhọn, mắt nhỏ, râu thì tua tủa. Thấy nàng xem như không nghe được lời nói của hấn, lập tức chạy đến ngoài cửa động, hấn không hờn giận nói: "Phương Tinh, bây giờ người không thể đi." Giọng nói thô ráp của hấn chấn động làm lỗ tai rung lên.

Thân mình của Phương Tinh liền ngừng lại, vẻ mặt nàng ta có chút trắng bệch, khiếp sợ bất an xoay người lại, sau đó thật cẩn thận hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Một người khác râu ria đầy rậm, trẻ tuổi xích phát hắc y nhân cũng nhăn mày nói: "Người trở về, chờ chúng ta bình an rời khỏi nơi này, thì sẽ thả người về." Lời nói của hấn chiếm được sự đồng ý của những người khác.

Ngồi ở ghế trên, hồng y nam tử cũng khẽ gật đầu: "Một khi đã như vậy, người cứ ở đây giúp vị cô nương này đổi y phục, chờ sau khi ta rời đi thì người lại rời đi."

"Nhưng mà, nhưng mà..." Phương Tinh có chút lo lắng, không nhận được nói: "Các người không phải đã nói đem được sớm dùng ở trên người ta,...? Ta sợ hấn..."

"Người cũng không cần phải vội vã như thế, thanh danh thân được của tộc Dạ Xoa ta tồn tại đã lâu, tin chắc người đã nghe qua, người đã kính dâng thân thể xử nữ của người, thì ta cũng sẽ giúp người." Hồng y nam tử cao lớn vẫn rất kiên nhẫn trò chuyện với đối phương, nói chuyện cũng vô cùng hết sức mà không phải tới tâm âm trầm, bởi vì hấn là nam nhân đầu tiên được hưởng tấm thân xử nữ của Phương Tinh.

"Nhanh qua đây!" Một tên của tộc Dạ Xoa rống to giống như đánh đồng đứng lên: "Giúp tiểu mỹ nhân này cởi thân y phục." Cũng may hôm nay Sính Đình uống rượu hoa đào, ngủ rất say, chưa bị tiếng gầm rú của hấn đánh thức.

Phương Tinh bản thân từ từ đi về phía Sính Đình, trong lòng còn là vạn phần uể oải, thiếu chút nữa bỏ chạy ra ngoài, bắt quá muốn mấy người Dạ Xoa này giúp nàng, trong lòng nàng lại có điểm chờ mong, dù nàng hao tâm tổn sức mới mang được Sính Đình đến nơi này, trong lòng vẫn có chút chột dạ, sợ Thượng Quan Vân sau khi tính toán, không chịu nghe sắp xếp của nàng, đến lúc đó nàng phải nói rất nhiều lời bịa đặt để che dấu sự thật.

Một tên Dạ Xoa ghét nàng đi quá chậm, đuổi tay dài ra, không chút thương hương tiếc ngọc nào túm nàng lại, đẩy nàng một cái đến bên cạnh tháp mỹ nhân.

"A!" Phương Tinh té ngã trên nền đất, xương cốt toàn thân đều như vỡ tan. Nàng đau nhức mà kêu một tiếng, nhưng cũng không dám nhỏ rầu hừm, ngoan ngoãn đứng lên, chậm rãi đi đến bên người Sính Đình thoát đi y phục của nàng.

"Buông nàng ra!" Trong sơn động rộng lớn đột nhiên xuất hiện một tiếng hét lớn, toàn bộ sơn động đều rung lên, tất cả đều là tiếng vang vọng trở lại. Theo tiếng quát này, cũng một bóng người trắng tấp giống như chim điêu hâu lóe lên xuất hiện ở trong động, là Thượng Quan Vân mặc một thân y bào màu thiên thanh. Phương mầu hẹp dài, liềm liềm như yêu đào, sắc bén lướt qua đám người trong động một vòng, chậm rãi đi vào, tốc độ như mực buộc lên cao cao, ở sau lưng hấn nhẹ nhàng bay theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66-1: Dạ Hoa Lạc

Edit: Lê Hy

Mọi người trong động cũng nhìn về phía Thượng Quan Vân, không rõ vì sao nam tử lại tìm được nơi này.

Phương Tinh si mê nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ bất phàm này, không nhận được kêu một tiếng: "Ca!" Người tộc Dạ Xoa thấy Thượng Quan Vân như thế nào, nàng không biết, nhưng nàng lại cảm thấy trái tim của chính mình đang kích động nhảy bình bịch, nàng chưa từng nhìn thấy Thượng Quan Vân hết sức nhuệ khí như vậy. Ca ca trong mắt nàng là người lạnh nhạt, yên tĩnh, thông dong tự tại, giống như một tán tiên vậy, khiến người ta chỉ có thể ngửa mặt nhìn lên, lại vĩnh viễn không chạm đến hấn. Nhưng lúc này toàn thân Thượng Quan Vân tỏa ra một loại khí phách bề ngễ thiên hạ, chấn động khắp nơi, khiến người ta không khỏi sinh ra ý nghĩ kính sợ.

Thượng Quan Vân nhìn cũng không nhìn mấy người mang diện mạo kỳ lạ đứng trong động, ngay lập tức đi về phía Sính Đình đang nằm trên tháp mỹ nhân, bộ dạng bình thản ung dung giống như hấn mới là chủ nhân của sơn động này.

Phương Tinh thấy Thượng Quan Vân cách mình ngày càng gần, tiểu âm dục dục (dè dặt, từng li từng tí) mà kêu lên: "Ca!"

Trong mắt phương hẹp dài của Thượng Quan Vân phát ra ánh mắt sắc bén, thoáng qua khuôn mặt tròn của nàng, từ đầu đến cuối coi nàng là người xa lạ. Hấn đi đến bên tháp, thấy hai má Sính Đình đỏ bừng, im lặng ngủ, bình yên vô sự, trong lòng kéo căng mới thở dài nhẹ nhõm.

Ở trong rừng cây hấn phát hiện vài may trên người Sính Đình, liền tỉ mỉ kiểm soát chung quanh một hồi, quyết định đuổi theo một phương hướng, quả nhiên lại phát hiện một mảnh vải giấu hoa mai nhỏ, có vài mảnh có thể nói là sợi tơ, miếng vải vẫn như trước bị cái gì sắc bén chems đến thay đổi hoàn toàn. Trong lòng hấn không khỏi mừng như điên, không kịp truyền tin cho Thẩm Y Nhân, chỉ làm chút kí hiệu đơn giản trên đường, liền từ manh mối là một chút mảnh vải mà lần theo dấu vết đến tận đây.

Chưa đi đến sơn động phía trước này, hấn vắt hết óc mới tìm được cửa sơn động nho nhỏ này. Khi nhìn thấy sơn động này hấn thực kinh ngạc, bởi vì cửa động ở trên đỉnh núi. Từ sau khi đi vào cửa động chật hẹp, sơn động vẫn nghiêng nghiêng đi xuống, lúc đầu rất hẹp, càng đi sâu xuống càng rộng, càng ngày càng tối, hấn nín thở không tiếng động lần mò tiếp tục đi xuống dưới, rốt cuộc cũng thấy được ánh lửa, sau đó liền tới đáy động rộng rãi.

Hồng y nam tử thấy Thượng Quan Vân đã đi tới rồi, đi giống như chỉ nhanh một chút, không khỏi có chút kinh ngạc. Sơn động cực kì bí mật, không có người chỉ điểm căn bản là không tìm được lối vào, trong sơn động có vô số người của tộc Dạ Xoa bọn họ, thế nhưng bị đối phương coi như chỗ không người, chỉ riêng phần can đảm hơn người cũng không nhỏ này, dò xét. Vì vậy trên vẻ mặt hấn hiện lên một tia hứng thú, ý vị thâm trường nói: "Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, Thanh Diên công tử thật sự thông minh tuyệt thế, thế nhưng có thể tìm được chỗ này, đơn phương độc mã xông vào, chỉ là không biết công tử vì mục đích tốt mà đến? Hay là vì những người khác?"

“Trước mặt chân nhân không bao giờ nói láo, trước mặt Phật tổ chẳng làm sự nói dối, các ngươi đánh cướp người nào, bản công tử liền vì người đó mà đến!” Dung mạo của Thượng Quan Vân lạnh lùng nghiêm nghị trong sáng, trong mắt mang mũi nhọn bức người, nói năng mạnh mẽ.

“Ha! Khẩu khí thật ngông cuồng, cũng không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi, ngươi cho rằng nơi này là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?” Hồng y nam tử tay chống cằm cười haha nói.

Phượng Tình nghe thấy Thượng Quan Vân nói thẳng là vì Sính Đình mà đến, không nhịn được nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng, hỏa khí trong lòng tách bóc lên.

Thượng Quan Vân mỉm cười, cười ngạo nghễ không cho phép người khác khinh thường: “Bản công tử không cần biết đây là chỗ nào, đã đến đây, dù là đầm rồng hang hổ, hôm nay bản công tử vẫn muốn xông vào một lần!”

“Ba, ba!” Hai tiếng vang nhỏ, từ đường sau trong sơn động rộng rãi xuất hiện một hắc y nhân tóc đen, thân hình cao lớn, ngũ quan anh tuấn, trên mặt hắc treo nụ cười, vỗ tay khen: “Rất có đảm lược! Hào khí phách, thật ra là nói nghe con không sợ cạp, đừng khí khà gia(*)!”

Thượng Quan Vân vừa thấy người đến, trong mắt hiện lên một tia sáng rõ ràng: “Hoa Lạc Phiêu Hương, quả nhiên việc này có liên quan với ngươi! Đứng rồi, hẳn là nên gọi các hạ là Dạ Hoa Lạc chứ!” Hoa Lạc Phiêu Hương chính là hắc y nhân ở Yên Viên kia, lúc đó Sính Đình còn cười nói trong hắc có hoa.

“Gọi như thế nào cũng không sao cả, tùy ý ngươi, không ngờ ta và ngươi đúng là người quen.” Dạ Hoa Lạc cười kiêu có cũng được, không có cũng chẳng sao, dường như không thêm đề ý đến tên gọi này một chút nào.

Thượng Quan Vân lạnh nhạt liếc hắc, ung dung cười: “Không dám! Chỉ là bản công tử không nghĩ đến dĩ nhiên ngươi là người của tộc Dạ Xoa!” Lúc đầu hẳn cũng không biết bọn họ là ai, nhưng chứng kiến đến diện mạo có hình vẽ kì quái này của bọn họ, sau đó nhớ ra những hình vẽ kia có từ rất lâu, là truyền thuyết như đúng mà sai, trong lòng hẳn cũng đoán ra tám chín phần. Nhưng mà trong lòng hẳn có chút nghi hoặc bộ tộc Dạ Xoa luôn ẩn cư ở hải ngoại, tuy rằng ngẫu nhiên có đến trung nguyên cũng chỉ ở lại một chút rồi rời đi. Chẳng qua việc đời không có tuyệt đối, nghe nói tiền triều có một thương nhân đi biển gặp nạn, được người của tộc Dạ Xoa cứu, rồi thành hôn cùng một cô gái ở đó. Ở bộ tộc Dạ Xoa yên bề gia thất, sau này người kia nhớ cổ hương, liền mang vợ con rời khỏi tộc Dạ Xoa trở về quê hương.

“Ha ha! Ta là người như thế nào không quan trọng, nhưng chúng ta phải rời đi. Thanh Diên công tử, ngươi vẫn đừng vội quản những nhân sự (việc không liên quan đến mình) này, nhanh mang theo nàng ta rời đi đi!” Dạ Hoa Lạc mỉm cười nói, đưa tay chỉ Phượng Tình.

“Có rời đi hay không là chuyện của các ngươi, nhưng người mà bản công tử muốn dẫn đi, là nàng!” Lời còn chưa dứt, Thượng Quan Vân ngay lập tức phát tay áo, cuốn Sính Đình đang ngủ say trên tháp mỹ nhân vào trong lồng ngực, một tay ôm chặt, tay kia thì “bá” một tiếng mở một thanh hắc phiến (quạt màu đen). Tức khắc y bảo trên người hẳn không gió mà lay động, toàn thân giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, bộc phát sức mạnh! Chợt thân hình của hắn nhẹ nhàng tung lên, như chim đại bàng, rơi xuống im lặng không một tiếng động hơn mấy trượng.

“Muốn mang người đi, cửa cũng không có đâu! Vài hắc y nhân cũng xông lên.

“Bỏ nàng xuống, bằng không ta sẽ giết ngươi, tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.”

Thượng Quan Vân mắt diếc tai ngor với lời uy hiếp, thân hình không dừng lại, tiếp tục bay vút, mắt thấy lập tức sẽ đến cửa động để ra ngoài kia.

“Đề nàng xuống, ta sẽ tha chết cho ngươi!” Một hắc y nhân Dạ Xoa đột nhiên nhảy ra phía trước, xuất ra một chưởng mạnh mẽ đánh về phía sau lưng của Thượng Quan Vân.

“Ca! Không cần!” Phượng Tình che miệng, kinh sợ hô to.

Sau lưng Thượng Quan Vân giảo như có ánh mắt, thân thể vừa chuyển, tránh khỏi một chưởng đánh tới của hắc y nhân, hắc phiến trong tay vung lên, mang theo một cỗ kinh phong liên tiếp, công kích thẳng về phía mặt của hắc y nhân.

Hắc y nhân nhanh nhẹn lóc lên, né tránh khỏi sát chiêu của Thượng Quan Vân, “Tiểu tử tốt lắm, công phu không tệ! Nhưng chỉ bằng ngươi, muốn mang nàng đi, là không có khả năng.” Hắc y nhân cười âm trầm, giọng nói thô ráp làm da đầu người ta run lên, tiếng vọng lại không ngừng trong sơn động.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-2: Dạ Hoa Lạc (2)

Mắt phượng của Thượng Quan Vân hơi nheo lại, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, lập tức mặt không đổi một chút nào mà nói: “Các hạ lời thời dài dòng như vậy, lãng phí vô mồm, nói chuyện không có căn cứ, tại hạ thấy thực chướng mắt.”

Cây quạt trong tay nhanh như chớp lại xuất ra một chiêu, thậm chí có ánh đao sắc bén lóe lên, liền bức hắc y nhân lui lại ba bước.

Trong động, ánh mắt kinh ngạc của những người Dạ Xoa khác đều dừng ở trên người hắc y nhân (TQV), ngay cả Dạ Hoa Lạc cũng xoa cằm, âm thầm gật đầu, Thượng Quan Vân này còn trẻ chỉ dựa vào một cây hắc phiến(quạt đen) đuổi giết hắc, khi đó hắc bắt nạt đứa nhỏ năm nào, còn ăn không ít một dưới tay của hắc. Không nghĩ rằng vài năm không thấy, công phu của kẻ này tăng cao, không biết bây giờ hai người bọn họ đánh lại, không biết ai thắng ai thua đây?

Tốc độ rời đi của Thượng Quan Vân không đổi, đánh lui hắc y nhân ở phía sau, đẩy lùi hắc vào trong, nhưng sao mọi người trong động có thể để hắc cứ rời đi như vậy, trong nháy mắt thì có mấy người Dạ Xoa đánh tới bên cạnh hắc. Trong lúc nhất thời trong động, tay áo lay động trong gió, bóng người chớp động, tiếng hô hiên hách.

Phượng Tinh ở một bên giật mình mà nhìn Thượng Quan Vân chỉ dựa vào một cây quạt đen mà dốc sức chiến đấu đám người Dạ Xoa, trong lòng vừa lo lắng vừa cảm hận. Bởi vì từ đầu đến cuối hắc cũng không liếc mắt nhìn nàng một lần, cũng chưa từng buông Sinh Đình ra. Nàng âm thầm cắn răng, giống như làm ra quyết định gì đó, chậm rãi áp sát về phía mọi người đang đánh nhau.

Đôi mắt của Thượng Quan Vân tinh quang bắn ra tứ phía, không ngừng khua cây quạt trong tay, năm sáu người Dạ Xoa thế nhưng trong chớp lát vẫn không đánh lại hắc. Bỗng nhiên hắc cảm giác có bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng gãi trước ngực hắc, giọng nói nhẹ nhàng thật thà: “Thả ta xuống dưới, ta có thể giúp huynh.”

Khỏe miệng của Thượng Quan Vân hơi nhếch lên, trên môi nở một nụ cười, thoáng chốc dừng khí trên người tăng gấp bội, thế công càng lúc càng mạnh, càng lúc càng hung ác. Hắc tiện tay khua một hắc y nhân, nhẹ nhàng buông Sinh Đình xuống, sau đó nắm thật chặt một tay của nàng, gài gao mang nàng ở trên lưng, không để chương phong kiếm khí của hắc y nhân tổn thương đến nàng. Đường như hắc y nhân cũng rất có lương tâm, công kích tàn nhẫn cũng chỉ nhằm vào Thượng Quan Vân, tránh Sinh Đình, cố hết sức không tổn thương đến nàng.

Lúc này, Phượng Tinh hét chói tai một tiếng “A!”, miệng la: “Không được tổn thương đến ca ca của ta, ta liều mạng cùng các ngươi.” Nói xong liền nhún thân nhảy vào vòng chiến, đánh với một hắc y nhân. Hắc y nhân căn bản không nhìn nàng, thuận tay khua một chương đánh bay nàng, chỉ như cũ triển đấu không ngừng với Thượng Quan Vân.

Sinh Đình theo sát Thượng Quan Vân, lúc đầu nàng còn tránh né theo, sau đó nàng thấy dường như hắc y nhân cũng không muốn tổn thương đến nàng, nàng giắt lại cổ tay, ý bảo Thượng Quan Vân buông tay nàng ra, Thượng Quan Vân vẫn lời kéo nàng, bảo hộ nàng thật tốt. Nàng không khỏi có chút lo lắng, cố nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Huynh cẩn thận, ta có vòng tay đây!”

Thượng Quan Vân hơi trầm ngâm, buông lỏng tay ra, vẫn bảo hộ bên cạnh nàng. Tay của Sinh Đình vừa được tự do, lập tức bắt đầu phản kích, “Suru” một cây ngân châm bắn về phía hắc y nhân, hắc y nhân chỉ phòng bị Thượng Quan Vân, không nghĩ đến nữ tử xinh đẹp giống như thiên tiên sẽ bắn ám khí, né tránh không kịp, bị nàng bắn trúng. Hắc y nhân hơi sững sờ, thân thể liền đi về phía Sinh Đình, nhưng mà tê rần trên đùi, thân thể lập tức ngã xuống đất.

Một khi Sinh Đình đắc thủ, tinh thần lập tức phấn chấn, hăng hái bắn “suru suru” mấy châm liền. Hắc y nhân Dạ Xoa cũng không phải kẻ tầm thường, bọn họ vừa thấy có người ngã xuống liền tăng đề phòng với nàng, vậy mà vẫn có một hắc y nhân trúng chiêu. Nhưng cho dù như vậy, cũng giảm bớt tấn công của hai kẻ địch. Thượng Quan Vân cũng cảm giác thoải mái không ít, chỉ là chạy đến bên cạnh Sinh Đình, một bên che chở nàng xông ra ngoài động, một bên không ngừng triển đấu với hắc y nhân.

Chợt, “Chạy đi đâu!” Hồng y nam tử ngồi ở trên cao hai tay vỗ tay ghé, thân mình bay lên, đánh thẳng về phía trước của Thượng Quan Vân, cũng lúc đó, hai tay hắc đánh một chương về phía Sinh Đình.

Cuộc chiến có thêm sự gia nhập của hồng y nam tử lập tức có khác biệt, khí thế của hắc hung mãnh (hung dữ + mạnh mẽ), hùng hổ; vừa bắt đầu đã ra sát chiêu. Ánh mắt của Thượng Quan Vân nghiêm túc lại, chân khí toàn thân vận chuyển, toàn bộ y bào bay lên, bước một bước dài đến, che phía trước Sinh Đình, vung quạt đón địch.

Sinh Đình thứ nhất không có nội công để cường thân (thân thể khỏe mạnh), thứ hai không có chân khí để hộ thể (bảo vệ thân thể), ở giữa trận chiến của hai cao thủ, tia lửa văng khắp nơi, dần cảm thấy áp lực rất lớn. Nàng thở dốc, phi phò, mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán, ngực khó chịu sinh đau, đầu giống như bị nện mạnh. Nàng cúi thấp đầu, không còn chút sức lực nào dựa trên vách động, bàn tay nhỏ bám hết sức vào tảng đá nổi lên trên vách động, để chống đỡ thân thể đang đuối dần muốn ngã xuống, tảng đá sắc nhọn lập tức xoẹt qua lòng bàn tay mềm mại của nàng, từng giọt máu tươi trượt xuống uốn lượn trên cổ tay nàng, nhìn thấy mà ghê người, nàng đau đến nỗi cả người đều run, nhưng từ đầu đến cuối đều cắn răng không rên một tiếng.

Lúc trước Thượng Quan Vân chiến đấu quen thuộc với đám hắc y nhân Dạ Xoa này, nội lực của hồng y nam tử rất hùng hậu, chương pháp vô cùng tinh diệu, trong chớp lát hai người chiến đấu cũng khó phân cao thấp, cùng một lúc hắc còn thường xuyên đối phó đánh lui hắc y nhân, đề phòng bọn họ bắt Sinh Đình đi. Nhưng mà Thượng Quan Vân lại cảm thấy sự khác thường của Sinh Đình, nội tâm không nhìn được âm thầm lo lắng, phân tâm một chút, nhìn thấy máu đỏ tươi trên cổ tay của Sinh Đình, hắc không khỏi ngẩn người. Trong lúc cao thủ so chiêu, nào cho phép hắc phân tâm, hồng y nam tử bắt được sơ hở này của hắc, tung ra một chương lực mạnh mẽ đánh về phía ngực của hắc (TQV).

“Ba!” Thượng Quan Vân hét lớn một tiếng, chân khí xao động trong lồng ngực, thân hình thon dài liền lùi về sau hai bước. Ngay lập tức thân mình của hắc còn chưa ổn định mà thuận thế lui về phía sau, tới gần Sinh Đình, muốn kéo Sinh Đình ra khỏi vách tường đá, ôm chặt vào trong ngực che chở.

“A!” Phượng Tinh trơ mắt nhìn Thượng Quan Vân bị đánh trúng một chương của nam tử mặc hồng y, không khỏi đau đớn la lên thất thanh, cũng không

đánh cùng hắc y nhân nữa, chạy như bay tới chỗ Thượng Quan Vân.

Những hắc y nhân khác thấy thế, trong mắt lộ ra kinh hi (kinh ngạc+vui mừng), sao có thể buông tha cơ hội trời cho lúc này, lập tức cùng tấn công về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66-3: Dạ Hoa Lạc (3)

Thấy tình hình như vậy, mầy kiếm của Thượng Quan Vân nhả lại, trong mắt phượng toát ra quang mang hết sức nguy hiểm, ngay lập tức hấn ổn định xuống, chân khí toàn thân di động, mái tóc dài đen sẫm được buộc lên cao nay lại bung ra bay trong gió, trong tay, cây quạt quỷ dị xoay tròn không ngừng, phát ra tiếng chổi tai “sưu sưu”, trong nháy mắt màu đen trên mặt cây quạt trở thành quang mang sắc bén bay vút ra, chính là chiêu thức chính hấn tự nghĩ ra “Phiến táo thiên hạ” (Quạt quét cả thiên hạ).

“Là phiến táo thiên hạ, Dạ Hồng Tuyết, cẩn thận!” Dạ Hoa Lạc đứng xem một bên bỗng trầm giọng quát. Nếu Thẩm Y Nhân có ở đây, nhất định lại muốn hoài nghi thân phận thật của hấn, giọng nói thô ráp này kém quá xa với giọng nói trước kia vô cùng ôn nhuận như lời nhỏ nhẹ của tình nhân(người yêu).

Lời của hấn nói còn chưa dứt, chỉ nghe “cách cách cách...” vang không ngừng ở bên tai, đó là tiếng vũ khí sắc bén xuyên vào thịt, hồng y nhân Dạ Hồng Tuyết và ba hắc y nhân khác lần lượt trúng chiêu. Hắc y nhân không tránh kịp, bị cây quạt xẹt qua khắp nơi trên người, máu thịt lẫn lộn. Công phu của Dạ Hồng Tuyết thì cao hơn một bậc, nhanh chóng lùi thân mình lại, tránh thoát được, nhưng vẫn bị quang mang sắc bén của cây quạt lướt tới trên mặt. Ở trên khuôn mặt của hấn xuất hiện vài đường vết máu vô cùng rõ ràng, rướm ra tơ máu.

Phương Tinh và Dạ Hoa Lạc đều có chút ngẩn ngơ tại chỗ, Phương Tinh dừng thân mình không chạy về phía trước nữa. Trước kia chỉ nghe giảng hồ đồn rằng Thanh Diên công tử có tuyệt chiêu “Phiến táo thiên hạ” vô cùng uy lực, rất hiếm khi hấn dùng đến, lại không nghĩ rằng, chiêu thức mà hấn tự nghĩ ra lại lợi hại như vậy. Công phu của mấy hắc y nhân này có thể sánh ngang với cao thủ nhất lưu (hạng nhất) của võ lâm trung nguyên, vài năm gần đây Dạ Hồng Tuyết lại càng ít gặp được đối thủ, vậy mà bị một cây quạt vạch trên mặt một vết thương nho nhỏ như thế.

Dạ Hồng Tuyết dùng sức đưa tay lau mặt một chút, đôi mắt đảo qua nhìn thấy vết máu trong tay, trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Bất kể là trong bộ lạc Dạ Xoa ở hải ngoại hay là ở trung nguyên lâu như thế, còn chưa có người nào dám dấn thương nặng với hấn như vậy, ánh mắt tàn nhẫn của hấn nhìn thẳng vào Thượng Quan Vân, ngón tay bẻ răng rắc, âm u lạnh lẽo nói với mấy hắc y nhân: “Đề ta đối phó với hấn, các ngươi bắt nữ tử kia cho ta, nhanh chóng mang nàng rời khỏi chỗ này.”

“Vâng.” Đám hắc y nhân Dạ Xoa đáp lại một tiếng, đồng loạt trở nên hung thần ác sát định bắt Sính Đình.

Hai tay của Dạ Hồng Tuyết đưa về phía sau, hai thanh đoản đao liền xuất hiện trong tay của hấn. Hấn vung tay lên, một thanh đao xoay tròn chém về phía trước của Thượng Quan Vân, đồng thời uốn thân đánh về phía trước, duỗi cánh tay chém mạnh một nhát.

Sính Đình thấy ba hắc y nhân như lang như hổ đi về phía nàng, cắn chặt răng, xoay bảo thạch trên vòng, nhẹ nhàng kêu một câu: “Bé khí (nín thở).” Cùng lúc đó, một cỗ bột phấn như yên bắn ra từ trong vòng tay, bay về phía đám hắc y nhân. Trong nháy mắt chính nàng cũng nín thở luôn.

Căn bản ba hắc y nhân không sợ hãi, vẫn bước đến không đổi, chỉ vung ống tay áo làm sương mù tán đi, vẫn bắt được Sính Đình.

Mắt thấy Sính Đình sắp bị hắc y nhân bắt được, Thượng Quan Vân căng thẳng trong lòng, bất chấp đao khí lợi hại của Dạ Hồng Tuyết đang chém tới, vung quạt đánh bay một thanh đoản đao bay tới, cố hết sức hút đoản đao, thay đổi phương hướng của đoản đao, bắn về phía một hắc y nhân. Đồng thời bản thân hấn đánh về phía hai hắc y nhân còn lại, thế nhưng lại không để ý đến chiêu thức tàn nhẫn của Dạ Hồng Tuyết ở phía sau lưng.

Trong lòng Phương Tinh căng thẳng, bay nhanh đến rồi xoay người nhắt lấy hai khối đá, “bá” bắn vào hai tay đang cầm đoản đao của Dạ Hồng Tuyết.

Hắc y nhân thấy Thượng Quan Vân đánh tới, vội thu tay định bắt Sính Đình lại, bảo vệ bản thân. Mà Dạ Hồng Tuyết thấy hai khối đá bay đến, miệng hừ một tiếng: “Hừ!” Nhẹ nhàng tránh hai khối đá kia, đoản đao vẫn dễ dàng chém về phía Thượng Quan Vân, mũi nhọn của đoản đao xoẹt qua lưng của Thượng Quan Vân, sau đó rạch toang ra. (ta chém!!!)

“A! A!” Sính Đình và Phương Tinh không nén nổi kêu lên thất thanh.

Thượng Quan Vân lại có vẻ rất tự nhiên, không nhìn về phía sau lưng, chỉ ôm Sính Đình trong ngực bằng hai tay đã mơ hồ toàn là máu, không ngừng vung chiếc quạt đen bảo hộ nàng kín đáo không một kẽ hở. Máu trên tay của Sính Đình dường như kích thích sự tàn bạo trong cơ thể hấn, chiêu nào chiêu nấy chiếc quạt đều mang sát khí sắc bén.

Dạ Hoa Lạc vốn vẫn đứng ở một bên khoanh tay chậm rãi đi lên ghế trên, vừa ngồi trên ghế xong, hai chân hơi dùng sức, chỉ nghe thấy một trận thanh âm âm vang lên, đột nhiên dưới chân Sính Đình và Thượng Quan Vân xuất hiện một lỗ đen, Sính Đình “a” một tiếng, không chút đề phòng và Thượng Quan Vân lập tức rơi xuống. Lửa sém lông mày (vô cùng cấp bách), Thượng Quan Vân ôm lấy nàng vừa định đề khí nhảy ra, phóng lên thì bị Dạ Hoa

Lạc và Dạ Hồng Tuyết hai người cùng tấn công về phía hấn. Không để hấn thờ dốc một chút, hấn phải ra sức đánh tan chiêu thức của hai kẻ kia, thân thể mình và Sinh Đình lại rơi nhanh hơn xuống hố đen không biết tên.

Phương Tình khản trương, không khỏi có chút tức giận liếc nhìn Dạ Hồng Tuyết và Dạ Hoa Lạc. Dạ Hồng Tuyết trông thấy ánh mắt tức giận của Phương Tình, liền u ám trầm giọng: “Ta đã dùng được với hấn, ngươi còn không theo xuống hạ.” Thượng Quan Vân làm tổn thương khuôn mặt của hấn, hấn có chút thẹn quá thành giận, liền bơi được lên lưỡi đao, chém sau lưng của Thượng Quan Vân.

Phương Tình ngẩn ra, thực không ngờ buông tha cơ hội lần này, dặm chân, cũng rơi xuống cái lỗ đen kia, “A!” Mặc dù trong lòng nàng có sự chuẩn bị nhưng vẫn hơi sợ kêu một tiếng.

Đội Phương Tình ngã xuống: “Chi chi sát sát” Trên mặt đất lỗ đen chậm rãi khép lại.

Đúng lúc này, một bóng dáng mang theo khí thế mạnh mẽ tấn công về phía Dạ Hồng Tuyết và Dạ Hoa Lạc, thanh bảo kiếm trong tay sắc bén sáng lóa, chính là Thẩm Y Nhân, nàng lo lắng hô to nơi Thượng Quan Vân và Sinh Đình rơi xuống: “Sinh Đình, Thượng Quan Vân!”

Thượng Quan Vân và Sinh Đình đều vui lên, Y Nhân đến rồi! Ngay lập tức, hai người cảm thấy có tia hi vọng, thậm chí đối với việc rơi xuống đây, đến cùng là sống hay là chết cũng không để ý quá. Thượng Quan Vân thu cây quạt về, ôm chặt Sinh Đình, không ngừng gắng sức đánh chưởng về phía mặt đất ở phía dưới, nghe được từng đợt tiếng vang “bang bang”, cuối cùng cũng sắp đến. Hấn là người luyện võ, trong bóng tối, mắt vẫn có thể nhìn thấy mọi vật, nhưng Sinh Đình thì mờ to mắt vẫn không nhìn thấy cái gì, ở trong động cái gì cũng không nhìn thấy, giờ bàn tay không thấy được nắm ngón tay.

Chỉ một lúc, hai người đã rơi xuống đáy, Thượng Quan Vân chân chạm đất trước, thấy không nguy hiểm gì, mới từ từ thả Sinh Đình xuống, cũng an ủi, ôn nhu với nàng: “Đừng sợ, ta sẽ không bỏ nàng lại, Y Nhân cũng sẽ đến mà.”

“Ân!” Sinh Đình gật đầu, sợ hấn ở trong bóng tối không nhìn được, vội vàng đáp lại một tiếng nho nhỏ. Nàng cũng không dám cậy mạnh, trong động tối đen này, nàng không khác gì một người mù, luôn lo lắng có thứ đáng sợ nào đó dưới chân tấn công đến, nàng cố nắm chặt Thượng Quan Vân không dám thả lỏng, thân thể cũng hơi run rẩy.

Bỗng chốc, Thượng Quan Vân khẽ cười ngầm từ một nơi bí mật gần đó, dưới tay hơi dùng sức, để nàng dựa vào bản thân. Thậm chí, hấn có chút cảm tạ Dạ Hoa Lạc, nếu không làm sao hấn có thể ở gần nàng như thế, gần đến nỗi ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên mái tóc của nàng và hương thơm mê người trên người nàng, thân mình mềm mại như không xương của nàng dựa vào hấn, khiến hấn quên mất bản thân đang ở chỗ nguy hiểm, không ngừng được tâm viên ý mã (ý chỉ sự thất thường), suy nghĩ vẫn vơ.

“A! Phanh!” Một tiếng, Phương Tình không có nội lực thâm hậu như Thượng Quan Vân, quơ quào tay chân, rơi xuống đáy động không nén nổi rên rỉ đau nhức.

“Hừ!” Thượng Quan Vân lạnh lùng mà khẽ hừ, kê tai nàng (SĐ) nhỏ giọng nói: “Mặc kệ nàng ta, đến đây, để ta nhìn tay của nàng xem!” Hấn cực kì thích nhỏ giọng nói chuyện thân mật với nàng, hai người chia sẻ bí mật nhỏ với nhau, nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì thật tốt!

Hơi thở nóng bỏng của hấn phả ra bên tai của nàng, mặt Sinh Đình hơi nóng lên. “Không có việc gì! Chỉ là một vết thương nhỏ.” Hai bàn tay của Sinh Đình theo bản năng nắm lại, không dám để hấn nhìn thấy. Nhưng miệng vết thương trong lòng bàn tay sẽ toát ra từng trận sưng tấy đau nóng, nắm tay cũng không được, vẫn rất đau.

“Ngoan nào, ta thoa một chút được lên miệng vết thương của nàng, chảy máu nhiều như vậy còn nói là vết thương nhỏ, nàng muốn tay bị hỏng mất hả!” Thượng Quan Vân đau lòng không dứt, nói khẽ, hấn tình nguyện vết thương này ở trên người mình, thấy máu trên tay của Sinh Đình thì đầu hấn có chút mông muội, trái tim ngoài đau ra vẫn là đau!

Sau khi rơi xuống động, Phương Tình vẫn luôn tìm kiếm Thượng Quan Vân, lúc này trong tai nghe thấy lời nói của hai người, nàng vội vàng kêu: “Ca, Tam tiểu thư, các người ở đâu hả?”

Không ai đáp lại nàng, trong động chỉ có chút tiếng vang lại. Nàng không từ bỏ ý định, khóc lóc: “Ca, mọi người biết huynh trách mọi người, các người hiểu làm mọi người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Bản thể tử hơn nữa thì thế nào?

Edit:Lệ Hy

Sinh Đình nghe thấy nàng khóc lóc vô cùng thâm, như phụ mẫu mất, vừa định mở miệng, lập tức bị Thượng Quan Vân thò tay bịt miệng lại. “Suýt, đừng để ý đến nàng!”

Sinh Đình cảm giác bàn tay to ấm áp mà dày rộng ở trên mặt, một cổ hơi thở nam tính dễ chịu dập dờn bên người nàng, trong lòng hoảng hốt, khuôn mặt

nhỏ nhắn nhảy mất liền đồ. Nàng vội vàng vươn bàn tay mềm mại kéo tay hắn xuống, trong lòng lại thấy thật tốt, may mắn là đang ở trong sơn động tối om, hắn không thấy nàng đỏ mặt.

Thượng Quan Vân không phản kháng, yên lặng buông tay. Hắn không kiềm chế được cầm bàn tay đang nóng lên, muốn giữ lại cảm giác trơn mềm trong lòng bàn tay kia, trong lòng có chút mất mát. Mỗi người đều có tâm sự riêng, không gian lại im lặng.

“Ca ca, Tam tiểu thư, ngô, chân của ta bị thương, đau quá a, các nghe nghe ta giải thích đi!” Phương Tinh khóc lóc kể lể, vẫn bắt khuất như cũ mà khóc: “Ta cũng bị bọn họ cùng bắt tới đây, ta cũng không nhận ra bọn họ mà! Các người oan uổng ta.”

Sính Đình không ngờ trong lúc đó hai người lúng túng, liền nhẹ giọng nói với Thượng Quan Vân: “Muội muội của người khóc thương tâm thật đấy!” Nàng bị Phương Tinh và hắc y nhân bắt được khi đã ngà ngà say, giống như là uống rượu nhưng trong đầu của nàng thanh tỉnh hiểu rõ, trong lòng cũng không quá sợ hãi, nàng luôn tự nói với bản thân không ngừng, phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Kinh hoàng và sợ hãi đều là chuyện vô ích.

Không biết là vì uống rượu hoa đào, do rượu có thể làm lớn mắt, nên loại chuyện bất cớ này thành trước lạ sau quen, lòng vòng... Hừ! Hừ! Nàng thừa dịp Phương Tinh và hắc y nhân không chú ý đến nàng, rút một cây trầm đặc biệt trên đầu cây y phục, dọc theo đường đi đều để lại manh mối. Cây trầm kia là do Thẩm Y Nhân đặc biệt chế tạo vì nàng, có thể bẻ thành hai đoạn, một đầu của cây trầm được mài thành một lưỡi dao sắc bén độc đáo. Trong lòng nàng tức giận Phương Tinh, lúc giả vờ ngủ còn đánh một bạt tai cho Phương Tinh, trong lúc đó cũng nghe đến cuộc đối thoại của Phương Tinh và mấy người có diện mạo kỳ lạ kia, biết rõ nàng ta là người không biết hồi cải.

“Mối là lạ! Y Nhân đã nói nàng có quan hệ với Dạ Hoa Lạc.” Khi tiến vào trong động, đúng lúc Thượng Quan Vân nhìn thấy Phương Tinh muốn cởi y phục của Sính Đình. Hơn nữa Sính Đình không sớm không muộn xảy ra chuyện, mà Phương Tinh lại khẳng khái theo ý mình đi nhận lỗi thì gặp chuyện không may. Tất cả những chuyện này đã sớm khiến hắn hiểu rõ việc này nhất định không thoát khỏi quan hệ với Phương Tinh, trong lòng không nhận được thất vọng về Phương Tinh.

“Lẽ nào nàng thực sự có nỗi khổ tâm?” Sính Đình cố vênh lỗ tai nghe Phương Tinh khóc sụt sùi, không ngừng nói bọn họ hiểu lầm nàng, không khỏi thán than. Nàng là người bị tổn hại lớn nhất còn không gào khóc với mọi người, nàng ta là người xấu đi hại người lại còn lẽ thẳng khí hùng khóc lóc.

Thượng Quan Vân cũng không trả lời nàng, chỉ kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua, nói: “Đội lát nữa chúng ta cẩn thận tìm xem nơi này có lối nào có thể đi ra ngoài hay không, trước tiên ta giúp nàng băng bó tay một chút.” Nói xong, coi nhẹ sự giả dối của nàng, xé vạt áo trong sạch sẽ lấy hai miếng, giúp nàng quấn hai bàn tay nhỏ bé lại. Hắn cũng không muốn về sau bàn tay nhỏ nhắn, đẹp đẽ trắng như tuyết, giống như búp măng của nàng có vết sẹo xấu xí.

“Ca, chân muội đau quá, huynh giúp muội nhìn xem có được không?” Dường như Phương Tinh cũng biết phương hướng của bọn họ, chậm rãi đi về phía bọn họ. Trong lòng nàng ta thực sốt ruột, bởi vì nam tử mặc hồng y kia nói đã hạ được với Thượng Quan Vân, nàng phải tìm mọi cách để đến bên cạnh hắn mới được. Trong đầu nàng ta nhanh chóng xoay chuyển: làm thế nào mới có thể làm cho hai người kia tin tưởng mình, sau đó đến bên cạnh bọn họ, làm cho Sính Đình rời đi...

Sính Đình và Thượng Quan Vân đều mặc kệ Phương Tinh, bản thân bắt đầu lần mò ở xung quanh vách động, xem có thể lối được lối ra rồi khỏi nơi này hay không.

“Tam tiểu thư, chân của ta như bị chặt đứt vậy, ôi đau quá!” Vô nghệ của Phương Tinh bình thường, tất nhiên là không thể vừa luyện tập là có thể nhìn thấy mọi vật trong bóng tối, chỉ dựa vào bản năng đến gần bọn họ.

Sính Đình cũng không nhìn thấy gì nhưng Thượng Quan Vân lại thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng), vì vậy hắn liền lôi kéo Sính Đình tìm cửa ra ở trong động, thuận tiện khiến bọn họ cách xa Phương Tinh một chút.

“A!” Đột nhiên Phương Tinh phát ra tiếng kêu thảm thiết, thê lương, sau đó thì không có tiếng động.

Sính Đình bị tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ của nàng ta làm cho da đầu run lên, đợi hồi lâu muốn nghe xem chuyện gì xảy ra sau khi nàng kêu thảm thiết, nhưng Phương Tinh vẫn không có nói gì sau. Nàng có chút không xác định nói: “Nàng ta làm sao vậy?” Tại sao vẫn luôn không kêu tiếng nào, chẳng lẽ trong động này có yêu quái gì ăn thịt người, Phương Tinh bị quái vật ăn? Chính suy nghĩ của nàng dọa chính mình, cảm thấy phía sau gáy phát lạnh, lông tơ toàn thân dựng thẳng.

“Đừng sợ! Nàng ta đã bất tỉnh!” Thượng Quan Vân cau mày nhìn Phương Tinh, an ủi nàng. Lập tức lấy ra hộp quẹt, đốt lửa, thoáng chốc trong động có ánh sáng, hoàn cảnh bốn phía rõ ràng hơn một chút.

“Ừa, người có hộp quẹt hả? Vì sao người không châm lên sớm chứ?” Sính Đình sáng giọng, rất nhiều đồ của nàng đều ở trên người Thính Vũ, đúng lúc hộp quẹt không có trên người nàng.

“Quên mất!” Khóe môi Thượng Quan Vân âm thầm cong lên, mỉm cười trả lời nàng, sau đó đứng lên cẩn thận quan sát hắc động đưa tay không thấy được năm ngón này, ánh lửa yếu ớt chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bộ dạng đại khái của hắc động.

Sính Đình không nhận được liếc ngang hắn, cũng quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh xung quanh.

Thượng Quan Vân nhìn đại khái, hộp quẹt cũng vừa tắt, hóa ra sơn động này cũng là một hang động tự nhiên, chẳng qua bốn phía đều là vách động, nhất thời cũng nhìn không ra có lối ra hay không. Nhưng Phương Tinh còn té xỉu trong động, nàng ta lại mưu ma chước quỷ, quen giả bộ đáng thương khiến nhiều người đồng tình. Thượng Quan Vân không dám lơ là, nắm tay Sính Đình dẫn nàng đi bên cạnh, chậm rãi dùng tay mò nắm vách động, thỉnh thoảng dùng cây quạt gõ một cái.

Sính Đình biết thời điểm này không phải nói thêm nữa, không được nói nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, khéo léo theo sát bên người Thượng Quan Vân, hai người đều hết sức chăm chú tìm lối ra. Bọn họ cũng không muốn ngây ngốc thêm một khắc nào tại cái chỗ bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm tính mạng này.

Trong không gian chùng mực này, Thượng Quan Vân chỉ cảm thấy mùi hương trên người Sính Đình càng ngày càng thơm thuần, càng ngày càng mê người, làn da dưới tay càng phát ra mềm mại. Nhất thời một cổ khô nóng ở nơi nào đó nhanh chóng bốc lên toàn thân thể, cảm giác toàn thân dường như cũng bị thiêu đốt, đột nhiên hắn rất muốn càn rỡ mà kéo Sính Đình vào trong lồng ngực, hôn lên đôi môi của nàng, vuốt ve triền miên. Hắn thở gấp hơn một chút, theo bản năng cánh tay buộc chặt mà nhẹ nhàng, không kiềm chế được mà ôm chặt thân hình yếu kiều, tron mềm của nàng, là một nam tử bình thường, hắn lập tức cảm giác thân thể của mình đã nổi lên phản ứng.

“Ân?” Thân thể mềm mại của Sính Đình bị cánh tay của hắn đè nén có chút đau, hơi kinh ngạc, không khỏi có chút nghi hoặc mà khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Thượng Quan Vân bị tiếng hừ nhẹ của Sính Đình làm cho bình tĩnh, hắn ổn định tinh thần, muốn áp chế cổ tà hỏa bất ngờ xảy ra trong lòng, nhưng hoàn toàn ngược lại, cổ tà hỏa kia càng đốt càng mãnh liệt, thân thể thơm ngát mềm mại của người con gái trong tay càng không ngừng kích thích dục vọng nguyên thủy trong thân thể hắn, dục vọng mãnh liệt muốn chiếm lấy nàng khiến cho sự kháng cự của hắn trở nên lực bất tòng tâm.

Đôi mắt đen tối của hắn nhìn nàng chăm chăm, không nhúc nhích. Dần dần, hô hấp của hắn ngày càng ngắn ngủi, thân thể cũng ngày càng nóng hổi, hai tay siết chặt vòng eo lại càng chặt hơn vài phần.

“Ngươi, ngươi làm sao vậy? Buông ta ra.” Sính Đình cảm giác cách tay cứng như sắt của hắn càng ôm càng chặt, hô hấp nóng rực của hắn phun trên mặt, trên cổ của nàng, tê dại, nàng không khỏi mặt đỏ tai hồng. Giữa khoảng cách của hai người quá gần, nàng không thể không ngẩng đầu, mới có thể tránh được mặt của hắn, lòng dạ nàng rối bời mà cực lực giãy dụa, tiếc rằng nam nhân này là tường đồng vách sắt, đây thế nào cũng bất động, nàng ngược lại thở gấp, cả người vô lực, chỉ có thể yếu ớt dựa vào thân hình cao ngất của hắn.

Sự giãy dụa của nàng ngược lại làm cho hai thân thể gần sát càng ma sát ra nhiều lửa nóng, khiến Thượng Quan Vân sinh ra cảm giác khác thường, hắn thở hổn hển, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc toàn là mồ hôi, cả người bị lửa dục thiêu đốt mất lý trí. Thân thể của hắn trực tiếp kề sát lên người của nàng, mùi hương thơm ngát mê người trên người nàng lượn lờ quanh chóp mũi của hắn, thân thể mềm mại không xương kia, thậm chí hai ngọn núi trước ngực cũng gắt gao đè ép trong lồng ngực của hắn, khiến hắn đồng thời vừa thống khổ lại vừa sung sướng hưng phấn.

“Sính Đình!” Giọng nói trầm khàn, từ tình của hắn, mang theo khàn khàn của lửa dục, nghe thấy quả thực làm cho chân người ta như nhũn ra. Cùng lúc đó, đôi môi của hắn che lên đôi môi đỏ mọng mà hắn mong muốn từ lâu, bàn tay to theo bản năng đặt lên trên ngực của nàng.

Hơi thở nam tính dày đặc ùn ùn kéo tới tạo thành cái lồng phủ xuống, trên ngực là bàn tay to mà hữu lực của hắn, Sính Đình sợ hãi, đầu gắng sức ngửa về phía sau tránh hắn, liều mạng lắc đầu để tránh né nụ hôn của hắn, không ngừng giãy dụa nói: “Không cần! Thượng Quan Vân ngươi làm sao vậy?”

“Sính Đình! Sính Đình!” Thượng Quan Vân không trả lời, chỉ khe khẽ gọi tên nàng, hai cánh tay rắn chắc càng dùng sức, chế trụ thiên hạ đang không ngừng giãy dụa kia, thân hình cường tráng ngăn chặn thân thể đang lộn xộn của nàng, trong giọng nói trầm thấp kim nén thống khổ.

Bàn tay thon dài của hắn chế trụ cái gáy của nàng, để nàng kê sát vào thân thể của hắn, trong nháy mắt cúi đầu che đôi môi của nàng lại, bàn tay bắt đầu tùy ý vỗ về chơi đùa nàng, tại giây phút sắc dục rực cháy này, dường như Thượng Quan Vân đã bị lạc mình.

Nằm trên mặt đất giả bộ té xỉu nửa ngày, lại không có ai để ý đến, Phương Tinh có cảm giác không thích hợp, tuy rằng nàng nhìn không rõ lắm nhưng hiện tại trong lỗ tai tràn ngập âm thanh “chặc chặc” kì quái, giống như một người đang ngậm nút đồ ăn ngon nào đó, dùng miệng tinh tế nhấm nháp, lại thủy chung không nở nuốt vào bụng, còn nghe được tiếng thô dốc ồ ồ của Thượng Quan Vân cũng tiếng rên rỉ khe khẽ, thanh âm kia vừa thống khổ vô cùng sốt ruột rồi lại như vui thích thư sướng. Có tiếng vải lụa ma sát “xoạt xoạt” rung động, có tiếng Sính Đình không ngừng kêu nhỏ “Không cần!”, thỉnh thoảng lại là “Thượng Quan Vân, ngươi dừng lại đi!” Bất quá rất nhiều lúc chỉ nghe tiếng kêu buồn bực giống như nàng đang rên rỉ lại giống như ngâm nga, dường như miệng của nàng bị cái gì bịt lại vậy.

Thoáng chốc Phương Tinh đã tỉnh hồn lại, tức giận trong lòng không thể ngăn chặn mà tràn ra mãnh liệt, chưa ăn qua thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy chứ! Đối với đôi nam nữ làm trò trước mặt nàng, không quan tâm nàng mà đi thân thiết, thực coi nàng là là người chết sao! Cho dù Thượng Quan Vân muốn vui vẻ cùng nữ nhân, thì chỉ có thể cùng nàng làm mà không phải là con hồ ly tinh quyến rũ hồn phách người ta kia! Trong bóng tối, ánh mắt của nàng(PT) rõ ràng lóe ra lửa giận và oán hận, trên mặt mơ hồ lộ ra sát ý, nàng một bên vênh tai nghe giọng nói của hai người, chậm rãi đi qua phương hướng hai người đang đè lên nhau

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 67-2: Thêm bản thể tử nữa thì thế nào? (2)

Edit: Lệ Hy

Lại nói Thẩm Y Nhân trơ mắt nhìn Sính Đình và Thượng Quan Vân rơi xuống son động, nhìn cửa động khép lại. Nàng lại không kịp cứu bọn họ, tình

thần không khỏi rạn nứt, trên mặt rõ ràng là thần sắc hoảng sợ. Trong nháy mắt nàng tức giận đùng đùng, cả người kéo căng, chân khí trong toàn thân bạo động, y phục màu trắng và mái tóc đen dài bay cuộn loạn theo luồng khí tăng vọt, nhuyễn kiếm trong tay cũng không thừa nhận nổi phát ra tiếng âm ỉ.

Ánh mắt của nàng hơi đỏ sẫm, từng đợt khí tức tàn ác xông lên trong lồng ngực. Trong mắt bắn ra lửa giận đủ để thiêu hủy tất cả, dung nhan điên đảo chứng sinh bị lửa giận hừng hực ánh lên giống như một nữ thần báo thù, băng lãnh, cao quý, khiến cho người ta không dám nhìn gần. Nàng lạnh lùng liếc những người trong động, môi mông khê mở, giọng nói rít qua kẽ răng: “Chịu chết đi!”

Trong động, mấy người Dạ Xoa nhất thời đều nhìn đến ngay người, mở miệng nói: “Nữ tử này cũng rất xinh đẹp nha, không biết có tác dụng hay không nga!”

“Dù vô dụng cũng mang về, lại là một tiên nữ hiếm thấy nga!”

“Y Nhân!” Đột nhiên Dạ Hoa Lạc dừng lại thân mình, hơi nhíu mày lại nhìn nàng, chậm rãi nói: “Y Nhân! Ta không muốn đối địch với nàng, nàng hủy đi tâm huyết mà ta xây dựng nhiều năm, ta cũng không trách tội nàng. Nếu như nàng nguyện ý đi theo ta, liền cùng ta rời xa nơi này đi!” Hắn tổ chức Phiêu Hương Các nhiều năm, lại bị Thẩm Y Nhân - đệ nhất sát thủ Phiêu Hương Các một tay phá hủy, có tính là điển hình “lấy tang đá đập vào chân mình” tốt nhất không!

“Hừ, Dạ Hoa Lạc, ngươi nằm mơ xuân thu đại mộng của ngươi đi! Thương thế của ngươi hại bằng hữu và thân nhân của ta, ta nhất định phải khiến ngươi nợ máu trả bằng máu!” Trong đôi mắt của Thẩm Y Nhân lóe ra ánh nước, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng cẩn thận tìm kiếm xung quanh không thấy tăm hơi Sính Đình, liền xoay người trở lại chỗ cũ nơi mà hơi thở của Sính Đình biến mất, lại phát hiện tín hiệu mà Thượng Quan Vân lưu lại. Trong chớp lát, nàng liền không ngừng nghỉ đuổi tới nơi này, ai ngờ vẫn là đến chậm một bước.

Dạ Hồng Tuyết tay xoa cằm, quan sát nữ tử mỹ mạo vô cùng tươi đẹp trước mắt từ trên xuống dưới, không nhịn được tán thưởng nói: “Ca, đồ đệ của huynh thật xinh đẹp, thân thủ cũng tốt, để nàng gả cho ta đi!”

“Phi!” Thẩm Y Nhân nhỏ cho hắn một bãi nước bọt không thể nghi ngờ, giọng điệu xem thường, khinh miệt mà nhìn bọn họ: “Ai là đồ đệ của hắn? Gả cho ngươi? Dựa vào ngươi cũng xứng sao!” Nói xong, nàng cũng không thèm nhìn khuôn mặt của Dạ Hồng Tuyết kia nháy mắt trở nên tái mét, cười như không cười với Dạ Hoa Lạc nói: “Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, quả nhiên là hai huynh đệ tộc Dạ Xoa, hừ! Một ta trước kia còn nghĩ rằng ngươi mắc phải bệnh lạ!

“Thẩm Y Nhân! Vừa phải thôi!” Dạ Hoa Lạc lớn tiếng quát, sắc mặt vô cùng khó coi. Thật ra dung mạo của hắn giống người trung nguyên hơn, tóc đen mắt đen, chỉ có một chút đường nét là giống với diện mạo đặc trưng của tộc Dạ Xoa. Ngay cả tướng mạo của đệ đệ Dạ Hồng Tuyết cũng không có... chỗ nào tương tự với hắn, cho nên hắn vẫn sống ở trung nguyên, cũng một mình lập ra Phiêu Hương Các. Kì thực hắn không thể tin được thủ hạ ngày xưa của chính mình sẽ khinh bỉ hắn như vậy. Nhưng hắn biết tính tình của Thẩm Y Nhân, nếu nàng thế muốn giết người nào, sẽ nhất định không chết không ngừng cùng người kia. Hiện tại, bọn họ thật vất vả mới tìm đủ số lượng nữ tử cần, muốn gấp rút rời đi nơi này, không nghĩ tới thời điểm quan trọng lại trì hoãn (kéo dài) quá nhiều thời gian.

“Thì thế nào?” Thẩm Y Nhân khẽ nâng cằm nhìn thẳng hắn, nhưng không buông tha đã kích hắn: “Không phải ngươi thích đứng ngăn người ở trong động hay sao? Không phải ngươi thích âm u sao? Chẳng lẽ ngươi không thường không khí trầm lắng hay sao?” Trong lòng nàng hiện tại tràn ngập lửa giận, còn cần lưu lại một phần thể diện cho hắn làm gì, chỉ hận không thể rút gân, lột da hắn.

“Nàng!” Dạ Hoa Lạc nhanh chóng bị nàng làm cho tức giận mờ mắt, trên khuôn mặt anh tuần run rẩy một hồi, đột nhiên trong mắt xuất hiện cảnh giống như hoa tươi đỏ chói rơi xuống, hắn cực kỳ phẫn nộ quát: “Tốt! Lấy binh khí, bắt lấy nàng cho ta, ta thật muốn xem nàng có ba đầu sáu tay có phải hay không.”

Dạ Hồng Tuyết và mấy người Dạ Xoa kia lập tức hưng phấn lên, đều lấy vũ khí ra, liền tiến lên muốn vây quanh Thẩm Y Nhân.

"Hừ! Thật hợp ý ta!" Thẩm Y Nhân ngao ngễ nói xong, sau đó nhẹ nhàng thổi một cái, thổi bay tóc mái trên mặt, ngón tay nhỏ bé tự nhiên bắn ra kiếm phong, nhuyễn kiếm trong tay nàng vang lên ong ong, nàng sáng khoái nói: «Hôm nay một người trong các ngươi cũng đừng hòng chạy, lão nương phải diệt toàn bộ các ngươi! "

Dạ Hồng Tuyết nghe nàng nói nhẹ nhàng băng quơ, giống như những người bọn họ là củ cải với rau cải trắng vậy, dường như mấy kiếm của nàng là thừa phục được, hắn giống như là nghe được thiên đại chuyện cười, ngửa mặt lên trời cười ha ha: «Ha ha! Tiểu nương tử không chỉ lớn lên xinh đẹp, khẩu khí cũng không nhỏ, không biết chúng ta vượt qua dưới tình hình đặc biệt lúc ấy thế nào? Mấy đại cao thủ trong tộc của ta lập tức sẽ bị ngươi giết sao? " Sau khi hắn nói xong lại là một trận cười to: " Ha ha... "

"Oanh! " Song một tiếng vang thật lớn ở trong sơn động rộng rãi vang lên, tiếng cười của Dạ Hồng Tuyết đột nhiên ngừng lại, thân mình vững chắc nhảy lên, vội vàng tránh né. Bỗng nhiên hòn đá dưới chân hắn bị một chưởng phong mạnh mẽ đánh nát, lõm thành một cái hố lớn, đá vụn xung quanh phun ra trên mặt đất, mọi người đều bị bắn tránh không kịp, oa oa kêu gào.

Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lùng từ cửa động vang lên: " Vậy thêm bản thể từ nữa thì sao? " Theo giọng nói này, một bóng người màu thiên thanh nhẹ nhàng phi không từ cửa động mà đến, lời còn chưa dứt, hắn đã bay qua đỉnh đầu của mọi người, chấp tay đứng đó, ngồi lên ghế dựa cao nhất phía trên, tư thế ung dung đẹp để lại vô cùng tự nhiên.

Hắn từ trên cao nhìn xuống mọi người ở trong động, trên bóng dáng cao ngất, ngao ngễ tản ra một cỗ hơi thở bá đạo, cuồng dã. Trong đôi mắt sâu càng thêm sâu tràn đầy nguy hiểm hiện lên hàn quang lạnh như băng, khuôn mặt tuần tú giống như lấy đỉnh tuyết trắng trên núi cao, cao quý và băng lãnh hơn.

"Hiên Viên Húc! "Thâm Y Nhân mỗi móng cong lên cười nhạt, hần đến đây cũng tốt, càng giúp đỡ, nàng sẽ càng thoải mái mà giết, càng giết đám người kia tan tác tả tơi.

"Hiên Viên Húc? "Dạ Hoa Lạc có chút kinh ngạc nhìn hần, lần này trong số những nữ tử cần bắt có Sính Đình, bọn họ cũng không dám chống lại trực tiếp với hoàng tộc Hiên Viên. Trước đó sớm đã điều tra rõ ràng, nhắm đúng lúc Hiên Viên Húc không có ở Yến Viên mới dám ra tay, cũng phải không ít cao thủ ra để ngăn cản hần, ý muốn kéo dài thời gian thuận tiện để bọn họ rời đi, ai ngờ vẫn bị hần tìm thấy nhanh như vậy. Cao thủ bọn họ phải ra cũng không phải dạng bình thường, nhưng lại không có một người có thể trở về báo tin, khỏi cần nghĩ thì cũng biết kết cục thế nào.

Dạ Hồng Tuyết và vài người Dạ Xoa khác cũng âm thầm cắn răng, từ một chương biểu lộ vừa rồi của hần, bọn họ đều có thể nhìn ra người kia là một kinh địch (kẻ địch mạnh).

"Dạ Hoa Lạc! Nữ tử mà các ngươi bắt tới ở đâu? "Hiên Viên Húc mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt hỏi, dường như đã sớm biết thân phận của hần. Hần và Đồng Thông bãi phòng vị tiền bối võ lâm kia xong, vốn định rời đi lúc đó, ai ngờ vị tiền bối kia tán gẫu chưa hết với sư phụ, chuyện xưa trước kia nói mấy lần, vừa khóc vừa cười. Hần đợi rồi chờ, một lát lại một lát nữa, cuối cùng trong lòng vẫn là bận tâm và nhưng nhớ Sính Đình, tìm một cái lý do rồi rời đi trước. Trên đường quay về Yến Viên thì gặp phải mai phục của hắc y nhân. Thân thủ của những tên hắc y nhân đều là hạng nhất, ra tay cũng tàn nhẫn cay độc, võ công cũng không giống như của trung nguyên, nhưng thật ra có chút giống một môn phái của Tây Vực. Lúc ấy trong lòng hần căng thẳng, thăm nghĩ không tốt, lệnh Tiêu Nam gọi Viêm Vệ tới, tốc chiến tốc thắng giết vài hắc y nhân, để lại hai người còn sống, truy hỏi bằng mọi cách, mới biết mục tiêu của những người này thật ra là Sính Đình. Cả người hần như bị sét đánh, không ngừng một lát đuổi đến đây, trong lòng lại hận không thể ngủ mà phanh thây, bầm thây vạn đoạn những kẻ này.

Dạ Hoa Lạc cúi đầu cười, ngẩng đầu nhìn hần, ý vị thâm trường nói: "Nàng là người quan trọng nhất trong việc này của ta, cho nên sớm đã mạng về trong tộc của ta. "

Hai mắt Hiên Viên Húc híp lại, bắn ra ánh mắt tràn đầy lệ khí, toàn thân cao thấp phát ra một loại khí tràng đáng sợ mãnh liệt "cản hần thì chết", giọng nói của hần nồng đậm trầm thấp, ẩn chứa cơn giận dữ ngập trời: «Bọn ngươi đừng hòng! Nếu nàng bị các ngươi đưa đến trong tộc, đó là lúc các ngươi bị diệt tộc, bản thể từ lập tức lệnh đại quân ra khơi, tất cả bộ lạc Dạ Xoa, quyết không để lại một người còn sống. "

"Hiên Viên Húc, một nữ tử mà thôi có cần thiết phải như thế sao? Chúng ta có thể ngồi xuống tâm bình khí hòa (Bình tĩnh hòa nhã) mà trao đổi điều kiện. "Dạ Hoa Lạc có chút bất đắc dĩ khuyên nhủ, đưa tay đề Dạ Hồng Tuyết đang bị lời nói của Hiên Viên Húc kích thích đến nổi giận dưng dưng. Chẳng bao lâu sau, ở trên giang hồ hần là người vô cùng kiêu ngạo, không ai bì nổi, nhưng sau này lại không ngừng bị ốm đau và Thâm Y Nhân giày vò, tâm tình không biết thay đổi thế nào nguội đi rất nhiều, mọi chuyện đều là có thể nói liền không đánh, có thể dùng vẫn sẽ không dùng võ.

"Bớt nói nhiều! "

"Giết các ngươi đang nói!" Hiên Viên Húc và Thâm Y Nhân trăm miệng một lời (đồng thanh) quát một tiếng, cùng nhảy lên giữa không trung, một chương một kiếm dùng sức chém, hai luồng sức mạnh đột nhiên đánh thẳng tới Dạ Hoa Lạc. Bất người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc phải bắt vua trước, ngược lại hai người nghĩ đến cũng một loại đi.

Đối mặt với công kích cường đại của hai người, thân hình của Dạ Hoa Lạc phiêu đăng lên như quỷ mị. Hần thành danh sớm hơn, cũng không phải hạng người bình thường, hần là bậc tiền bối trong giang hồ, một thân bản lĩnh cũng hiếm có đối thủ. Nhưng mà dung mạo của hần không lộ vẻ già dặn, người khác sẽ bỏ qua lai lịch của hần. Cho nên nói là người này lớn lên quá trẻ có khi cũng là tẩm chấn tốt nha!

"Keng! "Dạ Hồng Tuyết nắm trong tay song đao đánh ra một kích, phát ra một âm thanh thanh thúy, và lập tức mấy hắc y nhân khác cũng gia nhập vào cuộc chiến.

Trong sơn động, bọn họ đánh khí thế hùng hực, tranh giành từng giây phút, mà bên trong động ở dưới sơn động, Sính Đình nhưng lại gấp như lửa cháy đến nơi. Nàng bị kim chế chặt chẽ trong ngực Thượng Quan Vân, mặc kệ nàng dùng chân đá hay tay đánh, Thượng Quan Vân mắt đỏ ngầu đều mặc kệ, chỉ say mê hôn nàng, vuốt ve nàng. Ngẫu nhiên nàng thoát khỏi môi lưỡi bá đạo của hần, quát vài tiếng báo hần buông nàng ra, ngay lập tức hần liền nhiệt tình mà cúi người xuống, dùng đôi môi nóng bỏng che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nên nuốt hết lời nói của nàng.

Vội lại, nàng giãy dụa không ngừng chọc giận hần! Để có thể im lặng nhắm nháp nàng, hần kéo hai tay của nàng lật lại, giam chặt chẽ ở sau người, hai chân thon dài ngăn cản hai chân không ngừng đá lung tung của nàng.

Cả người nàng đỏ mề hôi, không khí đều bị hần lấy đi, thực sự không có cách nào có thể tưởng tượng chuyện sau, quyết nhẫn tâm, dùng sức khép cầm, cắn đầu lưỡi của hần một cái.

"Ngô! "Thượng Quan Vân nhất thời ăn đau mà khê hừ một tiếng, hai tay giam chặt nàng không khỏi buông lỏng ra, tạm thời tỉnh táo một chút, thò tay xoa nhẹ khóe miệng.

Tận dụng thời cơ, mắt không có lại, Sính Đình thừa dịp trong nháy mắt hần cúi đầu, dùng sức đẩy mình ra khỏi lòng ngực của hần, liền muốn chạy ra bên ngoài.

Trong bóng tối lúc này một đôi tay nhỏ bé mạnh mẽ bắt lấy nàng, một thanh đao găm sắc bén hung hăng đâm về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cái chết của Phương Tình

Edit: Lệ Hy

“A!” Sính Đình bị đôi tay thò ra trong bóng tối kéo một cái lao đảo, bất ngờ không kịp đề phòng, vừa ngã trên mặt đất mà dao găm cũng sắp cắm vào người nàng.

Trong chớp nhoáng đó, Thượng Quan Vân nhìn thấy rõ ràng, bàn tay cường tráng nhanh như chớp nắm lấy thanh dao găm sắc bén, thanh dao găm kia cách ngực Sính Đình không tới một tấc, giữa lúc hấn vội vàng đột nhiên vung ra một chưởng, đánh lên thân thể của người cầm thanh dao găm kia, liền đánh cho nàng bay về phía trước. Cuối cùng bảo vệ Sính Đình tránh khỏi một đao trí mạng kia, nhưng thân thể của nàng lại hốt hoảng gục trên mặt đất.

“A!” Phương Tình bị một chưởng này của Thượng Quan Vân cứng rắn đánh trúng đụng lên vách động, đụng như vậy một tiếng, sau đó ngã thật mạnh xuống mặt đất. Sắc mặt của nàng ta trắng bệch mà cuộn mình trên mặt đất, càng run rẩy không ngừng, bùm ngực, “Phù!” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, bắn tung tóe lên mặt đất.

Đột nhiên, trên vách động xuất hiện một điểm sáng lên. Ngay sau đó, tất cả những điểm sáng toàn bộ phát sáng lên, thoáng chốc trong động sáng sủa hơn nhiều, mặc dù không thể sánh với ban ngày, nhưng toàn bộ không có chỗ nào không có ánh sáng trong sơn động, nhìn kĩ, hóa ra là trên vách động khảm mười ngọn đèn được thắp sáng.

Sính Đình từ dưới mặt đất đi lên, vừa mới tránh được một kiếp, trái tim còn đập thình thịch chưa hạ xuống, lại nhìn thấy bên trong động vốn một mảnh đen kịt trở nên vô cùng sáng ngời, nàng không khỏi giật mình mà há to miệng, ngơ ngác nhìn ngọn đèn khảm trên vách động, cả buổi cái miệng nhỏ nhắn cũng chưa khép lại.

“Hắn là lúc vừa rồi Phương Tình bị đánh lên vách tường, chạm tới cơ quan.” Thượng Quan Vân dựa người trên vách động, ở sau lưng nàng nhẹ nhàng giải thích, sau đó lại quan tâm hỏi nàng: “Người ngã đau không?” Vừa rồi toàn thân hấn lạc vào trong sắc dục, khi thấy Phương Tình muốn đâm nàng, muốn nhắc nhở nàng dĩ nhiên là không kịp, chỉ có thể trước tiên nắm chặt dao găm, đánh Phương Tình một chưởng. Dao găm sắc bén đâm rách da tay của hấn, khiến cho hấn cảm thấy một tia đau đớn, cảm giác đau đớn này làm cho hấn chậm rãi tỉnh táo lại từ trong sắc dục.

Bỗng chốc Sính Đình quay người lại nhìn hấn, lại phát hiện máu tươi tràn đầy trên tay hấn, trên mặt đất một thanh dao găm sắc bén bị vứt bỏ, trên lưỡi dao hàn quang lóe lóe có dính tơ máu. Nàng “A!” một tiếng, liền chạy đến bên người Thượng Quan Vân, sốt ruột nói: “Vết thương có nặng lắm không? Máu chảy nhiều như vậy, làm sao bây giờ?”

“Không việc gì, chỉ rách chút da thô, không có trở ngại!” Thượng Quan Vân thấy nàng quan tâm mình như cũ, trong lòng thực ấm áp, khoe miệng nở ra một nụ cười mê người.

Hấn vẫn lén lút quan sát nàng, sợ nàng tức giận vì vừa rồi hấn khinh bạc nàng, không để ý tới hấn nữa chứ! Đôi mắt hấn rũ xuống lặng lẽ chú ý nàng, lúc này, nàng đang lo lắng nhìn tay của hấn, trong làn thu thủy sâu thẳm kia hiện lên vẻ áy náy và đau lòng, tóc dài phất phơ, dung mạo tinh xảo quyến rũ, đáng vẻ cực kì động lòng người. Đôi môi sưng đỏ, kiều diễm ướt át, vạt áo bị kéo mà mở rộng ra, có thể thấy được rõ cái yếm màu vàng nhạt, làn da nõn nà kia trắng như tuyết và bộ ngực đầy đặn hơi hơi phập phồng, khiến người ta không nhìn được muốn lột ra để nhìn cảnh đẹp bên trong, vừa mới cảm một đầu khe đầy đủ đúng là phong tình vạn chủng, tràn đầy mỹ hoặc. Trong lòng hấn rung động, nhất thời hô hấp lại có chút dồn dập lên, mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng từ đầu tới cuối không dời ra tầm mắt, thầm nghĩ lại giam giữ nàng trong lòng.

Sính Đình cũng cảm thấy ánh mắt nóng rực của hấn, nhớ tới tình huống xấu hổ lúc trước, vội vàng lui vài bước về phía sau, cách xa hấn một chút. Khi cúi đầu thì đột nhiên phát hiện y phục của mình lộn xộn không chịu nổi, trên dưới toàn thân cực kì nhếch nhác. Nàng không khỏi mặt đỏ bừng, trong lòng đập mạnh, tay chân luống cuống sửa sang lại y phục.

Về mặt của Thượng Quan Vân một mảnh âm đạm, buồn bã thu hồi ánh mắt mát mát, cúi đầu thở dài một hơi, chột lại đột ngột ngừng đầu, vừa rồi hấn đã thấy trên gáy ngọc trắng như tuyết của nàng có vài đóa hồng mai nông sâu, đó là lúc cảm xúc mạnh mẽ của hấn bùng nổ mà mút ra trên cổ nàng. Trong khoảng thời gian ngắn, hấn chỉ cảm thấy trong lòng chột đông chột tây, lung tung lộn xộn, trong đầu cũng hỗn loạn, không thể suy nghĩ.

“Khụ! Khụ!...” Đột nhiên Phương Tình đang nằm trên mặt đất ho khan vài tiếng, co giật mấy cái. Thượng Quan Vân đang trong trầm tư bị bừng tỉnh, nhất thời hấn đứng thẳng người, xóc lại tinh thần, mặc kệ sau này hấn và Sính Đình như thế nào, trước tiên nhất định phải từ địa phương quý quái này đi ra ngoài đã rồi nói sau. Hấn ưu nhã vẫy tay với Sính Đình, ôn nhu nói: “Đến bên cạnh ta, chúng ta cũng đi tìm cửa ra.”

Sính Đình có chút do dự, sau khi cân nhắc vẫn như cũ đi đến bên cạnh hấn, cúi đầu, đứng yên lặng trước mặt hấn, kéo bàn tay còn đang bị thương kia của hấn, cúi đầu nói: “Băng bó một chút đi! Nhìn quá dọa người rồi!”

Thượng Quan Vân chỉ cười không nói, nhưng lại xé xuống một mảnh áo trong sạch sẽ, dùng cái tay không bị thương kia đi băng bó.

“Ta đến làm đi!” Sính Đình nhẹ nhàng mà nói, hơi dùng sức, rút mảnh vải bỏ trong tay hấn ra, giúp hấn băng bó tốt lại vết thương ngu ngốc ở tay, sau đó cúi đầu, hồi lâu cũng không nhúc nhích, cũng không buông tay hấn ra.

Thượng Quan Vân cũng không buông tay nàng, liền dùng tay còn bị thương kéo nàng đi tìm cửa động.

Sinh Đinh yên lặng đi theo phía sau hắn, mắt nháy cũng không nháy mà nhìn thẳng sau lưng tăng tấp, rộng lớn của hắn, một vết thương dính máu thật dài kia nhất thời khiến nàng nước mắt tràn mi, trái tim như ngấm trong axit, tự nhiên này sinh đau lòng và chua xót.

Bất luận lúc trước Thượng Quan Vân đối với nàng thế nào, nàng cũng không trách hắn. Vô luận ra sao, hắn vẫn bảo vệ nàng, thà bị chém sau lưng một đao cũng muốn cứu nàng từ trong tay hắc y nhân, lại thà rằng tay chính mình bị thương cũng không khiến dao găm của Phương Tinh đâm một chút trên người nàng. Lúc trước trong động tối om, hắn vẫn nói chuyện vui vẻ, ôn nhu che chở với nàng, bảo vệ nàng như trân bảo, nàng còn tưởng hắn không bị thương. Dưới ánh lửa sáng ngời này thấy rõ ràng đao vết thương sau lưng của hắn như vậy, nhìn thấy mà đau lòng, nàng không nhịn được trăm mối cảm xúc ngồn ngộn, ỉa chã rơi lệ.

Nàng vươn bàn tay không ngừng run rẩy, chậm rãi muốn vỗ về đao vết thương trên lưng của hắn, lại lo lắng làm đau hắn, hai cánh tay nhỏ nhắn lại như muốn giờ không phải giờ, duỗi ra co vào một vòng làm đi làm lại ở phía sau lưng hắn.

Thượng Quan Vân nghiêng đầu nhìn vách động, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu xuống, chiếu ra hình ảnh cử chỉ cẩn thận của nàng trên vách động, khóe miệng cong lên nụ cười yếu ớt. Đột nhiên trong mắt của hắn chột lóe mũi nhọn sắc bén, thân hình thon dài đột nhiên dừng lại, trên vách động có cái gì đó! Tại chỗ hiện lên bóng của Sinh Đinh có vết cắt nhọt nhọt nói liền không dứt!

“Hà! Làm sao vậy?” Sinh Đinh một người phanh lại không kịp, cả người bổ nhào lên trên lưng của hắn, cuối cùng tay cũng hung hăng đập vào đao vết thương kia trên lưng hắn, trong lòng nàng đau đánh run một cái, đập mạnh như vậy vào miệng vết thương của hắn, chắc chắn rất đau đi! “Người có đau hay không?” Đôi môi nàng run rẩy, sắc mặt trắng bệch hỏi hắn.

Thượng Quan Vân xoay người đối mặt với mảnh vách động kia, mắt phượng xinh đẹp phút chốc nheo lại, bình tĩnh nhìn chăm chú dấu vết trên vách đá, hắn không tra lời với Sinh Đinh, chỉ duỗi tay vững vàng đỡ nàng, chỉ vào vách động nói: “Nàng xem!”

“Nha! Trên mặt này có cái gì?” Sinh Đinh mở to hai mắt, tò mò nhìn dấu vết nhọt nhọt trên vách đá, không nhịn được còn muốn chạy lên thò tay kiểm tra, Thượng Quan Vân vội vàng kéo nàng lại: “Đừng chạm vào, nhìn trước một chút, sợ là có cơ quan.”

“Àn!” Sinh Đinh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhìn Thượng Quan Vân nhích tới nhích lui kì quái, đường nét trên vách đá cũng từ từ hiện rõ hơn. Nàng nhìn trái nhìn phải, nhìn hồi lâu, nghi ngờ nói: “Đây là sao ngu lang phải không? Ai ăn no mà vẽ bức tranh này lên?”

“Sao ngu lang?” Đôi mắt của Thượng Quan Vân sáng long lánh nghiêng đầu nhìn nàng, trong giọng nói không che giấu được sung sướng: “Nàng chắc chắn?”

“Tất nhiên!” Rốt cuộc Sinh Đinh cũng có cảm giác anh hùng có nơi dùng võ, đặc ý nói: “Mẫu thân, phụ thân ta thường xuyên kể chuyện thần thoại Ngu Lang và Chức Nữ, cũng dạy ta phân biệt hai ngôi sao kia, cho nên nhắm mắt lại, ta đều có thể nhớ được đấy!” Nàng chỉ vào hai điểm tròn màu đậm trả lời Thượng Quan Vân nói: “Nhìn kia, đó là trọng trách hắn gánh bằng đòn gánh, trong hai cái sọt chính là hai người con trai của bọn họ.”

Thượng Quan Vân mỉm cười gật đầu, không nhịn được sờ đầu nàng, khích lệ nàng: “Sinh Đinh thật lợi hại, uống công ta vắt hết óc, nghĩ những thứ phức tạp cao thâm.” Nói xong hắn xoay người nhặt lấy thanh dao găm nỏ, kéo Sinh Đinh đi đến dưới vách động kia, cúi đầu dặn nàng: “Đội lạt nữa đi theo ta, trăm ngàn lần đừng lộn xộn.”

Sinh Đinh gật đầu như đảo tỏi, đồng thời lại nhỏ giọng nói thầm: “Tại sao không thấy sao Chức Nữ đâu?”

Mắt phượng hẹp dài của Thượng Quan Vân híp lại, hơi suy tính, bắn nhanh thanh dao găm cầm trong tay, bắn trúng một chỗ nào đó trên sao Ngu Lang. “Cạch!” Một âm thanh vang lên, dao găm bắn lên trên vách động, phút chốc rơi xuống dưới. Hai người cũng không động đây, chỉ chuyên chú nhìn vách động.

Bỗng dưng, một hồi tiếng vang “chịch chịch ca ca” vang lên ở trong động, nghe thấy âm thanh như thế hai người không khỏi sùng sốt, đã thấy mặt vách động đột nhiên mờ ra, có một lối đi xuất hiện trước mặt hai người.

“Lối ra?” Hai người nhìn đối phương đồng thanh nói, trên mặt đều hiện lên một tia vui sướng.

“Ca, khu... Tam tiểu thư, mang theo ta...” Phương Tinh đang nằm ở chỗ đó đột nhiên lên tiếng, nàng giãy dụa đứng lên, thất tha thất thểu đi về phía bọn họ, nàng vừa đi vừa nói: “Ca, người trúng bí dược của tộc Dạ Xoa, ta có giải dược, mang ta theo đi!”

“A!” Sinh Đinh khản trương kêu lên.

“Bí dược?” Lòng mảy Thượng Quan Vân nhú chặt lại, suy nghĩ xem khi nào hắn trúng chiêu. Hắn tự nhiên có nghe nói qua bí dược của tộc Dạ Xoa là cái gì, nghe đồn một chàng trai trẻ đã yêu một vị cô nương, do không có chiếm được trái tim của cô nương, cả ngày thống khổ đau lòng không dứt. Liên dùng máu của chính mình và dược liệu sao chế một loại thuốc, tìm cơ hội len lén cho người trong lòng ăn vào. Về sau liền cùng cô nương kia ngày đêm giao hoan. Ba ngày sau, cô nương kia đã yêu sâu đậm chàng trai kia, trong mắt trong lòng cũng chỉ có hắn, đối với nam tử khác đều lạnh lùng, sắc mặt không chút giả dối.

“Đừng vậy! Ha ha, trong bí dược kia có máu của ta... ô ô!” Phương Tinh băng bó ngực, vừa khóc vừa cười, sắc mặt bại của nàng như tro tàn, tóc tai bù xù, khóe miệng còn có vết thương chảy ra máu đỏ tươi, bộ dáng rất dọa người.

“Ta chưa từng ăn loại dược gì đó, cho nên người đừng gạt ta!” Thượng Quan Vân lạnh lùng nhìn nàng nói, mấy năm nay ở hắn đi lại trong giang hồ, nếu bị người ta dễ dàng hạ độc như vậy thì hắn cũng không cần lăn lộn nữa.

“Trên dao găm của Dạ Hồng Tuyết có bôi được... người chảy máu, cũng vẫn hữu dụng như thế, ca, người chỉ có thể là của ta...” Khóe miệng của Phương Tinh mỉm cười, gian nan đưa tay vuốt tóc, lại dùng ngón tay cẩn thận mà lau tro bụi trên mặt, hết sức cố gắng để chính mình coi như không quá chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68-2: Cái chết của Phương Tinh (2)

Edit Lệ Hy

Sính Đình lo lắng nhìn Thượng Quan Vân, nói với Phương Tinh: “Người đã có giải được, liền cho ca ca người ăn đi!”

“Ha ha!” Trong lòng Phương Tinh thật tốt, che mặt mà cười: “Ta chính là giải được a! Ca ca và ta có chu công chi lễ (ooxx), về sau sẽ tốt lắm, nếu như không làm, dù người có giao hoan cùng một ngàn một vạn nữ tử khác, cũng không giải được độc dục hòa trên người của người. Cuối cùng, cả người sẽ chảy máu, nổ tan xác mà chết.”

Sính Đình tự nhận vô năng, sợ ngây ngẩn cả người. Nàng thực sự không biết Phương Tinh có tâm tư lại khó có thể mở miệng với Thượng Quan Vân, điều này cũng khiến nàng hiểu được vì sao Phương Tinh luôn hăm hại nàng.

Sắc mặt của Thượng Quan Vân cũng có chút trắng bệch, khó trách hần vừa rồi vẫn luôn muốn xâm phạm Sính Đình, hần dùng hết khí lực cũng không có biện pháp khống chế luồng dục hòa kia, nếu không phải một nhát của thanh dao găm kia của Phương Tinh kéo thần trí hần quay về, hậu quả... Nhưng vừa nghĩ tới làm chuyện như vậy với Phương Tinh, hần lại cảm thấy ghê tởm, dù sao trước kia hần vẫn coi Phương Tinh như muối muối ruột, bây giờ lại cảm thấy Phương Tinh giống như kẻ điên mất đi lý trí, càng không thể tưởng tượng những ngày cùng một chỗ với nữ nhân này, vậy còn không bằng hần nổ tan xác mà chết cho sạch sẽ. Nghĩ nhiều như vậy, hần cố gắng đè xuống những suy nghĩ phiến giang đào hải trong lòng, mặt không chút thay đổi mà nói với Phương Tinh: “Việc này sau này hăng nói, ra ngoài trước đã.” Nói xong, hần kéo tay Sính Đình đi vào lối đi kia.

“Khoan đã!” Đột nhiên Phương Tinh hét lớn một tiếng, ánh mắt âm lãnh (u ám + lạnh lẽo) của nàng ta giống như rắn độc nhìn chằm chằm Sính Đình, không có ý tốt nói: “Ca ca, ta mới là người làm bạn cả đời với người, dù người hoan ái với nữ nhân này đến chết cũng không thể giải độc trên người người, bây giờ ta muốn người buông tay nàng ra, ôm ta ra ngoài.” Giọng điệu của nàng ta cuối cùng vĩnh viễn như vậy, đi thẳng khí sử.

Không được! Người thích đi ra ngoài thì đi ra ngoài, không muốn đi ra ngoài thì người liền sống cả đời này ở chỗ này đi! Thượng Quan Vân thân nhiên nói không chút nghĩ ngợi, giống như đang nói thời tiết hôm nay thế nào, hôm nay người ăn món gì vậy, thờ ơ như vậy.

Sính Đình vừa xấu hổ vừa bức bối, hần không thể lấp kín miệng của nàng ta lại. Là nữ nhân không biết xấu hổ này nói chuyện miệng không che, mở miệng ngậm miệng đều là giao hoan, hoan hảo; đáng giận nàng là một lần, lại một lần mưu hại nàng. Nếu nàng ta không phải là muối muối của Thượng Quan Vân, nàng đã sớm không khách sáo với nàng ta.

“Các người! Người!” Phương Tinh tức giận đôi môi run run không ngừng, sau đó giọng nói tức giận la lên: “Ta muốn đi phía trước!” Nàng ta thấy Thượng Quan Vân không lưu nửa điểm tình cảm khắp nơi, mà nàng từng muốn giết Sính Đình vài lần, sợ rằng hai người trong con tức giận sẽ để nàng ở lại trong son động này. Nàng ta cũng không thể trông cậy vào Dạ Hồng Tuyết còn nhớ tới nàng, thả nàng ra ngoài.

“Tùy người!” Phương Tinh cố gắng, cử động thân thể, xiêu vẹo đi về phía lối đi, khi đi ngang qua Sính Đình còn khiêu khích hừ nàng một tiếng. Thật ra, vết thương của nàng ta không nhẹ, Thượng Quan Vân nóng lòng cứu Sính Đình, một chương kia mang theo khí thế mạnh mẽ, đánh đến nỗi lực phủ ngũ tạng của nàng đều nhanh nứt vỡ ra.

Mắt phượng của Thượng Quan Vân hơi nhếch cao, trong mắt hiện lên quang mang lạnh như băng, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Tinh đi từng bước một về phía lối ra, tay không kiềm chế được nắm chặt hơn một chút. Tay Sính Đình bị hần nắm có điểm đau, nhưng nàng chịu đựng không có kêu đau, nhưng cảm giác được thân thể của hần có chút siết chặt, dường như cổ nén cái gì.

Bỗng nhiên “Xuy, xuy...” vang lên không dứt bên tai, hai bên lối đi bắn ra một trận mũi tên vô cùng lợi hại.

“Á á!...” Phương Tinh bật ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, tiếng kêu kia thực kinh thiên động địa, làm cho toàn thân người ta run lên.

“Ngô!” Sính Đình giật mình, mắt tròn tròn, mảnh liệt che miệng mình lại, để ngửa bản thân thét ra tiếng chói tai, nàng ngo ngác nhìn Phương Tinh ngã trên mặt đất, cả người cảm đầy mũi tên, thấy máu tươi trên người nàng tuôn trào mảnh liệt, không thể tin được người vừa mới còn khiêu khích với nàng liền đã chết thảm như vậy.

Thượng Quan Vân nhìn thi thể của Phương Tinh thật lâu không nói gì, một lúc lâu sau mới bị thương nói với nàng: “Đừng nhìn nữa! Nàng bị trùng phạt đúng tội.” Bất luận nàng làm ra nhiều việc ác như thế nào, dù sao cũng là huynh muội lớn lên từ nhỏ với nhau, hần trợ mắt nhìn nàng đột ngột chết ở trước mặt, trong lòng dù ít nhiều vẫn có cảm giác không dễ chịu.

Sính Đình quay mặt đi không đành lòng nhìn xuống phía dưới, nhưng trong lòng nàng lo lắng cũng là chuyện khác: “Được kia,... Được tính sao bây giờ?”

Nàng có lòng cảm thông với Phương Tinh, nhưng mà cũng chỉ là cảm thông chuyện nàng ta yêu người không khoong phải là của mình, cũng không tán thành nàng sử dụng loại phương pháp cực đoan như vậy để chiếm được tình yêu. Nhưng Phương Tinh vừa chết rồi, cái bí được kia trên người Thượng Quan Vân phải làm sao bây giờ? Giải được đã mất, thật sự khó có thể để hấn nổ tan xác mà chết?

“Đợi chúng ta còn mệnh đi ra ngoài lại nói về nó đi!” Thượng Quan Vân mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng mà nói: “Hiện tại, chúng ta đi tìm sao Chức Nữ thôi!”

“Ừ!” Sính Đình bừng tỉnh đại ngộ, giống như đề hồ quán đỉnh*, nàng nhìn kĩ hình dạng sao Ngưu Lang, chỉ vào vách động đối diện nói: “Nhất định là ở nơi này!”

(*)(醍醐灌頂) Đề hồ rưới lên đỉnh đầu. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.

Thượng Quan Vân rất tin tưởng, không nghi ngờ với cách nói của nàng, bất chước làm theo, cuối cùng ở trên vách động đối diện tìm thấy sao Chức Nữ. Hấn nhất thanh dao găm trước lên, phóng lên trên điểm con thoi của sao Chức Nữ, quả nhiên, trong vệt chốc, phía đối diện thạch bích cũng xuất hiện một cái lối đi giống nhau như đúc.

Do có vết xe đổ là Phương Tinh, hai người đều không dám khinh thường. Thượng Quan Vân dồn nội lực vào dao găm, ném vào lối đi, hồi lâu bên trong không hề có động tĩnh gì, không có mùi tên hay ám khí gì bắn ra cả, hấn vẫn không yên lòng, đi vào trước thoảng qua một vòng, thấy không có nguy hiểm mới dắt Sính Đình đi vào.

Lối đi rất ngắn, phía trước có ánh sáng thấp thoáng lộ ra. Trong mắt của Sính Đình nhất thời vui vẻ, không giống như trước tò mò với chỗ không biết. Nàng và Thượng Quan Vân chậm rãi đi đến phía chỗ có ánh sáng.

“Cứu mạng a!”

“Thả ta ra ngoài!”

“Huhu! Tôi không muốn ở chỗ này!”

Bên tai hai người rõ ràng nghe thấy tiếng thét chói tai, tiếng khóc và tiếng kêu cứu của nữ tử, tựa hồ ngay gần đây. Hai người hoài nghi mà liếc nhau, không khỏi đứng lại, sau đó lại nhìn xung quanh lối đi, thậm thấy kì quái.

“Cứu ta!” Tiếng kêu càng rõ truyền đến.

Sính Đình ngập ngừng nói: “Thượng Quan Vân, không phải là có người giống ta và người bị giam trong này chứ?”

“Ân!” Thượng Quan Vân lắng nghe một hồi, kéo nàng nói: “Ồ phía trước, đi thôi!” Hai người vội vàng đi về phía trước, đúng là đầu cuối của lối đi.

Hai người bước nhanh chạy vội, rất nhanh sẽ đến hang động ở cuối lối đi, trước mắt rộng mở, là một đại sảnh. Trong đại sảnh thấp đầy đèn dầu, bên cạnh có mấy cái thạch thất, những thạch thất này được khóa bằng những chiếc khóa lớn, xuyên qua cửa sổ có thể thấy bên trong tất cả người bị bắt giam đều là nữ tử.

“Cứu mạng! Cứu mạng a!”

“Công tử, tiểu thư, cứu chúng ta đi!”

“Công tử! Mau cứu chúng ta!” Người trong thạch thất rất nhanh phát hiện có hai người đi vào trong đại sảnh, càng nhiều tiếng khóc của nữ tử, cũng có cô nương cuồng loạn kêu to cứu mạng với bọn họ về phía ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Vân mang Sính Đình đi đến trước cửa một căn thạch thất, mảy kiếm của hấn hất lên, ngằm đòn chân khí vào bàn tay, đặt trên chiếc khóa lớn trên cửa đá, hơi dùng sức. Nhất thời, có tiếng ‘răng rắc răng rắc’ vang lên, chiếc khóa lớn rơi xuống, cửa đá vang một tiếng ‘loảng xoảng’ thật lớn, ầm ầm mở ra, những nữ tử ở bên trong cao hứng kêu to lên: ‘A, chúng ta được cứu rồi!’

‘Ôi! Cảm ơn ân nhân!’ Nhóm nữ hài tử (cô bé) kích động ôm nhau mà khóc.

Đúng lúc này, vài người từ lối đi lao ra, chạt vật không chịu nổi, vội vàng trốn vào thạch thất, đúng là Dạ Hoa Lạc và Dạ Hồng Tuyết, còn có bảy tám hắc y nhân bị mặt không nhận ra. Mấy người này vừa thấy những nữ tử trong thạch thất bị thả ra, mắt đều đỏ, Dạ Hồng Tuyết bước một bước dài tiến lên, quát lớn một tiếng: ‘Thượng Quan Vân, là người làm chuyện tốt này?’

Thượng Quan Vân quay người quan sát đám người này từ trên xuống dưới, thấy quần áo của bọn họ hỗn độn, vết thương đan xen trên người, cả người máu thịt lẫn lộn, liền khinh miệt cười, không chút để ý mà nói: ‘Là bản công tử làm chuyện tốt, các hạ có gì chỉ giáo?’ Không cần nghĩ cũng biết những người này không chiếm được nửa phần tiện nghi trên tay Thẩm Y Nhân. Hấn bị một đao có bôi bí được của Dạ Hồng Tuyết, trong lòng thầm hận, đang lo không tìm thấy người để báo thù chứ!

‘Nộp mạng đi!’ Dạ Hồng Tuyết bị hấn làm cho tức giận mắt đỏ đậm, râu trên mép bay lên, giống như ma quỷ. ‘Keng!’ một tiếng, hấn bỏ ra một kích song đao, thân đao phát ra âm thanh chói tai, liền đánh tới phía trước Thượng Quan Vân với khí thế to lớn.

‘A! Thật quá dọa người!’

‘A, ma quỷ!’ Những nữ tử vừa chạy ra khỏi thạch thất này lại không ngừng thét chói tai, chạy trốn khắp nơi.

‘Bá!’ Thượng Quan Vân không chút hoang mang mở ra cây quạt đen, bình tĩnh chống lại song đao của hắn.

Dạ Hoa Lạc và mấy hắc y nhân bật mặt vội vàng đi bắt các cô nương muốn chạy trốn này, một bên rống to: ‘Không được chạy, còn chạy nữa sẽ giết các ngươi.’ Cô nương này bị dọa càng gào khóc kêu loạn, giống như ruồi bọ mất đầu không ngừng chạy loạn trong đại sảnh.

Sính Đình được Thượng Quan Vân bảo vệ bên cạnh, ngấm đùng thời cơ, phóng một châm về phía Dạ Hồng Tuyết.

Dạ Hồng Tuyết chỉ nhẹ nhàng nhui mảy một chút, thuốc tê trên ngân châm kia đối với hắn dường như không đau không ngứa, không nổi lên một chút tác dụng. Sính Đình nhớ đến lúc trước mấy người... hắc y nhân kia cũng không sợ năng phóng ra mê dược, không khỏi có chút cảm giác nghĩ mãi không ra dâng lên, không biết làm sao mới có thể giúp Thượng Quan Vân.

Những nữ hài tử đó đều là các cô nương tay trái gà không chặt, một lúc đã bị bọn Dạ Hoa Lạc bắt lại, giam giữ vào trong thạch thất như trước. Lập tức bảy tám hắc y nhân bật mặt kia cũng gia nhập cuộc chiến, cũng tấn công Thượng Quan Vân, xem ra là muốn tốc chiến tốc thắng.

Thượng Quan Vân vận khí đan điền, thúc giục chân khí toàn thân, đối mặt với khí thế hung mãnh, chiêu thức sắc bén giống như mưa rào gió lớn của hắc y nhân, vung cây quạt đen, bình tĩnh cẩn thận mà ứng chiến, từng chiêu đều là sát chiêu đoạt mệnh "Phiến tảo thiên hạ" (quạt quét thiên hạ). Công phu của mấy hắc y nhân bật mặt này so với công phu cao của Dạ Hồng Tuyết, sẽ không kém với hắn, cũng không thể so sánh với những kẻ đầu đường xó chợ, dù hắn mạnh mẽ cũng là hảo hán khó chống lại bốn tay, một lúc sau, chân khí bị tiêu hao gần như không còn, liền bắt lợi rất lớn với hắn, nếu như hắn ngã xuống, không thể nghi ngờ là Sính Đình sẽ rơi vào trong tay những người này. Vừa nghĩ như vậy, hắn liền chiêu chiêu giết người, quạt qua đoạt mạng, Dạ Hồng Tuyết và hắc y nhân nhất thời không hạ được hắn.

‘Nhanh bắt hắn, bắt kẻ sống chết, nhanh rời khỏi nơi này, tới bờ biển rồi bọn họ cũng không có cách nào bắt được chúng ta!’ Dạ Hoa Lạc trầm giọng điều khiển, cùng lúc đó, nhúm người nhảy lên, khua một chưởng đánh về phía sau lưng của Thượng Quan Vân.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68-3: Cái chết của Phương Tình (3)

Phía trước là chiêu thức như vũ bão của Dạ Hồng Tuyết và tám hắc y nhân, phía sau là thủ đoạn hiểm độc tàn nhẫn bay đầy trời của Dạ Hoa Lạc, Thượng Quan Vân muốn tránh cũng không thể tránh, mắt thấy sẽ bị đa thương nặng.

Ở một bên Sính Đình thấy rõ ràng, tâm thần bị dọa nư nứt ra, không nhìn được muốn nhào tới trên người Thượng Quan Vân chắn một chút thay hắn.

Thân thể của hắn thể nhưng bị một người mạnh mẽ ôm vào trong lồng ngực, một cổ mùi Long Đản Hương thân nhiên, quen thuộc vây quanh nàng, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ vô trù quen thuộc đập vào mắt. Không đợi nàng có phản ứng gì, chủ nhân của khuôn mặt kia cúi xuống, đôi môi nóng cháy đã che phủ đôi môi của nàng, người nọ hôn trên môi nàng một cái thật mạnh, trong giọng nói trầm thấp ôn nhuận tràn đầy sự lo lắng, nghĩ lại mà sợ: ‘Cục cưng, nàng làm ta sợ muốn chết!’ Hắn cũng không biết rốt cuộc yêu thương nữ tử này nhiều bao nhiêu, sớm đã tan vào máu, thành xương cốt, máu thịt của hắn; nàng bị người khác bắt đi, thật là muốn hù chết hắn.

‘Hiên Viên Húc, mau cứu Thượng Quan Vân!’ Nước mắt của Sính Đình chảy xuống, vội vàng kêu.

‘Ân! Đừng sợ, Thẩm Y Nhân đang cứu hắn!’ Hiên Viên Húc thấp giọng an ủi nàng, dịch chuyển thân thể của nàng trong ngực, để nàng tự mình nhìn.

Quả nhiên Thẩm Y Nhân toàn thân bạch y giống như nữ la sát, y phục màu trắng tuy bị máu thấm đẫm, không giảm khí thế nữ vương chút nào, tay nàng cầm bảo kiếm, đằng đằng sát khí sánh vai đứng cùng Thượng Quan Vân, thấy Sính Đình hai mắt đăm đẽ trông nhìn qua, nàng còn thời gian rảnh nháy mắt mấy cái với nàng, làm cho Sính Đình lập tức ngừng khóc mím cười. Tiểu Nam và mấy người Viêm vệ đều tự dốc sức chiến đấu với mấy hắc y nhân, tình huống tốt hơn nhiều so với vừa rồi, Sính Đình không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, toàn thân giống như hư thoát, đứng cùng muốn đứng không yên.

Hiên Viên Húc không nhìn được kéo chặt cánh tay, ôm thân mình mềm mại của nàng, đau lòng mà hỏi: ‘Còn đứng vững sao?’ Trong son động, hắn và mấy người Thẩm Y Nhân đang chiến đấu mãnh liệt cùng huynh đệ Dạ Hoa Lạc và mấy người Dạ Xoa kia, hắn đã sớm đại thành một thân Viêm Dương công, vô cùng uy lực, lại vội vã cứu Sính Đình, vốn đã hận thấu xương với những kẻ này, bây giờ hạ thủ lại càng không lưu tình chút nào. Thẩm Y Nhân cũng là sát thủ có một không hai đương thời, mỗi chiêu đều kì quái, xảo trá mà đoạt mạng người. Trong nháy mắt, mấy người Dạ Xoa có công phu thấp hơn sẽ chết ở trong tay hai người. Ngay sau đó, hắn chiến đấu với Dạ Hoa Lạc, một mình Thẩm Y Nhân đấu với Dạ Hồng Tuyết, vốn đã nắm chắc chiến thắng trong tầm tay. Ai dè công phu của tám hắc y nhân bật mặt đặc biệt cao cường, dĩ nhiên tất cả đều là cao thủ không xuất thế của bộ lạc Dạ Xoa, điều này không khỏi làm hắn giật có chút hứng khởi. Đúng lúc, Tiểu Nam mang Viêm vệ chạy đến, đám hắc y nhân này và Dạ Hoa Lạc thấy tình thế không đúng, nhanh chóng mở cơ quan chạy xuống dưới đáy động, cũng nhốt bọn họ ở động trên. Bọn họ mất một phen công phu mới tìm ra cơ quan, sau đó lần theo dấu vết đuổi xuống dưới.

Sinh Đinh lâu khô nước mắt, quả quyết gạt đầu, đứng thẳng thân mình, ‘Chàng đi giúp bọn hán đi, ta không sao.’ Nàng âm thầm cắn răng, hạ xuống quyết tâm vô cùng trọng đại, lần này chỉ cần bình an thoát khỏi nguy hiểm, nàng nhất định phải luyện thành võ công tuyệt thế, tuyệt đối không để mình lại trở thành gánh nặng của bọn họ, khi đó, xem người nào dám khi dễ nàng, nàng liền bỏ người đó một chương!

Bàn tay của Hiên Viên Húc vuốt ve khuôn mặt có chút tái nhợt của nàng, lo lắng nhìn nàng một cái, sau đó gạt đầu. Chợt, thân hình mảnh mẽ thon dài của hán phút chốc nhảy lên bay trên không, đứng trên không chụp một chương hùng hồn đánh về phía Dạ Hoa Lạc, một chương này mang theo khí thể sấm vang chớp giật, hiển nhiên đã ngưng tụ công lực toàn thân hán, tốc độ không chỉ nhanh ngoài dự đoán, càng bị chương phong sắc bén bắn ra xa mấy trượng.

Lúc trước Dạ Hoa Lạc ở động trên đã đối chiến qua với hán, biết Viêm Dương công này của hán không phải chuyện giả, không coi thường được, lúc này lại càng không dám cứng rắn với hán, thân hình nhanh chóng lùi lại vài bước, mở ra phòng hộ. Còn chưa đợi hán đứng vững, thân hình của Hiên Viên Húc đối theo như gió, ra tay nhanh như chớp, lại là một chương Thái Sơn áp đỉnh.

Dạ Hoa Lạc thấy một chương này của hán cực nhanh, nếu né tránh chậm chặc chắc chắn sẽ bị đánh trúng, hán cũng là sát thủ có kinh nghiệm đối chiến phong phú, vội vàng đề khí né tránh, trở tay đánh ra một chương, trực giác trong lòng người này thật là một đối thủ đáng sợ.

Hiên Viên Húc hừ lạnh một tiếng, phút chốc thân mình chợt hiện, tránh đi đòn tấn công của hán, tư thế cực kì tao nhã nhảy về phía trước hai bước, nhanh chóng đến gần Dạ Hoa Lạc, song chương của hán nhanh nhẹn vỗ, đưa một cỗ luồng khí cường đại vào ngực Dạ Hoa Lạc.

Dạ Hoa Lạc tránh không kịp, chỉ cảm thấy ngực nóng lên, thăm nghĩ không tốt, thân mình bỗng chốc trầm xuống, bị một chương của hán đánh vào giữa ngực, nhất thời, thân thể của hán giống như điều đứt dây bay ra ngoài, cho đến khi đụng phải mặt tường đá mới dừng lại.

Hiên Viên Húc lắc đầu, đôi mắt đen, sâu thẳm không thấy đáy, bờ môi khẽ gợi cong lên cười như không cười, cũng không đuổi theo tới, chỉ đứng ở chỗ không xa bên cạnh Sinh Đinh, tấn công kẻ địch khác, chương phong của hán mạnh mẽ đáng sợ, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa, khiến cho đám hắc y nhân này e sợ tránh không kịp đồng thời âm thầm kinh hãi, không nghĩ đến người này còn trẻ nhưng công lực lại sâu không lường được như vậy, ngay cả Dạ Hoa Lạc cũng không phải đối thủ của hán, giả như theo thời gian, chính là vô cùng lợi hại!

Bọn họ thật sự không ngờ, hành trình đi Trung Nguyên lần này cũng đã gần kết thúc, trước đó đều thuận lợi, đến lúc phải đi về lại gặp phải ba cái sát tinh này. Bỏ qua Hiên Viên Húc một bên không đề cập tới, nữ tử mặc bạch y và Thượng Quan Vân cũng đều là người có chút khó giải quyết, làm người ta không dám khinh thường! Đặt ở đâu cũng là một cái dặm chân, người kiêu ngạo khắp nơi đều phải run rẩy a run rẩy.

Lúc này, một hắc y nhân bật mặt trong đó đột nhiên kêu một câu, sau đó hán đưa tay đặt trên lưỡi đao xẹt qua một chút, trong nháy mắt, máu tươi trên tay hán liền rơi xuống vết đao, lưỡi đao kia lập tức ánh sáng rực rỡ vạn trượng, khiến mọi người không mở mắt ra được. Mấy hắc y nhân khác làm theo, lập tức đưa tay xẹt qua lưỡi đao, lưỡi đao mang theo máu thoáng chốc tràn đầy sát khí, vô hình đã thương người.

Mọi người bị đao khí quỷ dị này bức không ngừng lui về phía sau, y phục trên người mấy người Viêm Dương vệ đều đổi màu (ý chỉ bị thương). Hiên Viên Húc trầm mặt như trước, tinh quang trong đôi mắt bắn ra bốn phía, hán ôm Sinh Đinh rời khỏi vòng chiến, giấu đằng sau một tảng đá trụ lớn, gọi hai Viêm vệ bảo vệ nàng. Chợt, hán thúc dục nội công tâm pháp Viêm Dương công, như đại bàng giương cánh, bay trên không đến trên đầu mấy người hắc y nhân kia, trong hư không song chương như đan vào nhau, phút chốc tách ra, ‘oanh’ một chương đánh về phía hắc y nhân cầm đầu kia.

Vài hắc y nhân cầm đao dính máu quỷ dị cùng nhau đều đánh về phía hán, thân mình hán trầm xuống, dẫm nát mấy bả đao kia, lại khua một chương, mấy chương ồ ạt qua đi, không chỉ hắc y nhân mà Thượng Quan Vân, Thâm Y Nhân và mọi người đều cảm giác khí huyết trong lòng ngực cuộn cuộn âm ỉ. Hắc y nhân thấy tinh thể không ổn, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, mấy người liếc nhau, trong tay bắn ra, trong lúc đó, trong đại sảnh khói đặc không dứt, mà đứng đối diện cách xa nhau năm thước cũng không thấy rõ mặt nhau.

Khói nồng qua đi, trong đại sảnh sớm không có bóng dáng hắc y nhân và huynh đệ Dạ Hoa Lạc. Trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của Hiên Viên Húc vẻ mặt đại biến, trong nháy mắt bóng dáng bay vút ra ngoài, những người kia mang Sinh Đinh đi! Đôi mắt mờ ảo của hán chăm chú nhìn vết máu trên đường, sau đó điên cuồng đuổi theo vết máu dọc đường, thương thể vừa rời của Dạ Hoa Lạc và hắc y nhân kia, trong lòng ngực của hai người xao động đau đớn, khỏe miệng đều chảy vết máu xuống, do đó mà bị bại lộ hành tung mà không tự biết.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi đại sảnh chính là một bên khe sâu, phía dưới khe sâu là một con sông rộng lớn, trên mặt sông đậu mấy thuyền chiến không lớn không nhỏ, huynh đệ họ Dạ và hắc y nhân đang chuẩn bị lên thuyền rời đi.

‘Trốn đi đâu!’ Hiên Viên Húc hét lớn một tiếng, nhẹ nhàng nhảy lên, y phục rung động mãnh liệt, giống như một con chim đại bàng bay giữa không trung, tà tà rơi ở đầu thuyền, một chương mạnh mẽ theo sau đánh về phía thân của con thuyền, boong thuyền lập tức nứt ra một cái lỗ lớn, nước sông cuộn trào mãnh liệt từ đáy thuyền dâng lên, mấy hắc y nhân thấy thể vội vàng bật lại cái lỗ.

Dạ Hồng Tuyết tức đỏ mặt tóc dựng thẳng, lấy song đao ra liền giết đến đây.

Dạ Hoa Lạc vươn tay ngăn Dạ Hồng Tuyết lại, không nhìn được thăm căn rằng, người này thực sự là khó chơi, nhanh như vậy đã đuổi tới! Một tay hán kéo Sinh Đinh lại đây, cảm hận nói: ‘Hiên Viên Húc, người còn chưa để yên hết, phá hư đại sự của chúng ta, thực cho là nhóm ta không làm gì được người sao?’

‘Buông nàng ra!’ Hiên Viên Húc lạnh lùng quát, con mắt đen hip lại, bắn ra ánh mắt hận không thể giết Dạ Hoa Lạc. Hán rất không muốn nhìn thấy Sinh Đinh đã bị một tia thương tổn, lúc này cho dù Dạ Hoa Lạc muốn giảng hòa, thì không khác gì người si nói mộng, cũng là không có khả năng, hán và bọn họ là không chết không ngừng. ‘Hừ! Chỉ cần các ngươi không chọc đến gia thì khi nào gia đi tìm phiền toái với các ngươi chứ?’ Nói xong, tay hán nhanh như chớp khua một chương đánh về phía Dạ Hoa Lạc.

"Hiên Viên Húc, chúng ta cũng không muốn làm kẻ địch với ngươi! Chỉ cần có thể mang nàng đi, ngươi có điều kiện gì đều có thể đàm phán!" Dạ Hoa Lạc vội vàng kéo Sính Đình ngăn cản ở trước ngực, Dạ Hồng Tuyết cầm song đao nhún người bỏ về phía hắc y nhân kia cũng rục rịch.

Ai ngờ Hiên Viên Húc sớm đoán được hắc y nhân sẽ kéo Sính Đình để che, dùng là hư chiêu, không có một phần chưởng lực, thân hình cao ngất mạnh mẽ của hắc y nhân chốc tiến về phía trước, thế đi như gió, một tay nắm lấy đao đánh lui Dạ Hồng Tuyết, mà thoát ần thoát hiện, như là không thấy một kiếm của hắc y nhân đâm tới, nhanh chóng đoạt lấy Sính Đình trước ngực Dạ Hoa Lạc, ôm vào trong lòng.

"Xi!" Thân kiếm đâm vào thân thể của hắc y nhân, xuyên thẳng phía sau lưng. Sính Đình không dám tin mà mắt đẹp trừng lớn, sắc mặt trắng bệch, nàng bị điểm huyết đạo nên không thể kêu ra tiếng. Trong nháy mắt, hắc y nhân kia cũng ngây dại, năm ngón tay khẽ nhếch buông chuỗi kiếm ra ngay lập tức, bọn họ cũng không nghĩ tới thực sự có thể đã thương hắc y nhân, bằng thân thủ của hắc y nhân hoàn toàn có thể tránh được chiêu này, Dạ Hoa Lạc cũng có chút giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn hắc y nhân.

Hiên Viên Húc cười lạnh một tiếng, dùng sức nhỏ thanh kiếm của hắc y nhân ra, ném xuống đất. Thân mình của hắc y nhân lay động, máu từ miệng vết thương hình như chảy ra, những vẫn duy trì cao quý hoàng thất như trước. Hắc y nhân chết cũng ôm Sính Đình không buông tay, đỡ ngực thở hào hển nói: "Chỉ khi ta chết, các ngươi mới có thể mang nàng đi."

Sính Đình được hắc y nhân ôm vào trong lòng, lập tức nghe thấy mùi máu tươi nồng nặc trên người hắc y nhân. Cả người nàng đều run rẩy, nghĩ muốn gọi hắc y nhân lại không phát ra tiếng. Thương thế của hắc y nhân nặng như vậy, mặt của nàng đều có thể cảm giác được nhiệt độ của máu chảy ra trên người hắc y nhân. Làm sao bây giờ? Hắc y nhân bị thương nặng như vậy, còn luôn chảy máu. Nhưng ngàn vạn lần hắc y nhân đừng xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không xảy ra chuyện gì a! Nước mắt của nàng, bất giác đã rơi đầy mặt.

Đúng lúc này, mấy mũi tên nhọn "suu suu" bắn về phía mấy người Dạ Hoa Lạc, đằng sau có hai người từ không trung bay vọt đến đầu thuyền, chính là Thẩm Y Nhân và Thượng Quan Vân. Hai người vừa thấy cả người Hiên Viên Húc là máu thì không khỏi sùng sốt.

"Đi nào! Chúng ta đi thôi!" Dạ Hoa Lạc cắn răng một cái, dẫn người, nhún người nhảy lên một chiến thuyền khác, định nhân cơ hội này rời đi.

Tiểu Nam cũng nhảy xuống, thấy Hiên Viên Húc bị trọng thương, mắt đều đỏ, cực kì khẩn nộ kêu gọi: "Bọn họ làm gia bị thương, dùng hỏa tiễn (mũi tên châm lửa), một người cũng không để chạy thoát."

"Tuân lệnh!" Viêm vệ ở trên khe sâu nghe được lệnh, lập tức những mũi tên mang theo ngọn lửa bắn về phía Dạ Hoa Lạc trên thuyền. Chỉ chốc lát, thân thuyền đập xuống rung động, thiêu rụi mất.

Thẩm Y Nhân vội vàng cúi bỏ huyết đạo cho Sính Đình, trong lòng Sính Đình thở dài một hơi thật to, kêu: "Y Nhân, nhanh cứu người đi, hắc y nhân... hắc y nhân bị thương!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Tất cả luyện cứng như thép cũng có thể hóa thành ngón tay mềm mại không xương

Edit: Lệ Hy

"Tiểu vương gia, tiểu vương gia." Trên khe sâu, một đội nhân cầm đuốc xuất hiện, dẫn đầu là một thanh niên, là Hàn Tư Luật. Sau khi hắc y nhân có được tin tức liền vội vàng mang người đến đây.

"Đồ nhĩ, đồ nhĩ! Vì sư đến đây!" Từ giữa không trung, là Đồng Thông nhảy vọt xuống, thân nhẹ như yến.

"Lão gia tử!"

"Lão gia tử, nhanh đến xem hắc y nhân!"

Thẩm Y Nhân và Thượng Quan Vân đã giúp điểm mấy đại huyết trên người Hiên Viên Húc, tạm thời máu không chảy mãnh liệt như vậy nữa. Bàn tay của Sính Đình bị hắc y nhân nắm chặt, yên lặng rơi nước mắt, ánh mắt tràn ngập cầu khẩn nhìn Đồng Thông.

Ánh mắt của Thượng Quan Vân phức tạp nhìn Hiên Viên Húc đang nằm trong vũng máu, sau đó lại nhìn Sính Đình đang khóc hoa lệ đầm mưa, cuối cùng tầm mắt lại yên lặng dừng trên bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người bọn họ, đôi mắt của hắc y nhân vốn sáng ngời dần dần ảm đạm xuống, đứng thật lâu không nhúc nhích.

Đồng Thông sải bước lại đây, liếc mắt nhìn Hiên Viên Húc một cái, lập tức móc mấy viên thuốc ra cho Hiên Viên Húc ăn vào, sau đó nghiêm túc mà nói: "Đi về trước, để đại phu đi theo chuẩn bị cho tốt." Nói xong giật bàn tay của Hiên Viên Húc đang nắm tay Sính Đình, ôm lấy thân mình của Hiên Viên Húc, phi thân một cái liền nhảy lên khe sâu, dáng người phiêu dật nhanh nhẹn, quả thực khác xa với vẻ ngoài của hắc y nhân.

Mọi người không rảnh để ý đến chiến thuyền đang bị thiêu đốt hùng hực kia, tất cả đều lo lắng cho thương thế của Hiên Viên Húc, trong chốc lát đều nhảy lên khe sâu, vội vàng chạy khẩn cấp về Yến Viên.

Trong Yến Viên, Hiên Viên Húc đang nằm trong phòng. Sau một hồi rối loạn, người ngã ngựa đổ, cuối cùng cũng yên tâm thở ra một hơi, từng người vội đi làm chuyện trong tay.

Sinh Đình ngồi ở bên giường, cúi đầu nhìn Hiên Viên Húc, nước mắt lập tức là chảy lã xuống, nhỏ giọt trên bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người. Hiên Viên Húc im lặng nằm ở trên giường, vẻ mặt u ám không có chút máu, đôi môi mỏng xinh đẹp trắng nhợt, khuôn mặt vốn tuấn mỹ tuyệt luân thay đổi trở nên hết sức tái nhợt tiêu tụy. Đại phu và Đồng lão gia tử đã giúp hắn rửa sạch miệng vết kiếm thương (vết thương do kiếm), băng bó chặt chẽ ngăn chặn vết thương thối rữa. May mắn, một kiếm của hắc y nhân kia đâm vào phía trên ngực phải, không làm tổn thương đến chỗ hiểm, nhưng vì mất máu quá nhiều, cũng đã qua mấy canh giờ rồi, hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Sinh Đình luôn ở nơi này trông coi hắn, hắn vẫn bất tỉnh nên nàng không yên lòng đi nghỉ ngơi, nàng từng thấy Hiên Viên Húc anh tuấn tiêu sái, thể từ gia mỉm cười, vẻ mặt ủy khuất vô tội của Hiên Viên Húc, nhưng mà chưa từng thấy qua hắn không có sức sống như vậy. Điều này khiến trái tim của nàng như có vô số con kiến gặm cắn, khó chịu đau lòng không nói nên lời, càng không ngừng tự trách bản thân và hối hận.

Sinh Đình yên lặng rơi lệ một lúc lâu sau, lau khô hết nước mắt, gọi Thính Vũ ở phía bên ngoài đi lấy một chậu nước ấm đến. Thính Vũ vắt khăn nóng cho tốt rồi đưa cho nàng, nàng ôn nhu lau mặt và tay thay Hiên Viên Húc. Tiểu Nam sắc thuốc để Thính Vũ đưa vào, Sinh Đình cũng nhẹ nhàng thổi nguội chén thuốc, tự mình cầm muỗng từng thìa từng thìa cho hắn uống vào. Vết thương trên tay nàng đã bôi thuốc tốt nhất, nhưng chỉ là rách da này đã không đau nữa, có thể làm một ít việc nhỏ cho phép. Nàng rất sẵn lòng làm việc này vì hắn, như vậy thì trong lòng nàng mới tốt hơn một chút.

Hiên Viên Húc dường như không biết không thấy gì, ngoan ngoãn để Sinh Đình tùy ý đùa nghịch. Nàng chưa từng thấy một Hiên Viên Húc như vậy? Từ trước đến giờ, hắn đều kiêu ngạo tuấn nhã, vẻ mặt phẫn chí đến nỗi kiêu ngạo ngang ngược. Cho dù gặp phải chuyện gì, hắn đều dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng, tha thiết căn dặn nàng, nhất định phải tin tưởng hắn, chờ hắn!

Sinh Đình nhớ đến bản thân lúc trước còn ở kinh thành, bởi vì không muốn có nhiều khúc mắc với hắn, mà nhiều lần không nhìn đến hắn. Mẫu phi của hắn coi thường nàng, cũng năm lần bảy lượt oán trách hắn, thậm chí trước mặt hắn nói vĩnh viễn cũng không muốn gặp mặt hắn, nhưng hắn vẫn ôn nhu cung chiêu chìm đắm nàng, khoan dung đủ điều, trong lòng không nhịn được vừa xấu hổ vừa ăn năn.

Hắn muốn thú nàng làm chính thê, bởi vì nàng tự ti, nhát gan, luôn không bằng lòng tin tưởng lời hắn nói là chân thật. Hắn vì nàng và mẫu thân nàng báo thù, giết Triệu thị và Chương Mĩ Ngọc, lưu đây một nhà Triệu Thượng thư, thậm chí cứu đệ đệ của nàng. Hắn nói chắc chắn phải thú nàng, nếu hoàng thượng và vương gia, vương phi không đồng ý hôn sự này, hắn còn định lưu lạc giang hồ cùng nàng, đi thăm thú danh sơn khắp mọi nơi. Không phải nàng lòng dạ sắt đá, toàn bộ hết thấy, kì thực lòng nàng làm sao chưa từng động tâm? Lúc trước đáp ứng đồng ý cho cơ hội cả hai bên, trong lòng nàng tuy có chút động tâm nhưng phần lớn là cảm kích, ở bên trong còn có một chút ý muốn báo đáp hắn.

Hiện tại, hắn chịu đánh cược tính mạng để cứu nàng, nàng có phẩm chất gì đánh giá để hắn lấy tính mạng cùng đánh cược? Cho nên nàng nguyện ý mạo hiểm một lần, tin tưởng hắn!

Để được báu vật vô giá, khó được lang quân có tình! Nàng cần gì mà đẩy lang quân có tình ra ngoài? Lúc trước, Thượng Quan Vân vì cứu nàng mà bị thương, trong lòng nàng cũng thương tâm khổ sở, chưa xót không chịu nổi, nhưng chỉ giống như một bằng hữu tốt, một ca ca tốt, người thân bị tổn thương nàng khó tránh khỏi đau lòng rơi lệ. Nhưng mà Hiên Viên Húc mặt xám như tro tàn nằm trên giường như vậy, lại làm cho nàng cảm động lây, hận không thể lấy thân thay thế.

"Sinh nhi!..." Giọng nói của Hiên Viên Húc khàn khàn nhẹ nhàng gọi.

Sinh Đình khó có thể tin mà ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ trong mông lung phát hiện Hiên Viên Húc rõ ràng đã mở mắt! Nàng vui sướng kêu: "Chàng tỉnh rồi! Thật tốt quá!" Cảm ơn trời đất, ông trời, Bồ Tát, cuối cùng chàng cũng tỉnh.

"Nàng làm sao vậy?" Hiên Viên Húc nhú mày nhìn ánh mắt sưng đỏ của nàng, còn tưởng là ai dám ăn gan hùm mật gấu bắt nạt nàng. Sau khi bị một kiếm của hắc y nhân đâm vào, hắn vẫn chưa ngất đi, vẫn đợi nhóm Thảm Y Nhân và sư phụ đến đây sau, hắn mới yên tâm mê man. Hắn lo lắng cho Sinh Đình, sợ người của tộc Dạ Xoa đi rồi quay lại bắt nàng đi.

"Không... Không có gì." Lúc này Sinh Đình đã có chút thẹn thùng, nhất định là nàng khờ xấu muốn chết, khó coi muốn chết, rồi để cho hắn nhìn thấy. Nàng lấy khăn tay ra xoa mặt, đôi mắt đỏ hồng nhìn hắn mỉm cười, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Hiên Viên Húc nhìn nàng không chớp mắt, chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ. Một đầu tóc đen nhánh tán trên vai nàng, trong lười biếng lại lộ ra vô hạn phong tình, trên mặt không thoa một chút phấn nên có chút tái nhợt, hai con mắt rõ ràng đã khóc, có chút sưng đỏ, không tổn hao mỹ mạo kinh thế của nàng một chút nào, ngược lại làm cho nàng có vẻ vô tội mãnh mai, điềm đạm đáng yêu. Mỗi lần nàng như vậy làm cho trái tim cứng rắn của hắn mềm thành một đoàn thủy, chỉ cần nàng đừng khóc, muốn hắn làm cái gì hắn cũng đều nguyện ý, thấy nàng mang vẻ mặt nức nở bộ dáng đáng thương kia, trái tim của hắn cũng bị nắm chặt lại! Chỉ cần có thể trêu chọc nàng mở miệng cười vui, cho dù là bắt hắn tự giết chính mình cũng được. Chẳng lẽ, đây gọi là anh hùng khó khó qua ái nữ nhân?

Đương nhiên chính nàng không biết, mỗi khi nàng dùng đôi mắt ngập nước và ánh mắt vô tội nhìn người khác, cho dù luyện thành thép mạnh mẽ cũng hóa thành bãi nước mềm! Hắn liền mong muốn đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn lớn vờn quanh nàng, cho dù nàng đuổi hắn, hắn cũng không đi. Cả đời này hắn kiên quyết sẽ không buông tay nàng, cho dù bản thân đã chết, cũng nhất định phải mang nàng theo, hắn duwongf như nghĩ đến điên cuồng.

Tầm mắt của hắn dừng lại trên mặt nàng một khoảng thời gian quá dài, Sinh Đình không khỏi có chút nghi ngờ, liền đưa tay vuốt mặt và tóc của mình,

không quá xác định nhỏ giọng hoie hân: "Làm sao, mặt ta nhìn khó coi hả?" Ánh mắt của hân thật là kì quái!

"Trên đời này vĩnh viễn cũng không có người xinh đẹp hơn nàng." Hiền Viên Húc nhìn nàng tình ý kéo dài, trên môi hiện lên đường cong câu hồn trí mạng, mỉm cười nói. Từ lúc hân biết nàng sau này, trước kia nghe cũng chưa từng nghe qua lời âu yếm giống như xếp ngay bên môi, mở miệng là nói.

"Miệng lưỡi trơn tru!" Sính Đình tức giận liếc mắt nhìn hân, người này, vừa mới tỉnh lại liền quấy phá, chưa từng một ngày sống yên ổn.

"Vậy nàng ném thử chút!" Hiền Viên Húc nhỏ giọng yêu cầu nói, thái độ cực kì nghiêm túc.

Sính Đình nghe không rõ hân nói cái gì, không nhận được hỏi hân: "Ném cái gì?"

Khuôn mặt tuấn tú của Hiền Viên Húc phút chốc dài xuống, u oán nhìn nàng, hết sức ủy khuất nói: "Nàng không ném, làm sao biết trên miệng ta có trơn hay không?"

"Àm!" Trên mặt Sính Đình lại bắt đầu đỏ lên, lập tức bỏ ra không cầm tay hân, đứng dậy định rời đi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, người này, ba câu liền lộ ra bản tính!

"Đừng đi! Khụ... khụ!" Hiền Viên Húc muốn đứng dậy giữ chặt nàng, lại kéo phải miệng vết thương trên ngực.

Sính Đình nhất thời sợ hãi, tay chân luống cuống đỡ hân nằm xuống xong, nhìn băng gạc trên vết thương bắt đầu thấm ra máu, nước mắt nhanh rót xuống, vội vàng hoảng sợ mà nói: "Chàng đừng vội, đừng nóng vội, ta không đi, không đi còn không được hay sao?" Nàng rót một chén nước, chậm rãi uy hân uống một chén nhỏ.

Hiền Viên Húc uống nước xong, cũng bình tĩnh trở lại, bàn tay lồi kéo tay nàng, con ngươi đen như mực cứ mở to như vậy, nhìn thẳng Sính Đình, trong ánh mắt tất cả đều tha thiết, không nghe theo, không buông tha, đôi môi mỏng gọi cảm có chút tái nhợt nhưng vẫn hơi bủn rủn, như là đợi cái gì.

Sính Đình nhìn hân, cắn môi, do dự một lúc lâu sau, dịch không nổi ánh mắt cổ chấp của hân, cuối cùng cúi thân xuống, hôn trên môi hân một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó phút chốc rời đi.

Da mặt Hiền Viên Húc dày, đôi mắt hé nửa hưởng thụ nụ hôn của giai nhân, trên môi câu lên nụ cười có chút tà tử. Hôm nay hân thật ngoan, thấy rất thỏa mãn, không có đòi hỏi thử nghiệm đầu lưỡi trơn hay không. Nhưng Sính Đình chịu chủ động hôn hân, lại khiến hân tốt hơn nhiều so với ăn linh đan diệu dược gì đó, đôi mắt hân sáng lấp lánh nhìn Sính Đình, nhẹ giọng nhưng kiên định nói: "Chờ ta khỏe lại, ta muốn thử một chút đầu lưỡi trơn hay không."

Sính Đình thực buồn bực, quay đầu qua chỗ khác không để ý đến tên vô lại này, nhưng cũng không dám bỏ lại hân mà rời đi. Người nào đó trước ung dung hoa lệ, một bộ dạng cao quý lạnh lùng không thể xâm phạm, nhưng lại làm nũng giả ngốc với nàng, dày mặt dày hơn tường thành, sét đánh không xuyên.

Tinh Vũ vén rèm lên đi vào, nhìn thấy tình hình trong phòng, vui vẻ nói: "Gia đình rồi? Nô tì đi bưng bát súp." Nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Thỉnh Vũ là người tự do, không phải người hầu, mặc dù Sính Đình và các nàng luôn "ta ta" "ngươi ngươi", nhưng vừa nhìn thấy Hiền Viên Húc, nàng vẫn tự xưng là nô tì.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69-2: Tất cả luyện cứng như thép cũng có thể hóa thành ngón tay mềm mại không xương (2)

Hiền Viên Húc được Sính Đình hôn, tuy chỉ là lướt qua tức thì, nhưng trong lòng vẫn hết sức dễ chịu và ngọt ngào, ngay cả đau đớn trên người cũng bớt đi một chút. Hân chỉ biết là trong lòng nàng có hân, cuối cùng lần này nàng chịu chủ động thân thiết hân. Nàng tránh hân, hoặc tức giận trừng mắt nhìn hân, hoặc là lạnh lùng nhìn hân như người xa lạ, ánh mắt lạnh lùng kia của nàng, thật sự là còn đau gấp mấy nghìn mấy vạn lần so với chém vô số đao lên người hân.

Hiền Viên Húc chỉ cười không nói, nhìn dung mạo thiên kiều bá mị của giai nhân, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng vui mừng, rất muốn ôm nàng vào trong ngực hưng hăng hôn cho đủ. Tiếc là bây giờ hân có tâm nhưng vô lực, mới nói mấy câu có một chút, cũng cảm thấy hơi thở không nổi. Hân chỉ đưa tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay non mềm của nàng, hơi vuốt ve, cảm nhận xúc cảm mềm mại bóng loáng trong lòng bàn tay kia, mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Sính Đình, ánh mắt tràn ngập khát vọng và lửa nóng.

Sính Đình bị ánh mắt nóng rực của hân nhìn hết sức ngượng ngùng, rất muốn bỏ tay hân đi ra ngoài, nhưng lại thương tiếc hân bị đau, liền cúi trán, bàn tay không bị hân cầm bắt đầu ngấm nghĩa viên ngọc Mục Nhĩ thần kì trên cổ tay hân. Tất nhiên là nàng không biết, ngày đó Hiền Viên Húc dùng cái yếm đổi thành dây xích trên tay nàng, ngày hôm sau lại đeo trộm về trên tay nàng, đương nhiên hân cũng giấu rồi. Trong lúc đó hai người không nói gì nữa, trong phòng lại có một loại gọi tình ôn nhu chảy xuôi.

"Tay nàng bị thương?" Đột nhiên, giọng nói không chút hờn giận của Hiên Viên Húc vang lên trong phòng. Vừa rồi hắn toàn tâm toàn ý đắm chìm vào trong nhu tình dịu dàng hiếm thấy của Sính Đình, thế nhưng không chú ý đến trong lòng bàn tay mềm mại của nàng lại có vết thương, vết thương này khiến trái tim hắn đau đớn co rút từng đợt, cả người nàng da mềm thịt nộn, lại mảnh mai như vậy, chắc chắn là rất đau đi!

Sính Đình vội vàng rút tay lại, một vết thương nhỏ, cũng nhanh khép lại, so với vết thương trên người hắn cũng không đáng nhắc đến, nàng không thèm để ý chút nào nói: "Chỉ xước da một chút, không coi là gì." Thương Quan Vân và hắn đều bị thương huyết nhục mơ hồ, nhưng vẫn lo lắng vết thương còn trên tay của nàng, loại đối lập này làm nàng không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Những người đó thật đáng chết, gia không nghiêng bọn họ thành tro thật là rất tiện nghi cho bọn họ!" Hiên Viên Húc oán hận quả đấm nắm chặt, nói nghiêng răng nghiêng lợi, hận thấu xương những người đó. Hắn cũng không ngờ khiến nàng rách một chút da, ngấm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã, chỉ kém xây một cái miếu thờ cung nàng lên, những người đó lại khiến cho đôi tay như ngọc của nàng bị thương thành như vậy? Hơn nữa, tại sao tộc Dạ Xoa muốn bắt nhiều nữ tử chuyển ra khỏi như vậy, dù nhóm cuối cùng bọn họ đang chạy trốn chết cũng phải mang Sính Đình đi trong đó, những việc này hắn đều phải tra ra mọi chuyện rõ ràng, nhất thanh nhị sở, bằng không cuộc sống hàng ngày của hắn sẽ khó yên, đêm không thể ngủ a!

"Tốt lắm rồi, không có việc gì! Thương Quan Vân cũng bị thương vì cứu ta." Sính Đình ôn nhu khuyên bảo hắn, nhớ đến vết thương và phản tình thâm kia của hắn, kiếp này nàng sợ là không thể báo đáp. Hơn nữa trên người hắn trúng bí dược của tộc Dạ Xoa, Phương Tinh đã chết, cũng không biết bây giờ nên làm gì mới có thể cứu hắn?

Đôi mắt đen của Hiên Viên Húc lóe lên, có chút khẩn trương nhìn chăm chú vào mặt của nàng, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ nghĩ mọi cách để báo đáp hắn, hắn mãi mãi là đại ân nhân của Hiên Viên Húc, nhưng chuyện này cũng bởi vì hắn mà gây nên, cho nên nàng không cần áy náy có được không?"

Trên mặt của Sính Đình là một mảnh âm đạm, nhớ đến Phương Tinh yêu người không phải của mình, bị cơ quan trong động bắn chết, nhớ đến sự che chở tỉ mỉ, săn sóc ôn nhu của Thương Quan Vân đối với nàng, trong lòng có cảm giác thương cảm không hiểu và áy náy. Thật lâu sau, nàng yên lặng gật đầu.

Thấy nàng gật đầu, trái tim của Hiên Viên Húc đang siết chặt nhấc lên, mới thả xuống, hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm, trên người cũng ra một thân mồ hôi lạnh. Hắn sợ Sính Đình sinh ra một chút tình cảm với Thương Quan Vân, bởi vì Thương Quan Vân ưu tú, xuất sắc như vậy, mà dụng tình với Sính Đình rất sâu, là một tình địch mạnh mẽ. Hắn thật vất vả mới có lại Sính Đình, làm cho nàng ở lại bên cạnh mình, hắn không cho phép bất luận kẻ nào và bất cứ chuyện gì làm giữa hai người bọn họ có ngăn cách.

Trong lòng hắn lần nữa cảm thấy may mắn, hoàn hảo là hắn gặp Sính Đình trước, hơn nữa có da thịt chi thân với nàng, lúc này mới khiến nàng cự tuyệt Thương Quan Vân ra khỏi cánh cửa trong lòng. Tuy rằng hắn chưa thật sự chiếm lấy Sính Đình, nhưng có lẽ tự Sính Đình cũng không biết, trong tiềm thức của nàng, nam tử đầu tiên hôn nàng, vuốt ve thân thể nàng có một loại trung thành cam chịu số phận, vì thân là nữ tử có thiên tính tự nhiên như vậy.

Nghe thấy Hiên Viên Húc tỉnh lại, Thẩm Y Nhân, Đồng Thông và Hàn Tư Luật đến nhìn hắn, thấy hắn khôi phục không tệ, ba người dặn vài câu nghỉ ngơi cho tốt, bảo trọng nhiều hơn các loại dài dòng, liền ra về vội vàng đi ra.

Hôm nay là đại hội võ lâm, Thương Quan Vân đã sớm trở về Thanh Diên sơn trang bận rộn. Lúc này mặt trời dâng lên cao, cũng đã giữa trưa, Hiên Viên Húc trăm phần trăm là không đi được, nhưng Đồng Thông là nhân vật không thể thiếu nha! Viêm Dương cốc đoạn tuyệt với nhân thế, cũng không phải một nửa người đến tham gia đại hội võ lâm, khiến Đồng Thông vác mặt bánh bao, sâu sắc thấy thật mất mặt. Một người lẻ loi tham gia, thấy thế nào cũng kì cục! Không mang đồ đệ,, đành phải buộc mang Thẩm Y Nhân đi cho đủ số, trên đường chạm mặt Hàn Tư Luật, thuận tiện bắt thêm một tráng đinh (HTL), dù sao cũng hợp thành nhóm ba người đi, tất nhiên có nhiều người đâu!

Thẩm Y Nhân khóc không ra nước mắt, nếu không phải là nàng kính già yêu trẻ, nhất định sẽ không tiếc đánh lão đầu này rằng roi đầy đất!

Hàn Tư Luật mặt mày hớn hờ, từ khi biết hộ hoa sứ giả bên người Sính Đình là một đại mỹ nữ có mỹ mạo tươi đẹp vô song, hắn vui vẻ đi sau môn Thẩm Y Nhân, chỉ kém biến thành chó Nhật vẫy đuôi với Thẩm Y Nhân. Trước kia hắn còn có Hiên Viên Húc làm bạn với hắn, nhóm hai người lưu manh là nổi tiếng toàn bộ kinh thành, nhưng hiện tại Hiên Viên Húc tìm thấy người trong lòng, mỗi ngày ôm người trong lòng đỏ ngọt, có đôi có cặp. Để hắn một mình cười đau khổ ở phía sau vừa đi theo vừa chảy nước miếng, đủ loại hăm dọa kị hận a! Thẩm Y Nhân này vô luận là nhìn từ phía trước, nhìn từ phía sau, nhìn từ bên phải, nhìn từ bên trái đều là vì Hàn Tư Luật hắn suy tính đặt làm a! Chuyến đi lần này đi cùng Hiên Viên Húc thật sự không tệ, nếu để đại mỹ nữ này chạy mất, nhất định hắn sẽ ân hận cả đời.

Thực ra hắn đã sớm khiến hộ vệ Bạch Ngọc thăm dò được hướng đi của Thẩm Y Nhân, từ lâu đã phe phẩy cây quạt, phong độ nhanh nhẹn mà hóa trang vô tình gặp được ở giữa đường. Đồng lão gia từ nhìn thấu tâm tư sâu sắc của hắn, không phụ sự mong đợi của mọi người bắt buộc hắn đi tham gia đại hội võ lâm, hắn lộ vẻ mặt vô cùng khó khăn, miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng lại là tâm hoa nở phồng (mở cờ trong bụng), ưu nhã cao quý làm bạn bên người giai nhân đi tham gia đại hội võ lâm.

Hiên Viên Húc thấy sự phụ và bọn Thẩm Y Nhân, liền uống hết chỗ súp còn lại, nhưng lại có chút hôn mê đi lên, hắn thấy Sính Đình chăm sóc hắn một đêm không ngủ, rất là đau lòng, nhưng lúc nào hắn cũng không muốn xa nàng một khắc nào, vì thế phản phở hạ nhân trải ra một cái tháp ở bên trong phòng, kiên trì muốn Sính Đình ở chỗ này nghỉ tạm.

Sính Đình nghĩ hắn là người bệnh, không lay chuyển được hắn, hơn nữa lo lắng khẩn trương một thời gian dài, thân thể cũng đến cực hạn rồi, không có sức cãi cọ với hắn. Dưới sự trợ giúp của Thánh Vũ, rửa mặt chải đầu qua loa một phen, liền nhào tới trên tháp nặng nề ngủ.

Trong phủ An Thân Vương ở kinh thành, trong Cẩm Sát viện, trái ngược với dáng vẻ cao quý đoan trang ngày xưa, Đình vương phi đang tức giận nóng nảy, trong con tức giận ném vỡ vài cái bình hoa. Nhóm tiểu nha hoàn này đều quý gói bên cạnh, ai cũng không dám lên tiếng, chỉ có Tần ma ma và Xuân Hương, Quý Nhi chờ đại nha đầu ở một bên vội vã thấp giọng khuyên nhủ an ủi.

"Vương Phi, ngài việc gì phải như vậy, thân thể là của mình, bị chọc tức cũng không có người bồi a!" Tần ma ma thật cẩn thận nói, thầm nghĩ rằng thế tử muốn đại hôn, chuyện này rõ ràng là chuyện tốt, vương phi lại tức giận nổi trận lôi đình, đó là cái lý lẽ gì a?

Xuân Hương vội chen lên, đỡ vương phi ngồi lên ghế, nhận lấy ly trà do tiểu nha đầu bưng lên, đau lòng nói: "Vương phi,...những đồ vật này đều là vật chết, đập vỡ thì đập vỡ, nhưng lúc ngài đập không thể phí khí lực được! Ngài có việc gì chỉ cần phân phó nhóm nô tỳ đi làm, trong lòng không vui thì cũng có thể đánh nhóm nô tỳ mấy cái, nhưng ngàn vạn lần ngài phải bảo trọng thân mình a!"

Mấy nha đầu khác cũng nói lời nhỏ nhẹ thật tốt an ủi một lần, Đĩnh vương phi chậm rãi nén cơn tức xuống, liền nhấp hai ngụm trà nóng từ tay Xuân Hương, mới phiền muộn trong lòng vung tay nói: "Thế tử gia của các ngươi thật là uy phong, người còn ở bên ngoài chưa trở về đâu, liền đưa thư muốn người trong phủ chuẩn bị đại hôn cho hân, các ngươi nghe một chút, kể ra chuyện này là đánh vang lỗ tai người nào a?" Còn là dùng bồ câu trong quân truyền tin để đưa tin, hân vội vàng muốn đại hôn đến nhường nào há?

Mặc dù trước đó mấy nha đầu nghe được một chút tin tức, lại nghe từ chính miệng vương phi nói ra, nhất thời trong lòng đều hỗn loạn, thế tử muốn đại hôn? Tiểu thư nhà ai có phúc khí bức này? Chuyện này là thật? Vẫn là Quý Nhi tinh táo trước, vội cười nói: "Nô tì còn tưởng chuyện gì làm vương phi ngài tức giận lớn như vậy chứ! Nhưng thế tử kết hôn là chuyện tốt mà?"

Tần ma ma gật đầu lia lịa, đồng ý với ý kiến của Quý Nhi: "Không phải sao, vương phi không phải người mỗi ngày mong được ôm hôn từ sao? Đây đúng là chuyện tốt ông trời ban cho!"

"Tốt, tốt! Tốt lắm chết tiệt a! Các ngươi là không biết người mà hân muốn kết hôn là ai?" Vương phi vừa nghe mọi người nói là chuyện tốt, cơn tức trong lòng hạ xuống lại nổi lên, rốt cuộc là chuyện tốt của ai a?

"Vương gia!"

"Vương gia đến đây!" Đúng lúc này, nha đầu đã xốc màn lên cao. An vương gia Hiên Viên Bác chậm rãi đi vào phòng, nhìn bốn phía một chút lại nhìn bình hoa đã vỡ thành từng mảnh nhỏ trên mặt đất, mi tâm nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69-3: Tất cả luyện cứng như thép cũng có thể hóa thành ngón tay mềm mại không xương (3)

"Vương gia!" Tần ma ma và mấy nha đầu vội vàng hành lễ.

Trên mặt vương phi có chút xấu hổ, liền sửa sang lại y phục và trang sức, cung kính nói: "Vương gia đã tới!" Nàng xuất thân từ thế gia vọng tộc, ở trước mặt An Thân vương luôn là đoan trang hiền淑, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ít có lúc hành động theo cảm tính, không nghĩ tới việc này hôm nay lại để vương gia thấy được.

An Thân vương nhìn Đĩnh vương phi, mi tâm hơi nhăn lại càng nhăn lại, sau đó hân thu hồi ánh mắt, quan sát bọn nha đầu đang liếc mắt ở trong phòng.

Đĩnh vương phi vội vàng để nha đầu quét dọn mặt đất sạch sẽ, sau đó vừa sai khiến nha hoàn trong phòng, vừa tự mình dâng trà cho vương gia.

An Thân vương vén y bào, uy nghiêm ngồi xuống, sau đó ra hiệu Đĩnh vương phi không cần đa lễ, cùng ngồi xuống. Trong chốc lát chỉ chậm rãi phẩm trà thơm, cũng không mở miệng nói chuyện.

Đĩnh vương phi thấy vương gia hồi lâu không nói lời nào, bất giác trong lòng có chút lo lắng bất an, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút ủy khuất, không nhìn được nói: "Vương gia, vừa rồi thiếp thân chỉ là quá tức giận, xin vương gia không nên trách tội thiếp thân! Tại sao Húc Nhi có thể đối xử với chúng ta như vậy? Không nói chuyện hôn nhân đều theo lệnh của phụ mẫu, người làm mai nói như thế, nhưng hân làm như vậy là để phụ mẫu chúng ta ở chỗ nào?"

An Thân vương liếc nhìn vương phi, buông cái chén, ôn hòa nói: "Vậy ngươi cảm thấy nên làm thế nào?"

Vương phi thấy ý tứ của vương gia giống như là đứng ở cùng phía với nàng, không khỏi bắt đầu kể khổ: "Không phải nói nữ tử này rõ ràng đã chết rồi hay sao? Tại sao lại sống lại, cũng để cho hân tìm được, có phải hân trùng bầy của người khác hay không? Những thứ này tạm thời không nói, trước kia thiếp thân nhưng là gặp qua nàng, không người giáo dưỡng, rất không biết điều, trong tay nắm đã tâm bưng bưng không tốt. Tại sao nữ tử như vậy có thể được ta cho phép làm thế tử phi của An vương phủ, hơn nữa về sau còn có thể là vương phi."

Trên khuôn mặt của An Thân vương cười như không cười, đưa tay tỏ ý vương phi tiếp tục nói. Vương phi thấy ánh mắt khích lệ của vương gia, càng tự tin hơn, giọng nói không khỏi cũng nâng cao hơn một chút: "Thiếp thân nghĩ có phải Húc Nhi bị nữ tử mê hoặc hay không, mới không để ý chỉ trích mà một lòng một dạ muốn thành hôn với nàng, lúc trước thiếp thân và vương gia vì hân an bài vị thiên kim nào cũng mạnh hơn nữ tử này, chết mà sống lại,

nghe gọi người cảm thấy sồn tóc gáy, tuyệt đối là giả thần giả quỷ (có tình huyền hoặc)." Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của vương phi có chút tức giận, mặt nàng còn cảm thấy áy náy bất an khi ấy khiến nữ tử kia bỏ mạng đâu! Hóa ra là lừa gạt nàng a!

An vương gia dường như lặng im suy tư, qua một hồi lâu, hắn đưa tay nhẹ nhàng gõ nhịp trên cái bàn, ngừng đầu hỏi Đình vương phi: "Vậy vương phi cho rằng Húc Nhi nên thú ai?"

"Đương nhiên là Tuyệt Nhi và Thù Nhi a!" Đình vương phi không chút nghĩ ngợi mà thốt ra, sau đó hùng hồn nhìn vương gia nói: "Hiếm thấy hai tỷ muội các nàng mỹ mạo đoan trang, hiếu thuận làm người ta hài lòng, và lại nguyện ý cộng thị nhất phu (hầu hạ chung một chồng), trên đời này còn có chuyện tốt hơn so với chuyện này hay sao? Đến lúc đó vương gia và thiếp thân liên có thể sớm ngày ngăm kẹo đùa cháu." Lúc trước nàng còn cảm thấy Lâm Phưong cô nương không tệ đâu, nhưng mà nữ tử không thích nàng thì thôi, bị loại!

An Thân vương đưa tay chống cằm, nhàn hạ nhìn An vương phi chăm chú, ngày trước nữ nhân này rõ ràng cũng rất xinh đẹp ôn nhu, tại sao bây giờ lại thành cái dạng này, suốt ngày muốn nhúng tay vào chuyện chung thân đại sự của nữ tử, haiz! Năm tháng dễ dàng ném người lại, anh đào đã đỏ, lá liễu đã xanh (?). Hoặc là nói, thời gian là dao mổ heo, từng nhát dao giục người nhanh già! Hắn buông tay đứng lên, không chút để ý với vương phi nói: "Được được! Ngài nói thú ai thì thú người đó đi, Tuyệt Nhi và Thù Nhi cũng tốt, nhà ai lọt được vào mắt xanh của vương phi người, coi thử nữ tử đại thần cũng tốt. Chỉ cần người có thể khiến nữ tử thân thiết gần gũi với các nàng mà không ghê tởm muốn ói ra, có thể khiến bốn vương có điều mong chờ, dù có lấy mẫu dạ xoa trở về, bốn vương cũng bình tĩnh mà đứng ở bên vương phi này."

Mặc dù An vương gia nói lời nhẹ nhàng, trên khuôn mặt của hắn còn mang theo nụ cười, vương phi lại chỉ cảm thấy có một mũi nhọn chĩa trước mặt, nữ tử vừa nhìn thấy tỷ muội Đình gia thì sắc mặt liền trắng bệch, như trông thấy ác quỷ, nàng ta có thể có bản lĩnh gì khiến cho nữ tử thân thiết với các nàng? Đúng, đại phu không phải đã nói có thể là độc tố trong mũi tên chưa hết hay sao? Không thể nói là đã tốt lắm, vì thế vương phi hưng phấn mà nói: "Thời gian này thật dài, nói không chừng độc trên người Húc Nhi đã giải xong, thấy tỷ muội các nàng cũng không buồn nôn, Vương gia, người xem thế nào, liền hai tỷ muội các nàng được sao?"

An vương gia nhàn nhạt nói một câu, trong nháy mắt đánh vương phi từ trong mộng đẹp tỉnh lại: "Vương phi chẳng lẽ không nhìn qua thư của Húc Nhi, hắn nói cuộc đời này chỉ thú nữ tử đó, nếu phụ vương và mẫu phi không thích nàng, muốn giúp hắn xem xét lựa chọn lương phối (vợ tốt). Vậy xin phụ vương và mẫu phi tha thứ cho hắn là đứa con bất hiếu, xem như từ nay về sau chưa từng sinh ra hắn thôi!"

Vương phi thoáng chốc từ thiên đường rơi xuống địa ngục, loại cảm xúc từ hưng phấn sụp xuống làm cho nàng ù rù ngồi trên ghế, nửa ngày không nói gì. Một lúc lâu sau, vương phi suy tàn giãy dụa, đôi môi run rẩy nói: "Vậy hoàng thượng và Thái tử sẽ không quản sao? Hôn sự của hoàng tộc có thể tùy hắn quyết định sao?"

"Hoàng huynh cũng nhận được thư của hắn, dùng công trạng ra sống vào chết nhiều năm như vậy để đổi lấy một tước phụ (vợ)!" Về mặt của An Thân vương cũng là bất đắc dĩ, hoàng thất Hiến Viên còn xuất hiện loại chuyện này... nói không thành thân chết cũng không thành thân, nói muốn đại hôn ai cũng ngăn cản hắn. Hoàng cung và An Thân vương phủ cùng nhận được tin, một chiều này của hắn thật là đánh phủ đầu mọi người, thái độ quả quyết mà cũng làm cho người ta trở tay không kịp. Bởi vậy có thể thấy rõ, hắn coi nữ tử kia quan trọng hơn, cái gì cũng không muốn chỉ cần người kia.

"Cái gì?" Vương phi từ trên ghế nhảy dựng lên, khó có thể tin ngờ ngạc nhìn An vương gia: "Vương gia, ngài cứ tùy hắn làm bừa? Những công trạng này là mấy năm nay hắn liều sống liều chết kiếm được, tuy chúng ta không dựa vào công trạng này làm gì, có đáng để đổi lấy một nữ tử như thế sao? Này..." Hắn muốn thú bao nhiêu tước phụ không được chứ, dùng những thứ đó như vậy lãng phí sao? Nữ tử kia đáng giá để hắn làm như vậy sao? Nhất thời vương phi bị tin tức này đã kích lệ rơi đầu mặt.

An Thân vương thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Nữ tử lớn không nghe theo nương a! Từ lần hắn trúng mũi tên độc đó, bốn vương cũng đã thông suốt, An Thân vương phủ nhận được hoàng ân cuộn cuộn, đã phú quý đến trời, hắn chịu thành thân, lưu lại huyết mạch thừa tự cho An Thân vương phủ, bốn vương sau khi chết cũng có thể diện nhìn mặt liệt tổ liệt tông!"

Vương phi đối mặt với chuyện thực này khiến người ta trúng đau, không nhận được lệ ướt khóe mắt, nàng lau nước mắt chất vấn An Thân vương: "Vậy sau này thiếp thân ra ngoài tham gia yến hội còn có mặt mũi gì nữa? Mấy vị vương phi và phu nhân vừa nói đến tước phụ của mình, đều là xuất thân thế gia vọng tộc nào đó, dịch nữ của đại quan nào đó, công chúa nào đó, quận chúa nào đó, huyện chúa nào đó...Khó có thể để thiếp thân nói tước phụ của bốn vương phi là thứ nữ, là bé gái mồ côi?" Nếu như vậy, về sau nữ tử kia không cần đi ra ngoài. Ở Thanh Long quốc ngoài nữ nhân trong cung ra, nàng thua kém bên ngoài, mọi chuyện giữa những quý phu nhân nàng đều chiếm hạng nhất, cho dù là phu quân, nữ tử, y phục, nữ trang sẽ không có cùng kiểu dáng giống nhau; không phải vì nàng kiếm được thể diện bậc nhất. Kết quả nữ tử lấy về một tước phụ, mọi thứ đều không có trong tay, nàng không sống được, nàng muốn vượt biển bắc đi!

An Thân vương và vương phi là phu thê nhiều năm như vậy, mặc dù không có nhiều tình cảm sâu sắc đi chăng nữa, nhưng mà vợ chồng hòa hợp, thấu hiểu sâu sắc tính tình của nàng là mọi chuyện đều phải chiếm được thứ nhất, cần nhắc một lát, không quá xác định nói ra để nghị: "Nếu không thì về sau khi người giới thiệu nàng thì nói tước phụ của bốn vương phi là nữ nhân đệ nhất Thanh Long quốc, có đủ mặt mũi chứ? Nghe nói là xinh đẹp chỉ trên trời mới có, trên mặt đất không có!" Hắn là nam nhân, hiển nhiên cho rằng mỹ mạo của nữ tử rất quan trọng, từ xưa đến nay, giang sơn và nữ nhân được đánh đồng với nhau, có thể thấy được mỹ mạo của nữ tử này có nhiều lực hấp dẫn hơn với nam tử.

Tương biết rõ, lời nói của An Thân vương đổi lấy ánh mắt càng u oán của vương phi, lúc tuổi còn trẻ nàng cũng là tiểu mỹ nhân nổi danh, nhưng mỹ mạo của nữ nhân có thể lâu dài sao? Người xưa không phải nói hồng nhan là tai họa hay sao, đối với Húc Nhi lần này không chừng là một tai họa. Bởi vậy dù thấy, nhìn không vừa mắt một người, đã là ưu điểm cũng sẽ thành khuyết điểm!

An vương phi càng nghĩ càng ảm ức, nữ tử của nàng ngọc thụ lâm phong, tài hoa hơn người, học vấn tài phú năm xe (ý chỉ rất nhiều), văn thao vũ lược, phóng tầm mắt nhìn khắp Thanh Long quốc cũng không có nữ tử nhà ai so được, nhưng lại rơi vào tay dạng nữ tử như vậy. Trên khuôn mặt của hắn không có vẻ tức giận gì, quyết định nói: "Được! Bản vương phi đồng ý cho hắn lấy, nhưng đồng thời hắn phải lấy Tuyệt Nhi và Thù Nhi! Nàng thế nào cũng phải tìm lại chút mặt mũi mới cam lòng, bằng không thể diện người nhà mẹ đẻ nàng để chỗ nào?"

Hiên Viên Húc một lòng muốn thân thể nhanh nhanh bình phục, mới có thể làm tân lang anh tuấn tiêu sái, cho nên những việc khác đều nghe lời đại phu, thành thành thật thật nằm trên giường tĩnh tâm tĩnh dưỡng, thân thể của hắn căn bản tốt lắm, cũng khôi phục rất nhanh, một vài ngày thôi đã có thể tự do hoạt động. Nhưng chỉ cần hắn nhìn thấy Sính Đình, liền giả bộ bộ dáng suy yếu đến cực điểm, không chỉ ngay cả chén nước đều cầm không xong, hay là uống hai viên dược cũng muốn người cho uống. Sính Đình nghĩ rằng hắn vì cứu nàng nên mới bị thương, chăm sóc cho hắn có thể nói là từng li từng tí, chỉ cần là chuyện nàng có thể làm, nàng sẽ tự làm mọi chuyện, không mượn tay người khác. Điều này khiến Hiên Viên Húc vô cùng kích động đồng thời cũng thấy rằng bị thương thể kia thực đáng giá, nghĩ sau này cũng có thể thường bị thương một chút, giai nhân không chỉ bên cạnh chăm sóc toàn bộ, yêu cầu quá phận một chút cũng không nghiêm mặt lạnh lùng cự tuyệt hắn.

"Sính Nhi, thuốc này uống rất đắng, ta không muốn uống!" Hiên Viên Húc nhú lông mày xinh đẹp lại, đáng thương hể hể nhìn Sính Đình nói.

Nào có thuốc nào uống ngon chứ! Trong lòng Sính Đình oán thầm, chém đầu chảy máu còn không sợ, mỗi ngày uống chút dược liền giống như lấy mạng của hắn, thế nào cũng phải cần quấy nửa ngày mới uy xong. Nhưng hắn như vậy lại rất đáng thương, Sính Đình do dự một lát, đành phải lừa gạt hắn: "Thuốc đắng dã tật mới tốt chữa bệnh, nào có thuốc không đắng chứ, ta sai người lấy mật hoa quả đến, chàng uống xong lại ăn chút cho ngọt miệng được không." Vừa nói vừa dùng thìa múc thìa thuốc uy đến bên miệng hắn, ý bảo hắn há miệng.

Hiên Viên Húc môi mỏng bĩu ra, nhìn chằm chằm bát thuốc kia như khổ lớn hận sâu vậy, trong mắt chỉ kém chớp ra nước mắt, đại phu Mông Cổ gì đó này, kê thuốc đắng muốn chết, giống như bỏ thêm hoàng liên vào. Thật ra hắn không cần uống có được hay không, đã sớm sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh), chỉ vì chiếm lấy sự đồng tình của Sính Đình mới phải nằm như vậy.

Sính Đình thấy hắn cự tuyệt không há miệng, chỉ thờ phỉ phỉ nhìn bát thuốc kia chằm chằm, giống như từ đó có thể nhìn thấy được một đóa hoa, không khỏi có chút bất đắc dĩ, mềm giọng hỏi: "Vậy chàng muốn thế nào mới uống hả?" mấy ngày nay, mỗi ngày uy dược, hắn đều như thế, giống như là có hận thù với thuốc vậy, muốn nàng nói hết lời hay mới bằng lòng ngoan ngoãn uống hết. Khi hắn mê man bất tỉnh thì hắn mới thành thành thật thật uống thuốc.

Trong đôi mắt đen của Hiên Viên Húc lóe ra tia sáng, khoe miệng khê nhếch, hắn chờ mong nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Vậy nàng ghé tai lại đây, trên người người ta có thương tích, không đứng lên được."

Sính Đình có chút hoài nghi nhìn hắn, nhưng nghĩ đến hắn bị thương chảy máu nhiều như vậy, hai ngày này cũng thành thật, đoán chừng cũng không thể tác quái, liền cúi người xuống định nghe xem hắn nói cái gì.

Khuôn mặt của Sính Đình cách mặt hắn không đến một tấc, đôi môi đỏ mọng khát khao đã lâu nay gần trong gang tấc, hắn giống như con cá mắc cạn, trong lòng tràn ngập phần khởi sắp được chạm vào nước, "Nàng hôn ta một cái, ta liền uống hết toàn bộ." Giọng nói trầm thấp của hắn nói bên tai nàng, hơi thở nóng rực phun trên vành tai trắng như ngọc của nàng, trong nháy mắt lỗ tai nàng đỏ bừng.

"Chàng!" Sính Đình lập tức đứng thẳng dậy, tức giận trừng mắt với hắn, hoàn toàn không biết dùng lời gì để hình dung da mặt dày của hắn, lời nói ấy cũng nói ra được.

Hiên Viên Húc thấy trên khuôn mặt nàng nở ra hoa đào, đôi mắt đẹp tròn tròn, càng thêm xinh đẹp và quyến rũ, liền tốt tính nói: "Nếu không thì ta hôn nàng cũng được a!" Hắn nói chuyện tốt lắm, núi không đến dựa hắn thì hắn đi dựa núi vậy.

"Hừ!" Sính Đình khê hừ nhẹ một tiếng, coi nàng là đứa ngốc hã! Nàng mới không cần làm trước hắn đâu. Nàng để bát thuốc đặt ở trên bàn, đứng dậy định kêu Tiểu Nam đi vào uy hắn. Lại bị Hiên Viên Húc nhanh tay nhanh mắt chặn lại kéo xuống, nằm ở trên giường: "A!" nàng khê kêu một tiếng, liền không phát ra tiếng.

Hiên Viên Húc đặt nàng ở trên giường, đôi môi mọng nóng như lửa vội vàng ngậm đôi môi anh đào mềm mại của nàng, đem tiếng quát to của nàng nuốt xuống, hắn bá đạo cạy hàm răng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt quần quanh, ép nàng cũng múa với hắn.

Mấy ngày nay bởi vì hắn bị thương, đều không có thân thiết với nàng thật tốt. Thứ nhất là vì hắn bị thương, hắn nghĩ muốn sớm khôi phục một chút mới có thể ôm nàng, hai là người đến người đi đều đến nhìn hắn, khi không ai quấy rầy bọn họ hắn phần lớn luôn là ngủ mê mải, chân chính cũng không có bao nhiêu thời gian ở chung với nàng. Lần này thật vất vả mới được đền bù như mong muốn, đây còn không phải là muốn một nụ hôn là đủ a!

Sính Đình dùng lưỡi của nàng ngăn cản tiến công của hắn, muốn đẩy lưỡi hắn ra, nhưng lại không khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Nụ hôn của hắn nhu tình lại bá đạo như vậy, hắn xoa nhẹ như thế vừa dịu dàng vừa khản thiết, mỗi một động tác của hắn đều là khát vọng và săn sóc như vậy. Cả người Sính Đình ở dưới thân hắn gãy dựa không ngừng, thân thể mềm mại của nàng liền vô ý ma sát thân thể nóng rực của hắn, khiến hắn có cảm thụ khác thường, hắn thờ dốc không ngừng, không khỏi kêu một tiếng đau đớn.

Tiếng kêu rên của hắn lập tức nhắc nhở Sính Đình, trên người hắn còn có vết thương, vì thế nàng không dám vùng vẫy kịch liệt, sợ bản thân không cẩn thận đụng vào miệng vết thương. Hiên Viên Húc mừng rỡ cảm giác được nàng đang mềm nhũn dần, nụ hôn và vuốt ve càng được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Trong lúc đó hai người nhất thời tia lửa tóe ra, nhiệt tình bắn ra bốn phía.

"Đừng!" Hai tay của Sính Đình chống lại đã không tự giác mềm nhũn xuống, tiếng rên yêu kiều vô ý bật ra từ đôi môi anh đào của nàng khiến huyết mạch của hắn trướng lên. Nghe thấy tiếng rên vô ý của nàng, đôi mắt thâm thúy u ám của Hiên Viên Húc càng ngày càng mờ, thân thể càng ngày càng khô nóng không yên, vưu vật tuyệt sắc này hết sức tuyệt vời,, đã sớm làm hắn máu nóng sôi trào.

"Ai! Tì tì!" Đột nhiên Hiên Viên Húc cứng người lại, dừng động tác, nhắm mắt lại chờ trận đau đớn như kim châm đi qua, hắn hoạt động mạnh làm rách miệng vết thương còn chưa hồi phục như cũ.

Sính Đình vội vàng leo xuống giường, định bỏ chạy, xoay người nhìn thấy gân xanh đang nhảy trên trán hắn, trên mặt cũng có một tầng mồ hôi lạnh, vội

vàng đỏ hân nằm xuống. Trái tim của nàng đập thành thịch, khuôn mặt đỏ bừng một mảnh, sắc giọng: "Đáng đời, ai kêu chàng tác quái, xem về sau chàng còn dám như vậy không!" Nàng yêu kiều bĩu môi, rừ mắt xuống, nói không nổi nữa.

Yêu! Đây là làm nũng với hân đâu! Hiên Viên Húc nhếch môi một cái, miệng vết thương cũng không đau, đôi mắt lóe ra tia sáng vui sướng, đáng về mềm mại như tiểu nữ nhân của nàng khiến hân an ủi một hồi, hân thích nàng làm nũng với hân, thích nàng nói cho hân tất cả suy nghĩ trong lòng, chắc chắn! Có thể làm cho nàng lại mở rộng lòng với hân, thật là một chuyện cực kì tuyệt vời. Nàng sẽ làm nũng, nàng sẽ bắt đầu dần dần ý lại hân, về sau sẽ không rời bỏ hân...

Lúc này, nụ cười của hân nhẹ nhàng dừng trên người Sính Đình, trong mắt là ý cười và sự cưng chiều sùng nịch, khóe mắt đuôi mày nói không đủ đắc ý và phong lưu, tuấn mỹ khiến người ta không dám nhìn gần, giống như người đánh thắng trận, giống như đế vương ngồi giữ thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-1: Mỹ nhân đệ nhất võ lâm (1)

Editor: Lệ Hy

Sắc mặt Sính Đình đỏ ửng, xấu hổ không thể đề nén, không nhịn được vươn hai tay che đôi mắt sâu mê người của Hiên Viên Húc, che đi lửa nóng thâm tình đang đầy kia trong mắt hân. Hân nhìn nàng như thế làm cơ thể nàng nóng lên.

Hiên Viên Húc biết nàng đau lòng vì hân, sợ chạm vào làm đau hân, nhất định sẽ không phản kháng, liền cẩn thận từng li từng tí ôm nàng, cố gắng không đụng đến vết thương trước ngực, để trán mình chạm trán nàng, bờ môi khẽ gọi con lên nụ cười như có như không, ôn nhu nói với nàng: "Đừng sợ, ta chỉ hôn nhẹ." Nói xong cúi đầu bật cười, tiếng cười kia gọi cảm yêu mị, trêu chọc lòng người.

Hân chỉ hôn nhẹ thôi mới là lạ. Mỗi lần đều nói hôn nhẹ là tốt rồi, cuối cùng hôn vẫn hôn, chính là không biết hôn đến chỗ nào. Sính Đình cảm thấy tiếng cười của hân làm cho tim nàng đều phải nảy lên, người này càng ngày càng yêu nghiệt rồi!

Sính Đình lo lắng vết thương trên người hân, muốn đứng dậy kiểm tra một lần, hân lại ôm nàng không cho rời đi. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hân thở dài thật thoải mái, dù đau chết hân cũng nguyện ý!

Hai người đang rất chán ngán, con người của Hiên Viên Húc bỗng nhiên lóe lóe, trán hân cũng rời khỏi trán nàng. Sính Đình còn tưởng rằng vết thương của hân lại đau, đang muốn từ lồng ngực hân đứng dậy, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập kèm theo giọng nói trêu tức của Hàn Tư Luật: "Có người ở bên trong không? Chúng ta vào tới rồi!"

Sính Đình vội vàng xuống giường, rối loạn sửa sang lại y phục và đầu tóc, nhưng càng vội càng loạn, tóc thật dài cũng không chỉnh lại được, không nhịn được trợn mắt liếc mắt một cái. Hiên Viên Húc lười biếng nghiêng người dựa vào gối dựa, ôn nhu như nước nhìn nàng, cuối cùng thấy nàng luống cuống tay chân không làm được, mới ra lệnh: "Lại đây, gia giúp nàng!"

Hàn Tư Luật một thân cảm y màu đen, thắt lưng đeo đai ngọc, ngọc quan bó tóc, quạt giấy vạm vỡ năm không rời khỏi người vẫn cầm trên tay nhàn nhã ngẩng, tư thế tự nhiên, tuấn nhã phong lưu. Khóe miệng hân có chút tươi cười khó ưa, sau khi đi vào cổ ý nhìn thẳng, giống như rất sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn. Đi vào cùng hân còn có Thượng Quan Vân cũng Thẩm Y Nhân.

Một bộ trường sam màu xanh, chấp hai tay chậm rãi tiến vào, sắc mặt Thượng Quan Vân bình tĩnh lạnh nhạt, một đôi mắt phượng mê người không chứa chút tạp chất nào, trong suốt mà lại sâu không thấy đáy. Làn da trắng nõn, tóc đen dài xõa ở hai vai, hiện ra ánh sáng yếu ớt. Vóc dáng cao gầy duyên dáng, sau đi vào chỉ cười không nói, chính là đứng ở đó, pphosng khoáng xuất trần nói không nên lời, giống như thiên nhân (người trời) vậy.

Thẩm Y Nhân khác hân lúc trước, mặc y phục màu đỏ lần trước Sính Đình mua cho nàng, da thịt trắng hơn tuyết, một đầu tóc đen tán loạn xõa ở sau lưng, xinh đẹp bức người, kinh diễm tứ phương. Sau khi đi vào, nàng lười biếng nghiêng người ngồi bên cạnh Sính Đình, kéo tay nàng nhìn vết thương. Nếu là nữ tử khác giống như nàng như vậy, lười biếng nghiêng người ngồi, nhất định là đứng không ra dáng đứng, ngồi không ra dáng ngồi, nhưng tư thái nhàn nhã của nàng giống như là chuyện đương nhiên, tự nhiên như nước chảy mây trôi bình thường.

Nàng thấy tay của Sính Đình khôi phục tốt lắm, không đến mấy ngày nữa sẽ hoàn hảo như lúc ban đầu, liền nở nụ cười từ đáy lòng, khiến cho Hàn Tư Luật nhìn chăm chăm, thiếu chút nữa chảy nước miếng mà trực tiếp bỏ nhào lên. Nhưng hân biết cho dù hân có can đảm bỏ nhào tới cũng không có nửa phần tác dụng. Thẩm Y Nhân như cũ sẽ thực dứt khoát một cước đá bay hân. Lúc này hân vô cùng hối hận lúc trước trọng văn khinh võ, nếu hân lợi hại giống Hiên Viên Húc, xem hân có đánh Thẩm Y Nhân bất tỉnh rồi không người bỏ chạy hay không! Vì vậy mặt hân không biến sắc cũng đi đến bên người Sính Đình, giả vờ thật quan tâm tay của Sính Đình, coi như là cách giải nhân gần một chút, nói chuyện để lấy chút an ủi.

Cái này có phải là báo ứng không? Nhớ ở kinh thành, có bao nhiêu nữ tử khóc lóc cầu Hàn đại thể tử hân liếc mắt một cái, nguyện ý ở Hàn phủ dù không được làm thê chỉ câu làm thiếp, hân đều lười liếc nhìn đến người ta, chỉ cảm thấy đều là người khó coi. Hiện tại thì tốt lắm, mỗi ngày chính hân toàn nghĩ cách vây quanh Thẩm Y Nhân, nhưng mà giai nhân cũng là một kẻ đầu gỗ, không hiểu phong tình còn chưa nói, chỉ kém cùng hân xưng huynh gọi đệ thôi. Hân có một câu đề ở trong lòng lâu lắm rồi, vẫn rất muốn nói cùng với Thẩm Y Nhân: "Gia không thiếu huynh đệ, gia chỉ thiếu thê tử thôi!"

Sính Đình vẫn cảm thấy Thẩm Y Nhân mặc đồ màu trắng trông tự nhiên xuất trần, thanh nhã mẽ người, lúc mặc đồ màu đỏ liền nhiều hơn một phần quyến rũ, lười nhác, diễm lệ phi phàm, giống như Cửu Thiên Tiên Nữ giáng trần. Hai màu sắc cực kén này lại bị nàng mặc ra hương vị khác biệt, chính xác với câu: "Người đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn!"

"Thượng Quan Vân, vết thương của người thế nào rồi?" Sính Đình rất quan tâm hỏi thương thế trên người Thượng Quan Vân. Dù sao cũng vì bảo vệ nàng nên hắn mới bị thương, Thượng Quan Vân đối với nàng yêu mến tình thâm, nàng lại không thể báo đáp, vẫn luôn cảm thấy canh cánh trong lòng.

Hiên Viên Húc là về sau mới nghe Sính Đình nói Thượng Quan Vân trúng bí được của tộc Dạ Xoa, cũng rất kinh ngạc, lúc này hắn hết sức thành khẩn chân thành nói: "Thượng Quan Vân, người cứu Sính Đình, phần đại ân này ta xin khắc sâu trong lòng. Về phần người trúng bí được của tộc Dạ Xoa, ta đã gửi thư đến Viêm Dương cốc, trong cốc có rất nhiều y tiên thánh thủ, nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp chữa trị."

Thượng Quan Vân mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Đều tốt lắm, vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, đa tạ lòng quan tâm của thế tử, ngược lại thương thế của ngài như thế nào rồi?" Vết thương trên lưng hắn không sao cả, về phần Phung Tinh nói hắn trúng bí được, trừ bỏ lần ở trong sơn động đó, ngoài lửa đục thiêu đốt đối với Sính Đình, trong khoảng thời gian này hắn đều là bình yên vô sự, không có hành động kì quái gì. May mà hắn đề phòng lo lắng mỗi ngày, rất sợ bản thân không khống chế được giống như trong sơn động, làm ra một chút chuyện thương tổn người khác.

"Hắn là như bình thường!" Hiên Viên Húc còn chưa kịp trả lời, Hàn Tư Luật lại khẳng định nói. Thấy Hiên Viên Húc trừng hắn, hắn vươn tay khe khẽ sờ sờ lông mày của mình, cười lấy lòng nói: "Này không phải có rất nhiều việc chờ người xử lí sao! Mọi người đều hy vọng người sẽ tốt lên, dĩ nhiên là nhanh tốt lên."

Nghe hắn nói đến chính sự, khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Húc cũng nghiêm túc hẳn lên, hắn trầm giọng nói: "Lần này Dạ Xoa tộc bắt những nữ tử đó, là vì muốn cái gì, Viêm Vệ còn đang điều tra. Trước kia bọn họ vẫn thành thành thật thật ở lại hải ngoại, vì sao lần này lại đột nhiên đến Trung Nguyên? Nói vậy hắn các vị cũng muốn tìm hiểu rõ ràng."

"Hình như trong tộc bọn họ có nhiều loạn gì đó cho nên mới nóng lòng đến trung nguyên." Thượng Quan Vân mở miệng nói, mày kiếm nhíu lại, hắn vào sơn động sớm nhất, hình như nghe bọn họ nói mất trăm nghìn cay đắng mới tìm được tề nhân, nếu chỉ là bắt những nữ tử này, lấy năng lực của Dạ Xoa tộc cũng không cần phải hưng sư động chúng (huy động nhân lực), mất công sức lớn như vậy.

"Đúng rồi!" Hàn Tư Luật dùng cây quạt gõ vào lòng bàn tay một cái, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, ung dung cười nói: "Lần này các người làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu những nữ tử ấy còn chờ đợi đưa về nhà, cũng coi là công đức viên mãn. Trong đó có một nữ tử là nữ nhi của Vương tri phủ ở thành Phi Vũ này, Vương tri phủ là quan phụ mẫu của thành Phi Vũ, biết được thế tử cùng Thượng Quan công tử cứu nữ nhi của hắn liền cảm động đến rơi nước mắt. Đề bày tỏ lòng cảm tạ liền thịnh tình mở tiệc chiêu đãi thế tử cùng Thượng Quan công tử, mấy ngày trước Vương tri phủ liền tự mình đến nói lời cảm tạ, cũng nói rõ, xem thế tử có ngày nào rảnh để mở yến hội. Một mảnh chân tình của người ta a, thịnh tình không thể chối từ, các người sẽ không phụ ý tốt của người ta đi?"

"Ta không đi! Lần này bản thế tử vì việc tư mà đến, không muốn để cho bọn họ biết thân phận, đỡ chọc phiền toái." Hiên Viên Húc không chút do dự cự tuyệt, hiện tại hắn thăm nghĩ mỗi ngày được ở cùng Sính Đình, yến hội trong kinh hắn còn lười tham gia, huống chi là loại phiền toái này. Hơn nữa, lần này việc hắn bị thương là che giấu đối với bên ngoài, chỉ nói là ngẫu nhiên cảm lạnh, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng không thể gặp khách, người nào cũng không gặp.

"Ái chà! Ít lừa mình dối người đi, người vừa vào ở trong Yến viên, chẳng khác gì khua chiêng gõ trống thông báo cho thiên hạ, mọi người đều đã biết thân phận của người, chỉ là có chút tri giác nhìn thấy lão gia tử này cũng muốn hoài nghi mấy phần đấy! Người không biết có bao nhiêu quan lại địa phương muốn mượn cơ hội lần này tới bái phỏng người đâu, nếu không phải nơi này canh phòng nghiêm ngặt, người cho là người có được một chút thanh nhàn sao? Chỉ là bản thế tử đều bị bọn họ làm phiền rất nhiều lần đó." Hàn Tư Luật hơi oán giận nói, bụng lý trà thối, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó còn nói thêm: "Vương tri phủ đó dĩ nhiên cũng biết được thân phận của người mới đến nơi này ba lần bốn lượt mời mọc. Yến hội lần này sẽ có rất nhiều nhân vật uy tín danh dự của thành Phi Vũ tới tham gia, nếu như các người không đi, những tiểu thư được cứu sẽ tới nơi này báo ân mỗi ngày, các người chịu được nhưng là ta không chịu nổi."

"Hi!" Thẩm Y Nhân nở nụ cười, thấy Sính Đình ở bên cạnh tò mò chú ý nàng, nàng thích thú nhìn Hiên Viên Húc cùng Thượng Quan Vân, nói: "Nữ nhi Vương tiểu thư của Vương tri phủ đúng là đều đến Yến Viên mỗi ngày, người ta thành tâm thành ý đến đáp tạ ân cứu giúp của thế tử, mặt đầy nước mắt khóc như hoa lê đẫm mưa, chỉ nói thế tử muốn nàng ta làm bất kể cái gì cũng được. Có thể dùng hết năng lực yếu ớt cũng tốt, chỉ là không thể làm người vong ân phụ nghĩa. Có hai vị tiểu thư khác cũng là không ngại gian khổ, hằng ngày trèo lên Thanh Diên sơn trang, chỉ muốn báo đáp đại ân đại đức của Thanh Diên công tử."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-2: Mỹ nhân đệ nhất võ lâm (2)

Edit: Lệ Hy

Sau khi nàng nói xong rất là buồn bực mà thở dài một cái: "Người nói lão nương cũng phí sức lại phí công cứu các nàng, tại sao không có vị tiểu thư nào tới tìm ta để báo ân chứ?"

Về mặt Hiên Viên Húc như vệt nghe sấm --- nghe xong cũng không thay đổi. Thượng Quan Vân lo bắt tay vào quan sát bài trí trong phòng, nên không thấy được ánh mắt xem kịch vui của nàng.

"Làm sao lại không có?" Hàn Tư Luật nổi giận ùng ùng mở miệng: "Không phải mỗi ngày Vương công tử kia đều đến Yên viên, đòi gặp nữ hiệp cứu muội tử của hần sao?" Nói đến đây hần liền đầy một bụng oán khí. Vương công tử kia rảnh rồi mỗi ngày không có chuyện gì làm, ăn mặc xinh đẹp chói lọi, làm như thật sự có việc chạy tới Yên Viên hai mươi lần mỗi ngày. Không ai gặp hần, hần vẫn nhàn nhai chờ tại cửa Yên viên, chỉ nói phải báo đáp ân tình của nữ hiệp đã cứu muội muội của hần. Vì thế Hàn Tư Luật rất căm tức, người luôn vân đạm phong khinh như hần lại bị tên nhị công tử này làm cho tức giận đến đầu bốc khói xanh. Càng khiến hần cảm thấy tức giận chính là, hần và Đồng lão gia tử cùng Trầm Y Nhân đi tham gia đại hội võ lâm, vì Trầm Y Nhân mặc một thân nữ y, toàn trường nhất thời liên kinh diễm, đám giang hồ ăn no không có việc gì làm kia vậy mà liệt năng vào vị trí hai đại mỹ nhân của võ lâm, ngang hàng với Liễu Tiểu Yên.

Trầm Y Nhân rất là không hiểu loại tâm trạng như oán phụ của hần, không khỏi hoài nghi nói: "Có phải là ngươi cảm thấy ba người chúng ta chiếm hết công lao, những người đó không chú ý tới ngươi...nên trong lòng ngươi không thoải mái à?"

"Phụt!" Trong lòng Hàn Tư Luật trực tiếp học máu.

Sinh Đình che mặt mà cười, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào Trầm Y Nhân nói: "Nếu ngày đó cô mà mặc nam trang đi cứu người đẹp, đoán chừng cũng sẽ có vị tiểu thư đến tìm cô báo ân, hai người bọn họ cũng không có chuyện gì rồi." Nói xong nàng tò mò hỏi Hàn Tư Luật: "Vương công tử này cũng thật tình thật nghĩa, không biết tướng mạo ra sao, nhân phẩm như thế nào?"

Câu hỏi này của nàng làm cho Hàn Tư Luật càng buồn bực, hần liền mở quạt giấy ra phẩy phẩy hai cái, bất mãn hướng về phía Sinh Đình nói: "Lúc này chúng ta có những ba mỹ nam, muội lại còn mơ tưởng nhớ tới diện mạo của nam nhân khác như thế nào, tính tình ra sao à? Sao tâm mắt của muội lại dài như vậy hả?"

Quay đầu lại nói với Hiên Viên Húc: "Ngươi xem, ta đã nói Vương công tử này không phải là thứ gì tốt mà! Có người còn nhớ thương kia!"

Đối mặt với sự châm chọc ly gián của Hàn Tư Luật, khóe miệng của Hiên Viên Húc nhếch lên chút cười yếu ớt, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Nàng nhớ thương một người, gia liền giết một người, nàng nhớ thương một đôi, gia liền làm thịt một đôi!"

Sau khi nói xong những lời này, tuy rằng về mặt hần vẫn tươi cười, giọng nói cũng vẫn dịu dàng thản nhiên, chính là những người trong phòng không hẹn mà cùng run lên cầm cập. Trầm Y Nhân đẩy về đồng tình liếc mắt nhìn Sinh Đình, còn Thượng Quan Vân cũng hạ mi mắt xuống nhìn mặt đất không nói.

Hàn Tư Luật là ai cơ chứ? Đó là thư đồng của Thái tử, nên việc suy đoán nhân tâm đã nắm tám chín phần mười, liền ngắt lời: "Ha ha! Không nói đến tên ngốc Vương công tử kia, chỉ nói hai người các ngươi đã quyết định ngày lành chưa? Cũng đừng khiến cho Vương đại nhân cùng Vương tiểu thư chạy tới nơi này mỗi ngày. Người ta không gặp được ngươi nhưng mà lại làm phiền đám người chúng ta. Đại hội võ lâm mới bắt đầu vài ngày, cũng không có chuyện gì náo nhiệt, đi đi cho biết, không cần quá cô phụ tấm lòng thành khẩn của người ta đi!"

"Đình Nhi! Nàng có muốn đi không?" Hiên Viên Húc thì thế nào cũng được liền hỏi Sinh Đình, nàng đã tới nơi này một thời gian dài rồi, cũng nên mang nàng đi ra ngoài một chút. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, nàng cũng đã vất vả chăm sóc cho hần, hần nghĩ nàng nên đi thả lỏng một chút.

"Ta?" Sinh Đình chỉ vào mình hỏi hần, người ta cũng đâu có mời nàng đâu: "Ta không đi, các ngươi tự quyết định là tốt rồi."

"Muốn đi thì cùng đi, nếu nàng không đi thì ta cũng không đi!" Hiên Viên Húc bất mãn trừng nàng. Sinh Đình thấy Trầm Y Nhân cùng Hàn Tư Luật đều nhìn nàng, bày ra dáng vẻ "đi đi, hãy đi đi" nên không thể làm gì khác hơn đành gật đầu.

Hiên Viên Húc thấy nàng gật đầu đồng ý mới cười một chút, sau đó hỏi Thượng Quan Vân: "Thượng Quan Vân, còn ngươi thì sao?"

"Ngươi tự quyết định đi, xem thân thể của ngươi bình phục thế nào đã." Thượng Quan Vân thờ ơ nói. Tuy hần là nhi tử của Minh chủ võ lâm nhưng mẫu thân hần là một huyện chủ (chủ của một châu, một huyện) nên thân phận có chút phức tạp, người trên quan trường cũng sẽ không đối đãi với hần như người giang hồ được.

"Vậy cứ quyết định vào buổi tối ngày kia đi!" Hiên Viên Húc một câu liền quyết định.

Tối hôm đó, trong phủ đệ của Vương Tri phủ ở thành Phi Vũ, tất cả bên trong lẫn bên ngoài đều là đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày, người đến người đi cực kỳ náo nhiệt. Ở ngoài cửa phủ, ngựa xe như nước nối liền không dứt, mọi người đều mặc quần áo hoa lệ phú quý hoặc cưỡi con ngựa cao to hoặc ngồi xe ngựa trắng lộng lẫy. Những gã sai vặt cùng thị nữ đi qua đi lại đều được chọn lựa kỹ càng, chỉ vì đây là yến hội được tổ chức để chiêu đãi Chiến thần của Thanh Long quốc cùng Thanh Diên công tử, một số khách nhân tới tham gia yến hội đều là quan to hiển quý của thành Phi Vũ. Trong đại sảnh, mọi người túm tụm ba cùng một chỗ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, trong vẻ mặt hưng phấn lại có chút khẩn trương không yên, mọi người đều đang chờ đợi, thần sắc trên khuôn mặt không có một chút không kiên nhẫn nào.

Trước đại môn, Vương đại nhân cùng vài vị đại nhân bày ra bộ dạng kính cẩn đón ba vị công tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá, khí độ bất phàm đi vào. Đứng trước là một vị công tử mặc cẩm y màu tím, tóc đen như mực buộc cao, mày kiếm phi dương, mắt sáng như sao, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, ngũ quan tựa như băng ngọc điêu khắc mà thành, toàn thân chứa đầy một luồng khí chất cao quý bẩm sinh, làm cho người ta trông thấy liền tự cảm thấy xấu hổ. Nhìn bộ dáng cúi đầu khom lưng của Vương đại nhân, không cần đoán cũng biết người này nhất định là Tiểu Vương gia.

Đi sau là Thượng Quan Vân mặc một thân trường sam nguyệt sắc, thật xứng với danh tiếng Thanh Diên công tử của hần, mày kiếm cao nghiêng thật dài, mắt phượng mê người hơi tròn cao, thực là quân tử như ngọc, phong khoáng tựa như trích tiên (tiên giáng trần). Vì hai người này là nhân vật chính của

hôm nay nên Hàn Tư Luật liền phe phẩy quạt giấy đi theo phía sau hai người, mặc dù tuổi của hắn đều lớn hơn hai người trước mặt, may mà hắn phong tư tuấn nhã cũng coi như là một vị công tử tao nhã.

Ba người được Vương tri phủ tươi cười rạng rỡ, cung kính mời ngồi ghế đầu, mọi người trong đại sảnh đều vội vàng hành lễ bái kiến Tiểu Vương gia, sau đó lại chào hỏi Hàn thể tử cùng Thượng Quan công tử, mới xong một trận rối ren.

Còn Sính Đình thì bị phu nhân cùng tiểu thư Tri Phủ khách khách khí khí đưa tới nội viện, vốn là Thảm Y Nhân đi cùng nàng, thế nhưng vừa ra đến cửa đã bị Đồng Thông kéo đi rồi. Hôm nay Thính Vũ chưa tới, hiện tại đi bên người nàng là hai nha đầu mới đến hôm qua, một người tên là Hiểu Phong, một người tên là Hiểu Nguyệt.

Ngày hôm qua có bốn nha đầu đến Yến Viên, đều tầm 15-16 tuổi, vừa nhìn thấy Đồng Thông liền cúi đầu bái, trong miệng kêu lão chủ nhân, sau lại nhìn thấy Hiên Viên Húc cũng cúi đầu bái, lại gọi hắn là thiếu chủ. Hóa ra các nàng là bốn nha đầu biết võ công ở trong cốc được Hiên Viên Húc lựa chọn để bảo vệ Sính Đình, sau lần Sính Đình nhảy xuống vực hắn đã quên mất việc này. Hiện tại gặp lại Sính Đình một lần nữa, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là cho gọi mấy nha đầu này tới, rốt cục ngày hôm qua đã đến, hôm nay xem như là ngày đầu tiên đi nhậm chức của Hiểu Phong cùng Hiểu Nguyệt.

Trong nội viện đều là những vị phu nhân và tiểu thư, thấy phu nhân Tri phủ và Vương tiểu thư đều cung kính đón một thiếu nữ tựa thiên tiên đi vào, tất cả đều làm lễ ra mắt, vừa tán thưởng cô nương này thật là xinh đẹp đồng thời cũng âm thầm suy đoán: không biết cô nương này là ai mà phu nhân Tri phủ cùng Vương tiểu thư đều cung kính với nàng, không phải là vị quận chúa nào đi? Vương triều có ít công chúa nhưng quận chúa thì không thiếu.

Liêu Tiểu Yên đứng ở góc khuất yên lặng đánh giá Sính Đình, trong lòng quay cuồng suy nghĩ: Dung mạo của thiếu nữ này càng lúc càng làm cho người ta không di chuyển nổi ánh mắt, vài ngày không thấy nàng ta lại thay đổi, hiện tại trở nên thực đáng yêu quốc khuynh thành rồi. Trước kia các phu nhân tiểu thư này cũng khen nàng mỹ mạo vô song, lúc này lại đều đi khen Sính Đình lớn lên như là người có ở trên trời, dưới đất không có. Hơn nữa nàng còn chưa từng thấy qua loại chất liệu của bộ tử phần y hoa lệ mà nàng ta mặc trên người, ở trên lỗ tai nàng ta là một đôi vòng tai bạch ngọc xa hoa lay động thật đẹp, tuy chỉ có hai ba kiện trang sức ở trên đầu, thế nhưng mỗi chiếc đều lấp lánh ánh sáng, vừa nhìn đã biết là vật không tầm thường. Nàng trầm ngâm trong chốc lát, vẫn nhẹ nhàng dúi gót sen, tiến lên phía trước chân thành nói: "Chương Tam tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt!"

Sính Đình ngẩn ra, không nghĩ tới nơi này còn gặp được người quen, thật là 'nhân sinh hà xử bất tương phùng'! Nàng thân nhiên cười, khẽ nói: "Hóa ra là Liêu tiểu thư." Nàng có thể nhớ được Liêu Tiểu Yên là nhờ vào danh tiếng mỹ nhân đệ nhất võ lâm, bởi vì hiện tại Thảm Y Nhân và nàng ta đều là mỹ nhân đệ nhất võ lâm. Đương nhiên ở trong lòng nàng vẫn cảm thấy Thảm Y Nhân đứng thứ nhất, vị Liêu tiểu thư này nhiều nhất chỉ được xếp thứ hai. Và lại nàng còn nhớ lần trước ở trong cửa hàng y phục, lúc ấy vị Liêu tiểu thư này cùng Tống Thái Nhi còn có Phương Tình đang ở chung một chỗ.

Liêu Tiểu Yên cũng cười khẽ gật đầu, dung mạo nàng ta tươi đẹp động lòng người, đôi mắt trong như nước, hôm nay nàng mặc một thân bạch y, bình thường vẻ mặt còn mang chút nghiêm nghị lạnh lùng không thể xâm phạm, nụ cười này lại hòa tan bớt vẻ lạnh lùng tăng thêm vài phần lệ sắc. Nàng ngập ngừng một lúc, thấy Sính Đình sẽ phải rời đi, vội vàng nói: "Mạo muội xin hỏi một chút, không biết gia đình Chương Tam tiểu thư là người ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-1: Chỉ có duy nhất mình nàng (1)

"A!....Cạch bịch!"

"Ai da!....rầm!"

"Đau quá!"

Ngay lập tức, phía ngoài cửa tường viện vang lên tiếng kêu đau liên tục của bọn nam tử.

Trong chốc lát Sính Đình cùng Liêu Tiểu Yên đều ngây người, dờ khóc dờ cười, điềm tĩnh lui vào phòng nhỏ. Thật là, nam nữ ở nước Thanh Long ít phòng bị chặt chẽ đến mức trèo lên tường rình coi hay sao? Đặc biệt là Liêu Tiểu Yên, nữ nhân giang hồ lại càng không câu nệ tiểu tiết, nếu nàng ta không xuất đầu lộ diện, làm sao người ta lại biết được vẻ đẹp hơn người của nàng ta chứ!

Mặc dù là ban đêm, nhưng trong viện đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều treo đầy đèn lồng. Mấy người nam tử, một bên hừ hừ gào thét kêu đau, còn một bên lại nhao nhao bàn luận:

"Người nào hả? Khiến thiếu gia ta đau quá! Ai da! Chỉ có điều hai vị tiểu thư này thật là đẹp quá!"

"Tiểu thư mặc tử y kia thật là một báu vật tuyệt sắc! Người nói xem nếu cha ta để cho ta cưới một mỹ nhân như vậy, ta còn tới Di Hồng viện hàng ngày nữa sao!"

"Vương Tử Quốc, người bà con xa nhà người kia cũng thật xinh đẹp mà! Nghe nói nàng là mỹ nhân đệ nhất võ lâm, ha ha, chuyển đi hôm nay thật là không tệ, vậy mà có thể thấy được hai mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có."

"Mỹ nhân mặc tử y kia, ngơoi chưa thấy được ánh mắt cùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bản thiếu gia nhìn thấy nàng mà xương liền mềm nhũn..."

"Đừng có nói nữa! Xèo xèo! Đau quá! Mỹ nhân mà bản thiếu gia coi trọng dường như hôm nay không có tới, aiz!"

Hiếu Phong vừa nghe thấy những người kia đều là từ trên tường ngã xuống, miệng vẫn không ngừng nói nhảm, thật là thiếu dạy dỗ, liền nhanh chóng nhảy qua tường, vươn tay liên tục điểm á huyết của mấy người. Nàng là vì tốt cho bọn hắn, nếu để cho Thiếu chủ nghe được, vậy tất cả đều bị bẻ gãy rắc áy chứ!

"Hiếu Phong! Ngươi không ở bên cạnh tiểu thư, đứng trên đầu tường làm cái gì?" Từ xa truyền đến một tiếng quát nhẹ, tiếp theo là chủ nhân của giọng nói đang đẩy một mặt không vui sai bước đi tới bên này.

Mặt Hiếu Phong liền biến sắc, sợ đến run rẩy, suýt chút nữa là ngã lộn nhào từ trên tường rơi xuống. Nàng vội vàng nhảy xuống đầu tường trở lại bên cạnh Sính Đình, trong lòng thầm kêu khổ, vừa nhắc nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến! May mà nàng phản ứng nhanh, đã điểm á huyết của mấy người kia, bằng không thì bọn hắn không chết cũng mất nửa cái mạng.

Hiên Viên Húc lạnh lùng đi tới phía trước cổng vòm nội viện thì dừng lại, lạnh nhạt nhìn Vương tri phủ một mạch chạy chậm theo phía sau, nói: "Ý tốt của Vương đại nhân bản thể từ xin giữ trong lòng, làm phiền Vương đại nhân mời vị hôn thê của bản thể từ ra đây."

"Vị hôn thê? A! Dạ! Dạ! Dạ! Vậy để hạ quan sai người đi truyền lời." Vương tri phủ luôn miệng vâng dạ đồng ý, trên mặt với trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh, hóa ra vị Tiểu vương gia này đã có vị hôn thê à! Làm sao lúc trước lại không dò la được một chút tin tức nào?

Sính Đình đang cùng phu nhân Tri phủ và Vương tiểu thư đi ra sân, trong ngọn đèn sắp tắt liền nhìn thấy Hiên Viên Húc đứng chờ ở đó, ngọc thụ lâm phong, ung dung hoa lệ, đôi mắt đen sâu thẳm như nước, mặt có vẻ không hài lòng, làm cho nàng không nhận được có chút kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: "Sao chàng đã tới rồi, không phải là chàng cùng bọn Thượng Quan ở tiền sảnh sao?"

Hiên Viên Húc nhìn nàng chân thành thốt tha đi về phía mình, vẻ lạnh như băng đã sớm biến mất gần như không còn, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy nhu tình, khẽ mỉm cười nói: "Ở bên này không có ai ở cùng nàng, ta rất lo lắng, muốn mang nàng trở về sớm một chút."

"Thiếp thân tham kiến tiểu Vương gia! May mắn nhờ tiểu Vương gia đã cứu tiểu nữ! Thiếp thân vô cùng cảm kích!" Phu nhân Tri phủ vội vã tiến lên hành lễ, đội ơn đội nghĩa bày tỏ sự cảm kích trong lòng.

"Tiểu nữ tham kiến tiểu Vương gia!" Vương tiểu thư Vương Mộng Thiên vội vàng tiến lên hành lễ, nước mắt rung rung, biết ơn nói: "Nhờ có Tiểu vương gia cứu tiểu nữ, mới tránh được thủ đoạn thâm độc của bọn người xấu, kiếp này tiểu nữ báo đáp cũng không xong." Vài ngày trước, nàng cùng phụ thân đặc biệt đi tới Yên Viên nhiều lần lại không thể gặp mặt tiểu Vương gia một lần, nàng vẫn muốn bày tỏ cảm tạ trước mặt ân nhân.

Wương tri phủ ở bên cạnh cũng tạ ơn hết mình: "Nhờ có Tiểu vương gia cứu giúp tiểu nữ, hạ quan mới may mắn tránh khỏi tai họa này!"

"Không cần đa lễ! Đây là Thượng Quan công tử và vài vị bằng hữu của bản thể từ hay giúp đỡ người khác, dám làm việc nghĩa, bản thể từ cũng chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi, cáo từ!" Hiên Viên Húc thân nhiên nói, sau đó ra hiệu cho Hiếu Phong cùng Hiếu Nguyệt đỡ Sính Đình đi ra, hạ mắt tỉ mỉ quan sát nàng một lúc, chợt dịu dàng nói với nàng: "Đi thôi!"

Khóe miệng của Sính Đình nhếch lên cười, tao nhã gật đầu cáo từ đối với phu thê tri phủ cùng Vương tiểu thư. Hai người xoay người rời đi.

"Xin thể từ dừng bước!" Sau lưng bọn họ truyền đến tiếng kêu sợ hãi yêu kiều của Vương tiểu thư.

Sính Đình và Hiên Viên Húc liếc mắt nhìn nhau, xoay người lại, chỉ thấy vị Vương tiểu thư kia chậm rãi đi về phía hai người rồi quỳ xuống, trong mắt chứa đầy lệ, quỳ rạp xuống dập đầu một cái thật vang, cúi đầu khóc nói: "Thê tử đã cứu tiểu nữ, tiểu nữ không có gì để báo đáp, nguyện làm nô tì theo hầu hạ Thê tử." Nói xong lại dập đầu lần nữa, sau đó vẫn còn muốn dập đầu.

Sính Đình sững sờ trong chốc lát liền lập tức tỉnh ngộ (hiểu ra), vội vàng lệnh cho Hiếu Nguyệt đi kéo Vương tiểu thư đứng lên. Khuôn mặt Vương tiểu thư này thanh tú động lòng người, đối với bất kì người nào cũng là chưa nói đã cười, khi cười liền lộ ra hàm răng nhỏ đều trắng như tuyết. Từng cử động đều tản ra một luồng khí chất dịu dàng tinh nhã. Lúc này, tâm tình của nàng ta rạng rỡ vừa khóc vừa kể, ngược lại thực sự là giống như Thẩm Y Nhân đã nói, hoa lệ đầm mưa, mềm mại động lòng người.

Ngay lập tức, Hiên Viên Húc rất bình tĩnh liếc nhìn Sính Đình, mặt không chút thay đổi thân nhiên nói: "Bên cạnh Bản Thể từ không thiếu nha hoàn, Vương tiểu thư cũng không cần ghi nhớ việc nhỏ nhặt đó ở trong lòng, không cần hành đại lễ này." Tiếp theo nhìn về phía phu thê Vương Tri phủ hơi gật đầu, liền xoay người cùng đi với Sính Đình.

"Hu hu..... Thê tử!" Vương tiểu thư ở phía sau vẫn như trước nhỏ giọng khóc lóc, khóc đau khổ đến xúc động lòng người, nghĩ rằng như vậy sẽ chạm được vào lòng của hai người, sau đó sẽ dừng bước nghe nàng ta kể lể.

Wương đại nhân đầu dám sơ suất chứ, dọc đường tiễn đưa mà trong lòng thấp thỏm lo sợ, kinh hồn bạt vía, suy nghĩ lung tung, sợ bản thân làm không tốt hay làm sai ở chỗ nào, lại đắc tội với vị gia này.

Trong một góc sân viện, Liêu Tiểu Yên phong tư trác hên (yếu đuối) như một bóng ma đứng lặng yên không có tiếng động, ánh mắt của nàng xuyên qua cổng vòm, yên lặng nhìn đôi bích nhân kia đang dần đi xa, trong lòng vẫn còn vương vấn nụ cười say lòng người của người kia dưới ngọn đèn tàn.

Trước đại môn, Thượng Quan Vân cùng Hàn Tư Luật đang đợi bên cạnh xe ngựa, nhìn thấy Hiên Viên Húc và Sính Đình đi ra ngoài, trên mặt hai người

mang theo nét tươi cười nhàn nhạt, đều cảm thấy nhẹ nhõm thở dài một hơi. Bận rộn cùng Vương đại nhân cáo từ, từng người ngồi lên xe ngựa vội vã rời đi, hành động nhanh chóng không khác gì là có kẻ địch đuổi theo phía sau.

Thì ra, để bày tỏ lòng cảm kích của mình, Vương tri phủ kia đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế muốn không khí yến hội càng náo nhiệt hơn, sợ khách nhân chê ca cơ vũ cơ chưa đủ xinh đẹp, liền mời một vài quan kỹ có tư sắc không tầm thường đến góp vui cùng. Những tỷ muội đó vừa nhìn thấy ba vị công tử trẻ tuổi anh tuấn, khí độ bất phàm thì ánh mắt bỗng chốc đều sáng lên, từng người đi lên tha thiết mời rượu. Tướng mạo Hiên Viên Húc tuấn mỹ vô trù, quý khí thiên thành, nhưng mà toàn thân tự có một luồng liệt khí sát phạt lạnh lẽo, làm cho bọn họ cảm thấy khiếp đảm trong lòng, không dám nhìn thẳng, cũng không dám tiến lên đi hầu hạ hắn. Vì vậy hai người bọn họ bị mấy ả vây quanh xu nịnh, liên tục liếc mắt đưa tình, làm đầu hai người to lên như cái đầu, phiền chết đi được.

Tính tình của Thượng Quan Vân vốn đậm bạc yên tĩnh, từ trước đến nay đều như tán tiên tu hành, đối với những tỷ muội ấy tất nhiên là mắt không đời sắc. Còn Hàn Tư Luật luôn là mắt cao hơn đầu, nữ tử được tuyển chọn ở hoàng cung, hẳn còn cho là bộ dạng khó coi, huống hồ là những ả này, lại càng khinh thường nhìn đến, đều vung tay không cho họ đi tới. Ngay cả như vậy, Hiên Viên Húc vẫn cực kì khó chịu khi ngửi thấy mùi huân hương này, lại thêm Vương đại nhân cứ ghé vào lỗ tai hắn giống như tiếng ong ong của muỗi, không ngại phiền nói lời cảm tạ với hắn. Cảm ơn hắn đã cứu Vương tiểu thư, sau đó dè dặt cẩn thận thử mọi cách, muốn lấy cớ đề tự đề cử Vương tiểu thư, lấy thân báo đáp để báo đáp ân cứu mạng của hắn. Hắn vốn kiêu chể đã lâu, bây giờ lại càng không thể nhịn được nữa, liền đứng dậy phẩy tay áo rời khỏi bữa tiệc.

"Sính nhi!" Trong xe ngựa, Hiên Viên Húc thấy Sính Đình lặng im không nói suốt dọc đường, không nhịn được gọi một tiếng.

Sính Đình khó hiểu liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Chàng kêu ta làm cái gì?"

"Nàng không tức giận à?" Hiên Viên Húc bất mãn hỏi nàng, ban đầu hắn lo lắng nàng vẫn đang tức giận, còn nghĩ cách làm thế nào để dỗ nàng vui vẻ chứ! Bây giờ nhìn thấy sắc mặt của nàng vẫn như thường, một bộ dạng nhàn nhã tự tại, trong lòng hắn cảm thấy cực kì uất ức. Có nữ tử khác tự nguyện muốn hầu hạ hắn, nàng nghe xong không tức giận một chút nào ư? Nếu nam nhân khác nhìn nàng nhiều một chút, hắn sẽ ăn nhiều thùng dấm chua, tức giận muốn đánh người. Cứ nghĩ như vậy, hắn liền không chịu ngồi ngay ngắn, cánh tay cường tráng hơi hơi dùng sức, ngay tức khắc liền ôm chặt Sính Đình kéo vào trong ngực.

Sính Đình ngơ ngậy đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn, hùng hồn nói: "Tại sao ta phải tức giận, hiện tại chàng cũng không phải là gì của ta!"

"Miệng lưỡi lợi hại, cường từ đoạt lý, không nghe gia nói với người khác nàng là vị hôn thê của gia sao? Vài hôm nữa hai người chúng ta sẽ hồi kinh để thành hôn." Hiên Viên Húc oán hận nói, càng tăng thêm lực đạo trên tay ôm chặt thân thể mềm mại nhuyễn hương của nàng. Từ lâu An Vương gia đã sai người truyền tin đến đây, lệnh cho bọn hắn nhanh chóng hồi kinh, để Khâm Thiên Giám tính toán ngày lành tháng tốt, mọi người trong vương phủ cũng đã chuẩn bị tốt chuyện cần trọng đại hôn của hắn, đến lúc thành thân, xem hắn là gì của nàng đây!

Sính Đình buông tha gãy dựa vô ích, nâng cằm nhọn, liếc xéo hắn, nói: "Ta tuyệt đối không làm thiếp, không làm di nương, không có chức cao, muốn chết chỉ có một." Nói lời cảnh cáo trước, để tránh đến lúc đó lại có người nằng nằng dựa dẫm vào người có quyền thế, là quạ muốn biến thành phượng hoàng. Dù sao cũng không phải là nàng khóc hô đòi gả cho hắn, không có hắn thì sống không nổi. Hiện tại nếu có người nhảy ra phản đối, cho rằng thân phận của nàng thấp kém, không xứng gả cho con cháu hoàng thất, ngay lập tức nàng sẽ ung dung rời đi, cùng Y Nhân đi tới hòn đảo bốn mùa như xuân kia, thể nghiệm cuộc sống thế ngoại đào nguyên như trong giấc mộng. Thì ra nàng còn nhớ đảo nhỏ kia nhỉ!

Khuôn mặt của nàng vô cùng tinh xảo, phong hoa tuyệt đại, ánh mắt liếc nghiêng của nàng như sóng nước dập dờn, làm cho nàng thêm phần kiêu ngạo hơn so với ngày thường, mang sự xinh đẹp rung động lòng người của nàng phát huy vô cùng tinh tế. Dưới ánh đèn yếu ớt tỏa ra sự hấp dẫn chí mạng, lại càng quyến rũ câu hồn người, khiến cho người ta nghĩ muốn vứt bỏ tất cả, trầm luân cùng nàng. Hiên Viên Húc không chịu nổi sự mê hoặc của hương sắc, không nhịn được cúi đầu cắn nhẹ lên cằm của nàng, làm cho đôi bàn tay trắng hồng của nàng đập hắn vài cái. Hắn hạ mắt chăm chú nhìn nàng, sự dịu dàng trong mắt lan tỏa ra làm say lòng người, kiên định nói: "Nàng nhất định là chính thê duy nhất!"

Sính Đình bất vì sở động, vẻ mặt như cũ, không chút thay đổi nói: "Ta ghét nhất nam nhân nắm thê bảy thiếp, quan hệ rối loạn giữa trưởng tử đích nữ với con vợ kế thứ nữ." Mâu thuẫn nàng cùng nàng chính là chịu nhiều thiệt thòi ở phương diện này. Mâu từ Triệu thị cũng không đòi được chỗ tốt, hiển nhiên làm đại phu nhân hay tiểu thiếp đều không dễ.

Nói nghìn lần, vạn lần đi chẳng nữa, tóm lại là nàng không muốn thấy sau này phu quân của mình trái ôm phải ấp, nàng trốn ở một bên âm thầm thương tâm rơi lệ lại còn phải giúp phu quân chăm sóc đứa nhỏ của hắn cùng nữ nhân khác, mơ đi! Dù là nguyên nhân gì thì nàng cũng không hề huệ được như thế. Nếu kết quả là như thế, nàng thà rằng không gả cho hắn, để tránh khỏi việc kia làm nàng tức giận học máu không đầu. Nói nàng không có tam tòng tứ đức cũng tốt, phạm vào thất xuất chi điều cũng tốt, xin thứ cho nàng không vĩ đại được như vậy! Nàng nhỏ yếu, thể đơn lực mỏng, nhưng nàng có kiên trì cùng giới hạn của nàng, hoặc là không cần hoặc tất cả sẽ là của nàng

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71-2: Chỉ có duy nhất mình nàng (2)

Edit: Lệ Hy

Hiên Viên Húc nhìn thấy trong đôi mắt đen ngập nước giống như trân châu chợt hiện lên sự quật cường mà lạnh nhạt, trong lòng không nhịn được khẽ động. Ban đầu ở núi Phi Phượng, nàng giống như loài động vật nhỏ bé mang ánh mắt sợ bị tổn thương nhưng lại quật cường làm xúc động khắc sâu vào lòng của hắn, khiến hắn nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không chùn bước) nghĩ muốn bảo vệ nàng, cưng chiều nàng. Đôi mắt đen như mực cùng chiều sùng nịch nhìn nàng: "Chỉ có mình nàng cùng đứa nhỏ của nàng đều là bảo bối của ta."

Không phải hắn thuận miệng hứa hẹn, mà đã trải qua một phen suy nghĩ cặn kẽ, nhiều lần lo lắng mới quyết định như vậy. Chỗ chứa trong lòng hắn rất nhỏ, sau khi để một mình nàng vào, hắn đều làm như không thấy nữ nhân khác. Lúc trước hắn trúng độc bị thương, mẫu thân Lâm Phuong, tỷ muội Đình thị cùng các nữ nhi của những đại thần kia làm phiền hắn quá mức, thậm chí nghĩ muốn thanh tịnh một mình. Khi đó hắn đã nghĩ, nếu Sính nhi của hắn còn sống, mỗi ngày đều ở bên cạnh hắn, ý lại hắn, nổi giận làm nũng với hắn, bất luận bảo hắn làm cái gì, hắn cũng thấy ngọt như mật, cam tâm tình nguyện! Hiện tại đã đạt được nguyện vọng, hắn cảm tạ trời đất còn không kịp đâu, làm sao có thể khiến cho nàng thương tâm thất vọng. Bây giờ được ở cùng nàng một chỗ mỗi ngày, ôm nàng vào trong ngực, hắn còn luôn luôn sợ hãi nàng sẽ rời hắn mà đi, thỉnh thoảng nghĩ mà sợ hãi, phải chăng đây là một hồi mộng đẹp? Hắn cực kì sợ đang ở trong mộng không tìm thấy nàng, sự sợ hãi cùng cảm giác bất lực này, sự vô vọng ấy làm hắn sống không bằng chết!

"Người nào sinh cho chàng chứ? Không biết xấu hổ!" Sính Đình giận dữ nũng nịu nói hắn một câu, mặt đỏ bừng, cúi đầu tránh đi ánh mắt nóng bỏng của hắn. Sau đó hình như nghĩ đến cái gì, cười khẽ một tiếng, giống như hoa tươi bỗng nhiên nở rộ, đôi mắt như nước tràn đầy màu sắc lấp lánh, rực rỡ theo kiểu khác.

"Gia đúng là không biết xấu hổ đó!" Hiên Viên Húc cười tà mị, bá đạo nói, say sưa chăm chú nhìn nàng, cánh tay ôm nàng càng ngày càng buộc chặt, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi nàng.

Sính Đình ở trong ngực của hắn, điều chỉnh tư thế thoải mái, nhẹ nhàng than thở, thấp giọng nói: "Việc đời khó liệu, ai có thể biết trước được việc sau này đâu! Trước tạm thời tin chàng một lần này đi!"

"Lần trước đã muốn nói với nàng, hãy thử tin ta, tin ta!" Hiên Viên Húc không muốn nhìn nàng thờ dài, khẩn cấp nói, bàn tay thon dài mà có lực nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên. Tròng mắt đen nháy cũng không nháy nhìn chăm chú vào nàng, giọng điệu nghiêm túc chưa từng có từ trước đến nay. Sính Đình bị bắt phải nhìn thẳng vào hắn, trong đôi mắt đen nhánh ánh lên dung nhan tuấn mỹ vô song của hắn, đôi mắt hắn thâm thúy chứa đựng tình ý đậm sâu. Trong lòng nàng căng thẳng, trong mắt nàng có ánh sáng tràn đầy màu sắc vụt qua, không khỏi gật đầu, giọng nói kiên định chưa từng có: "Ta tin chàng!"

Bởi vì An Thân vương gửi thư thúc giục bọn họ sớm ngày hồi kinh, Hiên Viên Húc vui vẻ phấn khởi rất nhiều, mỗi ngày đều là vẻ mặt hào hứng chạy ra bên ngoài, cũng không biết hắn đang bận rộn cái gì.

Mọi người thấy thân thể của hắn khôi phục như lúc đầu, cũng hiểu được tâm tình cấp bách của người sắp làm tân lang như hắn, cũng không có người ngăn trở hắn. Về phần Đồng Thông, lão đã sớm nghĩ thông rồi, có đồ đệ hay không có đồ đệ cũng không có gì khác nhau, lão cũng thừa nhận, đợi lão giả hạc tây quy (qua đời), những lão giả đã sớm làm cô nhân kia không mắng lão là được rồi. Và lại, hiện tại mỗi ngày hắn đều bám chặt Thâm Y Nhân không buông, gặp người liền nói nàng là đồ đệ hắn mới thu nhận, cảm thấy mặt mũi trong ngoài đều có.

Ở đại hội võ lâm ngày đó, Thâm Y Nhân vô cùng tỏa sáng, vậy mà đánh bại một đám cao thủ đệ nhất giang hồ, đoạt được kiếm Tuyết Ngọc, làm đám nhân sĩ võ lâm ấy không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. 'Tuyệt y ánh ngọc kiếm, lụa trắng yếm nguyệt dung'. Kiếm Tuyết Ngọc là một thanh bảo kiếm vô song tôn quý vô cùng, thoắt lóng trên lưới kiếm liền đứt, chém sắt như chém bùn, trong truyền là do Ngô đại sư là đại sư chuyên đúc kiếm thời cổ đại đúc hết tâm huyết chế tạo nên. Đại hội võ lâm lần này, có một nửa người đến là vì thanh kiếm này, không nghĩ tới lại bị nữ tử mỹ mạo tuyệt đỉnh nhất là Thâm Y Nhân đoạt được đến tay, con người của mọi người đều trừng lớn, roi đầy đất.

Sính Đình vẫn giống như trước sống ung dung qua ngày, xem sách, ở cùng Hiên Viên Húc, thỉnh thoảng chơi cờ cùng Thâm Y Nhân, mà lúc rất rảnh rỗi ở trong Yên Viên tìm cây sáo trúc đã lâu không thổi, đàn ngọc, đàn tỳ bà, lấy ra từng thứ luyện lại một lần. Phụ thân của nàng là Thám Hoa, mẫu thân là

mỹ nữ của hồng tự thêm hương gả cho thám hoa, cảm kì thi họa hai người không gì không biết, tự nhiên là am hiểu sâu những thứ này. Thời thiếu nữ nàng chỉ đi theo phụ mẫu học được chút da lông, hiện tại gây một khúc đàn trong lòng tự nhiên có một phen cảm thụ khác.

Lúc mọi người đều không có ở Yên Viên, nàng sẽ nâng bàn tay nhỏ nhắn lên gảy đàn, khẽ ngâm nga hát. Khi nàng khẽ mở môi mọng, tiếng hát uyển chuyển tựa như thiên âm (tiếng trời) vang lên thì Thính Vũ cùng bốn nha đầu mới tới nghe mà tâm thần rung động, như si như say, sâu sắc cảm thấy khúc nhạc này chỉ có ở trên trời, nhân gian nghe thấy vài lần đâu. Chết có điều, tuy rằng mấy nha đầu cảm thấy tiểu thư đánh đàn giống như tiên khúc, thổi sáo tựa như nhạc trời, nghe xong khiến cho người ta như ăn ô liu, cảm thấy vô cùng có dư vị. Nhưng hiện tại tiểu thư và thế tử phải quay về kinh đại hôn, như thế nào cũng phải bắt đầu chuẩn bị của hồi môn chứ! Chưa nói những cái khác, dù sao giá y cũng phải do chính nàng thêu chứ! Còn có hà bao cùng y phục mà nam tử cần dùng để đáp lễ cũng cần nàng phải bắt tay vào làm từng cái đấy! Thế là mấy nha đầu thay phiên tận tình khuyên bảo nàng bắt đầu thêu giá y.

Giá y này này không giống bình thường, phải làm tỉ mỉ tinh xảo, trước ngực cùng sau lưng đều thêu hoa sen tĩnh đế, hồ điệp song phi, viền vạt áo thêu đường viền hoa. Sợi tơ thêu giá y không thể đứt nút, không được có bất kì nút thắt nào, đây cũng là một ngụ ý, ý tứ là cuộc sống sau khi thành thân có thể thuận thuận lợi lợi, ít gặp ghênh. Nữ hài tử ở Thanh Long quốc đều từ rất sớm đã bắt đầu thêu đồ sinh lễ của mình, tiểu thư của các nàng như vậy, cũng không biết có đủ thời gian hay không.

Sính Đình tự nhiên cũng hiểu giá y xuất giá phải do chính tay nàng thêu, nhưng từ sau khi mẫu thân của nàng mất, nàng cũng không bị người bức cầm kim thêu, y phục vớ hải bình thường đều là do Thính Vũ làm, nàng rất vui vẻ thoải mái. Hiện tại vừa nghe thấy nhiều đồ như vậy muốn nàng tự tay thêu từng đường kim mũi chỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức xụ xuống. Đây không phải là muốn mạng của nàng à! Đám nha đầu này trừ bỏ Thính Vũ ra, một đám đều kỳ vọng vào tiểu thư có tư chất thông minh, thân mạng tuyệt kĩ thêu thùa của các nàng. Đến lúc đó kỹ nghệ tự tay thêu thùa của tiểu thư sẽ chọc thủng những cặp mắt chó đã coi thường ngài ấy.

Từ trước đến nay Thanh Long quốc đều rất coi trọng ‘nữ công gia chánh’ của nữ tử. Nếu nữ công tốt thì khi nữ tử tìm tương phu cũng dễ dàng hơn người khác một chút, nếu như nữ tử có nữ công không tốt thì sẽ bị người chê cười cả đời. Cho nên bốn đại nha đầu liền bày ra thái độ “hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp”, hận không thể dạy Sính Đình học cấp tốc trong mười ngày, thêu xong giá y chỉ trong vòng một đêm. Chỉ có lão thần Thính Vũ, không coi ai ra gì lấy một khung thêu hoa ra, thờ dài nói với bốn đại nha đầu: “Các người đừng nóng vội, trước hết để tiểu thư tập luyện thêu hoa, đã năm sáu năm nàng không cầm

kim thêu rồi!”

“Àm” một trận sấm vang oanh tạc đỉnh đầu bốn đại nha đầu, đánh cho các nàng ngoài khét trong sống. Đây, đây, cho dù mấy người các nàng ở Viêm Dương cốc tập võ thì có thời gian nhàn rỗi cũng là luyện tập nữ công đấy, bằng không thì về sau có gã đi cũng không thể để người ta chê cười được. Các nàng vừa đến không lâu, còn chưa hiểu rõ tiểu thư, nhưng Thiếu chủ đã giao phó qua, sau này mạng của các nàng sẽ là của tiểu thư, sẽ cùng tiểu thư vui buồn cả đời, tiểu thư tốt thì các nàng mới có cuộc sống tốt nha! Hơn nữa sau khi đến Yên Viên, bốn người các nàng vừa nhìn thấy dung mạo xinh đẹp độc nhất vô nhị của Sính Đình, giống như thần tiên phi tử, nhẹ nhàng như nhạn múa, uyển chuyển

như rồng bay, ngoài vô cùng kinh ngạc cũng toàn tâm toàn ý đối đãi với Sính Đình như chủ nhân.

Hiện tại nghe nói tiểu thư không cầm kim thêu đã nhiều năm, không động tới chỉ thêu, lúc này mấy nha đầu mới kinh sợ cảm thấy đây là chuyện lớn. Bọn họ vội thúc giục tiểu thư mau tập luyện cho tốt, cũng cố vũ Sính Đình rằng trước kia nàng đã từng học qua, hơn nữa lại thông tuệ, nên nhất định làm được, đến lúc đó nhất định sẽ tự tay làm ra những đồ thêu đẹp, kinh động bốn phương giống như mỹ mạo của nàng.

Sính Đình vốn định nói còn sớm mà, cũng chưa định ngày, không cần phải gấp. Nhưng nhìn bộ dáng như lửa xém lông mày của bọn nha đầu, liền chột dạ đồng thời cũng hiểu bản thân rất không có trách nhiệm. Luyện tập nhiều thì sẽ có tay nghề thêu tốt hơn, giữa buổi trưa ngày hôm nay, Sính Đình vẽ xong hoa văn, Thính Vũ liền căng vải ở trên khung thêu, chuẩn bị cho nàng thử thêu đồa hoa.

Sính Đình cầm kim thêu, cúi đầu nhìn khung thêu, còn chưa kịp hạ kim thêu, ma ma quân sự của Yên Viên liền tới bẩm báo, nói là phu nhân với tiểu thư của Tri phủ đến bái kiến tiểu thư.

Sính Đình ngẩn ra, hơi có chút kinh ngạc, trước kia những người này đều là đến bái kiến Hiên Viên Húc, bây giờ sao lại muốn gặp nàng? Chẳng qua vừa nghĩ đến việc không cần phải thêu nữa, nàng không nhịn được thở một hơi nhẹ nhõm, quãng khung thêu lại vui vẻ đi ra phía ngoài.

Vương Mộng Thiên vừa nhìn thấy Sính Đình thướt tha đi ra, chỉ cười mà không lên tiếng, yếu điệu sợ hãi nói: “Bái kiến Chương tiểu thư!”

Sính Đình thần nhiên cười, tao nhã tự nhiên làm lễ với phu nhân Tri phủ Liễu thị cùng Vương tiểu thư: “Không biết Liễu phu nhân cùng Vương tiểu thư đến đây là có việc gì?”

Liễu phu nhân là một phụ nhân dịu dàng, tiếng nói cũng nhẹ nhàng nhu hòa: “Hôm nay hai mẫu tử ta mạo muội tới quấy rầy Chương tiểu thư, mong Chương tiểu thư không lấy làm phiền lòng!”

Bà ta nâng mí mắt liếc nhìn Sính Đình, thấy nét mặt tươi cười như hoa của nàng giống như muốn nghe tiếp liền xem như không có việc gì cầm khăn tay che che khóe miệng, tiếp tục nói: “Hôm nay tới đây thứ nhất là muốn thăm hỏi Chương tiểu thư một chút, thứ hai là Thiên Thiên có vài lời muốn nói với Chương tiểu thư. Xin Chương tiểu thư cho hạ nhân lui xuống để nghe vài lời này của Thiên Thiên.”

“Có chuyện gì là không thể cùng người nói, không biết Vương tiểu thư có chuyện gì muốn nói?” Sính Đình thần nhiên nói, không đáp ứng đề nghị của Liễu phu nhân, sau đó thần thái tự nhiên mời Liễu phu nhân và Vương tiểu thư ngồi xuống, ra hiệu cho hai người uống trà ném thử điểm tâm trước.

“Đây.” Liễu phu nhân ghen lời, không khỏi có chút do dự, khó xử nhìn Đại Nhã cùng Tiểu Nhã đứng phía sau Sính Đình, còn có mấy nha đầu cùng ma ma mang vè mặt kính cần, chợt liếc nhìn nữ nhi một cái, cúi đầu nhẹ nhàng uống nước trà.

Vành mắt của Vương tiểu thư lập tức đỏ lên, chậm chậm từ chỗ ngồi đứng dậy, chậm chậm đi đến trước mặt Sính Đình, cắn môi nhỏ giọng nói: “Chương tiểu thư, liệu Thiên Thiên có thể mời ngài cùng thưởng thức cảnh sắc trong viện một chút hay không?”

Sính Đình thấy ánh mắt cầu khẩn của Vương tiểu thư, tâm không biết làm sao lại mềm nhũn, thở nhẹ một hơi nhỏ đến mức không thể nhận ra, gật đầu nói: “Được rồi! Mời Vương tiểu thư, không biết ý của phu nhân...? Sính Đình hữu lễ hỏi Liễu phu nhân.

“Tiểu phụ nhân không đi, đa tạ Chương tiểu thư rồi!” Vương phu nhân rất là cảm kích, liên tục nói lời cảm tạ.

Sính Đình cùng Vương tiểu thư chậm rãi đi tới, trong viện ánh mặt trời rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, một mảng lại một mảng màu xanh lá sinh trường vô hạn, gió nhẹ nhàng vuốt ve mặt người đối diện, êm ái, giống như đôi tay dịu dàng của mẫu thân.

“Chương tiểu thư, ta.....” Vương tiểu thư muốn nói lại thôi, lo lắng quan sát Đại Nhã cùng Tiểu Nhã ở phía sau Sính Đình. Nàng ta đã cho nha đầu của mình lui ra nhưng vị Chương tiểu thư này hình như không thấy được cử chỉ của nàng ta, vẫn mang hai nha đầu theo sau người.

“Mời nói, nha đầu của ta không phải ngoại nhân (người ngoài).” Sính Đình dịu dàng nói, vô cùng thích ý đánh giá cảnh sắc chung quanh.

Ánh mặt trời này, gió mát này, nàng thật muốn ngủ quá!

“Chương tiểu thư, thế tử cứu Thiên Thiên, Thiên Thiên muốn báo đáp thế tử, làm nô tỳ hầu hạ cả đời. Thiên Thiên biết Chương tiểu thư là vị hôn thê của thế tử, mà ta không phải muốn tranh giành cái gì cùng Chương tiểu thư. Chỉ là vẫn muốn dùng chút năng lực yếu ớt này, xin Chương tiểu thư thành toàn.”

Vương Mộng Thiên dùng hết dũng khí, một hơi nói ra, sau đó cúi đầu thật thấp, dùng bước đứng tại chỗ.

Sinh Đinh buồn ngủ muốn chết, mí mắt đều đang đánh nhau, cố nhịn xuống cái ngáp dài, như vậy rất không lễ phép. Nàng cũng dùng bước lại, trong lòng không có ở đây mà ỉu xù nói: "Vương tiểu thư tìm sai đối tượng hả? Những lời này của người hẳn là nên nói cùng thế tử chứ? Từ khi nào lại đến lượt bản cô nương tới nghe?"

Vương tiểu thư nhu nhược hai mắt ngấn lệ, một bộ dáng lả chã chực khóc, hai mắt nàng ta đỏ hồng nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Sinh Đinh, thương tâm nói: "Tiểu nữ tự biết nhan sắc mình xấu xí, không thể so với dung mạo quốc sắc thiên hương của cô nương. Nhưng mà tiểu nữ một lòng muốn báo đại ân của thế tử, nếu có thể theo hầu bên cạnh thế tử, tiểu nữ nhất định sẽ thành tâm hầu hạ thế tử cùng cô nương, nhất định không dám tranh thủ tình cảm với cô nương."

"Ta nghĩ Vương tiểu thư nghe không hiểu đi! Người muốn hầu hạ thế tử thì cứ đi tìm thế tử mà khóc mà kể, hẳn đồng ý người hay không mới là quan trọng chứ?" Sinh Đinh lạnh lùng nói, trong đôi mắt đẹp thoáng qua ánh sáng sâu xa, tranh sủng ái cái gì? Còn chưa gả đâu mà đã nghĩ chuyện hư hỏng như vậy rồi!

"Cô nương, chỉ cần cô nương đáp ứng, thế tử chắc chắn sẽ đáp ứng. Nếu như cô nương đáp ứng, về sau tiểu nữ chắc chắn một lòng đối với cô nương." Vương tiểu thư vẫn không muốn buông tha, một mực biểu hiện lòng trung thành.

"Đại Nhã, Tiểu Nhã, chúng ta đi!" Sinh Đinh miễn cưỡng nói, coi như không nghe thấy lời của nàng ta, làm như không biết xoay người liền rời đi. Nàng mới không cần lãng phí thời gian cùng những người như thế này đâu! Chuyện của Hiên Viên Húc thì để cho chính hắn tự đi giải quyết.

"Cô nương!" Vương Mộng Thiên kêu một tiếng, bước nhanh đến trước mặt Sinh Đinh, phịch một tiếng quỳ xuống, nàng ta nức nở khe khẽ nói: "Cầu cô nương đáp ứng rồi hãy đi! Nếu như cô nương không đáp ứng, tiểu nữ chỉ có một con đường chết. Cũng không phải tiểu nữ không cảm thấy hổ thẹn, chính là nếu tiểu nữ không thể hầu hạ bên cạnh thế tử, cha ta liền gả ta cho Tri phủ đại nhân làm vợ kế." Nói xong, nàng ta liền khóc lên, khóc khàn cả giọng, nghẹn ngào.

Sinh Đinh không khỏi ngẩn ra, vừa định đỡ Vương tiểu thư đứng lên, lại nghe thấy một người ở phía trước cao giọng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao cô nương này lại khóc thương tâm như vậy? Rốt cuộc sao lại thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Khi nào thì mới có thể động phòng chứ

Edit:Lê Hy

Cánh tay của Hiên Viên Húc đang vòng qua vai nàng vô ý thức mà buộc chặt, cúi đầu nhìn chăm chú, trầm mặc không nói một lời nhìn nàng. Trục giác nhạy bén của hắn nói cho bản thân hắn biết, lời mà nàng muốn nói cho hắn lúc này nhất định là lời hắn không thích nghe, hoặc là nói hắn không hi vọng nghe được. Ánh mắt dùng trên vẻ mặt suy nghĩ không rõ của nàng, vẻ mặt trên mặt biến đổi không ngừng, trong tiềm thức sợ hãi cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng nói ra lời làm cho lòng hắn kinh hoàng khiếp sợ.

Ôi! Trong lòng hắn nở nụ cười có chút tự giễu bản thân, thật là làm người ta không dám tin, nghĩ rằng hắn là một người rung trời chuyển đất, vị tướng quân trẻ tuổi hoành đảo lập mã, có tiếng gần xa, là thần thoại Chiến thần Thanh Long bất bại, lại bị mấy câu nói của một nữ tử yếu đuối làm lòng hắn lo sợ không yên, sợ hãi bất an, thời khắc nào cũng lo lắng nàng sẽ bỏ hắn mà đi.

Hắn khép hờ đôi mắt, lòng mi thật dài che mắt đôi mắt càng sâu thẳm hơn, giống như tiểu hài tử cố chấp mà nói: "Là chuyện tốt ta mới nghe!" Nói hắn lừa mình dối người cũng tốt, những chuyện và lời nói khiến lòng hắn không thoải mái, hắn không muốn nghe cũng không muốn biết, chỉ cần nàng có thể khỏe mạnh ở bên cạnh hắn là tốt rồi!

"Chàng đợi nghe xong mới biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu chứ." Sinh Đinh không để ý chút nào mà nói, ánh mắt không nhìn hắn lại không biết nhìn nơi nào đó, hơi dùng sức muốn giãy ra khỏi lồng ngực của hắn, thần sắc trên mặt có chút âm trầm, trong lòng cũng có chút không yên.

"Không được nhúc nhích! Ngoan ngoan ở trong ngực của ta, dù thế nào cũng không cho nàng đi!" Trong lòng của Hiên Viên Húc dự cảm về chuyện gì kia thật không phải chuyện tốt gì càng thêm mãnh liệt, rầu rĩ mà nói, cánh tay ôm nàng càng tăng thêm một chút lực đạo, càng chặt chẽ giam cầm nàng ở trong ngực của mình. Ngón tay của hắn vô ý thức vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay của nàng, nó giống như là vàng mà không phải vàng, giống ngọc mà không phải ngọc, lông mày xinh đẹp trong lúc lơ đãng nhíu lại, vẻ lo lắng chợt lóe qua trong mắt, sau đó khuôn mặt như ngọc lại khôi phục như lúc ban đầu.

Sinh Đinh quay đầu, ánh mắt nhìn hắn vô cùng chăm chú mà kiên nhẫn, khẽ nói những lời nhỏ nhẹ tốt đẹp khuyên nhủ: "Như thế này không thích hợp để trò chuyện, chúng ta cần nói chuyện, có một số việc chung quy nên nói rõ ràng mới tốt!" Không nói rõ ràng, trong lòng của nàng vĩnh viễn như bị một ngọn núi đè nặng vậy, khiến cho nàng từng vui vẻ đồng thời sẽ khiến mang thêm chút phiền muộn, mãi mãi không thể thật sự buông lỏng dạ ra.

"Ngoại trừ hôn sự của hai chúng ta ra, việc khác hết thảy không bàn nữa!" Hiên Viên Húc nói chắc như đinh đóng cột, dường như biết nàng sẽ nói ra chuyện gì, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ buồn bực và tức giận, trừng mắt nhìn nàng: "Nàng dùng lòng nghĩ nói với ta là không muốn xuất giá gì đó, nàng

mà nuốt lời, nàng như vậy còn không bằng..." Nói đến đây, hắn ngừng câu chuyện lại, trong đôi mắt có vẻ yếu ớt bị tổn thương chợt lóe qua, sau đó quan sát xung quanh. Đột nhiên hắn phát hiện có một cái kéo nằm trên bàn, là lúc trước Sinh Đình muốn học thêu hoa, Thanh Vũ cầm kéo cắt vài vóc sau đó đặt trên bàn còn chưa kịp cầm đi.

Một tay của hắn quơ chiếc kéo sắc bén vào tay, bàn tay còn lại nhanh như chớp cầm chặt hai tay của Sinh Đình đặt lên trên kéo, sau đó nhanh chóng chuyển phương hướng của mũi kéo nhắm ngay lồng ngực cường tráng của bản thân, nhẹ nhàng nói: "Đâm xuống đi, đâm xuống như vậy đi, nàng liên không cần gả cho ta." Nói xong tay hắn nắm chặt tay của Sinh Đình hơi dùng sức, chiếc kéo sắc nhọn kia sẽ đâm xuống lồng ngực của hắn.

"A! Mau buông tay!" Sinh Đình sợ hãi kêu lên một tiếng, bị hắn làm cho hoảng sợ sau ngay lập tức liều mạng kéo chiếc kéo về phía sau, khí lực bú sữa mẹ đều sử dụng tới. Trong nháy mắt, nước mắt từ trong vành mắt tuôn ra: "Ta chưa nói là không gả cho chàng, chàng mau buông tay, ta gả... ta gả vẫn không được sao?" Cuối cùng giọng nói của nàng đều mang theo cầu xin, quả thật là thành nữ tử kêu khóc xin gả, nàng thực nên đánh miệng mình.

"Thật sự, nàng không gạt ta?" Hiên Viên Húc tà nghệ nhìn nàng, tràn ngập nghi ngờ hỏi, cái kéo trong tay vẫn chưa buông, mũi kéo nhọn hoắt hiện ra ánh sáng lạnh cách lồng ngực của hắn không đến nửa tấc. Ai kêu nàng vốn là người bất lương, rõ ràng trước kia đã đáp ứng hắn, lừa hắn xuất chinh ra trận, còn nói sẽ chờ hắn thật tốt. Nhưng mà chờ hắn xuất chinh trở về, cao hứng bưng bưng, cõi lòng tràn đầy hi vọng khi gặp lại nàng lại phát hiện người ấy đã đi xa không còn dấu vết, biến mất tìm không thấy.

"Uh, thật sự, thật sự, so với trần châu còn thật hơn!" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Sinh Đình tất cả đều là vẻ kinh hoàng, lỗ chũm khóc, vội vàng gật đầu không ngừng cam đoan, bàn tay không chút nào dám lơ lửng chiếc kéo dòi đi. Nàng khăn trương đến nỗi tay cứng ngắc, rất sợ tay run lên, mũi kéo liền đâm vào lồng ngực của hắn, sau đó là máu nóng văng lên mặt của nàng. Chỉ cầu tổ tông này mau chóng buông kéo, tới lúc này lồng của nàng vẫn còn đập thành thịch một hồi, toàn thân cũng bị hắn dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Trước kia chỉ nghe nói qua nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cổ, bây giờ nam tử cũng như vậy là như thế nào a? Hắn đoạt tiết mục của nàng rồi, về sau nàng phải diễn thế nào đây?

Hiên Viên Húc cầm kéo vẫn không buông tay, đôi mắt giống như trần châu đen gắt gao nhìn nàng chằm chằm, được voi đòi tiên nói: "Nàng lập lời thề, nếu như nàng không thành thân, Hiên Viên Húc sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, trời giáng..."

Sinh Đình thật cẩn thận kéo mũi kéo tránh khỏi ngực hắn, mắt chứa nhiệt lệ (nước mắt vui mừng), đột nhiên như người dùng đôi môi đỏ mọng cắn môi mỏng của hắn, cũng nuốt lại những lời hắn chưa nói xong. Nàng không cần hắn nói những lời tự tổn thương bản thân kia, ngẩng đầu ba thước có thần linh, nhưng mà thề độc sao có thể dễ dàng nói ra?

"Bịch!" Một tiếng, Hiên Viên Húc lập tức đem chiếc kéo đang cầm trong tay ném ra xa, ánh mắt sắc bén của hắn lóe lên, đôi mắt sâu như biển càng thêm sâu thẳm. Bàn tay to bỗng nhiên dùng chút lực, kéo nàng ôm siết chặt, lúc nàng sắp rời đi đột nhiên hắn hung hăng cướp lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại, quen thuộc bá đạo mút lấy cánh môi mềm mại của nàng, thừa dịp khi nàng khê hê môi thở dốc, đầu lưỡi trơn trượt len vào trong miệng của nàng, say mê hút lấy nước bọt ngọt ngào kia, cũng quyến rũ nàng cùng dây dưa với hắn cùng nhau vui sướng.

"Ấn!" Sinh Đình khê bật ra một tiếng rên rỉ, bên trong nụ hôn cuồng dã của hắn nàng cảm nhận được nhiệt tình không hề giữ lại và hứa hẹn kiên định, không kim lòng nổi mà vụn cánh tay thon nhẹ nhàng vòng qua cổ hắn, đáp lại hắn.

Hành động đáp lại của nàng khiến cho hắn kích động toàn thân run rẩy, không ngừng thở dốc, cảm giác tê dại làm cho hắn lung lay, lại gắt gao ôm nàng liều chết quấn quít lẫn nhau, cho đến khi mùi vị trong miệng của hắn nếm tới nham nháp, mới thở nặng nhọc ngừng lại. Hắn cúi đầu mắt không chớp nhìn nàng, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, lại tràn đầy mỉa mai. Thấy đôi mắt bị nước mắt trôi qua của nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người, lóe lên ánh sáng rực rỡ hợp hồn, trái tim không khỏi đập nhanh không dứt. Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt nàng, nhìn nàng rơi lệ hắn đau lòng không thôi, xúc động mà tinh tế hôn khô nước mắt trên mặt của nàng, thầm nghĩ sẽ luôn khiến cho nàng tươi cười.

"Chàng vừa rồi làm ta sợ muốn chết!" Trong lúc hắn dừng lại Sinh Đình nhẹ giọng, yêu kiều mà oán trách, nàng chưa nói cái gì mà, hắn liền hành động kịch liệt với nàng như vậy, hù dọa khiến lời nàng muốn nói cũng không cánh mà bay.

Hiên Viên Húc hôn một cái thật kêu lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng, sau đó ôm nàng ngồi trên đùi hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc đều là vẻ kiên quyết, đôi mắt sáng rực rỡ như sao thần tập trung nhìn nàng, nói từng từ từng chữ: "Nếu nàng rời ta mà đi, ta thực sự sẽ chết mất!"

Về mặt kiên quyết dứt khoát cùng giọng điệu chém đinh chặt sắt làm như phải khắc sâu những lời đó vào trong ý nghĩ của nàng, trong lòng của nàng; làm cho nàng đòi hỏi kiếp kiếp vĩnh viễn không thể quên: "Sinh nhi, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với nàng, cái gì ta cũng không cần! Chỉ cần nàng ăn mặc xinh đẹp, đứng bên cạnh ta thật vui vẻ, dưỡng bản thân trắng trẻo mập mạp, vô bệnh vô tai. Bảo bối, hãy tin tưởng ở ta! Tất cả những phiền não, lo âu hãy giao cho ta này! Kim sinh kim thế, lai sinh lai thế (Trọn đời trọn kiếp này, đời sau kiếp sau) ta đều thầm nghĩ được cùng một chỗ với nàng! Nàng sinh, ta liền sinh, nàng chết ta liền chết, chân trời góc biển, quyết chí thế không thay đổi!" Đời người quá ngắn ngủi, ta hận không thể đòi hỏi kiếp kiếp ở cùng một chỗ với nàng, ngàn năm vạn năm vĩnh viễn không xa rời!

Theo một khắc kia hắn quyết định thú (lấy) Sinh Đình thì hắn luôn luôn toan tính vì tương lai của bọn họ, cố gắng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hợp với biểu lộ tươi cười vô ưu vô lo. Vì thế hắn đã cố gắng rất lâu mới khiến nàng từ từ buông lỏng xuống, đáng tươi cười cũng dần dần nhiều hơn. Những người làm cho nàng tâm sinh sầu lo thật sự là tội ác tày trời, nghìn lần chết cũng không đủ chuộc tội!

"Hiên Viên Húc, ta đáng giá để chàng đối đãi chân thành như vậy hay sao?"

Giọng nói của Sinh Đình khàn khàn nhẹ nhàng hỏi, nội tâm bị một phen lời nói cùng sinh cùng tử của hắn xúc động thật sâu, đôi mắt ngập nước nhanh chóng đã ẩm ướt. Lần này hắn đào tìm móc phổi thổ lộ khiến sâu trong đáy lòng của nàng kinh ngạc không thôi, nàng sợ bản thân không tốt, không xứng với một mảnh tình thâm của hắn dành cho nàng.

"Đáng giá!" Hiên Viên Húc trả lời không chút do dự, hắn nâng khuôn mặt của nàng lên, trán của hắn dán lên trán của nàng, cũng nghe thấy hơi thở của

hai người. Trong không khí tràn ngập mùi vị ngọt ngào nồng nhiệt, giọng nói của hân thuận hậu mà kêu gọi, kiên định nói: "Từ sinh khế khoát, dứt từ thành thuyết. Chắp từ chi thủ, dứt từ giai lão(*). Sinh nhĩ, bất kể khó khăn gì cũng không thể tách hai ta, chúng ta vĩnh viễn phải ở cùng một chỗ! Sinh cùng giường từ cùng quách(mộ), vĩnh viễn không phân ly!"

(*)Chết sống hay xa cách, Đã cùng nàng thành lời thề ước. Ta nắm tay nàng, (Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Sinh Đình nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hân mang vẻ mặt không thể lay động, nước mắt không dừng được lại chảy xuống. Nàng cảm thấy hôm nay trái tim của mình rất yếu ớt, tùy tiện một câu, một ánh mắt, một hành động của hân đều làm lòng của nàng chua xót đến rơi lệ, thấy hân vẫn nhìn nàng tràn ngập chờ mong, kiên nhẫn chờ đợi, nàng chậm rãi mà thận trọng gật đầu, "Àn!" Nàng nguyện ý ở cùng một chỗ với hân, cùng nhau đối mặt với bất kì khó khăn và trở ngại gì, vĩnh viễn cũng không chia lìa, cùng nhau hạnh phúc đến già!

Khỏe miệng của Hiên Viên húc khẽ cong về phía trước, hóa ra một độ cong hoàn mỹ, đáy mắt tối tăm bỗng chốc sáng lên một đoàn hỏa diễm kinh hi, trên khuôn mặt trắng như ngọc lộ ra vẻ đẹp tà mị, giọng nói của hân nhẹ nhàng mà dụ hoặc vang lên: "Vậy chúng ta cũng là tự định chung thân, chỉ thiếu bước cuối cùng là động phòng, nàng gọi một tiếng phu quân để ta nghe một chút đi!"

"Hử! Không biết xấu hổ." Sinh Đình khẽ hờn dỗi một câu với hân, không nhìn được lấy ngón trỏ chọc khuôn mặt không biết xấu hổ của hân, người này thật là đứng đắn một lúc, nay lại lộ ra bản tính.

"Gia cứ không biết xấu hổ! Bây giờ nàng mới biết hả?" Hiên Viên Húc nói đúng lý hợp tình, lập tức nắm lấy đôi tay ngọc ngà non nặn của nàng, đặt trong lòng bàn tay yêu thích không buông tay mà chơi đùa một hồi, cầm từng ngón tay nhỏ dài lên hôn từng cái một, sau đó để bên miệng nhẹ nhàng gặm cắn, hung dữ mà đe dọa nói: "Không nói đúng không? Không nói gia liền cắn bắt đầu từ hai bàn tay mềm mại, cắn đến khi nàng nguyện ý mới thôi, tốt nhất là nàng có thể kiên trì đến cùng!"

"Không cần!" Sinh Đình lập tức kinh hoàng kêu lên, người này điên lên quá thực không vừa, đến lúc đó vẫn là chính mình chịu thiệt. Suy nghĩ đến điều này, nàng đỏ mặt, nhỏ giọng khẩn cầu: "Sau này kêu được không? Hiện tại vẫn như trước."

"Là nàng nói đó, đến lúc đó không kêu vài tiếng, xem gia trừng trị nàng như thế nào!" Hiên Viên Húc hung hăng hôn nàng vài cái, cánh tay ôm chặt vòng eo mềm mại mảnh khảnh của nàng, giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý. Xong chợt khuôn mặt tuấn tú hạ xuống, toàn thân giống như không xương xụi lơ trên người nàng, vùi đầu chôn ở căn cổ của nàng, u oán mà nói tiếp: "Khi nào thì chúng ta mới có thể động phòng a? Gia muốn chết quá!" Hân không thể chờ đợi được muốn động phòng, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của nàng, thứ giữa hai chân liền không chịu thua kém mà ngẩng cao thành cái lều, buổi tối lại nghĩ muốn nàng liền không thể đi vào giấc ngủ, nghĩ muốn đến toàn thân đều đau, ngập tràn đầu óc đều là làn da trơn mềm, nõn nà như ngọc cùng thân thể hoàn mỹ mềm mại không một mảnh vảy của nàng.

"Chàng ngồi xuống nha!" Sinh Đình nhìn xung quanh mà nói hân, cũng không trả lời câu chuyện của hân, vẻ mặt vô cùng xấu hổ, chỉ có thể âm thầm trừng hân. Suy nghĩ của nàng vẫn còn đơn thuần mà không biết nam tử đều là sinh vật cho ném chút ngon ngọt sẽ được một tác lại muốn tiến lên một thước, tất nhiên là không biết vì sao trong đầu hân cả ngày đều nghĩ đến... chuyện đáng xấu hổ này. Rõ ràng vừa mới lúc đầu lời kéo tay nhỏ bé đã cười vui vẻ, thế nào đến lần thứ hai liền hôn nàng, lần thứ ba lại càng trực tiếp cõng y phục của nàng sờ mó nàng, một lần so với một lần sau lại càng quá mức, khiến người ta xấu hổ mà nói ra.

Hiện tại trên người nàng không có một chỗ nào có thể tránh thoát khỏi ma trảo của hân, hân lập tức thoát hết toàn bộ y phục của nàng ra, không thuận theo không nao núng ngắm nghía lần qua lần lại thân thể không một mảnh vảy của nàng. Kêu khóc xin hân, hân cũng không buông tha ngược lại kích thích hân hơi thở dồn dập, hưng phấn không tên.

Hân vuốt mồ hôi như mưa, thờ dốc như trâu (nguyên văn đấy), ánh mắt đỏ sẫm chậm rãi ôn nhu gặm cắn nàng, dầy vò trên thân thể mềm mại trong suốt như ngọc của nàng, nơi nơi đều in vết hôn ngân đậm nhạt. Mặc kệ nàng khóc nháo thế nào, giãy dụa kháng cự bằng mọi cách, thứ đáng sợ kia của hân khiến người ta tâm sinh sợ hãi cũng không phun ra, cũng không mềm xuống, hân cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! Cũng không biết hân học tập những thủ đoạn làm cho người ta mặt đỏ tim đập này ở nơi nào, ở chỗ khiến nàng thật xấu hổ kia ép buộc ma sát thật lâu, không có thực sự làm tổn thương thân thể của nàng. Dù là như vậy, hân vẫn còn cảm thấy chưa đủ, cảm thấy thống khổ khó nhịn, hân thường thường oán giận người tình như thế là khó có được cỡ nào, sẵn sóc cỡ nào, vì bảo vệ cho sự trong trắng cuối cùng của nàng, hân không có thực sự chiếm lấy tám phần xử nữ của nàng.

Thời khắc đó, bộ dáng cuồng dã bá đạo của hân làm cho trái tim nàng đập thình thịch, sức lực to lớn của hân khiến nàng cảm thấy chính mình thật nhỏ bé, bộ dáng kia của hân chính xác là muốn ăn sạch nàng vào bụng, mà thứ khủng bố kia của hân cũng khiến nàng sợ đến phát khóc, muốn liều mạng chạy trốn, không ngừng lui về phía sau. Vật dữ tợn kia thật lớn! Mà nàng mảnh mai như vậy, không chịu nổi một kích của hân, về sau nàng phải làm thế nào bây giờ, nàng sẽ bị hân dày vò đến chết sao? Mỗi khi nghĩ đến về sau sẽ cùng hân như vậy hoặc là như vậy nàng thường ngẫm hiểu mà khiếp sợ sinh lui, thật muốn khóc rồi chạy trốn quá, cũng không dám tưởng tượng tình hình khi động phòng cùng hân. Đến lúc đó,, nàng nhất định sẽ đau chết, mà sẽ chết thật thảm a! Ô, nàng phải làm sao bây giờ?

Lúc này, trên mặt của Hiên Viên Húc lộ vẻ vô cùng sầu khổ, hân oán trách vì sao đêm động phòng còn chưa tới, làm sao trong lòng nghĩ đến ý nghĩ kỳ quái như vậy. Một lòng thâm nghĩ tốt đẹp nhất chính là được rong ruổi trên người nàng, đôi núi cao ngất và nụ hoa đỏ hồng, thất đáy lưng ong, cùng đường cong mơ hồ thực mê người kia.

Đôi chân của nàng trắng bóng thon dài thẳng tắp, đường cong gợi cảm mê người của chiếc lưng tuyệt đẹp vô cùng, bờ mông như ngọc nảy lên. Tất cả của nàng đều khiến cả người hân nóng lên, máu nóng phun trào, khao khát khó nhịn.

Loại cảm giác thống khổ mà ngọt ngào này tra tấn làm cho hân sống một ngày như bằng một năm, thật là đếm ngón tay đếm ngày qua, thường thường trông mơ giải khát, tưởng tượng sau khi đại hôn, toàn bộ của nàng hoàn toàn thuộc về hân, hân liền lấy tất cả thủ đoạn đến ép buộc nàng, đến lúc đó hết sức thỏa mãn tâm nguyện mà còn tùy ý đùa nghịch nàng, chiếm giữ nàng thật lâu! Tối lúc đó, tốt nhất là tìm một chỗ không bị người khác quấy rầy, như thế mới có thể buông tay chân ra, đùa tận hứng, nhưng mà mang nàng đi trốn ở đâu đây?

Chương 72-2: Khi nào thì mới có thể động phòng chứ(2)

Hai người cùng ôm nhau mà thực tế suy nghĩ trong lòng lại khác nhau như vậy, một người vội vã chờ mong giây phút động phòng nhanh tới, một người giống như đã điều chỉnh nghĩ có thể trốn tránh quá khứ hay không, quá thực là lằng nhằng.

Lúc này, bên ngoài truyền tới âm thanh bất mãn của Thẩm Y Nhân, thật sát phong cảnh mà kêu: "Này, hai người các người không đói bụng, nhưng lão nương sắp chết đói a, mau cắt ra đi ăn cơm." Không phải lão nhân gia nàng không hiểu phong tình, kì thực là hai người này rất kỳ quái! Bọn họ ở bên ngoài nhà ăn chờ đến nỗi hoa đều rụng, vẫn còn không thấy bóng dáng hai người này, chỉ lo ngọt ngào như mật.

Hai người đang ôm nhau không khỏi cười nhìn nhau, Sính Đình có chút thẹn thùng, tạm thời vứt bỏ ý nghĩ không đâu vào đâu trong lòng. Trên khuôn mặt tuần mĩ như ngọc của hắn hiện lên nụ cười như có như không, hắn vươn tay khều nàng, khẽ nói: "Chuyện gì nàng cũng không cần lo lắng, Vương tiểu thư kia nàng giao cho ta là tốt rồi, bất luận nàng ta nhảy nhót như thế nào, cũng không thể làm dậy lên ba thước sóng nước."

"Làm sao chàng biết là Vương tiểu thư?" Sính Đình hơi ngạc nhiên, nàng còn chưa nói đâu! Còn có chuyện gì mà hắn không biết sao?

Hiên Viên Húc mỉm cười, sau đó ôm nàng đứng dậy, để nàng đứng vững trên mặt đất. Về điểm này, tâm tư của nàng đều để hết ở trên mặt, hơn nữa hắn đặt cả tâm trạng lên người nàng, làm sao có thể không biết nàng đang chiều suy nghĩ cái gì? "Nàng chỉ cần quan tâm thu dọn đồ hồi kinh, tất cả những chuyện khác nàng không cần phải để ý tới, giao cho ta!"

"Giao cho chàng, chàng liền thu nàng ta hả? Nói cho chàng nghe, chàng lại không cho người ta nói." Sính Đình nhỏ giọng thầm nói, người ta còn đe dọa nàng đấy! Ở trong son động lúc ấy nàng và Thượng Quan Vân đã đồng cam cộng khổ, trong lòng cảm động trước sự trả giá của Thượng Quan Vân đối với nàng, không ngờ vì cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân mà liên lụy đến hắn, cho nên toàn toàn ý lại hắn, coi hắn giống như người thân.

Nhưng trong mắt người bên ngoài kiểu thân thiết này xem ra ý tứ hàm súc lại không đồng dạng như vậy, ở trong mắt Vương tiểu thư nàng chính là nữ tử là loi ong bướm, câu tam thập lục, không xứng với sự đối đãi chân thành của Hiên Viên Húc - nam nhân giống như thiên thần kia. Vương tiểu thư lấy điều này để uy hiếp nàng, thật là muốn tìm chết mà, nàng không sợ danh dự chính mình bị hao tổn, nhưng mà chuyện này liên lụy tới hai người vô tội Hiên Viên Húc và Thượng Quan Vân. Lúc ấy nàng thậm chí đã nghĩ, làm việc tốt không phải sẽ có báo đáp tốt sao? Vì sao ngược lại lại bị người vu hại?

Đối với chuyện phát sinh trong son động, trong lòng nàng cũng có áy náy bất an, dù sao nàng và Thượng Quan Vân thật sự từng có thân cận da thịt. Mặc dù Thượng Quan Vân bị bí được của tộc Dạ Xoa điều khiển nên mới làm như vậy, nhưng đúng là hắn từng hôn nàng, ôm nàng, vuốt ve thân thể của nàng... Nếu không phải mấy ngày đó, Hiên Viên Húc bị thương do kiếm, thân thể suy yếu, bằng sự khôn khéo của chàng có lẽ đã sớm phát hiện trên thân thể của nàng những vết xanh tím và vết hôn ngân. Có nhiều lần, nàng muốn nói rõ cùng Hiên Viên Húc, nhưng khi đối mặt cùng nhu tình nồng đậm như hóa ra nước của chàng, luôn có một loại cảm giác khó có thể mở miệng. Từng muốn nói rồi lại thôi. Tâm tình của nàng thật sự rất loạn, rất mâu thuẫn, sợ sau khi nói ra sẽ tổn thương đến tình cảm của Hiên Viên Húc, trong cơn tức giận chàng sẽ đi tìm Thượng Quan Vân để liều mạng; lại sợ giấu giếm chàng cũng là một loại thương tổn xúc phạm khác đến chàng, bởi vì tình cảm của chàng đối nàng là tha thiết, chân thành mà không giữ lại.

Bàn tay trắng nõn thon dài của Hiên Viên Húc vươn ra, chậm rãi xoa mái tóc đen nhánh sáng bóng của nàng, đôi mắt rũ xuống yên lặng mà nhìn nàng, một lúc lâu sau mới trầm thấp nói: "Chỉ cần nàng mỗi ngày ở bên cạnh ta, ta không cầu xin gì nữa. Ngày tháng của chúng ta còn dài, có thời gian là cả một cuộc đời, một ngày nào đó nàng sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương ta, ý lại ta. Về phần khác, ta không muốn biết, nàng cũng không cần phải nói cho ta biết! Nàng chỉ cần quên chuyện không vui đi, thả lỏng ra, tiếp nhận tất cả những gì ta dành cho nàng, nàng sẽ trở thành nữ tử hạnh phúc nhất trên đời." Sính Đình nàng phải ở bên cạnh hắn, hơn nữa trở thành nương tử của hắn xong, về sau, hắn chắc chắn toàn tâm che chở cho nàng thật tốt, hi vọng ái ó (vui, buồn, yêu, tức) của nàng chỉ chia sẻ cùng hắn, dù nàng muốn khóc, cũng chỉ có thể khóc ở trong lòng một người là hắn, như thế cũng đã đủ khiến hắn thỏa mãn.

Nước mắt của Sính Đình không ngừng được lại rơi xuống, đầu cúi thấp vùi vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của hắn, một giọt lệ nóng hổi vô ý rơi xuống y phục của hắn, dường như cam đoan nói: "Hiên Viên Húc, chàng thật tốt! Được! Ta sẽ quên chúng." Đúng như lời hắn đã nói, quên hết những chuyện làm cho mình rối rắm đi! Theo như lời hắn nói, dừng cảm đi tới hạnh phúc.

Hiên Viên Húc ôm chặt nàng, một bàn tay vuốt theo lưng ngọc của nàng, khoe môi nở ra nụ cười mê người, cúi đầu dỗ nàng: "Ngoan, đừng khóc, àn!" Tiếp theo giọng nói càng nhỏ kể tai nàng nói: "Biết ta tốt rồi, về sau liền đối tốt với ta. Đã như vậy, ta muốn nàng thế nào thì nàng phải như thế. Sau khi thành thân, ở trên giường nàng phải..."

Đôi bàn tay trắng như phấn lập tức đánh lên người hắn và phát không đau không ngứa, dừng lời nói vô si cực điểm khiến người ta mặt đỏ tim đập lại, ngay lập tức rước lấy một trận cười khanh khách của hắn.

Nếu Hiên Viên Húc nói chuyện của Vương tiểu thư hắn sẽ đi xử lý, bảo nàng chỉ cần ăn ngon ngủ kĩ điều dưỡng thân thể thật tốt, Sính Đình liền không lo sợ không đâu nữa, xe đến trước núi ắt có đường (nhất định sẽ có cách vượt qua), không cần phải căng thẳng cả ngày như vậy, không có chừng có mực. Hai ngày như thế cũng bình an vô sự, Vương tiểu thư cũng không đến báỉ phòng. Giữa trưa hôm nay, Sính Đình đang cùng Hiên Viên Húc các nàng thu dọn một ít vật tạp nham, để buộc lại cho tốt mang lên kinh. Yên Viên luôn yên tĩnh lại đột nhiên ồn ào lên, mấy người không khỏi ngẩn ra, không biết xảy ra

chuyện gì.

Bổng Thính Vũ vội vã chạy vào, trên vẻ mặt hoạt bát đáng yêu có chút khản trương, thở gấp nói: "Tiểu thư, thị vệ nói trên nửa đường quay về Yên Viên, Quận Vương thế tử bị phục kích, nhân số đối phương rất đông. Tiểu vương gia sợ Đường thế tử có sơ xuất gì, liền dẫn người đi cứu, không kịp báo cho tiểu thư biết, lệnh cho Tiểu Bắc tới báo tin, bảo tiểu thư không cần kinh hoàng, cứ ở lại trong Yên Viên."

Đường thế tử đến Yên Viên, để phân biệt, bình thường Thính Vũ đều tôn xưng Hiên Viên Húc là tiểu vương gia, chẳng qua nàng cũng chỉ dám gọi sau lưng như vậy, trước mặt Hiên Viên Húc nàng cũng không có lá gan kia. Người hầu hạ bên cạnh Hiên Viên Húc đều biết hắn không thích bị người ta gọi là tiểu vương gia, cũng không biết hắn khó chịu cái gì. Ngay cả Sính Đình nắm vành tai, trầm mồi suy nghĩ không giải thích được. Chẳng lẽ hắn cho rằng xưng hô tiểu vương gia là khi hắn còn nhỏ người trong nhà gọi, xưng hô lên sẽ làm người ta nghĩ hắn ngây thơ đáng yêu sao?

Thính Vũ chưa dứt lời nói, "Xoẹt..." Vài tiếng vang, bốn đại nha đầu lập tức tay rút kiếm, bao quanh đem Sính Đình vây vào giữa, vẻ mặt cẩn thận, dường như tặc nhân ở ngay trước mắt.

"A!" Thính Vũ hoảng hốt che miệng kêu một tiếng, thần sắc trên mặt vừa sùng bái lại vừa kinh ngạc, chẳng trách được bình thường chưa từng thấy bội kiếm đeo bên hông các nàng, hóa ra là gấu đoàn kiếm trong ống tay áo a! Ai, nàng thật sự cảm thấy không bằng... Ôi! Nhìn người ta xem, tuổi còn nhỏ đến làm nha hoàn cũng cẩn thận săn sóc, làm hộ vệ cũng đàng đàng sát khí, nữ tử không kém nam tử đâu! Một nàng trước kia còn da mặt dày tự xưng mình là nha đầu toàn năng, không nghĩ tới mình mạnh mẽ rồi còn có người mạnh mẽ hơn, đám nha hoàn này cũng là người tài xuất hiện lớp lớp nha!

Sính Đình vừa tức giận vừa buồn cười, vội vàng phát tay với bốn đại nha đầu, nói: "Đừng vội rút kiếm trước, địch nhân không bị dọa, ngược lại khiến mình bị dọa chết khiếp, Yên Viên không phải là nơi dễ xông vào như vậy, tìm Tiểu Bắc đến hỏi tình hình thế nào mới đúng." Hiên Viên Húc làm sao có thể để nàng ở nơi nguy hiểm, nhất định là đã an bài hết sức cẩn thận rồi mới đi cứu người.

Đám người Hiếu Phong vội vàng thu kiếm vào, bảo vệ Sính Đình và Thính Vũ đi tìm Tiểu Bắc.

Tiểu Bắc hé ra khuôn mặt tuần tú, hiền lành, cung kính bẩm báo với Sính Đình: "Tiểu thư không cần lo lắng, hộ vệ bên người Đường thế tử bản lĩnh cũng không kém, giải quyết kẻ giặc chỉ là vấn đề thời gian, nhưng mà gia lo lắng đi xem thử mà thôi, thuận tiện đón Đường thế tử về." Sau khi hắn nói xong, rất bình tĩnh liếc mắt một cái liếc lễ quan sát khuôn mặt có vẻ khản trương của Thính Vũ cũng đang liếc lại, rất nhanh mí mắt buông xuống như trước, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, kính cẩn đứng.

"Không có việc gì thì tốt!" Sính Đình thở dài, thật không hiểu đám tặc nhân nào có lá gan lớn như vậy tới? Ngay cả hoàng thân cũng dám cướp.

Sính Đình đang muốn về phòng đợi, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nói khản trương của Hiên Viên Húc truyền đến từ tiền viện: "Cẩn thận một chút, cũng chú ý một chút, miệng vết thương trên người nàng rất sâu, chảy máu rất nhiều, động tác của các người nhất định phải thật nhẹ, cố gắng đừng chạm đau nàng."

Nghe thấy có người bị thương chảy máu, sắc mặt của Sính Đình thoáng chốc trở nên trắng bệch, một trận choáng váng trước mắt, thiếu chút nữa ngã cảm đầu xuống đất, nhớ đến Hiên Viên Húc bị hắc y nhân đâm một kiếm ở trên thuyền, mà máu chảy thành sông, nhất thời trong lòng như bị nắm chặt lại, nhấc lên váy, bất chấp chạy nhanh về phía tiếng nói. Ánh nắng giữa trưa chiếu lên khuôn mặt tinh xảo không có chút máu của nàng, có cảm giác vô lực trong suốt mà lại tái nhợt.

"Sính Nhi, nàng làm sao vậy? Sao nàng lại đến đây?" Hiên Viên Húc giật mình kêu lên, lập tức duỗi tay kéo thiên hạ sắp đập vào cửa, thần sắc khản trương nhìn Sính Đình từ trên xuống dưới. Nàng thở gấp, trên khuôn mặt trắng bệch như ngọc không có một tia huyết sắc, đôi mắt đen nhánh ướt sũng là chã chực khóc, vẻ mặt mảnh mai kia khiến trái tim của hắn bỗng chốc căng lên. Vội vàng ôm nàng vào trong ngực, bàn tay thon dài không ngừng khẽ vuốt lưng nàng, giúp nàng xuôi khí, trầm giọng hỏi bọn nha đầu theo sau mà đến: "Đây là làm sao, Hiếu Phong? Tiểu thư bây giờ làm sao vậy?"

"Có lẽ tiểu thư nghe thấy có người chảy máu bị thương, bị chút kinh hãi!" Đại Nhã bình tĩnh cung kính bẩm báo.

Sính Đình yếu ớt tựa vào trong ngực của Hiên Viên Húc, bộ ngực no đủ phập phồng, không ngừng thở hổn hển, thấy cả người hắn hoàn hảo không tổn hao gì, người cũng bình yên vô sự, liền yên tâm thở dài nhẹ nhõm. Đợi hơi thở không dồn dập như vậy nữa, vội vàng giải thích: "Chuyện này không liên quan đến các nàng, ta rất tốt, ai bị thương vậy?"

"Là Liêu tiểu thư!" Hàn Tư Luật ở một bên nói, lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn một đôi bích nhân đẹp đẽ ở bên cạnh, không biết khi nào thì hắn mới có một ngày như thế, có thể ôm đại mỹ nhân Thẩm Y Nhân vào trong lòng ngực. Đương nhiên, hiện tại hắn cũng có thể ôm Thẩm Y Nhân vào lòng, điều kiện trước tiên là Thẩm Y Nhân không dùng vũ lực với hắn. Rõ ràng quyết tâm phải theo đuổi nữ tử không chỉ gấp một gấp hai bản lĩnh cao cường của chính mình, nghĩ đến quá trình theo đuổi gian khổ và về sau thành thân vĩnh viễn không có phụ quyền (quyền lợi của chồng), tình cảnh rất có thể là thê nô. Hàn Tư Luật liền bụng đầy chua xót, lệ rơi đầy mặt. Chẳng lẽ kiếp trước hắn đại náo Thiên cung? Trộm kim đan bất tử của Thái Thượng Lão Quân, hay là làm chuyện gì khiến nhân thần cộng phẫn (người và thần đều phẫn nộ)...? Rốt cuộc là tạo nghiệt gì a! Để cho ông trời phái một nữ tử như vậy đến thu thập hắn.

"Liêu Tiểu Yên!" Sính Đình kinh ngạc thốt lên, cái người kia và Thẩm Y Nhân cùng được xếp làm đệ nhất mỹ nhân vô lâm? Không phải nói là phục kích Hiên Viên Đường sao, làm sao lại thành nàng ta bị thương? Nàng bụng đầy nghi hoặc, trên mặt tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Hiên Viên Húc thấy sắc mặt nàng dần dần khôi phục như thường, hơi thở cũng bình thản như lúc đầu, vẫn như cũ ôm nàng không buông tay, thản nhiên nói: "Uh, Đường huynh huynh ở dưới chân núi bị một bang đạo tặc cướp giết, Liêu tiểu thư đúng lúc đi qua đây, thấy việc nghĩa hăng hái làm giúp Đường huynh cản một mũi tên."

Hắn nghe thị vệ truyền tin lại, thi triển khinh công đuổi đến thì chỉ nhìn thấy trong lòng Đường huynh ôm một nữ tử cả người đầy máu, tặc nhân đã chạy

trốn không còn chút tung tức. Hần lệnh Viêm vệ đuổi theo bọn thổ phi, sau đó bảo vệ Đường huynh trở về.

Hần nói nhẹ nhàng bằng giọng chuyện máu tanh xong, cũng không cảm thấy Liêu Tiểu Yên bị thương là nhiều thêm một chuyện, cũng không muốn trông nom chuyện này sau đó một chút nào, dù sao Đường huynh đã ôm người đi, đại phu trong Yến Viên cũng đã đưa qua, có lẽ cũng không có trở ngại lớn.

"Vậy chúng ta trước qua thăm hỏi một chút đi! Dù sao Liêu tiểu thư bị thương là vì Đường thế tử." Sinh Đình cảm thấy đúng tình đúng lý hẳn là nên đi thăm hỏi một chút, nữ hài tử yếu đuối người ta cũng đừng cảm như vậy, nằng ỉt nhiều cũng nên đi an ủi một chút.

Hiên Viên Húc không muốn để nàng nhìn thấy chuyện máu tanh, trầm ngâm một lát mới nói: "Đề tên Hàn mỗ đi đi! Ta mang nàng trở về nghỉ ngơi một lát, chờ vết thương của Liêu tiểu thư băng bó xong, ta lại cũng nàng đi sang thăm."

"Được rồi!" Sinh Đình suy nghĩ một chút, cũng không giúp được, gấp cái gì, liền gật đầu.

Hàn Tư Luật nhận mệnh, đành phải sờ lông mày, đi vào thăm hỏi.

Hiên Viên Đường lo lắng đi tới đi lui ở ngoài phòng, thường thường nhìn mấy lần cửa phòng đang đóng chặt, lúc này trong lòng hắn tràn đầy sự hối hận, không nên không nghe lời đường đệ mang nhiều thị vệ một chút. Vì công việc của hắn đã làm xong, mấy ngày này đều ở thành Phi Vũ du ngoạn một chút, để đi dạo thoải mái, bên người chỉ mang theo vài thị vệ có võ công cao cường. Ai ngờ hôm nay ở trên nửa đường lại đụng phải một đám tặc nhân phục kích hắn. Trong lúc đánh nhau, có một nữ tử xinh đẹp đi ngang qua nơi này, vậy mà lại là một hiệp nữ thân mang võ công, làm việc nghĩa không chùn bước, qua đây giúp đỡ bọn họ.

Tặc nhân phục kích hắn tuy rằng nhân số rất nhiều, nhưng lại chỉ có vài người có công phu cao cường, thị vệ bên người không chút lưu tình chém giết không ngừng mấy người, vậy mà lại đám tặc nhân sợ tới mức chìm thủ tan tác. Nào biết có hai tên tặc nhân không cam lòng, lại có thể lén bắn tên qua, có một mũi tên sắc bén bắn về phía hắn. Đúng lúc này, vị hiệp nữ kia che ở trước người của hắn, bị mũi tên bắn lên bắn trúng, ngã vào giữa vùng máu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Củi khô gặp lửa

Do thời tiết dần nóng lên, hằng ngày khi giữa trưa Vương Mộ Dung Thiên đều có chút mệt mỏi rồi, người cũng mềm nhũn không dậy nổi tinh thần. Nàng đang nằm trên tháp nghỉ ngơi một lát ở phía trong, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, thì nghe thấy nha đầu bên người của nàng nhỏ giọng nói bên tai Liêu Tiểu Yên vì cứu Hiên Viên Đường nên bị thương không nhẹ, sau đó hợp lẽ mà được Hiên Viên Đường đưa về Yến Viên trị thương. Con buồn ngủ của nàng thoáng chốc bay mất đi, đột nhiên từ trên tháp đứng dậy lên, hai mắt tròn lên trừng nha đầu Tiểu Lam, lớn tiếng quát: "Lời này có thật không? Người không có gạt ta chứ?"

Nha đầu bị giọng nói bén nhọn của nàng làm hoảng sợ, vội vàng buộc chặt tay, thật cẩn thận nói: "Tiểu thư, nô tỳ sao dám lừa người chứ! Chuyện này vô cùng chính xác! Chỉ vì Liêu cô nương là họ hàng xa của lão gia chúng ta, sau khi Liêu cô nương bị thương liền trực tiếp cho người của Yến Viên đến trong phủ báo tin."

Xem ra việc này quả thật không phải giả! Lông mày tinh tế của Vương Mộ Dung Thiên vận lại, không kiên nhẫn phát tay với nha đầu, sau đó thân mình tựa lên gối thêu phía sau, hai mắt híp lại một nửa, nghiêng nghiêng dựa ở trên tháp thật lâu không nói.

Nha đầu rón rén lặng lẽ lui về một bên, dư quang trong khóe mắt quan sát tiểu thư mang về mặt không hồn giận, thở mạnh cũng không dám.

Bàn tay của Vương Mộ Dung Thiên không ý thức lôi kéo chiếc khăn tay, thiếu chút nữa đập vỡ vật cầm trong tay. Từ sau ngày đó ở Yến Viên nàng thăm dò Sinh Đình trở về, vốn định ngày hôm sau lại đi một lần, xem vị Chương tiểu thư kia lo lắng như thế nào. Khiến nàng ta không tưởng được chính là vì sao Liễu thị không hề biết nội tình lại trách cứ nàng hôm nay ở trước mặt Chương tiểu thư quá mức nôn nóng, quá mức cầu thành, khuyên nàng làm việc về sau nhất định phải bình tĩnh, không nên lộ ra sự vội vàng quá, bằng không đến lúc đó trái lại hoàn toàn ngược lại.

Nàng ta cũng không nói chuyện của Sinh Đình và Thượng Quan Vân với Liễu thị cũng người bên ngoài, thứ nhất bởi vì tính tình của Liễu thị mặc dù có chút yếu đuối nhưng tâm địa lại thiện lương; nếu như nàng nghe nữ nhi nói lấy việc này lợi dụng điểm yếu để uy hiếp Chương cô nương, nhất định sẽ trách mắng nàng ta không nên lấy oán trả ơn. Và lại nàng ta có lòng riêng quấy phá, dù sao cho là việc này càng ít người biết càng có lợi với nàng ta, đến lúc đó vị Chương tiểu thư kia sẽ chỉ bảo sao nghe vậy với một mình nàng ta, chẳng phải quá tuyệt vời ư!

Sau khi nàng ta tỉnh táo lại, suy nghĩ lời nói của Liễu thị một chút, cảm thấy cũng có phần đạo lý, hiện tại đến lượt vị Chương tiểu thư thay đổi thất thường kia sốt ruột đi, mà không phải nàng! Vì thế nàng yên tâm thoải mái ngồi ở nhà, độ lượng đợi vị Chương tiểu thư lo lắng hơn hai ngày, đến lúc đó có thể cho nàng một câu trả lời vừa lòng thì tốt. Bằng không nàng cũng sẽ làm cho vị Chương tiểu thư không sống dễ chịu được. Dù sao thân ca ca (anh ruột) của nàng Vương đại thiếu gia vì theo đuổi Thẩm hiệp nữ xinh đẹp kia, mỗi ngày siêng năng chạy đến Yến Viên, trong tay nàng nắm được nhược điểm của Chương tiểu thư, cũng không sợ bọn họ chạy về kinh thành.

Sau khi biết nàng ta từng đi qua Yến Viên, thái độ của biểu tỷ lạnh lùng họ hàng xa kia trở nên khác thường, thường chạy đến nơi này của nàng ta, không

ngừng nói gần nói xa, hỏi nàng ta khi nào thì lại đến Yên Viên, nếu có đi thì nói với nàng ấy, nàng có thời gian sẽ đi với nàng ta, xem như bầu bạn cùng nàng. Xi! Thấy nàng ta như thấy đầu quý vậy! Ở trước mặt Vương đại tiểu thư này diễn cái gì, không có tâm nhân nhiều cũng đừng để chính mình giả thành kẻ ngu! Vị Liễu biểu tỷ kia quen nhìn người bằng khe mắt, cũng quá xem thường Vương Mộng Thiên nàng!

Phụ thân của nàng Vương Tri phủ tuy rằng là quan không lớn, mấy năm nay lại kiếm được không ít bạc, trong nhà có thể có thiếp, bên ngoài còn nuôi một hai ngoại thất có vẻ mặt xinh đẹp. Những di nương, thị thiếp này sinh ra toàn nữ nhi, tất cả đều được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thân nương (mẹ ruột) Liễu thị. Những thứ tỷ, thứ muội đông đảo của nàng mưu ma chước quỷ không nói, những người tâm nhân nhiều như quý hoa kết tử (bắp hạt của trong hoa hướng dương), cả ngày nàng ở trong đấu trí với thứ tỷ thứ muội này, về điểm này Liễu biểu tỷ tự cho là tiểu kỹ xảo của mình là cao minh, nàng cũng chưa từng xem thử bản lĩnh, cũng lười vạch trần, để chính nàng ta một mình tự diễn tự đùa giỡn tại đó.

Nhưng ai biết Liễu biểu tỷ này thế nhưng không phải là bình hoa có mĩ mạo, lại có thể mở ra lối tắt khác, dùng một cách khác thành công bước vào Yên Viên đại diện quyền lực và phú quý. Hơn nữa cách kia vừa dễ nghe lại vẻ vang, mặt mũi trong ngoài đều có. Thật tốt cho một nữ tử mĩ mạo nghĩa hiệp mềm mại khiến người đau lòng, thế nhưng lấy thân mạo hiểm cứu Quận Vương thế tử, thật sự là làm người ta không bội phục cũng không được.

Nhớ đến điều này, bên miệng Vương Mộng Thiên cong lên một nụ cười ngọt ngào, lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết của nàng, liếc nha đầu bên cạnh nói: "Đi, chuẩn bị chút lễ vật tới thăm người bệnh, bọn tiểu thư muốn đi thăm biểu tỷ thân thiết kia của ta, bị thương nghiêm trọng như thế, ăn uống qua loa cũng không tốt đi! Ân, tóm lại là người thân máu mủ, tại sao bọn tiểu thư có thể nhẫn tâm nhìn biểu tỷ chịu khổ, không biết nói thế nào cũng phải ở lại nơi đó hầu hạ biểu tỷ vài ngày."

"Vâng! Tiểu thư!" Nha đầu vội vàng khom người lui ra.

Vương Mộng Thiên ngồi bên trong kiệu, thân thể lão đảo, tâm tình rất tốt xuyên qua màn che thưởng thức cảnh sắc bên ngoài. Không được bao lâu sẽ đến Yên Viên, không biết Chương tiểu thư sẽ cho nàng câu trả lời dạng gì đây? Ha ha!

"A, mau tránh ra, mau tránh ra!"

"A!"

"A!"

Bỗng chốc bên ngoài cổ kiệu vang lên vài tiếng thét chói tai của đối phương rơi ở phía sau, lập tức cổ kiệu bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đụng vào.

Vương Mộng Thiên bị ngã thất điên bát đảo từ trong kiệu lăn ra, đầu óc choáng váng, toàn thân trên dưới đều đau xót không thôi, cổ kiệu sớm đã vỡ tan. Kiệu phu và nha đầu, vú già vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, sau đó ba chân bốn cẳng đỡ Vương Mộng Thiên đứng lên.

"Cầu nô tài! Ngại mệnh dài quá hử! Người nào nâng kiệu như thế? Ai đụng vào cổ kiệu?" Vương Mộng Thiên bị đụng đến nỗi đầu choáng váng não trướng ra, rốt cuộc không duy trì được vẻ dịu dàng đoan trang ngày thường, tức giận liên tục chất vấn, tóc tai nàng ta tán loạn, trăm cái tóc cũng rơi mất mấy cái, mà ngay cả y phục cũng lộn xộn không thể tả, nhìn rất là chật vật.

Mọi người co rúm lại một cái, có vú già gan lớn đưa tay chỉ một phương hướng,, ý bảo tiểu thư tự mình xem, rất xa có thể thấy mấy người cười khoái mã có một không hai mà đi. Kiệu phu cũng kêu oan mãi, bọn họ nâng rất tốt, phía trước có mấy con tuấn mã nhanh như tia chớp chạy nhanh qua đây, như là không nhìn thấy cổ kiệu của bọn họ, tiếp tục đi tới, đụng ngã cổ kiệu xong vẫn nghênh ngang mà đi, gần như là không thấy bóng dáng, cũng may tất cả mọi người không bị thương, xem như là may mắn trong bất hạnh rồi!

"Tiểu thư, hiện tại phải làm sao bây giờ? Trở về hay tiếp tục đi Yên Viên?" Nha đầu, vú già đều đến xin chỉ thị của tiểu thư.

Vương Mộng Thiên trầm ngâm một lát, thân nhiên nói: "Cao ma ma và Tiểu Lam ở chỗ này chờ cùng ta, các người lập tức trở về lại nâng một cổ kiệu đến, đi nhanh về nhanh." Nếu lúc này nàng trở về một lát, sau đó lại đến Yên Viên, thứ nhất lãng phí thời gian không nói, còn muốn nàng đi bộ quay về Vương phủ, nghĩ thế nào cũng không có lợi.

Chờ mọi người đi xa, Cao ma ma quan sát xung quanh một lượt, kinh hi(kinh ngạc + vui mừng) nói: "Tiểu thư, bên kia có quán trà, ban ngày trời nắng to, không bằng nhóm nô tài cùng tiểu thư đến đó tránh nắng, giúp tiểu thư sửa sang lại trang dung (quần áo và mặt mày) cho tốt một lần nữa, sau đó uống chút nước trà vừa vận nghỉ ngơi một lát?"

"Được rồi!" Vương Mộng Thiên gật đầu chấp nhận, lời này của Cao ma ma rất hợp ý nàng. Trên người trên đầu nàng đều loạn thất bát tao, quả thực cũng cần sửa sang cho tốt lại lần nữa.

Ba người chủ tớ vận khí không tệ, vì là giữa trưa, trong quán trà cũng không có bóng người, chỉ có một lão nhân khoảng năm mươi tuổi đang đun nước pha trà, y phục trên cả người màu xám tro, mắt nhỏ vẫn đục lóe sáng, bộ dáng thật là hèn mọn. Thấy ba vị phu nhân vào quán trà, ánh mắt đục ngầu liền sáng ngời, nghiêm mặt xoa tay nhanh chóng đi lên tiếp đón.

Cao ma ma vội vàng bước lên trước một bước, chắn trước người tiểu thư, nói rõ mục đích đến với lão nhân kia, cũng đưa bạc ra. Lão nhân cao hứng nhận bạc, tự đi bận rộn. Vương Mộng Thiên bắt giác thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng còn sợ trong quán trà khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, trông đáng vẻ của nàng lúc này sẽ chế giễu nàng mất!

Lão nhân rất có ánh mắt, cung kính đón ba người các nàng vào một nhà trúc bé cạnh quán trà, trong nhà trúc đơn sơ một chút, nhưng so với xuất đầu lộ diện ở quán trà bên ngoài mạnh hơn rất nhiều. Tiếp theo, lão nhân dùng chén thanh hoa dùng để chiêu đãi khách quý bưng tới ba ly trà, cung kính mời ba người uống, cũng nhiều lần tỏ vẻ chén thanh hoa này là mới mua, cũng chưa sử dụng qua lần nào.

Vương MộThiền vốn khinh thường những thứ thô ráp đó, về mặt ghét bỏ nhìn ly trà kia, thầm nghĩ nhanh sửa sang lại trang dung cho tốt, khôi phục lại hình dạng chói lọi của nàng ta. Cũng không biết tại sao nàng cảm thấy cổ họng khô như bốc lên khói xanh, do dự một hồi, vẫn uống chén nước kia xuống. Cao ma ma và nha đầu Tiểu Lam đã sớm miệng khô lưỡi khô, cũng liền uống một hơi cạn sạch ly trà.

Hầu hạ Vương MộThiền sửa sang lại trang dung được một nửa, đột nhiên Cao ma ma cúi đầu, tay ôm bụng kêu đau không ngừng, vội vàng thỉnh tội với tiểu thư, liền chạy chậm tự đi tìm nhà xí.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Lam, Vương MộThiền sửa sang trang dung thật tốt, sau đó lấy chiếc gương nhỏ ra từ trong hà bao, trên dưới trái phải soi qua một lượt, mới vừa lòng gật đầu, cuối cùng khôi phục như lúc ban đầu, có thể gặp người lần nữa.

Bỗng chốc, nàng hơi chau mày lại, cảm giác trong thân thể có chút kỳ quái, có một cỗ lửa nóng giữa bụng xông thẳng lên, toàn thân cao thấp ngày càng nóng, sắc mặt cũng dần nóng lên. Quan trọng nhất chính là thân thể của nàng ta thật khó chịu, một cỗ cảm giác không thể nói rõ xuất hiện mãnh liệt trong thân thể của nàng, loại cảm giác không chiếm được giống như con kiến nhỏ nhỏ gặm cắn nàng. Thật muốn liều mạng cời sạch y phục vuốt ve thân thể của chính mình, nàng hốt hoảng thiếu chút nữa không tự chủ được đưa tay đi vờn về bộ ngực chính mình, hoàn hảo một trận gió nhẹ thổi tới, làm cho nàng giật mình một cái, người cũng chậm rãi thanh tỉnh một chút.

Nàng có chút khô nóng, lôi kéo vạt áo, để bản thân lộ ra một chút, hơi có chút bức bối phan phó Tiểu Lam: "Sao Cao ma ma đi lâu như vậy? Người đi tìm xem, không phải là rớt trong nhà xí chứ?"

Tiểu Lam không dám trì hoãn, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Một mình Vương MộThiền đứng ở trong phòng chờ đợi, tinh thần càng ngày càng hoảng hốt, thân thể cũng càng ngày càng khó chịu, cảm giác đứng ngồi không yên này khiến nàng không ngừng cựa xát cái bàn. Hai tay của nàng không kim lòng nổi đặt lên bộ ngực của mình xoa nắn, cảm giác thoải mái làm cho nàng thờ dốt một chút, nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ, không kim được chậm rãi cời y phục của mình, cho đến khi cời sạch chính nàng ta.

Lại không biết khi nào lão đầu tử kia đi vào trong phòng, nhìn một màn hoạt sắc sinh hương trước mắt, thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng mảnh mai, trong mắt của hắn phát ra quang mang mê đắm, chảy nước miếng, tinh thần phấn chấn không chút khách khí bỏ nhào vào Vương MộThiền đang thờ hồn hên.

Nếu là lúc thường, Vương MộThiền nhất định sẽ đẩy lão nhân này ra, không chút do dự đánh hắn vài cái tát, nhưng hiện tại nàng thầm nghĩ có thân thể cường tráng đến ôm lấy nàng ta, bất luận là ai đều được! Cảm giác thân thể trống rỗng cần xé thân kinh của nàng ta, nàng khát vọng đến cấp thiết, nhất thời như một con cá cần nước. Lão nhân nhất ai đến thân thể của nàng ta, cảm giác tê dại theo đến. Nàng lập tức vòng tay ôm hắn chặt chẽ, bàn tay như ngọc nhỏ dài không ngừng lôi kéo y phục của lão nhân, sau đó duỗi tay vào trong y phục của hắn.

Trong phút chốc lão nhân như trên mây, ôm Vương MộThiền hôn một trận mãnh liệt, hai ba cái lột hết chính mình, ôm Vương MộThiền tron nhãn bóng loáng đến trên giường lớn trong phòng trúc, vừa vận nhào đến, chỉ kém vui tới trời.

Vương MộThiền gần như hôn điên cuồng, thân thể mềm mại như rắn siết chặt quấn quanh thân thể kia, cũng không quan tâm thân thể kia có mùi vị khác thường gì, yết hầu ngâm ra tiếng, đã động tình như lửa, đầu của nàng ta ngẩng về phía sau, đưa thẳng bản thân đến bên miệng người nọ, đồng thời tự động mở rộng hai chân trắng nõn ra, ột bộ dáng vô cùng quyến rũ phóng đảng, nơi nào còn có bộ dáng dịu dàng ngọt ngào ngày thường.

Trong phòng trúc nhỏ nhỏ nhất thời xuân sắc dạt dào, giường gỗ lay động lắc lư kịch liệt, không chịu nổi sức ép, phát ra âm thanh cọt kẹt kháng nghị, trộn lẫn với tiếng thờ dốt của hai người, tiếng kêu đứt quãng cao thấp của nữ tử, thật lâu cũng chưa ngừng lại.

Lúc Sính Đình và Thẩm Y Nhân nhìn thấy Liêu Tiểu Yên thì đã là ngày hôm sau. Vốn hôm qua nàng định qua thăm, HIên Viên Húc lại không để ý nói Liêu Tiểu Yên mất máu quá nhiều, còn đang mê man, bảo nàng không cần bận rộn với vấn đề, dù sao người ta cũng nhìn không thấy, còn nói bản thân hắn vô cùng đáng thương, cô đơn lạnh lẽo hơn so với ai khác, cần gấp người ở bên cạnh, không bằng ở bên bên cạnh bồi hắn cũng tốt.

Ngày hôm qua Thẩm Y Nhân không ở trong Yên Viên, không kịp thấy hiệp nữ, lúc này lại hẹn Sính Đình cùng đi, hai người vừa lúc có bạn.

Khi các nàng đi vào phòng khách, Liêu Tiểu Yên đang nhắm mắt, suy yếu nằm trên giường, làn tóc như thác nước tã ra trên gối đầu, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đôi môi nhợt nhạt có chút trắng làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta lộ ra nét yếu ớt, nhu hòa mấy phần vẻ lãnh diễm thanh cao trên khuôn mặt nàng, có vẻ mảnh mai động lòng người, không hề làm người ta cảm thấy cao không thể với tới.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-1: Củi khô gặp lửa (1)

Edit: Lê Hy

Do thời tiết dần nóng lên, hằng ngày khi giữa trưa Vương MộThiền đều có chút mệt rã rời, người cũng mềm nhũn không dậy nổi tinh thần. Nàng đang

nằm trên tháp nghỉ ngơi một lát ở phía trong, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, thì nghe thấy nha đầu bên người của nàng nhỏ giọng nói bên tai Liêu Tiểu Yên vì cứu Hiên Viên Đường nên bị thương không nhẹ, sau đó hợp lẽ mà được Hiên Viên Đường đưa về Yến Viên trị thương. Con buồn ngủ của nàng thoáng chốc bay mất đi, đột nhiên từ trên tháp đứng dậy lên, hai mắt tròn lên trừng nha đầu Tiểu Lam, lớn tiếng quát: "Lời này có thật không? Người không có gạt ta chứ?"

Nha đầu bị giọng nói bén nhọn của nàng làm hoảng sợ, vội vàng buộc chặt tay, thật cẩn thận nói: "Tiểu thư, nô tỳ sao dám lừa người chứ! Chuyện này vô cùng chính xác! Chỉ vì Liêu cô nương là họ hàng xa của lão gia chúng ta, sau khi Liêu cô nương bị thương liền trực tiếp cho người của Yến Viên đến trong phủ báo tin."

Xem ra việc này quả thật không phải giả! Lòng mày tỉnh tề của Vương Mộng Thiên vận lại, không kiên nhẫn phát tay với nha đầu, sau đó thân mình tựa lên gối thêu phía sau, hai mắt híp lại một nửa, nghiêng nghiêng dựa ở trên tháp thật lâu không nói.

Nha đầu rón rén lạng lẽ lui về một bên, dư quang trong khóe mắt quan sát tiểu thư mang vẻ mặt không hồn giận, thờ ơ cũng không dám.

Bàn tay của Vương Mộng Thiên không ý thức lôi kéo chiếc khăn tay, thiếu chút nữa đập vỡ vật cầm trong tay. Từ sau ngày đó ở Yến Viên nàng thăm dò Sinh Đình trở về, vốn định ngày hôm sau lại đi một lần, xem vị Chương tiểu thư kia lo lắng như thế nào. Khiến nàng ta không tưởng được chính là vì sao Liễu thị không hề biết nội tình lại trách cứ nàng hôm nay ở trước mặt Chương tiểu thư quá mức nôn nóng, quá mức cầu thành, khuyên nàng làm việc về sau nhất định phải bình tĩnh, không nên lộ ra sự vội vàng quá, bằng không đến lúc đó trái lại hoàn toàn ngược lại.

Nàng ta cũng không nói chuyện của Sinh Đình và Thượng Quan Vân với Liễu thị cũng người bên ngoài, thứ nhất bởi vì tính tình của Liễu thị mặc dù có chút yếu đuối nhưng tâm địa lại thiện lương; nếu như nàng nghe nữ nhi nói lấy việc này lợi dụng điểm yếu để uy hiếp Chương cô nương, nhất định sẽ trách mắng nàng ta không nên lấy oán trả ơn. Và lại nàng ta có lòng riêng quấy phá, dù sao cho là việc này càng ít người biết càng có lợi với nàng ta, đến lúc đó vị Chương tiểu thư kia sẽ chỉ bảo sao nghe vậy với một mình nàng ta, chẳng phải quá tuyệt vời ư!

Sau khi nàng ta tỉnh táo lại, suy nghĩ lời nói của Liễu thị một chút, cảm thấy cũng có phần đạo lý, hiện tại đến lượt vị Chương tiểu thư thay đổi thất thường kia sốt ruột đi, mà không phải nàng! Vì thế nàng yên tâm thoải mái ngồi ở nhà, độ lượng đợi vị Chương tiểu thư lo lắng hơn hai ngày, đến lúc đó có thể cho nàng một câu trả lời vừa lòng thì tốt. Bằng không nàng cũng sẽ làm cho vị Chương tiểu thư không sống dễ chịu được. Dù sao thân ca ca (anh ruột) của nàng Vương đại thiếu gia vì theo đuổi Thẩm hiệp nữ xinh đẹp kia, mỗi ngày siêng năng chạy đến Yến Viên, trong tay nàng nắm được nhược điểm của Chương tiểu thư, cũng không sợ bọn họ chạy về kinh thành.

Sau khi biết nàng ta từng đi qua Yến Viên, thái độ của biểu tỷ lạnh lùng họ hàng xa kia trở nên khác thường, thường chạy đến nơi này của nàng ta, không ngừng nói gần nói xa, hỏi nàng ta khi nào thì lại đến Yến Viên, nếu có đi thì nói với nàng ấy, nàng có thời gian sẽ đi với nàng ta, xem như bầu bạn cùng nàng. Xi! Thấy nàng ta như thấy đầu quý vậy! Ở trước mặt Vương đại tiểu thư này diễn cái gì, không có tâm nhãn nhiều cũng đừng để chính mình giả thành kẻ ngu! Vị Liêu biểu tỷ kia quen nhìn người bằng khe mắt, cũng quá xem thường Vương Mộng Thiên nàng!

Phụ thân của nàng Vương Tri phủ tuy rằng là quan không lớn, mấy năm nay lại kiếm được không ít bạc, trong nhà có thể có thiệp, bên ngoài còn nuôi một hai ngoại thất có vẻ mặt xinh đẹp. Những di nương, thị thiếp này sinh ra toàn nữ nhi, tất cả đều được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thân nương (mẹ ruột) Liễu thị. Những thứ tỷ, thứ muội đông đảo của nàng mưu ma chước quỷ không nói, những người tâm nhãn nhiều như quý hoa kết tử (bắp hạt của trong hoa hướng dương), cả ngày nàng ở trong đấu trí với thứ tỷ thứ muội này, về điểm này Liêu biểu tỷ tự cho là tiểu kỹ xảo của mình là cao minh, nàng cũng chưa từng xem thử bản lĩnh, cũng lười vạch trần, để chính nàng ta một mình tự diễn tự đùa giỡn tại đó.

Nhưng ai biết Liêu biểu tỷ này thế nhưng không phải là bình hoa có mĩ mạo, lại có thể mờ ra lối tắt khác, dùng một cách khác thành công bước vào Yến Viên đại diện quyền lực và phú quý. Hơn nữa cách kia vừa dễ nghe lại vẻ vang, mặt mũi trong ngoài đều có. Thật tốt cho một nữ tử mĩ mạo nghĩa hiệp mềm mại khiến người đau lòng, thế nhưng lấy thân mạo hiểm cứu Quận Vương thế tử, thật sự là làm người ta không bội phục cũng không được.

Nhớ đến điều này, bên miệng Vương Mộng Thiên cong lên một nụ cười ngọt ngào, lộ ra hàm răng nhỏ trắng như tuyết của nàng, liếc nha đầu bên cạnh nói: "Đi, chuẩn bị chút lễ vật tới thăm người bệnh, bốn tiểu thư muốn đi thăm biểu tỷ thân thiết kia của ta, bị thương nghiêm trọng như thế, ăn uống qua loa cũng không tốt đi! Ăn, tóm lại là người thân máu mủ, tại sao bốn tiểu thư có thể nhẫn tâm nhìn biểu tỷ chịu khổ, không biết nói thế nào cũng phải ở lại nơi đó hầu hạ biểu tỷ vài ngày."

"Vâng! Tiểu thư!" Nha đầu vội vàng khom người lui ra.

Vương Mộng Thiên ngồi bên trong kiệu, thân thể lão đảo, tâm tình rất tốt xuyên qua màn che thường thức cảnh sắc bên ngoài. Không được bao lâu sẽ đến Yến Viên, không biết Chương tiểu thư sẽ cho nàng câu trả lời dạng gì đây? Ha ha!

"A, mau tránh ra, mau tránh ra!"

"A!"

"A!"

Bỗng chốc bên ngoài cổ kiệu vang lên vài tiếng thét chói tai của đối phương rơi ở phía sau, lập tức cổ kiệu bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đụng vào.

Vương Mộng Thiên bị ngã thất điên bát đảo từ trong kiệu lăn ra, đầu óc choáng váng, toàn thân trên dưới đều đau xót không thôi, cổ kiệu sớm đã vỡ tan. Kiệu phu và nha đầu, vú già vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, sau đó ba chân bốn cẳng đỡ Vương Mộng Thiên đứng lên.

"Cầu nô tài! Ngại mệnh dài quá hả! Người nào nâng kiệu như thế? Ai đụng vào cổ kiệu?" Vương Mộng Thiên bị đụng đến nỗi đầu choáng váng não trướng ra, rốt cuộc không duy trì được vẻ dịu dàng đoan trang ngày thường, tức giận liên tục chất vấn, tóc tai nàng ta tán loạn, trâm cài tóc cũng rơi mất

mấy cái, mà ngay cả y phục cũng lộn xộn không thể tả, nhìn rất là chật vật.

Mọi người co rúm lại một cái, có vú già gan lớn đưa tay chỉ một phương hướng,, ý bảo tiểu thư tự mình xem, rất xa có thể thấy mấy người cười khoái mã có một không hai mà đi. Kiệu phu cũng kêu oan mãi, bọn họ nâng rất tốt, phía trước có mấy con tuấn mã nhanh như tia chớp chạy nhanh qua đây, như là không nhìn thấy cổ kiệu của bọn họ, tiếp tục đi tới, đụng ngã cổ kiệu xong vẫn nghênh ngang mà đi, gần như là không thấy bóng dáng, cũng may tất cả mọi người không bị thương, xem như là may mắn trong bất hạnh rồi!

"Tiểu thư, hiện tại phải làm sao bây giờ? Trở về hay tiếp tục đi Yên Viên?" Nha đầu, vú già đều đến xin chỉ thị của tiểu thư.

Vương Mộ Thiên trầm ngâm một lát, thản nhiên nói: "Cao ma ma và Tiểu Lam ở chỗ này chờ cùng ta, các người lập tức trở về lại nâng một cổ kiệu đến, đi nhanh về nhanh." Nếu lúc này nàng trở về một lát, sau đó lại đến Yên Viên, thứ nhất lãng phí thời gian không nói, còn muốn nàng đi bộ quay về Vương phủ, nghĩ thế nào cũng không có lợi.

Chờ mọi người đi xa, Cao ma ma quan sát xung quanh một lượt, kinh hi(kinh ngạc + vui mừng) nói: "Tiểu thư, bên kia có quán trà, ban ngày trời nắng to, không bằng nhóm nô tài cùng tiểu thư đến đó tránh nắng, giúp tiểu thư sửa sang lại trang dung (quần áo và mặt mày) cho tốt một lần nữa, sau đó uống chút nước trà vừa vận nghỉ ngơi một lát?"

"Được rồi!" Vương Mộ Thiên gật đầu chấp nhận, lời này của Cao ma ma rất hợp ý nàng. Trên người trên đầu nàng đều loạn thất bát tao, quả thực cũng cần sửa sang cho tốt lại lần nữa.

Ba người chủ tớ vận khí không tệ, vì là giữa trưa, trong quán trà cũng không có bóng người, chỉ có một lão nhân khoảng năm mươi tuổi đang đun nước pha trà, y phục trên cả người màu xám tro, mắt nhỏ vẫn đục lóe sáng, bộ dáng thật là hèn mọn. Thấy ba vị phu nhân vào quán trà, ánh mắt đục ngầu liền sáng ngời, nghiêm mặt xoa tay nhanh chóng đi lên tiếp đón.

Cao ma ma vội vàng bước lên trước một bước, chắn trước người tiểu thư, nói rõ mục đích đến với lão nhân kia, cũng đưa bạc ra. Lão nhân cao hứng nhận bạc, tự đi bận rộn. Vương Mộ Thiên bắt giác thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nàng còn sợ trong quán trà khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, trông dáng vẻ của nàng lúc này sẽ chế giễu nàng mất!

Lão nhân rất có ánh mắt, cung kính đón ba người các nàng vào một nhà trúc bé cạnh quán trà, trong nhà trúc đơn sơ một chút, nhưng so với xuất đầu lộ diện ở quán trà bên ngoài mạnh hơn rất nhiều. Tiếp theo, lão nhân dùng chén thanh hoa dùng để chiêu đãi khách quý bưng tới ba ly trà, cung kính mời ba người uống, cũng nhiều lần tỏ vẻ chén thanh hoa này là mới mua, cũng chưa sử dụng qua lần nào.

Vương Mộ Thiên vốn khinh thường những thứ thô ráp đó, vẻ mặt ghét bỏ nhìn ly trà kia, thầm nghĩ nhanh sửa sang lại trang dung cho tốt, khôi phục lại hình dạng chói lọi của nàng ta. Cũng không biết tại sao nàng cảm thấy cổ họng khô như bốc lên khói xanh, do dự một hồi, vẫn uống chén nước kia xuống. Cao ma ma và nha đầu Tiểu Lam đã sớm miệng khô lưỡi khô, cũng liền uống một hơi cạn sạch ly trà.

Hầu hạ Vương Mộ Thiên sửa sang lại trang dung được một nửa, đột nhiên Cao ma ma cúi đầu, tay ôm bụng kêu đau không ngừng, vội vàng thỉnh tội với tiểu thư, liền chạy chậm tự đi tìm nhà xí.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Lam, Vương Mộ Thiên sửa sang trang dung thật tốt, sau đó lấy chiếc gương nhỏ ra từ trong hà bao, trên dưới trái phải soi qua một lượt, mới vừa lòng gật đầu, cuối cùng khôi phục như lúc ban đầu, có thể gặp người lần nữa.

Bỗng chốc, nàng hơi chau mày lại, cảm giác trong thân thể có chút kỳ quái, có một cỗ lửa nóng giữa bụng xông thẳng lên, toàn thân cao thấp ngày càng nóng, sắc mặt cũng dần nóng lên. Quan trọng nhất chính là thân thể của nàng ta thật khó chịu, một cỗ cảm giác không thể nói rõ xuất hiện mãnh liệt trong thân thể của nàng, loại cảm giác không chiếm được giống như con kiến nhỏ nhò gặm cắn nàng. Thật muốn liều mạng cời sạch y phục vuốt ve thân thể của chính mình, nàng hốt hoảng thiếu chút nữa không tự chủ được đưa tay đi vờn về bộ ngực chính mình, hoàn hảo một trận gió nhẹ thổi tới, làm cho nàng giật mình một cái, người cũng chậm rãi thanh tỉnh một chút.

Nàng có chút khô nóng, lời kéo vạt áo, để bản thân lộ ra một chút, hơi có chút bức bối phan phó Tiểu Lam: "Sao Cao ma ma đi lâu như vậy? Người đi tìm xem, không phải là rớt trong nhà xí chứ?"

Tiểu Lam không dám trì hoãn, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Một mình Vương Mộ Thiên đứng ở trong phòng chờ đợi, tinh thần càng ngày càng hoảng hốt, thân thể cũng càng ngày càng khó chịu, cảm giác đứng ngồi không yên này khiến nàng không ngừng cọ xát cái bản. Hai tay của nàng không kim lòng nổi đặt lên bộ ngực của mình xoa nắn, cảm giác thoải mái làm cho nàng thờ dốt một chút, nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ, không kim được chậm rãi cời y phục của mình, cho đến khi cời sạch chính nàng ta.

Lại không biết khi nào lão đầu tử kia đi vào trong phòng, nhìn một màn hoạt sắc sinh hương trước mắt, thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng mảnh mai, trong mắt của hắn phát ra quang mang mê đắm, chảy nước miếng, tinh thần phấn chấn không chút khách khí bỏ nhào vào Vương Mộ Thiên đang thờ hồn hên.

Nếu là lúc thường, Vương Mộ Thiên nhất định sẽ đẩy lão nhân này ra, không chút do dự đánh hắn vài cái tát, nhưng hiện tại nàng thầm nghĩ có thân thể cường tráng đến ôm lấy nàng ta, bất luận là ai đều được! Cảm giác thân thể trống rỗng cần xé thân kinh của nàng ta, nàng khát vọng đến cấp thiết, nhất thời như một con cá cần nước. Lão nhân nhất ai đến thân thể của nàng ta, cảm giác tê dại theo đến. Nàng lập tức vòng tay ôm hắn chặt chẽ, bàn tay như ngọc nhỏ dài không ngừng lôi kéo y phục của lão nhân, sau đó duỗi tay vào trong y phục của hắn.

Trong phút chốc lão nhân như trên mây, ôm Vương Mộ Thiên hôn một trận mãnh liệt, hai ba cái lột hết chính mình, ôm Vương Mộ Thiên tron nhẵn bóng loáng đến trên giường lớn trong phòng trúc, vừa vận nhào đến, chỉ kém vui tới trời.

Vương Mộ Dung Thiên gần như hôn điên cuồng, thân thể mềm mại như rắn siết chặt quanh thân thể kia, cũng không quan tâm thân thể kia có mùi vị khác thường gì, yết hầu ngâm ra tiếng, đã động tình như lửa, đầu của nàng ta ngẩng về phía sau, đưa thẳng bản thân đến bên miệng người nọ, đồng thời tự động mở rộng hai chân trắng nõn ra, ột bộ dáng vô cùng quyến rũ phóng đảng, nơi nào còn có bộ dáng dịu dàng ngọt ngào ngày thường.

Trong phòng trúc nhỏ nhỏ nhất thời xuân sắc dạt dào, giường gỗ lay động lắc lư kịch liệt, không chịu nổi sức ép, phát ra âm thanh cọt kẹt kháng nghị, trộn lẫn với tiếng thở dốc của hai người, tiếng kêu đứt quãng cao thấp của nữ tử, thật lâu cũng chưa ngừng lại.

Lúc Sinh Đình và Thẩm Y Nhân nhìn thấy Liễu Tiểu Yên thì đã là ngày hôm sau. Vốn hôm qua nàng định qua thăm, HIên Viên Húc lại không để ý nói Liễu Tiểu Yên mất máu quá nhiều, còn đang mê man, bảo nàng không cần bận rộn vội vàng, dù sao người ta cũng nhìn không thấy, còn nói bản thân hẳn vô cùng đáng thương, cô đơn lạnh lẽo hơn so với ai khác, cần gấp người ở bên cạnh, không bằng ở bên bên cạnh bồi hấn cũng tốt.

Ngày hôm qua Thẩm Y Nhân không ở trong Yên Viên, không kịp thấy hiệp nữ, lúc này lại hẹn Sinh Đình cùng đi, hai người vừa lúc có bạn.

Khi các nàng đi vào phòng khách, Liễu Tiểu Yên đang nhắm mắt, suy yếu nằm trên giường, làn tóc như thác nước tăn ra trên gối đầu, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đôi môi nhợt nhạt có chút trắng làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta lộ ra nét yếu ớt, nhu hòa mấy phần vẻ lãnh diễm thanh cao trên khuôn mặt nàng, có vẻ mảnh mai động lòng người, không hề làm người ta cảm thấy cao không thể với tới.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74-2: Củi khô gặp lửa (2)

Dường như là nghe được tiếng bước chân của các nàng hoặc là cảm nhận được hơi thở của các nàng, Liễu Tiểu Yên chậm rãi mở mắt, có lẽ là hoàn cảnh lạ lẫm khiến nàng nhất thời không biết mình ở chỗ nào, trong đôi mắt sáng trong như nước có một tia mờ mịt, nhưng mà nàng mở trừng hai mắt, nháy mắt liên tục mấy lần, ánh mắt chậm rãi nhìn đến trên người hai nữ tử trong phòng.

Sinh Đình thấy nàng tỉnh lại, cười với nàng, thân thiết nhẹ nhàng nói: "Liều tiểu thư, người có khỏe không?" Bất kể ấn tượng của nàng với Liễu Tiểu Yên lúc trước như thế nào, nhưng đúng là nàng vì cứu HIên Viên Đường mà bị thương, đây là chuyện thật không sai. Hiếm thấy chính là một nữ tử xinh đẹp như hoa như nàng nhưng lại ngăn cản mũi tên vì một người xa lạ, không ngại bản thân bị trọng thương. Điều này cũng khiến các nàng có chút thay đổi ấn tượng lúc trước với nàng, bên ngoài cô nương này lạnh lùng vậy mà lại có lòng nghĩa hiệp. Sinh Đình thậm chí đã quên trước kia nàng ta và Tống Thái Nhân, Phương Tinh ở cùng một chỗ, cũng quên nàng ta từng hăm dọa như thế nào ở hậu viện của Tri phủ, hỏi gia đình nàng là người nơi nào.

"Cám ơn hai vị cô nương!" Liễu Tiểu Yên tựa hồ có chút thụ sủng nhược kinh với việc các nàng đến thăm nàng, vội vàng muốn đứng dậy, trong lúc vô ý lại đụng đến miệng vết thương, không khỏi nhẹ nhàng kêu đau ôi một tiếng.

Sinh Đình bị tiếng kêu đau của nàng ta dọa hết hồn, không dám tưởng tượng miệng vết thương kia của nàng ta đau nhiều đến mức nào a! Thấy nàng ta đau đến nổi nước mắt cũng sắp rơi xuống, không khỏi cảm động lây, thân thể run lên một chút, lập tức đi lên nhẹ nhàng đỡ nàng lại, bảo nàng không nên cử động nữa, nha đầu hùa hạ bên cạnh vội vàng đi qua, thật cẩn thận đỡ nàng nằm xuống.

"Nên nằm xuống đi! Người trúng tên bị thương không nhẹ, mặc dù không bị thương đến chỗ quan trọng, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng." Thẩm Y Nhân cũng bước lên vài bước, đưa tay giúp nàng nằm xuống, tránh để phải miệng vết thương, thuận tiện kiểm tra tỉ mỉ miệng vết thương của nàng một lượt, dịu dàng nói lời an ủi nàng.

"Cám ơn!" Trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra suy yếu đến cực điểm của Liễu Tiểu Yên nở nụ cười, trên trán cũng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng dính mịn. Miệng vết thương đau như vậy cũng khiến nàng bất ngờ, từ nhỏ đến lớn nàng ít như vậy, dù đã quen lacer trên giang hồ, cũng chưa bao giờ từng bị vết thương nặng như vậy. Chỉ là mũi tên bắn lên kia bắn trúng bắn trúng bả vai bên phải của nàng ta, lực cánh tay của người bắn tên rất cao, đầu mũi tên đi sâu vào trong cơ thể của nàng, máu tươi lập tức chảy cuộn cuộn, loại đau đớn chưa bao giờ trải qua này làm cho toàn thân nàng ta run rẩy không ngừng, trong nháy mắt nước mắt liền rơi. Xong là hiện tại miệng vết thương được rửa sạch bằng bó tốt lắm, cũng uống thuốc, loại sưng đau phát sốt vẫn khiến nàng ta muốn cất tiếng khóc lớn lên, nhưng đây là chính nàng ta lựa chọn, đau nữa nàng cũng phải nhịn, hết sức làm cho mình xem như càng giống một hiệp nữ kiên cường chân thành nhiệt tâm, mà không phải nữ tử nũng nịu chỉ biết khóc, khiến lòng người phiền chán.

"Vậy người nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta sẽ không quấy rầy người nữa!" Sinh Đình và Thẩm Y Nhân lễ phép cáo từ với Liễu Tiểu Yên.

Liều Tiểu Yên lặng lẽ nằm trên giường, vẻ mặt không hiểu nhìn về hướng hai người chân thành rời đi, đôi mắt khép lại một nửa, lông mi nhỏ nhỏ che phủ xuống, ánh mắt nhanh chóng chớp động, khỏe miệng nhẹ nhàng kéo lên thành một nụ cười kì dị. Đột nhiên nghĩ đến có nha hoàn hùa hạ ở bên, lập tức nàng ta khẽ nhắm mắt lại, nụ cười trên môi cũng biến mất không thấy trong phút chốc, khôi phục lại thành nữ nhân lạnh lùng xinh đẹp. Cuối cùng cũng bước vào được Yên Viên được canh phòng nghiêm ngặt, đồng thời cũng bước vào phạm vi cuộc sống của HIên Viên Húc. Tuy rằng quá trình đau đớn khó chịu một chút, nhưng kết quả cũng khiến nàng không tưởng được, vô cùng làm người ta mừng rỡ và thỏa mãn.

Nàng ta hao tâm tổn huyết bày mưu tính kế cũng không có bị thất bại, kết quả so với mong muốn của nàng ta còn tốt hơn mấy lần, vậy mà một nàng vẫn dành hai ngày để giao hảo với nữ nhân Vương Mộ Dung Thiên kia, trông cậy có thể moi ra từ nàng một chút tình huống giữa HIên Viên Húc và Sinh Đình, ai ngờ nữ nhân kia lớn lên diện mạo xấu xí, ngâm miệng cũng rất nhanh, không thể không khiến nàng nghĩ ra cách khác.

Trong Yến Viên, mấy bà tử phụ trách vẩy nước quét nhà xem xét bắt đầu làm việc giống như bình thường, thật sự trong bụng không hề lại được lời muốn nói ra cuồn cuộn, nếu không nói ra chia sẻ với các nàng, tin tức ở trong bụng kia đều muốn ngâm giấm, không nói ra thì không vui. Vì thế hai ba bà tử liền tụ cùng một chỗ, một bên nhỏ giọng nói thầm một bên che miệng cười trộm, trong vẻ mặt hèn mọn khinh thường còn mang theo hưng phấn không rõ.

"Ngươi có nghe nói chưa? Vương tiểu thư nữ nhi của Vương đại nhân thật sự là không biết xấu hổ đấy! Ôi, nào có nữ tử như thế hả?" Một bà tử cầm cây chổi bừa môi nói, vẻ mặt oán giận.

"Có nghe nói rồi! Ngay cả ta cũng muốn với các ngươi kia mà, thời gian chỉ mới một buổi tối, chuyện tình của đại tiểu thư Vương gia dường như có chân đi xa, toàn bộ truyền khắp thành Phi Vũ, buổi sáng Vương chương quỹ và mấy người làm giúp đưa đồ ăn đến Yến Viên nói đến mặt mày hớn hở, nước miếng chảy ròng, chúng ta muốn không biết cũng không được đó! Hi hi!" Một bà tử vội vã nói tin tức tốt cho mọi người, mặt mày hớn hở vỗ đùi bần nói không ngừng.

"Chắc chắn! Ngươi nói nàng là đại tiểu thư được dưỡng ở khuê phòng, có mặt mũi nào làm ra loại chuyện này, lại có thể cùng người cũng sắp làm ông của nàng phóng túng, điên loạn đảo phượng, còn bị người vây xem, này... Này đều khiến lão bà tử ta không nói nên lời a!" Một vị bà tử vẻ mặt châm chọc, miệng lú rú ra tiếng.

"Hắc hắc, nghe nói lúc bị người phát hiện, trên người Vương tiểu thư không mảnh vải che thân, ôm chặt lấy lão nhân trần truồng kia, miệng vẫn còn kêu còn muốn, không ngừng kêu nam nhân đừng có ngừng, khiến người kia sáng khoái muốn chết, bộ dáng có lẽ rất phóng đảng!" Trên mặt bà tử đang nói chuyện nở nụ cười không rõ hàm xúc, đáng vẻ giống như ý do vị tấn (chưa thỏa mãn) tiếc là không có thây tận mắt.

"Mọi người này, tỷ muội tiểu thư so với thanh lâu còn lẳng lơ hơn à? Cũng quá chạy măn không kiêng, lão đầu tử kia là người góa vợ, thời trẻ mất thê, sợ là tám trăm năm chưa thấy qua nữ nhân, có nữ tử xinh đẹp đậm dáng như thế cầu hoan (làm tình) với hắn, vậy còn không phải vui đến choáng váng, thật sự là điếm phúc bất ngờ tới a!" Bà tử cầm cây chổi lúc trước cảm thấy lão nhân quán trà kia thật sự là đậm vận cứt chó, chuyện tốt như vậy mà hắn có thể gặp phải.

"Nếu như người đi tới vận đến, ngay cả núi cũng không ngăn được, cùi khô gặp lửa, lập tức bùng ra tay chân làm một lần, nghe nói Vương tiểu thư kia nghênh hợp bằng mọi cách, chỉ để ý người mạnh khỏe, bảo bối, tâm can, không được một người thì kêu loạn, chắc chắn! Quả thật là kêu to đến mức mặt như ta cũng đỏ lên." Bà tử châm chọc khiêu khích vẫn như cũ vẻ mặt tràn đầy sự trào phúng.

Bà tử cảm thấy ý do vị tấn như trước, không đủ tận hứng, vẻ mặt tiếc hận: "Tiếng kêu của Vương tiểu thư kia truyền xa đến tám trăm dặm, người khác không đến xem hai người bọn họ kia thật sự là rất hợp một trận hao sức, chỉ tiếc sau đó Vương tiểu thư bị Vương đại nhân tức sùi bọt mép mang về nhà, mấy cái ghế cạnh đĩa hạt dưa, toàn bộ bị tay đầm chân đạp sau đó là nửa điên nửa ngốc, miệng nhiều lời tất cả đều là hồ ngôn loạn ngữ (nói xàm), trong cơn tức giận Vương đại nhân không đánh chết nàng, coi như là tốt rồi, còn nghĩ nàng xứng với lão nhân bán trà kia, nói chung là che đậy xấu hổ."

Lúc này, Thẩm Y Nhân và Sính Đình vừa vặn đi ngang qua nơi này, nhất thời nghe hết những lời này được bảy tám phần, Sính Đình nghe thấy người bị nghị luận là Vương Mộng Thiển, không khỏi sùng sốt, chậm rãi ngừng bước. Vẻ mặt của Thẩm Y Nhân như thường, chỉ là khóe miệng dần câu ra nụ cười có chút ý vị sâu xa.

Đại Nhã bị chọc tức, lập tức hét một tiếng uy nghiêm thật lớn: "Còn không im miệng! Những thứ dơ bẩn đó các người còn dám nói, cả ngày miệng đầy hồ liệt liệt, không sợ bẩn lỗ tai của tiểu thư, nếu truyền tới tai của gia, xem gia có đánh chết các ngươi không!"

Lúc này, mấy bà tử đang mặt mày hớn hở, nước miếng bay tung tóe, miêu tả Vương đại tiểu thư xuân tâm nhộn nhạo như thế nào, phóng đảng ra sao. Một tràng quát mắng của Đại Nhã liền khiến các nàng sợ đến mức hồn phi phách tán, hai chân run run, liền dập đầu nói: "Tiểu thư tha mạng, chúng nô tài không biết tiểu thư đến nơi này, có nhiều mạo phạm, thật sự là tội đáng chết vạn lần!" Nói xong đều không ngừng dập đầu.

Vẻ mặt của Sính Đình hơi có chút trắng bệch, trong lòng mơ hồ cảm thấy Vương đại tiểu thư gặp chuyện không may khẳng định có liên quan cùng Hiên Viên Húc. Hiếu Phong thấy vẻ mặt của nàng có chút không đúng, liền nói với Thẩm Y Nhân: "Xin Thẩm tiểu thư diu tiểu thư nhà ta trở về nghỉ ngơi, mấy bà tử này tự ta đến xử lý"

Thẩm Y Nhân gật đầu, đỡ Sính Đình đi về phía trước, nhẹ nhàng nói: "Nàng ta tự gieo gió gặt bão, không có quan hệ với ngươi, chúng ta cứu được nàng một lần, lại không cứu được nàng cả đời, đó là duyên pháp (số mệnh Phật pháp) của người đó." Vương tiểu thư này khá tốt rơi vào tay nàng ấy(SĐ), nếu không may rơi vào tay của nàng (TYN), vậy thì muốn chết cũng không thể chết, nàng thế nào cũng phải khiến cho nàng ta chết mất nửa cái mạng, không nói sau đó vớt nàng ta ở trong một kĩ viện thấp hèn nhất. Có thiện ý cứu nàng ta thoát khỏi bể khổ, nàng ta lại khen ngược, khóc kêu khiến người ta lại cứu nàng lần nữa, không cứu thì hèn hạ không biết xấu hổ đe dọa ân nhân, thật là buồn cười!"

"Ta hiểu rồi!" Sính Đình gật đầu, dựa đầu lên đầu vai nàng, khẽ nói: "Chẳng qua là, mấy ngày hôm trước nàng ta còn đang vui vẻ trước mặt ta, mới vài ngày liền vừa điên vừa ngốc, trong chốc lát ta có chút..."

"Đồ ngốc này!" Thẩm Y Nhân duỗi ngón tay búng cái trán của nàng, cười mỉa: "Nàng ta không phải vẫn vui vẻ sao. Hơn nữa kết cục này là tốt nhất với nàng ta, lão nhân bán trà kia tang thê từ lâu, vẫn chưa lập gia đình, bây giờ lấy được tiểu thư nhà quan như hoa như ngọc, cho dù nàng ta nửa điên nửa ngốc, lão đầu tử kia chắc chắn cũng đối đãi nàng ta thật tốt. Nếu nàng ta bị gả cho Lưu Tri phủ, thế kia mới gọi là thê thảm đấy! Không nói Lưu Tri phủ kia có rất nhiều con cái, tuy rằng sau khi hắn tang thê không thú lão bà lần nữa, nhưng hậu viện của hắn cũng không ít di nương tiểu thiếp, người người đều là kẻ tinh ranh, giống như cọp mẹ vậy. Vương tiểu thư tự cho là thông minh như vậy nếu gả qua đó, không đến vài ngày đã bị lột một tầng da, một thời gian dài nói không chừng sẽ được gặp lão thê kia (vợ trước) của Lưu Tri phủ, ở âm phủ, vợ trước và vợ sau mở trà hội cũng không sai nhì!"

"Phi! Ngươi nói có thể rồi." Cuối cùng Sính Đình bật cười nở nụ cười khế, nụ cười này của nàng xua tan đi mây đen nặng nề trong lòng. Đúng vậy! Vương tiểu thư kia đối diện với vận mệnh bất công, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ là đúng, thật ra cũng không phải không có cách khác được, nhưng kết

quả là nàng ta một lòng muốn hầu hạ bên người Hiền Viên Húc, ngoan cố chui rúc vào sừng trâu này (đi vào ngõ cụt này), thậm chí còn muốn uy hiếp nàng đồng ý. Đối với nữ tử như vậy, nàng cũng không đồng tình nổi, dù sao ai cũng ích kỉ, người nào sẽ thích người một lòng muốn phá hoại cuộc sống hạnh phúc của chính mình đâu? Vừa rồi đáy lòng của nàng có chút cảm giác không thoải mái, chỉ có thể nói nàng thắng làm vua, kết cục của tiểu thư kia như vậy có hơi tiếc hận và một chút áy náy. Dù sao, rất có thể sự không thoải mái nhường của nàng mới đảo ngược, số phận của Vương tiểu thư bị thay đổi.

Thẩm Y Nhân thấy nàng cuối cùng cũng cười, thờ dài nói: "Giành được nụ cười của mỹ nhân thật không dễ, quý trọng thật tốt phu quân của người đi, đừng vì người không liên quan gì mà phiền lòng, chẳng đáng!" Nàng làm sát thủ nhiều năm như vậy, sớm thấy quen chuyện sống chết, ngoài người quan trọng bên người ra, thật sự không thương hại được kẻ khác.

"Vậy vì sao nàng không quý trọng ta thật tốt?" Đột nhiên tiếng gầm thét giận dữ xuất hiện bên tai các nàng.

Bỗng nhiên một khuôn mặt u oán tốt cùng phóng đại trước mặt của Thẩm Y Nhân, nàng đột nhiên cả kinh, lùi kéo Sính Đình lui về sau hai bước trong phúc chốc, cách xa khuôn mặt kia. Là tính cách giận của nàng gần đây thấp đi, hay là công phu của Hàn Tư Luật kia tăng lên, lại có thể tới gần thân thể của nàng rồi đến trước mặt nàng, mà nàng không phát hiện được một chút nào, đây không phải là hiện tượng tốt!

Sính Đình bị khuôn mặt u oán trước mặt kia đột nhiên phóng đại, sợ tới mức thiếu chút nữa la hoảng lên, đợi sau thấy rõ là Hàn Tư Luật mới cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, đang muốn đá hấn hai cước để trả thù đâu! Phía sau một cánh tay cường tráng mà hữu lực bỗng nhiên đoạt nàng từ trong lòng Thẩm Y Nhân ra, ngay sau đó, nàng bị ôm trong một lồng ngực to lớn.

Mùi Long Đản nhàn nhạt và hơi thở nam tử khoan khoái lại dễ ngủi quanh quần toàn thân nàng, lưng dựa vào lồng ngực ấm áp quen thuộc, Sính Đình thả lỏng cả người, hoàn toàn ý vào trong lòng nam tử phía sau, mặc sức cảm thụ hơi thở quen thuộc lại khiến nàng an tâm trên người hấn. Bên tai lại truyền đến giọng nói trầm thấp thuần hậu mà lại khêu gợi của hấn: "Không được động tay động chân với nam tử khác, hoan nghênh nàng động tay động chân với gia!" Nói xong, nam tử ôm lấy nữ tử trong lòng nghiêng ngàng rồi đi, chỉ để lại đôi nam nữ đối diện đang đầu mắt ở nguyên đó.

Hàn Tư Luật thấy Hiền Viên Húc ôm Sính Đình rồi đi, lập tức cố chấp mà dán mặt đến trước mặt Thẩm Y Nhân. Thẩm Y Nhân không nói gì, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú phóng đại của Hàn Tư Luật trước mắt, biểu tình ai oán trên mặt hấn bỗng nhiên chọc vào ánh mắt của nàng rất đau, không chút do dự mở năm ngón tay, chậm rãi đẩy khuôn mặt kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Dã nam nhân đến đây

Sau khi Thẩm Y Nhân thu tay về, khuôn mặt của Hàn Tư Luật giống như lò xo lập tức bật lại về trước mặt nàng, khuôn mặt tuần tú kia cũng sắp chạm chóp mũi thẳng xinh đẹp của Thẩm Y Nhân. Thẩm Y Nhân có thể nhìn thấy rõ ràng bóng hình của chính mình từ trong đôi mắt đen như mực tràn đầy sâu nặng kia của hấn. Hơi thở nóng rực của hấn phun lên mặt của nàng, mùi hương nóng bỏng mà lại dễ chịu. Trong lòng Thẩm Y Nhân đột nhiên căng thẳng, cảm thấy không khí loãng ra, khiến nàng không thể hô hấp.

Hàn Tư Luật thờ phỉ phỉ, cũng không nói lời gì, vẫn nhìn chăm chăm sát sao Thẩm Y Nhân không tha, u oán vô cùng như vậy. Thẩm Y Nhân bị hấn nhìn chòng chọc như vậy thì cả người phát cáu, không nhịn được đưa ngón trỏ mảnh khảnh chọc chọc trán hấn, đẩy hơi thở nam tính phả ra đập vào mặt cách mình xa một thước, sau đó mới thờ ra một hơi, hoài nghi hỏi: "Đề làm gì?" Không phải là hấn muốn đẹp hơn nàng chứ? Hấn và nàng, một nam một nữ, ai cũng không ngại ai có được hay không!

"Nàng nói đi, cả đêm hôm qua nàng không trở về là đi đâu vậy?" Hàn Tư Luật thấy Thẩm Y Nhân cuối cùng chịu thật lòng đối xử với hấn, hấn hèn hỏi. Hấn cũng không muốn không có phong độ như vậy, giống như oán phu vậy, rất không tốt! Hấn rất muốn trở lại dáng vẻ thoải mái giống như trước kia, tay cầm cây quạt, cười mây đậm phong khinh, xem thế sự biến ảo (việc đời thay đổi). Nhưng ngày hôm qua nữ nhân này lại lẫn lộn cùng dã nam nhân(*) ở bên ngoài cả đêm...

(*) Nam nhân lỗ mãng, hoang dã.

Thẩm Y Nhân đưa ngón tay sờ sờ chiếc cằm cong mê người của nàng, khó hiểu nói: "Vậy thì thế nào? Tối qua người tìm ta có việc sao?" Cảm thấy giọng điệu của hấn rất kì quái, tối qua nàng và Thượng Quan Vân phải đi truy xét chuyện của bộ tộc Dạ Xoa, hiện tại không chỉ vì Thượng Quan Vân trúng bí dược của bộ tộc Dạ Xoa mà còn vì sự an toàn của bản thân Sính Đình, nhất định bọn họ phải tìm cách làm mọi chuyện của bộ tộc Dạ Xoa cho rõ ràng. Nhưng đang không biết rõ nguyên nhân trước đó, quả thực không cần phải khiến cho mọi người đều biết!

Nhiều năm như vậy một mình nàng đến rồi đi, làm mua bán cất đầu, làm sinh ý cực kì nguy hiểm, luôn phải theo dõi một người mấy ngày mấy đêm, cả đêm không trở lại như chuyện thường, lúc nào hành tung cần phải nói cho người ta chứ? Hơn nữa, từ trước đến nay lớn như vậy cũng không có ai quan tâm đến sống chết của nàng! Sau khi quen biết Sính Đình, Sính Đình thường xuyên sẽ lo lắng cho nàng, nhưng chưa bao giờ nàng ấy truy hỏi nàng đi làm chuyện gì, luôn tin tưởng nàng vô điều kiện, cho nên nàng không đường thành thói quen nói hành tung cho người khác.

"Ta lo lắng cho nàng! Nàng là một nữ tử, cả đêm không về, hậu quả rất nghiêm trọng có biết hay không?" Hàn Tư Luật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, nàng là một nữ tử, còn là một nữ tử tuyệt sắc, gần đây tên tuổi mỹ nhân đệ nhất võ lâm khiến cho thanh danh của nàng chấn động, mang đến phong quang (phong cảnh náo nhiệt) cho nàng đồng thời cũng mang đến một nhóm người theo đuổi tự cho mình là siêu phẩm. Nàng lại không chú ý đến tâm tình

của hắn một chút nào, không phải là đi tiếp kiến tiền bối võ lâm cùng Đồng lão gia tử thì là xưng huynh gọi đệ cùng hiệp khách trẻ tuổi nọ.

Cất, người ta ai muốn làm huynh đệ với nàng chứ! Nàng đúng là người không có mắt, không nhìn thấy ánh mắt kinh diễm và vẻ mặt si mê của những nam tử kia hay sao? Nếu không phải thân thủ của nàng rất lợi hại, sớm không biết bị ai chiếm đến tay đi. Hôm qua đi là đi, cũng không nói một tiếng với hắn, còn dám một đêm không về! Hắn lo lắng phải thuộc hạ lục soát khắp nơi, mọi người sắp điên lên, kết quả nàng lại ở cùng một chỗ với Thượng Quan Vân, không biết đi đâu ngủ cả đêm... Khiến cho hắn học ba lít máu hơn là còn có tên ngọc Vương đại thiếu gia kia, không mặt không da, mỗi ngày giống như con gián đánh không chết, cách tán gái đa dạng chồng chất, tầng tầng lớp lớp, bắt lấy cơ hội ở trước mặt Thẩm Y Nhân diễn lời ca đa tình của lang quân. Nghĩ đến điều này, Hàn Tư Luật thật muốn lau nước mắt nam nhi đầy chua xót, chẳng lẽ về sau, trên đầu hắn đội mũ màu xanh lục(*) sao?

(*) Ý chỉ anh bị đội nón xanh, bị vợ ngoại tình.

Bàn tay mềm mại của Thẩm Y Nhân chống cằm, nghiêng đầu, đôi mắt quyến rũ nháy cũng không nháy nhìn hắn, nhìn mặt hắn chột xanh chột đỏ, thật tình cảm thấy hắn chơi thật khá, hắn cho rằng hắn là tác kẻ hoa hả? Nàng khụ khụ, nén tiếng cười nơi cổ họng, vui vẻ nói: "Người đánh thắng được ta sao?"

"Hả?" Hàn Tư Luật bị một câu cao sâu của nàng khiến cho trượng nhị hòa thượng không sờ được đầu(*), mọi người đều biết, hắn không đánh lại nàng là chuyện rõ như ban ngày, hắn cũng không coi là si nhục mà! Có lẽ toàn bộ giang hồ có đánh thắng được thanh niên đồng lứa Liêu Liêu(?) không đã, vì sao nàng còn muốn chỉ hỏi một câu đặc biệt như vậy?

"Nếu ta gặp phải nguy hiểm, cũng có thể chứng tỏ đối thủ mạnh hơn ta. Ngay cả ta, người còn đánh không lại, cho nên lo lắng cũng vô dụng!" Thẩm Y Nhân tự nhiên than than thủ, bình tĩnh phân tích cho hắn nghe, kiên nhẫn tỉ mỉ giải thích nghi hoặc cho hắn, muốn hắn hiểu rõ, thật sự không cần lo lắng cho nàng, nàng có thể bảo vệ chính mình. Nhưng nàng phát hiện nàng càng giải thích, khuôn mặt đối diện kia của hắn lại càng khó coi, ngực phập phồng khiến người ta lo lắng ngay sau đó hắn sẽ phun ra một ngụm máu nóng.

"Nàng chê võ công của ta thấp?" Hàn Tư Luật lại gần chất vấn nàng, từng chữ từng chữ nện từ trong kẽ răng đi ra, mặc dù giọng nói rất thấp, nhưng chỉ cần là người, đều có thể cảm thấy tâm tình của hắn đã đến bên bờ của bùng nổ rồi. Thử tưởng hắn đường đường là một thế tử của quốc công gia, thị độ (hầu đi học) của thái tử, nhân phẩm tốt, tuần nhã kiệt xuất lại thêm văn võ song toàn, ung dung thanh nhã cũng giống như chỉ hắn. Hai mươi bốn năm trước đều là được người ta nhìn lên bằng ánh mắt tán dương và cực kì hâm mộ, hiện tại trong cảm nhận của cô nương lại bị ghét bỏ hoàn toàn. Chuyện này bảo hắn làm sao mà chịu được? Chuyện này bảo những nữ tử ngưỡng mộ hắn làm sao chịu nổi?

Thẩm Y Nhân gãi gãi cằm, phiền não đưa tay đẩy khuôn mặt của Hàn Tư Luật lại sát gần đến ra một chút, tuy rằng võ công của hắn quả thực không cao, thiên phú cũng thấp đến độ khiến cho người ta tiếc hận, nhưng nàng không chê võ công của hắn thấp mà! Thế nhưng dường như hắn rất để ý chuyện này, nàng phải nói thế nào mới không làm tổn thương đến lòng tự trọng yếu ớt của hắn đây?

Hàn Tư Luật thấy nàng luôn do dự cũng không trả lời, trái tim thật sự bị tổn thương mà! Hắn oán hận nói: "Nếu ta đánh thắng được nàng, nàng sẽ gả cho ta, có phải không?" Nàng cho rằng tất cả mọi người trên đời này giống như nàng và Hiên Viên Húc, đều là kì tài luyện võ hả? Con đường lớn thông đến kinh thành, đường này không thông, gia khác mở ra lối tắt! Mặc kệ có tiền hay không, sang năm thủ một lão bà tốt! Hắn cũng đã hai mươi bốn tuổi mới gặp được nữ tử vừa mắt, nếu để người trước mắt này chạy mất, vậy còn không đợi đến không biết năm nào tháng nào mới có thể lấy vợ. Đến lúc đó cho dù tiểu tức phụ non mềm như nước, rằng hắn cũng đã lung lay rụng rồi, không thể gặm cắn được nữa! Ngẫm lại chỉ là cảnh tượng, cũng khiến toàn thân hắn không rét mà run.

"Hả!" Thẩm Y Nhân kinh ngạc thốt lên, lần đầu tiên trong đời bị dọa ngược, hắn đây là hạ chiến thư với nàng? Gan chó lớn nhĩ, nàng hơi giương môi anh đào, đôi mắt long lanh nhìn nam tử tuần nhã đối diện như quái vật, giống như là không nhận ra hắn. Nàng và hắn, đây là ai nào gả cho người nào chứ? Nói thế nào lại nói đến cưới gả? Hơn nữa lấy thân thủ và đồng tuổi rất lớn của hắn, còn có thiên phú võ học kia của hắn làm người ta thôn thức không thôi, muốn đánh thắng nàng không khác gì nằm mơ giữa ban ngày. Nàng nhìn hắn có chút đồng tình, rất muốn nhắc nhở hắn đây là chuyện không có khả năng, để hắn đánh mất si tâm vọng tưởng (hi vọng hảo huyền).

"Hừ! Không cự tuyệt thì có nghĩa nàng đồng ý rồi, nàng chờ thế tử đến thú nàng!" Hàn Tư Luật tiếp tục cao giọng làm ra vẻ hào ngôn tráng ngữ, bộ dáng kia như bảo nàng chờ xem, hình như là trong lòng đã có dự tính.

"Ha!" Bỗng chốc một tiếng cười khê cách đó không xa truyền đến, Thượng Quan Vân mặc một thân cảm y màu nguyệt sắc đang lững thững trong sân vắng chậm rãi đi tới phía trước, ánh nắng xuyên qua giữa những nhánh cây tạo thành khe hở chiếu trên người hắn, càng lộ ra khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của hắn, tự nhiên phóng khoáng, hắn chấp tay cung kính với Hàn Tư Luật: "Hàn huynh, tiểu đệ đến tìm Y Nhân, không làm phiền đến các ngài chứ!"

Dã nam nhân đến! Lớn lên tuần tú như vậy, còn quang minh chính đại tìm đến cửa! Y Nhân, kêu thân thiết như vậy, thật sự là giết chết tim hắn đấy! Ánh mắt của Hàn Tư Luật như mũi tên thép nhọn lườm lườm Thượng Quan Vân, chỉ hận không thể bắn suu suu suu thủng một cái lỗ trên người hắn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thượng Quan công tử rất rảnh nhĩ? Không phải có hai vị tiểu thư như hoa như ngọc vì Thượng Quan công tử anh hùng cứu mỹ nhân dung mạo như tiên; tự nguyện đến sơn trang Thanh Diễm làm người hầu để báp đáp ân cứu mạng của công tử hay sao? Sao còn có thời gian rảnh rỗi đến tìm Y Nhân nhà ta?"

CMN cái miệng! Ai là Y Nhân nhà hắn hả? Thẩm Y Nhân vừa định giáo huấn hắn chớ để họa từ miệng mà ra, Thượng Quan Vân lại thông thả nói: "Huyện chủ lão nhân gia bà ấy không thích hai vị người hầu kia, sai người đưa xuống núi, cho nên... tiểu đệ hiện tại thực sự rất nhàn." Nương hắn vừa ra tay, hoa cỏ liền tự động tránh đi.

Mắt phượng mê người của hắn hơi xéch lên, đáng vẻ mang ý lười biếng, nụ cười tao nhã càng quyến rũ hơn, đích thực là công tử như ngọc, như khắc như mài, gọt giũa mà thành. Gương mặt này của hắn giống như thần tiên nhân nhĩ đứng trên mây, đáng vẻ tự nhiên lại kích thích ngay đến Hàn Tư Luật lưu manh vạn năm.

"Khụ! Dù sao vài hôm nữa tiểu vương gia và Sính Đình lại phải về kinh thành thân, Y Nhân nàng cũng chưa thấy được mấy lần, vậy vì huynh liền đại nhân có đại lượng (rộng lượng), không so đo với người." Hàn Tư Luật hai tay khoát lên, ý vị thâm trường nói với Thượng Quan Vân. Hừ! Bản thể tử cũng lấy đòn sát thủ ra, không tin không trị được người!

Thượng Quan Vân ngực cứng lại, nụ cười mê người trên mặt thoáng chốc biến mất không thấy nữa, trong đôi mắt phượng đen như mực hiện lên một tia thống khổ, lại nhanh chóng bị vùi lấp trong mảnh bóng tối sâu không thấy đáy, rất nhanh không thấy bóng dáng. Chợt vẻ mặt trên mặt hắn cũng dần u ám, buồn bã ngơ ngẩn đứng tại chỗ không nói gì, dường như rơi vào trong hồi ức.

Nhất thời không khí trở nên có chút áp lực.

"Tốt lắm, tốt lắm! Bản thể tử, ta và Thượng Quan Vân thật sự có chuyện quan trọng, Thượng Quan Vân, chúng ta đi thôi!" Thảm Y Nhân âm thầm tròn mắt nhìn Hàn Tư Luật, có người đi lật tẩy vết sẹo của người ta như người sao? Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! (= vạch áo cho người xem lưng)

Hàn Tư Luật áy náy đưa tay sờ sờ đôi lông mày xinh đẹp của chính mình, cũng cảm thấy có chút không yên tâm, vội vàng ra tay khiến hai người rời đi. Thật sự hắn không phải cố ý..

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75-2: Dã nam nhân đến đây (2)

Edit: Lê Hy

Trong phòng khách của Yên Viên.

Trên mặt Hiên Viên Đường mỉm cười nhìn Liêu Tiểu Yên nằm nghiêng trên tháp, dịu dàng nói: "Thân thể của Liêu tiểu thư vừa khỏe lên được một chút, nếu có cần cái gì cứ nói cho bản thể tử, ngàn vạn lần đừng coi như người xa lạ." Nữ tử này chẳng những có khuôn mặt xinh đẹp hơn người mà còn nghĩa hiệp mềm lòng, bị trúng mũi tên đau như vậy chưa hề kêu đau một tiếng, thật sự là khiến một đại nam nhân như hắn cũng sinh lòng khâm phục. Nghi ngại ở đây vài ngày, sắc mặt của nàng vẫn như cũ không khá hơn chút nào, tái nhợt làm người ta đau lòng.

"Tiểu nữ tạ ơn ý tốt của quận vương thế tử, đã tốt lắm rồi." Liêu Tiểu Yên yếu ớt khẽ kéo khỏe miệng lên một chút, bình tĩnh tự nhiên nói lời cảm ơn. Bởi vì muốn gặp Hiên Viên Đường, nàng không hề nằm ở trên giường, lúc này nghiêng người dựa ở trên tháp, do khí sắc trên mặt không tốt, nha đầu Lan Chi bên người giúp nàng thay một thân váy dài đỏ tươi, váy dài màu đỏ từ trên tháp rủ xuống, kiêu diễm mà uyển chuyển, tôn lên không phải lại là vẻ lạnh lùng của nàng mà là mảnh mai động lòng người.

"Nói lời cảm tạ, vẫn là bản thể tử đa tạ Liêu tiểu thư mới đúng, nếu không có tiểu thư, thì hiện tại người nằm trên giường chính là bản thể tử." Hiên Viên Đường nói hài hước, mặc dù thị vệ của hắn công phu hơn người, chắc chắn sẽ không để hắn bị trúng tên. Nhưng Liêu tiểu thư này có lòng gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ không thể không làm cho người ta kính nể, huống chi người ta và hắn vốn không quen biết, lại lấy thân thay hắn hứng chịu ngàn đả mũi tên, chỉ phần khí phách này liền không phải người bình thường có thể so sánh được.

"Thế tử quá khách khí, dù không phải là thế tử, gặp phải người khác như vậy, tiểu nữ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Liêu Tiểu Yên thân nhiên nói, cũng không kể công chút nào, tất cả lạnh nhạt giống như khói mây, hơn nữa cũng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn phần khí chất can quắc không thua tu mi (*). Lập tức sau đó hàng mi tiêm dài rủ xuống che đi ánh mắt chớp lóe, không chút để ý nói: "Thương thế của tiểu nữ tốt lên không sai biệt lắm, cũng đúng lúc nên rời nơi này đi, bằng không, quấy rầy các quý nhân ở đây lại không tốt."

(*) nữ tử không thua kém nam tử.

"Ai! Liêu tiểu thư xin đừng nói như vậy, nàng vì bản thể tử mà bị thương, ở đây dưỡng thương là thiên kinh nghĩa địa (chuyện thường tình), và lại bây giờ nàng còn cần cẩn thận điều dưỡng mới phải, làm sao có thể vội vàng rời đi chứ! Người ở trong viện này cũng không phải người ngoài, nàng yên tâm nghỉ ngơi là được." Hiên Viên Đường không suy nghĩ lên tiếng khuyên ngăn, thủ hạ của hắn tra được Liêu tiểu thư này là đến thành Phi Vũ tham gia đại hội võ lâm, tạm ở trong nhà thân thích là Vương Tri phủ, mấy ngày nay khắp nơi toàn bộ thành Phi Vũ đều là chuyện tình của Vương gia tiểu thư, không hề ngoại lệ, hắn cũng nghe nói. Vương gia lúc này đang loạn thành một đoàn, làm sao có thể để nàng quay về Vương gia chữa thương đây!

Trên mặt của Liêu Tiểu Yên hiện lên vẻ khó xử, do dự hồi lâu, cắn môi, làm như không quá không biết xấu hổ nói: "Nhưng tiểu nữ nghe nói vài hôm nữa thế tử sắp hồi kinh, lúc này tiểu nữ dưỡng thương chẳng phải là trì hoãn hành trình của thế tử sao?" Sau khi nàng vào Yên Viên, Hiên Viên Đường liền lệnh cho người mang thị nữ của nàng đến Yên Viên, để có thể chăm sóc cho nàng càng tốt, hai ngày nay, Lan Chi đi lại trong Yên Viên rất siêng năng, lác lác xung quanh, cuối cùng nghe được ít ngày nữa, tiểu vương gia và Sính Đình sắp trở lại kinh thành, cũng nghe ngóng được Sính Đình là vị hôn thê của Hiên Viên Húc.

Tin này làm nội tâm nàng không khỏi có chút sốt ruột và mấy phần tuyệt vọng, vô cùng lo lắng là mặc dù nàng có mưu cách tốt thế nào cũng cần có thời gian mới có thể hoàn thành a! Tuyệt vọng là nữ tử giống như họa thủy kia thật sự cùng hắn không giống nhau trong lúc đó, hắn vừa hôn vừa ngọt ngào ân ái với nữ tử kia như vậy, che chở bằng mọi cách, nàng có thể chen vào giữa bọn họ và đã bại nữ tử kia hay sao?

Nếu là nàng trước đây, nhất định sẽ tràn đầy tin tưởng, cho rằng dựa vào mỹ mạo hơn người của chính mình tuyệt đối có thể bắt được Hiên Viên Húc nam tử ngàn năm có một này. Thế nhưng, không nói trên đại hội võ lâm nữ tử tên là Thẩm Y Nhân kia vừa ra trận thì toàn trường rộ lên, từ đó nàng ấy và nàng đều là mỹ nhân đệ nhất võ lâm. Có người biết chuyện thậm chí lên cho rằng Thẩm Y Nhân hẳn là xếp thứ nhất, nàng thứ hai; chỉ là phần khí chất thoát tục không nhiễm bụi trần của Sính Đình liền đập nàng vào trần ai (trần tục dơ bẩn). Huống chi dung nhan không gì sánh kịp kia của Sính Đình cũng đôi khi sẽ khiến nàng tự cảm thấy hổ thẹn, xấu xí. Nàng luôn tỏ ra lãnh diễm thanh cao, như một tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian, nhưng nàng hiểu rõ là bản thân giả bộ như bộ tấu, bày ra bộ dáng cao không thể với tới, không thể so với nữ tử trong lòng Hiên Viên Húc kia, sống với nhau về sau như thần tiên sánh đôi, tao nhã xuất trần, vô cùng chọc người thương yêu.

"Việc này Liêu tiểu thư không cần để ở trong lòng." Hiên Viên Đường lập tức khoát tay, uy nghiêm nói: "Vốn đường đệ định mấy ngày này thì hồi kinh, nhưng hiện tại có người phục kích bản thể tử, thủ hạ của đường đệ đã bắt được vài tặc nhân, nhất định hẳn sẽ điều tra rõ việc này mới có thể yên tâm rời đi, cho nên Liêu tiểu thư cứ việc yên tâm dưỡng thân cho tốt, tranh thủ sớm ngày bình phục như lúc đầu."

"Không quấy rầy đến các vị thì tốt, như vậy tiểu nữ cũng có thể an tâm dưỡng thương." Liêu Tiểu Yên khoe miệng nhếch lên một chút nở nụ cười nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Nàng thực phải cảm tạ đám tặc nhân này thật tốt mới đúng, không có bọn họ, nàng nào dễ dàng đạt được mục tiêu như vậy.

Hiên Viên Đường ôm quyền nói: "Liêu tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, thiếu cái gì cứ việc nói với bọn nha đầu, cứ coi như nơi này như nhà của mình, hôm khác bản thể tử lại đến thăm hỏi Liêu tiểu thư." Nói xong, đứng lên, hữu lễ cáo từ Liêu Tiểu Yên.

Liêu Tiểu Yên vịn tay Lan Chi muốn đứng dậy đưa tiễn, Hiên Viên Đường vội vàng ngăn nàng đứng dậy, sau đó xoay người, bước đi nhanh.

Liêu Tiểu Yên vẫn như cũ vịn tay Lan Chi từ trên tháp đứng dậy, bình tĩnh nhìn bóng dáng cao lớn đã đi xa của Hiên Viên Đường, tuy rằng thân thể suy yếu như trước, ánh mắt lại phát sáng lấp lánh, khoe miệng kéo ra nụ cười. Lan Chi theo sau đỡ cánh tay của nàng, nhỏ giọng nói: "Tốt lắm, cô nương có thể yên tâm, tiểu vương gia kia không nhanh chóng rời đi, cô nương có rất nhiều thời gian, cứ từ từ sẽ đến."

Bỗng chốc Liêu Tiểu Yên thu hồi nụ cười trên mặt, liếc ngang nhìn nàng, trong nháy mắt liền khôi phục thành nữ tử lạnh nhạt kia.

Ở kinh thành, phủ An Thân vương, bên trong Cẩm Sát viện, Đĩnh vương phi khuôn mặt trang điểm tinh xảo, y phục lộng lẫy, trên dưới toàn thân đều là ăn mặc tỉ mỉ. Chẳng qua khoe mắt lại có nếp nhăn nhỏ, trên mặt cũng có thể nhìn thấy được nếp nhăn và làn da chảy nhão, điều đó là nỗi đau xót trong lòng mỹ nhân tuổi xế chiều mà! Khiến người ta không khỏi cảm thán thời gian như nước, năm tháng không buông tha người nào a! Giờ phút này, vẻ mặt của nàng đang đầm chiêu ừ dột, nghiêng người dựa trên tháp mỹ nhân. Còn chưa đến tháng năm, thời tiết cũng không quá nóng, nhưng nàng lại cảm thấy phiền muộn trong lòng, mọi chuyện không được vừa ý làm cho nàng muốn phát hỏa. Chỉ là vừa rồi không có một thứ gì để nàng thoả khoái phát tiết ra lửa giận này, điều này khiến nàng cảm giác vô cùng kìm nén và bức mình, nhưng cố tình lại không thể nói ra miệng.

Bọn nha đầu đều rất có ánh mắt, làm việc cũng rón ra rón rén, nắm nhẹ thả nhẹ, không dám tạo ra chút tiếng vang nào quấy rầy đến vương phi.

"Vương gia vẫn chưa đến sao?" Vương phi đứng thẳng dậy, đột nhiên lên tiếng, hù dọa Xuân Hương và Quý Nhi đang thêu hoa phải nhảy dựng. Hai người vội vàng buông việc trong tay, cung kính nhỏ giọng bẩm báo: "Đã phái người đi mời, Vương gia xử lý chính vụ ở thư phòng, để Vương phi chờ một lát sau đó sẽ đến!" Khoảng thời gian này tâm tình của Vương phi không tốt, các nàng cũng nom nớp lo sợ.

Đĩnh vương phi liền chán nản mà thở dài một hơi, vẫn đang gục đầu như cũ, dựa trên tháp quay về phía sau, vò khăn tay trong tay chán muốn chết, phiền muộn trong lòng không có cách nào.

Chốc lát, nha hoàn từ bên ngoài đi vào bẩm báo: "Vương phi, Vương gia đến đây rồi." Đĩnh vương phi vội vàng vịn lấy tay của nha đầu đứng dậy, muốn đi nghênh đón Vương gia. Lại thấy màn cửa bị nha đầu vén lên, bóng dáng cao lớn của An Thân Vương bước nhanh đi vào. Trên trán hẳn có một tầng mồ hôi tinh mịn, rất nhanh vén áo ngồi xuống, nhận lấy ly trà nha đầu bưng lên uống vài ngụm, hơi thở thái một chút, sau đó thông thả lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn Vương phi, không để ý hỏi: "Vương phi, vội vã gọi bốn vương đến như thế là có chuyện gì?"

"Mấy hôm nay Vương gia đang bận việc gì vậy? Đã vài ngày thiếp thân chưa từng trông thấy bóng dáng của Vương gia." Vương phi ngồi bên cạnh Vương gia, không thể không oán giận nói.

An Thân Vương không trả lời câu hỏi của Vương phi ngay, mà là nhíu mày, nhìn Đĩnh vương phi từ trên xuống dưới giống như là không nhận ra nàng.

Đĩnh vương phi thấy Vương gia không mở miệng, bị ánh mắt lợi hại kia của hắn nhìn cả người dựng lông, ngăn ra, đột nhiên có chút không biết phải làm sao, cảm giác chột dạ trong đáy lòng cũng tự nhiên tăng lên, không khỏi nhỏ giọng nói: "Vương gia nhìn thiếp thân như vậy làm gì? Là thiếp thân có chỗ nào không thỏa đáng chăng?"

"Người hỏi bốn vương đang bận việc gì, bốn vương còn muốn hỏi người vì sao nhân rồi như vậy đâu?" An Thân Vương chậm rãi thu hồi ánh mắt, lời nói có chút trào phúng.

Vương phi thoáng chốc ngẩn người, không chút suy nghĩ nói: "Mỗi ngày trong vương phủ có một đồng người và công việc, thiếp thân đều an bài xuống, cũng không nhầm lẫn việc gì, tất nhiên thiếp thân rảnh rồi rồi!"

"Hừ! Việc xong rồi, người không biết xấu hổ còn nói ra miệng, bốn vương nghe còn biết xấu hổ, nhi tử của người muốn thành thân, loại chuyện tân phòng kia không cần người tự mình lo liệu, lệnh người ta bán bớt, người xem người đã làm cái gì?" An vương gia lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75-3: Dã nam nhân đến đây (3)

Vương phi nhất thời cúi đầu thấp xuống, tự biết đuối lý. Trong lòng nàng mất hứng khi nhi tử muốn thú nữ tử mà nàng không thích về làm vợ. Vì thế mọi chuyện đều lấy thái độ chống cự, đã không giúp đỡ bố trí tân phòng cũng không giúp đỡ chọn mua những thứ mà hôn lễ cần. Nếu không phải nhi tử uy hiếp bọn họ, nói rằng không đồng ý hôn sự của hần và Sinh Đình, hần lại thả làm đứa con bất hiếu, sau này không bao giờ quay về vương phủ nữa, từ nay về sau phiêu bạt giang hồ thì nàng sống chết sẽ không gật đầu đáp ứng. Kì thực trong lòng nàng cũng hiểu rõ, chỉ cần Vương gia cho phép, nàng không đồng ý cũng vô dụng. Chẳng qua là hiện tại nàng chỉ muốn tỏ rõ ý tứ, nàng không thích kẻ tức phụ (con dâu) này, đã xuất giá vào đây cũng đừng hòng mà nàng có sắc mặt hòa nhã đối đãi.

An vương gia giống như con giun trong bụng là Đình vương phi, về mặt khó lường nói: "Người không muốn lo liệu thì không lo liệu nữa! Bỏn vương còn có việc vội, không ở cạnh được người rảnh rỗi như người." Nói xong thì đứng dậy, nâng chân định bước ra ngoài.

"Vương gia hãy khoan!" Vương phi lập tức lên tiếng gọi Vương gia ở lại, dù sao nàng và An Thân Vương là vợ chồng nhiều năm như vậy, Vương gia càng dễ nói chuyện thương lượng với người, càng chứng tỏ sự việc không bình thường. Hơn nữa câu nói của Vương gia rõ ràng có hàm ý khác, "Vương gia có chuyện gì cứ nói đừng ngại, có chỗ nào thiếp thân làm không đúng sao?"

Về mặt của An vương gia không có vui vẻ, trong mắt giấu lửa giận, châm chọc khiêu khích nói: "Vương phi, mọi chuyện người làm đều đúng, bỏn vương nào dám nói cái gì! Chẳng qua bỏn vương chỉ có một nhi tử như vậy, chỉ cần hần muốn thú, bằng lòng để bỏn vương ngâm kẹo đùa cháu, bỏn vương liền cao hứng. Không thể bằng Vương phi ngài lòng ôm chí lớn, quản lí một cái vương phủ lớn không tính còn muốn quản lí chuyện trong phòng của nhi tử, thực sự đúng với câu châm ngôn cân quốc không kém tu mi."

"Sao Vương gia nói lời ấy! Không phải thiếp thân đồng ý hôn sự của bọn họ rồi hay sao, còn muốn thiếp thân như thế nào nữa?" Vương phi vội vàng giải thích rõ cho mình, bị một câu trào phúng nối tiếp một câu của vương gia chen hòng mặt lúc đỏ lúc trắng, đôi mắt cũng đỏ. Hần chỉ có một nhi tử, chẳng lẽ nàng có mười tám đứa sao? Nàng đâu có lòng ôm chí lớn, giúp Húc Nhi an bài thiếp còn không phải muốn ẵm tôn tử sớm một chút, Vương gia muốn ngâm kẹo đùa cháu, nàng không muốn sao? Nàng cũng không còn trẻ có được hay không! Đề chất nữ nhà mẹ đẻ làm con dâu mặc dù bên trong có chút lòng riêng, nhưng thân càng thêm thân không phải càng tốt sao? Nàng nhọc lòng gây sức ép tới lui, chỉ là muốn An Vương phủ nâng cao một bước mà thôi!

"Người ngoài miệng đã đồng ý, trong lòng có đồng ý rồi sao? Không phải là người vẫn muốn tăng thêm bức bối trong lòng bọn chúng mới thoải mái?" An Vương gia cau mày nhìn vương phi, không chút lưu tình hỏi lại nàng. Cả đời hần suốt sẽ, bình thường, mọi việc đều không quan tâm, lúc nhỏ được cha mẹ thương yêu, bây giờ là nhốt trong cái lồng của hoàng đế đại ca, có một nhi tử tài giỏi có bản lĩnh, còn có một thái tử là chất tử hiếu thuận, có thể nói chuyện tốt của đời người không một thứ nào hần không chiếm được cả.

Gần như, hần vốn có con nối dòng lại muộn hơn người khác, mà lại còn là trong mười tám mẫu chỉ có một dòng duy nhất. Hiện tại, những bạn bè của hần có tôn tử đều lớn lắm rồi, tôn tử của hần còn không biết ở nơi nào ấp trứng. Mỗi khi thấy dưới gối lão già trần quốc công này xoay quanh vài đầu củ cải (ý chỉ em bé), một đám trẻ con phấn nộn, cánh tay căng chân đầy thịt, bàn tay nhỏ bé cũng non mềm, tiếng cười khanh khách trong trẻo như gãi ngứa trong lòng, mắt hần liền tỏa ra ánh sáng xanh, hần không thể bỏ nhào lên cắn vài ngụm, sau đó cướp vài đứa mang về nhà nuôi. Cho nên hần cực kì không thể hiểu được loại tâm tính này của Vương phi, tiền bạc, trong quốc khổ của hoàng đế đại ca cũng gần như cho phép hần chi phối; quyền thế, người hầu của An Thân Vương phủ bọn họ đều đi ngang ở bên ngoài, còn có người nhường đường. An Thân Vương phủ nếu muốn nâng cao thêm một bước, dường như chỉ có một việc có thể làm, cướp ngôi!...

"Thiếp thân....." Vương phi bị Vương gia nói trúng tâm sự, không khỏi nghẹn lời, đúng là nàng cả ngày nghĩ cách kiếm thêm chút buồn phiền cho nữ tử kia, ai bảo nàng khắp nơi làm cho nhi tử đối địch với phụ mẫu.

"Bỏn vương khuyên người tạm thời an phận chút đi! Nếu người không muốn lo liệu hôn sự cho bọn họ thì bỏn vương sẽ sắp xếp người thay thế. Nếu người không muốn gặp nữ tử kia, thì bỏn vương sẽ đưa phòng tân hôn của bọn họ an bài đến phủ đệ của Chấn Uy tướng quân đi. Như vậy, người cũng dễ chịu, bọn họ cũng thanh thản." An Vương gia thần nhiên nói, nhưng bên trong tự có một dạng uy nghiêm, hiện tại hần chỉ có một mục tiêu vĩ đại, ôm tôn tử! Ôm tôn tử! Nguyên vọng này mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến nỗi đối với người và việc cản trở mục tiêu được thực hiện ở đây khiến hần vô cùng thống hận, đúng vậy! Vì tôn tử phấn nộn kia, hần có thể gặp thân sát thân, gặp Phật giết Phật! Chi Cần An Vương gia vừa nghĩ đến tôn tử quý giá vọt tới phía hần quơ tiểu móng vuốt trắng nõn, giương cái miệng không răng cười hi hi, cả người nhất thời tăng lên dũng mãnh phi thường.

"Vương gia, ý của ngài đây là gì? Phủ tướng quân Chấn Uy không phải là vấn đề không sao?" Vương phi bị một buổi nói nghiêm khắc của Vương gia khiến cho suy nghĩ có chút bị khuấy đảo, nhi tử nàng tự sinh, lại có thể để nàng không phải tự xử lí tân phòng, hơn nữa triều đại này nhi tử nhà ai kẻ thừa gia nghiệp lại tách ra sống một mình chứ? Đây không phải là đại bất hiếu sao?

An Vương gia nhìn thấu hết, không nhìn được phát tay, "Người không muốn lo liệu, trong lòng cũng chống đối lại nữ tử kia, mỗi ngày hai người giống như bỏ nhào đầu mất có hứng thú gì, không bằng tách ra, mọi người đều tốt."

Thái độ của An Vương gia cương quyết như vậy làm Vương phi bất ngờ, đúng là Vương gia hần không kháng cự nữ tử kia vào cửa, còn muốn đem tân phòng đến phủ tướng quân Chấn Uy, đây không phải là đánh vào mặt của nàng sao? Suy nghĩ một chút, Vương phi hiểu cánh tay không vận được chân, thấp giọng nói: "Ngày mai thiếp thân sẽ sai người bắt tay vào bố trí tân phòng, chỉ chờ Khâm Thiên Giám chọn ngày lành cho bọn chúng thành thân."

"Ừ!" An Vương gia vừa lòng gật đầu, trên khuôn mặt anh tuấn thành thực lúc này mới lộ ra chút ý cười, sau đó hơi ôm quyền với Vương phi, xoay người nhẹ nhàng bước đi.

Đình vương phi đánh trận thua nhìn bóng dáng uy nghiêm cao lớn của Vương gia, trầm mặc không nói, thật lâu không nhúc nhích, hai tay buông ở hai bên người, tay nắm chặt lại. Cuộc chiến có xu thế nghiêng về một phía, nàng đơn thế lực ít, không có sức chống lại.

Lại nói buổi sáng ngày hôm đó Sính Đình tỉnh lại, duỗi thắt lưng đang mỏi, trong đầu linh quang chợt hiện,, đột nhiên nhớ đến lời nàng từng thề. Khi nàng bị tộc Dạ Xoa bắt đi, lúc ấy nàng nghĩ có thể bình an trở về, nhất định phải luyện thành võ công tuyệt thế, để tránh về sau lại liên lụy đến bạn bè người thân, nhưng sau khi trở về nàng cũng không nghĩ đến tập võ một lần nào, thật là quá tệ mà! Nghĩ đến điều này, nàng vội vàng đứng dậy, cao giọng kêu bốn nha đầu: "Hiếu Phong, Hiếu Nguyệt, Đại Nhã, Tiểu Nhã, từ giờ trở đi bản cô nương muốn học võ công, trước tiên bái mấy người các ngươi làm thầy, chờ cô nương ta học xong công phu của các ngươi, lại đi bái..." Nàng hơi nhíu mày lại, ngưng lại câu chuyện, sau đó phiền não mà đưa tay xoa nắn vành tai trắng như ngọc, suy nghĩ xem học xong công phu của các nàng lại đi học với ai.

Lúc này Thính Vũ lại không có ở đây, tứ đại nha đầu nhần nại lần này lại lần nữa, không thể nhận được nữa, cuối cùng vẫn là Đại Nhã tỉnh tỉnh thành thành thực nhất, mặt không thay đổi một chút nói: "Cô nương, ngươi có biết nô tỳ lúc bốn tuổi đã bắt đầu tập võ hay không?" Thật sự không phải các nàng muốn đả kích nàng, cô nương cũng đã hơn mười lăm tuổi, xương cốt đều đã cứng rồi, còn hi vọng tập võ...

"Mấy tuổi?" Ánh mắt xinh đẹp của Sính Đình sáng lên lờ lờ, sùng bái nhìn bốn người này, sau này bốn người này sẽ trở thành sư phụ của nàng nha.

"Đại Nhã và Tiểu Nhã, một người năm tuổi một người bốn tuổi, nô tỳ và Hiếu Nguyệt đều là lúc bốn tuổi." Hiếu Phong thấy bộ dáng tràn đầy hứng thú của nàng, cười nói. Các nàng là cô nhi được Viêm Dương cóc thu dưỡng, từ nhỏ tập võ, đều là học hơn mười năm, tiểu thư nói lời mạnh mẽ một chút muốn học công phu của các nàng, ách, không phải các nàng muốn đả kích nàng, cái nhiệm vụ kia thật sự không có khả năng hoàn thành.

"Ôi! Thật lợi hại, biết rõ núi có hổ vẫn hướng núi hổ mà đi, cô nương ta muốn học, đi, đi tròng luyện võ." Sính Đình nắm móng vuốt, chí khí giương cao.

Bốn đại nha đầu trong nháy mắt rơi lệ đầy mặt, lắc đầu thờ dài, ai có đồ đệ già như vậy chứ!

Hôm nay tròng luyện võ không có người, trước kia Sính Đình chỉ từng đến với Hiên Viên Húc, lúc này nàng hăng hái bùng bùng một hồi, tràn đầy tin tưởng, cảm thấy võ công tuyệt thế đang vẫy chào nàng. Mấy người Hiếu Phong khóc không ra nước mắt, chụm đầu thương lượng trong chốc lát, không để nàng học đứng trung bình tấn, loại phế vật không có trụ cột học thế nào cũng là phí thời gian, vì thế lấy một bộ quyền pháp đơn giản để nhớ dạy nàng đánh cho vui...

Chỉ chốc lát, Sính Đình mệt đến nỗi thở hồng hộc, cả người nhể nhại mồ hôi, ngực bị đè nén, như bị một viên đá đè nặng, cánh tay mỏi như không có sức, ra quyền cũng là bất lực, cả người hận không thể xụi lơ nằm trên mặt đất.

Mấy nha đầu vội vàng khuyên nàng nghỉ ngơi một lúc, không ngừng an ủi nàng: Luyện võ không thể như việc khác, ăn một lần thì có thể thành người mập ngay.

Sính Đình thật sự mệt đến nỗi không đi được, cũng không kiên cường chống đỡ, lập tức biết lắng nghe, yếu ớt mặc cho Đại Nhã dìu nàng ngồi lên ghế, bên cạnh lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ẻo lả không chịu được. Trước kia mỗi lần thấy Thẩm Y Nhân đánh người thật là uy phong, nàng không ngừng hâm mộ, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến luyện võ lại mệt như vậy chứ!

"Liều tiểu thư, sao ngươi lại đến nơi này?" Ánh mắt lợi hại của Hiếu Phong chợt lóe,, đột nhiên xoay người hô về phía cửa.

Sính Đình liền quay đầu nhìn lại cửa viện của tròng luyện võ, chỉ thấy Liều Tiểu Yên hé ra khuôn mặt xinh đẹp mặc một thân quần hồng màu thạch lựu, đứng thẳng ở cửa, không rên một tiếng mà nhìn mấy người các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Võ công tuyệt thế

Edit:Lệ Hy

"Liều tiểu thư, thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa? Sao không có người bên cạnh bồi dưỡng vậy?" Sính Đình có chút kinh ngạc nhả nhận bật ra, thật sự không muốn động dậy chút nào, nhưng dựa trên lễ phép nàng vẫn đứng dậy nghênh đón Liều Tiểu Yên. Liều tiểu thư này không hổ là nữ nhân đệ nhất võ lâm, có khuôn mặt tinh xảo với đôi mắt lạnh lùng, dung mạo không dung tục, khí sắc cũng rất tốt, không biết là vì màu váy thạch lựu điểm điểm tôn lên hay là thân thể đã bình phục như lúc đầu.

Rất nhanh, Liều Tiểu Yên thu hồi u ám trên mặt, vẻ mặt có chút cứng nhắc nói: "Đa tạ Chương tiểu thư quan tâm, thương thế của ta tốt lắm, chỉ là nằm cả ngày, muốn đi dạo một chút, tình cờ đến nơi này, không quấy rầy các ngươi chứ?" Lan Chi hỏi thăm được Hiên Viên Húc thường xuyên đến tròng luyện võ, sau mấy hôm có thể xuống giường được rồi, nàng gần như là mỗi ngày đều có ý vô ý vừa đi đến nơi này. Cũng không biết là vận khí của nàng không

tốt hay là Hiên Viên Húc trước giờ không có đến, không lần nào nàng vô tình gặp được Hiên Viên Húc. Ngược lại một buổi sáng sớm hôm nay lại gặp được Sinh Đình, thật đúng với câu châm ngôn: Không phải oan gia không đụng đâu.

"Không sao, Liêu tiểu thư cứ tùy ý." Sinh Đình không để ý chút nào cười cười, cả người vô lực lại ngồi lên ghế, nhưng mà bây giờ có người ngoài, nàng không nên không có hình tượng năm thẳng căng như vậy, đành phải ngay thẳng lưng dậy, trên mặt nở nụ cười tao nhã.

Liêu Tiểu Yên thấy Sinh Đình không hề thân thiện với nàng, cảm giác rất không thú vị, vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng nàng lại không muốn buông tha cơ hội để hỏi thăm tâm tư một phen, do dự một lát, giả bộ không để ý hỏi: "Chương tiểu thư đang luyện quyền hả? Không biết quyền pháp này có quyền phổ (sách dạy võ công bài bản) không?"

"Hả?" Sinh Đình kinh ngạc ra tiếng luyện quyền còn cần quyền phổ sao? Không nhận được ngẩng đầu nhìn về phía bốn vị sư phụ, xin thứ cho nàng cô lậu quả vắn (kiến thức hạn hẹp), chỉ nghe qua nhạc phổ, kì phổ (sách dạy đánh cờ), họa phổ, kiếm phổ, gia phổ (gia phả), thái phổ (thực đơn),... lại chưa từng nghe qua có quyền phổ hay không.

Hiếu Phong khẽ cười, thân nhiên nói: "Cô nương của chúng ta chỉ là hoạt động xương cốt thân thể, có thể có quyền phổ gì đâu!" Trong bốn nha đầu, có vẻ nàng là người thích nói nhất, làn da trắng nõn, khuôn mặt dài nhỏ, trên mặt thường mang theo nụ cười động lòng người, khi cười lên còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ đáng yêu.

Liêu Tiểu Yên bỗng chốc lặng im, khóe miệng câu lên một nụ cười nhạt, thử thăm dò nói: "Nói đến luyện quyền, trong tay ta lại có một hai dạng quyền phổ phù hợp cho nữ hài tử luyện. Nếu Chương tiểu thư muốn luyện, ta có thể cho tiểu thư mượn để luyện tập." Khi nàng đi đến cửa viện đã thấy rõ, hình như là Chương tiểu thư này đang luyện quyền, chẳng qua là khoa chân múa tay, chỉ là một người mới học mà thôi.

"Không cần, không cần, Liêu tiểu thư khách khí quá, Liêu tiểu thư vẫn nên giữ lại để chính người dùng đi!" Sinh Đình nở một nụ cười xinh đẹp, lập tức khoát tay áo, khách khí nói.

Đám hiếu Phong các nàng không khỏi nhìn tiểu thư với cặp mắt khác xưa, thấy nàng vội vàng muốn học võ như vậy, còn tưởng rằng nàng muốn thử học võ gì đâu! Lại phát hiện hình như nàng rất có chủ định, không phải là bái sư phó bậy bạ, cũng không phải công phu gì cũng luyện. Kì thực các nàng rõ ràng đã suy nghĩ nhiều, tiểu thư nhà các nàng chẳng qua là đi theo Thẩm Y Nhân lẩn lộn trong giang hồ hai ngày, nghe nói tuyệt học của những người giang hồ này phần lớn là không truyền cho ngoại nhân, ngay cả vợ cũng không truyền, còn có người chỉ truyền nam không truyền nữ. Nàng suy nghĩ công phu có thể truyền bậy đoán chừng cũng không phải là công phu tốt gì. Đại tiểu thư nàng khinh thường học, nàng muốn học chính là võ công tuyệt thế vô cùng lợi hại, tốt nhất là có thể giống như Thẩm Y Nhân vậy, một chiêu chế địch.

"Bây giờ ta không cần nữa! Là sở học lúc ta mới tập võ, khá thích hợp với một người mới học như Chương tiểu thư vậy." Liêu Tiểu Yên cho là Sinh Đình khách khí với nàng, liền khéo léo đề nghị nói.

Đột nhiên, giọng nói thuận hậu êm tai của Hiên Viên Húc truyền tới, trầm thấp hàm chứa ý cười, "Sinh Nhi, sao nàng lại chạy đến nơi này?" Buổi sáng hôm nay hần ra ngoài làm việc, lúc trở về thuận tiện đến Phúc Kí lâu mua điểm tâm mà Sinh Đình thích, trở về sớm một chút đưa vào trong phòng nàng. Trên đường còn lo lắng nàng chưa rời giường, chỉ sợ còn đang ngủ nướng. Khiến hần không nghĩ tới là nàng đã sớm chạy đến tràng luyện võ, cái này không khỏi khiến cho hần một người cho dù thái son có sụp đổ trước mắt cũng mặt không biến sắc, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, mặt trời mọc từ phía tây sao, một người lười như vậy quyết tâm muốn đi luyện võ?

Mọi người trong tràng luyện võ lập tức theo tiếng hần ngẩng đầu nhìn lại, vậy mà nhất thời nhìn đến ngây dại, một lúc lâu sau mới nhao nhao hành lễ.

Hôm nay hần mặc một bộ cẩm y màu tím nhạt đẹp để quý giá, tóc đen tron bóng được kẹp gọn bằng một cây trâm bằng bạch ngọc, trên eo gầy đeo một đai dương chi bạch ngọc, ở lưng quần treo một ngọc bội bạch ngọc quý khí bức người, trong lúc đi hơi lay động, lấp lánh ánh sáng trong suốt. Gió buổi sớm mát lạnh nhẹ nhàng lướt qua, tay áo màu tím bay bay, càng tôn lên phong thần tuấn lãng của hần, hết như thiên thần.

Ánh mắt của hần dừng trên Sinh Đình, tư thế tao nhã chậm rãi đi đến, trong đôi mắt đen tràn ra vô hạn nhu tình, khóe môi khẽ gợi nhếch lên nụ cười cung chiều, khiến người ta chìm đắm vào trong đó, ánh mắt hồi lâu cũng không rời ra được.

Sinh Đình thấy khóe miệng hần thấp thoáng có chút ý cười, nhất thời từ trong sắc đẹp của hần tỉnh lại, hơi đỏ mặt, bất mãn sắc giọng: "Không phải chàng cũng đến đây sao, sao ta không thể đến?" Bớt coi thường người ta, bọn họ có thể đến thì nàng cũng có phần cùng đến?

"Mua cho nàng điểm tâm của Phúc Kí lâu, nhanh đi ăn chút đi!" Hiên Viên Húc nghiêng người sang một bên, Thính Vũ khẽ mỉm cười, xách cặp lồng đựng thức ăn đi ra từ phía sau hần, đi lên vài bước để cặp lồng lên trên bàn đá, bày các món ra, sau đó Sinh Đình qua hưởng dụng. Vừa rồi mọi người đều nhìn Hiên Viên Húc, lại không phát hiện nàng đi phía sau Hiên Viên Húc.

"Không muốn ăn!" Sinh Đình lắc đầu với Thính Vũ, cũng không liếc mắt nhìn một lần những món điểm tâm tinh mỹ này, có vẻ không vui mà nói. Nếu là trước kia, nàng chắc chắn sẽ thật cao hứng khi được ăn điểm tâm của Phúc Kí lâu! Nhưng mà hôm nay nàng bị đá kích quá lớn, nhất thời mất nhiệt tình với điểm tâm. Mới luyện một lúc như thế nàng đã xương sống thắt lưng đều đau, tay chân như nhũn ra, khi nào mới có thể luyện thành thân công tuyệt thế đây! Nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

"Làm sao vậy?" Hiên Viên Húc mày nhíu lại, lo lắng hỏi nàng, nụ cười động lòng người nơi khóe miệng lập tức biến mất, tình mâu lợi hại linh động quét qua tứ đại nha đầu đang đứng cung kính. Chợt mày kiếm khẽ nhếch, liếc mắt nhìn Liêu Tiểu Yên, trong đôi mắt trong suốt chợt hiện lên ý tứ hàm súc không bình thường, tại sao nữ nhân này lại ở chỗ này?

Dư quang nơi khóe mắt của Liêu Tiểu Yên thoáng thấy hần chú ý đến mình, ánh mắt sắc bén kia nhìn nàng làm trong lòng nàng đập bình bịch, không nhận được xoay đầu lại muốn dừng cảm nhìn thẳng hần một lần, mà hần đã sớm dời ánh mắt đi chỗ khác —— hóa ra hần chỉ là muốn liếc nhìn xung quanh mà

thôi. Nàng không cam lòng mà đuổi theo ánh mắt của hắn, lại chỉ thấy vẻ mặt quan tâm của hắn nhìn chăm chú từ từ xinh đẹp đang ù rù kia, vẻ mặt chuyên chú ôn nhu giống như nói lên hắn yêu biết bao nhiêu, yêu tận xương tủy từ trước mắt. Tình ý kia như biển lớn, ánh mắt nóng rực khiến lòng nàng nổi lên từng cơn rung động —— nếu như có thể hắn cứ nhìn nàng như vậy thì thật tốt!

Sinh Đình mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Hiên Viên Húc của nàng nhẹ nhàng lắc đầu với hắn, ý bảo bản thân không có chuyện gì. Sau đó ngẩng đầu nhìn Liêu Tiểu Yên nói: "Liêu tiểu thư còn chưa ăn điểm tâm sáng hả? Không bằng qua dùng một chút!"

Giọng nói dịu dàng động lòng người của nàng làm cho Liêu Tiểu Yên phút chốc giật mình tỉnh lại, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, mắt tự nhiên mà khỏe miệng khẽ động miễn cưỡng cười cười, ôn nhu nói: "Sao ta lại không biết xấu hổ như thế chứ? Vẫn là không cần!" Đây là một phần tâm ý của Hiên Viên Húc, nàng ta (SĐ) lại là người đang ở trong phúc mà không biết phúc, cũng không biết quý trọng một chút. Trong lòng nàng rất muốn thử điểm tâm của Phúc Kí lâu, nghe nói chẳng những đất chết người không đến mạng, hơn nữa xếp hàng cũng không mua được. Nàng đến thành Phi Vũ thời gian dài như vậy, cũng chưa từng được đến một lần nào, chỉ là nàng luôn mắt cao hơn đầu, làm sao có thể thoả cái đã buông xuống kiêu ngạo của một thân nữ đệ nhất võ lâm kia.

"Liêu tiểu thư không cần khách khí quá!" Sinh Đình mỉm cười, vừa định đứng dậy mời Liêu Tiểu Yên qua bàn bên kia, lại nghe thấy giọng nói thân nhiên của Hiên Viên Húc dường như không chút để ý nói: "Sinh Nhi, lúc này bản thể từ đến hình như thấy nha đầu của Liêu tiểu thư đang tìm Liêu tiểu thư, không biết là có chuyện gì, bộ dáng có chút sốt ruột, một khi đã như vậy thì chúng ta không nên trì hoãn Liêu tiểu thư đi."

"Hả! Nha đầu tìm ta sao?" Liêu Tiểu Yên không khỏi ngẩn người, vốn định nói nha đầu tìm nàng chắc chắn không có việc lớn gì, nhưng Hiên Viên Húc đã nói như vậy, nàng cũng không nên da mặt dày mà lưu lại, đành phải tiếc hận nói: "Vậy hôm nay thật là không khéo, hôm nào lại đến làm phiền Chương tiểu thư, cáo từ!" Nói xong, hơi chấp tay hướng về phía mọi người, bàn tay mềm mại nâng váy dài màu thạch lưu phong tư khăn thiết rồi đi, đi được một đoạn giống như lơ đãng quay đầu lại, nhìn đám người trong tràng luyện võ, vẻ mặt phức tạp có ghen tị, có trào phúng, không hề cam lòng thế nhưng còn mang theo một tia ai oán không tên.

Liêu Tiểu Yên vừa rời đi, Sinh Đình liền miễn cưỡng ngồi phịch ở trên ghế dựa, khuỷu tay gác lên tay vịn của ghế, bàn tay mềm chống cằm, vẻ mặt vô cùng ủ oải, không ngừng than thở.

Hiên Viên Húc mặt không chút thay đổi nhẹ nhàng phát tay, vài người trên tràng luyện võ liền lập tức lui đi không còn một bóng. Chợt hắn cũng ngồi xuống ghế dựa, ôm lấy Sinh Đình đặt nàng ngồi trên đùi xong, sau đó kéo nàng thật chặt, lười nhác ngồi trên ghế dựa, ngửi hương thơm mê người và hương thơm thiếu nữ trên người nàng, cái trán tựa vào cái trán của nàng, dịu dàng trầm thấp hỏi: "Gặp phải vấn đề khó khăn gì sao? Nói ra nghe một chút, gia nghĩ cách cho nàng!"

Cánh tay thon dài hữu lực của hắn ôm trong lòng ngực dày rộng lại an toàn, Sinh Đình thấy không có người ngoài, không khỏi động dậy, điều chỉnh một tư thế thoải mái yên tâm tựa vào, vô cùng phiền muộn mà nói: "Chàng xem, mấy người đều là thân thủ bất phàm, uy phong凛冽 thật là khí phái, ta cũng muốn luyện thành cao thủ tuyệt thế đây! Cũng không nghĩ đến học võ công khó như thế còn mệt như vậy!" Có bí tịch võ công nào... để nàng học cấp tốc không nữa!

"Ha ha!" Hiên Viên Húc buồn cười, cúi đầu bật cười ha ha, nàng còn muốn trở thành cao thủ tuyệt thế ư? Mục tiêu thật sự là xác định quá thấp! Nhưng gặp ánh mắt tức giận của nàng, hắn lập tức thu liễm ý cười, ho nhẹ một tiếng, sau đó ra vẻ đứng đắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Luyện võ công rất khó, một muốn chết sao? Hình như rất dễ mà! Không phải là nàng bái sai sư phụ chứ?"

Sinh Đình ngây người một lát, trong đôi mắt ngập nước thoáng chốc bắn ra quang mang kinh ngạc vui mừng, nhìn vẻ mặt bí hiểm của hắn, thật cẩn thận nói: "Vậy tiểu nữ nên bái ai làm thầy đây?" Nghe hắn nói luyện võ công rất dễ, không khỏi làm nàng có chút tuyệt vọng lại sinh ra mấy phần hi vọng.

"Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt." Hiên Viên Húc nâng cằm, hai con ngươi đen như mực từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn nàng, lười biếng nói.

Sinh Đình lập tức mặt mày cong lên, lúm đồng tiền như hoa, đôi mắt kia giống như trân châu đen trong biển sâu rạng rỡ phát sáng, giãy dụa muốn từ trên đùi hắn trượt xuống, hắn liền buột chặt hai tay, càng ôm chặt nàng, khó hiểu mà thấp giọng hỏi: "Làm gì thế?"

"Bái sư, bái sư! Ta muốn đi bái sư." Sinh Đình không chút nghĩ ngợi nũng nịu trả lời, vẫn hưng phấn ở trên người hắn nhích tới nhích lui, giãy dụa muốn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76-2: Võ công tuyệt thế (2)

"Đừng nhúc nhích!" Hiên Viên Húc nghiêng răng nghiêng lợi khẽ quát một tiếng, sau đó cúi người mạnh mẽ ấn xuống đôi môi anh đào kiều diễm ướt át kia. Hắn nhấn nài với nàng đã nửa ngày, mùi hương mê người trên người nàng và thân thể mềm mại vẫn mê hoặc hắn, nàng còn không biết sống chết vẫn nhích tới nhích lui, coi hắn là người chết hả?

"Úm!" tiếng kháng nghị của Sinh Đình đều bị hắn nuốt vào trong miệng, nàng giãy dụa, không tránh được cánh tay của Hiên Viên Húc, cũng mặc cho hắn ôm mình, ngoan ngoãn không dám lộn xộn. Nàng dù trì hoãn đến nửa cũng có thể cảm giác cảm giác được chỗ nàng ngồi có thứ cực nóng nhô lên, sức

sống bùng bùng gắt gao chống lại nàng.

Bàn tay lớn của hắn nâng cái cằm tinh xảo động lòng người của nàng lên, bức nàng hé ra hai cánh môi anh đào,, đầu lưỡi cấp bách khó dần nổi trượt vào, tham lam hút đi nước bọt thơm ngọt. Cánh tay kia giữ chặt eo mềm mại thon nhỏ đầy co giãn của nàng, khiến đường cong linh lung xinh đẹp của nàng dính sát vào trong lòng ngực trắng kiện của hắn, lòng bàn tay cũng không ngừng vuốt ve trên vòng eo tinh tế của nàng.

Hắn thờ hào hên, con ngươi đen hường thụ hơi mị lên, hàng mi thật dài chiếu một bóng mờ trên mặt hắn, hô hấp nóng rực dồn dập phun lên khuôn mặt mềm mại của nàng, một cổ hơi thở nam tính nồng đậm bao vây quanh nàng, khiến tâm hồn thiếu nữ của nàng không khỏi rối loạn. Hắn nhiệt tình vuốt ve và hôn môi làm cho thân mình của Sính Đình như nhũn ra từng cơn, lại không có một chút sức lực. Nàng không nhìn được rên rỉ ưm một tiếng, sau đó vờn hai tay cuốn lấy lưng gầy mà cường tráng của hắn, chậm rãi đáp lại hắn đến.

Ánh nắng sáng sớm từ từ lên cao, rải ánh vàng chói lọi xuống mặt đất, gió nhẹ khe khẽ phát qua đôi bích nhân đang thân mật kháng khí kia. Tay áo của hai người bay bay, mái tóc quấn quanh, trong người có ta, trong ta có người, cứ ăn ý như thế và tốt đẹp như vậy. Bốn phía tràn ngập vô yên tĩnh kì lạ, ngẫu nhiên có một hai tiếng chim hót véo von như nhắc nhở với đôi nam nữ kia không nên quá mức. Lúc này còn đang rõ như ban ngày, không thể quá mức phóng túng.

Sính Đình yêu kiều thờ gấp, bị tiếng chim hót réo rắt làm bừng tỉnh từ trong mê say, ngẩng ra, đôi mắt ngập nước mở ra có chút mê mang, ánh nắng rực rỡ khiến nàng nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào. Từ ngực truyền đến từng đợt tê dại, hơi có chút cảm giác đau đớn khiến thân thể mềm mại như nước của nàng mềm nhũn như hoa.

Nàng có chút sững sờ cúi đầu xuống, chậm nửa nhịp mới phát hiện vạt áo trước ngực bị mở ra. Một đôi tay thon dài hữu lực và một đầu người đen bận rộn làm cản trên bộ ngực nõn nà trắng như tuyết của nàng, khen không dứt miệng, thờ dài ra tiếng, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng chắc chắn. Sính Đình nhất thời vừa ngưng ngừng lại vừa tức giận, vờn bàn tay mềm mại yếu ớt vô lực đẩy cái đầu không tha kia rồi đi.

Chủ nhân của cái đầu kia thấy chuyện tốt bị quấy nhiễu, lưu luyến không rời từ đôi mắt nhỏ còn hương quyến, trắng hơn tuyết, óng ánh hơn cả dương chi bạch ngọc thượng đẳng nhất, ngẩng đầu lên, che kín ham muốn trong đôi mắt đen như mực, lập tức tuôn ra vô số ừ ừ khuất, vô tội lại đáng thương nhìn nàng nói: "Ta chỉ hôn nhẹ thôi, việc gì cũng không làm!" Nói xong lại vội vã hung hăng hôn xuống cảnh đẹp không gì sánh kia, cúi đầu vẫn cứ bận việc tiếp.

"Chàng mau dừng tay! Chàng thật vô lại!" Trước kia Sính Đình chỉ để hắn đối đãi như vậy khi ở trong phòng, lúc nào ở giữa ban ngày cũng hắn như vậy, thế nào chịu cho hắn tiếp tục đi xuống, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn đỏ lên, một bàn tay oán hận mà véo lỗ tai hắn, một bàn tay cố hết sức khẹp vạt áo lại, không ngừng khẽ quát mắng hắn.

Trong lòng Hiên Viên Húc cũng biết bây giờ còn không phải lúc phóng túng không kiêng sợ, cực kì bất đắc dĩ thờ dài một hơi trên bộ ngực của nàng, còn chưa thỏa mãn dường như trả thù mà hung hăng cắn một miếng lên vùng tuyết trắng kia, làm cho Sính Đình khẽ hô đau một hồi. Hắn mới buồn bực mà ngẩng đầu, dựa vào bên hõm cổ của Sính Đình không di chuyển, lẳng lặng đợi thân thể đang kêu gào từ từ yên tĩnh trở lại.

Qua một hồi lâu, hắn mới khôi phục như lúc ban đầu, về mặt khí định thần nhân giúp Sính Đình sửa sang lại vạt áo và mái tóc đen dài như thác nước xõa đến lưng, về mặt điềm nhiên như không giống như người vừa mới làm chuyện xấu không phải là hắn.

Lúc này, về mặt của Sính Đình tươi đẹp như hoa đào, hàng mày mảnh mai sắc nét như núi mùa xuân, đôi mắt như làn sóng thu uyển chuyển, bờ môi như hoa anh đào lấp lánh ánh nước, toàn thân tản ra một cổ lười biếng vô lực mà hơi thở lại mê hoặc lòng người, quyến rũ xinh đẹp như hồ ly. Hai tròng mắt đen sẫm rực rỡ của Hiên Viên Húc phút chốc không rời dừng trên người nàng, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười, một cái giương mắt, một cái nhú mày đều sát sao tác động trái tim của hắn. Nhưng nàng mang bộ dáng chọc người vô cùng triu mến thế mà lại một lòng muốn học võ, hắn đau nàng còn không kịp đâu! Làm sao có thể để nàng chịu nỗi đau khổ kia. Nghĩ đến điều này, hắn cương cường vuốt mái tóc dài lộn xộn cho xuôi giúp nàng, thấp giọng khẽ nói với nàng: "Học võ rất vất vả còn mệt mỏi muốn chết, cũng không phải một sớm một chiều là có thể trở thành cao thủ tuyệt thế, cần phải nhiều năm kiên trì bền bỉ khắc khổ tu luyện, hơn nữa quá trình cực kì khô khan nhạt nhẽo, ta không muốn nàng chịu nỗi khổ này."

"Ta không sợ khổ đau vất vả, chàng, Y Nhân, Thượng Quan Vân đều có thể chịu được nỗi khổ này, nhất định ta cũng có thể. Không nên xem thương ta, chàng cứ yên tâm mạnh dạn dạy ta đi!" Sính Đình tha ườn ngực, dứt khoát không chút do dự nói, chỉ kém võ ngực viết giấy cam đoan.

Tầm mắt của Hiên Viên Húc như có như không đảo qua bộ ngực xinh đẹp của nàng, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng dời ánh mắt ra khỏi chỗ đó, âm thầm phi nhỏ chính mình, hơi chần chờ một chút mới thấp giọng dò hỏi: "Tại sao đột nhiên nàng muốn học võ?" Chẳng lẽ có người nói ba nói bốn trước mặt nàng, hay là có nguyên nhân gì mà hắn không biết?

Trên khuôn mặt tinh xảo động lòng người của Sính Đình đột nhiên có một cổ ảm đạm, hơi gục đầu xuống, hàng lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng rung động dưới ánh mặt trời ảm áp, che giấu đầy mắt mờ hồ lóe lên ánh lệ, nói thật nhỏ: "Cũng không phải đột nhiên này lòng tham? Ta nghĩ nếu học được võ công thì về sau có thể tự bảo vệ mình, nếu gặp nguy hiểm lần nữa, ta sẽ không lại liên lụy các người bị thương, hại các người bị thương, trong lòng ta rất khó chịu..." Đột nhiên cổ họng giống như bị ngăn chặn, khiến nàng nghẹn ngào không nói được nữa, nước mắt trong suốt trong đôi mắt cũng như chuỗi trân châu bị đứt lìa xuống. Nàng vội vã đưa tay lau mắt, nhưng càng lau càng nhiều, thế nào cũng lau không hết. Nàng vội vàng quay mặt đi chỗ khác, không muốn để cho hắn thấy bộ dáng chật vật của nàng.

"Là ta không tốt, tất cả đều là ta không tốt! Nếu ta có thể bảo vệ nàng thật tốt, nàng cũng sẽ không chịu khổ." Trong lòng Hiên Viên Húc tràn đầy lo âu, không ngừng trách cứ chính mình, không ngờ hắn thuận miệng hỏi một câu, nàng sẽ khóc thương tâm như vậy, hóa ra sau khi mọi việc đã qua nàng luôn tự trách mình, còn áy náy.

"Đừng khóc! Cầu nàng đừng khóc nữa!" Hắn thấp giọng cầu xin nàng, có chút lo sợ dùng hai tay nâng khuôn mặt của nàng lên, đau lòng không dứt giúp nàng lau nước mắt, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của nàng, thể diện nam tử hán cái gì hắn từ bỏ toàn bộ, thậm chí khăn khăn nàng đừng

khóc đến thương tâm, chỉ cần có thể dùng roi lê cũng lau không hết những giọt nước mắt bông người, muốn hấn làm cái gì cũng được. Nước mắt của nàng là võ công tuyệt thế lợi hại nhất thế gian này với hấn, có thể giết hấn trong vô hình!

"Ta...Ta chỉ là muốn thay đổi...trở lên mạnh mẽ hơn...trở lên lợi hại một chút, đến lúc đó cũng có thể che chở cho các người!" Sính Đình nghẹn ngào cuối cùng nói ra, nàng cũng biết chính mình có phần khẩu khí quá lớn một chút, có thể không liên lụy người khác thì cũng cảm ơn trời đất, nói gì đến bảo vệ bọn họ. Nhưng cuối cùng vẫn nói ra lời nói trong lòng, cảm thấy trong lòng cũng tốt hơn chút, liền chậm rãi ngừng khóc, nhưng mà thân thể còn đang run run.

Hiên Viên Húc nâng khuôn mặt hoa lệ đầm mưa của nàng, nhìn thấy khuôn mặt còn đang nức nở và bộ dáng đáng thương của nàng, nhất thời lòng như đao cắt, khóe mắt thoáng chốc có chút ướt át. Thầm nghĩ có thể vì nàng vào sinh ra tử, lên núi đao xuống biển lửa, cho dù thịt nát xương tan hấn cũng cam tâm tình nguyện! Trong khoảnh khắc, hấn cảm thấy trong lồng ngực có một cỗ tình cảm mãnh liệt dâng trào, bắt đầu tuôn ra toàn thân hấn như dòng núi lấp biển, giống như muốn phá ngực hấn để ra. Hấn cũng không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung tâm tình lúc này của hấn, chỉ có thể run run, nặng nề mà hôn lên đôi môi anh đào của nàng, sau đó ôm nàng sát sao trong lòng, cảm để trên trán nàng, lầm bầm: "Sính Nhi, nàng có ta! Ta sẽ trở nên càng mạnh hơn, sẽ bảo vệ nàng mãi mãi, ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng, nàng cũng vĩnh viễn đừng rời ta mà đi! Ta sẽ đối tốt với nàng, luôn luôn đối với nàng thật tốt, thật tốt..."

Sính Đình nằm trong lòng hấn lau khô nước mắt, yếu ớt dựa vào hấn lặng im không nói, ngoan ngoãn để mặc hấn ôm. Hai người ôm nhau gắt gao, dường như trái tim cũng càng ngày càng gần.

Qua một lúc lâu sau, Sính Đình ở tông lòng hấn nhỏ giọng nói: "Ta đói bụng rồi!" Khóc xong cổ họng có chút khàn khàn, nhưng vẫn êm tai như trước.

Hiên Viên Húc lập tức buông nàng ra, quan sát tỉ mỉ nàng một lúc, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, không nhận được thở dài nhẹ nhõm, chợt liếc mắt thấy điểm tâm trên bàn, cau mày nói: "Sợ là nguội rồi, ta bảo người đến hâm nóng lại cho nàng."

"Không cần, thời tiết thế này, ăn quá nóng sẽ khó chịu, như vậy cũng được rồi, chàng cũng lại đây ăn một chút." Sính Đình khều chân hấn, sau đó kéo hấn ngồi vào cạnh bàn đi ăn điểm tâm.

Hiên Viên Húc thấy nàng ăn rất vui vẻ, trên mặt trắng như tuyết cũng có chút ý cười, liền hơi cong lên khóe miệng, trêu chọc nói: "Vừa khóc vừa cười, heo nhỏ đi tiêu!"

"Hừ! Bảo chàng đặt điều với ta!" Sính Đình sắc giọng, lập tức kẹp một cái bánh bao chặn cái miệng của hấn.

Nhạc cực sinh bị (Vui quá hóa buồn)! Buổi sáng luyện như vậy được một lát, ban đêm Sính Đình nằm ở trên giường thẳng cẳng kêu oai oái, tay chân đều đau mỗi muốn nhấc cũng không nhấc lên được, toàn thân đủ loại đau nhức, thân thể nặng nề nằm ở trên giường, thế nào cũng không ngủ được, muốn đổi tư thế một chút, di chuyển một chút toàn thân cũng đau xót gần chết, bất động thì cả người lại khó chịu muốn chết.

Nàng khóc không ra nước mắt nằm sấp thẳng người trên giường, không biết nên làm thế nào mới tốt, lúc này là ngày đầu tiên thôi, toàn thân trên dưới đã khó chịu như vậy, hàng ngày đều luyện tập như vậy, chẳng phải về sau nàng trực tiếp coi như chết rồi! Hiên Viên Húc sớm đoán được nàng sẽ như thế, buổi tối tự mình qua đây xoa bóp tay chân cho nàng, thoáng dùng chút lực ấn lên thân thể của nàng, còn chưa bắt đầu xoa bóp, nàng đã ôi ôi kêu to thê thảm không ngừng. Hơn nữa, hai mắt rung rung nước mắt, tội nghiệp nhìn hấn, giống như bị người khi dễ, nhìn bộ dáng mảnh mai kia của nàng thế nhưng hấn không xuống tay được.

Hiên Viên Húc không có cách nào, đành phải nghiêm chỉnh nói với nàng: "Đời này nàng vô duyên với cao thủ tuyệt thế, cho dù chịu khổ mệt đến chết, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến thân thể khỏe mạnh hơn một chút. Hơn nữa luyện võ phải đồng luyện tam cử, hạ luyện tam phục; trong quá trình tập luyện tiếp tục ăn chút khổ sở là điều không thể tránh khỏi."

Sính Đình không phục nói: "Vì sao ta không thể trở thành cao thủ tuyệt thế, chẳng lẽ ta không có thiên phú luyện võ?"

Hiên Viên Húc buồn cười nói: "Mặc dù nàng mới mười lăm tuổi, nhưng đối với người học võ mà nói, là tuổi rất lớn, cho nên..." Hấn thật sự không đành lòng đá kích nàng, nhưng nàng thật không luyện võ được đâu!

Sính Đình chỉ có đầu có khả năng hoạt động, liều mạng nện đầu vào giường...

Thiếu gia? Xuất giá? Chương phủ này bị Triệu thượng thư liên lụy, lặng yên không một tiếng động đã một hai năm, trong phủ đã sớm không có một người nào, chỉ nghe nói có một tiểu thiếu gia dưỡng bệnh ở biệt trang. Kì lạ chính là Chương phủ này vẫn luôn có người ở xử lý, cũng không có ai dám đến gây rối, hiện tại cư nhiên còn có một tiểu thư trở về xuất giá.

Gả cho ai?

Hả! Tiểu vương gia Hiên Viên Húc!?

Không tin? Không tin người nhìn xem mỗi ngày có người khiêng từng rương vào Chương phủ, những thứ đó cũng là của hồi môn của Chương tiểu thư.

Của hồi môn có gì đặc biệt hơn người, điều này cũng không thể nói rõ sẽ gả cho tiểu vương gia chứ? Tiểu vương gia là ai đều có thể gả sao, một người không chút tiếng tăm như tiểu thư Chương gia vậy sẽ là thế tử phi, về sau còn có thể là Vương phi, ta không tin!

Không tin? Không tin tự bản thân người xem, những rương này ai đưa đến? Những rương này có bao nhiêu người không kể ra đi?

Trước những chiếc rương này có bao nhiêu, chính là người nào đưa rương đến?

Người đứng là không có ánh mắt, người không nhìn thấy những người kia đều là người quân doanh, là thuộc hạ đắc lực của Chấn Uy tướng quân, người kia, người kia! Người thấy không mấy người kia đều là thị vệ cận thân của tiểu vương gia Hiên Viên Húc.

Thật sự! Rương của ta, trời ơi!

Kinh thành nổ tung lúc đó...

Hiên Viên Húc và Sính Đình cũng một đoàn người đang trên đường trở về kinh thành. Thẩm Y Nhân phải ở cạnh Sính Đình cho đến khi xuất giá, liền cũng đi theo quay về kinh. Trong khi đó trên dọc đường đi Hàn Tư Luật mặt mày hớn hớn, vui đến nỗi cười thấy răng không thấy mắt, dứt khoát giơ ngón tay cái lên với Sính Đình, Thẩm Y Nhân có thể trở về kinh không thể không kể đến công lao của nàng, như vậy chẳng những có thể ném nhóm thanh niên hiệp khách, dù là Vương đại công tử đáng ghét cũng bị ném xa. Khó có thể đáng quý hơn là kinh thành là địa bàn của hắn, đến lúc đó dù Thẩm Y Nhân là rỗng, đầu rắn như hắn cũng có cách đối phó với nàng.

Người sợ thời tiết ngày càng nóng, tha đến lúc đó thân thể của Sính Đình không chịu nổi, sẽ càng chịu khổ, cho nên bọn họ vội giải quyết hết chuyện ở thành Phi Vũ, thì lập tức lên đường. Trước đó Thượng Quan Vân phái người tặng lễ vật qua đây, lại chưa từng đến tiệc tiễn biệt với bọn họ.

Ở Phi Vũ thành, bọn họ bắt được những tặc nhân phục kích Hiên Viên Đường kia thẩm vấn, sự tình lập tức tra ra manh mối. Lần này Hiên Viên Đường điều tra được việc có một tham quan ô lại, tham quan này có một đám thù hạ trung tâm, một lòng muốn báo thù cho chủ nhân, vì thế mua chuộc đạo tặc đến chặn giết Hiên Viên Đường. Chuyện như vậy đối với Viêm vệ có kinh nghiệm sa trường mà nói là một đĩa đồ ăn nhỏ, rất nhanh làm thỏa đáng việc này. Vì thế mọi người liền chậm rãi lên đường, người thật là không ít.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Phu nhân quốc công uy vũ (1)

Edit:Lệ Hy

Một buổi sớm tinh mơ, gần nhất trong kinh thành làm người khác chú ý nhất, tranh luận nhất thì trước đại môn Chương phủ đã có mấy chiếc xe ngựa dừng lại, mà từ trên những chiếc xe này còn không ngừng chuyển xuống đủ loại đồ vật, cả nhà Chương phủ từ trên xuống dưới đều vui sướng.

Sính Đình ngồi trên xe ngựa trực tiếp chạy vào trong viện, dừng lại. Tinh Vũ và bốn nha đầu xuống xe trước, Sính Đình đỡ cánh tay của Thẩm Y Nhân, hai người lần lượt xuống xe. Trong sân, hai hàng gia nô và tỷ nữ đứng chỉnh tề, thấy hai vị tiểu thư y phục hoa lệ xuống xe ngựa, đồng loạt quỳ xuống xoàn xoạt, kêu lớn: "Nô tỳ (nô tài) cung nghênh tiểu thư hồi phủ!"

Sính Đình hơi giật mình, Chương phủ sau khi phụ thân mất đi, hóa ra một số gia nô đều muốn một tay che trời bị Triệu thị nên đuổi thì bị đuổi, nên phạt thì phạt, nên bán thì bán. Tất cả loạt trừ một lần, đổi thành người của chính nàng. Chỉ có vài nô bộc cũ trung thành tận tâm bị Triệu thị đuổi đến một thôn trang bỏ không, mặc cho bọn hắn tự sinh tự diệt, thế nào còn có nhiều nô bộc như vậy?

Lúc này, một giọng nói hơi có vẻ ghen ngào truyền đến: "Tiểu thư cát tường! Lão nô... Lão nô cung nghênh tiểu thư hồi phủ."

Sính Đình lập tức đã tỉnh hồn lại, cảm thấy giọng nói này hình như có chút quen tai, có chút không dám tin nhìn theo giọng nói đã từng hi vọng, đã thấy một người trung niên mang bộ dáng một vị quân gia đến quỳ trên mặt đất, nàng sững sờ một chút, trong mắt lập tức dần dâng trào lệ nóng: "Đức thúc? Là người sao?" Chợt buông cánh tay của Thẩm Y Nhân ra, tức xoay người lại nắm tay người đang quỳ trên mặt đất: "Đức thúc, mau đứng lên!"

"Lão nô không nên phiền tiểu thư!" "Đức thúc vội vàng tự đứng lên, kích động quan sát tiểu thư vài lần, nhất thời lão lệ tung hoành: "Tiểu thư lớn lên thật đẹp mắt, giống như tiên nữ trong tranh vậy, không ngờ tiểu thư ngài còn nhớ rõ lão nô!"

Sính Đình ghen ngào gật đầu, luôn miệng nói: "Còn nhớ, còn nhớ mà, khi còn bé đều là Đức thúc che chở ta mà!" Sau đó quay về phía gia nô và tỷ nữ đang quỳ trong viện nói: "Các người cũng đứng lên đi!"

Lúc này Thính Vũ cũng đi lên, ánh mắt hồng hồng kêu một tiếng Đức thúc.

Đức thúc vội vàng lau khô nước mắt, nhìn nàng, kinh ngạc nói: "Là nha đầu Thính Vũ sao! Lớn thành đại cô nương còn thanh tú như vậy, thay đổi đến nỗi Đức thúc cũng không nhận ra."

Thính Vũ chứa đầy nước mắt, mặt đỏ bừng, ba người chủ tớ nhất thời nước mắt rưng rưng.

Thẩm Y Nhân đang bên cạnh kéo tay áo Sính Đình, ý bảo Sính Đình qua nhìn, Sính Đình lấy khăn tay lau mặt, ngẩng đầu nhìn quanh, thấy Hiên Viên Húc lẳng lặng đứng im dưới tàng cây, ánh mắt trong trẻo, cười yếu ớt, thấy Sính Đình nhìn qua, hàng mi thật dài của hắn chớp chớp, ý cười bên khóe miệng lại hơi mờ ra.

Dưới ánh mặt trời Sính Đình chậm rãi đi về phía hán, gió nhẹ khẽ lướt qua làn tóc đen mềm mượt thẳng bên hông, làn váy màu đỏ tươi bay bay, như thơ như họa. Nàng đứng ở trước mặt hán, Nàng đứng trước mặt hán, ngẩng đầu nhìn hán, trong thủy mâu có ánh lệ long lanh lại có lúm đồng tiền như hoa, đẹp đến nỗi làm cho lòng người run động, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn chàng!"

Ánh mắt của Hiên Viên Húc càng phát sáng, nụ cười trên mặt càng sâu, đưa tay nhẹ lau mồ hôi trên trán nàng, "Mệt rồi sao! đi nghỉ ngơi trước, ta đã an bài hộ vệ, Đức thúc cũng rất tài giỏi, nàng không cần lo việc gì khác, chỉ cần để ý ăn ngon ngủ ngon, dưỡng thân thể cho tốt, chờ ta đến thú nàng thôi!"

Sính Đình đỏ mặt cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Chàng mau trở về đi! Trong lòng ta đều rõ." Hán quay về Chương phủ với nàng, vẫn bận đến bây giờ, nhất định cả An vương phủ trên dưới cũng định đang chờ hán.

Hiên Viên Húc đi rồi, Sính Đình cũng rất là mệt mỏi, chỉ truyền Đức thúc vào hỏi vài câu đơn giản, liền cũng Thảm Y Nhân đi viện Thái Vi trước đây nghỉ ngơi.

Từ sau khi Triệu thị và Chương Minh Châu mất, Chương phủ vẫn không bỏ trí gì. Hiên Viên Húc nghĩ Chương Bảo Lâm là đệ đệ duy nhất của Sính Đình, liền đưa hán đến Viêm Dương cốc điều dưỡng thân mình, khi Hương di nương sinh Chương Bảo Lâm, bị Triệu thị mua chuộc bà mụ, tạo ra chứng bệnh băng huyết đêm đó hôn về trời. Cho nên từ nhỏ thân thể của Chương Bảo Lâm không tốt, cũng may hán là nam đinh duy nhất của Chương phủ, Triệu thị vẫn mời đại phu xin được vì hán, gắng gượng sống tiếp.

Lúc đầu Hiên Viên Húc bảo người ta xử lý Chương phủ chỉ là muốn lưu cho mình một kỉ niệm về Sính Đình, chỉ ít nàng từng sống ở chỗ này, có khi hán suy nghĩ khi Sính Đình lên vào Thái Vi viện, đứng ở chỗ đó lặng lẽ nhớ nàng, tựa hồ như vậy có thể đến gần nàng hơn một chút.

Hiên Viên Húc tìm kiếm mấy người nô bộc cũ bị Triệu thị đẩy đến thôn trang khi, cuộc sống của mấy nô bộc này trôi qua rất khó khăn, trong đó thì có Đức thúc hầu hạ Chương thám hoa từ nhỏ. Thôn trang thu hoạch không tốt, bọn họ cũng chỉ có thể sống qua dựa vào làm công ngắn hạn. Vì thế Hiên Viên Húc lại để cho bọn họ quay về quản lý Chương phủ, từ từ đợi chủ nhân của bọn họ Chương Bảo Lâm trưởng thành.

Chờ sau khi hán tìm được Sính Đình mà mừng rỡ như điên, tuy rằng người ở bên cạnh nàng ở Yên Viên, thành Phi Vũ, những đã sớm truyền tin báo thuộc hạ đến Chương phủ tu sửa cho tốt tất cả một lần nữa, cũng khiến người của hán ở thành Phi Vũ và các nơi chọn mua vật phẩm chuyển vào Chương phủ, chỉ chờ Sính Đình hồi kinh chuẩn bị xuất giá.

Sính Đình sau khi nghỉ ngơi chút, Hiên Viên Húc liền qua đây bồi nàng đi tế bái trước mộ phần của phụ mẫu nàng. Hai người mang theo tiền giấy, nhang nến mà Đức thúc đã chuẩn bị tốt trước đó, đến trước phần mộ của Chương Ngọc Long và Thanh Mặc, quét mộ, nhỏ cỏ, đắp đất. Tất nhiên là Sính Đình quỳ trước phần mộ phụ mẫu đau xót khóc lóc, kể một hồi với phụ mẫu âm dương cách biệt, cũng không quản bọn họ có nghe được hay không. Hiên Viên Húc cẩn thận tỉ mỉ mà quỳ bên cạnh nàng, lấy thân phận con rể trịnh trọng cam đoan với nhạc phụ nhạc mẫu nhất định sẽ đối xử với Sính Đình thật tốt, xin hai vị yên tâm gả nữ nhi cho hán.

Từ lúc sau khi Sính Đình quay về Chương phủ, ngoài phủ vẫn có thủ vệ mà Hiên Viên Húc phái đến, rất nhiều người đã muốn gặp Chương tiểu thư trong truyền thuyết một chút, cũng vào không được cửa chính, nhưng lúc này lại không ngăn được một người, đó là phu nhân Định Quốc công Lô thị -- lão nương của Hàn Tư Luật.

Hàn Tư Luật vừa về đến phủ Định Quốc công, Lô phu nhân một là không chút quan tâm đến thân thể của nhi tử có an toàn không, hai là không quan tâm nhi tử đã ăn uống gì chưa, chỉ nhớ một việc, nhi tử này của nàng lưu manh vạn năm, lúc nào mới định hoàn lương đây. Lần này Hàn Tư Luật nói ra, đã không phiền muộn cũng không chạy trốn, thẳng thắn với lão nương của hán là đã có người trong lòng. Chỉ là hán cạo đầu chịu một đầu nhiệt, cô nương nhà người ta có vẻ không điều hán, hán cũng rất phiền não, làm thế nào mới có thể giành được trái tim của giai nhân.

Lúc này Lô phu nhân vỗ bàn đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, trực tiếp bảo Hàn Tư Luật yên tâm, việc này giao cho lão nương sẽ chắc chắn, đảm bảo hán có thể ôm được mỹ nhân về. Trước kia nhi tử này của nàng chứng mất người ta, càng không chịu gặp người ta, kéo dài đến sắp hai mươi lăm tuổi, không chịu lập gia đình. Nàng cũng có chút nản lòng thoái chí, con cháu thế gia nhà ai cũng không lớn như hán vậy, sống chết không chịu thành thân nữa! Người khác lại nghi ngờ hán có ham mê bất lương gì hoặc là có tật xấu không thể nói ra.

Bởi vì hôn sự của Hàn Tư Luật, nàng cũng có chút không có mặt mũi gặp người. Ai ngờ son trọng thủy phục nghi vô lộ(*), có hi vọng lại sợ, hiện tại có người hợp ý, còn là nhi tử thích, đương nhiên vị cô nương kia có thích nhi tử của nàng hay không không nằm trong phạm vi nàng lo lắng. Nàng bất chấp là lừa gạt, cướp đoạt, chiếm giữ hay thủ đoạn đê tiện gì, chỉ cần khiến người về đến phủ Định Quốc Công thì mọi việc không lo, về sau nàng rửa nhục trước những phu nhân kia, thể diện bên trong hay bên ngoài đều có, việc tốt bậc này chẳng phải khiến nàng nằm mơ cũng cười tỉnh.

Khi Lô phu nhân chưa xuất giá vào phủ Quốc Công thì đã có xuất thân là nữ nhi của tướng quân, thói quen làm việc mạnh mẽ vang dội, sáng sớm ngày hôm sau khi Sính Đình hồi phủ, liền cực kì kích động dẫn theo một xe lễ vật đến Chương phủ nhìn xem con dâu.

Thảm Y Nhân bị ánh mắt lấp lánh ánh vàng kia của Lô phu nhân nhìn cả người nổi da gà không ngừng, muốn trốn phía sau Sính Đình ngay, xin thứ cho sự nhất gan của nàng, đối mặt với địch nhân lợi hại nhất nàng cũng chưa từng sợ hãi như vậy. Vị phu nhân nhỏ nhắn xinh xắn uyển chuyển hàm xúc này y phục hào phóng khéo léo, lúc giơ tay nhắc chân cũng có khí chất ưu nhã. Nhưng vừa thấy nàng và Sính Đình, trên khuôn mặt trắng nõn lập tức hiện lên lúm đồng tiền như hoa cúc, đôi mắt hạnh kia lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, miệng không ngừng kêu mỹ nhân, mỹ nhân, chỉ kém tờ tay lau nước miếng bên khoe miệng. Nếu không phải nàng bày ra bộ dáng nửa đời từ nương (mẹ hiền), vẫn còn phong vận: thấy thế nào cũng giống một đại sắc lang. Nếu nàng không nói nàng là mẫu thân của Hàn Tư Luật, đánh chết các nàng cũng sẽ không tin nàng sẽ có nhi tử tuấn nhã như Hàn Tư Luật vậy.

Chờ hai người bọn họ hành lễ xong với Lô phu nhân, ánh mắt sáng ngời kia của Lô phu nhân đảo qua trên người hai người bọn họ, nụ cười trên mặt càng lớn, lập tức tiến lên lôi kéo tay Thảm Y Nhân, đồng thời miệng còn không ngừng gọi như là ruột thịt. Người không biết mà để ý còn tưởng rằng Thảm Y Nhân là nữ nhi lạc đường nhiều năm của nàng.

Thẩm Y Nhân bình thường nhất định sẽ không ở gần một người xa lạ như thế, nhưng chạm đến ánh mắt trong suốt từ ái của vị phu nhân này, nàng lại chần chờ trong chốc lát, định bước chân lui về phía sau tránh đi cũng chậm nửa khắc. Vì thế, hai bàn tay nhỏ dài của nàng lập tức bị một đôi bàn tay ấm áp nắm trong lòng bàn tay, đôi bàn tay mềm mềm, rất ấm áp, rất là ấm nhuận, không giống tay nàng, mặc dù nhỏ dài nhưng xưa nay đều buốt lạnh.

Lô phu nhân mang vẻ mặt ôn hòa nắm tay Thẩm Y Nhân, trực tiếp nói rất có duyên với nàng, rất nhanh tháo một chiếc vòng tay có phong cách cổ đeo lên cổ tay của Thẩm Y Nhân. Thẩm Y Nhân vừa định cự tuyệt, khuôn mặt của Lô phu nhân lập tức chuyển sang vẻ khổ sở, muốn khóc, hỏi nàng có ý ghét bỏ có phải hay không, giống như chỉ cần Thẩm Y Nhân gật đầu nói phải là nước mắt của nàng lập tức sẽ rơi xuống. Thẩm Y Nhân đột nhiên không muốn thấy vẻ mặt khổ sở của nàng, đành phải trái lương tâm an ủi Lô phu nhân, nói nàng rất thích, lúc này Lô phu nhân mới nở nụ cười vui vẻ giống như một hài tử.

Lô phu nhân vẫn không buông tay Thẩm Y Nhân ra, đôi đôi như hài tử của mình, thỉnh thoảng thân mật vỗ nhẹ lên tay nàng hai cái, sau đó đau lòng mà nhẹ nhàng vuốt ve hai cái. Loại cảm giác ấm áp được che chở ở trong lòng tay này thoáng chốc làm cho trái tim Thẩm Y Nhân hơi run lên, một loại tình cảm phức tạp chưa từng trải qua từ trước đến giờ, đột nhiên xuất hiện trong lòng của nàng, khiến cái mũi của nàng hơi cay cay. Khóe miệng của nàng hơi cong cong, nở một nụ cười xinh đẹp, thân thể thả lỏng buộc chặt mặc cho Lô phu nhân nắm chặt tay nàng nói lời nhai.

Sính Đình thấy bọn họ bây giờ không phải mẫu tử lại rất giống mẹ con, không khỏi nhếch miệng mỉm cười.

Lô phu nhân nói chuyện và hành động đều cực kì dịu dàng, ánh mắt yêu mến nhìn Thẩm Y Nhân, cũng không hỏi nàng nhà ở đâu, cũng không hỏi nàng trong nhà làm nghề gì, chỉ một mực hỏi nàng đến kinh thành đã thích ứng chưa, có quen nề nếp ở đây hay không, cơ thể có quen thủy thổ không, có muốn chuyển đến ở trong phủ Định Quốc Công hay không.

Cùng lúc đó nàng cũng không vắng vẻ Sính Đình ở một bên, rất ân cần hỏi nàng hạ nhân trong phủ trung thành không, muốn nàng phái mấy lão nhân qua đây giúp đỡ trông nom hay không, có cái gì khó xử cứ nói với nàng, không cần khách khí với nàng. Bộ dáng hòa ái dễ gần kia một chút cũng không giống một vị phu nhân cao cao tại thượng, thật như là một vị trưởng bối hiền lành của hai người bọn họ. Đương nhiên thái độ nàng ấy vô cùng thân thiết quen thuộc cũng không giống như là ngày đầu tiên gặp mặt các nàng, hai người các nàng giống như nữ nhi của chính nàng vậy, việc không lớn không nhỏ, đều lo lắng thay các nàng đến mọi mặt.

Không thể không thừa nhận, gừng càng già càng cay! Sức hấp dẫn như từ mẫu(mẹ hiền) của Lô phu nhân cần quét, thật sự là không thân không được! Cuộc chiến công tâm lẫn này, không đến hai ba ngày sẽ nắm chắc phần thắng, tâm lòng son của hai người Sính Đình và Thẩm Y Nhân sẽ không cứng rắn được, không cần đến một khắc liền quỳ dưới gối Lô phu nhân, vòng quanh Lô phu nhân y phục rực rỡ làm cho nàng vui vẻ thân thiết. Thẩm Y Nhân từng trải phong phú, kiến thức rộng rãi, từng nói những chuyện trang nghiêm khiến người ta buồn cười, chọc Lô phu nhân cười không dứt, trực tiếp than thở về tuổi mười tám.

Lúc rời khỏi Chương phủ, Chương phu nhân nở mày nở mặt, đầu ngẩng cao, lưng uốn thẳng, liếc mắt nhìn Hàn Tư Luật đến Chương phủ đón nàng trở về, trong mắt hạnh tràn đầy vẻ khinh thường, nàng vốn định dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống đối với nhi tử, chỉ tiếc nàng không đủ cao, lớn lên thấp hơn Hàn Tư Luật một đoạn lớn, cho nên cô héch càm, hừ từ trong mũi một tiếng với nhi tử: "Hừ! Không có tiền đồ, hành gia (người trong nghề) vừa ra tay, đã biết có hay không, chỉ bảo gia truyền đang trên tay nàng, chạy tới chân trời cũng là tức phụ của phủ Định Quốc Công!"

Hàn Tư Luật nghe xong nhăn tình sáng lên, liền bái đầu, gọi thẳng: "Mẫu thân đại nhân uy vũ! Quốc công phu nhân uy vũ!"

(*) Son trọng thủy phục nghi vô lộ: Khi gặp phải những khó khăn không thể giải quyết bằng cách này thì sử dụng cách khác để giải quyết (baidu)

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77-2: Phu nhân quốc công uy vũ (2)

Bên An Thân vương phủ lúc này, Khâm Thiên Giám đã xem ngày tốt cho Hiền Viên Húc và Sính Đình thành thân định xuống dưới, định hôn kì là ngày mùng sáu tháng mười. Bây giờ còn chưa đến tháng sáu, nói cách khác còn bốn tháng nữa Hiền Viên Húc mới có thể ôm mỹ nhân về được. Điều này không khỏi khiến Hiền Viên Húc vốn không đợi kịp lại càng sốt ruột, trực tiếp muốn Khâm Thiên Giám tính toán lại cho ra một ngày tốt gần đây.

An Thân Vương trừng mắt nhìn hán, nói: "Cần thành thân sớm làm gì? Ngày này là ngày tốt đã được Khâm Thiên Giám và cao tăng tính toán, cẩn thận chọn lựa mới định ra ngày này, sao có thể tùy ý thay đổi được?"

Hiền Viên Húc không tin, đích thân chạy đến hỏi thăm Khâm Thiên Giám. Quan viên của Khâm Thiên Giám đầu tiên là chấp tay với hán, sau đó tiêu sái mà than nhẹ: "Tiểu vương gia, sắp đến không có ngày lành, hạ quan cũng bất lực, nhưng nếu dời ngày hôn kì như đã nói, vẫn có ngày tốt, trong tháng chạp, tiểu vương gia muốn sửa hay không?"

Quá trình hôn lễ phức tạp, lễ nghi và chuyện vụn vặt vốn đã nhiều, người trong gia tộc Chương gia phái hai vị phu nhân đồng lứa với thẩm nương qua đây giúp đỡ lo liệu hôn sự cho Sính Đình, cho nên mỗi người đều bận rộn nhiều việc. Một ngày nóng nực trôi qua trong bận rộn và lộn xộn.

Sính Đình cũng vội vàng, nàng xuất giá vào nhà không phải như người bình thường, mà là hoàng thất, cho nên hàng ngày phải theo ma ma dạy lễ nghi

trong cung phái tới học lễ nghi. Lúc đầu nàng còn đầu phải giả y các loại, kết quả từ lâu Hiền Viên Húc giúp nàng đặt giả y ở "Giang Nam tú phường" tốt nhất trong kinh thành tốt lắm, ngày tốt sẽ đưa đến, nàng chỉ cần thêu trên giả y hai chấm cho có ý là được, để tỏ ra nàng đã từng thêu giả y đó.

Về phần hơn một trăm gánh đồ cưới phong phú kia hẳn cũng chuẩn bị tốt giúp nàng, cũng sớm chuyển đến Chương phủ rồi, về sau đây là thể diện của nàng. Thật ra nàng rất muốn nói không cần nàng đến dâng đi, cảm thấy rất phiền toái, người bên ngoài cũng không phải người mù, nhưng cũng biết đây là một mảnh hảo tâm của hắn, không nên trái ý hắn.

Hôm nay là ngày tốt Trường Hưng Hậu mở hi yến cho bảo bối đại tôn tử của mình, Sính Đình và Thẩm Y Nhân được mời đến, nhưng Thẩm Y Nhân có việc cần làm, Sính Đình liền mang lễ đến phủ của Trường Hưng Hậu.

Từ sau khi Sính Đình trở về Chương phủ, rất nhiều bái thiếp lần lượt đưa đến Chương phủ, nàng từ chối hết thảy, chỉ có phủ gia Trường Hưng Hậu vắng mặt thì không tốt, bởi vì muội muội của Hàn Tư Luật là Hàn Thiên Thiên đã gả cho nhi tử thứ hai của Trường Hưng Hậu. Hôm nay là tiểu thọ tinh là tiểu bảo bối của Hàn Thiên Thiên, cũng sớm khiến Hàn Tư Luật lên chức làm cửu cửu (cậu) là nhân vật quan trọng.

Đây được xem là sau khi Sính Đình trở về Chương phủ, lần đầu tiên tại nơi công chúng này chính thức thể hiện thái độ. Bàn tiệc nữ quyền bên này, những nhóm nữ quyền dùng ánh mắt phức tạp không hiểu quan sát thiếu nữ xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng này, ý nghĩ quái lạ trong đáy lòng cũng chỉ có mình các nàng biết, nhưng các nàng không hèn mà cùng muốn đến gần nữ tử tuyệt sắc như vậy một chút, mặc cho ai đều muốn đoạt về!

Bây giờ nữ tử này là nhân vật phong vân mà toàn bộ mọi người trong kinh thành nói chuyện hăng say nhất, trải qua giống như truyền kì làm cho nàng tràn ngập cảm giác thần bí. Mĩ mạo của nàng khiến người ta ngạt thở thán phục lại càng trở thành đề tài trong lời nói mọi người đàm luận không ngừng, nhưng mọi người bàn tán càng hăng say là Hiền Viên Húc coi trọng và sùng ái nàng không gì sánh kịp.

Tiểu vương gia không gần nữ sắc thường du ngoạn cùng nàng ở các nơi trong kinh thành, vì nàng đặt giả y hoa lệ xinh đẹp nhất "Giang Nam phường", vì nàng chuẩn bị mười dặm hồng trang khiến hết thảy nữ tử hâm mộ đổ kỵ oán hận, để người ta nhìn thế là đủ rồi! Vì sự an toàn của bản thân nàng đưa thị vệ đi làm thủ vệ Chương phủ...

Mọi người đang thờ dài, nghe nói kể cả hoàng đế Vũ Đức cũng âm thầm lắc đầu thờ dài, gọi nàng là hồng nhan họa thủy, dĩ nhiên lời này không thể khảo chứng, lời nói của hoàng đế người nghe nói ở đâu ra? Nhưng tất cả người có mắt đều nhìn thấy, Hiền Viên Húc trái lại bình tĩnh, thực hiện nội liêm, chính là muốn nói cho thế nhân tầm quan trọng của nàng với hắn, nếu có người muốn tổn thương nữ tử mà hắn che chở trong lòng bàn tay này, người kia không khác gì là địch nhân của hắn, mà đối với địch nhân hắn cho tới bây giờ đều không nương tay...

Giữa những người này, có hai người có suy nghĩ phức tạp nhất.

Lâm Phụng Nương toàn bộ bàn tay sơn móng màu đỏ không tự chủ được nắm chặt chiếc khăn trong tay, mắt không hề chớp nhìn Sính Đình duyên dáng yêu kiều, trên vẻ mặt có hồi tiếc, tự giận và vô số oán, còn có một tia ghen tị không thể nhận ra. Nữ tử này chẳng những không chết, hơn nữa lớn lên còn đẹp hơn trước kia, xinh đẹp như tiên, khiến người ta kinh sợ người trời, đích đồng thời cũng khiến người ta tự xấu hổ.

Cuối cùng nàng vẫn thua! Khi nữ tử này chết cũng là không lừa dối được, một lòng tràn đầy chiếm giữ Hiền Viên Húc, lực lượng cường đại thế nào làm cho người ta chen cũng không chen vào được. Nàng chết rồi sống lại, lấy phong thái vương giả trở về Chương phủ, hơn nữa đã phong quang giả cho Hiền Viên Húc, trong nháy mắt đã bay lên một độ cao làm người ta không thể với tới. Người khác hao phí trăm cay nghìn đắng cũng chưa đoạt được bảo vật, mà nữ tử này lại dễ như trở bàn tay. Nghĩ một chút, khoe miệng Lâm Phụng Nương lộ ra nụ cười mang theo một chút tự giận, trong lòng có một tia không cam lòng, có mấy phần tự ti, hiện tại cho dù nàng có tâm đi tranh đoạt Hiền Viên Húc cũng vô ích, bây giờ nàng đã là là thê tử người ta, hơn nữa sắp làm mẹ.

Cùng bên người biểu tỳ đến tham gia yến hội, Liễu Tiểu Yên nhìn thấy Sính Đình vừa xuất hiện, nhất thời sắc mặt trở nên có chút khó coi, nàng vừa đến kinh thành không lâu, gần nhất liền nghe được Sính Đình và Hiền Viên Húc đã thành thân. Lúc trước nàng dưỡng thương ở Yên Viên, vẫn khổ nỗi không có cơ hội tiếp cận Hiền Viên Húc, vốn định tìm chút cơ hội xây dựng quan hệ tốt với Sính Đình, nhưng mà bên người nàng luôn có mấy nha đầu thông minh tháo vát đi theo như hình với bóng.

Nàng là người luyện võ, tự nhiên từ bước chân nhẹ nhàng và ánh mắt trong suốt của những nha đầu này biết mấy người kia có võ nghệ cuất chúng. Mấy nha đầu kia vây xung quanh Sính Đình đề phòng đến con kiến cũng không chui lọt, đối với lòng tốt của nàng căn bản làm như không thấy. Đến bây giờ nàng vẫn chưa hết hy vọng, vẫn muốn tìm cơ hội thoe bọn họ đến kinh thành. Đáng tiếc, trong kinh thành nàng hoàn toàn không có thân thích hai không có bằng hữu, lại không giống Thẩm Y Nhân và Sính Đình nói chuyện như tỷ muội. Bất đắc dĩ, nàng đành phải bắt mắt rời Yên Viên, xem như thất vọng mà về.

Từng nghĩ đến người nào, một biểu tỳ của nàng giả cho một vị quan bị đuổi ra khỏi kinh, hiện tại được thăng chức, được chuyển về kinh thành, biểu tỳ cao hứng hơn nhiều mời nàng đến ở chỗ nhỏ trong kinh thành. Vì thế, trong lòng Liễu Tiểu Yên chút tiểu tâm tư kia lại tro tàn lại cháy, có đốm lửa nhỏ.

Tiểu thọ tinh được Trường Hưng Hậu để người ta mang đi về phía yến tiệc tham gia chọn đồ vật đoán tương lai đáng vật quý, Hàn Thiên Thiên vẫn ở bên cạnh Sính Đình, cũng làm cho khách nhân nhìn ra chủ nhà coi trọng nàng cỡ nào.

"Chương tiểu thư!"

Sính Đình đang nói với Hàn Thiên Thiên, đột nhiên nghe được giọng nói của Liễu Tiểu Yên, quay đầu nhìn theo tiếng, đúng là vị mỹ nhân đệ nhất võ lâm kia, bên miệng chậm rãi cong lên chút ý cười: "Liêu tiểu thư cũng đến kinh thành, thật khéo nha!"

"Đúng vậy, thật khéo mà!" Liễu Tiểu Yên cũng treo nụ cười bên khóe miệng, cũng biểu tỳ đánh một tiếng chào hỏi, chân thành động lòng người đi tới phía Sính Đình. Biểu tỳ của nàng sưng sọt vì biểu muội thể nhưng có thể biết Sính Đình đồng thời cũng không nhận được mặt mày hơn hờ.

Liêu Tiểu Yên cũng là nữ có tư sắc không tầm thường, bình thường ít cười hơn, nhưng hôm nay lại nói nói cười cười: "Còn chưa chúc mừng Chương tiểu thư nữa! Nghe nói hôn lễ cũng nhanh đến rồi!" Sau đó hành lễ chào hỏi với Hàn Thiên Thiên. Hàn Thiên Thiên thấy Sính Đình có người ở cùng, cười với hai người nói tự mình còn có việc bận rồi đi.

Sính Đình dù sao vẫn cảm thấy giữa mình và vị Liêu tiểu thư này giống như cách một tầng sương mù hay sa mờng gì đó, ở chung cũng rất khó chịu, nhưng khó được là vị tiểu thư này không có lạnh lùng mà là nét mặt tươi cười như hoa, vì thế nàng cũng cười: "Cảm ơn lời chúc phúc của Liêu tiểu thư!"

"Hi vọng lúc Chương tiểu thư xuất giá, ta vẫn còn ở kinh thành, đến lúc đó chắc chắn đi quây rầy một ly rượu mừng." Liêu Tiểu Yên nhìn Sính Đình chân thành nói.

Sính Đình có chút ngạc nhiên, nàng còn tưởng trong lúc hai người nói chuyện như vậy đã xong đâu! Vị Liêu tiểu thư này bộ dáng kiêu ngạo tự cao tự đại lại có thể nói ra lời thân thiện như vậy, nhưng rất nhanh nàng tỉnh táo lại, khách khí nói: "Thật vui khi lúc đó Liêu tiểu thư có thể tới."

Liêu Tiểu Yên dường như là thật sự cao hứng, đôi mắt lấp lánh động lòng người cũng cong cong, làm cho nàng có vẻ có vài phần vui vẻ, "Hiếm thấy ta và Chương tiểu thư có duyên như vậy, ta đi tiếp Chương tiểu thư, sẽ không làm phiền người đi!"

Sính Đình ung dung cười, nói sao cũng được: "Làm sao sẽ!"

Nhất thời hai người cứ như vậy không nóng không lạnh tán gẫu một câu lại một câu, nhưng ở trong mắt người bên ngoài, vị Liêu tiểu thư này là người có quen biết với Chương tiểu thư.

Khi Sính Đình từ phủ Trường Hưng Hậu đi ra, Hiền Viên Húc đang vỗ hai tay, Trường Thân Ngọc lập tức đứng cạnh xe ngựa chờ nàng. Ở Thanh Long quốc không cứng nhắc giống như tiên triều, nam nữ vị hôn (chưa kết hôn) Bình thường cũng có thể gặp mặt, chỉ là trước ngày thành thân nửa tháng là hai người không được gặp nhau.

Khuôn mặt của hắn như quan ngọc, một bộ y phục màu trắng càng tôn lên vẻ tuấn dật cao ngất, nhẹ nhàng như tiên. Quả thực là quý công tử nhẹ nhàng, không ngừng có quan to hiển quý từ trong phủ Trường Hưng Hậu đi ra hành lễ với hắn, hắn chỉ hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt hơi ôm quyền. Nhìn thấy Sính Đình vừa ra đến, hai mắt của hắn sáng ngời như sao, tùy ý nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện có mấy nam tử si ngốc nhìn Sính Đình chưa từng rời đi, có hai người miệng còn không tự chủ nói ra: "Thật là đẹp, nàng là tiên nữ chăng!"

"Thật sự là vật tuyệt sắc!"

Trong mắt của hắn lộ ra ánh mắt sắc bén, bỗng sát khí cả người bốc lên, lạnh lùng hừ một tiếng với những người đó, đón Sính Đình đi. Mọi người nhất thời tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ trong thời gian một khắc cúi đầu toàn bộ đều chìm thú tán ra.

Chờ đợi Sính Đình lên xe, hắn cũng đi theo vào trong xe, cánh tay cường tráng duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực, cũng không mở miệng, chỉ để cảm trên đỉnh đầu nàng, hé ra khuôn mặt bình tĩnh, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, hắn cực kỳ không thích ánh mắt của mấy nam nhân kia nhìn nàng, hận không thể lập tức chọc mù mắt của đám nam nhân kia. Trong khoảng thời gian này hắn thường xuyên ra ngoài với Sính Đình, có khi là ra ngoài đi du ngoạn, có khi phải đi lên từ lâu, mặc dù hắn phòng bị nhiều lần, vẫn sẽ có người nhìn thấy Sính Đình. Hiện tại nàng càng lớn càng cao, rút đi ngây ngô khi hắn vừa mới biết nàng, trở thành một nữ tử không chỉ chi dùng một từ "đẹp" để hình dung. Mỗi khi khiến những người đã gặp nàng đều kính sợ như tiên nhân, không ngừng si mê, trực tiếp trở thành nữ đệ nhất ở kinh thành, còn đẹp hơn nữ thứ hai đến từ Oa quốc mất.

Bởi vì mỗi khi gặp trường hợp như vậy hắn sẽ tức giận, sẽ sinh ra hờn dỗi, nhưng hắn lại không thể nói với Sính Đình, nếu không thì ta đem giấu hắn đi vậy? Sau đó sẽ nghĩ đến chiếc vòng tay mà Thượng Quan Vân đưa cho ở trên cổ tay nàng, vì thế hắn lại tức giận. Mỗi khi nghĩ đến việc này, hắn sẽ vô ý thức vuốt ve cái vòng tay kia, tìm đủ mọi cách nghĩ xem làm sao lấy được chiếc vòng tay kia từ trên cổ tay nàng xuống.

Sính Đình cảm thấy tay hắn lại vuốt ve vòng tay trên cổ tay nàng, nàng nghĩ đủ kiểu cũng không giải thích được, sao hắn lại thích chiếc vòng tay này như vậy, đáng tiếc là không thể tháo được, bằng không thì có thể đưa cho hắn. Chiếc vòng này cũng làm cho nàng nhớ đến Thượng Quan Vân, cũng may y tiên y thánh của Viêm Dương cốc quả thật danh bất hư truyền, nghe nói Thượng Quan Vân trúng bí dược Dạ Xoa, lập tức phái một đại phu xuất cốc, đến Thanh Diên sơn trang bắt mạch cho Thượng Quan Vân, tỉ mỉ nghiên cứu một hồi. Sau đó đại phu vuốt râu gật đầu, bảo cho mọi người kì thực bí dược của Thượng Quan Vân đã sớm được giải, bí dược của tộc Dạ Xoa dùng là có máu của Phương Tinh thêm các loại dược liệu điều chế thành, Phương Tinh đã chết, dược tính của bí dược cũng biến mất theo.

Sau đó hai người về đến Chương phủ, Hiền Viên Húc vẫn đến Thái Vi viện cùng Sính Đình, còn chưa vào phòng Sính Đình, Hiền Viên Húc đột nhiên hít một hơi, liếc nhìn bốn đại nha đầu, bước vài bước dài đi vào phòng trong của Sính Đình.

Trong phòng không có một bóng người, nhưng màn trướng bằng sa mờng thêu hoa sen trên giường không gió tự bay, nhẹ nhàng đong đưa, tựa hồ đang nói với chủ nhân chuyện gì, không khí trong phòng tràn ngập hương thơm dễ ngủ của nữ nhân, mơ hồ có thể ngửi thấy một chút mùi tanh hơi nhân nhạt.

Sắc mặt của Hiền Viên Húc lạnh xuống trong nháy mắt, con ngươi đen như hắc ngọc càng thêm sâu thẳm không thể thấy, bàn tay to thon dài nắm chặt tay người bên cạnh, mu bàn tay trắng nõn đột nhiên hiện ra gân xanh, hơi nháy lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78-1: Tỷ tỷ (1)

Edit:Lệ Hy

Sính Đình thấy vẻ mặt hần trầm như nước, y phục màu trắng trên người hơi lay động, hình như có dòng khí lưu động ở bên trong, hơi kinh ngạc nói: "Chàng làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?"

"Không có việc gì đâu!" Hiên Viên Húc lập tức thu liễm chân khí bạo động toàn thân, mỉm cười, sau đó ôm nàng đi ra ngoài.

Sính Đình lại đột nhiên dừng bước, mày hơi nhíu lại, sau đó vươn bàn tay như ngọc nhỏ dài, nhẹ nhàng khua trong không trung một chút, ngửi ngửi, "Mùi gì đó?" Ngay sau đó sắc mặt nàng lập tức biến đổi: "Tộc Dạ Xoa?" Nàng bị tộc Dạ Xoa bắt đi một đêm kia, khiến nàng đặc biệt ấn tượng sâu sắc với mùi vừa tanh vừa thối trên người tộc Dạ Xoa.

"Đừng sợ!" Hiên Viên Húc vội ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong lồng ngực mang theo. Những người tộc Dạ Xoa này quả nhiên là đang tìm đồ này nọ, vài lần đều là thừa dịp bọn họ đều không có ở lại nơi này, chỉ là bất quá nhóm của hần rút cuộc không chịu bỏ qua đang tìm đồ vật gì a?

Sính Đình ở trong lồng ngực của hần xoay người, đối diện với hần nghiêm túc nói: "Ta không sợ, bọn họ đã đến trong phòng của ta, không phải là bọn chàng giấu giếm ta điều gì chứ?"

Hiên Viên Húc đưa tay xoa khuôn mặt tuyết trắng của nàng, trầm ngâm, do dự có nên nói cho nàng sự thật hay không.

"Nói cho nàng đi?" Giọng nói trong suốt dễ nghe của Thẩm Y Nhân truyền đến, ngay sau đó, nàng mặc một thân nam trang, khẽ mỉm cười lắc lư tiến vào, làm người ta cảm thấy như gió mùa xuân. Bọn họ tra xét tộc Dạ Xoa lâu như vậy, cuối cùng sự tình cũng có chút manh mối, nếu Sính Đình muốn biết, nói cho nàng cũng không ngại.

Sính Đình thấy hai người bọn họ mang vẻ mặt thận trọng, xem ra sự tình không phải một lát là có thể làm rõ. Vì thế kêu bọn nha đầu ở bên ngoài vào phòng nhỏ dâng trà, ba người nhất thời chuyển qua phòng nhỏ. Hiên Viên Húc lệnh Hiếu Phong các nàng tỉ mỉ tìm kiếm trong phòng một lần, xem có cái gì khác thường không.

Hiên Viên Húc vén vạt áo ngồi xuống, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, ngón tay thon dài khẽ nhấc thân chiếc chén có hoa văn màu xanh, sau đó nói khẽ với Sính Đình: "Đinh nhi, trước kia Thái Vi viện là sân viện của nhạc mẫu phải không?" Những người của tộc Dạ Xoa chưa từ bỏ ý định luôn bao vây đảo quanh viện tử này.

Sính Đình không cần nghĩ gật đầu, lúc trước sau khi nương được Chương lão thái gia mang về Chương phủ, thì vẫn ở trong Thái Vi viện này.

"Vậy không phải là nói vật mà tộc Dạ Xoa cần tìm thật sự có liên quan với bá mẫu." Thẩm Y Nhân gãi cằm, oa oa nói.

"Mẫu thân?" Sính Đình kinh ngạc miệng không khép lại được, nghi ngờ trừng lớn con ngươi, việc này có quan hệ gì với mẫu thân sao?

Thẩm Y Nhân chìa tay đề bả vai của nàng, xoa dịu khuôn trương của nàng, sau đó thấp giọng nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta vẫn âm thầm tra xét tộc Dạ Xoa, phát hiện bọn họ vẫn luôn giống như tìm kiếm đồ vật nào đó, bây giờ còn không biết đồ vật kia là cái gì, nhưng bọn hần vẫn luôn đặt trọng tâm tại Thái Vi viện. Hơn nữa, phần lớn đồ vật bị chạm đến đều là di vật mẫu thân ngươi lưu lại, cho nên đồ vật kia thực có thể có chút liên quan với bá mẫu." Lúc bọn họ ở thành Phi Vũ đã truy hỏi được Dạ Hoa Lạc rất có thể chưa chết, nếu không thì, đoàn người Dạ Hoa Lạc cũng đến kinh thành, trong khoảng thời gian này lại tìm mọi cách đi vào Thái Vi viện điều tra.

"Hả!" Sính Đình bàn tay mềm bưng cái chén không khỏi dừng lại, cả người ngây ngẩn, một ít di vật của mẫu thân gần như đều bị Triệu thị vứt bỏ, hiện tại còn vài món đều là nàng vất vả giữ gìn lại, làm sao sẽ...

Lúc này, trong kinh thành bên trong một sơn động u ám âm trầm, một nam nhân cao lớn mặc một thân hồng y đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, râu bay lên, mặt càng hung ác, như một Dạ Xoa (quỷ dữ) trong bức tranh, nhắm nửa con mắt, miệng không ngừng lầm nhảm nhớ kỹ cái gì, bên cạnh hần còn mấy hắc y nhân bịt mặt thân hình cao lớn ngồi vây quanh.

Đột nhiên, một nam nhân có khuôn mặt anh tuấn vội vàng từ cửa động đi vào, dừng lại, nhanh chóng liếc mắt quan sát mọi người trong động, không nhận được vươn tay vừa ấn huyệt thái dương vừa nói: "Vừa mới vào trong đó đã đụng phải người rồi, thiếu chút nữa bị hần phát hiện!" Trong mắt của hần ẩn chứa lửa giận, có đủ loại hoa xinh đẹp rơi trong mắt, chột lóe rồi biến mất, ngực không ngừng phập phồng, hơi thở dồn dập, rõ ràng là chạy trốn trở về một đường.

"Lại không thu hoạch được gì, đáng giận! Để ta đi giết bọn họ, cướp nữ nhân kia rồi đi, không tin tìm không được." Người mặc hồng y phất chốc mở mắt đứng dậy, trong ánh mắt màu đỏ rực là lửa giận điên cuồng, nổi giận lên tiếng. Nói xong hần vẫn còn chưa hả giận, bàn tay to phẫn hận đập một cái lên bàn đá, trên mặt bàn đá cứng rắn lập tức xuất hiện một dấu tay rõ ràng. Giọng nói của hần cực kỳ thô ráp, the thé khó nghe.

"Dạ Hồng Tuyết, không được xúc động, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn!" Nam nhân có khuôn mặt anh tuấn đưa tay ngăn cản hần đang nổi trận lôi đình.

Dạ Hồng Tuyết nhất thời giận không tiêu, vóc người cao lớn bước dài mấy bước liền đến trước mặt hần, cao giọng chất vấn: "Dạ Hoa Lạc, thời gian

người đến trung nguyên quá dài rồi nhỉ, trở nên chậm chạp làm việc sợ hãi rụt rè giống như người trung nguyên vậy, Người của tộc Dạ Xoa ta khi nào thì làm việc phải nhìn trước ngó sau, sợ đầu sợ đuôi như vậy." Đôi mắt của hắn trừng lớn như chuông đồng, bên trong hàm chứa lửa giận hừng hực, bộ dáng rất dọa người.

"Được rồi, Dạ Hồng Tuyết, chuyện bây giờ mà ngươi nghĩ đơn giản như vậy, nếu là ngươi muốn giết bọn hắn, đoán chừng cũng là uống phí tính mạng, dù sao hiện tại đã biết vật kia ở nơi nào, chung quy cũng tốt hơn trước kia chẳng tìm ra đầu mối, cuối cùng không phải cũng có mấy phần hi vọng!" Một hắc y nhân bật mặt khuyên bảo Dạ Hồng Tuyết, giọng nói của hắn cũng thô ráp khó nghe khàn khàn như tiếng đồ sắt ma sát.

"Hừ!" Dạ Hồng Tuyết nổi trận lôi đình nghiêng đầu đi, không lên tiếng phản bác, hiển nhiên trong lòng cũng hiểu lời nói của hắc y nhân kia cũng có chút đạo lý.

Hắc y nhân vẫn trầm mặc không nói lúc này có chút lo lắng mà nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Tộc Dạ Xoa cao quý của chúng ta không gì không làm được sẽ diệt vong sao? Bệnh tình trong tộc đã ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng cách của vu y cũng dùng được, nhưng căn bản không tìm thấy nhiều đồng nữ (bé gái) bằng lòng tự nguyện hiến thân như vậy, nếu tìm được, thân thể cũng chỉ có thể khôi phục một thời gian ngắn, căn bản không thể trị hết bệnh..."

"Phi!" Dạ Hồng Tuyết hung tợn nhổ một ngụm, âm trầm nói: "Cái gì mà không gì không làm được? Các ngươi tin sao?" Dù sao hắn không tin, một chút bệnh nhỏ này mà vu y còn trị không hết, còn muốn xử nữ cam tâm tình nguyện hiến thân yểm hạo với bọn chúng, chỉ biết thần bí lại nhai làm những bí được gì đó, nói là chuyện gì cũng không gì không làm được, cũng tự cho mình là cao quý đi!

Trong động tất cả mọi người cả đều trầm mặc đứng dậy, chẳng biết phản bác hắn từ đâu. Những người này đúng là huynh đệ Dạ Hoa Lạc, Dạ Hồng Tuyết và tám hắc y nhân kia ở thành Phi Vũ lần trước.

Khi đó, Dạ Hoa Lạc và Dạ Hồng Tuyết đứng trên chiến thuyền kia bị Viêm vệ của Hiên Viên Húc bắn cho nổi lên hỏa hoạn, cũng may bọn Thảm Y Nhân lúc ấy một lòng muốn cứu Hiên Viên Húc, cũng không tiếp tục đuổi giết nữa. Trên thuyền có bên trong có người Dạ Hoa Lạc đều là cao thủ của tộc Dạ Xoa, cho nên sau khi nhảy sông vẫn còn sống. Nhưng muốn bọn họ cứ như vậy dừng tay quay về tộc Dạ Xoa cũng là quyết không thể trở về, bởi vì tộc Dạ Xoa bọn họ hiện tại gặp phải tai ương diệt tộc, nếu tìm không thấy vật quan trọng kia trở về, bất kể người ở chỗ nào cũng khó thoát khỏi cái chết.

Vốn tộc Dạ Xoa bọn họ sống ở hải ngoại trên một hòn đảo đơn độc rất nhiều năm, xem như là một bộ tộc có vẻ khá xưa, tộc nhân thường sống lâu cũng rất nhiều tuổi. Tất cả trên đảo đều là núi sâu rừng rậm, người tộc Dạ Xoa đều có diện mạo hung ác, tính cách hung bạo, cũng không có người tộc khác thông hôn với bọn họ, cho nên bọn họ sinh sống an cư lạc nghiệp được rất nhiều năm.

Trong tộc bọn họ có một vu y biết chút bí thuật, cũng sẽ luyện chế một ít bí dược thần kì giúp người đạt được tâm nguyện, cho nên một truyền mười, mười truyền trăm, trái lại ở khắp nơi trong tộc Dạ Xoa có được thanh danh cao quý không gì không làm được.

Nhưng không biết từ nơi nào nổi lên, trong bộ lạc bọn họ sinh ra một loại quái bệnh vô cùng kì quái. Mới đầu mọi người tộc Dạ Xoa cũng không để loại bệnh này trong lòng, nhưng là loại bệnh Dạ Xoa này xuất hiện càng ngày càng nhiều, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, bắt đầu trên người chỉ sưng đau lở loét ở một vùng da nhỏ, sau đó mở rộng ra toàn thân cùng khuôn mặt. Mưng mủ hết cả mặt, tanh hôi khó ngửi, hơn nữa vết loét từ từ thối rữa, tỏa ra mùi hôi thối, thậm chí còn có người Dạ Xoa nghiêm trọng đến nỗi toàn thân chậm rãi thối rữa, sau đó đi đời nhà ma!

Vì thế người có bệnh mà chết ngày càng nhiều, lòng người trong tộc Dạ Xoa hoang mang, không thể sống yên ổn, thân thể bọn họ luôn cường tráng như trâu, gần như chưa từng mắc phải bệnh gì. Thủ lĩnh của bộ tộc Dạ Xoa -- Dạ Thọ Vương bắt đầu coi trọng chuyện này, một bên lệnh vu y trong tộc cứu chữa cho người trong tộc, một bên lệnh thủ hạ nhanh chóng điều tra nguồn gốc căn bệnh kì quái này.

Dạ Thọ Vương tra xét rất lâu, không những không điều tra rõ nguyên nhân tộc nhân sinh bệnh, đến nỗi người Dạ Xoa mắc loại bệnh này chết ngày càng nhiều, vu y trong tộc mới bó tay không có biện pháp với loại bệnh này, mãi đến về sau mới nghĩ ra một cách đối phó tạm thời. Biện pháp kia là dùng thanh danh không gì không làm được của tộc Dạ Xoa hấp dẫn một ít xử nữ đến, cam tâm tình nguyện dâng thân thể, sau đó giao hoan với người bệnh, loại bệnh kì quái này mới tạm thời được ức chế. Đối với loại tình hình khó giải quyết này mấy đêm liền, Thọ Vương cũng trầm kinh hãi, bất đắc dĩ, đành phải mời tứ đại hộ pháp được tôn sùng trong tộc đi ra.

Tứ đại hộ pháp ở trong tộc Dạ Xoa có uy tín rất cao, chỉ lúc có hoạt động tế tự (cúng tế) quan trọng trong tộc mới có thể xuất hiện, bình thường phần lớn đều là bề quan tu luyện.

Tứ đại hộ pháp vừa thấy người trong tộc lại mắc căn bệnh quái lạ này, trên mặt luôn không thay đổi một chút đột nhiên biến sắc, như gặp phải cường địch.

Tứ đại hộ pháp lập tức đề Dạ Thọ Vương cử tộc nhân ra biển đến trung nguyên tìm một vật, cũng nhất định phải mang vật ấy về trong tộc. Hóa ra, có lẽ là trước kia, có một thương nhân trung nguyên rời bến kinh thương (buôn bán), trong lúc tình cờ trôi giạt đến sinh sống ở hòn đảo biệt lập của Dạ Xoa. Ở trong tộc Dạ Xoa sinh sống vài năm, cũng cùng một thiếu nữ Dạ Xoa thành gia sinh con, tình cảm vợ chồng rất sâu nặng. Vị thương nhân này ngày đêm nhớ quê nhà, liền bàn bạc với vợ Dạ Xoa cùng nhau quay về cố hương.

Tộc Dạ Xoa là một bộ tộc chỉ cho phép vào mà không cho phép ra, khẳng định sẽ không cho phép bọn họ rời đi, thân thủ của thiếu phụ Dạ Xoa rất cao, rất dũng mãnh, tìm cách trộm vật quan trọng nhất của tộc Dạ Xoa, sau đó cùng phu quân mang theo hai đứa nhỏ chạy trốn. Hành tung của bọn họ rất nhanh bị tộc Dạ Xoa phát hiện, rất nhiều người Dạ Xoa lần theo dấu vết đến. Trong lúc vợ chồng vội vàng chạy trốn, sơ suất bỏ quên một đứa nhỏ, chỉ dẫn theo một đứa nhỏ còn lại trốn đến bờ biển, sau đó ba người ngồi thuyền trôi nổi về đến cố hương của thương nhân.

Vật mà thiếu phụ Dạ Xoa trộm đi này là chi bảo trấn tộc -- Lưu ly huyết hồn! Truyền thuyết lưu ly huyết hồn kể lại tổ tiên tộc Dạ Xoa có một vị có thần

lực niệm phong máu trong tim cắt vào trong vật nào đó, bố trí với bí pháp, để đảm bảo con cháu đời sau thân thể khỏe mạnh, không bệnh không tai. Tộc Dạ Xoa không may thất lạc mất chỉ bảo truyền tộc, ngay lúc đó thù lĩnh tộc Dạ Xoa sợ người trong tộc hoảng loạn, liền không dám đề lộ ra, chỉ có thể âm thầm phái người Dạ Xoa rời bến đi tìm bảo vật về trong tộc. Nhưng nhiều năm qua không hề có kết quả, viên lưu ly huyết hồn kia cứ như vậy biệt tích.

Từ đại hộ pháp và Dạ Thọ Vương ngay sau đó liền phái Dạ Hoa Lạc đến trung nguyên tìm kiếm lưu ly huyết hồn. Dạ Hoa Lạc đúng là nhi tử của thương nhân trung nguyên kia với thiếu phụ Dạ Xoa sinh ra, hẳn lớn lên tuyệt không giống với người trong tộc Dạ Xoa, ngược lại càng giống người trung nguyên. Dạ Hoa Lạc qua nhiều lần tìm kiếm, rốt cục có một chút manh mối, hỏi thăm được lưu ly huyết hồn dường như ở trong lãnh thổ Thanh Long quốc. Vì thế hẳn đến Thanh Long quốc, một bên xây dựng Phiêu Hương Các, một bên âm thầm tìm kiếm bằng mọi cách.

Những nữ tử bị nhốt trong thạch thất trong sơn động ở thành Phi Vũ, nghe nói tộc Dạ Xoa không gì không làm được đến trong thành, nghĩ mọi cách tìm được sơn động bọn họ đang ở, muốn tìm mọi loại bí được giúp bản thân đạt được tâm nguyện. Nhưng các nàng vừa nghe nói là muốn tự nguyện dâng tâm thân xử nữ, rất nhiều người đều rút lui. Dạ Hồng Tuyết trong con nóng giận đã nhốt các nàng lại, định chuyển họ về bộ tộc Dạ Xoa sau đó từ từ dụ dỗ các nàng cam tâm tình nguyện, sau đó cứu trợ người trong tộc.

Ở trong thành Phi Vũ, bọn họ vô ý phát hiện một nữ tử có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, trên người của nàng cảm nhận được hơi thở độc nhất vô nhị của lưu ly huyết ngọc, mấy người mừng rỡ như điên. Tuy bên người nàng có hoàng tộc Thanh Long quốc theo giúp, bọn họ không muốn đối địch cùng Hiên Viên Húc bằng mọi giá, nhưng vẫn không có lựa chọn nào khác bắt nàng đến sơn động, định mang nàng cùng những nữ tử khác về trong tộc. Nhưng ở khắc cuối cùng thì bị Hiên Viên Húc đuổi đến, cứ thế việc này sắp thành thì lại hỏng. Bất đắc dĩ, bọn họ đành phải đi theo nhóm Hiên Viên Húc từ xa trở lại kinh thành, tìm thời cơ lại bắt nàng kia đến để có thể tìm lưu ly huyết hồn mang về trong tộc.

Sau khi đến kinh thành, mấy người bọn họ tìm sơn động ở lại, sau đó tìm cơ hội đến Chương phủ tìm hiểu, nhưng lại phát hiện một chuyện ngoài dự tính, cho dù nữ tử kia có ở trong Chương phủ hay không, trong Chương phủ đều có hơi thở của lưu ly huyết hồn kêu gọi bọn họ. Mấy tháng qua này, mấy người nghĩ ra trăm phương nghìn kế, mất công phu rất lớn đi vào Chương phủ, rốt cục tìm được lưu ly huyết hồn thật ra là ở Thái Vi viện. Cho nên có mấy lần thừa dịp Sinh Đình mang theo bốn đại nha đầu ra ngoài, Thẩm Y Nhân cũng không ở đó, bọn họ liền đến Thái Vi viện điều tra. Hôm nay cũng vậy, Dạ Hoa Lạc thừa dịp Sinh Đình và Thẩm Y Nhân không có ở đây, nghĩ đến Thái Vi viện tìm kiếm một lượt, lại thiếu chút nữa bị Hiên Viên Húc vô công cao cường phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78-2: Tỷ tỷ (2)

Hôm qua Sinh Đình đau khổ suy tư một đêm, buổi sáng tự nhiên không thể dậy nổi, ôm chăn kê cao gối mà ngủ, Hiểu Phong lại đến bẩm báo Liêu Tiểu thư đến gặp tiểu thư. Sinh Đình đành phải đau khổ đứng lên, kéo dài bước chân lười biếng mà đi rửa mặt chải đầu. Đêm qua Hiên Viên Húc lo lắng nàng ở Chương phủ, muốn mang nàng về An Vương phủ được phòng bị sâm nghiêm. Tuy ở Chương phủ hẳn cũng an bài không ít thị vệ, nhưng lại chỉ có thể đề phòng người bình thường, đối với cao thủ như Dạ Hoa Lạc căn bản không có chút tác dụng. Đã có bốn đại nha đầu và Thẩm Y Nhân bảo vệ, hẳn vẫn không dám khinh thường.

Sinh Đình và Thẩm Y Nhân lại cảm thấy hẳn như vậy không khỏi sẽ rút dây động rừng, không bằng dứt khoát các nàng vẫn ở đây như trước, chỉ tìm nhiều người theo dõi, xem bọn hắn rốt cuộc muốn tìm vật gì.

Hôm nay Liêu Tiểu Yên tỉ mỉ ăn mặc một phen,, đoan trang uyển ước ngồi ở đại sảnh tiếp đón chờ Sinh Đình. Hiện tại nàng rất ít khi mặc đồ màu trắng, biểu tỷ nói nàng mặc đồ trắng có vẻ đẹp chuẩn mực, nhưng tóm lại làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng, phong thái của nữ tử tỏ ra cao một chút cũng không đáng trách nhưng phải hiểu được điểm dừng vừa phải. Vì thế hôm nay nàng mặc một thân ôn nhu sa quần màu xanh lá, thật sự là khiến ánh mắt người ta phát sáng, rất có cảm giác tươi mát động lòng người.

Tối hôm qua, biểu tỷ biết được nàng không chỉ biết Sinh Đình, cũng bởi vì cứu Quận Vương thế tử mà từng ở Yên Viên, mừng rỡ như điên đồng thời không ngừng mắng nàng là đồ ngốc. Khoảng không hé ra khuôn mặt xinh đẹp, cơ hội thật tốt quá, cũng không biết nắm chắc, mặc kệ là Hiên Viên Húc, Hiên Viên Đường với Hàn Tư Luật kia đều là nhân vật chạm tay có thể bùng trong kinh thành nha! Tùy tiện được một người trong số bọn họ xem trọng từ nay về sau là phượng hoàng bay lên cành đầu, so với đi theo nhân sĩ giang hồ không có danh tiếng còn tốt hơn a!

Liêu Tiểu Yên lại cứ chỉ cười khổ, trong ba người này trừ Hiên Viên Đường có chút nhiệt tình với nàng, hai người kia quả thực là nhìn nàng như không khí. Hơn nữa khi nàng rời Yên Viên đi mới hiểu được hai ca ca của nàng được Hiên Viên Đường báo đáp hậu hĩnh, dứt khoát khen nàng cứu đúng người, một bên cũng đáng tiếc Hiên Viên Đường kia đã có thể thiếp, bằng không với sắc đẹp của muội muội nhất định có thể khiến Hiên Viên Đường lấy nàng.

Nàng cũng không nhiều lời nói chân tướng cho biểu tỷ, hiện tại biểu tỷ theo biểu phu đến kinh thành, đang lo không tìm được cách trèo lên nhà quyền quý, dễ dàng gia nhập vào cái vòng của những quý phu nhân kinh thành này rồi! Vừa nghe nói nàng với những quý nhân đều biết, chỉ mong sao nàng nhanh chóng mang nàng cùng qua lại một lần, về sau trong nhóm của những phu nhân kinh thành cũng không đến nỗi thờ ơ không nhìn người nhà quê như nàng.

Biểu tỷ còn trách móc nàng, trong kinh thành, những quý công tử không so được với hiệp khách trong chốn giang hồ, nếu người tỏ ra lãnh diễm dè dặt, không có vẻ giả dối, có lẽ những công tử ca lúc đầu còn có thể cảm thấy mới mẻ, lâu dài bọn họ sẽ thấy tẻ nhạt vô vị. Trong kinh thành có rất nhiều nữ

nhân, không thiếu loại hình như nàng đâu! Bảo nàng nhất định phải bỏ xuống kiêu ngạo, cười nhiều hơn, như vậy có vẻ động lòng người hơn một chút. Nhìn vị Chương tiểu thư xinh đẹp không nói lên lời kia, rất chọc người triu mến a, sao tiểu vương gia quái dị có thể nâng niu, yêu thương nàng trong lòng bàn tay đây.

Biểu tỷ không thấy vẻ mặt của nàng ta có chút cứng đờ, chỉ lo mục đích của bản thân nói những lời đâm chọc trái tim nàng ta, đâm trái tim của nàng ta máu chảy đầm đìa. Nàng là mỹ nhân đệ nhất võ lâm từ trước đến giờ đều là được người ta tâng bốc khen ngợi, trong chốn giang hồ cũng có không ít thiếu hiệp danh môn chính phái cam nguyện vì nàng xông pha khói lửa, nàng lại giống như bị coi thường, thậm chí người nam tử kia cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một lần.

Vị trí nàng đang ngồi vừa vặn đối diện với cửa sổ, nhắc mắt liền nhìn thấy Sính Đình mặc một thân y phục màu trắng, Sính Đình có vẻ từ trong màn viện trăm hoa đi đến, phiêu dật như tiên, tú nhả xuất trần, viền tay áo và váy còn thêu mấy con bướm bướm màu sắc trong rất sống động, theo mỗi lần gió tay nhắc chân của nàng nhẹ nhàng như muốn bay. Bốn nha đầu theo phía sau lưng nàng сіt sao, như chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh trăng).

Liêu Tiểu Yên phát hiện nàng nhưng lại muốn cười khổ, trước kia là nam tử nào đã từng nói khắp thiên hạ này chỉ có nàng xứng mặc y phục màu trắng? Thật nên để hân đến nhìn nữ tử này, có lẽ, nhất định hân sẽ nói ngoài nữ tử này người khác đều làm bản về thuần khiết và phiêu dật của màu trắng đi!

Sính Đình vừa vào cửa thì phát hiện nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc kia trên khóe miệng Liêu Tiểu Yên, lễ phép nói: "Liêu tiểu thư đến thật sớm nha!"

Liêu Tiểu Yên đối nụ cười trên khóe miệng bằng nụ cười ôn nhu, dịu dàng nói: "Không làm phiền Chương tiểu thư chứ? Chỉ là hôm qua vừa khéo gặp được Chương tiểu thư, không đến tiếp kiến một chút chung quy cảm thấy trong lòng bất an." Ngày hôm qua ở phủ Trường Hưng Hậu, nàng ra ngoài ngay phía sau Sính Đình, thấy nam tử ngọc thụ lâm phong kia không coi ai ra gì kéo nàng lên xe ngựa, sau đó cả hai cùng rời đi. Lúc ấy thế nhưng nàng không có dũng khí đi lên hàn huyên vài câu, mà bình tĩnh nhìn xe ngựa của bọn họ đi xa, mãi đến khi không thấy bóng dáng. Vốn nàng định mấy ngày nữa sẽ đến gặp Sính Đình, nhưng biểu tỷ thúc giục mấy lần, sợ nàng lại buông tha cơ hội tốt lần này, nàng cũng sớm nghe ngóng được gần như mỗi ngày Hiền Viên Húc đi qua Chương phủ xem xét một chuyến, nếu trong quân doanh có việc sẽ rời đi, không có việc gì sẽ bên cạnh Sính Đình, cho nên nàng cũng không cự tuyệt đề nghị của biểu tỷ.

"Sao lại thế được, đúng lúc ta không có việc gì, người có thể tới trò chuyện với ta, ta cao hứng còn không kịp đâu!" Sính Đình giữ vững tinh thần cười nói, nàng vừa mới rời giường, vốn không ngủ đủ, cũng chưa ăn một chút điểm tâm sáng.

Liêu Tiểu Yên có chút kinh ngạc, nàng ta là người phải xuất giá lại có thể không biết xấu hổ nói không có việc gì, nhưng vừa nhớ bên ngoài những lời đồn kia, cảm thấy toàn bộ rõ ràng. Thậm chí nàng cảm thấy nàng không phải đến thăm dò tình hình quân địch mà là đến đá kích. Bất quá thần may mắn thỉnh thoảng cũng sẽ đứng ở bên này của nàng, bởi vì nàng thỉnh tai nghe được tiếng nha đầu ở tiền viện cung kính hô: "Gia đến rồi!"

Nghe được tiếng bước chân của nam nhân kia, lòng của nàng kích động đập lên bình bịch, trong lòng có một tia chờ mong và sợ hãi, nàng không khỏi có chút khinh bỉ chính mình, vẫn thấy nam nhân không đủ sao? Cần gì phải sợ hãi?

Nhưng Sính Đình không có thánh lực tốt như vậy, chỉ kì quái Liêu tiểu thư thoáng cái tại sao không nói, đang định hỏi một câu quan tâm, lại nghe thấy tiếng Hiền Viên Húc trước cửa không hồn gần đang hỏi nha đầu: "Sao tiểu thư dậy sớm như vậy? Đang tiếp khách sao?"

Một câu làm cho trên mặt Sính Đình mờ hơi lạnh chảy rờn rờn, trong lòng hận hân muốn chết, lúc này mặt trời cũng đã chiếu đến mộng, để Liêu tiểu thư nhà người ta nghe được còn không biết sẽ nghĩ nàng như thế nào nữa!

Những lời này khiến trong lòng Liêu Tiểu Yên như dòi sông lấp biển, trong mắt lóe ra vẻ không chắc, lúc này đã là lúc nào, còn nói nàng dậy sớm? Có nữ nhân nào lại như vậy không hả! Vẫn xem ngủ nướng coi như lẽ đương nhiên?

Nha đầu trông cửa ngập ngừng rồi lại thôi, cúi đầu không biết trả lời như thế nào. Lúc này, giọng nói hờn dỗi của Sính Đình cứu nàng: "Liêu tiểu thư ở đây!"

Liêu Tiểu Yên lập tức giấu ý nghĩ phức tạp trong lòng xuống, có chút ngượng ngùng vội vàng nói: "Mời tiểu vương gia vào! Là ta quấy rầy Chương tiểu thư!"

Toàn thân Hiền Viên Húc mặc cảm y màu đen thêu tơ vàng, đi một đôi giày màu đen nam vàng đi đến, mặt không chút thay đổi gật đầu về phía Liêu Tiểu Yên, sau đó xoay người ôn nhu nói với Sính Đình: "Trước nàng đi ăn điểm tâm sáng đi, đợi lát nữa ta mang nàng đi Giang Nam thử giá y, xem cần sửa chỗ nào hay không, Hoa Lâm Các mới ra trang sức châu báu mới, đợi lát nữa ta cùng nàng đi chọn mấy thứ."

"Ngày khác đi!" Sính Đình âm thầm trừng mắt nhìn hân, không thấy có khách nhân sao, nói như thế để cô nương nhà người ta ở lại thế nào, hơn nữa hân luôn mua trang sức cho nàng, nàng phải mang một cái túi to mới đủ đi!

Liêu Tiểu Yên vội vàng đứng dậy ngượng ngùng nói: Chương tiểu thư mau đi ăn điểm tâm sáng đi, ta xin cáo từ, thật làm chota vô cùng xấu hổ, không có chuyện trước đề bái thiếp lại đây vậy." Nàng cũng muốn nói đưa bái thiếp trước mới đến được, đều do biểu tỷ thúc giục mau mau.

Sính Đình vội vàng đứng lên, còn muốn khách khí với nàng vài câu,, Hiền Viên Húc lại kéo tay nàng đi về phía nhà ăn, thuận miệng phân phó ma ma một bên ngay: "Đưa Liêu tiểu thư ra ngoài đi!"

Trên mặt Liêu Tiểu Yên nhất thời lúc trắng lúc xanh, ngơ ngẩn đứng ở đó, hai tròng mắt yên lặng nhìn nam tử tuấn mỹ kia tựa đầu sát vào bên tai Sính Đình, nghe thấy nam tử kia ôn nhu như nước nói: "Ngoan ngoãn, hôm nay rất đẹp, đợi lát nữa gia cũng đổi thành y phục màu trắng thêu tơ vàng, để người ta vừa thấy liền biết chúng ta là trời sinh một đôi."

"Xì! Không biết xấu hổ, mề khen mề dài đuôi!"

Tiếng Sính Đình khẽ cười mắng cũng thuận theo truyền đến tai nàng, trong lúc nhất thời nàng hận tai mình thính như vậy làm gì...

Gần nhất trong kinh thành chuyện lớn nhất đó là chuyện An Thân Vương phủ kết thân với Chương phủ, không đến vài ngày nữa sẽ đến ngày mừng sáu tháng mười, hôn lễ hai nhà tất cả công việc đều đã chuẩn bị, an bài xong, giá y cũng đã đưa đến tay Sính Đình, nàng cũng ý tứ mà xe chỉ luôn kim khâu hai mũi lên giá y quý giá đẹp đẽ ấy. Trừ học lễ nghi ra, nàng được xem là tân nương nhẹ nhàng nhất nhân rồi nhất Thanh Long quốc.

Vừa lúc mới bắt đầu, trong lòng nàng còn có chút hoảng sợ, có chút bối rối, không biết kết quả lần này sẽ như thế nào? Sẽ hạnh phúc sao? Sẽ bạc đầu giai lão với Hiên Viên Húc sao? Hiện tại ngày ấy sắp đến rồi, trong lòng nàng ngược lại tràn đầy bình tĩnh yên lòng, mặc kệ thế nào, con đường tương lai vẫn cứ phải đi, dũng cảm và sợ hãi cũng chỉ là một loại cảm xúc, đứng đắn nhìn mình đi loạn choạng hay là vượt qua ngoạn mục đi!

Hiên Viên Húc nói Chương Bảo Lâm sẽ trở về trước ngày nàng xuất giá một ngày, do thân mình hắn rất suy yếu, hắn đã muốn trở về sớm ở bên cạnh tỷ tỷ cũng không có cách nào đi trước. Đến lúc đó nàng cũng không tính là xuất giá đơn độc, có một huynh đệ nhà mẹ đẻ đưa dâu. Nàng và Chương Bảo Lâm dường như chưa một lần gặp mặt, nhưng đến cùng vẫn là huyết thống bẩm sinh, hàng ngày khiến người ta ti mi thu dọn sửa sang lại Tứ Phương Trai, chỉ mong Chương Bảo Lâm thân thể yếu ớt trở về sống thoải mái.

Hôm nay nàng đang sai người chuẩn bị nhiều được liệu một chút ở Tứ Phương Trai, lại nghe thấy tiếng Đức thúc kích động ở sân ngoài vang lên: "Tiểu thư, thiếu gia đã về rồi! Thiếu gia...đã về rồi!"

Sính Đình lập tức ngớ ra, chiếc khăn trong tay rơi trên mặt đất cũng không biết, không phải còn vài ngày nữa mới đến sao? Làm sao nhanh như vậy? Sau đó trong lòng nàng lập tức lòng tràn đầy vui mừng reo lên: "Đệ đệ!" Nhắc lần vấy như một cơn gió phóng về phía cửa đại môn.

Trước đại môn Chương phủ, Hiên Viên Húc mặc một thân cẩm sam đẹp đẽ quý giá màu nguyệt sắc, tóc đen búi lên cao, kiêu ngạo tuấn nhã, vô cùng tiêu sái, lúc giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ tao nhã bình tĩnh. Bàn tay to của hắn nắm tay một tiểu thiếu niên tầm bảy tuổi.

Tiểu thiếu niên kia cũng mặc một thân cẩm y đỏ tươi, khuôn mặt trắng ngần, đôi mắt ngập nước như mặc ngọc, môi hồng răng trắng, xinh đẹp và đáng yêu không nói lên lời. Ánh mắt của hắn sáng lên, mang theo một tia tò mò, quan sát vị thiếu nữ phong hoa tuyết đại chạy đến đằng trước hắn, ánh mắt kia có chút vô tội, đáy mắt lại có chút kinh hi không dám tin. Hắn ngửa đầu nhìn Hiên Viên Húc cao ngất bên cạnh, tựa hồ đang xác định chuyện gì.

Hiên Viên Húc im lặng gật đầu với hắn, nói lòng bàn tay nhỏ bé của hắn.

Lập tức hắn không chút do dự chạy về phía Sính Đình, đến khi cách Sính Đình một bước dài mới dừng lại, Sính Đình cũng lập tức dừng lại, thờ hồng hộc, trong lúc đó khoảng cách hai người rất gần. Âm thanh huyền ảo chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại yên tĩnh trở lại.

Sính Đình ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với hắn, không ngừng đánh giá tiểu thiếu niên xinh đẹp đến khó tin này. Hai người cũng nghe thấy hơi thở, trong mắt nàng rung rung, khóe miệng lại có ý cười, nhẹ nhàng nói: "Chương Bảo Lâm! Ta là tỷ tỷ đệ!"

Chương Bảo Lâm lập tức vui đầu vào trong lòng Sính Đình, vươn cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy nàng, cố gắng muốn ôm nàng chặt hơn, đầu dính trên vai Sính Đình, nói nhỏ: "Tỷ tỷ!" Nước mắt nóng bỏng của hắn lại từng giọt rơi trên lưng Sính Đình, im lặng nghẹn ngào, thân mình đơn bạc nhỏ gầy cũng run rẩy lên theo.

Sính Đình lập tức ôm chặt hắn, chỉ hai chữ này đã khiến nàng lệ rơi thành sông, khóc không ra tiếng

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79-1: Đại hôn (1)

Edit: Lệ Hy

Đêm rất tối, cũng rất sâu, vô số kỵ binh mặc ngân giáp (giáp bạc) võ trang đầy đủ, giờ được cầm gậy vây quanh nơi hẻo lánh hoang vu rất xa kinh thành chật như nêm cối, cây đuốc cháy hừng hực, tất cả những kỵ binh ngân giáp này đều im hơi lặng tiếng. Trong đó một đám hắc y nhân cao lớn dũng mãnh, trên lưng mang cung, thất lưng mang bảo kiếm nhanh chóng xuống ngựa, tay không leo về phía đỉnh núi cao vút trong mây. Bọn họ đều có ánh mắt nhạy bén, thân thủ cường tráng hơn người, rất nhanh đã đến đỉnh núi mù sương. Trên đỉnh núi, sương mù lượn lờ, che lấp đỉnh núi, lộ ra tia thần bí.

Một vị công tử cao lớn khôi ngô, y phục đẹp đẽ quý giá, tuấn mỹ vô trù đứng trên đỉnh núi, tay áo theo gió trên núi bay phấp phới, tôn lên người kia như bỗng dung muốn trống rỗng rồi trở về như bình thường. Hắn miễn cưỡng chấp tay mà đứng, sắc mặt nặng nề, ánh mắt sắc bén tinh quang sâu xa nhìn chăm chăm một nơi trên đỉnh núi, dường như muốn đục một cái động trên chỗ kia.

Đám hắc y nhân kia leo lên, đứng trên đỉnh núi, đều quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền cung kính thi lễ với công tử đứng trên đỉnh núi, toàn bộ quá trình đều im lặng.

Công tử mặc cảm y mặt trầm như nước, hơi chấp tay, vẫn không động đậy, chỉ không chớp mắt nhìn chăm chăm chỗ kia. Một hắc y nhân lạnh lùng, mạnh mẽ uy nghiêm vùng tay lên, nhóm hắc y nhân này nhanh như gió phàn tác ở các nơi trên đỉnh núi. Hơn nửa toàn bộ đều giương cung trong tay, mũi tên lóe lên hàn quang đều chỉ về phía công tử mặc cảm y nhìn về một nơi nào kia, yên tĩnh chờ đợi.

Qua một hồi lâu, cây mây ở chỗ kia lay động trong gió càng lợi hại hơn, tựa hồ có vật nào đó muốn đi ra từ chỗ đó. Ngay trong nháy mắt này, công tử mặc cảm y vùng bàn tay thon dài lên, chỉ thấy vô số mũi tên đồng thời bắn ra, quả thực là như mưa xối xả bắn về phía đám dây mây kia.

Nhất thời trên dây mây tất cả đều là mũi tên, trong bóng đêm phát ra tia sáng âm u lạnh lẽo. Thật lâu sau, phía dưới dây mây bao phủ truyền đến một tiếng thò dài sâu kín, sau đó lại im lìm bất động.

Trên đỉnh núi hắc y nhân vẫn lẳng lặng cùng chờ đợi như trước, chỉ chờ dây mây lại khẽ động thì sẽ lại bắn, xem ra là có ý định muốn vật sống dưới dây mây đưa vào chỗ chết.

Qua sau một lúc lâu, dưới dây mây bỗng dung truyền đến giọng nói thô ráp khó nghe, mang theo một cổ mùi vị âm trầm làm cho người ta sồn tóc gáy: "Hiên Viên Húc, hãy tha thứ và quên đi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chúng ta?"

Hiên Viên Húc cười to, ngạo nghễ nói: "Dạ Hoa Lạc, nói các ngươi có mắt như mù, chộc ngươi không nên dây vào, cho nên cũng đừng trách bản tướng quân tâm ngoan thủ lạt!" Những người tộc Dạ Xoa này quả thực là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cư nhiên không chỉ một mà những ba lần muốn xông vào Thái Vi viện, sổ sách lúc trước phía trước muốn mang Sính Đình đi còn chưa tính với bọn hắn đâu! Lúc này có thể cùng tính toán sạch một lượt.

Phía sau dây mây thật lâu cũng không có một tiếng động, mọi người trên đỉnh núi vẫn giương cung kéo mũi tên như cũ, chỉ chờ địch nhân vừa xuất hiện thì sẽ bắn hấn thành một con nhím lớn.

Lại qua hồi lâu, dưới dây leo lại truyền đến một giọng nói thô ráp khác: "Tiểu vương gia, có thể nghe ta nói một câu?"

"Không nghe mà giết chết các ngươi cũng thế, các ngươi không cần nhiều lời, hôm nay bản tướng quân sẽ làm cho các ngươi chạy đằng trời, nhanh đi ra nhận lấy cái chết! Bằng không bản tướng quân dẫn người xông vào, giết bọn ngươi không còn một mảnh giáp!" Hiên Viên Húc lạnh lùng nói, tự truy hỏi tung tích đám người Dạ Hoa Lạc sau, hấn liền bày ra thiên la địa võng, trên mây chục lí bên trong sương mù toàn bộ là quân đội có khả năng, thiện chiến; là thủ hạ và phó tướng đặc lực dưới tay hắn. Cùng Thảm Y Nhân trông coi dưới chân núi, còn hấn thì mang theo Viêm vệ ôm cây đợi thỏ trên đỉnh núi, xem bọn hấn còn có thể chạy đi đâu!

"Trước kia tộc của ta luôn không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta cũng không nguyện ý làm những chuyện không thể ra ánh sáng. Cho dù tiểu vương gia ngươi muốn giết đám chúng ta cũng không thực hiện được trong chớp lát. Nghe chúng ta nói chân tướng xong lại giết cũng không muộn." Ban nầy vẫn là người kia, xem ra người này có vị trí không thấp trong tộc Dạ Xoa.

Hiên Viên Húc nhíu mày kiểm xinh đẹp lại, suy tính không nói. Bộ tộc Dạ Xoa trước kia quả thực là độc lai độc vãng, trừ bí được của họ nổi danh bên ngoài, rất ít khi qua lại với bộ tộc khác. Hắn mặc kệ trước kia bọn họ như thế nào, bằng vào bọn họ vẫn như hổ rình mồi với Sính Đình, khiến hấn thảm nghĩ diệt bọn hấn, nhỏ cỏ tận gốc, làm sao dễ dàng chịu để yên cho bọn họ.

Người kia không nghe thấy Hiên Viên Húc trả lời, lập tức bắt lấy thời cơ nói: "Tiểu vương gia, ta đang chờ vì lúc trước muốn mang vị hôn thê của ngươi đi nói chuyện nhún nhường! Chính là hiện tại tộc Dạ Xoa ta có họa diệt tộc, cho nên ta mới làm gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, đã bắt vị hôn thê của ngươi và ngộ thương ngươi. Hễ là cách có thể dùng, ta chờ cũng quyết sẽ không liều lĩnh làm chuyện nguy hiểm này. Nhưng hiện tại ta đã điều tra rõ nguyên nhân, chỉ cần tìm được vật kia, mang về trong tộc của ta, cứu những người trong tộc sắp chết của ta, tộc Dạ Xoa chúng ta cam đoan lập tức ra khỏi trung nguyên, vĩnh viễn sẽ không đến quấy nhiễu người trung nguyên nữa, cũng sẽ bồi thường thích hợp, tiểu vương gia cân nhắc một chút thế nào?"

Trong lòng Dạ Hồng Tuyết dường như cảm thấy tức thở, nổi giận đùng đùng, giọng nói như sấm nổ truyền đến: "Tộc Dạ Xoa ta tuy rằng cư ngụ ở hải ngoại đã lâu, nhưng nếu ngươi nhất quyết không cho chúng ta mang vật kia về, sớm hay muộn tộc của ta cũng sẽ diệt vong, thuyền rách còn ba cần thiết đâu, đến lúc đó thì toàn tộc đánh đến Thanh Long Quốc, một mất một còn với các ngươi." Bọn họ đến kinh thành không lâu, sơn động cũng không dọn dẹp tốt, ai ngờ thì bị Hiên Viên Húc phát hiện.

"Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh các ngươi tới đánh một trận với Thanh Long quốc ta!" Hiên Viên Húc ung dung cười, nói thật nhẹ nhàng (bằng quơ) như vậy giống như muốn tuyên chiến với đám người, nhưng thật ra lại giống như mời người ta đến làm khách.

"Ngươi! Tốt, hiện tại lão tử quyết một trận tử chiến với ngươi!" Dạ Hồng Tuyết nổi trận lôi đình, ánh mắt đỏ hơn, tóc như lửa đỏ dựng thẳng lên, nói xong liền lao đến.

"Lui ra, Dạ Hồng Tuyết!" Hắc y nhân lúc trước quát lớn một tiếng, sau đó tâm bình khí hòa nói: "Tiểu vương gia, vật kia căn bản không có tác dụng với người trung nguyên, vốn là vật trong tộc của chúng ta, hiện tại ta tìm về cũng là vật quy nguyên chủ. Nếu ngươi đồng ý cho chúng ta tìm được vật ấy, sau đó khiến người mang về trong tộc cứu chữa cho người trong tộc, bảo đảm tộc Dạ Xoa có thể sống sót, về phần ta mạo phạm đến tiểu vương gia, ngươi muốn đánh muốn giết tùy ngươi thích." Giọng nói của Dạ Xoa này tuy rằng cực kì khó nghe, nhưng không biết tại sao, khi hấn nói xong lời cuối cùng, bỗng nhiên mọi người cảm thấy giọng nói của hấn không hề khó nghe, ngược lại mang theo một chút khẩn cầu, một chút bất đắc dĩ cùng một chút mùi vị đáng thương.

Lúc này, Dạ Hoa Lạc cũng mở miệng nói chuyện: "Hiên Viên Húc, Dạ Hoa Lạc ta không tính là người tộc Dạ Xoa thuần túy, là con cháu của thương nhân tiền triều lưu lạc đến tộc Dạ Xoa. Nhưng tộc nhân vẫn đối xử tử tế với ta, tuy rằng diện mạo người trong tộc hung ác, tính tình tàn bạo, nhưng chưa từng ra khỏi đảo làm chuyện ác, ngươi có thể gọi cao đánh khẽ, để ta tìm vật trong tộc nguyên vẹn trở về với chủ, mấy người chúng ta nguyện ý thúc thủ chịu trời."

Hắn đến Thanh Long quốc, bằng tài lực của tộc Dạ Xoa và dị năng trời sinh của hắn đã nhanh chóng xây dựng lên tổ chức sát thủ Phiêu Hương Các, tự tay bồi dưỡng Thẩm Y Nhân là sát thủ đứng đầu. Chẳng bao lâu sau hắn cũng kiêu ngạo không ai bì nổi, tiểu ngạo vô lâm. Chẳng qua thân thể ốm đau quanh năm suốt tháng tra tấn hắn, làm hắn tâm lực tiêu tụy. Hơn nữa Thẩm Y Nhân thừa dịp khi hắn bế quan dưỡng bệnh, một mình phá hủy Phiêu Hương Các mà hắn vất vả gây dựng, làm cho cố gắng nhiều năm của hắn tan thành mây khói. Hiện tại hắn muốn đại chiến một phen với Hiên Viên Húc cũng là lực bất tòng tâm. Huống chi hắn cũng không có tâm nháo việc này đến nỗi không thể quay đầu lại, nhưng người trong tộc chết lại càng ngày càng nhiều, thời gian càng lâu càng bất lợi với bọn họ.

Thảo nào Dạ Hoa Lạc ở Thanh Long quốc thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ không có người treo lên câu hắn và tộc Dạ Xoa, thì ra là thế! Trong con người của Hiên Viên Húc hiện lên một đạo tình quang, để chấm dứt tai họa về sau, tự nhiên hắn muốn tộc Dạ Xoa đánh giết lẫn nhau, miễn cho gió xuân thổi lại sinh. Nhưng từ lúc sau khi hắn tìm được Sính Đình một lần nữa, trở nên biết cảm kích, tuy rằng vẫn sát phạt quyết đoán, lạnh lẽo tàn nhẫn với kẻ địch, nhưng lòng giết chóc cuối cùng không nặng bằng trước kia. Vì thế hắn thân nhiên nói: "Các người thực sự chịu thúc thủ chịu trời, bản tướng quân ngược lại có thể bớt chút tay chân."

Người Dạ Xoa vừa rồi kia rất tinh quái, liên tục nói: "Giết gà lại dùng dao mổ trâu, chỉ cần có thể tìm được vật trong tộc của ta, ta lập tức tự nguyện ra ngoài để tướng quân bắn chết." Sau khi nói xong không đợi Hiên Viên Húc trả lời, lập tức mang mọi người từ cửa động trên đỉnh núi đi ra, xem ra thật sự là không để ý an nguy của bản thân muốn tìm đường sống cho người trong tộc.

Khi bọn họ đi ra dây mây, hắc y nhân giương cung chuẩn bị bắn ra, Hiên Viên Húc lại trong chớp nhoáng phát phát tay, động tác của mọi người lập tức ngừng lại trật tự, yên tĩnh đợi mệnh lệnh của hắn thêm một bước nữa.

Đúng lúc này, dưới chân núi đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cao vút, sau đó một giọng nói réo rắt xuyên qua tiếng gió trong sơn cốc truyền lên: "Khoan đã, Chấn Uy tướng quân xin hạ thủ lưu tình! Hoàng thượng có chỉ!" Theo giọng nói này, một bóng đen có thân thủ mạnh mẽ đang bay vút từ dưới chân núi lên, giống như đại bàng chạm nhẹ ở trên trên vách núi đá dốc đứng vài cái, sau đó vô cùng thoải mái nhảy lên đỉnh núi.

Đạo bóng đen kia đi lên sau đó, mọi người mới phát hiện hắn là một thanh niên nhả nhặn, dung mạo sáng sủa. Hắn mặt không đỏ khí không sưng, lập tức chấp tay thi lễ với Hiên Viên Húc: "Tướng quân, hạ quan là thống lĩnh ngự tiền thị vệ Trần Minh, hoàng thượng có khẩu dụ bảo hạ quan thay mặt truyền lời, xin tướng quân nhanh chóng tiếp chỉ!"

Hiên Viên Húc thoáng giật mình, lập tức vén vạt áo quỳ xuống: "Thần, Hiên Viên Húc tiếp chỉ." Lúc trước hắn đã bẩm báo việc người tộc Dạ Xoa đến Thanh Long quốc cho Vũ Đức đế, Vũ Đức đế vẫn không để trong lòng, chỉ để hắn xét toàn quyền xử lý chuyện tộc Dạ Xoa, sao bây giờ lại phái người đến truyền chỉ?

Mọi người trên đỉnh núi cũng quỳ xuống.

Trần Minh lập tức tuyên: "Thánh Thượng khẩu dụ, trải qua trăm và các chư vị đại thần thương nghị, việc về tộc Dạ Xoa tuy có chỗ không ổn, nhưng cũng không lạm sát kẻ vô tội, tạo thành lỗi lầm không thể挽回, mà thủ lĩnh Dạ Xoa -- Dạ Thọ Vương vì cứu người trong tộc mà sốt ruột, cam nguyện dùng vô số bảo vật trong tộc thỉnh giáo Thanh Long quốc. Triều đình Hiên Viên là đại quốc có khí phách to lớn, thương xót cho nước nhỏ bất hạnh, Chấn Uy tướng quân tự xem xét xử lý, thận trọng làm việc, không thể sát hại quá nặng!"

"Thần Hiên Viên Húc can tôn ý chỉ của bệ hạ!" Hiên Viên Húc trầm giọng nói.

Đám người Dạ Hoa Lạc không khỏi thở dài nhẹ nhõm, hóa ra là thủ lĩnh của bọn họ biết được việc này của bọn họ quá nguy hiểm, phái người thỉnh giáo với hoàng đế Thanh Long quốc.

Trần Minh tuyên chỉ của hoàng thượng xong, vội vàng cung kính nâng Hiên Viên Húc dậy, nói: "Xin tướng quân mau mau đứng lên, bây giờ hạ quan phải hồi cung bẩm báo thánh thượng."

Hiên Viên Húc ôm quyền, Trần Minh liền thi lễ, lập tức thi triển khinh công bay vọt một đường từ đỉnh núi xuống.

Dáng vẻ Hiên Viên Húc như thường, quay đầu nhìn đám người Dạ Hoa Lạc, nói: "Chư vị, mời đi thôi!"

"Tạ ơn tiểu vương gia không giết!" Trừ bỏ Dạ Hồng Tuyết bức mình xoay mặt ra bên ngoài, Dạ Hoa Lạc và tám tộc nhân kia đều thi lễ với Hiên Viên Húc

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79-2: Đại hôn (2)

Edit: Lệ Hy

Trong lúc đó, Sính Đình vẫn ở một chỗ với Chương Bảo Lâm, chỉ trong một thời gian ngắn, hai người có huyết thông ruột thịt nhanh chóng đã thân thiết khăng khít, bù lại tiếc nuối hai tỷ đệ không thể cùng một chỗ nhiều năm. Hai tỷ đệ đều hiểu rõ, đối phương là người thân duy nhất ở trên đời, có đối

phương, hai người mới cảm giác được chính mình cũng không phải là một người cô đơn trong cuộc sống, còn có người có thể dựa vào.

Đặc biệt là Chương Bảo Lâm, từ nhỏ bị Triệu thị nuôi dưỡng nhốt trong một sân viện nhỏ, không thấy ánh mặt trời, sinh mẫu mất sớm, bên người không có một người có năng lực suy nghĩ cho hắn, đau khổ giãy dụa sống tiếp. Sau lại được Hiên Viên Húc đưa đến Viêm Dương cốc điều dưỡng thân thể, hắn cũng không biết mình còn có một tỷ tỷ, chỉ im lặng không khóc không nháo, thực ngoan ngoãn, người khác bảo hắn làm cái gì thì hắn liền làm cái đó. Bởi vì hắn biết hắn không có tiếng nói, không có quyền lực, tuổi còn nhỏ đã người khác làm người ta đau lòng. Mãi đến khi Hiên Viên Húc phái người đón hắn quay về Chương phủ, hắn mới biết được hắn còn có một tỷ tỷ ruột. Trong nháy mắt Sính Đình ôm lấy hắn, mắt của hắn không tự chủ được rơi lệ, vòng ôm này thật ấm áp thật an toàn, mang hắn từ trong sợ hãi một mình đối mặt với đêm đen thoát khỏi đánh lui tan thành mây khói. Hai tỷ đệ trong lúc đó thân tình giống như ánh nắng ấm áp tháng tư, lúc nào cũng vô cùng an ủi sinh mệnh còn nhỏ của hắn, nhớ đến sau này tỷ tỷ xuất giá, một mình hắn lại phải về Viêm Dương cốc, mỗi khi bỗng nhiên cảm xúc khiến hắn khó có thể dứt bỏ!

Nhìn hai người tỷ đệ Sính Đình hỏi han ân cần quan tâm lẫn nhau, cười đùa vui vẻ, Thẩm Y Nhân chống má ngồi một bên rất hâm mộ, huyết thống thân tình, càng vô cùng trân quý, vô luận người đến chân trời góc biển, cũng sẽ khó có thể dứt bỏ tình thân như tơ như lữ, dai dẳng trong lòng, khiến người lúc nào cũng khắc khoải nhớ đến phần ấm áp này.

Sính Đình dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, cúi đầu, ngẫm trên tức một chút nói: "Không cần hâm mộ hai tỷ đệ chúng ta, người kêu một tiếng, người trong tâm can lập tức đi ra ngay!" Nói xong nàng lại tập trung tinh thần đảo đảo dây thừng đỏ trên tay Chương Bảo Lâm, Chương Bảo Lâm chơi mặt mày hớn hờ, trước kia hắn chưa từng chơi trò chơi này.

Nghe thấy lời nói của nàng, Thẩm Y Nhân lập tức tròn mắt nhìn nàng, Sính Đình lại bày ra vẻ mặt vô tội, chẳng qua là nàng ăn ngay nói thật thôi mà.

Phu nhân Định Quốc công mỗi ngày chạy đến Chương phủ không tính là gì, hận không thể một ngày ba bữa mang đồ ăn khuya ở lại Chương phủ cũng không phải chuyện lớn, nhưng gần nhất nàng luôn kéo tay Thẩm Y Nhân, Nhân Nhi~, kêu vô cùng thân thiết như ruột thịt, mỗi lần đến đều mang canh bổ đến, phải nhìn Thẩm Y Nhân và Sính Đình uống hết mới bằng lòng bỏ qua, sau đó ánh mắt của nàng sẽ thay đổi cao thấp vòng quanh eo Thẩm Y Nhân, bộ dáng cười tủm tỉm, còn mang theo vài tia quý dị, mỗi lần đều khiến Thẩm Y Nhân hận không thể tông cửa mà chạy, thẳng với ông trời kêu ta không bao giờ giết người nữa, người không cần báo ứng ta như thế!

Sau khi Hiên Viên Húc vào cửa, quả nhiên ngửa mặt lên trời tin tức phu nhân Định Quốc công giá lâm, khiến Thẩm Y Nhân nhanh chóng đi trước tiếp giá. Thẩm Y Nhân ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đau cũng vui vẻ đi ra ngoài.

Hiên Viên Húc ôm thân thể nhỏ bé của Chương Bảo Lâm đưa ra, giao cho Tiểu Nam ôm đi, sau đó ôm Sính Đình thật chặt, cúi đầu nhẹ giọng oán giận bên tai nàng: "Hắn đã bảy tuổi, nam nữ bảy tuổi không giống nhau, nàng còn dính hắn ở cùng một chỗ cả ngày!" Hắn mới là người nàng nên dính có được không.

Sính Đình đẩy bàn tay đang tác quái của hắn: "Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu nói đến ai khác không bằng nghĩ đến một người."

"Ha ha, chúng ta mới là người thân nhất, chỉ là cần phải dính cùng một chỗ chứ." Hiên Viên Húc thấp giọng cười nói, dừng một chút, lại nói: "Không thể tự tay giết nhóm người Dạ Hoa Lạc và Dạ Hồng Tuyết, báo thù cho nàng, nàng có oán ta không?"

"Làm sao ta sẽ như thế?" Sính Đình có chút kinh ngạc nhìn hắn, "Ta mới đầu cũng rất hận bọn họ bắt giữ ta, còn có rất nhiều nữ tử trong thạch thất kia, nhưng nghe chuyện tình trong tộc bọn họ, ta cũng không hận nổi, người đáng giận cũng có chỗ đáng thương, nhưng mà hại chàng lần đó bị trọng thương, trong lòng ta áy náy."

Nói đến cũng thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, những người tộc Dạ Xoa một mực chắc chắn vật nào đó trong tộc ở trong Thái Vi viện, Hiên Viên Húc tự mình cùng bọn họ tìm vài ngày ở Thái Vi viện, ngay cả dưới chậu hao cũng không buông tha, cuối cùng ở dưới một gốc cây đại thụ đào ra một vật đen thui, hóa ra là cái nghiền mực. Vừa thấy nghiền mực kia, đám người Dạ Hoa Lạc mừng rỡ như điên, đồng thời lập tức dùng đao cắt qua ngón tay, nhỏ giọt máu trên ngón tay lên nghiền mực, khối nghiền mực đen tuyền kia nháy mắt hấp thu máu của bọn họ sạch sẽ. Chỉ một lúc, nghiền mực đen thui kia đã mơ hồ hồng quang (ánh sáng màu đỏ), biến thành một khối nghiền mực màu đỏ...

Sính Đình nghe kể sau đó ngồi yên nửa ngày, không nói gì. Khối nghiền mực đen kia có tên giống mẫu thân nàng, gọi là Thanh Mặc, nghe cha nói lúc ấy khi mẫu thân được mang về Chương phủ, trên thân không có của cải gì, trong tay chỉ cầm một khối nghiền mực đen tuyền, vì thế Chương Ngọc Long tính tình còn trẻ, liền giúp mẫu thân nàng lấy tên Thanh Mặc này. Mẫu thân nàng lại sợ hãi đưa nghiền mực cho phụ thân nàng làm lễ gặp mặt... Sau này Chương Ngọc Long dùng khối nghiền mực này mài mực, thấy mài ra được nước mực mộc mạc sáng bóng, mùi mực xông vào mũi, rất là thích, vẫn luôn dùng, hơn nữa trời giá rét thì nước mực bên trong nghiền mực này cũng không kết băng, phụ thân nàng lại dùng càn thuận tay, cũng thường thường nói đùa gọi khối nghiền mực kia là Tiểu Thanh Mặc.

Triệu thị vẫn cực kỳ hận tên khối nghiền mực này, tìm cách muốn hủy nghiền mực. Khi Chương Ngọc Long sinh bệnh nằm trên giường, Sính Đình thừa dịp trộm khối nghiền mực này chôn dưới một gốc cây đại thụ trong Thái Vi viện, việc này cũng đã qua nhiều năm, nếu bọn họ không lấy khối nghiền mực kia ra, nàng cũng sớm quên không còn một mảnh.

"Đưa ngọc!" Hiên Viên Húc cúi đầu hôn trên mặt nàng, "Nàng làm chuyện gì cũng là lòng ta cam tâm tình nguyện, nếu nàng để ở trong lòng, sau này yêu thương ta nhiều hơn."

Sính Đình không trả lời hắn, thò tay xoa nắn vành tai, tròn mắt xoay tròn, giọng nói rất nhỏ, vô cùng quý dị nói: "Chàng nói xem, mẫu thân ta làm sao có khối nghiền mực kia, nương ta có phải con cháu của thương nhân tiền triều kia hay không? Ta đây có tính là người tộc Dạ Xoa không..."

"Nàng bớt nằm mơ đi!" Nàng còn chưa nói xong, Hiên Viên Húc đã tức giận đánh gãy lời của nàng: "Nếu nàng là người tộc Dạ Xoa, bọn họ đã sớm nhận ra, còn phí công sức làm gì?" Đưa nhỏ này, còn có nghĩ một chút không.

Sinh Đình ngấm lại cũng có đạo lý, liền bỏ qua không đề cập đến.

.....

Mùng sáu tháng mười, là ngày thành thân của Chiến thần Thanh Long với tiểu thư Chương phủ, kinh thành phủ mười dặm hồng trang, trăm dặm lụa đỏ, lụa đỏ đến phủ An Thân vương vẫn trải ra đến cửa Chương phủ.

Kiểu hoa đỏ thắm trong tiếng kèn Xona và tiếng trống từ Chương phủ nâng đến phủ An Thân Vương, Hiên Viên Húc cười con ngựa to lớn, mây kiếm mất sáng hăng hái, một thân hi đỏ thắm, đội nón thanh ngọc càng tôn lên phong thần tuấn lãng của người kia, khoe miệng thỉnh thoảng vênh lên, lộ ra nụ cười hạnh phúc. Làm sao có thể không hạnh phúc, nữ tử trong kiểu hoa này là người mà hắn tâm tâm niệm niệm, qua đêm nay, cuối cùng cũng xem như danh chính ngôn thuận thuộc về mình, mặc kệ nàng khuyên thành tuyệt sắc như thế nào, điên đảo chúng sinh như thế nào, tất cả nàng có đều là của hắn.

Dân chúng vây xem ba tầng trong ba tầng ngoài, phi thường náo nhiệt, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ hâm mộ và sợ hãi than thở, đặc biệt là tiểu cô nương trẻ tuổi, tiểu tức phụ; trong lòng vẫn luôn hâm mộ đồ kị hận với tân nương hôm nay, chỉ hận chuyện tốt như vậy vì sao không rơi trên đầu chính mình.

Một vị nữ tử có khuôn mặt tinh xảo kinh ngạc nhìn về phía kiểu hoa rời đi, trong hai mắt lãnh diễm có đồ kỳ và tất cả là không cam lòng, thế nhưng còn mang theo một tia ai oán, mãi đến khi nha hoàn bên cạnh nhẹ nhàng gọi nàng vài tiếng, nàng mới cau mày, không nhìn được trừng mắt nhìn nha đầu, ánh mắt đờ đờ sát khí kia làm cho nha đầu lạnh run mà cúi đầu, không dám lên tiếng.

Trên nóc một tòa lầu cao, nam tử bạch y tuấn mỹ như trích tiên ngồi khoanh chân, cổ tay một mối đặt trên đầu gối, bàn tay thon dài như ngọc cầm một bình rượu, tóc đen như mực phe phẩy trong gió nhẹ, múa nhẹ bay lên, từ trên cao nhìn xuống trên đường phố kiểu hoa đỏ thắm chậm rãi đi, khoe miệng gọi lên một nụ cười thâm đạm, mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại càng thêm sâu thẳm, giống như biển rộng mênh mông bất ngạt dưới ánh trăng, nhìn không thấy bờ.

Thẩm Y Nhân mặc nam trang màu nguyệt nha, anh tuấn đến nỗi nhân thần cộng phần (người và thần đều phần nợ), đón gió, chậm rãi đi đến bên cạnh nam tử bạch y, nhân nhả ngồi trên nóc nhà, dường như không có việc gì đoạt bình rượu trên tay hắn, ngửa đầu thố lộ khoáy đồ một ngụm lớn, mới chui miệng nói: "Gặp lại hay không gặp lại, chỉ mình ta uống công than văn! Thượng Quan Vân, người nên bi thương đi!" Nói xong, thả bình rượu về tay hắn.

Thượng Quan Vân im lặng không nói gì, một bàn tay không ngừng vuốt ve một chiếc chìa khóa nhỏ giống như vàng mà không phải vàng, như ngọc mà không phải ngọc, giống như vuốt ve bàn tay bé nhỏ trắng nõn nà như ngọc của người kia, nhất thời cảm thấy buồn bã mất hồn, nhắc bình rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm, rượu từ trên cằm trơn bóng như ngọc của hắn chảy xuống...

Bên trong phủ An Thân Vương giăng đèn kết hoa, trong ngoài đều treo đồ trang trí đỏ thắm, đèn lồng dán chữ hi đỏ thắm treo đầy bốn phía, trong phủ trên mặt mọi người lộ vẻ vui sướng, một mảnh tình cảnh vui mừng. Ngoài phủ, tiếng kèn Xona, tiếng chiêng trống rung trời, ùng ùng, tiếng pháo đình tại nhức óc vang lên tận trời, khiến toàn bộ kinh thành đều lấy nhiễm màu sắc vui mừng.

Hôm nay là ngày thế tử An Thân Vương đại hôn, văn võ bá quan trong triều đều đến chúc mừng Chiến thần Thanh Long đại hôn, hơn nữa ngay cả hoàng đế và thái tử cũng đến. Trước đại môn xe ngựa đến đi, mấy trăm thân vệ duy trì trật tự, dẫn đường từng chiếc xe. Trên mặt An vương gia lộ ra vẻ vui mừng hơn hờ, thấy rằng không thấy mặt, trên mặt Đình vương tuy có ý cười nhưng khó giấu được một tia cứng nhắc không thể nhận ra.

Giờ phút này, Hiên Viên Húc và Sinh Đình đã lạy thiên địa, Sinh Đình được đưa vào tân phòng, ngồi trên giường hi, chỉ chờ Hiên Viên Húc vén khăn hồng. Đến lúc này, Sinh Đình mới thâm thía lòng miệng nhỏ, hôm nay nàng bị lần đi lần lại quá chùng, chỉ cảm thấy việc xuất giá thật sự là mệt làm nàng đầu choáng mắt hoa. Vẫn cảm tạ chiếc khăn hồng che tầm mắt của nàng, bất luận có nhiều người ở bên ngoài cỡ nào, thanh âm vang dội cỡ nào, ồn ào thế nào, dù sao nàng cũng không nhìn thấy, nếu không nhất định nàng sẽ càng bị hoa cả mắt, tiếng pháo sáng điếc cả lỗ tai nàng đến bây giờ vẫn còn ong ong.

Sáng sớm nàng đã bị Thỉnh Vũ kéo dậy, đầu tiên là tắm gội thay quần áo, sau đó để toàn phúc phụ nhân trang điểm vui mừng cho tân nương, trang dung được mọi người trong phòng xem xét kĩ lưỡng năm lần bảy lượt. Đầu nói xinh đẹp vô tiền tuyệt hậu (trước không có, sau này cũng không có), cực kì đẹp nhất trần gian, hơn Tây Thi, thắng Diệu Huyền, tức chết Dương Ngọc Hoà, sau đó được trùm khăn voan đỏ thắm lên. Trong lúc đó, vẫn là Thẩm Y Nhân thấy nàng bị gây sức ép đến đáng thương, phản phò phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm cho nàng lấp bụng.

Hiên Viên Húc đến đón dâu sau đó, vì Chương Bảo Lâm người còn quá nhỏ không thể cống nàng lên kiểu hoa, trong gia tộc họ Chương vốn an bài một vị đường ca họ xa cống nàng lên kiệu. Hiên Viên Húc cũng không bằng lòng, kiên quyết không chút do dự mà tự mình ôm nàng lên kiểu hoa. Mọi người nghị luận ồn ào, đều nói là không hợp lý, nhưng gần nhất Hiên Viên Húc quen làm ra chuyện khác người, đối với nghị luận của người khác hắn không ngại, để ngoài tai, một lúc lâu sau người bên ngoài chỉ nói một chút mà thôi, lại không ngại họ chuyện gì, cuộc sống thật sự vẫn là của chính mình muốn thế nào, đến thì đến thôi.

Sau đó nàng nghỉ ngơi trong đại kiệu được tám người nâng nửa canh giờ, thì đến phủ An Thân Vương, trong một mảnh huyền ảo, âm ỉ, vui mừng và tiếng hỗn loạn của mọi người được dẫn vào bãi đường, mà ngay cả người bãi đường cùng nàng có phải là Hiên Viên Húc không nàng cũng không bị ồn ào không rõ ràng lắm, chỉ là trong lúc lơ đãng, luôn luôn có một bàn tay to dịu dàng mà quen thuộc sẽ nhẹ nhàng nắm tay nàng một chút, sau đó buông ra...

Hiên Viên Húc vén khăn voan hồng của Sinh Đình lên, trước mắt Sinh Đình nhất thời một mảnh sáng ngời, không khỏi then thùng mà cúi đầu. Thân ảnh thon dài của Hiên Viên Húc bao phủ nàng, nhìn nàng đầy thâm tình, sau đó ngồi bên cạnh nàng.

Chỉ nghe thấy trong tân phòng có tiếng nói: "Tân nương tử thật xinh đẹp nha!"

"Đúng vậy, lớn như vậy tôi còn chưa từng thấy tân nương tử đẹp như vậy đâu!"

Mặt của Sính Đình càng đỏ hơn, khóe mắt nhìn Hiên Viên Húc bên cạnh hình như vùng tay một cái, tiếng bước chân của đám người bên ngoài chạy nhanh ra khỏi tân phòng, chỉ chốc lát trong cả tân phòng liền an tĩnh lại.

Hiên Viên Húc kéo tay Sính Đình đặt trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, mặt mày vui vẻ, đôi mắt sáng như sao cũng rạng rỡ phát sáng, chỉ nhìn cũng khiến Sính Đình đui mù.

Trong phòng vẫn có người mà! Mặt Sính Đình đỏ đã không thể đỏ hơn, bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng vùng ra, lại không thể thoát ra. Hi nương ở một bên mặt không khỏi đỏ một chút, cười hi hi nhắc nhở hai người nên uống rượu giao bôi.

Hai ly rượu được buộc một dây tơ hồng, Hiên Viên Húc và Sính Đình hai người mặt kề sát lại nhau, liếc nhau, uống cạn rượu trong chén.

"Phu thê cùng uống rượu hợp cần, từ nay về sau hai hợp làm một, đã kết vĩnh hảo, đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau." Hi nương ở một bên không ngừng nói lời cát tường xong.

Hi nương bảo hai người ném ly rượu vào gầm giường, đợi ly rượu dùng lại sau đó, hi nương lại ở bên cạnh xướng ca: "Một ngưỡng (ngẩng) hợp lại, đại cát đại lợi."

Hi nương vừa kết tóc giúp hai người, miệng xướng: "Phu thê kết tóc, hai người ân ái không thể nghi ngờ!" Đến bước này, buổi lễ kết thúc.

Hiên Viên Húc vuốt ve khuôn mặt của Sính Đình, cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai Sính Đình: "Ta đi kính rượu xong thì trở lại, nàng mệt mỏi cả một ngày rồi, dùng chờ ta, ngủ trước một lát." Lại quay đầu nói vài câu giao đãi cho hi nương và thị nữ, mới lưu luyến không rời đi ra ngoài.

Sính Đình ra hiệu bảo Thính Vũ đưa cho hi nương một đại hồng bao, hi nương thức thời cảm tạ phần thưởng, nói lời cát tường, lui ra ngoài. Dù sao cũng là tiền của Hiên Viên Húc, giữ cũng hào phóng, hà bao phình lên. Không biết là vì lý do gì, trong phòng ngoài Thính Vũ và bốn đại nha đầu ra không có thị nữ khác, thật tiết kiệm không ít hà bao cho nàng.

Sính Đình quả thực mệt mỏi, ăn chút gì đó, liền tắm rửa nghỉ ngơi, vào đến tân phòng, nàng rõ ràng không có một chút không thích ứng, trong chốc lát đã bước vào mộng đẹp.

Sính Đình đang ngủ say, có người cũng không đồng ý không buông tha hôn lên khuôn mặt của nàng, cỡi y phục trên người nàng, hô hấp nóng rực mang theo mùi rượu nhàn nhạt phun trên mặt nàng, khiến mặt nàng ngưa ngưa, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối mặt là đôi mắt đen sáng ngời của Hiên Viên Húc.

Hiên Viên Húc thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt như đầm nước vẫn mờ mờ, trên mặt bị đầu gối ép đến đỏ ửng, giao với da trắng mịn nõn nà càng tôn lên, lộ vẻ cực kì kiều diễm mê người. Hắn thừa dịp nàng còn mê mang, thuận thực cỡi y phục trên người của Sính Đình, tuyệt sắc vu vật liền lơ lửng trước mặt hắn, phong cảnh thực tốt, hắn nhìn mà hoa mắt, đồng thời buồn rầu không biết xuống tay từ chỗ nào, trong mắt hỗn loạn ngấm dần dục vọng mê người, sâu trong nội tâm đã có kích động và vui sướng vì sắp ăn được bữa tiệc lớn đầy món ngon khát vọng đã lâu.

"Chàng, chàng!" Sính Đình chặn hắn lại đẩy ra, cuống quýt chui vào trong chăn, trong tân phòng, cặp nến long phượng lay động, nàng cũng tỉnh hồn lại.

Dù sao hôm nay nàng cũng chạy không thoát, đêm còn rất dài! Đôi mắt đen của Hiên Viên Húc hiện lên vẻ liếm diễm khác, ánh mắt lưu chuyển, liếc mắt nhìn nàng, khóe miệng vênh lên một nụ cười tà ác, lúc này cũng không vội vả túm nàng ra, ánh mắt đen như mực nhìn nàng như nhìn một con mồi trong tay, một bên không nhanh không chậm bắt đầu cỡi y phục trên người mình, một chiếc, hai chiếc,... Bởi vì hắn tập võ thời gian dài, dáng người cao lớn, vai rộng eo hẹp chân dài, trước ngực rắn chắc trắng nõn mơ hồ có thể thấy được mấy miệng vết thương, lưng gầy thon dài, cơ bắp mềm dẻo.

Hắn vén một góc chăn lên, chui vào, lười biếng mà nghiêng người chống đầu, nhìn nữ nhân tròn trong chăn kia, ha ha cười nhẹ nói: "Nàng qua đây hay là để ta đến bắt nàng?"

"Đừng!" Sính Đình sợ hãi kêu to, thân thể không ngừng lui về phía sau, đáy lòng cũng biết hôm nay là chạy trời không khỏi nắng.

Quả nhiên, ngay sau đó nàng đã bị một đôi cánh tay như sắt cuốn vào ôm ấp nóng cháy nhẵn bóng, giọng nói trầm thấp kêu gọi phun ra từng tiếng bên tai nàng: "Xuất giá tòng phu, nàng dám không nghe lời phu quân nói sao? Hừm!" Tiếng "hừm" Vừa ra đồng thời đôi môi của hắn lại che môi anh đào của nàng, động tác cuồng dã mãnh liệt, làm cho lòng người run rẩy.

Hắn một lần càng dùng sức hấp thụ vị ngọt trong miệng nàng, chân bắt đầu cuốn lấy chân của nàng, tay phải lần vào trong chăn càn rỡ lên xuống, tay trái chuyển qua sau lưng nàng, nâng eo của nàng lên, dùng chút lực, ghì nàng lên thân thể bóng loáng nóng cháy của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-1: Động phòng hoa chúc (1)

Edit: Lê Hy

Sính Đình chỉ cảm thấy toàn thân của hắn nóng bỏng như sắt, nhẵn bóng cứng cỏi, rắn chắc mà mềm dẻo.

Hắn lại nở nụ cười tà khí làm cho thân thể của nàng không khỏi khẽ run rẩy, trái tim giống như trống đập kịch liệt, thùng thùng, muốn cố kháng cự, rồi lại vô sức kháng cự, thân thể bị hắn giam cầm chặt chẽ, khí lực lớn khiến nàng kinh hãi.

Một bàn tay của Hiên Viên Húc ôm nàng thật chặt, huyết mạch sôi sục, dùng sức dán nàng lên trên người mình, một khắc cũng không ngừng hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tay kia thì đặt trên ngực nàng không ngừng bận rộn, ngậm lấy quả anh đào nhỏ đỏ thắm, bầu vú mềm mại óng ánh nước miếng, bình thường không được thấy gió xuân, yếm lụa đỏ được thắt chặt, ấm như ngọc, trơn như mỡ, vào đến tay liền say mê lên muốn vuốt ve. (ta chém, k hiểu nổi T.T)

Hồ hấp của hắn càng lúc càng dồn dập, hơi thở cực nóng thổi lên gò má nàng, con ngươi đen khép hờ, dần dần mờ mịt lên, trong mắt không che giấu triền miên chút nào, loại cảm giác da thịt tiếp xúc này có tư vị rất hỗn thật sự làm cho hắn ý loạn tình mê, lưu luyến không thôi, hương thơm trên người nàng làm say lòng người cũng làm cho hắn đắm đuối mê luyến. Sau đó, tay hắn từ trên thân thể mềm mại đẹp như ngọc của Sính Đình không ngừng đi xuống, cảm thụ được phần tốt đẹp cũng không từ ngữ nào có thể hình dung, trong lòng tràn ngập tình cảm thành kính nghĩ muốn một tác lại một tác.

Sính Đình nấc lên nước nở lắc đầu, không muốn bó tay chịu trời như vậy, vẫn giãy dụa, hơi thở nam tử nóng rực, mùi rượu thanh nhã, còn có một tia mùi long đản hương nhân nhật đồng thời đánh úp về phía nàng, khiến nàng bị mùi hương làm cho say, cả người cũng càng ngày càng mềm nhũn, hơn nữa thân thể của hắn nóng như lửa làm nàng tâm hoảng ý loạn. Không nhịn được nhẹ nhàng vận vẹo một chút, thành công làm cho Hiên Viên Húc phát ra một tiếng kêu rên, giống như thống khổ lại giống như sung sướng, sau đó rung động nảy vài cái, càng quấn chặt ma sát nàng, làm cho nàng càng thêm sợ hãi.

Sính Đình không khỏi hô hấp cứng lại, thừa dịp hắn đang lúc thờ dốc vội vàng nhỏ giọng kêu lên: "Ta sợ, đừng mà!" Giọng nói cũng mang theo tiếng khóc nức nở mơ hồ, cùng với chút xấu hổ. Trước kia hắn nổi điên cũng không khiến lòng nàng e sợ như lần này, loại cảm giác sắp lên pháp trường này làm nàng muốn trốn tránh.

Thời tiết tháng mười, trên trán cao rộng của Hiên Viên Húc đã thấm đẫm mồ hôi tinh mịn, ánh nến long phượng vui mừng xuyên qua màn sa chiếu vào, chiếu lên thiên hạ thiên kiều bá mị trong lòng ngực hắn, như một gốc hoa tươi nở rộ, tóc đen như thác đổ tán lên gối đầu, càng lộ ra vẻ quyến rũ trên choker thiên ti vạn lữ, mỗi một sợi tóc đều như muốn quấn chặt lấy hắn, làm cho trái tim của hắn mềm thành một vũng nước. Nhưng nước mắt ham muốn chưa tan trong mắt nàng cũng làm cho hắn đau lòng không dứt, trước kia hắn có thể bỏ qua cho nàng, nhưng hôm nay bất kể là bao lâu hắn cũng muốn có được nàng, xem ra chỉ có thể để nàng chịu khổ một chút, nữ hài tử sẽ luôn trải qua một lần như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn cắn răng, nén luồng nhiệt chạy nhanh trong thân thể đang kêu gào, buông một bàn tay, thò tay nhanh như chớp lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc từ bên gối, dùng cái tay vòng qua thân thể nàng mở cái bình nhỏ màu xanh kia ra, đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay, sau đó đưa đến bên môi nàng, thấp giọng thờ dốc, dụ dỗ nói: "Đừng sợ, nuốt viên thuốc này xuống, ngoan!"

Sính Đình phút chốc mở to mắt, ngửa đầu nhìn chiếc cầm xinh đẹp của hắn: "Đây là cái gì?"

Hiên Viên Húc thương tiếc hôn lên môi nàng, trong lúc đó ngậm viên thuốc trên môi của mình, rất nhanh dứt trong miệng nàng: "Ng Sloan sẽ làm nàng tốt hơn một chút, mau nuốt." Nói xong giống như nhớ đến chuyện gì, nắm lấy cánh tay ngọc trắng như tuyết của nàng trong tay, sau đó kính cẩn buông tay nàng xuống, để qua một bên. Toàn bộ động tác của hắn đều làm đến lưu loát, vô cùng nhanh, căn bản Sính Đình không kịp phản ứng, viên thuốc nhỏ nhỏ đã tan trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Ngay lập tức, một cổ vị ngọt như mật, thơm như rượu lan tỏa với mùi đàn hương trong miệng nàng, làm cho đầu óc nàng choáng váng, hoa mắt.

Thân thể cường tráng của Hiên Viên Húc lập tức đè xuống, cúi đầu hôn lên đôi môi ửng hồng, khuôn mặt và trên gáy trắng ngọc của nàng, chậm rãi theo đường cong đi xuống.

Chốc lát, Sính Đình liền cảm thấy ở chỗ sâu trong thân thể có một luồng cảm giác không hiểu tăng vọt, khí tới mãnh liệt, khiến nàng cảm thấy thân thể có một loại cảm giác khó chịu không nói nên lời, hô hấp cũng có chút gấp gáp, đầu ngửa về phía sau, mềm mại hừ một tiếng: "Hiên Viên Húc!"

"Ta ở đây!" Giọng nói dịu dàng trầm thấp mà thuần hậu của nam tử dường như từ nơi xa xôi nào đó bay đến, lại tựa như ở gần bên tai nàng ní non. Nàng chậm rãi kề sát hắn, thờ hỗn hên, cảm thấy có thân thể của hắn khiến nàng không khó chịu như vậy nữa, ánh mắt cũng dần dần có chút mê ly.

Hiên Viên Húc cúi đầu bận rộn, cảm giác thân thể mềm mại phía dưới thân ngày càng nhũn, như mềm thành một vũng nước, hắn lập tức ngẩng đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng, đầu lưỡi ở trong miệng thơm mùi đàn hương của nàng trên đầu khuấy đảo, cố hấp thu nước bọt ngọt ngào. Bàn tay từ trên gò má của mặt của nàng trượt xuống, quanh quẩn trước ngực nàng, tốt đẹp khiến hắn cúi người lại hôn.

Thân thể mềm mại của Sính Đình thành thực mở ra, cả người run rẩy, hô hấp càng lúc càng dồn dập, há miệng từ từ thờ, không biết làm thế nào, có loại cảm giác choáng váng, chỉ có thể vô lực (nói lầm bầm) mềm mại thì thầm.

Hiên Viên Húc chỉ cảm thấy giọng nói yếu ớt mất hồn kia của nàng làm cho linh hồn nhỏ bé của hắn bay bổng lên, mắt đỏ đậm, quyết định không chờ đợi gì nữa, dễ dàng tách đùi ngọc non mịn như em bé ra, hắn quỳ ở giữa, kéo mũi tên, dứt tợn găm lên định đưa chỗ quan trọng kia về phía kết thúc. (Tha thứ cho ta, ta dịch mà không hiểu mình dịch cái gì nữa @@)

Sính Đình bị hắn lấn qua lần lại, cả người mềm thành một vũng nước, mặc cho hắn trên choker, chơi đùa, trong mơ hồ cũng cảm giác được lần này là hắn kiên quyết, loại thăm dò cẩn thận từng li từng tí này, sức lực khi mạnh khi nhẹ cùng cực nóng làm cho nàng sợ hãi, thân thể không ngừng lui về phía sau, một chút tình táo khiến nàng kêu ra tiếng: "Đừng, không cần mà."

Hiên Viên Húc thấy ánh mắt mơ mơ màng màng của nàng, trong mắt, ánh nước gần như sắp ứa ra, hai má đỏ bừng, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, hơi thở như lan, phát ra tiếng thở dốc rên rĩ như có như không, cả người xinh đẹp khiến người ta ngạt thở, nhưng trên mặt lại mang vẻ sợ hãi, liền thấp giọng dụ dỗ: "Bảo bối, sẽ đau một chút, có chịu được không?"

Hiên Viên Húc thờ hào hên thử đi qua, ẩm áp ẩm ướt, lại căng chặt, giống như tiểu hài tử ngang ngược, chỗ khó xir cỡ nào, hẳn cực kỳ đau lòng, biết nàng thế nào cũng phải chịu chút đau khổ, chỉ mong nàng được ăn hi xuân (xuân được) có thể làm cho nàng dễ chịu hơn chút, sẽ làm nàng bớt đau đớn một chút, như vậy thì trái tim của hắn cũng sẽ bớt đau một ít.

Sính Đình cũng bị vài lần thăm dò của hắn làm cho sợ hãi, có chút thanh tỉnh: "Không được, tránh ra."

Hiên Viên Húc đỏ mặt hời như mưa, thần chí càng ngày càng mơ hồ, chỉ cảm thấy cả người mình nóng như lửa sắp nổ tung, như mũi tên đã lên dây, không thể không bắn, cắn răng một cái hạ xuống lòng hung ác, hung hăng đâm vũ khí xuống.

Một trận đau to lớn làm cho Sính Đình nghẹn ngào khóc nức nở, chỉ cảm thấy rốt cục thân thể bị thử khiến lòng người e sợ kia đọng vỡ, nàng không ngừng lui về phía sau lại bị Hiên Viên Húc ôm lấy.

Cả người Hiên Viên Húc đã run rẩy, giọng nói khàn khàn, "Ngoan! Nhịn một chút được không?" Hắn cũng đau.

Sính Đình đau đớn không chịu nổi, thần trí càng ngày càng thanh tỉnh, nước mắt không ngừng chảy ra, "Rất đau."

Hiên Viên Húc cắn răng không ngừng thở dốc, đau lòng mà hôn lên nước mắt của nàng, thấy bộ dáng của nàng rất đau, trong lòng cũng không nhẫn được, nhưng thật vất vả hắn mới có được nàng, cũng không thể nửa chừng bỏ dở, gian nan nói: "Ta cũng đau!" Lần nữa cảm thấy tư vị ở bên trong thật tốt đẹp, bản thân thật sự không thể nhẫn được nữa, nhìn sắc mặt của nàng trắng bệch vì đau, không làm hắn mềm lòng nữa.

Lục song thâm trụ khuynh thành sắc, đăng hoa tổng hi thu ba dật, nhất tiểu nhập la vi, xuân tâm bất tự thị, vũ vân tình tán loạn, nhược thể hoàn tu nhan.
(*)

Sính Đình sau đó ngửa đầu, gần như muốn ngất đi, khóc lên, trong mắt nước mắt ào ào rơi xuống.

Hắn động hai cái, cảm giác rất tốt, loại tư vị này làm cho hắn dục tiên dục tử, không nhẫn được buông tay ra chinh chiến.

Vì Sính Đình uống hi xuân, bên trong cảm giác đau, thân mình không biết lại sinh ra một loại cảm giác gì đó, lại bị hắn chọc vào rút ra lần nữa, nàng không phân biệt được rõ đến tột cùng là đau hay là thế nào, "Không cần, ... cần" Nàng vừa gọi vừa thấp giọng khóc, càng cầu xin tha thứ không ngừng.

Hiên Viên Húc gấp rút hôn lên đôi môi của nàng, thở hôn hên dỗ nàng, "Ngoan nào, rất nhanh là tốt rồi, ngoan." Dưới thân cũng không ngừng.

Sính Đình bị hắn làm cho tóc đen tán loạn, tán trên gấm đỏ như bị bị nhiễm mực, hai con mắt xinh đẹp kia nửa khép nửa mở, nước tuôn không biết là nước mắt hay là mồ hôi, mồ hôi lạnh trên mặt dần dần chuyển thành khô nóng, mồ hôi nhỏ giọt, uyển chuyển than nhẹ cũng dần dần to lên, hắn nghe thấy mà lửa dục càng thúc giục không thể kìm nén.

"Sính Nhi!" Thế xác và tinh thần của hắn đều cực kỳ khoan khoái, thống khổ như lúc trước cầu mà không được đều bị cuốn sạch đi, biến mất trong vô hình, giọng nói khàn khàn trầm thấp mà gọi: "Bảo bối! Ummm!" Cũng may đây là lần đầu tiên hắn thực sự ăn nàng, khi Sính Đình khóc đến khàn cả cổ, rốt cục hắn dừng lại.

Trải qua lần này, Sính Đình đã nửa chết nửa sống, nước mắt đầm đìa, cả người vô lực, mềm nhũn trong lòng ngực của hắn, dù muốn cắn hắn hai cái cho hả giận cũng cảm thấy lực bất tòng tâm (có lòng mà không có lực).

Hiên Viên Húc từ trong cảm giác tràn đầy vui sướng đã tỉnh hồn lại, thấy bộ dáng của nàng mảnh mai không chịu nổi vừa thương vừa yêu, đau lòng không thôi, vuốt ve thân thể ẩm ướt mồ hôi của nàng, khoe miệng lại hơi cong lên một nụ cười mỉa mai hoặc mà lại đắc ý.

Hắn không mặc y phục cho cả hai người, một tay bế nàng lên, cầm lấy tám tám mỏng quần quanh nàng, dọa Sính Đình nhảy dựng, "Chàng lại muốn làm gì?" Nàng bị động tác của hắn làm cho sợ hãi, thân mình này vẫn còn đau đánh thẳng đến đầu nàng.

"Ngoan! Mang nàng đi tắm, để nàng dễ chịu hơn một chút." Hắn im lặng mà cong cong khoe miệng, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vui sướng, nhẹ nhàng an ủi nàng, ôm nàng đi về phía sau nội thất, hắn biết hôm nay nàng chịu khổ cực lắm, không muốn nàng bởi vậy mà ghi hận hắn.

Bởi vì toàn thân Sính Đình không mặc một cái gì trốn ở dưới thảm, dưới nền đỏ sáng ngời cực kỳ xấu hổ lúng túng, đành phải tận lực giấu thân mình trong lòng ngực của hắn, đầu cũng không dám ngẩng lên. Khoe miệng của Hiên Viên Húc không kìm lòng nổi lại vênh lên.

Nội thất bên trong không xa lắm, lại có thể có một bể tắm nước nóng lớn, bên trong trắng lè, chung quanh xây bằng ngọc thạch, trong ao khí nóng bốc lên mù mịt, cực kỳ ẩm áp. Hiên Viên Húc ôm nàng ngồi trong ao ấm áp, phía sau dựa vào thành bể tắm, nhẹ nhàng đặt nàng trên đùi, lấy vải mềm lau rửa sạch sẽ cho hai người.

Sính Đình có chút sợ hãi co lại trên người hắn, động một chút cũng không dám động, đau đớn trải qua ban nãy vẫn rõ mồn một trước mắt, khiến kí ức của nàng vẫn còn mới mẻ. Nhưng ngâm nước nóng làm lỗ chân lông toàn thân nàng mở ra, thoải mái đến nỗi nàng buồn ngủ. Hơn nữa bàn tay to của hắn nhẹ nhàng mát xa thân thể của nàng từng chút một, khiến nàng buông cảnh giác xuống với hắn, thả lỏng dựa vào trong ngực hắn.

Hiên Viên Húc ôm nàng giống như trẻ con mới sinh, đuôi mắt ẩn tình, con ngươi đen rừ xuống, khoe miệng khẽ cong, mỉm cười nhợt nhạt, đáy lòng tràn

đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Sính Đình được hân hậu hạ rất thoải mái, thủy mâu nửa khép nửa mở, ý thức dần dần mơ hồ, lơ mơ buồn ngủ, mắt thấy sắp muốn đi gặp Chu công. Nhưng rất nhanh nàng liền hối hận vì mình đã lơ là, Hiên Viên Húc đứng lúc thực tủy tri vị (mới ăn biết vị), hương nhuyễn ngọc trong ngực, cảm giác kết hợp giữa hai người và tư vị quán quít tốt đẹp khiến hân mê mệt không thôi. Người mình yêu sâu đậm hoạt sắc sinh hương ngời trong lòng hân, mang bộ dáng mặc người hái, địch nhân hợp tác như thế, hân khó có thể tự kiềm chế, không thể nghi ngờ lần thứ hai giương binh công thành, cuồng dã mãnh liệt, đánh thẳng về phía trước.

Sính Đình buồn ngủ chốc lát hóa thành hư ảo đã tỉnh hồn lại, chợt liều mạng chống đỡ lồng ngực của hân không cho thân thể của hân đến gần, nhưng đối mặt với người có sức lực mạnh mẽ như hân, nhỏ yếu như nàng chính là quân lính tan rã, chỉ có thể không ngừng xin khoan dung. Cầu xin cũng vô dụng, mắt hân đỏ ngầu không chịu buông tha, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Thiếu niên hồng phấn cộng phong lưu, cầm trướng xuân tiêu luyện bất hủ, hưng phách vông tri lai tân quán, cuồng hồn nghi tự nhập tiên chu. Kiểm hồng âm nhiễm yên chi hân, diện bạch ngộ ô phần đại du, nhất đảo nhất điền miền bất đắc, kê thanh xướng phá ngủ canh thu. (**)

Có lẽ là ở trong làn nước ấm áp, có thể là vì hiệu lực của hi xuân chưa hết, hoặc là hai người đều qua một lần, thời gian lần này còn dài hơn lần trước, mãi đến khi thấy Sính Đình tóc đen tán loạn, lung lay sắp đổ, đã lâm vào hôn mê, mới tạm thời chưa thảo mãn mà bây giờ thu binh.

(*) Ta sẽ bù sau nhé, không tìm được nghĩa thơ tương ứng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80-2: Động phòng hoa chúc (2)

Edit: Lê Hy

Sau ngày tân hôn, sắc thái vui mừng của An vương phủ còn chưa lui, toàn bộ vương phủ vẫn mang một mảnh đỏ thắm. An vương gia vuốt mấy sợi râu mới nuôi trên cằm, ngồi trên ghế cao, thích ý chờ tân tức phụ (con dâu mới) đến kính trà. Trước kia hân có vẻ còn trẻ anh tuấn một chút, khinh thường đề loại loại chòm râu như thế này chừng mắt gì đó. Nhưng trấn quốc công rất có kinh nghiệm nói cho hân biết, đám con nít còn bú sữa đều thích tóm chòm râu trên cằm hân.

Sở dĩ trấn quốc công không đề chòm râu đẹp như Anh quốc công Mộ Dung Trí, chòm râu cũng luôn lưa thưa, theo như lời hân nói là bị đám tôn tử, tôn nữ (cháu trai, cháu gái) của hân nhổ sạch. An Thân vương vừa nghe nói thế, lập tức liền nuôi râu dài ra, thường thường còn muốn Diên Phúc, Diên Thọ giúp hân đo đo đếm đếm, xem râu dài ra đủ không, số lượng râu có nhiều hay không.

Đình vương phi mạnh mẽ đề xuống suy nghĩ xúc động muốn ngáp, mệt mỏi ngồi bên người An Thân vương, bất mãn phì phì khóe miệng, bọn họ đều chờ tân tức phụ đến kính trà, chỉ là tân tức phụ đến bây giờ còn không thấy bóng dáng, đã nói con từ nhà nghèo đi ra không có giáo dưỡng, một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không chu toàn, phương diện khác có thể thấy vết, khiến người ta cũng không dậy nổi một chút chờ mong.

Những lời này nàng cũng chỉ dám nói thầm ở trong lòng, tất nhiên là không dám hùng hồn nói ra. Bởi vì lần đầu An Thân vương thấy nhi tử kết hôn, làm cho hân hưng phấn quá mức, sống chết không ngủ được, từ sáng sớm đã chạy đến nơi này chờ trà của con dâu, chỉ sợ đã trễ không uống được. Hân là người tôn quý nhất, có quyền lực lớn nhất trong phủ, sớm như vậy chạy đến chờ, phần lớn người khác tất nhiên là không dám ngủ, một đám còn buồn ngủ ở bên cạnh hân ở tiền thính chịu từng giờ.

Thanh Ngọc hiên, trong tân phòng, Hiên Viên Húc và Sính Đình một phòng yên tĩnh không tiếng động, tiếng hít thở nhẹ đến nỗi không thể nghe thấy, trướng幔 màu đỏ xinh đẹp như ảo mộng buông rũ xuống, nhưng không thật sự khép chặt đóng lại, mà là nửa che nửa mở, một đêm nên hi long phượng còn nhẹ nhàng lay động, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ lép bép khe khẽ.

Tiếng ánh nến khẽ nổ làm cho Hiên Viên Húc tỉnh lại, nhẹ nhàng mở mắt, sau đó mắt chớp cũng không chớp nhìn thiên hạ trong ngực. Nàng còn đang ngủ say, khóe mắt còn vương nước mắt, mày nhăn lại vẫn đẹp đề động lòng người, thấy bộ dáng diễm đam đáng yêu kia của nàng, Hiên Viên Húc có chút hối hận ngày hôm qua quá mức thô lỗ, nàng vốn yếu ớt, lại là lần đầu, càng về sau chỗ ấy thực sự do hân cuồng dã làm bị thương. Trong mê man nàng cũng không ngừng nức nở kêu đau, mà ngay cả khi hân bôi thuốc cho chỗ bị thương của nàng đều liên tục co rúm lại, làm cho hân đau lòng không thôi.

Nàng ngoan ngoãn như bây giờ nằm trong lòng hân, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng ướt át, tóc dài đen như mực quấn quanh tóc hân, có một loại quyến rũ và phong tình không nói nên lời, xinh đẹp làm cho người ta than thở, làm cho thân thể của hân vốn đã đói càng thêm xao động bất an, trong đầu tất cả đều là thân hình hoàn mỹ tuyết trắng xinh đẹp của nàng, không khỏi lại ôm chặt nàng hơn, tham luyện nhẹ nhàng ma sát một chút, cảm giác tê dại làm cho hân muốn ngừng mà không được, không nhịn được lại cọ xát xuống.

Sính Đình từ trong mộng bị động tác của hân bỗng nhiên bừng tỉnh, mí mắt nhẹ nhàng mà run lên, sau đó, lông mi thật dài như cánh bướm chậm rãi, chậm rãi mở ra, mở mắt. Trong màn ánh sáng mờ mờ lung lăm cho nàng nhất thời không biết bản thân đang ở chỗ nào, hoảng hốt nàng không khỏi lại nhắm hai mắt lại. Hiên Viên Húc nghiêng đầu, mê muội nhìn nàng đang mơ mơ màng màng, âm thầm nghĩ sau khi nàng tỉnh lại không biết trên mặt là biểu tình gì

đây!

Bỗng dung, hình như nàng nhớ đến chuyện gì, phút chốc mở to mắt, thân thể cũng khẽ động theo. "A! một tiếng hét thảm từ đôi môi anh đào của nàng bật ra, toàn thân bị nghiền nát đến đau xót khiến miệng nàng không ngừng hút khí, để hóa giải đau đớn bất ngờ xảy ra.

"Còn đau phải không? Trước đừng nhúc nhích." Hiên Viên Húc vội vàng ôm chặt nàng không ngừng an ủi, ý nghĩ tốt đẹp trong đầu nhất thời không cánh mà bay, không nghĩ tới nàng còn đau như vậy.

Thân mình Sính Đình cứng ngắc động cũng không dám động, người cũng tỉnh táo lại, hình ảnh ngày hôm qua cũng hiện lên trong đầu nàng, mặt không khỏi lạnh lẽo.

Lần này động tĩnh của bọn họ tất nhiên là kinh động bọn nha đầu bên ngoài, chợt nghe thấy giọng Thính Vũ có chút lo lắng khẽ gọi ở bên ngoài: "Gia, tiểu thư, không thể từ phi, sắp đến giờ rồi, phải đến tiền đình kính trà thỉnh an cho vương gia và vương phi." Ngày hôm qua tiểu thư đã phân phó nàng nhất định phải nhắc nhở đúng giờ, không thể để ngày đầu tiên đã xảy ra sơ suất, làm cho người ta soi mói sai lầm ở trên mặt lễ nghi.

Theo thói quen, Sính Đình muốn nói các người vào đi! Lại bị Hiên Viên Húc đuổi tay đề môi đỏ mọng xuống, sau đó, giọng nói trầm thấp động lòng người của hắn nàng bên tai nàng lười biếng vang lên: "Nàng, trần như nhộng." Nói xong hắn cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười tràn đầy đắc ý nhưng chết tiệt thật từ tính dễ nghe.

Sính Đình cực kỳ bức mình, há mồm đã cắn ngón tay của hắn. Thân thể nàng dưới chân quả thực không mặc gì, hắn cũng vậy, hai người quần quít gắt gao, nàng có thể cảm giác thân thể hắn lại động đậy.

Hiên Viên Húc mỉm cười giật giật ngón tay bị nàng cắn, nhẹ nhàng chạm vào cái lưỡi mềm mại của nàng, trêu tức nói: "Nương tử, đói bụng sao?" Sau đó, đôi mắt sâu thẳm của hắn bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, ngón tay trong miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng khuấy động, hết sức ái muội hấp dẫn nàng.

Sính Đình vội vàng phun ngón tay của hắn ra, oán trách kêu lên: "Mau mặc y phục đi, chẳng lẽ không để ta ngày đầu tiên đã phạm sai lầm chứ?" Ánh mắt của nàng ngập nước, trong sương mù còn mang theo chút ngượng ngùng, giọng nói cũng là mềm mại có chút khàn khàn.

Hiên Viên Húc hơi dừng một chút, hít sâu một hơi, bình phục bản thân một chút, cúi đầu hung hăng hôn nàng vài lần mới buông tha nàng, sau đó giúp hai người mặc tiết y (đồ lót).

Cả người Sính Đình mềm nhũn, cổ nắn thân thể đau xót, cắn răng xuống giường, chân mới bước đã rơi xuống đất, người mềm nhũn sẽ ngã xuống. Phút chốc, một đôi tay rắn chắc ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng vào trong ngực dày rộng ấm áp.

"Nàng không sao chứ! Như vậy sao có thể rời giường?" Hiên Viên Húc mày kiếm nhăn lại, lo lắng nhìn nàng, nội tâm tự trách không dứt. Dừng một chút, lại nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi tiền đình nói với phụ vương mẫu hậu là thân thể nàng không khỏe."

Sính Đình vô lực lắc đầu, đẩy hắn ra, mạnh mẽ chống thân thể lại đứng dưới giường, lúc này đã có chuẩn bị, tuy rằng chân mềm nhũn nhưng không đến mức lại ngã sấp xuống, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, nhanh bảo nha đầu vào đi, trễ giờ sẽ không tốt."

"Có ổn không?" Hiên Viên Húc vẫn không yên lòng về nàng, mặt nàng trắng bệch, trên trán có lấm tấm mồ hôi lạnh, hắn yêu thương đưa tay xoa trán nàng, sau đó ôm lấy nàng. "Mấy ngày nay nàng vất vả rồi, về sau không cần sáng sớm mỗi ngày thỉnh an, phụ vương muốn chúng ta an nhàn một chút, bọn họ cũng tự tại hơn."

"Hả!" Sính Đình hơi có chút kinh ngạc, An vương phi sẽ nói chuyện dễ như vậy? Nhưng lúc này không để cho nàng nghĩ nhiều: "Chàng đừng hại ta đến muộn, nhanh lên." Trong lòng nàng sốt ruột, không kiên nhẫn thúc giục hắn.

Vì thế thông suốt rồi ren tốt, bọn nha đầu đồng thời cúi đầu tiến vào làm lễ với bọn họ, mọi người đều mặt đỏ tai hồng. Ma ma thu hi khăn vẻ mặt tươi cười vén cái chăn hỗn độn không chịu nổi lên, lại làm cho Sính Đình xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Người hầu hạ người của nàng có một chút thay đổi nho nhỏ, trừ bỏ bốn đại nha đầu và Thính Vũ, thêm một Tần ma ma và một đại a đầu tên Xuân Hương. Hiên Viên Húc cũng không dùng thị nữ hầu hạ, phát tay bảo Xuân Hương tránh ra cho hắn đi, thông thả tự mình làm. Điều này làm cho Sính Đình có chút kỳ quái, đệ tử thế gia đều là cơm đưa đến miệng, áo đưa đến tay, nào có người tự mình làm, nhưng mới vừa gả vào nàng hỏi cũng không tốt.

Về phần Tần ma ma, Sính Đình biết bà là bà vú của Hiên Viên Húc, đối với bà rất tôn kính. Tần ma ma cũng cúi đầu hành lễ, mặt chứa ý vui, toàn tâm toàn ý hầu hạ thế tử phi đẹp như thiên tiên này, người đẹp như vậy, bà cũng xem qua trên tranh một lần, không trách thế tử gia ngày nhớ đêm mong nàng, cơm nước không màng, làm mọi cách mới thủ được vào tay.

Đối với vị đại a đầu tên là Xuân Hương kia, Sính Đình trái lại nhìn nhiều mấy lần, nghe nói là nha hoàn đắc lực dưới tay vương phi, vương phi lo lắng nàng mới vừa gả qua đây, một lần chưa quen thuộc công việc của vương phủ, tạm thời để Xuân Hương lại đây hầu hạ nàng, thuận tiện nhúng một tay. Lớn lên mi thanh mục tú, mặt to sáng mắt nhộn nhạo, vòng eo nhỏ nhỏ, tư thế uyển chuyển hàm súc, chỉ không kém chút nào với tiểu thư nhà thế gia, từ lúc vào cửa cho đến bây giờ, trừ bỏ vừa mới bắt đầu thì mặt của nàng có chút ngượng ngùng ngoài ra, vị đại a đầu xinh đẹp này vẫn có vẻ mặt nổi lên rặng mây hồng, làm như xấu hổ đè nén, còn muốn thẹn thùng hơn với tân nương tử như Sính Đình.

Hiên Viên Húc dường như không thích thị nữ ở quá gần, khi Thính Vũ các nàng giúp nàng trang điểm, hắn lại ngồi rất xa, trong tay bưng một chén trà nóng, tư thái ung dung tao nhã, mắt không hề chớp nhìn nàng trang điểm, nhưng chỉ cười không nói.

Phù An Thân vương nhân số gần đơn, quá trình kính trà cũng coi như suôn sẻ. An vương gia uống trà của tần tức phụ xong liền cho Sính Đình lễ vật giá trị sang quý, thấy Sính Đình vẻ mặt ân tình, ánh mắt giống như chứa một vũng nước xuân, đáng về uyển chuyển, tuy đẹp như họa thủy nhưng bước từng bước lay động mà vũng vàng, nhất cử nhất động đều lộ ra trầm ổn cao quý, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh cũng không lúng túng, ánh mắt cũng trong suốt sáng ngời, vì thế yên tâm sờ sờ chòm râu ngắn ngắn kia, hơi ôm tay. Sau đó cũng chỉ nhìn chăm chăm mãnh liệt bụng tần phụ, trong đầu không ngừng suy đoán lúc nào bụng nhỏ sẽ to lên. Làm cho khóe miệng của Sính Đình không ngừng co rút, mặt đỏ bừng, cũng khiến Hiền Viên Húc không ngừng nắm tay ho nhẹ bên miệng, chỉ kém làm cho người ta khản trương tường hấn bị nhiễm phong hàn.

Vương phi mặt không chút thay đổi, nhận ly trà, trong lòng bách vị tạp trần, nàng cho rằng nàng kia cũng không thể làm trắc phi cho thế tử, cuối cùng vẫn gả vào được, mặc dù nàng không tình nguyện, nhưng cũng không dám đề nghị từ lại kéo dài thêm nữa. Trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nói lời đoan chính dạy Sính Đình vài câu, thấy Sính Đình quỳ trên mặt đất, bộ dáng chăm chú lắng nghe, ý do vị tần (chưa thỏa mãn) còn muốn trình bày một chút nhận thức và lí giải của nàng với "nữ huân", "nữ giới". Hiền Viên Húc lại không nhìn được, trong người Sính Nhi vốn không tốt, còn quý tới quý lui, vừa muốn mở miệng ngăn cản vương phi thao thao bất tuyệt, An vương gia lại nháy mắt với hấn.

An vương gia từ lâu đã không kiên nhẫn nghe mấy thứ đó, kinh ngạc nghiêng đầu nói với vương phi: "Vương phi không phải nói là nói dậy sớm nên không có tinh thần sao? Tinh thần sao lại tốt như vậy? Hay là nhìn thấy tần tức phụ nên rất cao hứng sao?"

Đình vương phi bị An vương gia làm cho nghẹn lời, sắc mặt trắng nhợt, muốn phản bác, phu thê nhiều năm lại hiểu rõ tính tình của An vương gia, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Nếu nàng nói thêm gì nữa An vương gia sẽ càng nói chối tai càng khó nghe, đến lúc đó sẽ chỉ là nàng mất mặt. Không ngờ ngày đầu tiên trước mặt Sính Đình, mặt mũi trong ngoài đều không có, vương phi có trí như khó vói, đành phải bất mãn từ bỏ.

Lúc này nàng cảm thấy trong lòng rất bất đắc dĩ, rất đau xót, tuy rằng nàng làm vương phi nhiều năm như vậy, mang đến vô số vinh quang và lợi ích cho mình, cho nhà mẹ đẻ, nhưng An vương gia và nhi tử đều có tính nết giống nhau, chỉ có thể thuận theo. Mỗi lần nàng muốn dùng lực lượng chính mình đang dần cường đại hơn đấu tranh một chút, sẽ bị bọn họ không chút lưu tình trả lại, càng đã kích cường đại. Ngay cả một tức phụ mà mình không thích, bà bà tỏ ra uy phong cũng làm nàng thất bại trong buồn bực!

Mặc dù Lâm trắc phi ở trước mặt An vương gia còn có hai phần thể diện, nhưng nàng hoàn toàn không có con nể dòng, hai cũng chỉ là một trắc phi, về sau muốn phong quang còn phải dựa vào thế tử và thế tử phi, đương nhiên cũng không dám kiêu ngạo trước mặt, vội vàng đi lên hành lễ với thế tử và thế tử phi, dù trong lòng nàng cũng âm ức thay Lâm Phụng Nương, nhưng nàng không thể không có cuộc sống phong quang vô hạn của chính mình.

An vương gia vốn còn có một trắc phi, còn trẻ đã chết, cũng vẫn không nói người đến, cho nên vài di nương khác có chút thân phận cũng không dám bày vẽ, vội vàng đi lên hành lễ với hai người.

Sau đó hai người lại tiến cung tạ ơn, tuy rằng hai người không được hoàng thượng tứ hôn, nhưng Vũ Đức đế và hoàng hậu đều ban cho hai người không ít đồ vật, thái tử cũng thường không ít thứ tốt xuống. Hiền Viên Húc tất nhiên là muốn dẫn Sính Đình đi tạ ơn hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, coi như là hoàng thất chính thức thừa nhận tần tức phụ này.

Lúc trước đã có ma ma trong cung dạy lễ nghi trong cung, Sính Đình đã thuộc nằm lòng từ lâu. Hoàng hậu trái lại có vẻ ôn hòa, vẫy tay bảo nàng tiến đến, kéo tay nàng tinh tế quan sát, chỉ cười với chúng phi tần nói còn chưa từng thấy nữ tử nào đẹp như vậy, thật sự là may mắn lắm mới thấy được, than thở Hiền Viên Húc điểm phúc sâu đậm. Chúng mỹ nhân cũng cười hòa theo hoàng hậu, không khí cũng coi như hòa hợp.

Sính Đình vẫn cảm thấy có ánh mắt sáng quắc trong đó không ngừng nhìn nàng, nàng mày không nâng, mắt không động, chỉ đưa khóe mắt thoáng nhìn một chút. Đó là một nữ tử tuyệt sắc hai lăm hai sáu tuổi, vóc dáng xinh đẹp, mặt như hoa đào, trong mắt sóng nước mênh mông, mày thoáng nhăn lại lại ẩn chứa vô hạn phong tình, trong lòng nàng có chút hiểu rõ, chắc hẳn đây là Lê quý phi nổi danh mỹ mạo

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-1: Không mặc gì nhìn đẹp nhất

Edit: Lệ Hy

Sau khi từ hoàng cung đi ra, Sính Đình vô cùng mệt mỏi.

Hiền Viên Húc ở trước cửa cung chờ nàng, thấy nàng vừa ra thì mắt phát sáng lên, bước vài bước qua đây lại muốn ôm ngang nàng lên.

Sính Đình im lặng lắc đầu, kiên trì giữ tư thế tự nhiên tạo nhã đi đến bên cạnh xe ngựa Hiền Viên Húc ôm nàng lên xe ngựa, sau đó tự mình cũng ngồi lên, đầu lòng không dứt ôm nàng thật chặt vào trong ngực, vô cùng thương yêu khẽ vuốt tóc của nàng, không ngừng tự trách: "Điều tại ta không biết nặng nhẹ chỉ lo bản thân sung sướng, sau này tuyệt đối ta sẽ không như vậy nữa." Hôm qua hấn kích động không thể kiềm chế, không khống chế bản thân cho tốt, chờ nàng thích ứng được một chút sau, không để ý nàng khóc lóc cầu xin đã làm mạnh mẽ. Khi đó hấn chuyên tâm chỉ muốn nhào nặn nàng, để cho nàng và mình hợp hai làm một, hai người vĩnh viễn không xa rời nhau.

Sau đó, hấn thần thanh khí爽 ôm nàng đi tắm.

Nàng thơm như vậy, mềm như vậy, làn da trắng nõn, mịn màng nõn nà, bầu ngực đầy đặn, eo nhỏ nhắn, chân ngọc thon dài thẳng tắp. Xúc cảm trắng mịn kia khiến hần yêu thích không buông tay, huyết mạch sôi sục, cảm vải mềm tằm giúp nàng, càng tằm cả người càng nhen đầy lửa nóng, thiêu đốt làm cả người hần khó chịu, xương cốt ngứa ngáy, trong lòng nóng dần lên, không nhịn được lại lăm vào vui sướng lần hai, mãi đến khi thấy nàng thật sự không chịu nổi mới buông tha nàng. Khi đó hần chỉ cảm thấy cả người mát mẻ sảng khoái, giống như lỗ chân lông toàn thân đều ở mở ra hô hấp, cực kỳ thoải mái!

Khi hần từ trong cảm giác phiêu phiêu dục tiên trở lại nhân gian, nghe thấy nàng không ngừng kêu đau, vội vàng kiểm tra thân thể giúp nàng. Dù sao hần học võ đã nhiều năm, lại từng ra sông vào chết trên chiến trường, lập tức phát hiện địa phương khiến hần mê luyến không thôi kia đã sưng đỏ lên, còn có chút vết máu. Nhất thời trong lòng vừa đau vừa thương, hơn hết là tràn đầy áy náy, vội vã tẩy sạch cho hai người, tiếp theo lấy thuốc mỡ tốt nhất bôi giúp nàng.

Khi ôm nàng trở về giường để nghỉ ngơi, thấy khăn trắng trên đệm dưới thân hai người cũng đỏ tươi một mảng, làm hần nhìn thấy mà kinh hoàng, hãi hùng khiếp vía, không nén nổi mà lòng tràn đầy tự trách.

Sinh Đình chế giễu vô lực dựa trong ngực của hần, phía dưới sưng đau nóng như lửa đốt, nàng cũng không muốn để cho người ta chế giễu, miễn cưỡng chống đỡ đến lúc này một khắc cũng không muốn động, yếu ớt cười một tiếng, nhỏ giọng oán trách: "Hôm qua cầu xin chàng bao nhiêu lần, chàng cũng không thương tiếc ta một chút nào."

Trước lúc xuất giá, thẩm nương trong tộc họ Chương thì thầm nói với nàng chuyện động phòng đêm tân hôn, đưa một quyển tranh vẽ cho nàng, để nàng tự tìm hiểu thử qua, bảo nàng lúc không có người thì nhìn kỹ một chút. Sau đó nói rằng đốt xốt một chút sẽ qua, khuê nữ nhà nào cũng không tránh khỏi phải qua cửa ải này, cuối cùng vẫn không yên tâm, dặn dò nàng nhất định phải nhịn một chút, tương công báo làm thế nào thì làm thế này, chỉ lo một mình nàng không chịu phối hợp, lại khiến Hiên Viên Húc tức giận.

Tất nhiên thẩm nương không hiểu lo lắng trong lòng nàng, sự thật bọn họ chỉ còn bước cuối cùng là chưa làm, trong lúc vô tình nàng thấy qua vật kia của hần, rất lớn rất khủng bố, chỉ suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta không rét mà run. Lúc không có người, mặt nàng thẹn thùng thật cẩn thận lật xem quyển tranh vẽ kia, nghĩ đến hần cũng sẽ làm như vậy với nàng, trong lòng không khỏi sinh ra ý sợ hãi. Nàng rất sợ nhỏ nhắn như nàng sẽ không thừa nhận nổi, nhiều lần nói lên ý nghĩ đào hôn, chỉ kém không làm nữa.

Trong giọng nói của nàng mang theo oán trách làm nũng, kiều mỵ tận xương truyền vào trong tai Hiên Viên Húc, khiến tâm thần hần nhất thời chấn động. Thấy nàng mặc dù không có tinh thần gì, nhưng thích chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng, như hoa sen e ấp, đôi mắt ngập nước vô hạn phong tình, tâm thần không khỏi nhộn nhạo.

Trải qua chuyện đêm qua, tiểu nữ nhân này hoàn toàn lột xác, nhất cử nhất động đều ưu nhã mê người, biếng nhác và quyến rũ từ trong xương lộ ra ngoài mê hoặc lòng người, cực kì xinh đẹp, làm cho người ta vừa thấy một lần là hôn vía lên mây, cam tâm tình nguyện sống chết vì nàng, làm tất cả những chuyện mình không muốn làm vì nàng.

"Ha há!" Hần khẽ cười, cúi đầu trán chạm trán nàng, giọng nói trầm thấp tràn đầy mập mờ: "Nghe nói sau này sẽ không đâu, còn có thể cảm giác thấy rất thoải mái... Sau này chúng ta thử nhiều một chút, nói không chừng nàng sẽ thích." Tóm lại là hần cực kì thích, trải qua ngày hôm qua, cả ngày hôm nay hần đều tinh khí dư thừa, toàn thân thông suốt, sức lực không có chỗ dùng hết, chỉ hận đêm xuân quá ngắn, không thể cho hần trải qua đêm xuân ấm áp trong trường phù dung.

Giống như bây giờ chỉ cần nàng ở bên cạnh hần, nghe thấy hơi thở quen thuộc trên người nàng, hần lập tức có phản ứng, những hình ảnh nóng bỏng đêm qua kia sẽ hiện ra trong đầu hần, dục vọng đến mãnh liệt, hần phải cố hết khí lực toàn thân mới có thể kiềm chế.

"Hừ!" Mặt Sinh Đình lúc này lại đỏ, giọng nói nhỏ không thể nghe thấy: "Học ở đâu những thứ không đứng đắn như vậy, chỉ nói những lời thật vô vị!" Tối hôm qua vừa mới tiến vào một chút, nàng liền đau đến toàn thân phát run, quá trình sau đó càng làm nàng đau đớn muốn chết, bên trong vừa nóng vừa đau hết lần này tới lần khác không thể trốn, chỉ có thể vừa khóc vừa cầu xin.

Hiên Viên Húc vẫn còn không buông tha nàng, hỏi bên tai nàng: "Mặc dù không xa, cũng không quá xa, chẳng lẽ hôm qua nàng thật sự không có cảm giác được sung sướng một chút nào?" Ngày hôm qua lúc bắt đầu hần cũng có chút đau, bị nàng siết chặt, không thể động đậy. Phía sau cố gắng mở ra một chút, tất cả trên mặt và trong lòng hần đều tràn đầy thoải mái, chỉ cảm thấy như vậy sướng như tiên. Lúc ấy hần cảm giác là trời sập xuống cũng phải làm xong rồi hãy nói.

Sinh Đình không nhịn được đưa tay véo hần một cái, oán hận quay mặt đi chỗ khác, không để ý đến hần. Nàng từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy đau, bị hần giày vò muốn chết.

Hần lại không buông tha nàng, mở miệng lại ngậm vành tai trắng như ngọc của nàng khẽ cắn, thấp giọng nói: "Đừng tức giận nữa! Phu quân nàng cũng không phải không thương nàng, buổi tối chắc chắn bỏ qua cho nàng." Buông tha nàng một đêm, sau này không bao giờ buông ra nữa, đây là giới hạn lớn nhất của hần.

"Thật sao?" Sinh Đình vui mừng hỏi, lỗ tai bị hần ngậm hơi tê dại ngứa ngáy, không nhịn được đẩy hần ra. Nàng cảm thấy nếu làm như tối hôm qua vậy, thực sự nàng có thể chết mất.

"Dám nghi ngờ tướng công của nàng, bây giờ liền thu thập nàng!" Hiên Viên Húc thấy nàng cao hứng như vậy, có chút bất mãn, uy hiếp nói. Hần khổ cực nhẫn nhịn như vậy, chờ nàng lâu như vậy, thật vất vả mới lấy được nàng, nàng vẫn còn giống như không thích hần đụng chạm? Trong lòng âm thầm cắn răng, sau khi trở về phải đi thư phòng nghiên cứu những chí tôn bảo điển đó, cần phải để cho nàng cũng thích thú vui khuê phòng này, đến lúc đó nàng cũng không có lý do cự tuyệt nữa, hai người như vậy mới hứng thú.

Sính Đình vội vàng lấy lòng nở nụ cười, chân chó nói: "Đầu có, tướng công nhất ngôn cửu đỉnh!"

Hiên Viên Húc thấy nàng cười tươi như hoa, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, thờ dãi nói: "Hoa non không chịu bị nhổ ra, ta có thể làm gì." Hắn là còn muốn, nhưng cũng phải suy nghĩ vì thân thể của nàng nữa! Cũng may cuối cùng bọn họ đã là phu thê, ngày tốt còn ở phía sau mà! Điều này khiến hắn sinh ra mong đợi và khát khao với tương lai.

Lúc này Sính Đình thật sự không để ý tới hắn...

Sau khi Hiên Viên Húc phụng bồi Sính Đình lại mặt, Chương Bảo Lâm lại buồn bã lau nước mắt, lưu luyến không rời được hộ vệ đưa đến Viêm Dương cốc.

Thẩm Y Nhân vẫn ở lại Chương phủ, tất cả mọi người trong phủ vẫn coi nàng là đại tiểu thư. Nhưng đại tiểu thư này cả ngày đánh chim ưng, không ngờ lại bị ưng mổ vào mắt, cuối cùng lại bị lão ưng phu nhân Định Quốc công quyền thế bắt được, lấy truyền gia bảo của phủ Định Quốc công đeo vào chính là tước phụ của phủ Định Quốc công đính hôn cho Hàn Tư Luật.

Tất nhiên Thẩm Y Nhân không muốn lơ mơ như thế đã bán việc chung thân, bằng mọi cách thuyết giáo với Lô phu nhân, nói rõ ý nghĩa, đáng tiếc tất cả thủ đoạn của nàng trước mặt Lô phu nhân không lấy được chút tốt nào. Võ công của người cóa cao siêu hơn nữa cũng không thể động thủ với phụ nữ (phụ nữ nhỏ nhả) tay trái gà không chặt chứ! Muốn kêu oan, bộ dáng của Lô phu nhân còn oan hơn cả nàng, có thể sánh với Đậu Nga.

Lô phu nhân chỉ có một chiêu, hễ Thẩm Y Nhân muốn trả chiếc vòng tay truyền gia bảo kia lại, vậy không khác gì là muốn từ hôn, nàng liền một khóc hai nháo ba thất cổ ở Chương phủ, dù sao đại nhị tử không thành thân, nàng dù còn sống cũng không có mặt mũi để gặp người, không bằng nhàn hạ sớm một chút.

Đòn sát thủ này của nàng thực sự vô cùng lợi hại, mọi người nghe mà toát cả mồ hôi lạnh, không nói gì nhìn trời xanh, đây là quý phu nhân sao? Người phụ nữ đánh đá trên chợ cũng không bị quá rành như vậy!

Chỉ có Hàn Tư Luật không ngừng cười trộm, dù sao hắn đều kinh ngạc nhiều lần trước mặt Thẩm Y Nhân, đã chuẩn bị tư tưởng xong là cả đời sợ lão bà, nhưng có một lão nương (mẹ già) uy vũ dè ép lão bà phách lối, ngấm lại cũng rất đặc ý a!

Thẩm Y Nhân dứt khoát kêu phải chặt tay, phải chặt tay! Bảo nàng bắt người tay mềm, vậy lẽ vật của ai cũng có thể nhận hay sao? Lô phu nhân luôn mang bộ dáng mẹ hiền hòa ái dễ gần, không nghĩ đến lại ẩn giấu âm mưu lớn bằng trời, vội vã mà bất đắc dĩ, chán nản trở thành hôn thê của Hàn Tư Luật.

Lúc này nàng vô cùng phiền muộn hai mẹ con Lô phu nhân, chúng nữ tử trong kinh thành lại âm thầm oán rằng, kim quy tể (con rể rửa vàng) chạm tay có thể bóng ở kinh thành lại bị một con sói tha đi, hơn nữa cũng đánh các nàng một cái trời tay không kịp. Lão bà (vợ) của tiểu vương gia tên còn chưa biết, nhưng dù sao người ta còn là người kinh thành, nữ tử họ Thẩm này thực sự là chưa từng nghe qua chút nào, từ trên trời rơi xuống, đánh bại một đám tiểu thư, thực khiến chúng nữ tử trộm oán góc chốn, âm thầm nuốt hận, muốn lấy một hình nộm nhỏ đâm nàng.

Không ít khuê tú danh môn trong lòng rất là tức giận, nghĩ mọi cách đến Chương phủ bái phỏng Thẩm Y Nhân, đến gặp sẽ nghe nói Thẩm đại mỹ nhân đẹp điên đảo chúng sinh. Chỉ tiếc mười lần đến thì chín lần thất bại, một lần còn lại thì bị người ta từ chối không gặp, Thẩm Y Nhân đang có chuyện, đa phần đi ra ngoài, cũng không ngại ngùng trong Chương phủ chờ các nàng.

Mạc Du tứ tiểu thư của phủ Trường Hưng Hậu là một cô nương khéo léo đáng yêu, nhị tẩu Hàn Thiên Thiên là nhị muội của Hàn Tư Luật, trước kia hai nhà là thế gia chưa kết thân. Bạn khuê mật nhất của Mạc tứ tiểu thư là Phương nhị tiểu thư vẫn rất ái mộ Hàn Tư Luật, lần này nghe nói Hàn Tư Luật định hôn, đối phương còn là một nữ tử như sinh ra từ khe đá, lén lút trốn trong khuê phòng thương tâm rất nhiều ngày.

Mạc tứ tiểu thư rất là bất bình giúp bạn tốt, nghĩ cách cho Phương nhị tiểu thư, ta không làm chuyện không có đẳng cấp như làm hình nộm đâm nàng, trực tiếp đâm nàng!

Mạc Du ngày ngày quán lấy nhị tẩu Hàn Thiên Thiên, nói là muốn làm một bữa tiệc trà, mời vài thiên kim tiểu thư đến nhà chơi, náo nhiệt một chút.

Tiểu cô tử (Cô em chồng) cũng là quan âm chuyển thế, không thể đắc tội, ở nhà được người nuông chiều, làm tẩu tử chỉ có thể mỉm cười đồng ý.

Không chỉ Thẩm Y Nhân nhận được thiệp mời của Hàn Thiên Thiên, Sính Đình cũng nhận được.

Sau khi thành thân được Hiên Viên Húc tỉ mỉ che chở, An vương gia thông tình đạt lý, cuộc sống của Sính Đình cũng yên bình an ổn. Mặc dù thỉnh thoảng vương phi sẽ tìm một chút chuyện râu ria, lên mặt của một bà bà uy phong, thế nhưng chỉ cần làm quá mức một chút, Sính Đình cũng vẫn bày ra dáng vẻ tự nhiên, cười đối mặt.

So với thủ đoạn của mẹ con Triệu thị, những việc mà An vương phi làm chỉ giống như thủ đoạn tiểu hài tử phát giận, xem như là gặp sư phụ, không đủ để người nhìn. Hơn nữa, An vương gia và Hiên Viên Húc hình như sắp xếp cơ sở ngầm bên người vương phi, chỉ cần một mình vương phi muốn gặp nàng, An vương gia lập tức liền tìm lý do để vương phi bận rộn chân không chạm đất, cũng không có cách nào đến tìm phiền toái cho tước phụ.

Những chuyện nhỏ nhặt này không đáng nhắc tới, lo lắng vương phi không thích nàng còn không bằng lo lắng Hiên Viên Húc dây dưa không dứt. Cũng không biết là thể lực của hắn quá tốt hay là thể lực của nàng quá kém, mỗi lần đều là nàng khóc thút thút cầu xin tha thứ hắn mới bằng lòng bỏ qua cho nàng. Hơn nữa không phải mỗi lần đều hữu hiệu, nhiều lần nàng cũng cảm giác được nàng càng khóc, càng nhỏ giọng cầu xin tha thứ, hắn lại càng cứng rắn, càng trở nên hưng phấn.

Hắn trải qua lần đầu sau, thời gian mỗi lần ngày càng dài thêm, càng ngày càng ham muốn. Hơn nữa hắn nói được là làm được, thực sự chỉ bỏ qua cho nàng ngủ yên ngày tân hôn thứ hai, về sau lại là ngày ngày báo cáo, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Hiện tại hắn chỉ cần không có việc trong quân doanh, cũng không ra ngoài xa giao, trở về vương phủ bất ăng như là sói đói, không ăn nàng sạch sẽ vào bụng thì không bỏ qua.

Hết lần này tới lần khác An vương gia một lòng muốn ôm hôn từ, chẳng qua là không cho người bên cạnh đến quấy rầy bọn họ tạo đứa nhỏ, cứ như vậy lại mang cho hắn càng nhiều tiện lợi, càng phát ra uy phong của hắn càng dài, coi trời bằng vung, cho dù ban ngày hắn không sợ tiếng động phồng túi lớn cũng không có người quản lý hắn.

Đôi mắt với tình huống như thế, Sính Đình cũng khóc không ra nước mắt, vết hồng trên người đến hôm nay vẫn chưa biến mất, bắp đùi và bụng có lúc cũng sẽ bị đau, chung quy cảm thấy thời gian ban đêm quá ngắn, không ngủ đủ, mỗi ngày đều là hắn thật vất vả mới dừng lại thì trời cũng đã sáng. Cũng may vương phủ còn chưa cần đến lượt nàng ra mặt quản lý sự vụ, trong Thanh Ngọc hiền Hiền Viên Húc an bài nhân thủ tốt rồi, cũng không để nàng tổn một chút tâm tư, cứ như vậy nàng chờ hắn vào triều hoặc là đến đại doanh thì có thể ngủ bù lại thật tốt.

Nhắc tới cũng thật sự làm cho nàng xấu hổ, bây giờ nàng gả đến đây cũng đã nhiều ngày, ngay cả vương phủ cũng chưa đi dạo qua, phần lớn thời gian đều là ôm chăn ngủ.

Thính Vũ và mấy nha đầu chăm sóc bên người cũng rất đồng tình với nàng. Các nàng ở bên ngoài hầu hạ, tất nhiên là không dám ngủ quá sâu, mỗi lần nghe thấy tiếng làm cho người ta đỏ mặt tim đập trong tân phòng khai, các nàng vừa thẹn thùng vừa che tai, cũng cảm thấy thế tử phi có chút đáng thương, bởi vì trong tiếng kia lộ ra tiếng khóc nức nức của thế tử phi và giọng nói dụ dỗ của gia.

Thật sự là dụ dỗ, bởi vì những lời đó một ngày không biết gia lặp lại mấy lần, giống như lửa gạt tiểu hài tử vậy. Không quá ngoài ba câu kia là "Bảo bối, nhanh đến!" và "Tâm can, nàng thật tốt, ta sung sướng muốn chết." cùng với "Sính Nhi, lại lần này thôi, lần cuối cùng..."

Sáng sớm mỗi ngày khi các nàng hầu hạ thế tử phi rời giường tay chân cũng phải thật nhẹ nhàng, dè dặt chỉ sợ làm nàng đau. Người mềm mại như hoa thực sự bị gia lần qua lần lại cực kì thâm, cả người không có sức không nói, trên người đều là vết hôn, dấu tay, ngay cả đôi môi cũng sưng đỏ không chịu nổi. Buổi tối khi tắm thế tử phi cũng kì cọ rề rà, thâm nghỉ ngơi gia ngủ trước lại đi ra, song hiệu quả quá nhỏ, hơn nữa kết quả chính là thâm hại hơn, phần lớn gia sẽ đuổi các nàng đi, tự mình hầu hạ thế tử phi tắm rửa. Một lần tắm rửa này không phải là một lúc là có thể xong, bao giờ cũng là kết thúc trong tiếng khóc của thế tử phi...

Dĩ nhiên, trong lòng Tần ma ma hơi mâu thuẫn, vừa là đồng tình thâm trạng của thế tử phi, cũng vừa âm thầm cao hứng, phu thê thân mật cuối cùng vẫn khá hơn là phu thê tương kính như băng, thế tử nhìn thế tử phi bằng ánh mắt nóng rực khiến cái mặt già nua này của bà cũng không nhịn được đỏ lên. Hơn nữa cứ nhìn như vậy, tiểu chủ tử cũng sắp đến. Thừa dịp nàng còn trẻ, cực kì muốn giúp thế tử chăm sóc tiểu chủ nhân đấy? Nếu là An Thân Vương nghe thấy tiếng lòng của Tần ma ma, nhất định sẽ mất trọn trứng, vung tay lên: Cho bà núi vàng núi bạc, bảo nàng ra phủ dưỡng lão, muốn cướp cháu của ta? Cửa không có, cái khe cũng không có đâu!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81-2: Không mặc gì nhìn đẹp nhất (2)

Về phần Xuân Hương, trong lòng lại chưa xót, nàng ngược lại ý khiến khác biệt với các nàng, cảm thấy thế tử phi thực là đang ở trong phúc mà không biết phúc, thế tử gia thương yêu nàng như vậy, người khác cầu xin cũng không cầu xin được. Ngược lại nàng lo lắng thể lực của thế tử phi kém như vậy sao có thể hầu hạ tốt gia được, e là gia cũng không thể chơi tận hứng đi! Nếu đổi lại là nàng...

Nàng nhiều lần giành công việc với các nàng, mượn cơ tiến vào hầu hạ, như vô ý mà dòm ngó một chút, xuyên thấu qua màn trướng nửa che nửa đẩy, thấy vẻ mặt của gia thương yêu ngọt ngào ôm hôn thế tử phi, không ngừng khẽ hôn vuốt ve, thấp giọng cười khẽ.

Nàng chưa từng thấy thế tử như vậy, bình thường ngũ quan hoàn mỹ của hắn giống như điêu khắc băng tuyết lộ ra vô tận vui mừng và yêu thương, một đôi con ngươi đen nhánh sâu thẳm nhu hòa như nước. Dáng vẻ không giống như các nàng thấy trong ngày thường như vậy, mặc dù tuấn mỹ như thiên thần, lại lạnh nhạt, thờ ơ, có vẻ cao không thể với tới.

Sính Đình thường lên suy nghĩ, bây giờ hắn dục cầu bất mãn (chưa thỏa mãn dục vọng), đòi hỏi vô độ, trước khi thành thân là qua được thế nào? Cũng không thấy hắn có thông phòng thì thiếp gì mà! Bằng không sao lại không bái kiến chủ mẫu nàng chứ? Chẳng lẽ hắn lừa gạt nàng, ngoài miệng nói chỉ có một mình nàng, cuộc đời này chỉ cưới một người là nàng làm thế, sau đó ở đâu đó kim ốc tàng kiều?

"Đang nghĩ cái gì? Trong miệng còn nói thầm nữa?" Giọng nói thuần hậu trầm thấp của Hiền Viên Húc đột nhiên vang lên bên tai nàng, hơi thở nam tử riêng biệt nóng rực cũng phun trên mặt nàng, dọa Sính Đình giật mình, thì ra nàng vô ý thức nói lời ở trong lòng ra.

Sao hắn còn ở nhà hả! Nàng còn tưởng hắn đã đi rồi đấy! Vì vậy lại nằm lại trên giường ngủ một giấc, đang nghĩ đông nghĩ tây định nhắm mắt, không muốn bị hắn nghe được. Đôi mắt của nàng đảo quanh, vội nói: "Không có, ta đang suy nghĩ đợi lát nữa mặc y phục kiểu gì ra ngoài mà?"

Hiện tại mỗi sáng hắn sẽ đứng lên đi vào triều sớm hoặc là đi đại doanh, mặc kệ nàng có mệt mỏi đến đâu cũng sẽ bỏ dậy hầu hạ hắn mặc y phục rửa

mặt. Hắn rất không thích nha đầu đến gần, bọn Tiểu Nam đi vào nội thất cũng không được, chỉ chờ ở bên ngoài, chung quy cũng không thể để Tàn ma mà ngày ngày bận rộn một mình! Hơn nữa trên miệng hắn nói nàng không cần dậy, tự mình mặc cũng được, nhưng mỗi lần nàng hầu hạ mặc y phục giúp hắn, khi nàng buộc đai lưng, hắn cũng sẽ buông mắt xuống nhìn nàng, ánh mắt sáng lấp lánh, khóe miệng hơi nhếch lên, chỉ sợ người khác không biết trong lòng hắn thầm thoả mái.

Hiên Viên Húc cúi người, hai tay giữ nàng bên cạnh, sau đó hôn lên môi nàng, vô sỉ nói: "Nàng không mặc cái gì nhìn đẹp nhất!" Dừng một chút, hắn cúi đầu hồ nghi nhìn nàng: "Nàng muốn đi ra ngoài sao? Đi đâu?"

Sính Đình tròn mắt nhìn hắn, miệng chó không thể mọc ngà voi: "Phù Trường Hưng Hậu, Thiên Thiên tổ chức một buổi tiệc trà, mời ta và Y Nhân đến chơi đấy!"

"Sao tướng công của nàng lại không biết?" Hiên Viên Húc lập tức cúi người, nâng thân thể của nàng lên, tròng mắt đen híp lại, lông mi thật dài xòe ra, khiến người ta không biết hắn nghĩ cái gì.

"Không phải mấy hôm trước có nhắc với chàng sao?" Sính Đình vội vàng đưa tay đẩy hắn, thúc giục: "Không phải chàng muốn đi ra ngoài sao, sẽ không đi nhằm canh giờ chứ."

Hiên Viên Húc lập tức tóm lấy hai tay, thân thể trắng kiện phúc hạ, thò tay kéo nàng lại, giọng nói vững vàng: "Lá gan càng ngày càng lớn, lại dám đuổi phu quân của nàng?" Trên miệng hắn vừa nói lời hung ác ánh mắt lại giống như dính trên mặt nàng, không rời chuyển đi nửa tấc. Hai gò má của nàng hồng nhuận như hoa đào, con ngươi linh động ướt sũng, muốn nói lại thôi, đôi môi đỏ mọng tròn bóng ẩm ướt, cảm nhận hơi nàng, không một nơi nào không xinh đẹp, không một nơi nào không động lòng người. Cái chắn che lại thân thể mềm mại hoàn mỹ của nàng, nhưng không che giấu được đường cong cao vút kia và mị hoặc im lặng, dục vọng nào đó trong lòng hắn không áp chế được, rục rịch góc đầu dậy.

Sính Đình cũng không sợ hắn, thấy bộ dáng như cọp giấy của hắn, nghĩ đến hắn mà không đi nhất định là bị muội rồi, liền cười hai tiếng ha ha, đánh bạo cười lưng cọt: "Cứ đuổi chàng, thì sao? Chàng..." Lời của nàng còn chưa dứt, lại cảm giác có cái gì không đúng? Hắn, sao hắn lại?

"Ừ! Nói đi, chàng cái gì? Nói tiếp đi! Hừ!" Hiên Viên Húc cười lộ ra hàm răng đều tăm tắp trắng sáng như tuyết, không có ý tốt chần chịt thân thể nàng hai cái, thành công khiến nàng hoảng sợ mở to hai mắt, mở đôi môi đỏ mọng cũng hít một hơi khí lạnh.

Nàng không dám nhìn thẳng hắn, nghiêng mặt sang một bên, vội vàng chi chi ngô ngô nói: "Đi nhanh đi, nếu không đi chàng sẽ bị muội." Lúc này nàng hơi nghiêng đầu, gáy ngọc trắng như tuyết rơi vào trong mắt của hắn, lập tức hắn như ảnh tùy hình (nhánh như chiếc bóng) Không chút khách khí mút lên, người cũng thuận thế cõng giẫy lên giường.

Sính Đình vẽ mặt đau khổ đầy đầu của hắn ra, len lén nhìn vẽ mặt của hắn, không muốn chạm phải ánh mắt của hắn, cuống quýt tránh đi. Chỉ một cái liếc mắt này cũng có thể thấy trên mặt hắn dần dần có chút ửng đỏ, sóng mắt cũng lưu chuyển nhộn nhạo. Rõ ràng trong ngày thường ánh mắt của hắn sắc bén hoặc là sáng bóng, vừa đến loại thời điểm này ánh mắt của hắn lại phóng điện loạn, tà mị câu người.

"Gia vội xong sẽ đi." Hiên Viên Húc như không có chuyện gì xảy ra nói, hài lòng nhìn hoa hồng vừa mới có trên gáy ngọc của nàng, trong lòng có chút cảm giác thỏa mãn khác thường, không nhịn được lại muốn sắp đến mút thêm một vết.

Hắn nói vân đạm phong khinh, mà lời nói đó không khác gì sấm sét giữa trời quang với Sính Đình, nàng lập tức quay đầu lại, nghĩa chính ngôn từ: "Như vậy không được sao, tướng công, chàng không làm gương tốt, người khác nhao nhao bắt chước, như vậy còn ra thể thống gì?"

"Gia chính là thể thống!" Lời còn chưa dứt, môi của hắn cũng theo đó chần lên môi của nàng.

Sính Đình kháng cự không hé miệng, cũng kéo chặt chắn trên người che lại, không cho hắn đi vào. Ngày hôm qua hắn lăn lộn mấy lần mới ngủ, thân thể của nàng còn chưa khôi phục lại, lúc này vẫn còn đau, lúc này lại muốn nhào đến, trước kia cho dù hắn như vậy cũng phần lớn là nàng ngủ bù lại mới rời giường, ăn cơm xong. Hơn nữa đã nói hôm nay nàng còn muốn đi tới tiệc trà của Hàn Thiên Thiên mà! Chờ hắn làm tận hưng thì nàng còn có khí lực gì mà đi nữa?

"Ngoan, Sính Nhi, um! Hiên Viên Húc ngậm môi dưới non mềm của nàng, không ngừng mút, một lần lại một lần thấp giọng mơ hồ kêu: "Sính Nhi, ngoan." Hắn vừa như vậy vừa cầm một tay nàng đặt lên trên ngực hắn, thuận thế đi xuống dưới.

Tay của nàng đến càng gần, hô hấp của hắn ngay lập tức liền dồn dập, siết chặt tay nàng ấn vào chỗ nào đó, thấy trong đôi mắt đen của nàng mang theo ủy khuất và nấn nì: "Bảo bối, rất nhanh là tốt rồi, nàng đáng thương phu quân của nàng đi!"

Trong lòng Sính Đình có chút sợ hắn giương lên, cự vật phía dưới nóng như lửa khiến trong lòng nàng không khỏi sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, ánh mắt dịu dàng thâm tình của hắn khiến lòng nàng mềm nhũn, vì vậy thân thể cũng mềm nhũn theo. Nàng nhỏ giọng nói: "Vậy chàng phải nhẹ nhàng một chút, cũng phải nhanh lên chút."

"Đương nhiên." Hiên Viên Húc cười, ngón tay vẽ theo viền môi Sính Đình, như nghe thấy âm thanh của phật, gật đầu như tôi, thuần thực lộ y phục vừa không mặc bao lâu xuống, đưa tay kéo trường quần, chui vào trong chắn thật nhanh.

Lần này hắn rất dịu dàng, rất có kiên nhẫn hôn nàng, có thể trong lòng hắn cũng biết tới hôm qua thân thể nàng bị giày vò còn chưa khôi phục tốt, tất cả động tác cũng mang theo chút dịu dàng và ý triển miên lưu luyến. Sính Đình không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lần này hắn là sẽ tốt hơn một chút!"

Chỉ chốc lát, nha đầu chờ ngoài phòng hầu hạ gia vào triều và thị vệ chờ bên ngoài lại nghe thấy giọng nói nho nhỏ van xin của thể tử phi: "Chàng, chàng đã nói là nhẹ nhàng mà?"

Sau đó lại là giọng thờ dốc nhẩn nại của thế tử: "Ta đang cố gắng hết sức!" Đoán chừng chịu đựng thật sự rất thống khổ, giọng nói cũng như từ trong kẽ răng thoát ra.

Trong phòng, Sính Đình thấp giọng năn nỉ: "Tướng công, chàng chậm lại, được không?"

Lúc này Hiên Viên Húc còn nhịn ở chỗ nào, như núi lửa bộc phát bùng tay bắt đầu chinh chiến lên, trong miệng đáp lời qua loa: "Được! Hừ!" Loại cảm giác ám áp tron nhẩn đó khiến hắn giống như tìm được chỗ sinh mệnh trở về, loại kết hợp ăn khớp hoàn mỹ, để cho hắn cảm thấy quá tuyệt vời, cũng làm cho hắn vô cùng hưng phấn.

"Chàng, chàng xấu lắm!" Sính Đình cũng không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ có thể ngheh đón hắn, nũng nịu rên rỉ, trong đôi mắt trong suốt nước mắt lại muốn tràn ra, cả người quỵn rũ làm cho người ta mất hồn thực cốt.

Bất luận là tiếng rên rỉ du dương như chim oanh, còn là thân thể mềm mại đẹp đến mức tận cùng của nàng cũng làm cho Hiên Viên Húc cảm thấy toàn thân huyết mạch sục sôi, say vào đó đến chết. Chỉ hút đầu lưỡi nàng không tha, một tay gắt gao ấn về phía nàng, phía dưới lại không dừng một khắc.

Chỉ chớp lát, Sính Đình liền khóc lóc, vừa cầu xin tha thứ vừa mơ mơ màng màng cứ kêu loạn lên gia, tướng công, phu quân, chỉ xem cái nào có chút tác dụng, khiến hắn nhanh kết thúc một chút.

...

KHi Sính Đình ngồi trong Sáu Ngọc đình uống trà, mặt trời đã lên cao.

Thảm Y Nhân từ trong vương phủ đón một mình nàng đến, lúc này chống má nhìn nàng than thở: "Chắc chắc! Xem ra bà bà (mẹ chồng) vương phi không tệ, không lập quy củ mỗi ngày người phải đến."

Sính Đình có chút chột dạ uống một ngụm trà, khẽ rũ đầu xuống, vẻ mặt thẹn thùng và áy náy, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Vốn là muốn lập, ta cũng kiên trì đi mấy ngày, nhưng mà công công(cha chồng) vương gia không cho, nói như vậy làm bọn họ không được tự nhiên, liền..." Thật ra thì nàng cũng biết vương phi cũng không dễ nói chuyện như vậy, nhất định là phu quân hòa giải từ bên trong. Bây giờ bọn họ sống giống như một nhà một sân riêng, thức ăn cũng làm ở phòng bếp nhỏ ở Thanh Ngọc hiên.

"Người thật đúng là tốt số a! Công công của người thực sự không tệ!" Thảm Y Nhân vuốt cằm của nàng, không khỏi hâm mộ nói.

Sính Đình mỉm cười cười một tiếng, công công bây giờ không cần nhìn chăm chăm bụng của nàng thì tốt hơn. "Bà bà tương lai của người cũng không sai nha, thương yêu coi người như là khuê nữ ruột thịt."

"À! Hai ngày không đánh, phòng chính lật ngói, bình kia chưa mở người nói xem!" Thảm Y Nhân vừa túm lấy một mảnh lá cây bên cạnh đình ném đi. Lô phu nhân chính xác là thương yêu nàng, đặc biệt là nghe nàng kể không biết cha mẹ ở đâu thì càng yêu thương nàng tận xương hơn, nhưng nếu Lô phu nhân không ép nàng làm vợ con trai nàng thì nàng sẽ càng thích bà ấy hơn.

"Thế tử phi, Thảm tiểu thư, các người đang nói chuyện gì thế?" Mạc Tứ tiểu thư dẫn các vị tiểu thư đi đến về phía bên này, mỉm cười hỏi các nàng.

Sính Đình khẽ mỉm cười, để chén trà trong tay xuống, thông thả ung dung nhặt hết lá xanh trên người Thảm Y Nhân, mới nhẹ giọng nói: "Tùy tiện nói chuyện phiếm, giết thời gian thôi."

Thảm Y Nhân chỉ thông thả ngồi tự tại, chống má mỉm cười không nói.

Mạc Du nhanh chóng chuyển động ánh mắt, thân thiết đi đến bên người Sính Đình, dịu dàng nói: "Thế tử phi mặc y phục này thật đẹp, bộ trang sức trên đầu đóng đưa theo bước chân nhìn cũng rất đẹp mắt, chúng ta bên kia đang hội họp làm thơ, không bằng hai vị cũng tham gia nhé!"

Sính Đình nhìn Thảm Y Nhân, sờ sờ tay áo, nàng sợ lạnh, mặc nhiều hơn, dù sao nàng cũng không nhìn đẹp hay không đẹp.

Thảm Y Nhân vuốt cằm, trầm ngâm chốc lát, "Các người đi thôi! Chúng ta vẫn là không quấy rầy các vị tiểu thư."

"Thảm tiểu thư đi đi mà, chúng ta cũng chơi đùa vui vẻ! Mạc Du còn muốn khuyên nhủ."

Ở một bên Phương nhị tiểu thư lại thân nhiên mở miệng nói: "Du Du người cũng không nên làm người khác khó chịu, cũng không phải tất cả mọi người có thể ngâm thơ thành đôi."

Mạc Du thấy Sính Đình có chút không hiểu nhìn Phương nhị tiểu thư, vội vàng giới thiệu: "Nhị tiểu thư của Uy viễn hậu Phương phủ, Phương Bình."

Sính Đình gật đầu thế nào cũng được, lúc trước những tiểu thư này cũng từng hành lễ qua với nàng, nhưng mà nàng luôn luôn không muốn lãng phí thời gian trên người không liên quan gì, không nhớ được cũng không sao.

Thảm Y Nhân cũng không trả lời, dù sao nàng không phải là người không biết ngâm thơ thành đôi.

Không khí nhất thời có chút ngột ngạt, Mạc Du có chút lúng túng, gượng ép cười nói: "Vậy Thảm tiểu thư có hiểu biết cái gì?"

"Ta sao?" Thẩm Y Nhân có chút rầu rĩ mà thờ dài, hình như nàng không gì làm không được! Ít nhất đến bây giờ chỉ có Lô phu nhân muốn chết muốn sống gây khó khăn chỗ nàng, Làm sao bây giờ? Nói ra có đã kích người ta hay không, nếu người ta luẩn quẩn trong lòng mà nhảy hồ, mùa đông lạnh cứu người cũng phiền nha!

Chỉ tiếc người ta cũng không tiếp chuyện nàng, nhìn nàng than thở, càng có chút khinh thường nàng: "Thẩm tiểu thư không nên than thở, nhất định dù là chuyện gì chúng ta cũng sẽ không cười người, hiện tại người cũng có thể bắt đầu học, huống chi còn có Hàn thế tử dạy người, Hàn Tư công tử chính là tài trí hơn người, học phủ năm xe đấy!" Phương tiểu thư tay cầm khăn, che mặt mà cười.

"Ai!" Lần này tiếng Thẩm Y Nhân than thở lớn hơn, bằng Hàn Tư Luật ngu ngốc như vậy còn tài trí hơn người, sao không nói hán như Tào Thực a?

Sính Đình tâm như gương sáng, xem ra những tiểu thư này là vì Hàn tư Luật mà đến. Cũng vậy, nàng là người không nhà không thể lại hạ gục được Hiến Viên Húc, bạn chí cốt của nàng là Thẩm Y Nhân lại bị thô phi như Lô phu nhân mạnh mẽ nhờ vả đính hôn, cái này gọi là người nghĩ như thế nào không thoải mái, có thể nhìn hai người bọn họ thuận mắt mới là lạ đấy!

Phương Bình thấy Thẩm Y Nhân chẳng qua luôn luôn than thở, cũng không trả lời lời của nàng, có chút giận: "Biết chính là biết, không biết chính là không biết, Thẩm tiểu thư người mau thẳng thắn nói đi?"

Thẩm Y Nhân ung dung cười một tiếng, chân thành động lòng người đi đến trước mặt Phương Bình. Phương Bình bị khí thế bức người của nàng hoảng sợ, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Bước chân Thẩm Y Nhân không dừng, vẫn đi đến trước mặt Phương Bình. Phương Bình rất hối hận mình vừa mới lui hai bước, như vậy không phải là có vẻ nàng không có khí thế sao? Vì vậy miệng cộp gan thò cổ gắng đứng lại bất động, cũng giương mắt nhìn Thẩm Y Nhân.

Thẩm Y Nhân cao hơn nàng một chút, mỉm cười đứng lại, dịu dàng đưa ra một cái bàn tay. Phương Bình có chút co rúm lại, không biết nàng muốn làm cái gì. Mặc Du và những thiếu nữ khác cũng có chút khần trương, toàn bộ trợn to hai mắt nhìn hai người bọn họ.

Bàn tay kia của Thẩm Y Nhân nâng cằm nhỏ của Phương Bình lên, con ngươi híp lại lộ ra vẻ long lanh động lòng người, sau đó nhẹ mở đôi môi đỏ mọng thổi trên mặt Phương Bình, cũng thổi phất qua ngạch phát trên đầu Phương Bình, tiếp đó chậm rãi nói: "Việc gì khanh phải làm vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82-1: Nàng có ta

Edit: Lệ Hy

Sính Đình che miệng cười trộm, đây là Thẩm Y Nhân nói ngoài miệng. Nhưng nàng nói như vậy với những tiểu thư kinh thành đoan trang trình trình uyển này, khiến nhân gia sống thế nào đây? Lúc này nàng có chút đồng tình với Phương nhị tiểu thư.

"Người! Người..." Mặt của Phương Bình lập tức đỏ, một là bị lời của nàng mà ghen đỏ, thứ hai là bị bộ dáng bất cần đời kia của nàng mà tức giận. Một cô nương tốt sao có thể có bộ dáng này? Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy bộ dáng Thẩm Y Nhân như vậy nhìn rất đẹp, nữ tử khác làm như vậy có lẽ sẽ chẳng ra cái gì cả, nhưng nàng làm vô cùng tự nhiên, giống như thiên kinh địa nghĩa bình thường vậy.

"Ta, ta, ta thế nào?" Về mặt Thẩm Y Nhân kinh ngạc, chậm rãi thu ngón tay về, buồn chán cầm khăn xoa xoa, tiểu nữ hài! Thật là không có ý tứ, mới một động tác đã nói lấp.

"Bộ dáng này làm sao xứng với Hàn thế tử?"

"Xuyt, nhỏ giọng một chút, người xem Phương nhị tiểu thư cũng không phải đối thủ của nàng."

"Bỏn tiểu thư mới không sợ nàng đâu! Không phải là lớn lên xinh đẹp một chút, đúng là hồ ly tinh."

"Bình thường Phương nhị tiểu thư mềm miệng lạnh lợi, sao lúc này lại á khẩu không trả lời được nữa?"

Cùng lúc đó, thiếu nữ danh môn xung quanh cũng ùn ùn kéo đến, tất cả xì xào bàn tán về phía cảnh tượng lúc này.

Lúc này, nhóm tiểu thư đột nhiên rối rít nhường đường, hành lễ phía sau với người đến, ngay sau đó hai vị thiếu nữ đi ra từ sau lưng các nàng.

Chỉ thấy một thiếu nữ có khuôn mặt như ngọc xinh đẹp tuyệt trần đi lên trước, nhìn Sính Đình cười nhạt một tiếng, trong miệng kêu lên: "Hoà ra đường tàu cũng ở đây à? Không phải ta đến chậm chứ." Nàng mặc áo khoác ngoài bằng vân sa màu vàng nhạt, xung quanh viền lông trắng, quý khí lại hoa lệ, khuôn mặt như ngọc được màu vàng tôn thêm vẻ sáng ngời, càng lộ ra làn da trắng như tuyết, xinh đẹp thanh nhã.

Sính Đình hơi sững sờ, sau đó lập tức đã kịp phản ứng, mỉm cười nói: "Liễm Diễm huyện chủ!" Trong Hiến Viên hoàng tộc con cháu thừa thốt, vị huyện

chủ này nàng vẫn nhớ rõ, là nữ nhi của Hiền Quận vương, muội muội của Hiền Viên Đường. Hơn nữa mỗi lần nghe thấy phong hào của nàng, nàng vừa gặp sẽ nhớ đến "Mặt nước sáng long lanh, mưa vừa tạnh, trông càng đẹp."

Bên người Liễm Diễm huyện chủ có vị thiếu nữ xinh đẹp cùng theo, vị cô nương kia mặc một bộ áo khoác dài màu hoa hồng đỏ càng tôn lên vẻ diễm lệ hơn cả hoa của người, lệ sắc vô song.

Sinh Đình cảm thấy vị thiếu nữ mặc áo hồng kia có chút quen mặt, không khỏi liếc mắt nhìn nhiều hơn, giật mình, đây không phải là Liêu tiểu thư sao? Thế nào lại phụng bồi bên người Hiền Viên Diễm. Kể từ sau khi rời thành Phi vũ vị tiểu thư này trên phương diện cách ăn mặc trở nên khác thường, không phải là xanh biếc thì là hồng, chưa từng mặc lại màu trắng.

Lúc này Thẩm Y Nhân đã lùi trở lại, Phương nhị tiểu thư cũng trở về trong đám người Mạc Tử tiểu thư.

Thị nữ kể thêm một cái đêm mềm mại trên băng ghế, Liễm Diễm huyện chủ ngồi xuống, oán trách nói với Sinh Đình: "Đường tẩu gọi tên của ta thật hay nhỉ, chẳng lẽ ta cũng phải gọi người là thế tử phi? Nếu như sớm biết đường tẩu đến, ta sẽ đến sớm một chút." Sau khi nói xong nàng âm thầm quan sát Sinh Đình, thấy nàng mặc áo khoác dài màu trắng bạc thắt eo, ngoại trừ bên ngoài viền lông ngắn màu đen trên áo còn đính thêm mấy viên bảo thạch lấp lánh, cùng với dung mạo như nước mùa xuân của nàng, có vẻ vô cùng tao nhã cao quý, vô cùng phong hoa.

"Là lỗi của ta!" Sinh Đình tự tay bưng cho nàng một chén trà nóng, hé miệng cười nói: "Lấy trà thay rượu, bồi tội với người."

"Phù!" Hiền Viên Diễm buồn cười nở nụ cười. Mới đầu nghe nói vị đường tẩu này còn nhỏ tuổi hơn nàng là một cô bé mồ côi, gia thế cũng không tốt lắm, trong đáy lòng rất là ám ức thay đường huynh, hơn nữa tất cả mọi người nói nàng là hồng nhan họa thủy, không ít lần muốn gây sự với nàng. Nhưng mà gần gần hai lần tiếp xúc khó hiểu, mỗi lần biểu hiện của vị đường tẩu này đều là bình tĩnh, tự nhiên hào phóng, lại thêm đôi người thật sự là quá đẹp, trời sinh một cổ chọc người thương tiếc phong thái sạch sẽ; làm trong lòng nàng ghen tỵ đồng thời nàng cũng không buồn bực nổi. Hơn nữa ca ca cũng đã từng cảnh cáo, không nên đi chọc vị đường tẩu này, đường huynh bảo hộ thật chặt, giống như là thịt trong tim vậy. Như vậy lại để cho trong lòng nàng sinh ra vô hạn hăm dọa và mong đợi, sau này nàng xuất giá nếu như có thể được phu quân che chở như vậy sẽ thật tốt!

Liêu Tiểu Yên thấy mấy người các nàng cười cười nói nói, thiếu nữ chung quanh mắt thấy sắp giải tán, ánh mắt lóe lên, tò mò hỏi: "Thế tử phi, Thẩm tiểu thư, vừa rồi gặp các người và các vị tiểu thư rất là náo nhiệt, chơi gì vậy?"

Hiền Viên Diễm cũng tò mò nhìn lại, sau đó giải thích: "Trước kia vị Liêu tiểu thư này đã cứu ca ca, nghe nói cũng là người quen của đường tẩu, ta cũng mới biết mấy ngày trước, cho nên hôm nay liền dẫn Liêu tiểu thư đến xem náo nhiệt một chút."

Sinh Đình hơi ôm tay với Liêu Tiểu Yên, không trả lời, chẳng qua là lấy ánh mắt cười nhìn Thẩm Y Nhân.

Thẩm Y Nhân rất phiền não mà thở dài một hơi, hết sức phiền muộn nói: "Cuộc sống thật đẹp là lỗi của ta, võ công cao cường cũng là lỗi của ta, tài hoa hơn người cũng là lỗi của ta." Thấy mọi người nhìn nàng như nhìn quái vật, nàng ngừng lại một chút, hai tay tự do vuốt ra, "Không được thời gian mài giũa thì không phải là hảo hán, người không bị đổ kị là người tầm thường, nếu nói người bị người ta ghen tỵ vĩnh viễn đều là những thiên tài, ta! Thẩm Y Nhân chính là một thiên tài."

Sinh Đình nhất thời che miệng ho nhẹ, vội vàng đặt chén trà xuống, không dám uống nữa. Nàng u oán mà nhìn Thẩm Y Nhân đang đại ngôn bất tâm (nói khoác mà không biết ngượng) Chỉ hận tại sao trời cao không giáng sét xuống đánh nàng.

Giọng của Thẩm Y Nhân khá lớn, đơn giản là cố ý thêm dè chuyện. Một viên đá làm dậy lên nghìn tầng sóng, người khác có thể nhìn, Phương nhị tiểu thư đối mặt với khiêu khích vô si của nàng thì giận đến mức đôi môi phát run, ngực nhỏ cũng không chịu phục, cất giọng nói: "Nếu Thẩm tiểu thư tài hoa hơn người, vậy không bằng chúng ta đến so sánh với nhau!"

"Được, vậy so một lần."

Đơn giản không biết cứ nói."

"Nàng cũng quá cuồng vọng đi!"

Trong lúc nhất thời các thiếu nữ cùng chung mối thù, lực chiến đấu tăng vọt.

Hiền Viên Diễm hai mắt tròn to, kinh ngạc đồng thời cũng không ngăn cản, đối với năng lực thêm dè chuyện của Thẩm tiểu thư rất là bội phục, không biết thật là có bao nhiêu cân lượng hay là nghe mới sinh không sợ cọp, cần biết người từ nơi khác đến, đó là cường long cũng không thể đè ép địa đầu xa.

Thẩm Y Nhân đối mặt với sự chinh phạt của mọi người con mắt sáng không sợ, nghiêng người dựa vào đình, một thân y phục dài màu trắng trong, làn da trắng như tuyết, đôi mi thanh tú thật dài, con mắt sáng lương thiện, cười đến mức giống như yêu nghiệt, thoải mái mà nói: "Đã như vậy thì so liền đi! So cái gì?"

Mạc Du cô nương vội vàng lôi kéo Phương nhị tiểu thư đang xúc động, ý bảo mọi người thương lượng trước một chút.

Sinh Đình rất nhàm chán, nhàn rỗi đi đánh bàn cờ trên bàn từ sắp đặt, sau đó mời Hiền Viên Diễm đến chơi một ván. Dù sao Thẩm Y Nhân đối kháng với người bình thường, kết quả không chỉ một chữ "thâm" để chấm dứt, lần này nàng cũng không còn mong đợi còn có kết quả thay đổi nào.

"Khụ, khụ!" Phương đại tiểu thư háng giọng, từ từ đi đến bên đình này, nhưng không dám dựa vào quá gần, ngạo mạn nói: "Vậy so cảm kỳ thư họa thì sao?"

"Hả?" Thẩm Y Nhân lại tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó lại lo lắng nói với Phương tiểu thư: "Không phải là các người chỉ biết cảm kỳ thư họa à? Điều này cũng quá ít đi? Như vậy sau này các vị tiểu thư lập gia đình sao có thể đấu thắng những nữ tử thanh lâu đó, trong thanh lâu tỷ muội danh đầu sơ sơ đều là cảm kỳ thư họa không gì không giỏi!"

"Người, người, người không biết xấu hổ!" Phương tiểu thư nổi đóa, sắc mặt đỏ lên. Tiểu thư khuê các nào há mồm ngậm miệng là thanh lâu? Tỷ muội sao?

"Ta, ta, ta rất có mặt mũi." Thẩm Y Nhân bắt đắc dĩ buông tay, "Bỏ cô nương nói một ít lời thật, chẳng lẽ người muốn ta nói láo với người."

Nàng bắt chước Phương tiểu thư nói lấp, khiến Phương tiểu thư tức giận ánh mắt cũng đỏ. Mạc Tử tiểu thư không nhìn nổi, đi tới, cau mày không cam lòng nói: "Người đã ngại cảm kỳ thư họa không tốt, vậy người nói phải so cái gì?"

Thẩm Y Nhân từ từ đi xuống đình, đứng ở trên mấy bậc thang đó, tư thái tuyệt hảo, nụ cười ôn hòa động lòng người, giọng nói trong suốt dễ nghe: "Ta nói so cái gì cũng được sao?"

Trong vườn chúng thiếu nữ chần chờ một chút, sau đó phần lớn tất cả gật đầu, thua người không thể người không thể thua trận, các nàng nhiều người như vậy, còn sợ so với một mình nàng. Các nàng trừ ngâm thơ thành đôi, cảm kỳ thư họa, may vá thêu thùa, có không ít còn giỏi ca múa.

"Tốt lắm!" Thẩm Y Nhân nghiêm mặt, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghiêm túc về vô cùng nghiêm túc, vừa mới thờ ơ trong nháy mắt biến mất, khí thế bén nhọn trong nháy mắt tràn ngập toàn thân nàng. Nàng nhìn mọi người bằng nửa con mắt, chìa một tay thon dài như ngọc, non mềm: "Ta chỉ dùng một tay này, là có thể khiến các người lập tức chạy ra khỏi khu vườn này."

Mạc Du không tin quỷ quái: "Chẳng lẽ người sẽ dùng yêu thuật? Thổi gió lớn quét chúng ta đi?"

"Không phải!" Thẩm Y Nhân trên cao nhìn xuống nhìn nàng, quả quyết dứt khoát trả lời.

Sinh Đình và Hiền Viên Diễm cũng dừng lại động tác, ung dung thản nhiên yên lặng nhìn tình hình phát triển.

"Vậy hãy để cho nàng thử, ta xem cái tay kia của nàng ta có chỗ lợi hại gì! Làm sao có thể khiến chúng ta lập tức chạy ra vườn." Phương tiểu thư thật sự là bị chọc tức bởi đáng vẻ phách lối cuồng vọng của nàng.

Phương tiểu thư vừa dứt lời, thì chỉ thấy một bóng người nhát ưu mỹ động lòng người lẳng không bay về phía nàng, sau đó bỗng chốc chột lóe.

Trong nháy mắt toàn trường vang lên tiếng "Bá! Bá!" không dứt bên tai.

Sinh Đình và Hiền Viên Diễm không khỏi che miệng lại, để tránh hét lên.

Quả nhiên, toàn trường các thiếu nữ ngẩn ngơ một hồi, lập tức cao giọng hét rầm lên, có người che mặt không biết làm sao, có người còn sợ quá mà khóc "Ồ, ô!" còn có mấy người phản ứng nhanh thì vội vàng kéo y phục rơi trên mặt đất.

Sau đó các thiếu nữ như nhìn thấy quỷ, từng người hoảng hốt lúng túng, vội vàng vàng chạy ra vườn. Chỉ trong nháy mắt, trừ bốn người các nàng, ngay cả Mạc Du cô nương cũng chạy không thấy bóng dáng.

Hiền Viên Diễm nhìn váy đủ loại kiểu dáng màu sắc đầy đất trong vườn, không khỏi líu lürf, trong lúc nhất thời phong phạm thực nữ cũng không để ý đến. Liễu Tiểu Yên không dám tin mắt đẹp tròn to, một là sợ hãi than công phu cao cường của Thẩm Y Nhân, hai là cảm thấy hành động của nàng cũng quá mức vô lý.

Sinh Đình lại là vỗ trán nửa ngày, sau đó nhức đầu mà nghiêng đầu nhìn Thẩm Y Nhân nhàn nhã tự tại, oán giận nói: "Người không thể dùng phương thức ôn hòa một chút à, cần gì phải hù dọa những tiểu cô nương như vậy." Xấu xa cắt đứt toàn bộ đai lưng danh môn khuê tú người ta, làm hại toàn bộ váy của các tiểu thư người ta rơi trên đất, lúc nào thì nàng học thói xấu đây? May mắn lúc này là mùa đông, bên trong váy của các tiểu thư đều mặc quần bông. Như vậy sau này đừng nói người ta gây sự với nàng, sợ là nhìn thấy bóng dáng của nàng thì người ta đã tròn mắt nhắm mắt còn ngại ở gần cạnh nàng!

Lúc này Thẩm Y Nhân đã lui trở về trong đình, nghiêng người dựa trên tháp nữ nhân, mười ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lan can bạch ngọc, đối với phê bình của Sinh Đình chẳng những không cho là gây gỗ, ngược lại còn tiếp nhận: "Rất có lý! Trách ta suy nghĩ không chu đáo, ta phải làm cho đai lưng của các nàng giữ lại một lúc, đợi các nàng đi tới chỗ khác, hoặc là nói để các nàng ra đường bị tuột váy cho người khác vây xem." Nàng là một sát thủ, từ nhỏ học đó là tàn nhẫn vô tình, một chiêu dồn địch, muốn tìm cách ôn hòa một chút thực sự làm người khác khó chịu một chút!

Tất cả mọi người trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82-2: Nàng có ta (2)

"Nương nương, ngài nghe một chút, thiếp thân thật là không có mặt mũi nói mà!" Đĩnh vương phi cầm khăn tay giữ khỏa miệng, vẻ mặt tràn đầy đau xót nói với hoàng hậu nương nương. "Nói là hao hết tâm tư thuê một cái hà bao vì Húc Nhi, nghe nói ánh mắt cũng khô đỏ, thiếp thân thấy bộ dáng Húc Nhi mặt mày hớn hờ, nghĩ là hà bao kia nhất định là đồ thù tình mỹ, không giống vật bình thường, vì vậy âm thầm quan sát, chắc chắn! Nương nương, sợ là ngay cả người nghèo cũng chưa thấy qua loại đồ thù như vậy! Thiếp thân dựa vào nguyên tắc việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, để Húc Nhi nhanh chóng đổi lại, hà bao như vậy sao có thể gặp người! Thiếp thân cũng đỏ mặt thay nàng, nhưng Húc Nhi còn không đồng ý, đương đương đắc ý (đắc chí) đeo nó đi ra ngoài, bộ dáng tỏ vẻ ngạo mạn! Nương nương ngài không nhìn thấy, không biết còn tưởng rằng hân mạng bảo vật vô giá."

Mỗi tháng vào mùng một và mười lăm phàm là mệnh phụ có cáo mệnh cũng phải đi vào cung bái kiến hoàng hậu.

Hôm nay vừa lúc là mùng một tháng chạp, Đĩnh vương phi tích một bụng lời muốn nói với hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương trầm ngâm suy nghĩ tình cảnh đó một chút, cũng hơi cảm thấy đúng nhưng vui cười, liền trêu ghẹo nói: "Người ta là Chu Du đánh Hoàng Cái, một nguyên đánh, một nguyên chịu, hoàng gia chúng ta còn thấy ít đồ tốt sao, có lẽ người ta thích chính là những thứ không pha kia, không chừng trong lòng hân thầm vui sướng đây!"

Hừ! Cười tức phụ cũng bằng không, hân còn rất đắc ý." Đĩnh vương phi bĩu môi, khinh thường nói.

Hoàng hậu nương nương mang vẻ mặt ôn hoà cười một tiếng, trong lòng biết rõ, trong lòng Đĩnh vương phi sợ là không thoải mái, liền vỗ nhẹ tay của nàng, nhẹ giọng nói: "Tức phụ tuổi quá nhỏ, người hao tâm tốn sức dạy nhiều cũng được, mọi chuyện không cần để ở trong lòng. Bôn cung và người cùng đúng tuổi lớn, không chăm sóc được các nàng bao nhiêu năm nữa, việc thù thù này không tính cũng không có gì, cũng không phải là tiểu gia nhà nghèo phải dựa vào việc thù thù khéo tay kiếm bạc, cũng còn nhiều tú nương làm trong phủ." Đĩnh vương phi kể khổ nửa ngày, tất cả đều là tức phụ không đúng, Hoàng hậu nương nương xen vào không tốt, chỉ có thể mềm giọng khuyên. Thường nói câu xưa nay mẹ chồng nàng dâu là một đôi oan gia (kẻ thù), hoàng gia cũng không thể ngoại lệ.

"Nương nương, ngài nói nàng gả đến vương phủ cũng sắp hai tháng, cả ngày lẫn đêm mặc kệ mọi việc, hai người cứ ở Thanh Ngọc tiên vượt qua cuộc sống gia đình tạm bợ, thiếp thân nếu nói nàng nửa chữ không, Vương gia liền trợn mắt nhìn với thiếp thân, nhi tử cũng mang vẻ mặt không vui, ngài nói thiếp thân làm nhiều chuyện thiên lý bất dung sao?" Đĩnh vương phi ngấm lại chuyện mấy ngày nay, không khỏi nắm hai tay thật chặt lòng chua xót lệ rơi.

Kể từ sau khi Sinh Đình gả đến phủ An Thân Vương, trong lòng Đĩnh vương phi không thoải mái đồng thời cũng dần dần đón nhận chuyện thực không cách nào kháng cự này. Nhưng chuyện khiến nàng buồn bực rất nhiều, nàng một lòng muốn Sinh Đình ngày ngày đến trước mặt nàng lập khuôn phép, nhưng lại bị An Thân Vương phản đối mãnh liệt. Đây cũng là một trong những chuyện khiến nàng sinh lòng bất mãn, chuyện trong nhà vốn là vương phi nàng định đoạt, một; đại lão gia gây trở ngại nàng dạy vợ thế nào, vậy nói chuyện đã qua sao?

Nhớ nàng sẽ gả cho An Thân Vương, đó cũng là sau khi bằng mọi cách nịnh bợ lấy lòng lão thái hậu, chỉ sợ bà bà nói mình không đúng một nửa. Hơn nữa nàng cũng chỉ có một người tức phụ như vậy, giáo dục cho có chút thể diện, sau này mang đi ra ngoài cũng là thể diện phủ An Thân Vương! Đáng tiếc bất kể là nhi tử hay là lão tử, tất cả không thích nàng khoa tay múa chân với con dâu.

"Chẳng lẽ người còn muốn giao quyền sao! Để cho tức phụ quản lý mọi chuyện của vương phủ người yên lòng hả?" Hoàng hậu hài hước nói.

Hoàng hậu chương quản hậu cung không lờ, là người cơ trí sáng suốt, năng lực xử sự có thể thấy được rõ ràng, đó là thấy rõ chút tiểu tâm tư của Đĩnh vương phi, không nói rõ là hiểu tất cả, vẫn phải có tám chín phần. Nhưng từ xưa thanh quan khó đoạn việc nhà, nàng cũng không tiện nghe tin tưởng bên nào.

Huống chi Húc Nhi có chiến công rực rỡ, tuổi còn nhỏ đã lên chiến trường, vì an nguy của nước Thanh Long lập được chiến công bất thế, vốn nên được đặc biệt phong làm vương, nhưng vẫn chỉ vượt qua phẩm cấp Đại tướng quân. Hân là long tử phượng tôn (con của rồng, cháu của phượng), dòng dõi quý tộc của thiên hoàng, chuyện hôn nhân vốn là muốn hạ chi hôn. Ban đầu từ chối, tất cả đều không muốn, chỉ vì có thể nắm tay cùng nữ tử đến sau này, bởi vậy có thể thấy được quyết tâm của hân lớn đến cỡ nào. Hai tháng này xảy ra chuyện gì, vừa khiến cho hoàng hậu đang ở thâm cung, thỉnh thoảng cũng sẽ nghe thấy cung nhân nghị luận, tất cả nói Hiền Viên Húc rất thương yêu vợ nó, quả thực là nói gì nghe vậy.

"Ách!" Đĩnh vương phi hơi ngần ra, có chút nghèo từ, nàng vẫn thực sự không muốn nói đến chuyện này, nàng tự gả cho An Thân Vương thì tự mình xử lý vương phủ, An Thân Vương có rất nhiều cơ thiếp, mặc dù không chỉ cung chiêu một người nào, nhưng thời gian phụng bồi của nàng cũng không nhiều. Nàng lại chỉ có một đứa nhỏ là Hiền Viên Húc, hơn nữa sau khi tự hân học võ, cũng không muốn quan tâm nàng một chút. Trong ngày thường nàng một lòng một dạ quản lý vương phủ, nắm quyền đã nhiều năm như vậy, nàng cũng quen mỗi ngày sau khi thức dậy lại triệu tập quản sự vương phủ, sau đó an bài tất cả công việc một ngày của vương phủ. Đột nhiên nghe nói muốn giao quyền để cho con dâu quản lý vương phủ, thật sự nàng còn có chút chưa thích ứng.

"Người nhìn người một chút, bản cung dù ở trong cung, cũng nghe nói qua không ít chuyện con dâu người thông minh tháo vát, gả sang đây liền giúp đỡ bà bà quản lý chuyện nhà, bà bà muốn giao quyền cũng tốt, không muốn giao quyền cũng là âm ỉ chuyện nhỏ vật vãnh không ngừng suốt ngày, làm gả bay chó sủa, khó coi, nếu người muốn giao quyền, bản cung sẽ không khuyên người nữa." Hoàng hậu vẫn nói cười như cũ, khe nói lời nhỏ nhẹ.

Phi Đĩnh vương phi luôn luôn đặt mình ở địa vị cao, nhưng cũng không phải là đứa ngốc, lập tức vòng vo câu chuyện: "À! Thiếp thân cũng chỉ có thể nói một chút với nương nương ngài thôi, cho dù nàng muốn xen vào quản lý vương phủ chỉ sợ cũng không thể học trong một lúc hay nửa ngày, không bằng những chất nữ bên nhà mẹ đẻ của thiếp thân, từ nhỏ đều được chủ mẫu đương gia quy định, dóc lòng dạy dỗ, chuyện gì cũng một chút là thông hiểu, mà nàng lại một cái hà bao cho phụ quân cũng không thể làm ra, thật là mất thể diện! Hiện tại thiếp thân cũng chỉ có thể trông ngóng bụng của nàng tranh chút khí, có thể để cho thiếp thân và vương gia ôm hôn từ sớm một chút, đó chính là a di đà Phật."

Nói đến nói đi, Đĩnh vương phi vẫn còn vì chất nữ nhà mẹ đẻ ảm ức. Hoàng hậu cười cười, trấn an nàng nói: "Con cháu là việc lớn, nhưng cũng tùy duyên, người nhất thiết không thể quá sốt ruột."

Gia tộc Hiên Viên con cháu thừa thốt, nổi tiếng trên đời, mình hoàng hậu cũng chỉ có được một thái tử và một công chúa, còn ba năm trước trong cung một mỹ nhân may mắn có được một đứa con, hoàng đế Vũ Đức vui mừng khôn xiết, mẫu bằng tử quý (mẹ quý vì con), mỹ nhân này chính là Đức quý phi bây giờ. Người khác trong cung đều không có.

Đĩnh vương phi rũ mắt xuống, che lại thần sắc trong mắt, thờ dài một cái: "Đứa nhỏ của thiếp thân đã muộn, lo sợ nàng cũng như thế, thiếp thân và vương gia cũng già rồi, sốt ruột trông mong tôn tử, không thiếu được muốn lo liệu thay phụ thể bọn chúng."

Hoàng hậu saop lại không nghe ra ý ở ngoài lời của nàng, nâng chung trà lên trầm ngâm một lát; chậm rãi nói: "Người muốn nạp trắc phi cho Húc Nhi? Hay là có tính toán khác?"

Đĩnh vương phi thấy hoàng hậu nói thẳng, không khỏi vuốt tóc, chần chừ chốc lát, sau đó nhàn nhạt nói: "Nạp trắc phi là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa người tức phụ này không phải là do thiếp thân tự chọn, thiếp thân nhất định phải tự mình chọn một trắc phi, chuyện này có thể tạm hoãn, nhưng thiếp thân thông phòng cũng có thể an bài vài người." Nàng ngừng lại một chút, sau đó lại nhỏ giọng nói: "Nói đến đây, thiếp thân không tránh khỏi phải cầu xin nương nương."

"Chuyện gì? Giữa ta và người còn phải dùng chữ cầu xin sao, nếu ở trong dân gian, chúng ta cũng chỉ là chị em dâu bình thường." Hoàng hậu cũng không lên mặt một chút, gọi cũng dùng ta và người.

"Vậy thiếp thân tạ ơn nương nương trước..." Đĩnh vương phi lặng lẽ ghé sát về phía hoàng hậu một chút, tỉ mỉ nói một lần.

Hoàng hậu nghe xong, thật là có chút khó xử, nhưng nàng và Đĩnh vương phi nâng đỡ lẫn nhau nhiều năm như vậy, mặc dù không tính là cùng chung hoạn nạn, cũng có một phần tình cảm khác hẳn với người bên cạnh, trầm ngâm một lát sau, cũng gật đầu.

Lúc này, Sính Đĩnh đang cùng mấy mệnh kiên nhẫn chờ ở bên ngoài điện Giao Thái, chờ Đĩnh vương phi và hoàng hậu nói chuyện xong ra ngoài. Mặc dù đã bãi kiến hoàng hậu rồi, nhưng hoàng hậu thường sẽ tuyên triệu một số mệnh phụ bên ngoài vào trò chuyện, những phu nhân lưu lại bên ngoài cũng là mệnh phụ có tư cách trò chuyện với hoàng hậu.

Hiên Viên Húc sợ Sính Đĩnh chỉ là nhị phẩm cấp thấp, ở trong cung bị người khi dễ, tự mình cầu xin hoàng đế Vũ Đức, ban cho nàng phẩm cấp phu nhân nhất phẩm, cũng cao hơn phẩm cấp của mệnh phụ bên ngoài. Vì vậy nàng cũng không tránh khỏi phải mặc đại trang theo phẩm cấp, theo Đĩnh vương phi tới bãi kiến hoàng hậu. Lúc này không khỏi để cho Đĩnh vương phi và người bên ngoài lại càng bất mãn với nàng, công lao gì cũng không có, một người không cha không mẹ, là tiểu thư nhà sa cơ thất thế, chỉ vì gả cho Hiên Viên Húc, lại san bằng đất nhảy một cái thành cáo mệnh phu nhân nhất phẩm, thật sự từ gả rừng biển thành phượng hoàng. Đặc biệt là Đĩnh vương phi, càng buồn bực ảm ức khó nhìn thêm, nhớ ngày đó nếu chất nữ nhà mẹ đẻ nàng gả đến, phần vinh dự này chính là của nữ tử Đĩnh gia.

Trong những mệnh phụ chờ đợi này có phu nhân Đĩnh Quốc công Lô phu nhân và phu nhân Thị Lang Chung phu nhân, bởi vì trước khi Sính Đĩnh xuất giá đã nhận thức hai vị này, đặc biệt là có quan hệ không đồng nhất với Lô phu nhân, vì vậy mấy người liền ở một chỗ thấp giọng nói chuyện với nhau.

Vốn nàng có dáng dấp xinh đẹp, băng cơ ngọc phu (làn da đẹp mát mẻ như ngọc), đôi mi thanh tú trên trán, mắt như hồ nước xuân nhìn đến sinh tình, đôi môi đỏ thắm, hàm răng trắng tinh, eo nhỏ như liễu, thấy bộ dáng giống như cần yêu thương, giống như giáo hoa nhuyển ngọc chọc người thương tiếc. Lại cùng bọn Thẩm Y Nhân ở bên ngoài xem như là du lịch gần hai năm, tăng thêm không ít kiến thức, trải qua nhiều chuyện và sự vật khiến nàng mở rộng tầm mắt đồng thời cũng nhanh chóng trưởng thành. Hơn nữa trước khi xuất giá Hiên Viên Húc mời ma ma trong cung tỉ mỉ dạy nàng, nàng giống như miếng bọt biển tham lam hút tất cả vào để có thể khiến àng trở nên tốt hơn, kiên cường hơn, từ lâu đã không thể so sánh được với ban đầu.

Lúc này nàng nói cười xinh đẹp, ưu nhã động lòng người, nhỏ giọng nói chuyện với phu nhân Đĩnh Quốc công. Phần lớn những mệnh phụ bên ngoài khác vẫn lấy ánh mắt soi mói nhìn nàng, mừng một và mừng mười năm trước Sính Đĩnh đều bãi kiến hoàng hậu xong thì rời đi, những mệnh phụ kia chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp như họa thủy. Bây giờ thấy cử chỉ ăn nói của nàng không khỏi linh khí thiên địa tụ vào một thân, làm người ta thấy vong tục, đáy lòng cũng không nhịn được thay đổi rất nhiều về nàng, thầm khen, cũng là một nhân vật!

Chung phu nhân cũng thỉnh thoảng âm thầm quan sát nàng, đáy lòng không ngừng than thở. Biết vậy khi thấy nàng ở am Bạch Vân không chỗ nương tựa, đáng thương nàng cả đời không chỗ dựa, còn muốn để cho nàng làm di nương cho nhi tử Tần Giác. Tự nàng mở ra lối trước, nữ tử nước Thanh Long hâm mộ đồ kị hận đồng thời không khỏi nỗ lực để có thể gả cho kim quy tế, chỉ cần bắt được một nam tử tốt, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, gia thế đồ cưới gì đó đều là may bay...

Khi Sính Đĩnh và Đĩnh vương phi ra cửa cung, Hiên Viên Húc khoác áo choàng gấm viền lông trắng, trường thân ngọc lập (dáng vẻ cao lớn) Đang chờ ở bên cạnh xe ngựa, hân hoan cúi thấp đầu, tóc đen thui rơi trên vai, trong tay thường thức một đồ chơi không rõ, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tối hôm qua mới vừa rơi một trận tuyết lớn, sáng sớm hôm nay trời mới trong. Bầu trời thuần khiết một màu xanh lam, chiếu lên tuyết trắng noãn, để cho người nhất thời cảm thấy trời cao đất xa, ngày cuốn mây trôi, tuyết trắng dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt. Tuyết phủ trên nhánh cây bị gió thổi rơi xuống, mắt thấy sắp rơi trên đầu hân, lại chỉ thấy đầu hân cũng không nghiêng, không chút để ý đưa ngón tay thon dài nhẹ tay khua lên, những viên tuyết kia lập tức nhẹ nhàng bay bay về phía nơi khác.

Sau đó tựa như hân cảm giác được cái gì, không chút nghĩ ngợi ngẩng đầu nhìn về phía cửa cung xa xa, thấy Sính Đĩnh và mẫu phi xuất hiện, vội vàng sai bước tiến lên đón.

Mẫu phi!" Lúc hần đỡ Đình vương phi trở lại xe ngựa, tay giống như lơ đãng đụng tay nhỏ bé của Sính Đình, bỗng chốc chân mày xinh đẹp nhũn lại, thấp giọng hỏi bên tai nàng: "Lạnh không? Sao tay lại lạnh như vậy?"

"Khụ! Khụ!" Đình vương phi nheo mắt nhìn hần, mặt không biểu tình ho khan hai tiếng, không được coi một trường bối như nàng không tồn tại được hay không? Còn ra thể thống gì!

Sính Đình dừng một chút, khẽ lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

Lúc này, một vị tiểu thư có bộ dáng tầm mười lăm mười sáu tuổi, mắt to mũi dài cũng từ cửa cung đi ra, giương mắt nhìn một chút, sau đó bước liên tục đi tới bên cạnh bọn họ, thi lễ thật sâu, mềm mại sợ hãi nói: "An Thân Vương phi hữu lễ, thế tử, thế tử phi hữu lễ." Sau đó có chút xấu hổ đứng ở một bên.

Sính Đình hơi ôm tay với vị tiểu thư kia, cười yếu ớt không nói.

"Trịnh tiểu thư!" Đình vương phi vẻ mặt ôn hoà địa chào hỏi với Trịnh tiểu thư, sau đó lại nói với Sính Đình: "Trịnh tiểu thư là đường muội của Lệ quý phi, là nữ nhi của Trịnh đại nhân - đại phu bên phải Quang Lộc, thuê thừa khéo léo linh hoạt rất đẹp, rất được Hoàng hậu nương nương thích, thường được nương nương triệu kiến."

"Vương phi nói như vậy, khiến tiểu nữ rất thẹn thùng, cũng sao có thể chỉ là một đồ vật nhỏ tặng cho Hoàng hậu nương nương bày tỏ tâm ý, sao có thể được vương phi khen như vậy, tiểu nữ thẹn không dám nhận!" Sắc mặt Trịnh tiểu thư khẽ biến thành hồng, hơi cúi thấp đầu, hàng mi dài trên đôi mắt to không ngừng run rẩy.

"Trịnh tiểu thư không cần khiêm tốn." Đình vương phi cười cười, ý vị thâm trường nói: "Nữ tử nhà nào cũng nên như Trịnh tiểu thư vậy, nữ hồng may vá không gì không giỏi." Ngừng lại một chút nói với Hiên Viên Húc: "Mẫu phi lên xe ngựa trước, người trẻ tuổi các người hân huyền nhiều một chút."

Sắc mặt Trịnh tiểu thư đỏ hơn, tươi đẹp như hoa đào, trong miệng nói liên tục không dám nhận, cung kính tiễn Đình vương phi lên xe ngựa, nhưng người cũng không cáo từ rồi đi.

"Thế nhưng Trịnh tiểu thư còn có chuyện?" Hiên Viên Húc trầm giọng hỏi, hần thấy hình như Sính Đình khẽ run rẩy, sợ nàng bị đông lạnh, không nện được thúc giục vị tiểu thư này rồi đi.

Mặt Trịnh tiểu thư có vẻ lúng túng, cắn cắn môi, từ từ lấy ra một đôi giày thêu đỏ mặt nói với Sính Đình: "Thế tử phi có thể giúp tứ nương nhìn đôi giày thêu này một chút được không?"

Sính Đình đầu tiên là nhìn Hiên Viên Húc, tiếp theo nghi ngờ mà nhìn chung quanh một chút, không có ai, sau đó mới khách khí nói: "Cũng nói Trịnh tiểu thư một tay thêu thừa thừa linh động, vậy không cần nhìn cũng biết nhất định đôi giày rất tốt." Ban đầu nàng thấy Lệ quý phi thì còn nghĩ, tỷ muội nhà mẹ đẻ Lệ quý phi nhất định cũng là những nữ tử có dung mạo xinh đẹp, không ngờ vị Trịnh tiểu thư này ngược lại là tiểu gia bích ngọc (con gái cứng), thanh tú dịu dàng, nhất gan chọc người thương, ngược lại có vẻ cứng bất đồng với người khác, rất là động lòng người.

"Nhìn một chút thôi, thế tử phi." Trịnh tiểu thư vẫn kiên trì bảo nàng nhìn một chút, nhưng động tác cũng thật cẩn thận, tựa hồ rất sợ Sính Đình cự tuyệt nàng. Sính Đình không đành lòng tổn thương tâm linh yếu ớt của người ta, không thể làm gì khác hơn là giả bộ nhìn đôi giày gấm thêu màu đỏ một chút, khách lệ nói: "Thật là tinh xảo, rất đẹp."

"Phi!" Hiên Viên Húc buồn cười, cười khẽ một tiếng, sau đó quay đầu sang nơi khác, giả vờ thương thức cảnh sắc xung quanh. Sính Đình lặng lẽ tròn mắt nhìn hần."

Trịnh tiểu thư được nàng khen thì không ngừng thẹn thùng: "Tay nghề của thế tử phi nhất định rất tốt, tứ nương bêu xấu trước mặt ngài rồi."

Sính Đình cũng không nổi giận, vẫn cười yếu ớt như hoa nhũn, lơ đãng nói: "Bản thế tử phi làm gì có thời giờ làm những thứ này, ngày thường bận rộn muốn chết, những việc này đều là tú nương và nha đầu làm." Sau khi nói xong rất là đồng tình nhìn Trịnh tiểu thư: "Chắc chắn! Trịnh tiểu thư người thật đáng thương, có từng nghe nói Trịnh đại nhân là một thanh quan, nhưng lại không nghĩ rằng nhà người ngay cả tú nương cũng không mời nổi, chỉ một đôi giày thêu người cũng phải làm." Thanh quan hay không nàng không biết, nhưng muốn ở trước mặt nàng khoe khoang tài nghệ sẽ phải chuẩn bị bị nàng đá kích cho tốt.

Trịnh tiểu thư mặt cầm giày thêu từ từ rút tay trở lại, sắc mặt từ tươi đẹp như hoa đào phút chốc trở thành trắng như tuyết như hoa lê.

...

"Hờ! Sao chúng ta trở về Chương phủ thế!" Sính Đình kỳ quái hỏi, nàng lên xe ngựa liền rúc trong lòng ngực ấm áp của Hiên Viên Húc, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, đội xe ngựa dừng lại, nàng lặng lẽ vén màn xe ngựa lên nhìn bên ngoài.

"đừng vén lên, coi chừng cảm lạnh!" Hiên Viên Húc giả vờ tức giận trừng nàng, tiếp tục với một tay ôm eo của nàng, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang nhìn phía ngoài quay qua đây, sau đó hôn lên đôi môi anh đào của nàng, hết sức dịu dàng dụ dỗ: "'Ngoan! Bên ngoài rất lạnh." Tiếng nói vừa dứt liền dùng áo choàng che kín nàng, ép sát vào trong ngực.

Trong xe ngựa có chạu than, làm sao sẽ lạnh, Sính Đình cảm thấy hần chuyện bé xé ra to quá, nhưng vẫn nhu thuận lù vào trong lòng ngực dày rộng của hần.

Người hầu Chương phủ thấy tiểu thư và cô gia trở lại, lập tức mở đại môn ra, để xe ngựa trực tiếp chạy đến trong viện.

Trong xe ngựa, Hiền Viên Húc vuốt mái tóc dài trơn bóng của nàng, mi tâm hơi nhú lại, trầm ngâm một lát, đập nôi chìm thuyền nói ra: "Người trong nhà Thâm Y Nhân đến tìm!"

"Thật sự!" Sính Đình vui mừng hoan hô, ngẩng đầu nhìn, trông mắt sáng long lanh. Thật lòng cảm thấy cao hứng thay Thâm Y Nhân, nàng có thể hiểu rõ đáy lòng Thâm Y Nhân là muốn tìm được người nhà đến cỡ nào!

Hiền Viên Húc rũ mắt xuống, yên lặng nhìn dung nhan tươi cười tuyệt mỹ của nàng, có chút sợ sệt không dám nói cho nàng biết sự thực.

"Chàng sao vậy? Sao sắc mặt không tốt lắm?" Sính Đình đưa tay xoa mi tâm của hắn, có chút lo lắng hỏi.

Hiền Viên Húc khẽ mỉm cười, lại ôm chặt nàng một chút, môi mỏng khẽ gọi ghé vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Ta không sao, nàng chỉ cần nhớ, vô luận phát sinh chuyện gì, nàng đều có ta, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Làm vương phu của người

Edit: Lê Hy

"Trương công, làm sao vậy?" Sính Đình có chút sợ hãi ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, hắn nói như vậy sẽ làm trong lòng nàng nhạy cảm có chút dự cảm xấu.

Bàn tay thon dài của Hiền Viên Húc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm của nàng, tiếp theo gắng sức ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, xe dừng rồi, chúng ta đi xuống đi!" Nói xong, hắn đỡ Sính Đình ngồi xong, không nóng không lạnh giúp nàng mặc thắt dây áo choàng, giúp nàng đội cái mũ cho tốt.

Hiền Viên Húc đứng ở dưới xe ngựa, hai tay nắm eo thon của nàng ôm nàng xuống xe ngựa, sau đó kéo nàng đi vào trong phòng. Đức thúc vội vàng dẫn người hầu hầu hạ ở một bên.

Trong đại sảnh, một vị công tử tuấn mỹ chậm rãi bước ra thông thả, mặc một bộ áo khoác xa tanh hoa lệ màu xanh nhạt, viền áo thêu hoa văn tinh xảo bằng chỉ bạc, tóc đen buộc lên thật cao, mây kiếm tà phi, ôn hoà như ngọc, trong suốt như nước. Hắn đứng lại trên bậc thềm, mắt phượng mê người hơi khiêu lên, sâu kín nhìn chăm chú vào Sính Đình, đáy mắt gọn sóng cuộn cuộn.

"Thượng Quan Vân!" Đầu ngón tay của Sính Đình duỗi đến cạnh khuôn mặt, kéo cái mũ viền lông lên, có chút vui mừng và kinh ngạc nhìn Thượng Quan Vân mới đi từ trong đại sảnh ra, không dám tin lên tiếng khẽ gọi. Hắn vẫn là áo bào dài toàn thân, khí chất trong trẻo lạnh lùng giống như trích tiên.

Thượng Quan Vân khẽ mỉm cười, mắt phượng hẹp dài từ từ sáng lên, ánh sáng rực rỡ mênh mông trong mắt chậm rãi lưu động, có hấp dẫn trí mạng và xinh đẹp, "Người có khỏe không?" Hắn cũng là nghe được thủ hạ bẩm báo gần đây có không ít người bên ngoài đến từ các nơi trong cả nước tìm kiếm Thâm Y Nhân, lo lắng rất nhiều, lập tức đến kinh thành.

Giọng nói của hắn vẫn dịu dàng mềm mại như cũ, giống như nước chảy dịu dàng lọt đáy lòng người, êm tai không nói lên lời. Sính Đình cười xinh đẹp một tiếng, vừa muốn trả lời, cánh tay ôm nàng lại càng thu vào càng chặt, chặt đến nỗi nàng có chút đau, nàng không khỏi nghiêng người nhìn Hiền Viên Húc, ý bảo hắn buông ra mình.

"Nàng rất khỏe, Thượng Quan công tử cũng không cần phải quan tâm." Hiền Viên Húc nhàn nhạt trả lời, ánh mắt sâu thẳm âm u lạnh lùng nhìn chăm chăm Thượng Quan Vân, ánh mắt u ám không rõ, cánh tay cường tráng có lực lại ôm chặt Sính Đình như cũ.

Thượng Quan Vân vẫn cười yếu ớt như trước, như không có chuyện gì xảy ra nói với Sính Đình: "Đi nhìn Y Nhân một chút thôi!" Nói xong liền rũ mắt xuống, xoay người đi về phía trước.

Trong lòng Sính Đình không khỏi có chút khẩn trương, trái tim đập bình bịch như đánh trống, bọn họ từng người từng người đều nói như vậy, chẳng lẽ Y Nhân thật sự xảy ra chuyện gì không tốt sao? Nàng nghiêng đầu nhìn Hiền Viên Húc, sau đó nhẹ nhàng giẫy người. Đợi Hiền Viên Húc buông nàng ra, nàng liền vội vã chạy đến viện của Thâm Y Nhân, áo choàng màu đỏ sau lưng nàng về ra một đường cong duyên dáng.

"Y Nhân, Y Nhân!" Còn chưa vào sân, nàng đã lo lắng hô lên, không đợi nha đầu mở cửa liền đẩy cửa vào.

Trong sân đông nghịt người quý đầy đất, cả nam lẫn nữ đều có. Đám người kia đều ăn mặc hoa lệ, rất cung kính phủ phục trên mặt đất, còn có ít người không ngừng nhẹ giọng nức nở. Sính Đình xông vào viện xong, bọn họ cũng không xoay đầu lại, chỉ hướng mặt quý phía gian phòng của Thâm Y Nhân.

"Sính Đình, qua đây!" Thâm Y Nhân thấy đáng về thờ hồn hèn của Sính Đình, bắt đắc dĩ ra khỏi phòng nhìn nàng.

Bỗng dung, đám người kia trăm miệng một lời cung kính kêu lên về phía Thẩm Y Nhân: ""Khấu kiến công chúa điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Sính Đình ngây dại, lảng lảng nhìn Thẩm Y Nhân, lại nhìn đám người kia một chút, công chúa điện hạ, có ý gì?

Thẩm Y Nhân vuốt tóc Sính Đình, thân nhiên nói: "Có người nói là con dân của ta."

...

Mấy ngày này, mắt thấy lễ mừng năm mới sắp đến, suy nghĩ của mọi người trong kinh thành đều không khỏi phức tạp. Nữ tử dân thường đuổi được Hàn thế tử lại có thể biến hoá nhanh chóng, biến thành công chúa điện hạ vô cùng tôn quý của đảo Mạt Ưu.

Thanh Long quốc từng có thương nhân ra biển đến đảo Mạt Ưu buôn bán, tất cả nói đảo Mạt Ưu là một quốc đảo khổng lồ, một năm bốn mùa như xuân, dân phong trên đảo côi mờ, xinh đẹp như tiên cảnh, quốc vương nơi đó và vương hậu không có người thừa kế, liên tục tìm kiếm công chúa của bọn họ bị thất lạc từ nhỏ, nhiều năm như vậy chưa từng buông tha việc tìm kiếm.

Phu nhân Định Quốc công ngày ngày ở nhà lấy nước mắt rửa mặt, khóc kêu muốn treo cổ, dọa cho bọn nha đầu sợ đến nỗi châm tuyền cũng không dám làm, châm tuyền lâu từ cũng giấu thật kĩ, chỉ sợ phu nhân cảm đồ thù lên treo cổ. Nói thật, phu nhân Định Quốc công gặp phải cảnh ngộ cũng quả thực làm người ta đồng tình rơi nước mắt vì nàng, con dâu tốt của nàng a! Thời gian thấy cũng được, đầu mùa xuân liền làm hôn lễ cho bọn họ, lại toát ra một đôi phụ mẫu từ trên trời rơi xuống, còn là quốc vương và vương hậu của đảo Mạt Ưu, lúc này còn có để cho người sống hay không?

Hàn Tư Luật từ một quý công tử tuấn nhã, tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn biến thành bộ dáng suy sút hiện tại ngày ngày râu ria xồm xoàm, mượn rượu giải sầu. Ngay cả thái tử thấy đáng về chắt vật hiện tại của hắn cũng phải chặc lưỡi hít hà, nói thẳng nhà cũ bốc cháy --- không có thuốc chữa, sức lực xác thực không giống bình thường. Hai mươi bốn năm không động lòng xuân, lòng xuân vừa động đã bị vui lấp xuống, thật tốt! Mắt thấy giai nhân sẽ nhào vào ngực, con vịt nấu chín lại muốn bay, cha mẹ người ta tìm tới, còn không phải là cha mẹ bình thường --- quốc vương và vương hậu.

Hiện tại Sính Đình chỉ cần có thời gian liền chạy đến Chương phủ, nhìn thấy Thẩm Y Nhân liền nằm khóc trong ngực nàng, tin tức nặng kí Thẩm Y Nhân bị mang về đảo Mạt Ưu, thiếu chút nữa khiến nàng nổi giận ngất đi.

Đình vương phi dạy nàng, khuê nữ xuất giá không nên về nhà mẹ đẻ. Nàng cũng không bác lại, chẳng qua là thân nhiên nhìn vương phi mấy lần, đôi mắt kia mệnh mỏng sương mù, con ngươi đen nhánh sâu như cổ tỉnh, yên tĩnh như hàn đàm, sâu kín nhìn khiến đáy lòng Đình vương phi phát run, vô số lời dạy dỗ bên khóe miệng thật sự không nói được.

Nàng trở lại vương phủ cũng đã mệt mỏi, thấy đồ ăn thì lác đầu, mắt thấy thật vất vả mới nuôi thêm chút thịt sẽ không còn, khiến Hiền Viên Húc không để tâm đến chuyện triều chính, ngày ngày vây quanh nàng, chỉ xin nàng không cần đau buồn như vậy, có thể ăn thêm mấy miếng cơm. Hiện tại chỉ cần nàng mở miệng, cho dù là muốn ăn thịt rồng, hắn cũng sẽ lên trời xuống biển tìm cho nàng.

"Sính Nhi, ăn một chút đi!" Hiền Viên Húc ôm Sính Đình ngồi trên tháp, nhẹ nhàng lắc lắc, nhỏ giọng khuyên dụ dỗ nàng, "Có bánh chẻo thủy tinh nàng thích ăn này, còn có tổ yến nấu sữa bò, bên trên là canh vi cá, cháo gà trắng, rất nhiều đấy, dầu trong cháo gà đều được hớt hết, nàng ít nhiều ăn một chút, ngoan!"

Sính Đình nhìn cũng không nhìn những món ăn một lần, chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chàng ăn đi!" Nàng chỉ cần nghĩ đến nếu Thẩm Y Nhân bị đón trở về đảo Mạt Ưu, nhất thời lòng như đao cắt, giống như trời sập xuống, cho dù sơn trân hải vị ở trước mặt nàng, nàng cũng nuốt không trôi được.

Tất cả người khác không thể hiểu được tầm quan trọng của Y Nhân đối với nàng, lúc nàng khó khăn nhất bất lực nhất, là Thẩm Y Nhân như thần toàn năng, từ trên trời giáng xuống, tư thái bảo vệ người mang nàng đi qua quãng thời gian cuộc sống khó khăn khốn khổ, tỉ mỉ bảo vệ nàng lớn lên. Có thể nói Thẩm Y Nhân là quý nhân trong cuộc đời nàng, đối với Sính Đình mà nói, Thẩm Y Nhân vừa là mẹ vừa là chị của nàng, cũng vừa là thầy vừa là bạn, là tồn tại mà người khác vĩnh viễn không thể thay thế.

Hiền Viên Húc cúi đầu hôn lên gò má trên khuôn mặt của nàng, có chút ủy khuất, buồn buồn nói: "Nàng còn quan trọng hơn ta sao? Nàng đều tốt, mấy ngày nay chưa nhìn ta một lần."

Sính Đình ngẩng đầu nhìn hắn, đưa tay sờ gò má trên mặt của hắn, trong lòng cũng có chút áy náy, thời gian này nàng chỉ biết đau thương cho mình, thật sự có chút xem nhẹ hắn. Cứ như vậy vươn tay dán lên mặt của hắn, cũng có thể cảm giác hắn thật quá gầy. Nàng nhìn những món ăn kia, lên tinh thần nói: "Vậy chàng cùng ta ăn một chút."

"Ừ!" Hiền Viên Húc vui vẻ nở nụ cười, tròng mắt đen sáng lấp lánh, đề gáy của nàng nặng nề hôn nàng, nhẹ nhàng nói: "Còn muốn ăn cái gì? Ta lập tức bảo người đi làm." Hắn vẫn rất cảm kích Thẩm Y Nhân, không có nàng, có lẽ Sính Đình sẽ không yên ổn như vậy mà ở trong ngực hắn.

Trong góc ngoài viện Thính Vũ khóc. Nàng không dám chạy đến trước mặt tiểu thư khóc, nếu không tiểu thư sẽ khóc lợi hại hơn.

Nàng cầm khăn trên tay, bả vai không ngừng co rúm, nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống, lau cũng lau không hết, nàng cũng không nỡ để Thẩm Y Nhân rời đi.

"Ngươi... Ngươi làm sao vậy?" Giọng nói lạnh lùng của Tiểu Bắc đột nhiên vang lên trước mặt nàng.

Thính Vũ vội vàng cầm khăn lau nước mắt trên mặt, nhưng mà chiếc khăn đã sớm bị nước mắt thấm ướt, trên mặt nàng càng có nhiều nước mắt hơn. Nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không có việc gì." Sau đó xoay người đi chỗ khác.

Nàng vẫn cảm thấy Tiểu Bắc lạnh lùng, mỗi lần nhìn nàng, ánh mắt của hắn giống như dao găm xẹt qua trên người nàng, không bằng cách xa, thân thiết với nhóm bọn Tiểu Nam Tiểu Tả, mỗi lần nàng nhìn thấy Tiểu Bắc cũng sẽ theo thói quen tránh ra.

Nhưng mà bàn tay của nàng lại bị một bàn tay nam tính thật dày kéo lại, sau đó bàn tay ấm áp lau mặt của nàng, nhẹ nhàng, cẩn thận giúp nàng lau nước mắt trên mặt, vẫn là giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Đừng khóc, khóc nữa sẽ thành xấu đó."

Thính Vũ đang được tay hắn lau mặt của nàng trong nháy mắt liền ngây ngốc đờ ra, hiện tại nàng phải làm sao, la phi lễ sao?

"Cho nàng!" Tiểu Bắc lời ít mà ý nhiều, lấy ra một chiếc khăn đặt trong tay nàng, hắn không muốn nhìn thấy nàng khóc, như vậy sẽ khiến trái tim luôn luôn lạnh nhạt mà bình tĩnh của hắn cũng sẽ đau theo.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của nàng rất đáng yêu, không nhìn được cong khóe miệng. Ngay sau đó hắn không biết từ đâu một cây trâm tử ngọc, trên cao nhìn xuống quan sát đầu tóc như tổ quạ của Thính Vũ, có chút do dự, cuối cùng chọn một chỗ, nhẹ nhàng cắm trâm trên đầu nàng. Chợt hắn lại kéo tay của nàng, không chút do dự cầm một chiếc vòng tay bằng ngọc xanh biếc sâu thẳm đeo lên cổ tay non mịn của nàng. Cúi thấp đầu nhìn cẩn thận, hài lòng gật đầu, thật là đẹp mắt!

"Ngươi, ngươi, ngươi làm cái gì vậy?" Thính Vũ bị vòng ngọc lạnh như băng kia kích thích đánh run một cái, lập tức tỉnh táo lại, vội vàng muốn cởi vòng tay ra trả lại cho hắn.

"Mang đi, mua cho nàng." Tiểu Bắc hơi dùng sức, cầm cổ tay của nàng không cho nàng cử động. Tiếp theo cúi thân thể cao lớn xuống hôn thật nhanh trên mặt nàng. Khuôn mặt anh tuấn hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng không chê ta không cha không mẹ, gả cho ta, tự ta sẽ đi cầu xin thế tử và thế tử phi để cưới nàng."

Lời này chỉ sợ là lời nói dài nhất hắn từng nói từ khi sinh ra trừ công việc, hắn cảm tâm và vong ngọc thật lâu, vẫn muốn đưa cho nàng, nhưng là nàng tươi cười rạng rỡ với bọn Tiểu Nam, vừa nhìn thấy hắn thì cuồng quít tránh né, khiến trong lòng hắn bất an.

Hắn cũng không nói được cô nương hoạt bát đáng yêu trước mặt đã vào mắt, nhập vào tim của hắn từ khi nào, dù sao muốn nhìn thấy nàng đi lại trong sân, ánh mắt của hắn liền dính trên người nàng, trái tim cũng nhảy nhanh gấp mấy lần ngày thường.

Có lúc ở ngoài viện cũng có thể nghe được tiếng cười nhẹ nhàng và lời nói dịu dàng của nàng, hắn liền có thể tưởng tượng ra đôi mắt sáng ngời của nàng lúc này nhất định là cong như ánh trăng rằm, vừa xinh đẹp vừa mê người. Tiếng cười đáng yêu kia và giọng nói dịu dàng của nàng giống như lông chim không ngừng gãi ngứa đáy lòng hắn, để cho trong lòng cô tịch lãnh ngạo của hắn thoáng chốc hóa thành một mảnh dịu dàng thấm thiết, tham lam nghĩ muốn cô nương không ai biết đến vĩnh viễn bồi bên cạnh mình.

Thính Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, rất là im lặng, hắn hôn cũng hôn xong mới hỏi người khác có lấy chồng hay không, hơn nữa người nào sẽ ngại hắn không cha không mẹ, nàng cũng không phải là.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83-2: Làm vương phu của ngươi (2)

Thẩm Y Nhân đang không yên lòng nhìn nha đầu dọn dẹp hành lễ, mặc dù tất cả những người đó nói công chúa cũng không cần mang cái gì, nhưng mà nàng vẫn cố chấp muốn mang theo một chút.

Nàng trầm mặc không nói lắng lắng quan sát gian phòng nhiều năm đang ở, cảm xúc trong lòng không khỏi phập phồng, suy nghĩ rối rắm. Màn cửa sổ màu đỏ xinh đẹp mơ mộng, chén trà thanh hoa bằng sứ tinh mỹ nhắn mịn, khăn trải giường màu xanh nhạt thêu hình hoa mai tinh xảo, sa mạn thật mỏng treo đầy phòng, theo gió nhẹ nhàng bay múa. Bởi vì Sính Đình nói như vậy mới giống như Nguyệt cung, có cảm giác nhẹ nhàng tung bay. Khuê phòng được dày công bố trí này là căn phòng ấm áp nhất nàng lớn như vậy từng ở, cũng có hoan thanh tiểu ngữ (tiếng hoan hô) của nàng và Sính Đình.

Không biết lúc nào thì nha hoàn yên lặng lui ra ngoài, Hàn Tư Luật chậm rãi đi vào.

Hắn buồn bực không vui tiêu sái đến bên cạnh Thẩm Y Nhân, hít một hơi, tràn đầy hi vọng nhìn nàng, hỏi: "Nàng nói người đảo Mạt Ưu có tìm nhầm không, đã nhiều năm như vậy, cũng có thể không chừng tìm sai công chúa của bọn họ?" Thật ra thì hắn biết đây là ý nghĩ viển vông, bởi vì những người đảo Mạt Ưu đó còn mang đến mấy bức họa, trên bức họa có vua và vương hậu của bọn họ, mặt mũi trông rất sống động. Thẩm Y Nhân và vương hậu xinh đẹp trên bức họa đó lớn lên rất giống nhau, gần như là giống hệt nhau.

Thẩm Y Nhân thở dài, từ khi biết được phải về đảo Mạt Ưu, nàng liền trả lại truyền gia bảo cổ kính cho Hàn gia, lúc mang cảm thấy rất trói buộc, lúc lấy xuống nàng lại có chút buồn bã như đánh mất, dù sao nàng cũng đã chấp nhận phải gả cho hắn rồi đó!

Nàng không chớp mắt nhìn Hàn Tư Luật nói: "Mặc dù nơi đó có huyết mạch chí thân của ta, nhưng ta cũng không phải là rất muốn đi nơi đó, một người bạn cũng không có, ta cũng đã từng nghĩ tới muốn đi nơi nào dưỡng lão, từng tính toán với Sính Đình đến hòn đảo đó ở lại, hiện tại ta cũng rất hi vọng

bọn họ tìm nhằm người, đáng tiếc, ấn ký kia không lừa được người." Nàng lớn như vậy, còn không biết trên gáy mình có một ấn ký hình hoa quỳnh xanh ngọc, ai cũng sẽ không nhìn đến chỗ không đúng đó! Bình thời đều là mái tóc dày thật dài che đi. Nhưng những người đó dùng một loại thuốc nước đặc biệt nhẹ lau trên cổ nàng, hoa quỳnh xanh ngọc đó chỉ chớp lát liền biến thành màu vàng kim hoa mỹ cao quý.

Lúc ấy nàng nhìn đóa hoa màu vàng kim đó trong gương, im lặng hồi lâu. Cuộc sống thật sự là rất kỳ diệu, nàng biết loại hoa này, thì ra là nàng và Sinh Đình nói cùng nhau muốn đi trên tiên đảo đó xong liền nói đến loài hoa này. Trên người hoàng thất các triều đại của đảo Mạt Ưu đều có một ấn ký như vậy, người khác bắt chước cũng không bắt chước được.

Hàn Tư Luật cảm thấy rất tuyệt vọng, định đập vỡ bình rách, bất mãn nói: "Ta thích nàng lâu như vậy, người cũng sắp là vợ ta, ta còn chưa từng ôm nàng một lần." Thân thủ của hắn không bằng nàng, mỗi lần hắn rục rịch muốn hôn nàng, ôm nàng một cái, lúc nào cũng không thể đắc thủ.

"Vậy người muốn thế nào?" Thẩm Y Nhân nghiêng đầu nhìn hắn, rất hăng hái mở miệng. Hôm nay hắn mặc trường bào xa tanh thêu chỉ vàng, đầu đội ngọc quan, lưng đeo đai ngọc, chân đi giày mềm cùng màu, khôi phục lại trước kia chỉ lan ngọc thụ, phong lưu tuấn nhã. Nghĩ đến hắn đã muốn nhớ, chân trời nơi nào không có hoa thơm, hắn cần gì yếu đơn phương một cảnh hoa như nàng.

"Cũng đã phải đi, cho ta ôm ôm!" Hàn Tư Luật đúng lý hợp tình nói, mắt hai mí liền mở to chăm chú nhìn về mặt trên mặt Thẩm Y Nhân.

Sau một khắc, hắn liền được hai cánh tay mềm mại của Thẩm Y Nhân ôm lấy: "Quên đi, vẫn là để ta ôm người đi! Như vậy có thể chứ?" Trong lòng nàng cũng cảm thấy hơi có lỗi với hắn, chẳng bao lâu sau Thẩm Y Nhân nàng cũng sẽ có loại tình cảm nhu nhược này.

thoáng chốc Hàn Tư Luật chỉ cảm thấy một mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, nữ tử trong ngực thật có thể nói là ôn hương nhuyễn ngọc. Nàng được trời ưu ái, có dáng người linh lung thiếu chút nữa khiến hắn lại phun máu mũi ngay tại chỗ.

Hắn vội vàng kiềm chế huyết mạch kích động của mình, không cho phép bản thân suy nghĩ vẩn vơ, nắm lấy thời cơ được voi đòi tiên nói: "Còn phải hôn nhẹ!"

Thẩm Y Nhân cảm thấy hắn rất không biết xấu hổ, buông cánh tay đang ôm ấp thì muốn đẩy hắn ra, lại bị cánh tay hắn duỗi đến ôm gắt gao. Nàng quyết định để cho hắn ôm, dù sao ngực của hắn dường như rất thoải mái.

"Sau này nàng trở về đảo Mạt Ưu sẽ là nữ vương, đến lúc đó hậu cung của nàng sẽ có mấy vương phu?" Hàn Tư Luật không khỏi sầu lo, buồn bực hỏi, cánh tay lại ôm nàng thật chặt, len lén hôn lên vàng trán tròn bóng của nàng mấy cái,

Sau khi quốc vương và vương hậu đảo Mạt Ưu sinh hạ công chúa, yêu như vật quý nhất. Đến lúc công chúa hai tuổi, lại bị một người thị nữ thân cận bên cạnh vương hậu lên trộm công chúa ra đảo. Vợ chồng quốc vương đau đớn khi mất con gái yêu, thương tâm muốn chết, đau khổ tìm kiếm nhiều năm như vậy, vẫn chưa hề có hài tử khác.

Bởi vì thị vệ ra đảo rất lâu chưa từng tìm được tiểu công chúa, nội tâm quốc vương và vương hậu đau thương triệt để mà ưu thương thành bệnh, triển miên bị bệnh nằm trên giường, đã sớm không còn tinh lực gì để xử lý quốc sự (việc nước), đều là đại thần trung thành và tận tâm xử lý chính vụ trong đảo. Vừa nghe nói tìm được công chúa, vương và vương hậu quá vui mừng; Chỉ chờ tiểu công chúa trở lại liền truyền ngôi cho nàng, cử hành nghi thức lễ đăng cơ nữ vương, để cho Thẩm Y Nhân làm nữ vương đảo Mạt Ưu.

Ở trong ngực hắn Thẩm Y Nhân ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn một cái, không chút nghĩ ngợi nói: "Dĩ nhiên chỉ có một vương phu nha!"

Hàn Tư Luật nghe một câu như thế, như nghe thấy Phật chi luân âm, chỉ cảm thấy nặng nề u ám bao phủ trên đầu mình trở thành hư không, lập tức mặt mày hớn hờ đứng lên, hai mắt to lấp lánh rực rỡ, khuôn mặt tuấn nhã thần thái tung bay. Hắn ghé vào bên tai nàng, kiên quyết nói: "Bốn công tử không làm thế tử, đi đảo Mạt Ưu với nàng, làm vương phu của nàng! Nhưng mà nàng phải viết giấy làm bằng chứng, cam đoan chỉ có thể có một vương phu là ta." Thẩm Y Nhân vòng tay trở về, hắn đau lòng không đặt được, nhốt mình trong phòng sa sút tinh thần mấy ngày. Nhưng hắn suy đi nghĩ lại một phen, cảm thấy vẫn không thể dễ dàng buông tay Thẩm Y Nhân như vậy, liền thương lượng với cha mẹ thật tốt, quyết định nhường cho thế tử vị cho đệ đệ, mình phụng bồi giai nhân đi đảo Mạt Ưu.

Vợ chồng Định Quốc công nghe lời tâm huyết của nhi tử, cẩn thận suy tính thật lâu, bọn họ có ba nam hai nữ, đúng là hầu hạ bên người cũng không kém Hàn Tư Luật, hơn nữa đi đảo Mạt Ưu cũng không phải là không thể trở lại, bọn họ cũng có thể ngồi thuyền đi đảo Mạt Ưu thăm bọn họ, sau khi nghĩ cặn kẽ, tâm tình của Định Quốc công và Lô phu nhân có chút nặng nề gật đầu đáp ứng.

"Hả!" Thẩm Y Nhân luôn luôn trời sập xuống khi người đáp chần chừ cũng nhận được kinh hãi, gương mặt đỏ mọng im lặng hồi lâu.

Nhìn bộ dáng ngần ngại của Thẩm Y Nhân, nhất thời tâm tình Hàn Tư Luật thật tốt, làm sao có thể bỏ qua thời cơ tốt lớn thế, cúi đầu cực nhanh, há mồm hôn môi đỏ mọng của giai nhân.

"Um!" Đôi môi của Thẩm Y Nhân bị hắn mút đau, không nhận được dùng sức đẩy hắn ra, trầm ngâm nhích mắt chú vào hắn nói: "Như vậy người xem ra định xa rồi quê hương, sau này nếu hối hận thì làm sao?"

Hai tròng mắt sâu thẳm của Hàn Tư Luật càng lóe ra ánh sáng, quả quyết dứt khoát nói: "Chỉ cần nữ vương bề hạ không sớm ba chiều bốn, bốn công tử vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận." Nói xong, đưa ngón tay thon dài trắng nõn không ngừng xoa môi của mình, trở về chỗ vừa mới hai môi cùng kề sát đến tê dại tư vị mất hồn, chỉ cảm thấy chưa thỏa mãn, không nhận được thò tay ôm Thẩm Y Nhân vào trong ngực, sau đó cúi đầu hướng về phía cái miệng thơm mùi đàn hương mà tha thiết ước mơ hôn lên.

Lần này Thẩm Y Nhân không có phản kháng chút nào, ngoan ngoãn mặc hắn ôm hôn. Một góc cứng rắn trong đáy lòng người nào đó từ từ tan chảy,

đột nhiên cảm thấy khỏe mắt có chút ẩm ướt; Hân nguyện ý buông tha tất cả hiện tại cùng nàng đi đến một đất nước xa lạ, làm sao nàng báo đáp được tình thâm của chàng?

Qua khe hở lúc hôn, nàng hứa hẹn qua loa: "Chỉ có một mình chàng." Bất kể phía trước có khó khăn hiểm trở gì, nàng quyết định cùng đi với hân!

Mười lăm tháng giêng vừa qua xong, Thẩm Y Nhân và Hàn Tư Luật muốn lên đường theo người đạo Mạt Uu. Ngày bọn họ rời đi, người tiễn đưa rất nhiều, người thương tâm cũng rất nhiều, nhưng Sính Đình cũng không khóc lụy hại. Nàng ôm Thẩm Y Nhân, hai tay ôm cổ nàng, thân thể nhỏ yếu không ngừng rung rung, khóc khàn cả giọng, khó thở nghẹn ngào.

Tiếng khóc của nàng thê thảm như vậy, tê tâm liệt phế như vậy, làm không người đưa tiễn nào không lệ ướt vành mắt. Thẩm Y Nhân chưa từng rơi lệ trước mặt mọi người, lúc này ôm Sính Đình cũng là bị nước mắt ướt hết vạt áo, nửa ngày cũng không bước đi được một bước.

Hiên Viên Húc đau lòng đồng thời lại sợ Sính Đình tổn thương thân thể, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc đi điểm huyết đạo của nàng, ôm nàng yếu ớt vào trong ngực, sau đó cứ ôm nàng như vậy tiễn biệt.

Trong thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như mỹ nữ đệ nhất võ lâm Liễu Tiểu Yên khó hiểu trở thành tiểu thiếp của Hiên Quận vương hơn sáu mươi tuổi, từ ân nhân cứu mạng của Hiên Viên Đường nhảy một cái trở thành di nương của hân và Hiên Viên Diễm, trong lúc có chuyện xưa gì không thể nói, người khác cũng không biết được.

Chất nữ của Đình vương phi Đình Thụy Thù lại tới vương phủ nhỏ, nghe nói vốn vương phi mời tỷ muội hai người các nàng, nhưng tỷ tỷ Đình Thụy Tuyết hai ngày trước ra cửa đột nhiên mặt đầy vết lở loét đỏ, bộ dáng rất dọa người, tự nhiên ở nhà dưỡng bệnh không thể đến được.

Buổi tối mùa xuân trừ tịch (giao thừa), lúc hoàng cung ăn bữa cơm đoàn viên, Lệ quý phi bước liên tục nhẹ nhàng đi tới bên người Sính Đình, quyến rũ động lòng người kéo tay của nàng, tình thâm ý thiết dặn dò Sính Đình nhất định đợi đường muội của nàng thật tốt, sau đó nói đường muội của nàng là người thiện lương thuần phác thế nào, nữ hồng may vá ra sao, tóm lại khen đường muội của nàng ta chỉ có trên trời dưới đất không có. Sính Đình trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới đường muội của nàng ta chính là vị Trịnh tiểu thư thêu giày kia, đáy lòng tất nhiên cảm thấy hành động của Lệ quý phi có chút không giải thích được, nhưng nàng phát hiện trong lòng tràn đầy bóng ma Thẩm Y Nhân sắp rời đi, tất nhiên không rảnh bận tâm những chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi này, miễn cưỡng cười nói nàng và Trịnh tiểu thư cũng không có kết giao gì, Lệ quý phi sợ là đa tâm. Lệ quý phi nhẹ vỗ tay của nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói nếu hai người có duyên nhất định là có thể ở chung một chỗ, cuối cùng lúc gần đi còn ý vị thâm trường nhìn thất lung mảnh khảnh của Sính Đình.

Đại nha hoàn hầu hạ nàng là Xuân Hương, không biết tại sao ở cửa thư phòng Thanh Ngọc hiền té ngã. Người khác ngã nàng cũng ngã theo, nhưng mà nàng lại ngã cái mặt không tốt, người bị thương nặng. Nghe bọn nha đầu nói Xuân Hương ngã vô cùng thê thảm, gương mặt chạm đất trước, lộ ra khuôn mặt như hoa như ngọc bị bôi vôi vết máu lớn, hơn nữa miệng phun máu tươi không ngừng. Lúc ấy đã hấp hối, mắt thấy không được chữa trị sẽ bỏ mình, hoàn hảo vương phi tâm địa thiện lương, vội vàng phái người đón nàng, bởi vì cứu chữa kịp thời, cuối cùng bảo vệ một cái mạng nhỏ. Sính Đình còn muốn dù sao cũng là quan hệ chủ tớ, Xuân Hương cũng coi như hầu hạ người của mình, thế nào cũng phải đi thăm một lần. Hiên Viên Húc lại lạnh nhạt ôm nàng, quần nàng chơi đùa, còn không cho nàng đi.

Trong kinh thành còn có chuyện khác càng phát sinh không ngừng, nhưng không quan trọng liên không lắm lời giống nhau.

Thẩm Y Nhân đã rời đi, đây đã là một sự thật sắt đá. Sính Đình lại lừa mình dối người cũng biết nhất định phải đối mặt với thực tế. Huống chi kể từ sau khi Đình Thụy Thù ở trong vương phủ, cô nương này thỉnh thoảng liền tới Thanh Ngọc hiền tìm Sính Đình độc thoại đùa thú, phụng bồi Sính Đình đánh cờ đánh đàn.

Sính Đình dựa trên nguyên tắc Đình cô nương là khách nhân, mạnh mẽ lên tinh thần cùng bồi. Chỉ là Trịnh tiểu thư có duyên gặp mặt một lần cũng thường xuyên đến bãi phòng Sính Đình, thường thường mang theo chút đồ thêu tinh nữ đưa cho vương phi và Sính Đình, chọc cho Đình vương phi vui vẻ không thôi, vương phi thấy các nàng chung sống hoà hợp rất là vui với định kiến. Hơn nữa Hiên Viên Húc có thời gian liền trở lại phụng bồi nàng, cứ như vậy, thời gian liền trôi qua rất nhanh, thắm thoát đã đến mừng mười đầu tháng ba, cũng là sinh nhật bốn mươi sáu tuổi của An Thân Vương phi.

Mặc dù Đình vương phi chỉ là sinh nhật nhỏ, nhưng trong An vương phủ vẫn đông khách như cũ, phi thường náo nhiệt, gia quyến văn võ bá quan nói gót tới chúc mừng sinh nhật Đình vương phi, rượu ngon món ngon như nước chảy đưa lên bữa tiệc.

Sính Đình làm tức phụ nghiêm chỉnh của Đình vương phi, tự nhiên không thể không có việc gì rảnh rỗi ở một bên, trên mặt mang nụ cười ưu nhã khéo léo, giúp đỡ chiêu đãi những phu nhân tiểu thư qua lại kia.

Tiệc rượu đang ăn đến lúc náo nhiệt, đột nhiên ngoài cửa lớn lại truyền ra ngoài một tiếng quát to: "Thánh chỉ đến!" Giọng nói này vừa ngẩng cao lại tràn đầy kiêu cách, Sính Đình cả kinh tại chỗ không người ở nơi đó. Sau đó tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng mỉm cười nói, nhất định là hoàng thượng và hoàng hậu ban thưởng đến.

An Thân Vương vội vàng dẫn cả nhà đến tiền viện chuẩn bị tiếp chỉ. Thái giám đến truyền chỉ là Hải công công bên cạnh hoàng thượng, mang theo mấy tên thái giám đầy mặt tươi cười bước đến, cung kính làm lễ ra mắt với An Thân Vương xong, liền muốn tuyên chỉ.

An Thân Vương vội vàng mang cả nhà lập tức quỳ xuống tiếp chỉ. Khách nhân đến tham gia tiệc rượu cũng quỳ đầy đất.

Hải công công từ từ mở thánh chỉ ra, cao giọng nói: "Hoàng thượng lệnh truyền, An Thân Vương thế tử phi thành hôn nhiều ngày không có mang, đặc biệt ban thưởng Hưng Dương cao môn nữ nhi Đình thị Đình Thụy Thù và nữ nhi của Trịnh đại nhân đại phu Quang Lộc Trịnh Tứ Nương làm thế tử trắc phi, hi vọng sớm ngày vì hoàng gia khai chi tán diệp, khâm thờ."

Hiện trường tiếng kim roi cũng có thể nghe thấy, yên lặng như tờ. Nữ tử được thể tử sùng ái nhất thời cũng không cách nào độc chiếm thể tử, giống như những nữ nhân khác phải tiếp nhận trọng phụ tam thể tử thiếp!

Bỗng dung, Hiên Viên Húc mặt lạnh đờ Sính Đình đứng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù là một mảnh trong sạch, con ngươi sâu thẳm lạnh như băng nhìn Hải công công, cất giọng nói: "Thứ cho Hiên Viên Húc không thể tiếp chỉ, mong Hải công công phúc đáp bệ hạ, xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Hiên Viên Húc chỉ có một thể này, tuyệt không lập trắc phi thị thiếp khác!"

"Lớn mật, ngươi muốn kháng chỉ không tuân theo sao?" Đình vương phi cuồng quát ngẩng đầu quát nhi tử.

"Lớn mật, Hiên Viên Húc, ngươi lại dám kháng chỉ?" Một giọng nữ kiều mỹ đột nhiên cao giọng quát đến, Lệ quý phi xinh đẹp quỳ rũ trong đám cung nữ vây quanh chậm rãi mà đến.

Hiên Viên Húc cười ngạo nghễ, vẻ mặt anh tuấn thần thái sáng láng, nhàn nhạt nhìn Lệ quý phi, khinh miệt nói: "Trịnh thị, không cần đưa tay dài quá thân, những chuyện chỗ má súp đồ của nhà mẹ đẻ ngươi một chuyện không biết kia lại một chuyện không hiểu. Chẳng qua là không rành đề ý tới các ngươi, ngươi đến cũng tốt, đưa tới cửa để cho gia sư chữa ngươi!"

"Ngươi... Bỏ cung là quý phi đương triều, cho nên ngươi gọi thẳng kỳ danh của bản cung, ngươi thật cho là bản cung không làm gì được ngươi?" Lệ quý phi tức giận cả người phát run, trên khuôn mặt động lòng người là một mảnh âm lãnh. "Hôm nay, muội muội của bản cung là nhận ý chỉ của hoàng thượng mà đến, ngươi cũng không dám dọ từ từ."

An Thân Vương và Đình vương phi vừa định ngăn nhi tử lại, để tránh sự tình càng náo càng nghiêm trọng. Lại phát hiện sau khi Hiên Viên Húc buông Sính Đình ra đột nhiên phi thân lên, vút qua quỹ mị đến trước mặt Lệ quý phi, một tay nắm trên cổ nhỏ nhu mỹ của Lệ quý phi, lạnh lùng nói: "Yêu phi hại nước! Hôm nay bản thể tử liền thay trời hành đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Yêu phi hại nước

Edit: Lệ Hy

Hiên Viên Húc ghì cổ Lệ quý phi, gọn gàng dứt khoát nói: "Trịnh thị, ngươi hãy nghe cho kỹ, bất kể muội muội ngươi là thom hay là thối, tốt vẫn là xấu, cho dù là ý chỉ của ngọc hoàng đại đế mà đến bản thể tử cũng không thu."

"Ngươi... Ngươi... Muốn làm gì?" Lệ quý phi nhất thời sửng sốt, lập tức kinh hoàng luống cuống nghẹn họng hỏi, nàng bị bàn tay chọt đưa ra của Hiên Viên Húc kẹp ở cổ, mặc dù tay kia không có lập tức bóp cổ nàng, chỉ là hơi buộc chặt khiến nàng khó thở, thể nhưng loại vô hình vô hình vẫn khiến nàng sợ hãi run lẩy bẩy như cũ, hai tay cuồng quát nắm bàn tay của hắn. Hôm nay nàng mặc quần lụa mỏng màu tím nhạt viền xanh ngọc, trên đầu châu sai lông lánh chói mắt, trụy châu lưu tô thật dài vô cùng hoa lệ, trước ngực kim quang long lánh, vốn là đáng vẻ đẹp để quý giá kiều mỹ, không ngờ giờ phút này lại bị Hiên Viên Húc làm cho chật vật như thế.

"A! A!..." Mấy cung nữ cảm quát bên người Lệ quý phi lúc Hiên Viên Húc bay vọt đến, liền ném quạt lông trong tay, thét lên né ra, tất cả cung nữ rực rỡ gấm hoa khác đều la hoảng lên, thân thể run rẩy muốn tới đây che chở Lệ quý phi, nhưng lại bị lệ khí kinh người trên mặt Hiên Viên Húc dọa sợ không dám tiến lên.

"Thế tử..." Cung nữ né ra sau, lộ ra phía sau các nàng là TRịnh Tử Nương giờ tay xoa trán, vẻ mặt khiếp sợ. Nàng mặc một thân váy sam màu hồng nhạt hoa lệ, váy thật dài uốn lượn sau lưng, trên đầu châu thụy vòng quanh, kim quang long lánh, hiển nhiên là tỉ mỉ ăn mặc. Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trờng thật to, lông mày hẹp dài gần như không muốn nhìn thấy, không dám tin nhìn Hiên Viên Húc mặt lạnh lẽo vô tình, môi đỏ mọng không ngừng hơi run, đáy mắt có nước mắt không ngừng lóe lên chọc người thương tiếc.

"Tướng quân..." Bọn thị vệ hộ tống Lệ quý phi đến tay đặt trên chuôi đao ngang hông, đáy lòng gọi to xui xẻo, do dự không biết là nên rút đao công kích thể tử thì tốt, cũng hoặc là khuyên thể tử dừng tay mới tốt. Một là võ công cái thể, Đại tướng quân chiến công hiển hách; Một là Lệ quý phi rất được Vũ Đức đế sùng ái, trường hợp khó cả đôi đường như thế sao lại để cho bọn họ gặp được đây?

Cùng lúc đó, mọi người quỳ trên mặt đất nhất thời kinh hoàng đứng lên, tiếng hút không khí này nổi lên, thỉnh thoảng có người nhát gan "A! A... A..." Không ngừng thốt ra tiếng sợ hãi, tình cảnh cũng là một mảnh hỗn loạn.

"Húc Nhi..." Thọ tinh Đình vương phi sắc mặt tái nhợt hai tay bụm miệng, lúc này cũng không kịp bày ra dáng vẻ cao quý, cả người phát run nhìn vẻ mặt của nhi tử sát khí bức người, vốn muốn hôm nay là sinh nhật nàng, cho dù Húc Nhi tâm không cam tình không nguyện, thế nào cũng sẽ bận tâm thể diện của mẫu phi này, nhận lấy thánh chỉ nạp Đình Thụy Thù. Bất ngờ chính là nhi tử cư nhiên công khai kháng chỉ, sinh ra tai nạn, mắt thấy sẽ phạm vào đại họa.

"Biểu ca! Huynh..." Lúc này Đình Thụy Thù bên cạnh Đình vương phi đang là chã chực khóc, răng trắng như tuyết gắt gao cắn đôi môi hồng, đã sắp cắn đôi môi ra máu, trong mắt chứa đựng oán hận và không cam lòng. Hôm nay nàng hao tổn tâm huyết ăn mặc cho bản thân trông thật vui mừng, trên mặt

thanh tú; đáng yêu vẫn treo nụ cười ngọt ngào, khéo léo vẫn ở bên người bác. Lúc đó thánh chỉ đến, lòng nàng lòng trần đầy vui mừng, như đi trên mây, chưa từng nghĩ biểu ca thể nhưng thà kháng chỉ cũng không đồng ý nạp nàng, để cho sống lưng nàng nhất thời phát lạnh, như rơi xuống địa ngục! Nàng cũng đã nguyện ý lui một bước, không làm thế tử phi chỉ làm trắc phi, còn phải đồng thời vào cửa cùng nữ nhân khác, ủy khuất cầu toàn như vậy chẳng lẽ nói vẫn không thể đã động trái tim của biểu ca sao?

Lần này đến ở phủ An Thân Vương, cô cô tất nhiên muốn nhận hai người tỷ muội các nàng đến trước, nhưng trước đã gửi thư nói rõ với cha mẹ, trong hai tỷ muội các nàng chỉ có thể có một người làm trắc phi của biểu ca. Nàng thật vất vả dùng thuốc khiến trên mặt tỷ tỷ sinh ra những vết thương lở loét đỏ hồng, đoạt được cơ hội thật tốt này, ai biết đến cuối cùng lại thất bại trong gang tấc! Nàng thương tâm thống khổ đồng thời trong lòng cũng tràn đầy phẫn hận, không khỏi chuyển ánh mắt cừu hận sang Sinh Đình đứng cao vút, đều tại nữ nhân đáng chết này, là nàng! Là họa thủy này mê hoặc biểu ca!

Từ đầu đến cuối Sinh Đình không nói lời gì, cũng không có vẻ sợ chút nào, chỉ là vẻ mặt thản nhiên đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt tuyết trắng là bình tĩnh không chút gợn sóng, trong con ngươi sáng rõ động lòng người là một mảnh lạnh nhạt, phảng phất tất cả những người này đều đang diễn hí khúc, chẳng qua nàng là người không liên quan nhìn cuộc vui, lẳng lặng chờ đợi chỉ là vì một khắc kia tầm mắt của võ kịch hay đặc sắc rơi xuống.

Hiên Viên Húc vừa để Sinh Đình xuống đồng thời bốn đại nha đầu lập tức đứng dậy, tiến lên mấy bước, ngay lập tức liền vây quanh bảo vệ Sinh Đình. Chân khí toàn thân các nàng hơi lưu động, khiến cho y sam trên người lay động không ngừng, ánh mắt đều lóe lên tinh quang, chứng tỏ tu vi nội công bốn người không thấp. Ánh mắt bốn nha đầu sáng quắc, vẻ mặt sùng bái nhìn Hiên Viên Húc khí phách phóng ra ngoài, uy phong凛凛, hưng phấn chỉ mong có thể buông tay chân ra đánh lớn một trận. Võ công của các nàng từng được sư phó giảng dạy trong cốc gắt đầu khen ngợi, nhưng vẫn chưa có cơ hội biểu hiện cho tốt, có tài nhưng không gặp thời, chỉ lớn khó thực hiện được.

Ánh mắt An Thân Vương ngưng trọng, nhìn nhi tử thật sâu, bình tĩnh nói: "Húc Nhi, vừa là kháng chỉ bất tuân, lại không muốn sống lại gây sự, còn không lui xuống." Nói xong, hắc không thể không liếc nhìn Đình vương phi lão đạo muốn ngã, đáy lòng âm thầm thở dài một tiếng, sớm biết như thế, cần gì lúc đó chứ?

Hải công công đầu tiên là trợn mắt há mồm, sau đó lập tức tỉnh táo lại vội vàng ách cổ họng nói: "Thế tử, không thể vô lễ với quý phi!" Lệ quý phi muốn vì tỷ muội nhà mẹ đẻ chống lên thể diện, không muốn để cho người coi thường Trịnh Tử cô nương, tự mình hộ tống đến vương phủ. Hắc cũng chỉ đến truyền chỉ thay hoàng thượng, là chân chạy mà thôi, chuyện tốt như thế người khác nghĩ cũng nghĩ không được, vốn tưởng rằng tất cả cục diện là chuyện vui mừng lớn, làm hắc không nghĩ được nhưng lại sẽ là tình cảnh hết sức căng thẳng nổi giận. Chuyện này thế nhưng không phải chuyện đùa, bảo hắc làm thế nào cho phải, giao phó thế nào với hoàng thượng?

"Ha ha!" Hiên Viên Húc cười khê, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm lại không chứa một chút ý cười, chỉ tràn đầy đảm chiến làm người ta lạnh như băng và lạnh khí, lạnh lùng nói: "Đây mà là một quý phi sao? Chẳng qua là một yêu phi làm nhiều việc ác thôi, vốn là người tội đáng chết vạn lần, nàng làm tất cả những tội ác tày trời kia, thiên đạo vạn quả, lẳng trì xử tử cũng không thể rửa sạch tội nghiệt khắp người nàng!" Nữ nhân hậu cung lục đục với nhau thế nào, hắc không xen vào, cũng không muốn quản, nhưng ai cũng đừng nghĩ đánh chủ ý đến gia đình hắc!

"Ngươi... Ngươi nói bậy... Không có bằng chứng, đừng ngậm máu phun người!" Lời của hắc khiến Lệ quý phi không giãy giụa được thoáng chốc ngưng động tác, tí mỉ mỉ tả về sợ hãi hốt hoảng trên mặt, ánh mắt cũng nháy nháy lập lòe, đáy mắt khó có thể che giấu chột dạ và ánh mắt oán độc.

Lúc này, mọi người ở đây và An Thân Vương cũng một mực trầm mặc, ngay cả Hải công công đầu đầy mồ hôi cũng không biết phải làm sao, đứng tại chỗ, miệng ngậm chặt như hén.

Chỉ có sắc mặt Đình vương phi tái nhợt không ngừng khuyên: "Húc Nhi, mau buông tay, có chuyện gì có thể tâm bình khí hòa nói chuyện thật tốt một chút, hoàng thượng và quý phi cũng là có ý tốt, suy nghĩ vì nhất tộc con cháu Hiên Viên, ngươi không nên khăng khăng làm theo ý mình, dù sao cũng đừng vì xúc động nhất thời mà làm ra chuyện sai lầm, đến lúc đó không có cách nào quay đầu lại! Con a! Ngươi phải lấy đại cục làm trọng!" Đình vương phi càng không ngừng động tác để dừng chuyện, lấy hiểu biết để khuyên bảo, chỉ tiếc Hiên Viên Húc đã quyết tâm, ngoảnh mặt làm ngơ với lời của nàng, vẫn ghim cổ Lệ quý phi không buông tay.

"Ngươi... Ngươi buông ra... Bỏn cung nhất định phải báo bệ hạ trị tội ngươi." Theo thời gian trôi qua, trên mặt của Lệ quý phi dần dần khó có thể che giấu hận ý, thấy Hiên Viên Húc chỉ là không buông ra cũng không xiết chặt cổ của nàng, cũng chỉ là hù dọa nàng một chút mà thôi, đáng về bệ vệ phách lối mới vừa biến mất không thấy lại có dấu hiệu tro tàn lại cháy. Cố gắng quay đầu quát những thị vệ mặt lộ vẻ khó khăn kia: "Còn không... Còn không đến bảo vệ bản cung, muốn... để bệ hạ chém đầu các ngươi sao?" Sau khi hỏi cung, nàng lập tức phải đi khóc lóc kể lể trước mặt bệ hạ, nhất định phải báo thù nhục nhã ngày hôm nay.

"Ai dám tiến lên, đừng trách gia hạ thủ vô tình!" Hiên Viên Húc đứng tại chỗ, như vực sâu núi cao, cũng không thèm nhìn tới những thị vệ kia, nhàn nhạt lên tiếng.

Sắc mặt của bọn thị vệ tái nhợt, không ai bảo ai mà buông đao ra khỏi tay, thậm chí có người lặng lẽ lui về phía sau mấy bước.

Bàn tay Hiên Viên Húc mang theo kinh hãi làm người ta lạnh lẽo, kim cổ Lệ quý phi, khuôn mặt coi thường, hai mắt hí lại, cố gắng chịu đựng mùi khó ngửi phát ra trên người nàng, cánh tay thon dài có lực duỗi thẳng, thoải mái nhấc nàng ta lên.

Chân rời khỏi mặt đất, hô hấp của Lệ quý phi khó khăn, sắc mặt trong nháy mắt đỏ lên đến mức tận cùng, một mảnh màu máu, hai tay lồi kéo bàn tay đang ghim thật chặt của hắc, hai chân đạp loạn đá lung tung, không ngừng ô ô khóc kêu, sợ hãi giãy dụa, nước mắt nước mũi chảy xuống, bộ dáng chật vật đầu còn nửa điểm xinh đẹp động lòng người như thường ngày.

Con ngươi Hiên Viên Húc hiện ra quang mang lạnh lẽo, vẻ mặt chán ghét giống như trên người Lệ quý phi rất bẩn thỉu tanh hôi, không chút lưu tình nói từng câu từng chữ: "Trịnh thị, ngươi thật thôi! Khiến Lâm cho người ta ghê tởm muốn ới, tất cả Trịnh gia các ngươi đều là tiểu nhân hèn hạ xấu xa, phẩm hạnh xấu xa đến cùng! Kể từ sau khi tiện nhân ngươi vào cung, Trịnh gia coi như là gà chó lên trời, tỷ muội nhà mẹ đẻ ngươi, cháu gái ngươi, cùng với

những nữ nhi nhà thân thích tám gậy đánh không đến kia, bất kể thối tha hay rách nát, các người cũng dám nhét vào trong nhà đại thần quan trọng lâu đời trong triều, những năm gần đây Trịnh gia các người cũng chỉ biết chiều này. Người nhà mẹ đẻ người ý vào người được hoàng thượng sủng ái, luôn luôn lấy danh nghĩa quốc trọng làm bằng chứng làm bật bên ngoài! Coi trời bằng vung đến nỗi làm người ta phẫn nộ, gây nên trời tức dân oán, người khác sợ người, nhưng gia không sợ người! Gia muốn xử lý các người không phải là ngày một ngày hai, buồn cười người là gan bằng trời, lại dám đuổi móng đến trên đầu gia, thế nào! Trịnh gia nhà người muốn tạo phản phải không? To gan lớn mật muốn ngoại thích (họ ngoại) tham gia vào chính sự? Hả?" Tiếng háng giọng cuối cùng kia bao hàm sát khí làm Lê quý phi mồ hôi lạnh thẳng tắp chảy xuống, hai đùi run run.

Sính Đình nghe thấy lời sắc bén vô tình của Hiên Viên Húc, chỉ cảm thấy rất im lặng, bình thường hẳn là người khiêm tốn, trầm ôn ưu nhã, trong xương cũng là người toàn là nói lời ác độc, chưa bao giờ sẽ có kỳ thể diện của nữ tử, lúc đó hẳn còn từng được Minh Châu nói bẽ ngoài giống như Vô Diệm, tính tình như ác quỷ đấy!

Lời nói của Hiên Viên Húc vừa dứt, trong đám phu nhân nhà quan cư nhiên có mấy người nhỏ giọng nức nở lên, "Ô, ô...". Nữ nhi Trịnh gia luôn luôn ý vào Lê quý phi được cung chịu, cho dù đi làm thiếp cho người ta cũng uy phong tám hướng, dáng vẻ còn giống phu nhân chính phu hơn, khiến một số phu nhân nhà quan khổ không thể tả, mềm yếu một chút thì cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Coi như là như vậy, những phu nhân kia cũng chỉ có thể nuốt răng bị gãy và máu, ai bảo người ta có nhà phía sau có quý phi để dựa vào. Vào giờ phút này, Lê quý phi chịu khổ trong tay Hiên Viên Húc, trong lòng các nàng chỉ cảm thấy hả lòng hả dạ; thực đáng đời, tất cả đều không có chút đồng tình, nếu như có thể, các nàng thật muốn học phu nhân phó phường ném trứng gà, nhổ nước miếng về phía yêu phi này.

Lời của Hiên Viên Húc không khác nào sấm sét giữa trời quang với Lê quý phi và Trịnh Tứ Nương, tạo phản và ngoại thích tham gia chính sự lại là những tội danh khác nhau, đến lúc đó cho dù Vũ Đức đế sủng ái Lê quý phi cũng sẽ sinh lòng cảnh giác, huống chi còn có hoàng hậu và thái tử và những phi tử khác đổ dầu vào lửa, đến lúc đó, Trịnh gia vô cùng quang vinh một thời, cuộc sống phong quang vô hạn cũng chỉ tới đó mà thôi.

Mấy năm này Lê quý phi ở phía sau cung luôn luôn kiêu ngạo cuồng vọng, thỉnh thoảng ngay cả hoàng hậu cũng không dám chĩa mũi nhọn, người nhà mẹ đẻ làm những chuyện như vậy nàng cũng có nghe thấy một chút, nhưng thường nghe qua coi như xong. Về phần có đại thần thượng tấu người Trịnh gia ức hiếp dân chúng, khi nam phách nữ (lừa gạt tức hiếp cả nam lẫn nữ). Nàng ta nhiều lắm là quý gối khóc hoa lệ đầm mưa trước mặt Vũ Đức đế, vô cùng đau đớn khóc thút thít một lần, đau thương buồn bã cam đoan người nhà mẹ đẻ sau này nhất định sẽ sửa đổi sai lầm, từ nay về sau hối cải để làm người mới.

Nàng ta nói toàn lời tốt đẹp, nói vô cùng thành khẩn, hơn nữa nàng ta xinh đẹp vô song, quen được chiều theo chuyện nhỏ, Vũ Đức đế thường bắt đắc dĩ đỡ nàng đứng dậy, ôm ái phi không ngừng an ủi, sau đó sẽ không trách lỗi xưa với người đắc tội Trịnh gia, chuyện cũng không giải quyết được gì. Thật ra thì theo nàng, trong thiên hạ, không chỗ nào không là đất của hoàng đế, đâu cả vùng đất bên cạnh cũng là không chỗ nào không là của kẻ bề dưới của hoàng đế. Mà tất cả lúc này là của Vũ Đức đế, nàng là sủng phi của người, người Trịnh gia thành người nhà mẹ đẻ của sủng phi kia, tùy tiện chà đạp đồ đạc của mình cũng chẳng có gì ghê gớm, không phải giống như chà đạp củ cải trắng hay sao? Đều là chút chuyện nhỏ, thực sự không đáng nhắc tới.

Vậy mà lúc này sự lên án mạnh mẽ chấn động lòng người của Hiên Viên Húc lại làm cho trong lòng Lê quý phi sinh ra sợ hãi khôn cùng. Nàng thống khổ lắc đầu, tay chân càng ngày càng vô lực, Hiên Viên Húc không chế lực đạo tra tấn nàng, tình trạng không chết không sống cũng khiến nàng đau đến không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84-2: Yêu phi hại nước (2)

Edit: Lê Hy

"Tướng quân mau dừng tay!" Đang lúc này, một bóng dáng lẳng không đến, lướt qua rơi vào trong viện. Người tới là một người trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, ánh mắt trong trẻo, chính là thống lĩnh ngự tiền thị vệ Trần Minh. Về mặt của hắn nặng nề hành lễ với An Thân Vương, sau đó thì lễ với Hiên Viên Húc, cất cao giọng nói: "Tướng quân, kính xin mau thả Lê quý phi, về chuyện tướng quân kháng chỉ hoàng thượng đã biết rồi, mặt rồng giận dữ, kính xin ngài lập tức theo hạ quan vào cung một chuyến, diện trình thánh thượng."

"Nếu bản thể từ nói không thì sao nhỉ?" Hiên Viên Húc nói nhẹ nhàng băng quơ, cánh tay duỗi ra giờ cô Lê quý phi lên cao.

Trên mặt bình tĩnh của Trần Minh đột cục xuất hiện một tia chậm chạp rõ ràng, thông suốt ngẩng đầu, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Húc, cân nhắc nói: "Tướng quân, hạ quan có trách nhiệm trong người, kính xin tướng quân đừng làm khó hạ quan."

Ánh mắt của Hiên Viên Húc nhìn về phía Trần Minh, nói như đinh đóng cột: "Trần Minh, ngươi cũng biết tính tình của bản thể từ, tính mạng của Lê quý phi bản thể từ đã muốn định rồi, về chuyện kháng chỉ, bản thể từ sẽ tự đi nhận tội trước mặt hoàng thượng, ngươi thức thời thì đi nhanh lên, không cần lãng phí một thân công phu không dễ có này của ngươi nữa."

Suy nghĩ của Trần Minh nhất thời hỗn loạn, trầm ngâm còn chưa lên tiếng, Trịnh Tứ Nương lại đột nhiên nhào tới dưới chân Hiên Viên Húc, đưa tay muốn ôm hai chân hắn, khóc lóc rơi lệ, mềm mại sợ hãi mà nói: "Thế tử, người hãy thả tỷ tỷ của Tứ Nương đi! Thánh chỉ đã hạ, thế tử người cứ tuân theo ý chỉ của thánh thượng nạp Tứ Nương, nếu không Tứ Nương đâu còn mặt mũi để sống trên đời nữa!"

Hiên Viên Húc bỗng chốc nghiêng người lui từng bước, tránh cái ôm bổ nhào của Trịnh Tứ tiểu thư. Nhân cơ hội này, Trần Minh đột nhiên tung người nhảy về phía hắn, một chưởng bổ về phía cánh tay hắn đang kim cổ Lê quý phi, muốn buộc hắn buông Lê quý phi ra. Trong chớp mắt, lại nghe thấy tiếng "Rắc rắc!" giòn vang làm cho người kinh hãi. Con người Trần Minh phút chốc mở to, sau đó hắn rõ ràng thấy khoe miệng lạnh lùng của Hiên Viên Húc cười một tiếng, gọn gàng buông cánh tay đang kim cổ Lê quý phi ra.

Trong viện giống như chết lặng, Trần Minh chợt tỉnh ngộ trở về, vội vàng thu tay lại, như vậy cũng đã không kịp rồi. Hiên Viên Húc buông tay Lê quý phi đột nhiên quỳ đi chuyển một cái, kéo đòn tấn công của Trần Minh đến tay theo công lực của hắn nhẹ nhàng xé ra, sau đó Trần Minh giống như điều đứt dây nhanh chóng đụng phải tường viện.

Mọi người trong viện đầu tiên là trợn to hai mắt cho là mình hoa mắt, sau đó không khỏi "A! A..." thét chói tai, cuối cùng còn lại là khăn trương cũng không dám thở mạnh, rồi rít cúi đầu, khiếp đảm nhìn bàn chân của mình...

An Thân Vương vuốt râu, vẻ mặt thận trọng, cùng Hải công công run rẩy hai mắt nhìn nhau, Đình vương phi thì thân thể mềm nhũn, không kềm chế được co quắp trên mặt đất, cúi đầu che mặt mà khóc. Sinh Đình vẫn lạnh nhạt, không nói gì, chỉ có khuôn mặt bốn đại nha đầu có vẻ cuồng nhiệt, đáy lòng thì lại hoan hô, muốn đánh nhau, muốn đánh nhau, thật khăn trương thật hưng phấn nha!

Trong lòng Trần Minh không ngừng hối hận, cái khó ló cái khôn, khiến cho "Thiên cân trụ" đánh thân thể đụng vào tường viện, cuối cùng một khắc ổn định rơi xuống, vừa rơi xuống chỗ này, sau khi hắn đứng trên mặt đất còn lao đảo, cảm thấy cánh tay kia dường như muốn giơ lên cũng không giơ lên được, nội tâm hoảng sợ đồng thời cũng không nhìn được đầu đầy mồ hôi. Đây là chuyện nhỏ, càng khiến hắn rơi mồ hôi như mưa chính là cổ của Lê quý phi bị vặn gãy, lúc này đã ngã xuống đất trong một tư thế vặn vẹo kỳ quái. Trịnh Tứ Nương hét lên một tiếng sau đó cũng mềm nhũn ngất đi.

Đối mặt với tình huống như thế, vẻ mặt của Trần Minh trắng bệch, ngẩn ngơ một lát, miễn cưỡng giơ tay lên nói: "Đã như vậy, hạ quan cũng không còn lời nào để nói, tướng quân, đặc tội rồi." Nói xong hắn xông ra bên ngoài viện vẫy tay một cái, một đội thị vệ võ trang đầy đủ khí thế to lớn từ đại môn xông vào, không đến một khắc đã vây quanh viện chặt như nêm cối.

Đội nhân mã này là ngự lâm quân, do phó Đô Úy Thái Chính Dương chỉ huy, võ công của Thái Chính Dương không thua gì Trần Minh, năm mươi tám tuổi đã là võ trạng nguyên. Vậy mà, bình thường hắn uy phong lẫm lẫm lúc này lại mảy ỳ mặt ề, ngay cả đám ngự lâm quân kia tất cả đều là lộ vẻ mặt khó xử. Hiên Viên Húc từng giữ chức Đại Đô Đốc quản lý an nguy Hoàng Thành trong kinh đô, lúc đó là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ.

"Gia!" Đang lúc ấy thì, mấy bóng người mạnh mẽ bỗng chốc từ bên ngoài viện lăng không bay vút vào, rồi rít rơi xuống đất, sau đó đứng thẳng tắp bên người bên người Hiên Viên Húc, chính là Tiêu Nam, Tiêu Bắc, Đồng Hoa và mấy viên hầu hạ bên người. Bọn họ mắt lạnh nhìn đám ngự lâm quân kia, tất cả khoe miệng hơi nhếch, cười như không cười.

Thái Chính Dương và đám ngự lâm quân bị ánh mắt sắc bén của bọn họ nhìn mà mồ hôi lạnh toát ra, khi đó mọi người làm việc chung một chỗ với nhau, mấy viên vệ này không ít lần thao luyện bọn họ, thân thủ phi phàm kia, giống như đã thú ngoạn lệ, làm ký ức của bọn hắn vẫn còn mới mẻ như cũ. Chỉ nhìn thấy mấy người Tiêu Nam bọn hắn, bọn họ liền cảm thấy xương cốt mơ hồ đau.

"Hạ quan có chức trách trong người, kính xin thế tử tha lỗi, xin mời!" Thái Chính Dương cung kính thi lễ, đưa tay làm động tác mời.

"Các người xông vào cho bản Đô Úy, bắt lấy thế tử! Hoàng thượng lệnh truyền, thế tử kháng chỉ bất tuân, châm chọc quý phi, cưỡng ép quý phi, cực kỳ vô lễ, nhất định phải nghiêm trị không tha!" Lúc này, ngoài cửa lớn phủ An Thân Vương một đội kỵ binh đen nghìn nghịt âm âm lao tới, vây quanh cửa chính của vương phủ thành tầng tầng lớp lớp, võ tướng mang đội tay khiêng một cây đại đao, là anh ruột của Lê quý phi Trịnh Kha, hiện giữ chức tư phẩm Đô Úy ngự lâm kỵ, chưởng giám (nắm trong tay) ngự lâm kỵ.

Đám người Trần Minh nghe thấy Trịnh Kha không ngừng kêu gào ngoài cửa lớn, la hét muốn bắt thế tử, tất cả đưa mắt nhìn nhau, vị đại gia này e rằng không biết được muội muội của hắn đã sớm mất mạng rồi!

Bỗng dung, mũi chân của Hiên Viên Húc khẽ nhúc nhích, thi thể vặn vẹo của Lê quý phi trên đất bị đá lên, bay vút về phía đại môn, thật đúng lúc đập về phía trước Trịnh Kha.

Thoáng chốc Trịnh Kha cả kinh, cho là vũ khí đánh đến, lập tức giơ tay chém xuống "Lạch cạch" hai tiếng, thi thể của Lê quý phi bị chém ngang thành hai khúc rơi trên mặt đất, máu vậy đầy đất. Trịnh Kha định thần nhìn lại, con mắt không khỏi muốn nứt ra, điên cuồng hét lên một tiếng nói: "Kẻ nào giết quý phi, kẻ nào, nếu để bản Đô Úy biết được... người nhất định phải chết! Nhất định bản Đô Úy sẽ không bỏ qua cho người!"

"Thế sao? Chính là bản thế tử giết quý phi, thế nào? Bản thế tử ở nơi này, người nào các người lên trước?" Không biết lúc nào thì Hiên Viên Húc đã lướt đến đại môn, cảm ý màu tím tung bay, chấp tay đứng trên bậc thang, bên cạnh là hai sư tử bằng đá cao tráng uy vũ, dưới bầu trời xanh cao rộng, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc.

Trịnh Kha tức giận cả người phát run, thi thể của muội muội kích thích ánh mắt hắn càng đỏ, điên cuồng hét lên: "Hiên Viên Húc, người thật là ác độc, lại dám giết quý phi, hôm nay người không thể thoát được." Sau khi nói xong hắn ngừng lại một chút, âm lãnh nói: "Bản Đô Úy có khẩu dụ của thành thượng, nhất định phải bắt người về quy án, ngự lâm kỵ nghe lệnh, cung tiền chuẩn bị, bắt được Hiên Viên Húc báo thù thay quý phi!" Tuy Hiên Viên Húc võ công cái thế, nhưng tất cả ngự lâm kỵ đều là trăm dặm mới tìm được một xạ thủ như thần, hắn cũng không tin nhiều xạ thủ như vậy còn không bắn chết hắn.

Trong đội ngự lâm kỵ này có tâm phúc của Trịnh gia nuôi, nghe vậy lập tức giương cung lắp tên, chỉ đội Trịnh KHa hạ lệnh liền bắt đầu bắn, ngự lâm kỵ khác cũng không dám kháng chỉ bất tuân, cũng rồi rít giương cung kéo tên.

Sau đó An Thân Vương vừa muốn quát Trịnh Kha quá mức cần rồi, một Đô Úy nhỏ cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn (nói lời cuồng vọng), lại thấy Hiên Viên Húc phút chốc lảng không nhảy lên đánh về phía Trịnh Kha, ở giữa không trung ngón tay khẽ nhếch, chân khí trong tay thả ra, vậy mà lập tức hút Trịnh Kha lên, sau đó tiện tay hung hăng vung xuống mặt đất.

Tiếng kêu thảm thiết của Trịnh Kha không dứt bên tai, không có chút phản kháng nào bị hung hăng bị đập trên đá xanh trên mặt đất, trong nháy mắt óc vỡ toang, máu tươi tung toé, lập tức mất mạng.

"Vèo vèo vèo..." Tiền thủ tâm phúc của Trịnh gia lập tức bắn ra mưa tên đẳng đẳng sát khí về phía Hiên Viên Húc.

Sính Đình thấy màn kinh tâm động phách thế, chớp mắt liền muốn hét to, vội vàng lệnh bốn người Hiểu Phong đi hỗ trợ.

Bóng dáng thẳng tắp thon dài của Hiên Viên Húc lại đứng tại chỗ, không né không tránh, chẳng qua là trong giây phút những mũi tên nhọn như mưa rào bắn đến gần người, hai cánh tay khẽ nhếch, trong nháy mắt y phục toàn thân bay lên, những mũi tên nhọn kia như bị một bức tường ngăn trở, rồi rớt rơi xuống chân hắn.

Trong nháy mắt tâm phúc Trịnh gia bắn ra mưa tên, trên tường viện vương phủ đột nhiên xuất hiện một hàng cung thủ mặc y phục màu đen, đầu gối cung lắp tên bắn vèo vèo về phía tiền thủ Trịnh gia, những mũi tên nhanh như chớp bắn về phía trước mặt họ, khiến họ tránh cũng thể tránh, đều trúng tên ngã ngựa.

Trong đó có mấy người có thân thủ cao cường may mắn tránh thoát mũi tên, thấy tình thế không đúng, giục ngựa xoay người muốn trốn. Làm sao Hiên Viên Húc để cho bọn họ chạy trốn, lạnh lùng quát: "Muốn chạy trốn, tự tìm cái chết!" Từ trong mắt hắn thoáng hiện ánh sáng sắc bén, bên phải tự nhiên hạ bước xuống một mũi tên, cuốn lên một mũi tên nhọn, bắn về phía những người giục ngựa chạy trốn đó.

Mũi tên gào thét mà đến, những người kia không khỏi rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể bỗng chốc chấn động, cúi đầu nhìn, lại thấy trước ngực cắm một mũi tên, hắn là từ sau lưng xuyên qua ngực...

Mọi người thấy Hiên Viên Húc trong nháy mắt đã giết rất nhiều người, tựa như sư tử trên trời hạ từ đám mây, như tỷ hưu lay động trước khi ngồi, đồng thời chấn nhiếp, đưa mắt nhìn nhau, trong mắt những ngư lâm kỵ giương cung lắp tên kia cũng đều là kinh hãi, hoảng sợ, đành phải bỏ cung tên trong tay xuống.

Đình Thụy Thủ thừa dịp mọi người hỗn loạn, lúc không có ai chú ý nàng, lấy trâm cài tóc từ trên đầu ra giấu tay vào tay áo, lặng lẽ áp sát bên người Sính Đình, vừa muốn thừa dịp lúc bốn nha đầu khản trương chú ý tình hình chiến đấu, đâm một trâm cho Sính Đình, lại đột nhiên phát hiện biểu ca xoay người đi về phía Sính Đình. Nàng vội vàng thu tay, cúi đầu bàng hoàng đứng một bên. Vào lúc này Sính Đình lại xoay đầu lại, nhíu mày, cười như không cười nhìn nàng, vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra quay mặt đi.

Hiên Viên Húc đi tới bên người Sính Đình, dịu dàng kéo tay nhỏ bé của nàng để trong tay, lo lắng nói: "Mới vừa nãy khiến nàng sợ rồi?"

Sính Đình lặng lẽ nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu. Sau đó nở nụ cười xinh đẹp. Nụ cười này như xuân về hoa nở, vô cùng chói mắt, nhưng lại khiến người chung quanh nhìn mê mẩn không thôi, chỉ cảm thấy trăm mị ngàn kiều trên đời cũng không bằng một nụ cười nhẹ nhàng của nữ tử này.

Hiên Viên Húc cũng nhìn đến ngây người, giống như không thấy mọi người tại đây, gợn tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, ngón tay quyền luyện xẹt qua đôi môi hồng nhuận của nàng, "Lần này tướng công của nàng bị chém đầu, nàng còn cười tươi như vậy? Nàng sẽ thương tâm rơi lệ vì ta sao?"

"Sẽ không." Sính Đình trả lời không chút suy nghĩ, khi gương mặt tuấn tú của hắn đột nhiên biến sắc, nàng lập tức tăng thêm một câu nhẹ nhàng: "Ta sẽ phụng bồi chàng!" Sau đó hé miệng mỉm cười, ánh mắt ngập nước xấu hổ nhìn hắn.

Hiên Viên Húc cắn răng nghiêng lợi, hai tròng mắt đen nhánh phát sáng chăm chú nhìn nàng, thật muốn bóp chết người trước mắt này, một câu nói của nàng khiến tim của hắn từ trời cao rơi xuống đáy vực, lại từ đáy vực bay lên trời cao.

Trần Minh và Thái Chính Dương cũng nhìn không chớp mắt nữ tử cười yếu ớt đó. Khuôn mặt nho nhã của Trần Minh hơi đỏ lên, Thái Chính Dương không ngừng chùi góc miệng chảy xuống nước miếng, thật đẹp! Thế tử gia thật có phúc, nếu là ta... Dừng lại, ngươi không muốn mạng nhỏ sao? Nên làm chính sự.

"Thế tử, mời theo mặt tướng tiến cung!" Thái Chính Dương về mặt đau khổ cắt đứt hai người, nếu không hồi cung, người rơi đầu sẽ biến thành bọn họ.

...

Vũ Đức để biết được Lệ quý phi bị Hiên Viên Húc giết chết, lập tức nổi trận lôi đình, cộng thêm lúc trước hắn kháng chỉ bất tuân, hai tội cùng lúc, nhất thời liền muốn nhốt Hiên Viên Húc vào tù lao. Nghĩ đến Hiên Viên Húc bởi vì vợ hắn mới dẫn ra tất cả tai nạn, càng thêm giận chó đánh mèo lên Sính Đình, hận không thể ban rượu độc hay vải trắng để cho Sính Đình chết. Cũng may hắn tuy có chút sắc mê tâm khiêu, nhưng coi như là một quân, chỉ sai người cũng nhốt Sính Đình vào đại lao.

Nhớ ngày đó cũng là Lệ quý phi khuyên hắn lấy Sính Đình đã mấy tháng mà chưa có thai vì thế ban thưởng trăm phi cho Hiên Viên Húc, đáy lòng hắn cũng biết lý do này có chút gượng ép; căn bản không ngừng được. Bất quá Lệ quý phi vừa khóc vừa nhào, hoàng hậu tình cờ nhắc tới Đình vương phi rất hi vọng nữ nhi Đình thị làm trăm phi, hắn suy nghĩ việc này đối với Húc Nhi mà nói chỉ có lợi không có chỗ xấu, muốn làm bá phụ tốt, liền một hơi đồng ý với Lệ quý phi, vung tay lên định cho hai người, kết quả ngược lại làm hại tính mạng của Lệ quý phi.

Nhưng mà lúc bắt giam hai vợ chồng hắn vào phòng giam lại đưa tới một cuộc huyết chiến. Hiên Viên Húc kiên trì muốn giam chung một chỗ cùng Sính Đình, nếu không sẽ tuyệt đối không thối thu chịu trôi, ai đến mang vợ hắn đi tù nữ hắn liền đánh người đó, xuống tay vừa ngoan độc lại không chút lưu tình.

Vũ Đức để tức giận đầu tóc cũng dựng lên, không ngừng dậm chân, lệnh ngự tiền thị vệ đến mạnh mẽ tách hai người ra. Kết quả Trần Minh bị một chưởng giận dữ của Hiên Viên Húc vỗ trúng ngực, đánh đến nổi miệng phun máu tươi, thiếu chút nữa phé một thân công phu tốt.

Ba Phó thống lĩnh ngự tiền thị vệ một thân công phu cũng không kém, lại chỉ có một người may mắn né được, hai người khác đều bị thương nặng, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Nói tóm lại, Vũ Đức để hoặc là nhẫn tâm giết hai vợ chồng hắn, hoặc là nhốt bọn họ chung một chỗ. Hơn nữa mạng người quan trọng, những viên vệ kia vốn là nghe lệnh hoàng đế và thế tử, hiện tại lại toàn bộ nguyện ý liều mạng vì thế tử, cũng nguyện ý cùng chung tiền lùi với thế tử, chết cũng muốn chết chung một chỗ, gây rối loạn gà bay chó sủa khắp hoàng cung.

Vũ Đức để tức muốn ngắt, vuốt ngực ngã trên ghế không ngừng thở, nếu không phải là thái tử Hiên Viên Lễ chạy về dọn dẹp tàn cuộc nơi khác, Vũ Đức để thật muốn ném ngọc tỷ, bãi công không làm hoàng đế, ai cũng kháng chỉ, cũng có chút cố ý phải không!

Do thái tử và hoàng hậu điều hoà xuống, hai vợ chồng Hiên Viên Húc bị giam ở một gian phòng giam. Trừ Tiểu Nam và Thính Vũ được lưu lại, Hiên Viên Húc lệnh tất cả thị vệ bên ngoài và bốn người Hiếu Phong cùng đi diệt trừ võ sĩ Trịnh gia bồi dưỡng, cũng bởi vì những bại hoại giang hồ có công phu cao cường này, mấy năm nay Trịnh gia mới có thể; ức hiếp dân chúng, hoành hành ngang ngược. Bốn người Hiếu Phong biết có gia bảo vệ thế tử phi, liền yên tâm lớn mật, cao hứng bừng bừng đi qua Trịnh gia hoàn thành nhiệm vụ.

Nói là phòng giam, cũng chỉ là làm dáng một chút, một tiểu viện tử biệt lập, trong sân còn có vài cây hoa đào đang nở hoa điểm lệ và mấy khóm trúc, hoa đào bay bay, trắng hồng đan xen, trước sau tôn nhau lên, mấy cành trúc xanh lay động, xen kẽ trong đó hiện ra hoa đào kiều diễm.

Bên trong nhà cũng là giường thơm thấp mềm, áo ngủ bằng gấm cao điệp, có vẻ đặc biệt thoải mái và ấm áp. Bàn ghế và văn phòng tứ bảo đầy đủ mọi thứ, trong lư hương cháy tỏa ra mùi thơm lượn lờ, làm căn phòng cũng tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt.

Không biết đôi lại còn là chỗ như thế nào, buổi tối Sính Đình vẫn ở trong cảm giác hưng phấn, một chút tự giác của kẻ ở tù cũng không có. Dĩ nhiên Hiên Viên Húc không chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, ôm nàng liền muốn cầu hoan, nàng cũng không cự tuyệt, ngược lại đưa ra hai cánh tay nhỏ dài như ngó sen, dịu dàng ôm cổ Hiên Viên Húc, lại gần lên hôn đôi môi mỏng khẽ gọi của hắn.

Hiên Viên Húc bị dáng vẻ mềm mại đáng yêu phóng túng của nàng kích thích nhiệt huyết sôi trào, thiếu chút nữa bộc phát tại chỗ. Hắn vừa vội vàng ngậm môi anh đào của nàng hôn, vừa vươn tay nhanh chóng cởi hết y phục của hai người, sau đó khẩn cấp vuốt ve chân tâm của nàng, không đợi nàng chuẩn bị xong, thân thể tráng kiện của hắn liền đè lên thân thể yếu đuối, non mềm như mỡ đông của nàng, sau đó liền động thân mà lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85-1: Nãi gia phát uy (1)

Edit: Lệ Hy

Sính Đình bị sức lực điên cuồng đánh sâu vào hơi ngửa về phía sau, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy. Không khỏi thở nhẹ một tiếng, đau đớn nóng rát trên thân thể để cho khóe mắt của nàng đều có chút ẩm ướt. Không nhận được cần nhẹ lên đầu vai bóng loáng mà rất co giãn của hắn, nũng nịu oán giận nói: "Nhẹ một chút, đau!"

Hiên Viên Húc cũng biết bản thân hôm nay quá mức nóng, vội vàng đứng im bất động, thở hỗn hển cúi đầu, vòng eo cường tráng hữu lực cong thành một đường, ôm nàng không ngừng đau lòng mà hôn lên, hôn đôi môi non mềm như cánh hoa hồng của nàng, đầu lưỡi không ngừng nhẹ nhàng liếm vành tai của nàng, sau đó dọc theo đường cong ôn nhu trên môi thuận thế hôn xuống.

Thân thể của hắn mang theo khí phách tung bay và dã tính, vòng eo gầy mảnh mẽ càng ngày càng cong lên, tràn ngập sức lực và độ cong xinh đẹp. Bàn tay to thon dài không ngừng an ủi thân thể xinh đẹp của nàng, giữa khe hở trong nụ hôn với nàng không ngừng uy khuất trách cứ: "Ai kêu nàng trêu chọc gia, lần này phải ăn khổ thôi!" Miệng nói uy khuất như vậy, nhưng thế nào cũng không ngăn được bờ môi của hắn nhếch lên độ cong xinh đẹp, giống như một vầng trăng cong đột nhiên bay lên trời đêm, nó vàng sáng khiến người mê muội.

Hô hấp nóng bỏng của hắn phun trên cổ trắng như ngọc của nàng, mang đến một trận cảm giác tê tê, khiến thân thể của nàng như nhũn ra không ngừng, dần dần mềm thành một vũng nước xuân, chỉ có thể bắt lực mặc người xâu xé.

Nàng khẽ hừ nhẹ, cực kì xem thường bộ dạng được tiện nghi lại còn khoe mẽ, vô lại này của hắn. Nhưng tiếng hừ nhẹ của nàng lại bị trí thông minh của hắn hiểu thành một tín hiệu khác, cảm giác ẩm ướt thấm ướt trí mạng trôi buộc vốn khiến thân thể của hắn khó chịu đến tận cùng, vẫn muốn buông tay chân ra tùy ý va chạm, từng đợt mùi thơm mê người trên người nàng truyền vào trong mũi, xuyên vào lòng người, lúc này tiếng hừ nhẹ của nàng tựa như tín hiệu châm lửa tấn công. Lập tức hắn không nhẫn nại nữa, cúi người hút chặt cái lưỡi thơm mềm của nàng, vòng eo hữu lực đưa lên trước, liền đạt tới thiên đường hắn vẫn luôn nghĩ đến, khiến hắn không khỏi vui sướng đẹp ý khẽ hừ một tiếng.

Sính Đình không nhìn được thờ gấp ra tiếng, càng tăng thêm không khí mỹ lệ trong phòng, tại lượt tiến công bất chấp không kiêng nể gì liên tiếp lui về phía sau, theo bản năng vòng tay ôm lấy thân hình cường tráng của hắn, càng vòng càng chặt. Đôi mắt đẹp của nàng hơi ảm đạm, hiện lên sóng nước ướt át tràn đầy, đầu ngửa ra sau, mái tóc dài uốn lượn phía sau ót, theo động tác cuồng dã của Hiên Viên Húc lay động thành một độ cong mỹ hoặc.

Tiếng thờ dốc, tiếng rên khẽ trầm bổng cũng tiếng yêu thương, nhất thời trong phòng xanh lại chuyển hồng, sóng đào trùng điệp. Đợi đến khi mây tan mưa hết, trong không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng thờ dốc thô trầm. Hiên Viên Húc ôm Sính Đình trong khuỷu tay, tay kia lại lưu luyến còn đang không ngừng vuốt ve phía trước của nàng, trên mặt tràn đầy mồ hôi không thể che hết thỏa mãn và nụ cười hạnh phúc, dưới ánh nến mồ hôi óng ánh lóe sáng.

Sính Đình đã qua có chút mê man, trong mơ mơ màng màng không ngừng thờ gấp, mềm nhũn nằm trong ngực hắn, mồ hôi đổ trên thân thể mềm mại bóng loáng như dương chi bạch ngọc, thái dương và trán trơn bóng cũng tràn đầy tràn đầy mồ hôi tinh mịn lấm tấm.

Đợi hô hấp dần dập hơi bình phục xong, Hiên Viên Húc kéo chân qua che trên thân thể của hai người, rũ mắt xuống yên lặng nhìn nhân nhi trong lòng trong con người tràn đầy nhu tình nồng đậm đến mức không tan được, chợt vui vẻ thấp giọng bên tai nàng nói: "Thật đẹp! Thật muốn chết trên người nàng."

Sính Đình không nhìn được lấy tay véo thịt mềm trên eo hắn, rúc lấy tiếng cười trầm thấp đắc ý của hắn. Hắn nghiêng người, kề mặt Sính Đình, thấp giọng nói: "Đợi lát nữa chúng ta lại lần nữa, đổi kiểu khác!"

Không thể chịu được nữa! Lời này không hề nghi ngờ đôi lấy đôi bàn tay trắng như phấn của Sính Đình đánh hắn, cũng đang lúc nào mà hắn còn có loại tâm tư vô sỉ này.

Nhưng về mặt của Hiên Viên Húc vẫn nhàn nhả tự tại, không để ý chính mình hiện tại một chút là bị nhốt đánh vào thiên lao, chỉ cười khẽ quán quýt si mê, ôm chặt giai nhân không ngừng hôn môi, chút khí lực đó của Sính Đình gãi ngứa cho hắn cũng không đủ.

...

Trong Dưỡng Tâm điện, Vũ Đức đế giận dữ, chấp tay sau lưng, nổi trận lôi đình không ngừng đi tới đi lui, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, tấu chương cùng giấy và bút trên bàn, chén trà và những vật phẩm trang sức giá trị xa xỉ, toàn bộ đều bị hắn đập bẻ trên mặt đất, đập bẻ xong những thứ này hắn vẫn chưa hết giận, vờn tay với được cái gì hết thấy đều mực đập bẻ trên đất.

Hải công công là lão nhân hầu hạ Vũ Đức đế lâu nhất, từ trước đến nay còn chưa thấy hắn từng phát hỏa lớn như vậy, lúc này cũng không dám lên tiến lên nói, chỉ mang theo mấy thái giám hiểu chuyện cầm phát trần trong tay, giấu tiếng nín thở khom người đứng ở một bên, nhìn phát trần trong tay mọi người không ngừng khẽ run là ra, vài người đều bị hoàng thượng mặt rùng rùng khi giận dữ dọa sợ không nhẹ.

Hoàng hậu một thân một mình, lặng yên không một tiếng động chậm rãi bước vào, ý bảo Hải công công không cần lên tiếng, nhẹ nhàng phát tay, để cho chúng cung nhân đều lui ra.

Vũ Đức đế thờ phỉ phỉ ngồi trên ghế, một tay chống trán, vẫn còn sinh khí, thường thường dùng cánh tay kia tức giận bất bình nện cái bàn, khoe mắt neho lại thấy hoàng hậu tiến vào, mới ngưng động tác tiết hận nện lên bàn, mở mắt liếc nhìn hoàng hậu, sau đó vẫn một mình sinh hồn dỗi như cũ.

Hoàng hậu đứng lại sau đó thì một không hành lễ với hoàng thượng, hai là không lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn trong điện hỗn độn không chịu nổi một lượt, sau đó liền ngồi xổm người xuống, yên lặng không nói gì, bắt đầu thu dọn những thứ hỗn độn trên mặt đất lên.

Hoàng đế đợi một lúc lâu sau, lại không nghe thấy hoàng hậu lên tiếng, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái. Không nhìn được buông tay nâng trán, ngẩng đầu nhìn hoàng hậu, lại thấy chính hoàng hậu đang phỉ phỉ ngồi chồm hổm, cẩn thận tỉ mỉ thu thập tấu chương, bút lông dẽ lớn nhỏ và trang giấy hỗn loạn trên đất bị hắn đập bẻ khi sinh khí.

Hắn hơi hơi ngừng lại một chút, có chút không vui nói: "Đừng thu dọn nữa, để cung nhân vào đây đi! Nàng cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi, đứng lên đi!"

Hoàng hậu nghe vậy, hơi nở nụ cười không thể nhận ra, tay chống đầu gối đứng lên thật chậm thật chậm, sau đó thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói: "Thật sự là năm tháng không buông tha người nào! Nô tì mới ngồi như vậy một hồi đã không được."

Lời nói của hoàng hậu khiến Vũ Đức đế trầm mặc không nói, một lát sau, về mặt vẫn khó chịu như cũ, trầm giọng hỏi: "Nàng cảm thấy trầm làm sai, đến khuyên trẫm?" Tuy rằng hắn đúng lý hợp tình nhốt vợ chồng Hiên Viên Húc vào thiên lao, nhưng sau khi phát hỏa xong tình thế suy xét lại cảm thấy có chút không thỏa đáng, bây giờ muốn xuống đài như thế nào đây, chẳng lẽ phải làm đến thực sự, thật sự giết Húc Nhi? Vậy hắn giao đài thế nào với An Thân Vương? Đạo lý cũng không thể nào nói nổi!

Khiến hắn cảm thấy tức giận và chợt dạ là đúng, lúc đó hắn mới nhốt vợ chồng bọn họ vào nhà tù không đến một khắc, tấu chương vạch tội Trịnh gia xếp thành đống như tuyết bay bay lên long án của hắn, trong đó không thiếu tố giác Lệ quý phi giết hại phi tần hậu cung, xem mạng người như cỏ rác, hành vi nhiễu loạn cung tổ cáo bằng máu và nước mắt. Những tấu chương này trực tiếp chỉ Trịnh gia có nuôi dưỡng võ sĩ và những kẻ bại hoại trong giang hồ, có ý nghĩ tạo phản, muốn ngoại thích tham gia vào chính sự, cũng mạnh mẽ lên án Lệ quý phi là yêu phi hại nước, gian phi, những ngôn từ cay độc này khiến Vũ Đức Đế long nhan một hồi trắng một hồi hồng, trực giác chính mình đã hóa thân thành hôn quân như Chu U Vương, Thương Trụ vương rồi.

Về mặt hoàng hậu thận trọng quỳ xuống, sau đó hỏi: "Bệ hạ người làm chuyện gì sai sao? Làm sao nô tì dám khuyên bệ hạ? Nô tì đặc biệt thỉnh tội với bệ hạ, vẫn thỉnh bệ hạ trách phạt lỗi lầm của thần thiếp."

"Nàng có tội gì?" Vũ Đức đế có chút kinh ngạc nói, dừng một chút lại nói: "Không cần hành đại lễ này, đứng lên trước đi!" Hắn và hoàng hậu coi như là

phu thê từ niên thiếu, lại có chung một nam một nữ, nhiều năm qua như vậy, tuy hậu cung không ngừng có thiên kiều bá mị, hoàng hậu cũng tuổi lớn sắc tàn, nhưng Vũ Đức đế vẫn lại cực kỳ tôn trọng nguyên phối này của hắn. Hắn đã từng coi hoàng hậu như cánh tay trái phải của mình, không hề có cảm giác hưng phấn kích động nhưng hắn vẫn thường xuyên ngủ lại trong cung của hoàng hậu, cho hoàng hậu thể diện nên có.

Hoàng hậu không đứng dậy, ngược lại bái một lạy về phía Vũ Đức đế, cầm khăn tay lau khóe mắt, đau thương nói: "Nô tì làm người đứng đầu hậu cung, theo lí nên vì bệ hạ quản lý hậu cung cho tốt, vì bệ hạ phân ưu, đều do nô tì không có cách quản thúc, thế nên khiến cho con nối dòng của bệ hạ chịu độc thủ của kẻ gian, trong lòng nô tì thực áy náy, đêm không thể say giấc! Tự nguyện từ bỏ phượng vị hoàng hậu, để lại cho người hiền tài." Hoàng hậu nói xong lại cúi đầu.

Lời nói của hoàng hậu khiến trong lòng Vũ Đức đế không khỏi đau thương, trong mắt thiếu chút nữa rơi lệ, cuống quýt đứng dậy khỏi chỗ, tự mình đỡ hoàng hậu đứng dậy. Giọng nói khàn khàn bi thương nói: "Sao ái khanh lại nói lời ấy, việc này sao có thể trách tội nàng, chỉ do thừa trầm nhất thời hồ đồ bị kẻ gian lừa gạt, đến nỗi hoàng tự bị hại!" Khi vừa mới nghe tin Lệ quý phi bị giết, trong lòng hắn tràn đầy thương tiếc, nhưng hận này hắn không thể chịu nhục được, vậy mà kẻ tiện nhân này ý vào sủng ái của hắn, lặng lẽ tìm mọi cách độc chết một vị phi tử đang mang bầu trong cung, lại nói dối trước mặt hắn là vị phi tử kia bệnh đột ngột ra đi. Năm đó mặc dù hắn đau lòng mất con nối dòng, lại hoàn toàn không sinh nghi với việc này.

Năm đó có một cung nữ trong lúc vô ý thấy việc này, vì bảo vệ mạng nhỏ, tất nhiên là không dám vạch trần đả tặc tội Lệ quý phi đang được cực sủng nhất thời. Nghe tin Lệ quý phi đã chết, vị cung nữ này mới tự động xuất hiện chỉ ra người đứng sau là Lệ quý phi.

Đế hậu cùng nhau ngồi xuống, mắt hoàng hậu đỏ hồng nhìn Vũ Đức đế nói: "Lệ quý phi biết rõ hoàng đế con nối dòng đơn bạc, lại vẫn có thể nhẫn tâm xuống tay, uống công hoàng thượng sủng ái nàng nhiều năm, bệ hạ..." Nói xong đã khóc không thành tiếng rồi. Lúc này hoàng hậu là thật tình tự trách, nàng có thái tử và nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, ngồi trên hậu vị nhiều năm, uy tín trong hậu cung không hề có thể dao động, nếu thật tình muốn trừng trị Lệ quý phi cuồng vọng cũng không phải là không có cơ hội. Nhưng nàng với Lệ quý phi luôn luôn như mẹ kế với nhi tử -- sủng người, nâng niu người, nuông chiều người, chỉ riêng đánh người thì không, dù sao đến lúc đó cuối cùng cũng sẽ có người thay ta thu thập người!

Ngày xưa Hàn Sơn hỏi Thập Đắc rằng: Thế gian phi báng ta, khi dễ ta, làm nhục ta, cười ta, khinh ta, ti tiện với ta, hung ác với ta, gạt ta, trừng trị thế nào đây? Thập Đắc nói: Chỉ cần nhẫn hấn, nhường hấn, tùy hấn, tránh hấn, chịu đựng hấn, tôn kính hấn, không cần để ý đến hấn, đợi vài năm sau người lại nhìn hấn! Hậu cung tranh thủ tình cảm, hoàng hậu luôn luôn ôm ấp người nào cười cuối cùng, người nào mới đúng là người thắng cuối cùng, người nào kiên trì đến sau cùng, người nào mới là bá chủ chân chính của hậu cung! Dù vì nàng dung túng Lệ quý phi mới đảo ngược khiến Lệ quý phi ở hậu cung càng ngày càng vô pháp vô thiên, chẳng thế thì to gan lớn mật tổn thương đến hoàng tự! Cần biết con nối dòng của hoàng tộc Hiên Viên khó có được cỡ nào, chẳng thế thì Vũ Đức đế tức muốn chết với Hiên Viên Húc, hận không thể đánh chết hắn ngay tại chỗ, lại liên tiếp chịu đựng, chỉ nhốt hắn vào thiên lao, đến bây giờ cũng đã phiền não, không biết định tội gì cho hắn mới tốt?

"Lòng trầm cũng tràn đầy hối hận!" Hoàng hậu vẫn một mực tự trách khóc lóc kể lể như vậy, lừa gạt trong nội tâm Vũ Đức đế cũng hết không sai biệt lắm, lúc này cũng tự trách không thôi, hắn cũng không nghĩ đến Lệ quý phi là mỹ nhân rắn rết.

Sau khi Hoàng hậu bãi giá hồi cung, Vũ Đức đế cho rằng An Thân Vương sẽ vội vã mà đến, chờ lại chờ, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng của hắn

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85-2: Nãi gia phát uy (2)

Edit:Lệ Hy

Ngày hôm sau, An Thân Vương cũng vẫn không đến. Trái lại có không ít lão đại thần quyền cao chức trọng chạy tới ngự thư phòng cầu tình thay Húc tiểu vương gia, đều nói tiểu vương gia vì Thanh Long quốc lập nhiều công lao hiển hách, lập nên công lao bất thế, thanh danh hiển hách, công trạng cao ngất, nếu bệ hạ giáng tội tiểu vương gia, chẳng phải khiến trung thần lương tướng thất vọng đau khổ, về sau ai còn cùc cung tận tụy làm trâu làm ngựa vì bệ hạ nữa?

Vũ Đức đế bị bọn hắn ngui một câu, ta một câu âm ỉ muốn hôn mê, liền vùng tay lên, đi đi đi! Đi đi đi! Đi đi đi! Không thấy trầm đang phiền muộn sao?

Ngày thứ ba, An Thân Vương vẫn không tới, thái tử đến đây, lại còn mang theo không ít trọng thần trong triều ở phía sau người. Những đại thần này cùng lúc nói lời cầu xin bệ hạ đặc xá cho tiểu vương gia, đều nói tiểu vương gia giết Lệ quý phi thật đúng, thật khéo! Quả thực là thay trời hành đạo, phi thường dũng mãnh cái thế. Đoàn đại thần này có không ít thiếu niên còn trẻ, khẳng khái thuật lại một lượt, càng nói càng trào dâng lớn tiếng, càng nói càng tình cảm mãnh liệt tăng vọt, ngay cả Hải công công và mấy thái giám có phận sự khác nghe cũng nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt sục sôi.

Vũ Đức đế bị bọn hắn làm cho đầu choáng mắt hoa, vô lực phát phát tay, có xa bao nhiêu thì đi xa bấy nhiêu đi, không thấy trầm buồn rầu sao? Những phá đại thần này làm gì, không giải ưu giúp hoàng đế lại còn phiền thêm!

Vũ Đức đế đang ủ rũ ngồi trên ghế, nhìn thấy An Thân Vương dường như không có việc gì đi đến, nỗ lực phát tay để cho người hầu bên cạnh đều lui ra ngoài. Sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, giữ nghiêm mặt, hữu khí vô lực nói: "Người cũng biết ta làm sai, đến bảo ta thả người?" Hai huynh đệ đều cùng một mẹ, cảm tình bởi vậy hiển nhiên thấy rõ.

An Thân Vương cũng không hành lễ với Vũ Đức đế, thần thái ung dung di chuyển một cái ghế đặt bên cạnh long án, lập tức lười biếng ngồi trên ghế, không đau không ngứa nói: "Nào có, ai dám nói ca ca ta! Đệ đệ đến là để người nhốt ta vào tù lao."

"Người nói đùa gì vậy? Ta có nói muốn trị người tội gì?" Vũ Đức đế tức giận trừng An Thân Vương.

An Thân Vương không chút yếu thế trừng lại, ai sợ ai chứ? Bọn hắn là huynh đệ ruột thịt, ánh mắt bộ dáng lớn lên một dạng: "Người đều đã nhốt con ta và con dâu trong tù, để một lão nhân cô độc như ta ở bên ngoài có ý tứ gì! Tốt xấu gì người một nhà đều nhốt một chỗ trong lao, cuối cùng một nhà đoàn tụ, người đã muốn chặt đầu, cũng chém một nhà chúng ta đi, trên đường xuống suối vàng cũng là người một nhà."

"Bốp!" Vũ Đức đế vươn tay vỗ long án, thấp giọng quát hắn: "Nhốt bọn hắn vài ngày cũng không được? Toàn bộ các người một người hai người đều bày về mặt cho ta nhìn! Hắn hỏi cũng không hỏi liền giết ái phi của hoàng bá phụ, lại còn kháng chỉ bất tuân, ta tốt xấu gì cũng là hoàng đế, là trưởng bối của hắn, bị hắn làm cho mất hết thể diện." Lời nói trong lúc hắn tức giận Lệ quý phi bị giết, còn không bằng nói hắn cảm thấy có chút xuống đài không được. Hiện tại hắn còn nhớ rõ Lệ quý phi một chút thì tốt, chỉ cảm thấy đó chính là một độc phụ không hơn không kém, trước kia hắn thật sự là bị quý ám mới có thể sủng ái nữ nhân rắn rết kia.

"Bốp!" An Thân Vương vỗ long án càng lớn tiếng, bên ngoài Hải công công và những thái giám khác căng lỗ tai lên nghe, thật tình đau tay thay hắn.

Hắn còn chưa hết giận, "Bốp!" lại động thủ vỗ long án, hùng hổ kêu gào với ca ca hắn: "Không phải giết một ái phi của người thôi sao? Ái phi của người có thể quan trọng hơn cháu người? Trong cung phi tử của người ít sao? Không có một nghìn cũng có tám trăm, nhưng người chỉ có một người cháu! Nếu người nói phi tử khác không xinh đẹp như nữ tử kia, chúng ta tại đi tìm cho người, người nói một chút người cũng đã bao nhiêu tuổi, lại còn tham luyện nữ sắc? Người cũng không biết xấu hổ nói ra miệng, đệ đệ đã hồ thẹn thay người, lại nói ái phi kia của người vốn là tội ác ngập trời, người người gặp được muốn giết, con ta giết nàng, chắc chắn! Ta còn ngại nàng làm bẩn tay con ta, không nghe Húc Nhi nói nàng thối không nói nổi sao? Người còn muốn thế nào, người muốn làm hôn quân vì gian phi mà làm hại nước sao? Người muốn để cho nhóm lão tổ tông từ trong hoàng lăng bỏ ra chỉ vào mũi người mà lăng sao?"

"Người, người!..." Vũ Đức đế run rẩy cả tay, chỉ vào An Thân Vương không ngừng người hỏi lâu, sau cùng mới tìm giọng: "Đồ lưu manh nhà người, người nói thêm một câu nữa xem tiểu lão tử liền mang người theo! Xi xi xi đáng mang người nuôi lớn (nguyên văn đây ạ:)) người nói một chút mới trước đây người xả bao nhiêu nước tiểu trên giường ở Đông cung của lão tử, từ nhỏ đến lớn người lại thích vỗ bàn của lão tử, chùng nào thì người mới có thể thay đổi tật xấu này đây?" Tuy Vũ Đức đế mắng An Thân Vương như vậy, nhưng kỳ thật cũng không thật sự giận hắn, sau khi hắn lên làm hoàng đế, người khác thấy hắn đều cung kính, cúi đầu khom lưng, chỉ có thân đệ đệ của chính mình vẫn đồng dạng như trước, động một tí liền vỗ bàn đánh ghế ở trước mặt hắn, giống đứa bé làm cản trước mặt phụ mẫu. Nếu An Thân Vương thay đổi thái độ, kính cẩn lễ phép với hắn, hắn còn có thể rất sợ hãi, cho rằng người nào đối đệ đệ của hắn rồi.

"Ngừng! Ngừng! Chúng ta nhất mã quy nhất mã! Cũng không thể "lão tử lão tử", phụ hoàng ở dưới đất nghe được, lại nói không phải đệ đệ không cảm động và nhớ nhung sự tốt đẹp của người, đợi người già rồi nằm trên giường, cùng lắm thì ta hầu hạ người." An Thân Vương vội vàng dựng tay thẳng lên, đúng lúc ngăn lại cơn giận của Vũ Đức đế.

Vũ Đức đế nghe vậy, thờ phỉ phỉ trừng mắt hắn, vậy không phải rửa hắn chết sớm một chút sao?

An Thân Vương dừng một chút, đưa tay rót một chén trà nóng thay Vũ Đức đế, để lên trước mặt hắn, tâm bình khí hòa nói: "Người nói một chút, người làm hoàng đế nhiều năm như vậy, trước kia rõ ràng là minh quân, đến lúc già rồi người muốn khi tiết tuổi già khó giữ được sao? Hiện trong triều sổ con buộc tội Trịnh gia bay đầy trời, nhóm người của những người bị yêu phi hại chết đều vỗ tay khen hay, người có phải muốn đổi nghịch cùng văn võ bá quan và dân chúng hay không?"

"Đừng nói với ta về Trịnh gia, sớm phải người vậy lại nhà rồi." Vũ Đức đế cũng an tĩnh lại, trong cơn tức giận hắn phải người tịch biên toàn bộ Trịnh gia, nam nên giết thì phải giết, nên lưu đầy thì lưu đầy, nữ bắt luận già trẻ đều sung quân kỹ. Dừng một chút sau đó hắn rầu rĩ không vui mà nói: "Được, việc này miễn bàn, vậy hắn kháng chỉ bất tuân thì sao? Về sau người người noi theo hắn, ta còn làm hoàng đế cái gì, ta..." Vũ Đức đế suy nghĩ không làm hoàng đế thì có thể làm gì.

An Thân Vương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tựa đầu sát vào ca ca hắn, thấp giọng nói: "Người sống còn có thể ghen tiểu chết, người sẽ không thay đổi một phen sao? Người đang làm hoàng đế, nói thế nào còn không phải do người định đoạt! Người xem, hắn vì dân chúng trừ bỏ yêu phi tai họa lớn như vậy, như thế cũng xem như lập công chuộc tội tội đi? Nếu không thì chức vụ trên người hắn quá nhiều, quyền lực quá lớn, người tước một hai chức quyền của hắn, sau đó lại đánh hắn một trận bản tử để cảnh cáo, như vậy không phải mặt ngoài mặt trong đều có sao? Đến lúc đó, đệ đệ tìm một cơ hội để hắn bồi tội nhận sai trước mặt chúng đại thần, như thế nào?"

Vũ Đức đế nhướng mi, nạt hạ xuống, liếc xéo hắn, hàm hồ mà nói: "Người nói không tồi, chờ ta thực đánh đại bản với hắn, người cam lòng sao?"

An Thân Vương bất động thanh sắc sờ râu, nghĩ nghĩ tròng diện thăm thẳm này, chém đinh chặt sắt trả lời hắn: "Người cam lòng, đệ đệ khẳng định cam lòng."

...

Bên này Vũ Đức đế sứt đầu mẻ trán, một bên tình nguyện suy xét biện pháp như thế nào mới đứng để song phương đều tốt nhất. Hiện Viên Húc bị nhốt trong phòng giam lại vui đến quên cả trời đất, luôn cảm thấy cuộc sống như thần tiên, từ đầu không nghĩ từ nơi này ra ngoài, chỉ sợ nhốt cả đời hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Bởi vì Vũ Đức đế không cho phép bất luận kẻ nào đến thăm bọn hắn, nhưng làm Viên Húc vui vẻ hồng rồi. Trước kia hắn không phải vẫn muốn mang Sính Đình đến một chỗ không ai quấy rầy lẫn qua lẫn lại sao? Lúc này, một không có công sự quân thân, hai là không cần vào triều sớm. Huống chi

viện chim sẻ này tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ. Ăn uống, kể cả đồ dùng chơi đùa, tất cả đều là tinh phẩm, đều là thái tử ca ca bảo người ta tìm cách đưa vào. Và lại chỗ nhỏ cũng có cái tốt lớn nhất, mỹ nhân không còn chỗ ẩn thân, nàng trốn như thế nào cũng trốn không thoát tầm mắt của hắn, không được như ở An vương phủ nàng còn có nơi nơi để trốn.

Hiện tại trong tiểu viện này, hắn chỉ cần hơi giương mắt, chỗ nào cũng có thể nhìn bóng dáng mỹ nhân xinh đẹp trên chóc. Hắn dư thừa tinh lực không chỗ phát tiết, hưng trí vừa đến liền kéo Sính Đình vào nhà, ngày ngày đêm đêm nghiên cứu cấu tạo thân thể nam nữ vì sao khác nhau như vậy, không ngừng đùa nghịch vuốt ve thân thể mềm mại hoàn mỹ như tơ của Sính Đình, sau cùng thuận tiện lĩnh hội một phen âm dương giao hợp vô cùng tuyệt diệu.

Hiện tại hắn cực kỳ thích học, cũng có thời gian học tập, liền thường xuyên đưa đủ loại kiểu dáng tư thế trên những chí tôn bảo điển của hắn, sau đó lôi kéo Sính Đình tinh tế nghiên cứu, bộ dáng ham học hỏi khao khát khiến Sính Đình khóc không ra nước mắt.

Thân thể hắn cường tráng; lại là người tu luyện Viêm Dương công, tất nhiên là hưng trí bùng bùng, vô cùng tinh lực. Đứng là thân thể của Sính Đình luôn luôn yếu ớt, chịu đựng mạnh tay của hắn, thường thường bị hắn lấn qua lấn lại, tay chân bủn rủn, khổ không thể tả, đáy lòng cảm thấy như vậy thực sự là ngồi tù sao, nàng thì lại cho rằng đây là đang nghỉ phép?

Sính Đình cảm thấy hắn cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có việc giường chiếu cuồng vô cùng, không có cách nào có thể tưởng tượng được, đành phải có thời gian liền lôi hắn đi luyện chữ, chơi cờ, dùng hết khả năng phân tán lực chú ý của hắn. Có lúc trời tối để trấn an hắn, khiến hắn không cần chỉ nghĩ đến chuyện tình mây mưa, bắt đầu đi đánh phải làm ca nữ (ca sĩ nữ), hát một đoạn nhỏ cho đại gia hắn nghe.

Biểu hiện chủ động này của nàng không khỏi khiến Hiên Viên Húc kinh hi vạn phần, chỉ biết tiếng rên rỉ mất hồn thực cốt ở trên giường của nàng để cho hắn thần hồn điên đảo, kích thích hắn lại càng đánh nhau kịch liệt không ngớt, quả thực muốn chết trên người nàng. Lại không ngờ đến nàng hát lên một đoạn tiểu khúc uyển chuyển êm tai như vậy, giọng hát ngọt ngào êm ái giống như tiếng trời, làm hắn say mê trong đó, không thể tự thoát ra được, qua đi nhưng lại càng dư vị vô cùng.

Từ khi Hiên Viên Húc biết Sính Đình hát tuyệt vời như vậy, hắn liền lại có chuyện để làm rồi.

Hiên Viên Húc cũng là người văn võ kiêm tu, vừa đánh nhau vừa làm thơ, vừa múa kiếm vừa đánh đàn. Vì thế vào lúc buổi sớm cảnh xuân vừa đến, hắn sẽ kéo Sính Đình đi tới trong viện nho nhỏ, dưới tán cây hoa đào rực rỡ điểm lệ, tự rửa sạch tay, ngâm trà, đốt hương, chậm rãi ngồi trước đàn, hai bàn tay thon dài mà tao nhã nhẹ nhàng mon men trên dây đàn, đánh lên tầng tầng tiếng nhạc như sóng nước lăn tăn, tiếng đàn ôn nhu mà lại cương nghị, vừa giống như nước nhỏ lại giống như nước chảy trên cao, ào ạt thú vị.

Ngũ quan của hắn tinh xảo, dung nhan tuấn mỹ, có một loại hương vị hoa lệ mà trường dương, lúc này toàn thân thường phục màu trắng mạ vàng rộng thùng thình, trên trán đeo một dải gấm, tóc đen tuyền dùng một cây trâm ngọc đơn giản vấn lên, tuấn mỹ khiến người không dám nhìn gần. Khóe miệng thủy chung nở nụ cười lười biếng mà động lòng người, phát ra từ nội tâm tràn đầy sung sướng. Hắn đánh đàn thảnh thơi sẽ ngẩng đầu, lười biếng dựa vào cây đào như nước nhìn nữ tử xinh đẹp ngâm nga hát, trong đôi mắt đen phát sáng lung linh, tràn đầy nhu tình vô hạn và tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Sính Đình liền ngồi dựa dưới cây đào, mặt mày như họa, môi như tô đỏ, làn da như mỡ đông, thân thể mềm mại yếu diệu mê người lại bao bọc trong y phục toàn màu đỏ, môi son khẽ mở, ôn nhu hát hòa cùng tiếng đàn của hắn, thật có thể nói là mặt người như hoa đào, chiếu sáng cho nhau.

Sóng mắt nàng lưu chuyển, nhẹ nhàng mỉm cười trong gió xuân, khiến cảnh xuân đang đẹp cũng âm đậm thất sắc, đẹp đến mê hoặc, đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến nỗi làm cho người ta nguyện ý trầm luân cả đời, rước lấy một trận hoa rơi và gió xuân đồng thời mỉm cười.

Phía trước sân là một hòn non bộ nhỏ, thái tử Hiên Viên Lễ và một thanh niên tuấn tú mặc lam y lẳng lặng ngồi phía trên, xuyên qua cửa viện thấp bé dừng lại trên người nữ tử đang cười tươi duyên dáng, mắt đẹp sáng ngời, lười biếng hát, không hề động hồi lâu.

"Người quân tử, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói, phi lễ chó động, thái tử ca ca và Bá Dương hôm nay lại thẹn với danh hiệu quân tử." Hiên Viên Húc tao nhã xoa cằm, lười biếng nói về phía cửa viện.

Thái tử và Mộ Dung Bá Dương bỗng dừng bị tiếng nói trong trẻo của hắn làm bừng tỉnh, hai người không khỏi liếc nhau, hơi có chút xấu hổ. Vừa rồi bọn hắn cư nhiên lại nhìn đến ngây dại, quên chính sự đồng thời cũng quên công phu của Hiên Viên Húc cao bao nhiêu.

Thái tử và Mộ Dung Bá Dương dừng một chút sau đó lập tức khôi phục như lúc ban đầu, mỉm cười đẩy cửa viện ra, chậm rãi bước vào.

Khi Sính Đình nghe thấy Hiên Viên Húc lên tiếng có chút kinh ngạc, ngẩn ngơ một lát sau lập tức đã tỉnh hồn lại, không khỏi theo giọng nói của hắn ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy người đến là thái tử tiến vào, không khỏi cười mỉm, đôi mắt mỹ lệ ngập nước của nàng kia nhất thời lay động tiếng lòng của mấy nam tử ở đây.

Khóe mắt Hiên Viên Húc đảo qua, mày đẹp nhăn lên, lập tức có tâm tư muốn giấu Sính Đình đi, cũng hành động luôn. Hắn không chút nghĩ ngợi đứng dậy, vươn tay kéo Sính Đình, muốn dẫn nàng trở về phòng.

Sính Đình hơi gắt đầu với thái tử và Mộ Dung Bá Dương, bước đi nhẹ nhàng, chân thành động lòng người đi về phía Hiên Viên Húc. Nhưng chưa bước đi hai bước, đột nhiên trước mắt nàng choáng váng, thân thể mềm nhũn liền té thẳng trên mặt đất cứng rắn.

Mấy người có mặt lập tức đột nhiên biến sắc, mặt Hiên Viên Húc trắng bệch, nháy mắt chuyển qua bên người nàng, rất nhanh tiếp được thân thể nàng đang ngã xuống, khẩn trương gọi: "Sính Nhi! Sính Nhi! Nàng làm sao vậy?"

Thái tử và Mộ Dung Bá Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi sau cũng khẩn trương hỏi.

Hiên Viên Húc ôm Sinh Đình, gọi hai tiếng, thấy mặt nàng trắng bệch còn chưa tỉnh lại, nhất thời như trời sập xuống, lập tức liền ôm nàng ra ngoài tìm thái y. Thái tử vội vàng kéo hắn, bình tĩnh chừng chặc nói: "Thái y có thể đến nơi này ngay, người ôm nàng vào phòng trước." Sau đó phân phó cung nhân cấp tốc đi truyền thái y đến, truyền mấy người, toàn bộ thái y có y thuật tốt nhất đều triệu tới.

Hiên Viên Húc dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn thái tử, dường như cầu thái tử bảo đảm, hắn cái gì cũng không sợ, chỉ sợ lão bà hất xị hơi.

Thái tử vừa buồn cười vừa tức giận đẩy hắn, nhẹ giọng trách mắng: "Nhanh ôm nàng vào trong nhà, phát ngốc cái gì?"

Mộ Dung Bá Dương ở một bên cũng lên tiếng an ủi hắn: "Đừng vội, thái y một lúc thì đến.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Một bạt tai vang dội

Edit: Lê Hy

Một tổ thái y chạy đến thờ hồng học như trâu, không ngừng lau mồ hôi nóng ùn ùn trên trán, sau đó bước vào nơi gọi là tiểu viện thiên lao.

Qua hồi lâu, tổ thái y này mới được cho phép đi ra thiên lao hoa lệ này, lúc đi, vẫn không ngừng lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Tuy đám thái y kia đều đã đi hết, lại bỏ lại tiếng sấm vang chớp giật, đập Hiên Viên Húc bùng nổ thành mất hồn, thất hồn lạc phách. Về mặt thâm sâu tựa như ảo mộng này của hắn đúng lòng thái tử và Mộ Dung Bá Dương với mọi người trong viện, không phải nói người không sợ trời không sợ đất sao? Cũng có lúc người biết sợ?

Vì thế, thái tử thỏa mãn rồi! Về mặt cười mừng theo mọi người tự nhiên rồi đi.

Trong phòng thoải mái dễ chịu, Sinh Đình đã tỉnh lại, đang im lặng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, đôi mắt long lanh bình tĩnh nhìn màn sa tĩnh xảo trên đỉnh đầu, màn sa mỏng màu tím nhạt bị gió nhẹ từ cửa sổ thổi khẽ bay hơi dập dờn, giống như tâm tình lên xuống bất định của nàng giờ phút này.

"Sinh Nhi!..." Hai tròng mắt của Hiên Viên Húc sáng ngời như thủy tinh đang nhảy cũng không nhảy nhìn Sinh Đình, trong lòng cực kỳ thấp thỏm bất an, giọng nói rất nhỏ nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng. Từ từ vươn tay muốn an ủi khẽ xoa mặt nàng, bàn tay đưa đến nửa đường lại có chút sợ hãi rút trở về, bộ dáng thật cẩn thận kia giống như nàng là lưu ly dễ vỡ. (dien...dan...le..quy...don)

Sinh Đình nghe thấy giọng nói của hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, thấy sắc mặt của hắn lại vẫn có chút trắng bệch, mà khuôn mặt còn hiện lên vẻ khấn trương, liền học hắn nhỏ giọng nói: "Làm sao vậy?"

Hiên Viên Húc mảy ừ mặt ề nhẹ giọng hỏi nàng: "Nàng có chỗ nào không khỏe không? Đầu vẫn còn choáng vàng sao?" Cái tay kia của hắn vẫn nóng lòng muốn thử, không ngừng vươn ra sau đó lại không cam lòng để xuống, bộ dáng do dự rõ ràng khác hẳn với bộ dáng dứt khoát quyết đoán trong ngày thường của hắn.

Sinh Đình vươn bàn tay trắng như ngọc ra, giữ chặt bàn tay vẫn không thể hạ quyết tâm kia của hắn, ngón tay thon dài như có như không gãi lòng bàn tay hắn, khẽ cười cười: "Khá tốt, đầu không choáng vàng nữa rồi." Mới đầu nàng giống như đang ở trong mộng, không thể tin được đó là thật sự, lúc này cũng đã thực thản nhiên tiếp thu chuyện thực không thể kháng cự này rồi.

"Nàng nói chuyện nhỏ một chút!" Hiên Viên Húc có chút sợ hãi nhỏ giọng yêu cầu, sau đó lại nói: "Vậy ta chạm vào nàng một chút có được hay không?"

Sinh Đình lập tức u oán trừng mắt nhìn hắn, khó chịu cao giọng nói: "Dù trứng chim cũng sẽ không khế đụng liền vỡ, huống chi ta còn là người sống lớn như vậy, tối qua chàng còn liều mạng lăn qua lăn lại ta mà!"

Hiên Viên Húc bị giọng nói cao lên trong nháy mắt của nàng dọa hồn vía lên mây, sắc mặt lại trắng hơn một chút, trên trán cũng toát ra chút mồ hôi, vội vàng dựng thẳng ngón trỏ đặt trước môi nàng, thấp giọng cầu xin nàng: "Hừ! Xuyt xuyt! Cô nãi nãi, van cầu nàng nhỏ tiếng chút, đừng dọa hấn chạy!" Hắn đang hối hận về hành vi của mình vào buổi tối hôm qua a!

Bởi vì ngày hôm qua là phương thần Sinh Đình mười sáu tuổi, hắn đưa lễ vật tự mình làm xong, liền cho là cần chúc mừng nàng, lôi kéo nàng uống hai ly rượu hoa quế nhỏ. Nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, hắn làm sao nhịn được, lập tức ôm nàng đang mơ hồ lên giường, xuân phong mấy lượt xong hai người mới kề cận nhau mà ngủ.

Nhất thời Sinh Đình đầu đầy hắc tuyến, bỏ cái tay kia của hắn, đang muốn nện giường. Không phải là thái y nói nàng hắn là có bầu, còn muốn thế nào nữa! Hắn liền biến thành bộ dáng dễ dặt cẩn thận, ngay cả nói cũng không cho người ta nói.

Theo động tác của nàng, sắc mặt của Hiên Viên Húc chỉ có thể dùng từ tái mét để hình dung, rất nhanh cầm tay nàng, vội vàng trấn an nàng: "Được được! Hiện tại nàng không thể làm việc này!" Từ lúc nàng té xỉu một khắc kia tới lúc biết nàng có thai, thần kinh của hắn vẫn luôn căng thẳng quá.

Chuyện này cũng không thể trách hần, hần cũng sắp hai mươi hai tuổi mới lần đầu làm phụ thân, một chút tư tưởng chuẩn bị cũng không có, và lại khắp nơi đều biết con nối dòng của Hiên Viên hoàng tộc có trẻ, chỗ nào cũng có người lập gia đình hơn năm năm không sinh con. Lúc người khác biết được bản thân phải làm phụ thân là tình huống gì, hần không thể nào biết được, dù sao hần cũng mừng rỡ như điên đồng thời khẩn trương sợ hãi cũng chẳng cấp theo.

Giống như trong bụng cát vật báu vô giá, vui mừng như rồng mây đồng thời lại không có lúc nào là không lo lắng bảo bối trên quý chịu chút tổn thương.

Sinh Đình thấy bộ dáng hoảng sợ luống cuống của hần xác thực đáng thương, nam tử trước mặt này trong ngày thường có bao nhiêu khí phách tao nhã, sát phạt quyết đoán! Lúc này chỉ vì nàng lớn tiếng nói chuyện liền bị dọa thành như vậy, không khỏi nổi lên lòng trắc ẩn, liền an ủi lại không nhúc nhích nữa, chỉ nhỏ giọng gắt: "Nào có nghiêm trọng như chàng nói vậy, việc này không thể việc kia cũng không thể, còn không để cho người ta sống sao?"

Hiên Viên Húc vẫn lo lắng trùng trùng, trên chiến trường đối địch hần tràn đầy tự tin, phương diện này hần cảm thấy nghe theo thái y không sai. "Thái y nói mạch tượng của nàng có chút không ổn định, hiện tại cần phải dưỡng thai thật tốt, không thể lớn tiếng nói chuyện, cũng không thể làm động tác lớn, còn có, Lưu thái y đề nghị ba tháng đầu tốt nhất là nằm trên giường." Thái y gọn gàng dứt khoát nhắc nhở hần, ba tháng đầu nhất định phải cấm chuyện phòng the, không thì đến lúc đó hối hận cũng muộn.

Sinh Đình suy nghĩ một chút, phản bác nói: "Cho dù muốn dưỡng thai cũng không thể hàng ngày nằm trên giường chứ! Vậy không phải muốn nằm dài đến mốc lùn hả? Hơn nữa, rõ ràng ta nghe thấy nhóm thái y nói mới được hơn một tháng, chưa hẳn đúng hoạt mạch, dưỡng thêm nửa tháng sẽ đến chân mạch lần nữa, đến lúc đó mới có thể xác định có thai hay không, lời chàng nói bây giờ có phải hơi sớm quá rồi không?" Thái y chân mạch thay nàng xong, chỉ chốc lát nàng liền tỉnh lại, chỉ là toàn thân có chút vô lực, nên không mở mắt ngay lập tức. Cho nên lời nói của bọn hần và thái y nàng cũng nghe được một chút.

"Ha ha!" Lúc này Hiên Viên Húc thấy nàng an tĩnh lại, mặc dù ngoài miệng phản bác hần, nhưng vẫn nhỏ giọng nói chuyện, liền nắm tay nàng khẽ cười lộ lên, sau đó thấp giọng nói: "Nàng chỉ nghe được một nửa, nhiều thái y như vậy đều khẳng định là hoạt mạch, chỉ là có chút không ổn định; nửa tháng sau lại bắt mạch là thói quen của nhóm thái y, khi nào nàng nghe thấy thái y nói là chắc chắn hả?"

"Ừm, cũng đúng!" Sinh Đình gật đầu, dù sao hiện tại đã như vậy, nàng gấp cũng vô dụng, không bằng an tâm dưỡng thân thể cho tốt. Đoạn thời gian trước quá mức lộn xộn đến nỗi nàng không lưu ý thân thể của mình, về sau lại bị nhốt vào trong phòng giam này, sau này Thính Vũ và các nàng quên mất cuộc sống tạm ổn của nàng rất lâu rồi.

Cuộc nói chuyện của hai người lúc này khiến tâm tình của Hiên Viên Húc cũng dần dần bình tĩnh một chút, tình cảm vui sướng không lời nào có thể miêu tả nói được. Hần cởi giày ngồi lên giường êm, nhẹ nhàng kéo Sinh Đình qua, để nàng dựa trong ngực hần, giọng nói trầm thấp không ngừng lải nhải với nàng.

Lúc này mây kiếm của hần hơi nhú, mắt sáng rực rỡ, đầu lông mày đuôi khóe mắt cũng không che giấu được bộ dáng hạnh phúc và vui sướng, vẻ mặt sáng láng, nét mặt rạng rỡ.

An Thân Vương thường xuyên chú ý động tĩnh trong thiên lao vừa nghe nói Sinh Đình mang thai, nhất thời mừng rỡ, sờ sờ chòm râu, ngửa mặt lên trời cười ha ha mấy tiếng, bộ dáng vui không kiềm được chỉ kém hoa chân múa tay vui sướng rồi. Nhưng Diên Phúc và Diên Thọ rõ ràng thấy trong mắt An Thân Vương có thứ gì đó phát sáng lấp lánh, không biết là cười ra nước mắt, hay là vui mừng mà khóc, hoặc là xúc động mà rơi lệ.

Sau khi An Thân Vương cao hứng qua đi liền lấy tay che khuất ánh mắt, qua hồi lâu mới để xuống. Sau đó hần khẽ hạ nhẹ khụ khụ, giọng nói: "Đi!" Tiếp theo ưỡn ngực, khôi phục bộ dáng đại thúc trung niên anh tuấn uy nghiêm, ngừng đầu sải bước ra khỏi An vương phủ.

Diên Phúc và Diên Thọ cho rằng vương gia sẽ trực tiếp đến thiên lao thăm thể tử và thể tử phi, ai ngờ An Thân Vương lại điềm nhiên như không lác lác vào Thái Y viện.

Trên phương diện y thuật, Lưu thái y luôn có danh là "thánh thủ phụ khoa", cực kỳ vinh hạnh được An Thân Vương triệu kiến.

Lưu thái y hành lễ với An Thân Vương xong, biểu hiện của An Thân Vương hòa ái dễ gần, một chút đáng về của vương gia cũng không có, sai người ban cho Lưu thái y ngồi, sau đó liền tha thiết hỏi Lưu thái y, phần lớn là thời gian nữ tử mang thai phải chú ý vấn đề nhỏ và kiêng kỵ gì.

Nhưng câu hỏi của An Thân Vương đều là chút vấn đề nhỏ trên mặt y học, Lưu thái y có uy tín chuẩn mực trong phụ khoa, ở phương diện này tất nhiên là trình độ thâm hậu, tri thức uyên bác. Khó có được một vương gia mang thân phận cao quý có thể coi trọng những thứ này, Lưu thái y dựa vào vốn có giảng giải (giải thích) nghi hoặc của An Thân Vương, về mặt tỏ ra bí hiểm, lưu loát nói những chuyện cần chú ý một phụ nhân dưỡng thai trong thời gian mang thai, có khi còn trích dẫn kinh điển nhắc tới án lệ nào đó, trình bày tường tận tầm quan trọng của những chi tiết này.

Về mặt An Thân Vương thận trọng, sờ sờ chòm râu thật sự lắng nghe, thỉnh thoảng hơi gật đầu, còn lệnh Diên Phúc Diên Thọ viết lại. Lưu thái y đưa ra những việc cần phải chú ý cấm kỵ. Vậy mà khi Đình vương mang thai Hiên Viên Húc hần cũng chưa từng khẩn trương như vậy, có lẽ là tuổi còn trẻ, cho rằng mình sẽ có rất nhiều con nối dòng.

Thể hiện của An Thân Vương trên lời nói như vậy khiến Lưu thái y cảm thấy vui mừng. Nhưng chỉ một lúc, Lưu thái y liền bị những vấn đề buồn phiền của An Thân Vương đưa ra muốn đụng dượng. Không phải là nữ tử có thai sao? Người phụ nhân bình thường nào chẳng mang thai sinh con thế thôi, đáng để An Thân Vương đưa ra nhiều vấn đề cao thâm ảo diệu tới hỏi đồ hần sao?

Tinh thể bất đắc dĩ mạnh hơn người, hần không thể không cung kính trả lời toàn bộ vấn đề vô cùng vớ vẩn, vô cùng buồn cười của An Thân Vương.

An Thân Vương mặc kệ Lưu thái y nghĩ như thế nào! Tự nhiên hỏi: "Lưu thái y này! Việc này bổn vương đã nhớ kỹ, nhưng mà bổn vương còn muốn biết tiểu thể tôn trong bụng thể tử phi nặng bao nhiêu rồi?"())

"Ách!..." Lưu thái y trầm ngâm nghĩ nửa ngày, đó là một đề khó của y học, hắn còn chưa từng nghiên cứu đến, liền thành thành thật thật trả lời: "Xin vương gia thứ cho hạ quan y thuật không tinh, điều này hạ quan thật không biết, không dám nói bừa." Lối thôi dài dòng, mới hơn một tháng mà thôi, có thể biết nặng bao nhiêu sao?

Về mặt An Thân Vương ôn hoà gật đầu, ý bảo đề tài này bỏ qua, lại ôn hoà hỏi Lưu thái y: "Vậy người có biết thể tử phi mang thai tiểu thể tôn hay là tiểu quận chúa?"

Khỏe miệng Lưu thái y giật giật, cúi đầu, nội tâm oán thầm không thôi, vừa rồi không phải người nói là tiểu thể tôn sao, năng lực biết trước còn mạnh hơn thái y như ta, lúc này còn hỏi ta?

Lưu thái y cân nhắc một phen, có chút hồ thẹn nói: "Thể tử phi mới có ít tháng, hiện tại hạ quan cũng bất lực." Tuy hắn dựa vào chút kinh nghiệm có thể đoán được là nam hài hay nữ hài, nhưng mới hơn một tháng cũng quá làm khó hắn rồi.

Mặt An Thân Vương có vẻ không hài lòng, nhưng vẫn tâm bình khí hòa như cũ lại đưa ra câu hỏi: "Được, bổn vương mặc kệ trong bụng thể tử phi là tiểu thể tôn hay là tiểu quận chúa, người chỉ cần nói cho bổn vương, tiểu thể tôn và tiểu quận chúa là bộ dáng thông minh khả ái hay là bộ dáng nghịch ngợm gây sự?"

Nhất thời Lưu thái y mồ hôi rơi như mưa, có chút khóc không ra nước mắt, vấn đề này một câu càng cao thâm hơn một câu, khó mà trả lời, vì thế nom nớp lo sợ nói: "Xin vương gia thứ tội, theo hạ quan nhìn hiện tại nói những thứ này có chút sớm, hạ quan quả thực không biết."

Mặt An Thân Vương nhất thời hạ xuống, không giận tự uy, đứng lên tức giận bắt bình bình nói: "Nghe nói Lưu thái y diệu thủ nhân tâm, y thuật rất cao, có danh là "thánh thủ phụ khoa", bổn vương mới thành tâm thành ý đến thỉnh giáo một lần, vậy mà những vấn đề bản vương đưa ra hỏi gì cũng không biết, uống phí bổn vương còn tín nhiệm người như vậy."

"Xin vương gia thứ tội!" Lưu thái y lập tức "Phốc oanh" một tiếng quỳ xuống, thiếu chút nữa lão lệ tung hoành, đến cùng là ai giờ trò hắn? Hắn cũng không phải thần tiên. Làm sao có thể vấn đề nào cũng biết? Lúc này chộc giận vương gia, không biết có thể trách phạt hay không?

An Thân Vương nhìn nhìn Lưu thái y, phát tay, để cho Diên Phúc dìu hắn đến, còn không cam lòng nói: "Thôi, người không biết, bổn vương cũng không làm khó dễ người, người chỉ cần đảm bảo một điều với bổn vương, sang năm bổn vương có phải là có thể nhìn thấy tiểu thể tôn trắng trẻo mập mạp rồi đúng không?"

Biết mình tránh được một kiếp, Lưu thái y không cần Diên Phúc đến đỡ, liền tự mình bò lên, sau khi lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Vương gia không cần chờ đến sang năm, cuối năm nay là có thể nhìn thấy tiểu thể tôn hoặc tiểu quận chúa rồi!" Hắn cũng không có tự tin như vương gia, mở miệng một tiếng là tiểu thể tôn, coi mình là thần toán (tính toán như thần) trên đời, thật sự quá không biết xấu hổ rồi.

"Vậy là tốt rồi! Bằng không thì người mang đầu đến gặp bổn vương!" An Thân Vương thỏa mãn gật đầu, sờ sờ râu, cảm thấy mỹ mãn liền cười rồi đi.

Lưu thái y thở phào nhẹ nhõm thật dài, điều kiện này tuy có chút khó khăn, nhưng chỉ cần thể tử phi điều dưỡng thân thể thật tốt, hắn vẫn còn nắm chắc tám phần, dù sao vẫn tốt hơn nhiều những câu hỏi xảo quyệt lại không đáng tin của An Thân Vương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86-2: Một bạt tai vang dội (2)

Edit: Lệ Hy

An Thân Vương bước ra Thái Y Viện xong liền tăng tốc bước tiến, bước đi như bay, sốt ruột không chịu được muốn đi nhìn Hiên Viên Húc và Sinh Đình, trên nửa đường lại đụng phải Trần Quốc Công Lam Mộc Dương vào cung tìm Vũ Đức đế.

Cảm tình giữa Trần Quốc Công và An Thân Vương không giống bình thường, nhìn thấy bộ dáng mặt mày hớn hờ của An Thân Vương liền có chút hồ nghi, nhi tử con dâu đều bị nhốt vào thiên lao, hắn còn vui về cái gì? Không phải là gặp đã kích quá lớn, có chút tẩu hỏa nhập ma chứ! Vì thế nhanh chóng đuổi theo vài bước, quan tâm nói: "Vương gia, người không sao chứ?"

An Thân Vương quay đầu nhìn lại là Trần Quốc Công, càng cười xán lạn, mặt trời trên đầu còn kém sắc hơn cả nụ cười chói mắt của hắn: "Lão ca ca à...! Mau mau chúc mừng huynh đệ đi! Huynh đệ của người cũng muốn lên chức tổ phụ rồi."

Trần Quốc Công vừa nghe, trong lòng cũng cực kì mừng thay cho hắn, tôn tử tôn nữ của hắn ít nhất đều đã biết mua xì dầu, mặc dù An Thân Vương nhỏ tuổi hơn hắn, nhưng vẫn chưa có cháu. Vì thế vẻ mặt đầy nếp nhăn như bông hoa cúc cũng cười theo: "Chúc mừng chúc mừng! Húc Nhi thật lợi hại! Chất tức phụ (cháu dâu) mang thai mấy tháng rồi?"

An Thân Vương vừa nghe, ngẩn người, nhớ tới lời nói của Lưu thái y, liền nói: "Mới hơn một tháng, còn ngắn."

"Ài nha!" Trần Quốc Công lập tức vỗ đầu, sốt ruột nói với An Thân Vương: "Vương gia, người cũng không thể nói cho người khác nghe khắp nơi, bảo bảo ba tháng đầu rất keo kiệt! Chuyện chất tức phụ mang thai trong ba tháng đầu trừ người nhà, không thể để cho người ngoài biết được."

"Hả!" An Thân Vương nhất thời quá sợ hãi, tâm tình tốt vừa rồi lập tức không cánh mà bay, không ngừng hối hận dậm chân. Nhiều thái y như vậy đều biết, người nên biết được và không nên biết được khẳng định đều đã biết, hắn còn định gặp một người liền khiến người ta chúc mừng hắn một lần mà! Vậy làm sao để nói cho bảo bảo biết bây giờ?

Trần Quốc Công sợ hắn sốt ruột đến mức tốt xấu, vội vàng an ủi hắn: "Người không biết không có tội, bảo bảo thở mạnh xong, sẽ tha thứ cho vương gia, lão ca ca người cũng không phải người ngoài, vương gia lại không nói với người ngoài là được, ba tháng sau dù vương gia khua chiêng gõ trống đi tuyên dương cũng không cần phòng ngừa gì rồi."

Lúc này An Thân Vương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt khó coi như vậy, sau khi tạm biệt Trần Quốc Công, vẫn không thay đổi đi nhìn nhi tử và tức phụ, bất quá lúc này hắn dè dặt cẩn thận hơn, thấy người nào cũng tỏ vẻ mặt bí hiểm, người khác nói chuyện với hắn, bộ dạng của hắn đều không thích, người khác chỉ cho rằng hắn vì chuyện của Húc tiểu vương gia mà tâm tình không tốt, cũng rất thấu hiểu cho hắn.

Lúc An Thân Vương đi vào tiểu viện, trời đã sắp tối.

Sính Đình nằm trong lòng Hiền Viên Húc từ giữa trưa đến bây giờ vẫn ngủ còn không tỉnh lại. Tuy Hiền Viên Húc cũng nằm trên giường, nhưng cũng không ngủ, hiện tại lòng hắn tràn đầy lo lắng thân thể của nàng, tất nhiên là không dám chớp mắt. Nghe thấy giọng nói của phụ vương truyền từ ngoài viện đến, sau đó lại nghe thấy giọng nói cao hứng trả lời của Thính Vũ, hắn cười nhẹ, cẩn thận khẽ đặt đầu Sính Đình lên gối, chuẩn bị xuống giường. Chẳng ngờ động tác nhỏ nhỏ này lại khiến Sính Đình giật mình tỉnh lại.

Sính Đình dụi mắt mơ hồ hỏi hắn: "Làm sao vậy?" Ngày xuân ngủ thật ngon, nàng cảm thấy còn muốn ngủ.

Hiền Viên Húc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng của nàng, ôn nhu mà nói: "Phụ vương đến đây, nàng ngủ đã lâu, bụng đói chưa?"

Sính Đình nghe được An Thân Vương đến đây, lập tức thanh tỉnh một chút, vội vàng muốn ngồi dậy, lại bị hắn đè thân thể lại, "Đừng nhúc nhích, ta đi nói với phụ vương, nàng tỉnh táo rồi thì ăn một chút gì đi."

Sính Đình bất đắc dĩ liền gật gật đầu, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy An Thân Vương ở ngoài phòng nói: "Húc nhi, tức phụ của con không khỏe sao? Phụ vương có thể trò chuyện với kim tôn hay không?"

"..." Hai vợ chồng nhìn nhau không nói gì.

An Thân Vương thấy bọn họ hai người không nói gì, ở bên ngoài tự diễn: "Tôn tử đáng thương a, là tổ phụ có lỗi với người, để tâm can bảo bối ở trong nhà tù tội tày này, chúng ta nhanh về nhà đi, muốn cái gì có cái đó."

...

Từ ngày Hiền Viên Húc bị nhốt vào đại lao, trước mắt Đình vương phi đen một mảnh liền hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại trừ bỏ Đình Thụy Thù và mấy ma ma nha hoàn bên người ra, An Thân Vương đều vài ngày không thấy mặt, ngay cả phái người đến hỏi vương phi chết sống hay không cũng không có.

Đình vương phi chờ thân thể tốt hơn một chút, liền không thể chờ đợi được mà vội vàng tiến cung tìm hoàng hậu, muốn hoàng hậu giúp đỡ khuyên nhủ Vũ Đức đế.

Tất nhiên là hoàng hậu miệng thì đáp ứng, cho dù Đình vương phi không đến cầu nàng, nàng không thể đổ trách nhiệm cho người khác, cũng muốn đi khuyên can hoàng thượng. Nói ra, trong lòng hoàng hậu cũng có chút áy náy với Hiền Viên Húc, chuyện nháo đến nước này, hoàng hậu cảm thấy chính mình không thể trốn tránh trách nhiệm. Nàng biết rõ Lệ Quý phi muốn đưa nữ tử của Trịnh gia đến bên người Húc Nhi, đạt tới mục đích lung lạc trọng thần trong triều, nhưng hoàng hậu cũng không ngăn cản, theo ý nàng, Lệ Quý phi cũng không có con bên người, hao tổn tâm cơ lung lạc triều thần cũng vô dụng, mục đích làm như vậy đơn giản là đưa Trịnh gia lên nơi đầu sóng ngọn gió thôi.

Hoàng hậu vẫn có mấy lần Hiền Viên Húc vô ý nhắc tới trước mặt Lệ Quý phi, Đình vương có ý để cho chất nữ nhà mẹ đẻ làm trắc phi của Hiền Viên Húc, Lệ Quý phi nghe xong trong lòng khẽ động, tất nhiên là không chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, vì thế lập tức liền đi tìm Vũ Đức đế khóc nháo, cuối cùng xin được một tờ thánh chỉ tử hôn.

Sau khi từ hoàng cung về vương phủ, Đình vương phi liền cho người đi mời An Thân Vương, ai ngờ An Thân Vương không thể đến đây, vẫn bảo người ta truyền lời, bảo nàng thành thành thật thật ngồi ở trong vương phủ, sao chép một vài bản kinh Phật, tu thân dưỡng tính nhiều hơn, đừng không có việc gì lại nhảy nhót lung tung, âm ỉ cả nhà không yên.

Trời ơi! Đất ơi! Lời này của An Thân Vương thật đúng là rất nặng, nàng thể nào mà âm ỉ cả nhà không yên hả? Đưa hai trắc phi thêm cho Húc Nhi xem như là chuyện xấu sao? Còn không phải là vì muốn con nối dòng của phủ An Thân Vương, nàng vì việc này mà trăm phương ngàn kế, bởi vì không muốn để Húc Nhi biết mình động tay động chân từ bên trong, chẳng những xin hoàng hậu hỗ trợ, còn lợi dụng Lệ Quý phi lấy bản thân ra mướn. Không nghĩ đến Húc Nhi lại định để cuộc đời này chỉ cưới một thê, trên bữa tiệc sinh nhật của nàng ngang nhiên kháng chỉ, mà còn cự tuyệt nạp trắc phi trong đó có cháu gái ruột của nàng.

Hiện tại chỉ sợ tất cả kinh thành đều đang chê cười vương phi như nàng, không, chỉ sợ là cả Thanh Long quốc đang nhìn truyen cười của nàng, còn có truyen cười của hưng dương Đình thị đi? Hiện tại nàng cũng không dám đối mặt với ánh mắt khản cầu của chất nữ rồi. Nàng chém đinh chặt sắt để chất nữ đến làm trắc phi, lại chưa từng nghĩ nháo thành tình hình không chịu nổi đến nỗi không có cách nào thu thập được như vậy.

Vốn nàng chỉ không chịu được một nữ tử thân phận thấp kém có được phú quý to lớn của vương phủ và quyền thế một tay che trời, chính phi bị nàng chiếm, chẳng lẽ nhà ngoại Đình gia của nhi tử không thể được chia một chén canh hay sao? Đạo lý thân càng thêm thân, đều nói nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, sao đến chỗ nàng lại không thể thực hiện được? Đình vương phi nghĩ mãi không xong, không biết rốt cuộc mình làm sai chỗ nào, để vương gia và nhi tử đối xử với nàng như vậy.

Bao nhiêu ngày không thấy nhi tử và vương gia, rốt cuộc Đình vương phi cao quý không nổi, trong lòng ngày càng hoảng sợ, hôm nay sầm mặt chờ trước đại môn của vương phủ, quả nhiên nhìn thấy An Thân Vương mặt mày hớn hờ, miệng ngâm nga tiểu khúc, gật gù đắc ý về vương phủ.

"Vương gia!" Đình vương phi mặt đầy nước mắt, vô cùng thống khổ kêu một tiếng.

Vương gia bị nhảy dựng bởi tiếng kêu dọa người của Đình vương phi, tâm tình đắc ý nhất thời rớt xuống ngàn trượng, nhú mày nhìn nàng, nghiêm mặt nói: "Không phải bảo ngươi thành thành thật thật ngồi trong Cẩm Sát viện sao? Ngươi lại muốn ép buộc cái gì?" Đừng tưởng rằng giờ bộ dáng thương hân sẽ mềm lòng, tùy tiện nàng ép buộc, đưa tôn tử của hân vào nhà tù, há có thể như vậy! Bây giờ hân oán hận đủ điều với Đình vương phi, lúc trước đã từng nói, ai ngăn cản hân ôm tôn tử, hân gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

"Ồ!" Đình vương phi không để ý chung quanh còn có hạ nhân, thất thanh khóc rống lên: "Vương gia... Húc nhi làm sao rồi? Có bị xử phạt không? Đến cùng hoàng đế muốn giáng tội gì cho hân?" Vũ Đức đế không cho phép bất luận kẻ nào đi thăm hỏi, nàng không thấy nhi tử, trong lòng vẫn lo sợ bất an.

An Thân Vương trên cao nhìn xuống liếc xéo nàng, châm chọc khiêu khích: "Ngươi vẫn còn biết quan tâm hân? Không phải chỉ nghĩ đến Đình gia các người sao? Muốn mặt mũi quan trọng của người sao?" Lúc trước lại có thể không thương lượng với hân, tự mình lên đi cầu hoàng hậu, để phụ quân như hân ở chỗ nào? Chẳng lẽ mấy năm nay cuộc sống an nhàn sung sướng biến nàng thành ngu dốt rồi hả? Lấy chút khôn vặt đùa giỡn trên người trượng phu và nhi tử.

"Vương gia... Sao người nói lời ấy, thiếp thân cũng khổ tâm một phen, muốn nạp hai người trắc phi thật tốt khai chi tán diệp cho Húc Nhi, huhu... Hơn nữa người nghe hân nói cái gì, trước mặt nhiều người như vậy nói cuộc đời này chỉ cười một thể..." Đình vương phi vừa khóc vừa kể.

An Vương gia thấy bộ dáng chết cũng không hối cải của nàng, giọng nói cũng cao lên: "Ngươi muốn nạp trắc phi cho hân, liền tìm lý do là tức phụ lập gia đình không sinh con! Chừng nào thì ngươi trở nên ác độc như vậy rồi hả? Ngươi có biết việc này xúc phạm bao nhiêu với thanh danh của một nữ tử sao? Người luân luân trong lòng sớm đã thất cổ rồi! Nàng mới gả tới mấy tháng, ngươi ngâm lại năm đó đi! Bao nhiêu năm mới có Húc Nhi, ngươi tính kẻ người khác đồng thời cũng cần phải ngâm lại bản thân ngươi đi?"

Đây là chỗ An Thân Vương không thể dễ dàng tha thứ nhất, người đã muốn đạt tới mục đích của mình, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ít nhất không thể thương tổn người vô tội! Lại nói Sính Đình gả tới vương phủ lâu như vậy, An Thân Vương cảm thấy con dâu vừa nhu thuận lại nghe lời, tâm nhãn cũng không nhiều, bộ dáng lại xinh đẹp, tùy tiện đứng ở chỗ kia, cũng là một phong cảnh tuyệt mỹ, chủ yếu nhất nàng khiến trên mặt nhi tử của hân mỗi ngày tràn đầy ánh sáng hạnh phúc sung sướng, như vậy là đủ rồi! Cái gì cũng không quan trọng bằng chuyện này! An Thân Vương thân ở hoàng gia, mỗi ngày thấy người đùa giỡn tâm nhãn, đặc biệt chán ghét người dạng này.

Vương gia... Ta!" Đình vương phi có chút chột dạ, nàng bị lời nói của An Thân Vương đã kích đến mức sắc mặt trắng bệch, đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Lúc ấy Đình vương cầu hoàng hậu hỗ trợ, liền thẳng thắn nói khi đó sẽ kiên nhẫn mấy tháng, đến lúc đó nếu Sính Đình không có bầu, lợi dụng lý do này nạp trắc phi thay Húc Nhi. Nàng chắc chắn đoán được Sính Đình không thể mang bầu nhanh như vậy, cho nên mới định liệu trước chủ ý này cho hoàng hậu. Hoàng hậu cực kỳ khó xử, bởi vì lý do này quá miễn cưỡng cũng quá gượng ép. Hoàng tộc Hiến Viên nào có lập gia đình có thai sớm như vậy? Nhưng không ngăn nổi tình diện (tình cảm + thể diện) với Đình vương phi, bắt buộc phải nhận lời làm xuống.

"Tốt, tốt! Bản vương bề bộn nhiều việc!" An Thân Vương không kiên nhẫn lẻ mề với Đình vương phi, nhắc bước liền muốn rời đi. Tôn tử giá lâm, hết thấy người không liên quan đều gạt bỏ, vì thế, hân có rất nhiều việc cần vội! Vốn định tiếp nhi tử và con dâu về vương phủ, nhưng thái y lại nói tạm thời không cần đi chuyển, tình dưỡng vài ngày nhìn lại tình huống, biến thành trái tim hân vốn khản trương như vậy lại càng sắp vỡ ra cổ họng rồi. Nhưng hân cực đau lòng tôn tử của hân phải ở trong cái sân viện rách nát kia, không thiếu được ăn uống chơi đùa đều phải tỉ mỉ chuẩn bị, ủy khuất thiên, ủy khuất địa, ủy khuất chính mình, dù thế nào cũng không thể ủy khuất tôn tử.

Đình vương phi vừa thấy An Thân Vương phải đi, vội vàng nói: "Vương gia, rốt cuộc Húc Nhi thế nào, có bị đối hay chịu lạnh không?" Dù sao cũng là máu mủ thân sinh, sao trong lòng không đau, về phần con dâu kia luôn luôn là người ngoài, dẫn ra cũng không muốn dẫn. Nếu không phải bởi vì nàng, làm sao Húc Nhi biến thành như vậy.

An Thân Vương sờ chòm râu, giả vờ giả vịt ngẩng đầu nhìn trời một phen, băng quơ nói: "Ồ trong tù bị da tróc thịt bong, máu thịt lẫn lộn, đã hấp hối, bộ dáng kia vô cùng thể thảm, bệ hạ quyết định cuối thu xử trảm."

"A!" Đình vương phi lập tức hét lên một tiếng, trong lòng vô cùng đau thương, nhất thời lão đảo, mắt thấy liền muốn vô lực ngã xuống đất. Nha đầu bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ vương phi.

An Thân Vương thấy vương phi nằm ở trên người nha đầu gào khóc, bộ dáng nội tâm đau nhức ngược lại khiến người thấy rơi lệ, người nghe thấy thương tâm. Đáng tiếc An Thân Vương là người ý chí sắt đá, thờ ơ nhìn Đình vương phi khóc lóc một phen, sau đó ngẩng đầu lên, khinh thường mà hừ

một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Còn Đình gia hưng dương trăm năm vọng tộc cái gì! Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử (*) cũng không biết, làm quyết định gì cũng không hỏi qua phu quân và nhi tử. Một nữ nhân có ham muốn khổng chế đặc biệt mạnh, chủ ý quá tệ, quá hỏng rồi! Không thể chịu được nữa!

Lại nói từ sau ngày đó Đình vương phi té xỉu, Đình Thụy Thu đi theo vợ trước vợ sau chăm sóc một phen, tạm thời cũng quên thống khổ biểu ca cự hôn.

Sau khi vương phi thức dậy, Đình Thụy Thu thấy thân thể của bác không đáng ngại, thờ dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, hai mắt khóc đỏ rưng rục, đau lòng mắt mắt nói không nên lời. Nếu lúc trước biết đến vương phủ cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, nàng hà tất hạ độc thủ với thân tỷ tỷ để đoạt cơ hội này, khiến cho chính mình hiện tại đắm lao phải theo lao!

Biểu ca kiên quyết kháng chỉ, không đồng ý nạp nàng làm trắc phi, điều này làm cho nàng về sau còn mặt mũi anof gặp người? Người nào còn nguyện ý cưới nàng? Quan trọng nhất là hiện tại biểu ca chọc cho mặt rồng hoàng đế giận dữ, chính mình cũng khó bảo toàn cho bản thân, không biết khi nào thì sẽ bị hoàng đế giáng tội.

Lúc này trong lòng nàng không khỏi oán hận Đình vương phi, thôi phỏng lại khoác lác, chuyện tình cam đoan lại không làm được, khiến cho hiện tại trong vương phủ ngay cả nha đầu nhóm lửa là dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, giống như nàng là yêu tinh hại người.

Hiện tại nàng hối hận ruột đều xanh, sớm biết rằng như vậy còn không bằng tìm gã cho cao môn đại hộ. Nhưng hiện tại nàng lại không dám về nhà, nếu cứ như vậy mặt xám mày tro trở về, những tiểu thư danh môn cùng một chỗ này còn không biết truyện cười nàng như thế nào? Cho dù là tỷ tỷ chỉ sợ cũng không dễ bỏ qua cho nàng, lấy khôn khéo và thủ đoạn của tỷ tỷ nhất định đã đoán ra là nàng giờ trở quý rồi. Nàng hừ đi dung mạo tỷ tỷ vẫn làm kiêu ngạo, nhất định tỷ tỷ hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng, nói không chừng đang chờ nàng trở về, sau đó thu thập nàng thật tốt!

Đình Thụy Thu không ngừng cảm thán thời vận không tốt, nhưng trong đầu lại vất óc tìm mưu kế nghĩ xem đi con đường nào mới tốt? Hiện tại nàng thật sự cảm thấy không biết theo ai, chỉ ngóng trông biểu ca bị nhốt vào nhà tù xong có thể hồi tâm chuyển ý (thay đổi thái độ), đồng ý nạp nàng, cũng cầu khẩn Vũ Đức đế có thể xử lý biểu ca nhẹ một chút, như vậy tất cả đều vui vẻ mới đúng.

Đúng lúc này, nha đầu bên người của nàng vợ vàng trở về phòng, kinh hoàng luống cuống nói: "Tiểu thư, không tốt rồi!"

"Chuyện gì kích động như vậy?" Tâm tình Đình Thụy Thu đang buồn bực, nha hoàn cả kinh sợ hãi khiến nàng lại càng tâm phiền ý loạn.

Nha đầu giương mắt trộm neho mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy đồng tình và thương hại, nhỏ giọng nói: "Thế tử phi mang thai rồi!"

"Cái gì? Người nói cái gì?" Sét đánh giữa trời quang, Đình Thụy Thu quả thực không thể tin tưởng lỗ tai của chính mình, vô cùng khiếp sợ, giọng nói không khỏi thê thê cao lên hỏi han.

Nha đầu không kìm lòng nổi co rúm lại, giọng nói của tiểu thư quá chói tai, liền vội cúi đầu nói: "Tiểu thư không phải để nô tỳ chú ý hướng đi của vương gia nhiều một chút sao, mới vừa rồi nô tỳ thấy Tàn ma ma đi về phía chỗ cửa vương gia, sau đó nô tỳ vẫn chờ ở nơi đó, lúc Tàn ma ma đi ra mặt mày hớn hờ, tươi cười kia che cũng không che hết, tựa hồ rất cao hứng, dọc theo đường đi không ngừng làm bầm lầy lầy, nô tỳ nghe được rõ ràng Tàn ma ma nói là thế tử phi có thai, thật sự là quá tốt! Cho nên nô tỳ không dám trì hoãn, liền quỳ về bẩm báo cho tiểu thư."

Nha đầu cảm thấy tiểu thư nhà mình thật sự đáng thương, ban thánh chỉ tứ hôn cho tiểu thư chỉ trích thế tử phi thành hôn nhiều ngày không có thai, thế tử phi lại đánh cho mọi người một bạt tai vang dội như vậy, đánh cho mọi người trở tay không kịp.

Đình Thụy Thu không nhịn được đè trán, nếu tin tức này là thật, thì thật đúng là làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thực hoài nghi nữ nhân kia có ý, lúc này mang thai, lý do hoàng thượng tứ hôn cho nàng với biểu ca không phải tự sụp đổ, không được, nàng không thể ngồi chờ chết, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cúi đầu cam chịu trẻ con cố chấp

Edit: Lệ Hy

"Hu! Hu..." Đình vương phi không ngừng khóc, được một đám nha đầu cùng ma ma đỡ trở lại Cẩm Sát viện. Nghe nói Húc Nhi bị da tróc thịt bong, cuối thu sẽ bị xử trảm, vương phi quả thực cảm thấy như trời sụp xuống, nhưng lúc này làm gì mới tốt? Nàng đã nói lần này Húc Nhi rước đại họa ngập trời, cũng không nghĩ nghiêm trọng như vậy?

Quý Nhi thực không nhịn được, thấp giọng khuyên vương phi: "Vương phi tạm thời đừng thương tâm, nô tỳ muốn nói suy nghĩ của mình."

Đình vương phi vẫn còn khóc, hiện tại nàng đâu còn tâm tư nghe một nha đầu nói nữa.

"Vương phi, nhưng mà vương gia mang bộ dáng việc không liên quan đến mình, trong ngày thường vương giả hiểu rõ thế tử nhất, nếu như thế tử thật sự bị đánh, vương gia còn có thể mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng như vậy?" Quý Nhi một câu nói toạc ra thiên cơ, một nha đầu như nàng cũng có thể nhìn ra là vương gia lừa gạt vương phi, vương phi lại cứ tin là thật, trong lòng nàng cảm thấy vương phi càng ngày càng hồ đồ, sự tình đơn giản như vậy cũng nhìn không ra, có lúc lại nhất định phải làm chút chuyện lấy trúng chọi đá.

Muộn Xuân Hương bị hủy dung mà nói nói đi! Rõ ràng thế tử gia vừa mới đại hôn, hơn nữa cưới nữ tử mà mình vẫn tâm tâm niệm niệm, hai người đứng là lúc tân hôn yên nhĩ, ngọt ngào suôn sẻ, vương phi lại cứ một lòng muốn điều Xuân Hương qua chỗ thế tử, nói cho oai là hầu hạ thế tử phi, giúp đỡ một tay. Người sáng suốt vừa thấy liền biết đây là bà bà nhét người vào phòng nhĩ tử. Nhưng ngài muốn nhét người cũng cần chờ một thời gian nha! Ít nhất cũng qua nửa năm một năm, bất hiện sơn, bất lộ thủy(*) nhét người a! Mục đích vương phi làm như vậy đơn giản là muốn tân nương tử ghé thăm một phen, khiến cô dâu cảm thấy bức bối thôi. Nếu trong tân hôn thế tử thu dùng Xuân Hương, vậy không khác gì đánh vào mặt của thế tử phi.

Nhưng nha đầu Xuân Hương kia lòng dạ cao, toàn bộ gã sai vặt tuần tú bình thường trong vương phủ nàng không xem trúng, một lòng muốn làm di nương cho thế tử gia. Vương phi an bài như vậy đúng ý nàng, tự cho là cạch thế tử một ngày không xa rồi. Đáng tiếc không như mong muốn, thế tử toàn tâm toàn ý chỉ dính thế tử phi, yêu thương thế tử phi như chí bảo. Thành hôn mấy tháng đều hờ hững lạnh lùng với nàng ta, việc này không khỏi khiến trong lòng Xuân Hương âm thầm lo lắng, vậy mà muốn đi đường rẽ, suy nghĩ khác người mà chạy đến thư phòng quyền rũ thế tử, chọc cho thế tử giận dữ, một chưởng đánh nàng ta ra, chẳng những hủy đi một dung mạo đẹp, mạng nhỏ thiếu chút nữa bỏ đi. Đã là như thế, Xuân Hương cũng chỉ có thể nuốt khổ tâm vào trong bụng, nói với bên ngoài nhân mạnh là bị tệ ngã thành như vậy, xác thực là nâng đá đập chân mình.

Đinh vương phi nghe lời nói của Quý Nhi xong, không khỏi thôi nức nở, hơi hơi ngăn ra, thật sự là quan tâm quá sẽ bị loạn. Đúng vậy a! Nếu như Húc Nhi thật sự có chuyện gì, chỉ sợ vương gia còn thương tâm lâu hơn nàng, làm sao có thể bình tĩnh như thế, khi mới vừa bước vào vương phủ vẫn khề hắt tiếu khúc nữa! Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dễ chịu hơn, vội vàng sai nha đầu trang điểm giúp bản thân một lần nữa, ăn mặc tốt xong lại đi hỏi vương gia.

Đúng lúc này, Đinh Thụy Thủ khóc chạy vào Cẩm Sát viện,, tiến vào nội thất như gió lốc. Miệng càng không ngừng kêu: "Cô, vương phi cô cô, Thụy Thủ không thể sống.. Người cần phải cứu cứu Thụy Thủ!"

Đinh vương phi bị tiếng khóc thê thảm của nàng làm sợ tới mức hết hồn, rồi đột nhiên đứng lên. Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy khiến nàng mất đi trấn định tự nhiên ngày xưa, giống như chim sợ nã, liền vội vàng hỏi: "Cháu ngoan, đến cùng làm sao vậy? Đừng chỉ khóc mãi, cháu mau nói đi!"

Đinh Thụy Thủ chỉ nhào vào trong lòng Đinh vương phi không ngừng khóc, lại thủy chung không chịu mở miệng nói. Vương phi nóng nảy, quên chính mình vừa rồi cũng khóc không ngừng, giương giọng quát: "Khóc sụt sùi còn thể thống gì, chẳng lẽ trong phủ có ai khi dễ cháu, người nào lớn mặt như vậy?" Gần đây nàng một lòng vì Húc Nhi mà trong lòng nóng như lửa đốt, không khỏi xem nhẹ cháu gái này, huống chi trước mặt mọi người Đinh Thụy Thủ bị Húc Nhi cự hôn, không khác nào chặt đứt hi vọng về sau nàng gả vào cao môn đại hộ làm vợ cả, việc này cũng là việc khiến vương phi cảm thấy áy náy với cháu gái.

Đinh Thụy Thủ bị vương phi quát thì nhất thời ngăn ra, sau đó ngập ngừng nói: "Vương gia dưỡng... vương gia dưỡng nói biểu..." Còn chưa nói xong nàng lại nức nở lên.

Nhất thời Vương phi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho rằng Đinh Thụy Thủ chỉ là nghe lầm được Húc Nhi gặp chuyện không may, mới khóc thương tâm như vậy, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của nàng, an ủi nàng: "Đừng thương tâm, đều là chuyện giả dối không đâu, bản phi cũng bị vương gia lừa thăm rồi."

"Cái gì? Bác người bị dưỡng vương gia lừa?" Đinh Thụy Thủ mới đầu có chút ngạc nhiên, hơi suy nghĩ một chút, trên mặt không khỏi vui vẻ, cuống quýt lấy khăn lau mặt. Sau đó mang một tia may mắn, tràn ngập hi vọng nhìn vương phi, kinh ngạc vui mừng nói: "Chẳng lẽ biểu tâu không hề có thai, dưỡng vương gia đang gạt người?"

Vương phi không khỏi sùng sốt, lời của đứa nhỏ này có ý gì?

Đinh Thụy Thủ tự cho là đoán đúng rồi, không kịp chờ vương phi mở miệng, có chút đắc ý nói: "Ta đã nói rồi, biểu tâu trẻ không có thai sớm không có thai, lại cứ trong lúc mấu chốt này có thai, điều này sao có thể! Đúng! Nhất định là dưỡng vương gia đang lừa gạt mọi người."

"Cháu, cháu...biểu tâu cháu có thai rồi? Cháu nghe ai nói?" Đột nhiên Đinh vương gia bắt lấy tay Đinh Thụy Thủ, móng tay thật dài nhọn hoắt đâm sâu vào trong thịt của nàng, trên mu bàn tay trắng nõn mơ hồ có thể thấy được gân xanh.

Hai vai Đinh Thụy Thủ khẽ run, gương mặt tươi cười bỗng nhiên thống khổ mà vận vẹo, nhú mồm nói: "Tê! Hít! Bác, người mau buông tay, người nắm cháu đau rồi."

Đinh vương phi vội vàng buông hai tay ra, cũng vuốt ve cánh tay thay Đinh Thụy Thủ, xấu hổ nói: "'Là bác không tốt, nhưng lời cháu vừa nói có ý gì, dưỡng cháu nói gì với cháu? Biểu tâu của cháu có thai là chuyện gì xảy ra?"

"Người không biết sao? Vừa rồi người nói dưỡng lừa người?" Đinh Thụy Thủ mở to hai mắt nhìn vương phi, trong lòng cũng không hiểu chút nào.

Vương phi thế mới biết mình và cháu gái ông nói gà bà nói vịt một phen, nhưng lúc này nàng đâu còn tâm tư quản Đinh Thụy Thủ, đỡ cánh tay Quý Nhi, liền hấp tấp chạy đến "Thực vị trai" của An Thân Vương.

...

Vũ Đức đế nghe nói Sính Đình mang thai, cảm thấy vui mừng, đồng thời lại cực kỳ xấu hổ, liền không dám nói lại chuyện kháng chỉ tứ hôn nữa, sau đó ban hàng loạt vàng bạc châu báu cho Sính Đình, để người hộ tống hai vợ chồng hẳn về vương phủ.

Hoàng hậu chẳng những tiến hành phong thưởng cho Sính Đình, cũng tới thăm Sính Đình lần nữa, chẳng những từ ái mà dặn nàng đường cho tốt, cũng bày tỏ ý nhún nhường thật sâu về chuyện thánh chỉ từ hôn.

Hiên Viên Húc và Sính Đình chỉ cười cho qua chuyện này, thai nhi ngồi lại trong tiểu viện hai mươi ngày.

Nhóm thái y trong Thái Y Viện tập thể tới chẩn mạch lần nữa, cũng cười không ngừng nói chúc mừng An Thân Vương và Hiên Viên Húc, đều nói mạch đập của thể tử phi chắc chắn có lực, điều dưỡng cực kỳ tốt, cũng không có bệnh không ổn, chỉ là thời gian mang thai chưa đến ba tháng, vẫn cần tĩnh dưỡng thật tốt.

Việc này tất nhiên khiến An Thân Vương và Hiên Viên Húc vui vô cùng, cuối cùng trái tim có thể thả một nửa đến bụng, một nửa kia không đợi được bụng nhỏ oa oa chào đời, sợ là không bỏ xuống được.

Sính Đình cũng thật cao hứng, dù sao nàng vẫn lo lắng khi thái y bắt mạch lại nói cho nàng, kỳ thật nàng cũng không có bầu, chỉ là thân thể tạm thời không khoẻ mà thôi. Nếu như thực như vậy, nàng thật sự không có cách nào đối mặt với ánh mắt thất vọng của Hiên Viên Húc và công công (cha chồng). Hình dung hai người này chán nản vẫn khách khí nói chuyện một chút, dùng thất hồn lạc phách, thống khổ có vẻ chuẩn xác.

Trong khoảng thời gian này tuy nàng trở nên thích ăn ngon, cũng còn Thính Vũ lặng lẽ ở bên ngoài hỏi thăm những phản ứng đáng sợ trong thời gian mang thai này, nhưng cũng không có nuôi cho béo ngược lại gầy một chút. Tự nhiên là nàng cực kỳ hi vọng bản thân có thể mang bầu, dù sao ngay cả thánh chỉ từ hôn Vũ Đức đế cũng lấy cớ coi hấn thành hôn nhiều ngày không có thai, có thể thấy nếu nữ nhân có đứa bé, ít nhiều vẫn còn có thể ngăn chặn miệng nhiều người.

Nàng lo lắng nhất là sợ vui mừng vô ích một hồi, đến lúc đó nàng còn có thể thuyết phục bản thân còn trẻ, thời gian thành hôn không dài, về sau nàng lại có hài tử của mình. Đúng là An Thân Vương sốt ruột mong cháu, sợ là cũng bị đá kích không gượng dậy nổi rồi. Còn có Hiên Viên Húc sốt ruột chờ đợi tiểu tử kia đến, chỉ sợ cũng sẽ không có cách này tiếp nhận. Phụ tử hai người sớm cho rằng trong bụng của nàng nhất định có tiểu tử đáng yêu, phạm là một chút không có khả năng hai người này đều không chịu tiếp thu.

Đặc biệt là công công An Thân Vương, luôn luôn đắm chìm trong ảo tưởng tuyệt mỹ muốn làm tổ phụ, cả ngày ngóng trông nàng nhanh đường thai cho tốt, đến lúc đó có thể dời về vương phủ. Những chuyện này đã tạo không ít áp lực cho Sính Đình, hiện tại cuối cùng tảng đá rơi xuống, nàng cũng coi như hạ quyết tâm nhưng trong đầu vẫn có chuyện sầu lo.

Về việc trở lại vương phủ, trái lại Sính Đình sao cũng được, tất nhiên trở về là phải gặp vương phi, nghe nói Đình Thụy Thù cũng không về Hưng Dương vẫn ở trong phủ như cũ. Lần này trên sinh nhật của vương phi Hiên Viên Húc cự tuyệt nạp chất nữ của nàng, phỏng chừng vương phi nhất định cảm giác không xuống đài được! Không biết đến lúc đó vương phi sẽ nghĩ biện pháp gì để giày vò đây?

Nhưng mà trong lòng Sính Đình cũng không có một chút sợ hãi, từ lúc nàng quyết định cho Hiên Viên Húc và chính mình một cơ hội lần nữa, trong lòng nàng liền biết trong bụng vương phi không thích nàng. Sau khi kết hôn vương phi ngẫu nhiên xoi mói và dùng chút thủ đoạn nhỏ, nàng cũng không để trong lòng, cũng không phải mọi người đều có thể giống như Thẩm Y Nhân gặp được Lô phu nhân.

Có bà bà tốt là phúc khí, không có nàng cũng không bắt buộc, đòi người không có thập toàn thập mỹ, chỉ cần Hiên Viên Húc biết nàng bị ủy khuất, có thể đứng bên người nàng chống đỡ nàng, trước sau như một bảo vệ nàng, như vậy, như vậy đủ rồi! Huống chi nàng còn có công công cẩn thận nhất, săn sóc nhất, tốt nhất thiên hạ

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87-2: Cúi đầu cam chịu trẻ con cố chấp (2)

Edit: Lệ Hy

Hiện tại An Thân Vương một ngày mười lần hỏi nàng có không khoẻ hay không, muốn ăn cái gì, uống chút gì không, chỉ kém tự mình khom người hầu hạ bên người nàng rồi. Việc này không khỏi khiến Sính Đình có chút thụ sủng nhược kinh, thời gian nàng gả đến vương phủ cũng có không ngắn, chỉ cảm thấy công công tính tình hòa ái dễ gần, trước mặt nàng cũng không tỏ thái độ cao cao tại thượng mà lời nói cử chỉ nho nhã khôi hài lại không mất ổn trọng, ngẫu nhiên cũng sẽ làm động tác chọc cười. Giống như hiện tại, trước mặt nàng già bộ cúi đầu chịu làm bề con, bộ dáng thân thiết tùy ý người vùng roi sai khiến, vẫn khiến mọi người lấp bắp kinh hãi, cảm rớt trên đất.

Đương nhiên, hiện tại nàng không có rõ bộ mặt thực của An Thân Vương, đợi nhiều năm về sau An Thân Vương bá chiếm cả hài tử mà nàng đau khổ cay đắng sinh ra, thì nàng chưa từng cảm thấy An Thân Vương cẩn thận săn sóc. Chỉ cảm thấy năm đó mình tuổi còn nhỏ, nhìn người không rõ, lại coi mất cả thành trân châu.

Hiên Viên Húc rất bất mãn với biểu hiện như vậy của An Thân Vương, hấn cảm thấy vợ hấn và hài tử nên là hấn chăm sóc. Chưa từng nghe qua công công hầu hạ con dâu, rất không biết xấu hổ rồi! Hơn nữa hấn rất không dễ dàng tìm được phòng giam cùng nghỉ với Sính Đình, người suốt ngày đến quấy nhiễu mười mấy lần, là có ý gì?

Nghĩ đến ngày mai phải về vương phủ, ban ngày ngủ nhiều, buổi tối đến mệt mỏi Sinh Đình không khỏi có một chút tình cảm không tha với cái tiểu viện và phòng nhỏ này. Ở trong này, nàng vượt qua một quãng thời gian áp vui vẻ tốt đẹp, cũng trải qua sinh nhật mười sáu tuổi của nàng. Nghĩ đến sinh nhật, nàng không khỏi nhớ tới lễ vật Hiên Viên Húc tự mình làm, không nhận được khẽ cười cười, đứng dậy từ dưới gối lấy ra một hộp nhỏ có phong cách cổ xưa mà tinh mỹ.

Nàng đặt chiếc hộp trên giường, sau đó từ từ mở ra, từ trong hộp lấy ra ba thứ, để trong tay tinh tế thường thức xem xét. Đó là ba đồ vật nhỏ bằng ngọc được tinh điêu tể trác. Một cái là ngọc phật phi thủy, xanh biếc ướt át, ngưng tụ sáng trong. Phật tượng tươi cười rạng rỡ hồn nhiên thiên thành, vật thứ hai là một con thỏ nhỏ bằng bạch ngọc trông rất sống động, sáng trong thông thấu, linh khí bức người, vật thứ ba là một đôi vòng cổ và vòng tay hình uyên ương như ý, màu sắc tươi mát thanh nhã, sáng trong mượt mà, tạo hình tự nhiên tuyệt đẹp, dưới ánh đèn hình như có chất lỏng mơ hồ chảy xuôi trong ngọc.

Nghĩ đến lúc ấy hẳn đưa cho nàng, biểu tình phi thường đắc ý, nói rõ tất cả đều là những thứ này đều là chính tay hắn làm. Khi thấy nàng giật mình trùng to mắt, yêu thích không buông tay vuốt ve ba đồ vật bằng ngọc này không ngừng kinh thần, nụ cười của hắn càng kiều ngạo càng sáng ngời, ánh sáng trong mắt rạng rỡ, phảng phất như hai viên dạ minh châu tỏa ra ánh sáng chói lọi loá mắt.

Vuốt ve đồ ngọc ôn nhuận trong tay, Sinh Đình không nhận được trộm cười rộ lên, không thể tưởng được một người khí phách cuồng dã như hắn, vụng trộm lại thích bắt đầu điêu khắc đồ ngọc, hơn nữa tài nghệ tinh xảo, thật sự là không thể không khiến người nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hiên Viên Húc tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Sinh Đình nghiêng người dựa ở trên giường vụng trộm vui vẻ, mặt mày cong cong, cười tươi như hoa, tình yêu và nhu tình với nàng nhất thời trào lên trong lòng. Ngày tốt cảnh đẹp, như hoa mỹ quyền, tình cảm không biết tên, cứ đến mà sâu sắc! Hắn không hề chớp mắt yên lặng nhìn nàng, trong lòng đắc ý.

"Khụ!" Hắn ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở nàng. Thấy đôi mắt long lanh của nàng chuyển qua nhìn hắn, liền chậm rãi đi tới dựa cạnh nàng, thả tay nắm lấy nàng, miệng trầm thấp lại hung ác hù dọa nói: "Tiểu nương tử xinh đẹp từ đầu đến, hiện tại Đại vương muốn ăn nàng." Mặc dù giọng nói của hắn hung ác, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, rõ ràng tâm tình hắn hiện tại có bao nhiêu sung sướng.

Nghe thái y nói cái thai của nàng cực kỳ tốt, giọng nói của hắn liền bắt đầu phóng đại một chút, hành vi cử chỉ cũng không dè dặt nữa. Điều này cũng làm cho Sinh Đình không nhận được thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơn hai mươi ngày này, nàng không có tự do chút nào, phần lớn thời gian đều thành thành thật thật nằm trên giường.

Đi vài bước, bước chân không thể quá lớn, cũng không thể đi quá nhanh, bên cạnh cũng có người đi theo, cũng thỉnh thoảng có người ở bên cạnh nhắc nhở nàng, việc này không thể làm, việc kia không thể đụng vào. Thêm nữa công công An Thân Vương một ngày đưa mười lần đồ bỏ và thuốc thang, khiến nàng uống đến muốn nôn. Việc này cũng khiến tâm tình của nàng buồn bực muốn đâm đất, nếu không phải suy nghĩ vì đứa nhỏ trong bụng, thời gian đó nàng cũng không thể sống qua một ngày. Thực hoài niệm lúc trước dạo chơi ở bên ngoài cùng Thẩm Y Nhân cả ngày, vô câu vô thúc, vô cùng tự do, chỉ tiếc xưa đâu bằng nay, thời gian thanh thoi một đi không trở lại rồi.

"Chỉ biết dọa người." Sinh Đình hờn dỗi mà trợn mắt nhìn hắn, sau đó thật cẩn thận thả đồ ngọc vào hộp, đẩy vào dưới gối cất kỹ. Xoay người nằm trong ngực hắn xong, hiện tại nàng cực kỳ thích ứng cái ôm cường kiện hữu lực này, tràn đầy cảm giác an toàn, hắn ở đây, bất luận mưa gió gì cũng không thổi đến trên đầu nàng. Nếu như trước kia nàng chỉ có chút nửa tin nửa ngờ về lời thề hắn chỉ có một thể là nàng, hiện tại nàng toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn. Huống chi giữa bọn họ còn có một vật nhỏ liên hệ chặt chẽ giữa hai người.

"Ha ha! Hiện tại Đại vương hôn nàng một cái, xem tư vị mỹ nhân như thế nào." Hiên Viên Húc cười thoải mái, cúi đầu hôn nàng, không nhận được lại hôn một cái, sau đó tán thưởng nói: "Thật thơm!"

"Vô lại!" Sinh Đình không nhận được nhẹ nhàng đánh hắn, sau đó đưa tay vòng qua ôm hắn, mềm nhũn dựa trong ngực hắn.

Hiên Viên Húc ung dung cười, hơi thu chặt cánh tay, để cho nàng nằm càng thoải mái. Sau đó vươn tay nhẹ vỗ về lưng ngọc của nàng, đôi mắt rũ xuống nhìn nàng thật lâu, im lặng chờ đợi một hơi. Nàng có thai hẳn mừng rỡ như điên, không được hoàn mỹ là hẳn ngày ngày phải làm hòa thượng. Hắn cũng đã không biết vị thịt hơn hai mươi ngày rồi, loại thống khổ mà vui sướng này khi nào thì kết thúc đây?

Chẳng hạn như hiện tại, người đẹp trong ngực, hương thơm đánh lại, nhu thuận lại nghe lời, hơn nữa lại là người trong lòng, ôn hương nhuyễn ngọc để cho người huyết mạch sôi sục, nhưng mà chỉ có thể nhìn mà không thể động, trên đời này còn có chuyện nào tàn khốc hơn, thống khổ hơn chuyện này?

Người này đều là loài vật lòng tham không đáy, vài ngày trước mỗi ngày hắn lo lắng đề phòng, chỉ sợ thân thể nàng có việc vạ nhất, mới vừa nghe thái y nói thai nhi cực kỳ vững chắc, hắn mở cờ trong bụng đồng thời thân thể đói khát khó nhịn cũng muốn bùng bùng theo rồi.

Bàn tay vỗ về phía sau lưng nàng của hắn từ từ chuyển đến trước ngực nàng, mới vừa đặt lên trên thứ mềm mại khác thường. Ngay sau đó, bàn tay mềm của Sinh Đình liền đập móng vuốt của hắn, "Thành thành thật thật đi ngủ, mới ngoan ngoan mấy ngày?"

Về mặt Hiên Viên Húc đau khổ, rất không cam lòng duỗi móng vuốt hung hăng xoa bóp vài cái, đáy lòng cũng biết lúc này không thể thân thiết, cười nhẹ nói: "Ta thấy hình như trở lên lớn hơn không ít, mắt thấy không sai, tay cảm rất thực."

"Hi!" Vì mang thai, bầu ngực của Sinh Đình vốn là quá căng, thường thường có chút nóng lên phát đau, lúc này bị hắn dùng lực khẽ đụng như vậy, khẽ kêu đau một tiếng. Bên tai nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn âm ỉ đỏ lên, vùi đầu trong ngực hắn không hề ý tứ tới hắn.

Hiên Viên Húc vội vàng thả nhẹ động tác, ôn nhu vuốt ve nàng, thấp giọng nói: "Ta biết chừng mực, chỉ sờ sờ một chút." Sinh Đình vẫn không để ý tới

hắn.

Ngày hôm sau khi quay về An vương phủ, mọi người cũng thật cẩn thận, toàn bộ quãng đường Sính Đình đều bị Hiền Viên Húc ôm vào trong ngực, trực tiếp ôm vào bên trong Thanh Ngọc hiền, sau đó đặt nàng trên giường nệm. Đám người Hiền Phong tất nhiên là mặt mày hớn hờ vội tới nói chúc mừng với Sính Đình. Lần đi Trịnh gia này, bốn người này xem như biểu hiện ra thân thủ, cực kỳ uy phong phấn chấn.

Vì thế tử phi có thai, trên mặt mỗi người An vương phủ đều vui sướng, từ đồng liêu vương phủ và quân sự trong vương phủ, cho tới nha hoàn và người hầu đều được vương gia và thế tử gia thưởng dày.

An Thân Vương uy nghiêm cảnh cáo mọi người nhất định phải ai tự làm chức nấy, từ giờ trở đi tất cả phải giữ vững tinh thần làm việc, cần phải để cho tiểu thể tôn bính an sinh ra, nếu có người nào không có mắt ngay lúc này gây ra chuyện lớn, đừng trách bốn vương không nể mặt, nếu mọi người đều biểu hiện tốt, chờ tiểu thể tôn ra đời sẽ ban thưởng thêm. An Thân Vương nói ân uy tịnh thi (=vừa đám vừa xoa), mọi người trong phủ vô cùng đồng ý gật đầu.

Trái lại với cảnh tượng không khí vui mừng náo nhiệt của Thanh Ngọc hiền tươi sáng hơn Cẩm Sát viện của vương phi, bên trong một mảnh tĩnh lặng im ắng, dưới mặt trời chói chang Đình vương phi đứng trước cửa viện, lo âu bất an lôi kéo chiếc khăn trong tay, như kiến bò chảo nóng, giường mất tha thiết mong chờ nhìn ngoài sân, thỉnh thoảng hung hăng trừng mắt nhìn mấy vú già cao lớn vạm vỡ canh giữ ở cửa sân.

Mấy vú già to con có lực mặc kệ vương phi dùng ánh mắt như dao chọc các bà, chỉ mặt không chút thay đổi, thẳng lưng, bộ dáng vẻ mặt dữ tợn tuyệt không phải là hạng người nhân từ nương tay.

Nếu như trước đây, vương phi nhất định sẽ sai người đánh chết mấy phụ nhân da thô thịt thô này, nhưng bây giờ không giống ngày xưa, hiện tại nàng như hồ lạc đồng băng bị chó khinh, phượng hoàng rụng lông không bằng gà. Mấy vú già hung ác này chỉ nghe lệnh của vương gia, trong mắt căn bản không có vị vương phi như nàng.

Nhóm nha đầu bà tử hầu hạ vương phi đều bó tay rũ mắt, im lặng đứng một bên, thở mạnh cũng không dám.

Thỉnh thoảng Quý Nhi dùng khóe mắt nhìn trộm sân ngoài một lượt, bên ngoài thật náo nhiệt! Cũng chứng minh thế tử phi đang mang thai và thế tử hồi phủ, cả phủ từ trên xuống dưới đều là tiếng chúc mừng, tất cả hạ nhân trong phủ đều có khen thưởng thực dày, các nha nộ hoa già hầu hạ vương phi ở Cẩm Sát viện cũng cũng không thiếu.

Mặc dù như vậy, nhưng nha nộ hoa già từ trên xuống dưới của Cẩm Sát viện lại nom nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng. Lần này thái độ của vương gia khác thường, vô luận vương phi và mọi người hết lời cầu tình như thế nào, dứt khoát kiên quyết mà lệnh cho vương phi lễ Phật, tu thân dưỡng tính ở Cẩm Sát viện, mà không cho phép vương phi tùy tiện ra viện, sân trong Cẩm Sát viện ngày ngày đêm đêm đều có người trông coi. Nếu vương phi hơi có phê bình kín đáo, vương gia liền muốn đưa vương phi đến Hưng Dương Đình gia tu dưỡng, khi nào biết nghe theo phu quân, thì khi đó sẽ đón về An vương phủ.

Không thể không nói chiêu này của vương gia là đòn sát thủ dùng thật tốt, hung hăng đánh ở chỗ bảy tấc (chỗ yếu) của vương phi. Nhiều năm qua như vậy, vương gia luôn mặc kệ mọi chuyện trong vương phủ, mọi chuyện đều do vương phi quyết định lo liệu, hơn nữa thế tử gia là nhi tử biết lập công như vậy, dưỡng vương phi thành tính nói một không hai, không chú ý vương gia mới thực sự là người đứng đầu một nhà, có tính nhất ngôn cửu đỉnh.

Một khi vương gia lấy ra thủ đoạn chân chính và uy phong, thì vương phi chỉ có thể cúi đầu dán tai, vâng lệnh nghe theo thôi. Bằng không thì thực bị đưa về nhà mẹ đẻ tỉnh dưỡng, bài danh nữ nhân đệ nhất Thanh Long quốc không phải cũng từ trên đài cao ầm ầm ngã xuống, điều này làm cho người ta làm sao mà chịu nổi?

"Cô!" Đình Thụy Thủ càng không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt, được nha đầu bên người đỡ đứng ở phía trước Cẩm Sát viện, nhìn mấy vú già trông coi sân viện, không khỏi hung tợn trừng mắt nhìn mấy người kia. Sau đó từ trong lỗ mũi "Hừ!" một tiếng, ngẩng đầu từ trước mặt các nàng đi vào sân.

Đình vương phi thấy Đình Thụy Thủ tiến vào, vội vàng đón nàng đến, không kịp hỏi: "Có thấy biểu ca của cháu không, biểu ca cháu toàn bộ đều mạnh khỏe chứ? Thân thể biểu tẩu cháu có tốt không?"

Đình Thụy Thủ oán nhìn vương phi, oán hận dậm chân hai lần, cũng không trả lời, lập tức bước nhanh đi vào trong nội thất, cũng không có người quan tâm nàng có sao không. Nữ nhân kia có gì mà không tốt, cả đám đều coi nàng như bảo bối dễ vỡ, vào phủ thì bị mọi người vây quanh che chở, sợ nàng có chuyện gì sơ xuất. Có thể có sơ xuất gì, không phải mang thai đứa bé sao? Có gì đặc biệt hơn người, nếu nàng gả cho biểu ca, cũng có thể sinh con dưỡng nữ vì biểu ca.

Tức chết nàng rồi! Sớm biết nàng sẽ mang thai, ngày đó nên liều mạng đâm nàng một trâm, nếu đâm chết nàng cũng có thể vứt bỏ tiểu nghiệt chủng trong bụng nàng kia đi. Đỡ phải như hiện tại nàng mẫu băng tử quý (mẹ vinh nhờ con), lại càng không có cơ hội đến gần người nàng rồi.

Đình vương phi thấy Đình Thụy Thủ chẳng hề để ý tới mình, mà nổi giận dưng dưng vào phòng trong, ngừng lại thở dài một chút, cũng đi vào phòng theo. Nàng có thể lý giải tâm tình của cháu gái, chuyện đến nước này thật làm cho người ta không biết nên làm thế nào cho đúng.

Tuy hiện tại nàng không ra khỏi phòng, nhưng chuyện nên để nàng biết vương gia cũng không giấu diếm nàng. Húc Nhi giết hại con cháu của yêu phi, diệt trừ làm cho tiếng oán than Trịnh gia dậy đất của dân chúng, từ vẫn vỗ bá quan trong triều đình cho đến dân chúng bốn phương của Thanh Long quốc luôn vỗ tay khen hay. Về chuyện Húc Nhi kháng chỉ, Vũ Đức đế chẳng những không nhắc chuyện cũ, vẫn luận công ban thưởng cho hắn.

Vũ Đức đế vì sửa chữa cầu tứ hôn dẫn tới sóng gió, lại hạ một đạo thánh chỉ cho Đình Thụy Thủ, chẳng những tiến hành ban thưởng cho nàng, còn để

cho nàng có thể chọn người tái giá. Về phần nữ nhân Trịnh gia được ban cho làm trắc phi đã sớm bị sung quan kỹ từ lâu.

Tâm tình của vương phi trầm trọng đi vào nội thất, quả nhiên thấy Đinh Thụy Thu ngồi trên ghế khóc đến thương tâm.

Vương phi chần chờ một hồi lâu, vẫn di chuyển đến bên người Đinh Thụy Thu, thấp giọng nói: "Thụy Thu, nếu chuyện đã thế này, cháu cũng nên thông suốt một chút, nếu cháu để mất đến danh môn tử đệ nào trong kinh, cô bảo dưỡng và biểu ca ra mặt hoà giải, thuận lợi vui vẻ gả cháu trong kinh thành, nếu cháu muốn về Hưng Dương thành hôn, cô lập tức liền phái người đưa cháu trở về."

Đinh Thụy Thu nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, mắt khóc đến đỏ rưng rưng, nhìn thẳng vương phi: "Cô thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, công tử quý tộc hơi có chút danh đầu trong kinh thành ai còn gặp ta? Về nhà chỉ có người xem chuyện cười của cháu gái người, lại càng không có khả năng có người cưới ta, nếu để làm thiếp, làm thiếp cho những người đó, cháu gái còn không bằng dùng đầu chết đi cho sạch sẽ! Hu...Hu! Sợ là cô chê ta ngọc ở trong này chóng mất, muốn đưa ta về nhà thôi? Nếu thực là như thế, cô liền gọi người đến đưa ta đi đi! Để Thụy Thu khỏi ở trong này chọc cô phiền lòng."

"Đứa nhỏ này, nói ngốc gì hử, cháu đã tâm rồi, làm sao cô có thể chê cháu chứ? Dù cháu ăn ở trong này cơ hội cũng được..." Đinh vương phi vội vàng nắm khăn lau nước mắt giúp nàng. Đều do lúc trước nàng bị ma quỷ ám ảnh, một lòng muốn đầu võ cùng con dâu, Đinh Thụy Thu chịu tình cảnh xấu hổ đến bây giờ, nàng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Ngoài miệng Đinh Thụy Thu tuy nói kiên cường, trong lòng cũng có chút lo lắng bất an, chỉ đánh cuộc dựa vào hiểu biết về vương phi của nàng, dưới lời nói của nàng như vậy, Đinh vương phi quyết không thể đưa nàng trở về. Nàng nói như vậy chính là muốn khiến trong lòng cô không yên, cảm thấy thiếu nàng, muốn bồi thường nàng, đến lúc đó mới có thể mặc cho nàng ta cần ta cứ lấy.

Lúc này nghe được câu trả lời của Đinh vương phi quả thực không kém bao nhiêu so với dự đoán của nàng, liền dùng nước mắt, đáng thương tội nghiệp nhìn vương phi, nức nở nói: "Vậy cô nói hiện tại Thụy Thu nên làm cái gì bây giờ? Cô người nhất định phải giúp ta, bằng không thì Thụy Thu chỉ có cách chết cho sạch sẽ!" Tuy trong lòng nàng cảm thấy vương gia và biểu ca cần bản sẽ không nghe theo an bài của cô, nhưng thái độ hiện tại của Đinh vương phi với nàng vẫn rất trọng yếu.

Đinh vương phi đối mặt với ánh mắt khẩn cầu của Đinh Thụy Thu, lúc này cảm thấy thật khó xử, do dự chốc lát, sau đó mới chậm rãi nói: "Nếu không trước hết cháu cứ an tâm ở lại vương phủ, chờ thêm một thời gian nữa, chuyện dần dần lắng xuống, cô sẽ giúp cháu nghĩ cách."

"Cô!" Đinh Thụy Thu lắc lắc cánh tay của vương phi, rất bất mãn với cách nói không chịu trách nhiệm như vậy của nàng, liền vì lúc trước tin sai Đinh vương phi, nàng mới rơi vào hoàn cảnh như hôm nay vậy, vương phi bụng làm dạ chịu muốn an bài chung thân đại sự của nàng, sao có thể đùn đẩy như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-1: Cực kì tươi đẹp (1)

Edit: Lệ Hy

Đinh vương phi bị nàng quán lấy không có cách, trầm ngâm đau khổ suy nghĩ chốc lát, sau đó vỗ tay nàng, trấn an nàng: "Cháu đừng vội, về tình về lý, chờ chút nữa biểu ca và biểu tẩu cháu nhất định sẽ tới thỉnh an với cô, đến lúc đó cô bảo biểu ca cháu nghĩ cách giúp cháu, là hẳn gây họa, để cho hần thu thập." Rõ ràng, hiện tại vương gia trả hình cấm túc bà, dù bà có lòng đi xem tôn tử trong bụng con dâu, cũng không ra được, nhưng nhi tử và con dâu đến thỉnh an với bà, nhất định vương gia sẽ không cấm, việc cấp bách trước mắt là giải quyết chung thân đại sự của Thụy Thu quan trọng hơn, nếu không Thụy Thu khóc lóc ngày ngày như vậy, với người nào cũng không có lợi.

Đinh Thụy Thu đưa tay giữ chặt tay của vương phi, vô cùng thảm thương: "Vậy nếu biểu ca cự tuyệt đề nghị của cô thì sao? Biểu ca dường như cũng không thích nhìn thấy Thụy Thu, trong lòng biểu tẩu khẳng định vẫn canh cánh chuyện tứ hôn, nhất định nàng sẽ không cho biểu ca giúp Thụy Thu... Hu!..." Còn chưa có nói xong, nàng lập tức thống khổ che mặt mà khóc lên.

Trong lòng Đinh vương phi sáng như gương (hiều rõ), biết chuyện cũng không tốt như ngoài mặt bà nói, nếu Húc Nhi chịu nghe lời của bà, mặc kệ bà sắp xếp, bà cần gì phải vất vả suy tính sử dụng những thủ đoạn không thể lên mặt bàn kia! Nhưng nhìn bộ dáng của cháu gái đau khổ chảy nước mắt chảy nước mắt, bà cũng không thể nhẫn tâm buông tay mặc kệ, đành phải cắn chặt răng, lệ tuôn từ hốc mắt nói: "Đã nói đến xa rồi, cô cũng vẫn là mẫu thân của hần, hiện tại hần đã mọc cánh cứng cáp, ba phen mấy bận khiến cô vô cùng xấu hổ, lần này nếu biểu ca cháu lại không đồng ý giúp đỡ, dù cô liều cái mạng này cũng muốn hần khuất phục!" Bà không tin Húc Nhi sẽ không để ý đến mẫu thân thân sinh (mẹ ruột) như bà.

"Nhưng mà...Nhưng mà, làm vậy không tốt lắm thì phải? Nếu cô và biểu ca trở nên hiềm khích, đó là tội lớn của Thụy Thu rồi." Đinh Thụy Thu vừa dùng khăn lau nước mắt, vừa khiếp vía nói. ==

Đinh vương phi bụng chẹn trà trên bàn lên uống một ngụm, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt mà nói: "Không còn cách nào, mẫu tử không có thù qua đêm, huống chi cô cũng không buộc hần nạp cháu, chỉ để hần thu thập cục diện rồi rồi mà mình tạo ra, nói thế nào cháu cũng là biểu muội của hần, bức cháu đến tuyệt cảnh này hần cũng có trách nhiệm, huống chi dưỡng cháu cũng sẽ không bằng quan đứng nhìn, cháu cứ an tâm chờ tin tức tốt đi!"

"Cô..." Đình Thụy Thủ yếu đuối kêu một tiếng, sau đó cúi đầu dùng khăn che mặt lại, làm như cực kỳ cảm kích vương phi dụng tâm lương khổ. Ánh mắt dưới khăn càng không ngừng lóe ra, nhưng đáy lòng lại âm thầm căm giận không thôi, cô thực sự bất công, ngoài miệng nói là thương nàng, lại chỉ để nàng chọn người tái giá, phóng mắt khắp kinh thành này, người nào có quyền thế, có tài có mạo hơn biểu ca, vì cái gì mà cô không dứt khoát lấy cái chết uy hiếp, thái độ cứng rắn để biểu ca nạp mình, nàng cũng không tin, nếu cô thực sự đồng ý liều mạng vì mình, biểu ca nào không thể không phục tùng!

Đình vương phi để ly trà trong tay xuống, thờ phào nhẹ nhõm: "Được, cháu cũng đừng bi thương buồn bã, nếu để cho duwowejn cháu và biểu ca, còn cả biểu tẩu thấy, sẽ nghĩ cháu là đầu mối của mọi chuyện xui xẻo của bọn hắn, cố ý đối nghịch cùng bọn hắn, khó tránh sinh lòng không vui, đến lúc đó thì không ổn rồi!" Chỉ cần con trai của bà đồng ý giúp đỡ Thụy Thủ, thì bà cũng không làm loạn trình tự như vậy, huống chi hiện tại Sính Đình có bầu, là chuyện vui rất lớn với vương phủ. Cho dù không thích con dâu này, nhưng tôn tử chưa ra đời thật là khiến bà hết sức thương yêu.

Nghe được lời nói của Đình vương phi, trên mặt Đình Thụy Thủ không biểu hiện, nhưng trong lòng lại nổi trận lôi đình. Đứng vậy! Tất cả vương phủ từ trên xuống dưới đều đang vui sướng. Rõ ràng nàng mới là người được yêu thương nhất, nhưng ngay cả quyền để khóc cũng không có, lúc vừa rồi đón biểu ca và nữ nhân kia vào cửa, dù trong lòng nàng hận muốn chết, khổ sở muốn chết, đồ kị sắp điên lên! Lại chỉ có thể bày ra khuôn mặt tươi cười đón chào, trong lòng nàng cứ không ngừng ác độc mà nguyên rủa nữ nhân kia, nhưng miệng còn không ngừng nói lời chúc mừng với bọn hắn.

Ngoài miệng cô nói không chê nàng, chỉ sợ cũng hi vọng sớm gả nàng đi mới tốt, như vậy nàng mới có thể mắt không thấy tâm phiền, yên tâm thoải mái làm An Thân Vương phi của nàng. Phải biết, là ai hại nàng đến tình cảnh quần bách này?

Nàng từ từ dùng khăn lau khô nước mắt, nhu thuận làm người vui ngẩng đầu lên, khoe miệng lộ ra một nụ cười chua xót khiến lòng người đau buồn, nhẹ giọng mà nói: "Vẫn là cô tốt nhất!"

...

Hiên Viên Húc trở về vương phủ, nghỉ ngơi một chút liền mang Sính Đình đến Cẩm Sát viện thỉnh an và bồi tội với mẫu phi. Mặc kệ nguyên nhân gây ra chuyện này, hẳn là một người con lại làm hỏng ngày sinh thần của mẫu phi hầu như không còn, trong lòng ít nhiều vẫn có chút áy náy.

Thiên hạ không thể không cha mẹ! Hẳn nguyện ý tin tưởng điểm xuất phát của mẫu phi là vì tốt cho hắn, nhưng mà kết quả lại không như mong muốn của hắn. Hiện tại hắn cũng sắp phải làm cha làm mẹ, có thể thông cảm một chút nỗi khổ tâm của phụ vương và mẫu phi rồi.

Đình vương phi nhìn thấy con trai của nàng vẻ mặt hồng hào, khí vũ hiên ngang, lập tức hai mắt đầm lệ mơ màng, kích động bỏ nhào đến trước mặt nhi tử, ôm nhi tử khóc không thành tiếng, bà vai không ngừng run rẩy, mấy ngày nay hoàn toàn lo lắng hãi hùng khiến bà biến thành một lão phu nhân yếu ớt, nhi tử lên chiến trường vài năm, bà chưa từng sợ hãi như vậy.

Hiên Viên Húc thấy chỉ là một tháng không thấy mẫu phi, mẫu phi lại giống như đột nhiên già hơn mười tuổi, thậm chí có hai bên thái dương có không ít tóc bạc, sắc mặt âm trầm, cũng cực kỳ tiêu sệt, trước kia nếp nhăn trên dung nhan trắng nõn được bảo dưỡng hợp lý (?), không khỏi duỗi tay ôm lấy mẫu thân gầy yếu, nội tâm có chút chua xót, có chút đau lòng.

Những năm gần đây mẫu phi luôn luôn cao quý hoa lệ, cẩn thận đoan trang, chưa từng giống như hiện tại không bận tâm đây là chỗ nào mà nghẹn ngào khóc nức nở. Xem ra lần này hẳn làm thực có chút quá, dọa mẫu phi sợ rồi.

Sính Đình nhìn mẫu tử hai người thổ lộ chân tình trước mắt, trong lòng rầu rĩ một trận, hốc mắt không nhịn được ẩm ướt, kết thành những giọt lệ, nhưng trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ, nàng cực kỳ hâm mộ Hiên Viên Húc có mẫu thân yêu thương, đồng thời cũng thật cao hứng mẫu tử hai người bọn hắn có thể tiêu tan hiềm khích trước kia. (Điềnanlequydon)

Lần này Đình vương phi cũng cho Sính Đình vẻ mặt ôn hoà, nhất thiết không đề cập đến chuyện lúc trước, giống như biến thành một người khác, không ngừng nhắc nhở nàng phải chú ý một số chuyện trong thời gian mang thai, nhất định không thể sơ ý lơ là, toàn bộ cũng phải lấy tiêu thể tôn trong bụng làm trọng, cũng nhiều lần dặn dò hai người nhất định phải phân phòng mà ngủ. Từ điểm này không khó nhìn ra vương phi và vương gia là phu thê, mở miệng một tiếng đều là tiêu thể tôn, bản lĩnh đoán đầu trứng đó khiến người bội phục sát đất.

Trong lòng Sính Đình cho rằng Đình vương phi nhất định sẽ oán hận nàng, không biết nói thế nào sẽ nói lời độc ác về phía nàng, sớm chuẩn bị tốt thừa nhận chỉ trích của Đình vương phi. Ai ngờ đột nhiên Đình vương phi lại hóa thân thành từ mẫu, khinh ngôn tế ngữ (nói lời nhẹ nhàng), khiến người như tắm gió xuân. Nàng tự nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng Đình vương phi thật tâm yêu thương nàng, phần lớn là xem mặt mũi tiêu tử trong bụng của nàng kia, nhưng mà khiến nàng không kim lòng nổi thâm thù dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng không tránh được có chút buồn cười, tự bản thân thật sự là lấy lòng tiêu nhân đo bụng quân tử rồi.

Đình vương phi nói hết với hai người bọn họ xong, liền muốn chuyển đề tài đến trên người Đình Thụy Thủ. Chi là tương tượng thì tốt đẹp, nhưng hiện thực thì tàn khốc. Không đợi Đình vương phi mở miệng, An Thân Vương liền chậm rì rì giá lâm Cẩm Sát viện, ý vị thâm trường nhìn Đình vương phi, há mồm lại bảo vợ chồng hai người Hiên Viên Húc trở lại Thanh Ngọc hiền đi, nói là đã đến giờ con dâu uống thuốc bổ, nhất thiết không thể chậm trễ.

Lòng vương phi tràn đầy thất vọng, đành phải thật kiên nhẫn chờ đợi cơ hội lần nữa, nhưng mà cơ hội trôi qua, mỗi lần tại thời điểm mấu chốt nhất An Thân Vương đều xuất hiện, mỗi khi Đình vương phi cố lấy dũng khí muốn nhắc tới chuyện của Đình Thụy Thủ ở trước mặt nhi tử, không hề nghĩ ngờ bà lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của An Thân Vương.

Việc này cũng không tính là gì, càng quá mức là, có một lần, Hiên quận vương không có việc gì đến thăm Cẩm Sát viện, trực tiếp nói rõ mục đích đến với Đình vương phi, già mà không kính xin lấy Đình Thụy Thủ làm tiêu thiếp phòng thứ mười mấy của hắn. Mà vạn bất đắc dĩ ngớ lơ, tuổi hắn dần dần lớn, vì thân thể muốn làm, thực ra cũng không phải rất muốn nạp thêm một phòng tiêu thiếp nữa, chỉ là năm trước mới thu một phòng tiêu thiếp kia cũng không khiến hắn vui! Đẹp thì đẹp thật, nhưng giống như cọc gỗ, lãng phí tiền tuổi nữ nhân đệ nhất vô lâm. Cho nên hắn cân nhắc định thu một phòng tiêu

thiếp lạnh lợi lấy vui, phong lưu phóng khoáng với quãng đời còn lại của hân.

Hiền quận vương có thể nói là một đóa kỳ hoa trong hoàng tộc Hiền Viên, là cặn bã trong cặn bã, tinh hoa này tồn tại thực quý dị. Nói đơn giản một chút thì là hân không có một chút ưu điểm của hoàng tộc Hiền Viên, khuyết điểm thì không rơi một chút nào mà nằm toàn bộ trên người hân. Cả ngày chơi bởi lêu lổng, mắt hoa ngủ bụi liễu, có tiếng háo sắc như ngựa đực, xem diễn đất chim, say rượu ngang ngược trong bữa tiệc... Nếu không sao Vũ Đức đế vẫn để cho hân chức quận vương chứ!

Ca ca của Hiền quận vương là dòng chính, tất nhiên là kế thừa vương vị của phụ vương hân, chỉ tiếc ra đi từ sớm, cũng không lưu lại con nối dòng, vốn Vũ Đức đế định để Hiền quận vương kế thừa vương vị thay ca ca, đáng tiếc Hiền quận vương lại là một kẻ bất tài chuyên thể, một bãi bùn loãng không thể trát tường. May mà hân có hai đứa con trai gái trái ngược rõ ràng với hân, bằng không thì Vũ Đức đế thật muốn để cho hân xuống thành "Huyện" nữa, làm một huyện công thôi

Tất nhiên là Hiền quận vương cả ngày tạo ra họa lớn họa nhỏ, nhưng hân đích thực am hiểu sâu môn học văn này, trời làm bậy, nhưng lại còn làm trái, tự gây nghiệt, không thể sống! Cho nên hân cũng không làm chuyện thương thiên hại lý giết hại, khiến dân chúng oán than dậy đất, cứ như thế đến cuối cùng thì không có cách nào thu thập. Ngẫu nhiên cường đoạt dân nữ, hân cũng lấy tiền tài vạn năng mở đường trước, sau đó thêm một chút quyền lực giúp đỡ nữa, cuối cùng mọi người theo như nhu cầu, bắt tay nói lời chúc mừng, tất cả đều vui vẻ là xong việc.

Hiền quận vương cũng không phải hoàn toàn không có ưu điểm, từ nhỏ luyện vẽ thành tài, sở trường nhất là xuân cung đồ vẽ trông rất sống động, trên thị trường chỉ cần là tập tranh vẽ đông cung của Hiền quận vương, đầu cơ kiếm lợi, một bản khó tìm, vừa hiện thế đã bị tranh mua không còn.

Nghe nói khi còn bé hân đọc sách thì đau đầu, viết chữ thì sinh bệnh, không biết bao nhiêu lão phu tử tức giận bỏ đi, tất cả phu tử đều gật gù đắc ý cảm khái với hân: Gỗ mục không thể khắc vậy!

Phụ vương hân đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, nhưng vẫn không thấy hiệu quả chút nào, mọi người cho rằng từ đây hân sẽ dốt đặc cán mai cả đời rồi. Người nào từng nghĩ son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rũ hoa cười lại gặp làng (*), thay đổi một phu tử mới thông tuệ vô song, cực biết dạy theo năng khiếu, thấy hân tuổi còn nhỏ đang yêu thích cầm một vài bức tranh phong nguyệt (tình yêu nam nữ) thường thức, nhạy cảm bất được, liền dẫn dụ hân nói, quận vương muốn nhìn hiểu ý tứ mặt trên hay không? Muốn tự tay vẽ bức tranh như vậy không?

(*)Trong tiếng Trung, thành ngữ “son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rũ hoa cười lại gặp làng” là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Còn trẻ không biết gì, Hiền quận vương gật đầu như gãi tôi, phu tử mới đến xoa chòm râu trên cằm, không ngừng gật đầu: Trẻ con dễ dạy!... Từ đó, Hiền quận vương liền đi trên con đường vẽ xuân cung đồ, tài nghệ ngày tinh xảo, vẽ ra bức tranh phong nguyệt rất sống động, khiến người xem luôn trở nên lưu luyến.

Trước kia Hiền quận vương vô tình nhìn thấy Đinh Thụy Thủ, cảm thấy cô nương này xinh xắn lạnh lợi, hoạt bát đáng yêu, không lên tiếng mà cười trước, có một cỗ khí tức thanh xuân tinh thần phần chấn bông bột. Lão nam nhân thì tất nhiên là thích tiểu cô nương tươi sáng xinh đẹp, tính cách khiến người vui! Nếu là ngày trước thì cơ hội tốt này tất nhiên là không đến lượt trên đầu hân, hân cũng chưa từng nghĩ. Hiện tại không phải Đinh Thụy Thủ bị Húc Nhi từ chối không nạp sao, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đúng lúc hân có thể thừa dịp khẩn cấp này mà đánh cướp!

Còn việc thành hay không trái lại hân không quá để ý, dù sao hân là người nghĩ là làm, nên ra tay thì ra tay, kết quả ra sao không hề nằm trong phạm vi suy xét của hân. Ví dụ như phòng tiêu thiếp cuối cùng của hân, hân biết rõ Liêu Tiểu Yên thường xuyên đến bãi phóng nữ nhi Hiền Viên Diêm, mục đích khác là muốn tiếp cận con của hân, tỷ muội cùng vui, người nào cũng biết! Hân có ý dùng một thủ đoạn nhỏ, lấy được mỹ nữ đệ nhất vô lâm đến tay. Bất quá, hân cũng vui vẻ được hai ngày, thì cảm giác được mỹ nhân lạnh lùng, không hiểu tình thú, sẽ không nói lời ngon ngọt đón ý nói đùa với trượng phu, Hiền quận vương duyệt vô số người tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian trên người một hòn đá, liền một tháng mới mê đi qua, liền buông tay, mặc kệ năng tự sinh tự diệt trong hậu viện to lớn. D#d?L/q!D

Rất không dễ dàng biết được ý đồ khi đến của Hiền quận vương, Đinh vương phi luôn luôn trầm ổn kiềm chế cũng bị Hiền quận vương đề tiện vô si làm cho tức giận đến chóng váng đầu, toàn thân phát run, lập tức run rẩy đưa tay chỉ, chỉ vào cửa viện, để cho Hiền quận vương lần ra đi! Giã rồi, giã rồi càng ngày càng không biết xấu hổ! Vốn nàng cảm thấy Hiền quận vương là người không có việc thì không lên điện Tam Bảo, chưa từng nghĩ hân có loại chủ ý xấu xa bản thủ này, thật sự là không biết xấu hổ khiến người giận sôi, không biết cái gọi là đến cực điểm.

Hiền quận vương chẳng những không đạt được mục đích của mình, lại bị vương tẩu thống mạ một trận, vĩnh viễn, có vẻ không vui giang tay, đi ra!

Trùng hợp một cách kỳ lạ, Đinh Thụy Thủ đúng lúc đi đến Cẩm Sát viện, đứng trong sân nghe hết buổi nói chuyện từ đầu đến đuôi của Hiền quận vương tự cho là phong lưu. Không nhận được tức giận mặt đỏ bừng lên, trong mắt rung rung, nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng thăm: Cái lão bị bệnh này không ngừng trách lại cóc nhái muốn ăn thịt thiên nga, không biết trời cao bao nhiêu đất sâu thế nào!

Khi Hiền quận vương lần ra đây, nhìn thấy giai nhân sắc mặt đỏ hồng diễm đam đáng yêu mà thâm tình ngóng nhìn hân, xuân tâm không khỏi nhộn nhạo, trái tim không ngừng mê mẩn. Lúc gần đến tiểu giai nhân đáng yêu thì ngoảnh mặt vứt một cái mị nhãn long lánh ánh sáng, sau đó ý vị không rõ xoa xoa cằm, đi về!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88-2: Cực kì tươi đẹp (1)

Edit: Lê Hy

"Buổi sáng hôm nay hình như vẫn tốt, Sính Nhi, cảm thấy thế nào? Muốn ăn cái gì?" Hiền Viên Húc ôm Sính Đình ngồi bên cạnh bàn, nhìn điểm tâm phong phú trên bàn, sau đó quay đầu, về mặt hi vọng nhìn nàng, hi vọng nàng ít nhiều cũng chọn một chút.

"Ta không đói bụng.. Ừm, không được..." Sính Đình lập tức lắc lắc đầu, không ngừng vỗ ngực, nôn khan một trận về phía ông nhỏ dưới chân. Hắn không nói ăn một chút với nàng thì tốt, vừa nghe đến ăn nàng liền buồn nôn.

Ở trong thiên lao, Sính Đình chỉ có chút sợ lạnh, có vẻ thích ngủ, thỉnh thoảng sẽ đau đầu, cho nên Hiền Viên Húc thường xuyên nghỉ ngơi với nàng, ôm nàng vào trong ngực, nhiệt lượng trên người hắn vừa lúc đưa cho nàng.

Trở về vương phủ qua vài ngày an ổn tốt lành, trong lòng nàng đang âm thầm vui mừng, cảm thấy tiểu gia hỏa trong bụng rất hiếu thảo, rất nhu thuận, biết đau lòng mẫu thân, giải quyết ba tháng đầu mang thai xong sao lại giày vò nàng. Một không giống như hoàng hậu nói, nôn đến trời đất mù mịt, ngay cả mật đều muốn ói ra, thứ hai không giống như Lô phu nhân nói, chỉ có thể uống chút cháo loãng, thêm chút dưa muối, đồ ăn khác hoàn toàn không thể chạm, thứ ba không giống như vương phi bà bà nói hận không thể lấy dấm chua thay nước uống, ăn món chua nhất, người khác nhìn không ngừng che quai hàm, cảm thấy rằng cũng chưa muốn rơi rụng, tự mình nàng lại ăn say sưa ngon lành.

Một chút nôn ọe ly kỳ cổ quái, vẫn sờ vị vẫn (mới nghe lần đầu) hình như nàng cũng không có. Chỉ là nàng cao hứng quá sớm, điều tốt đẹp không tồn tại mãi, hiện tại sáng sớm mỗi ngày nàng sẽ cảm thấy buồn nôn, thậm chí nôn mửa, không có hứng muốn ăn, lại còn thích kén ăn, đặc biệt thích ăn đồ chua, ngửi thấy mùi mớ sẽ buồn nôn, mùi canh gà xa cách tám trăm dặm, chớp mũi nàng vẫn cứ ngửi thấy. Tóm lại, triệu chứng nôn ọe như vậy đúng hạn đến, trong Thanh Ngọc hiện từ trên xuống dưới đều người ngã ngựa đổ rồi.

Nàng oán hận thu hồi những lời khen này cho tiểu bảo bảo. Hiện tại cả ngày nàng cảm thấy mệt mỏi vô lực, thường xuyên ỉu oải, về mặt mệt mỏi nằm ở trên giường không muốn nhúc nhích.

"Lấy ô mai đến đây!" Hiền Viên Húc thấy nàng nôn khan đến mức trào cả nước mắt, đau lòng không thôi, vội vàng nắm lấy siết chặt nàng, một bàn tay nhẹ vỗ về phía sau lưng của nàng, hận không thể lấy thân thay thế.

Mấy nha đầu đứng xa xa vội vàng cầm mút hoa quả đến, nhìn thế tử phi toàn thân vô lực, ngã vào trong lòng gia, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đầy ướt át, không ngừng vỗ ngực thở hào hển, vài người không kềm chế được rung mình một cái, mang thai thật sự quá đáng sợ!

Sính Đình súc miệng bằng nước nóng, lại uống vài hớp nước mật ong, mới thoáng dễ chịu hơn chút. Hiền Viên Húc vội vàng ôm nàng đến mép bàn, ngồi trên tháp mi nhân cạnh cửa sổ, sau đó chọn một viên ô mai uyển đến trong miệng nàng. Thấy nàng ngâm ngon lành, hắn không khỏi có chút lo lắng: "Cái này cũng rất mệt mỏi, răng nanh của nàng không có việc gì chứ?" Hiện tại khẩu vị của nàng thay đổi thật lớn, đồ trước kia thích ăn hiện tại chạm vào cũng không muốn chạm, đồ không thích ăn trái lại còn có thể ăn một chút.

Sau khi hắn về vương phủ liền được khôi phục toàn bộ chức vụ ban đầu, mỗi ngày cũng đã bề bộn nhiều việc, tất nhiên là không thể giống như đoạn thời gian bị giam giữ kia, mỗi ngày không giây phút nào ở bên cạnh nàng.

Nhưng hắn cũng sẽ cố gắng hết sức rút thời gian ở cùng nàng, mỗi ngày về phủ cũng sẽ mang một chút đồ ăn nàng thích và lễ vật cho nàng.

Sính Đình ngẩng đầu nhìn hắn, hồ nghi nói: "Không chua mà, ăn rất ngon, chàng cũng đến ăn thử một viên xem."

"Không cần không cần! Vẫn để nương tử nàng hưởng thụ đi!" Hiền Viên Húc liên tục lắc đầu, trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất. Hiện tại tình hình thân thể của nàng khiến cho hắn và phụ vương sắp bạc trắng đầu, mà tất cả thái y đều nói triệu chứng nôn ọe rất bình thường, qua một thời gian sẽ không cần thuốc mà khỏe lại, khuyên vương gia và thế tử không cần nóng lòng. Và lại trong Thái Y Viện có bài thuốc chuyên trị chứng nôn ọe, thế tử phi uống vài lần, nói không chừng tình huống nôn ọe liền tốt lên.

Sính Đình cực kì không thích ngửi mùi vị thuốc đông y này, nàng cảm thấy như bây giờ nàng còn có thể chịu được, thuốc có ba phần độc, nàng chỉ là ăn không ngon. Hơn nữa mỗi ngày An Thân Vương hỏi thăm bên ngoài khi phụ nữ có thai nôn ọe thì nên ăn cái gì, gặp người liền hỏi, sợ người khác không biết con dâu nhà hắn đang nôn ọe. Hiệu quả vẫn rất rõ ràng từng chút, mỗi ngày đều có thể ăn đến một chút trái cây chưa chín, hoa quả chua, rất được Sính Đình thích, để cho nàng ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Vì thế, An Thân Vương càng vui vẻ bận rộn, cũng thật khó cho hắn, trong tháng năm, trái cây xanh thực sự không nhiều lắm, kêu gọi mấy lão hữu cùng bọn họ tìm đồ ăn theo hắn, nơi nơi vợ vết lức này mới có thể lấy được những hoa cây này, nếu may mắn tìm được, liền khẩn trương đưa đến phủ An Thân Vương, nhất thiết không thể để cho tôn tử bảo bối của hắn bị đối.

Hành vi không biết thu liễm này của An Thân Vương tất nhiên là khiến cho một số người bất mãn, nhưng phần lớn người ta đều có thể thông cảm hắn tuổi lớn mới có tâm tình trông mong. Những phụ nhân này cực kỳ vừa hâm mộ, vừa đố kỵ với Sính Đình, chỉ hận vì sao mình không phải là nữ nhân có mệnh tốt kia, mang thai đứa bé giống như kim tôn ngọc quý. Nhưng mà chỉ dám ngầm cảm thán hơn mấy câu, lão nương sinh mười đứa, tám đứa. Cũng không có người quan tâm đến hỏi một câu, chẳng lẽ nàng mang thai một quả trứng vàng, còn không biết là ngọc hay là ngói nữa? Đã khoe khoang như vậy!

Kỳ thật các nàng rất oán hận Sính Đình. Tất nhiên là Sính Đình không muốn làm cao, chỉ hy vọng có thể bình an sinh hạ hài tử khỏe mạnh, nàng cũng không còn yêu cầu nào nữa.

Trong hậu viện của La thái sư có một gốc cây cam của Tây Vực, ba năm nở hoa, ba năm kết quả, cực kỳ khó có được. Trái cam này tiêu phí vô số tâm huyết và tiền tài của La thái sư, có thể nói là dùng tâm huyết của La thái sư mà trưởng thành. Trong ngày thường, La thái sư yêu như vật quý báu, yêu thích lớn nhất là chăm sóc gốc cây này, tia nhánh bất sâu, tưới nước bón phân, rửa mặt lau chân cho cây chẳng hề mượn tay người khác, mọi chuyện đều tự mình làm, hiếu thuận còn hơn với thân nương của hắn. Khiến người vô cùng vui sướng là năm nay cây cam này kết quả rồi.

An Thân Vương tai mắt thông suốt bốn phương đã sớm nhắm vào cây cam này của La thái sư, đã sớm coi cây cam trở thành vật trong tay mình, nguyên nhân không đi tìm La thái sư thỉnh cầu, chỉ là bởi vì hiện tại cách lúc quả cam chín còn sớm, không đủ nhét kê răng của tôn tử.

An Thân Vương cực kì kiên nhẫn đợi một đoạn thời gian, tuy quả cam chưa chín, nhưng đã sắp chín được bảy tám phần. Vì thế thành tâm thành ý mà chuẩn bị lễ vật vô cùng quý trọng đi tìm La thái sư xin mấy quả cam cho Sính Đình và tôn tử nếm một chút.

La thái sư từng nhậm chức thái sư của thái tử, tính tình đức hạnh cao thượng, học vấn thâm hậu, bụng đầy kinh luân, là một quân tử thanh danh hiển hách. Nhưng đồng thời La thái sư là đại nam nhân có chủ nghĩa thâm căn cố đế, luôn luôn xem thường nữ tử, cho rằng phụ nhân mang thai thì giống như gà mái đẻ trứng tròn, "Cục tác "Một tiếng thì chui ra! Có cái gì đáng ngạc nhiên! Đáng để một người làm vương gia luôn lên nhảy xuống như vậy, đánh mất phong phạm vương giả của hoàng gia không nói còn đánh mất thể diện của văn nhân nữa!

Vì thế, La thái sư uy vũ không khuất phục, đối mặt với vương gia cũng không cúi đầu, kiên quyết không chịu đưa mấy quả cam quý giá cho An Thân Vương. Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ với lý do là quả cam vốn ra trái ít, cũng không đến lúc chín muồi, cây ăn quả cũng có sinh mạng, hái xuống sớm như vậy không khác gì sát sinh.

Dù là quả cam chín, La thái sư cũng hết sức không nỡ hái xuống, nhìn trái cây thật đẹp mà! lửng lơ ở trên cây mới khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, vui vẻ thoải mái. Chỉ có những người dung tục không chịu nổi này mới chỉ nhớ có ăn ăn!

Đối mặt với La thái sư tức giận bất bình, ngay thẳng mà nói. An Thân Vương không hề gợn sóng (biến đổi sắc mặt), sờ râu, khéo hiểu lòng người mà không ngừng gật đầu. Lúc gần đi về, sau cùng rất bình tĩnh hỏi La thái sư một câu: "Thật sự không cho?"

. La thái sư chém đinh chặt sắt: "Phụ nhân quá bản thủ, sao xứng được ăn quả tiên!"

An Thân Vương mặt không đổi sắc liền gật gật đầu, chấp tay sau lưng, lão đảo đi ra khỏi phủ Thái Sư.

...

Sáng ngày hôm sau, hai quả cam của La thái sư được đưa đến trước mặt Sính Đình. Hiện tại Sính Đình nôn ọe đã ít hơn lúc trước một chút, tuy nhiên vẫn sẽ buồn nôn, không buồn ăn, nhưng chỉ cần đồ ăn hợp khẩu vị của nàng, ít nhiều vẫn có thể ăn được một chút. Thấy quả cam mỹ lệ, nàng cũng không biết, cây cam là đồ hiếm lạ, rất khó chăm sóc, ở trong Thanh Long quốc cũng ít có.

Nàng thấy trái cây xinh đẹp thơm ngon ướt át này, đột nhiên cảm thấy thèm ăn, khẩu vị không khỏi lớn hơn, một hơi đã ăn xong hai trái rồi. Ăn xong vẫn chép miệng đáng yêu, tựa hồ còn có chút chưa thỏa mãn, bộ dáng dư vị vô cùng.

Hiên Viên Húc thấy nàng đột nhiên thèm ăn hơn, như một đứa con nít, chẳng những ăn say sưa mà vẻ mặt lại vui mừng, không khỏi rất thoải mái, khuôn mặt tuấn tú như ngọc rạng rỡ phát sáng, môi mông nhếch lên chỉ cười không nói.

Sính Đình ăn quả cam xong, cư nhiên không buồn nôn, ới mửa nữa, chẳng những ăn chút điểm tâm, còn có thái độ khác thường uống một chén canh gà.

Hiên Viên Húc và An Thân Vương thấy nàng như vậy, đều thở dài nhẹ nhõm, mọi người trong Thanh Ngọc tiên cũng thở dài nhẹ nhõm, trên mặt đều có vui mừng. Hiện tại nàng một người ăn hai người bổ, thời gian dài không muốn ăn, khiến người khác rất lo lắng, nàng chịu tội từ đứa nhỏ trong bụng rồi.

Mỗi ngày buổi sáng chuyện thứ nhất La thái sư làm là đi đếm quả cam, buổi sáng hôm nay hắn trừng lớn như mắt trâu, không tin tà mà đếm 100 lần, đếm tới mắt mờ, vẫn thiếu hai trái. La thái sư đau lòng, thịt đau, toàn thân cũng đau, vô cùng giận dữ, mất phong độ quân tử, dậm chân quở trách thị vệ trông sân một trận.

Thị vệ lại kêu to oan uổng, La thái sư rất xem trọng cây này, làm sao bọn hắn có thể sơ ý lơ là để người ta đi vào trộm trái cây! Phòng chừng là bị chim tha đi.

La thái sư hung hăng trừng mắt nhìn mấy người thị vệ, có chim nào lớn như vậy, tha được quả cam đi? Buổi tối, La thái sư đếm lại từng quả cam một, từng quả cam đều được thị vệ vẽ kí hiệu lên trên, sau đó phái mấy tâm phúc đi trông coi cây cam này, lúc này mới yên lòng đi nghỉ ngơi.

Sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng La thái sư đã vùng dậy, quần áo không chỉnh tề, giẫm giẫm đạp đạp hấp tấp đi giày nhìn mấy quả cam. Thị vệ tâm phúc đã chán hưng tinh thần đi lại chung quanh cây cam, dù là một con chim bay đến bọn hắn đều cảnh giác mà ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thấy tình cảnh như vậy, La thái sư kim lòng không đợi thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt vui vẻ, hôm nay phòng chừng quả cam sẽ không thiếu đi. Những người này đều là những thị vệ hần tín nhiệm nhất, luôn luôn trung thành và tận tâm với hắn, nếu không yên tâm bọn hắn, hắn cũng không cần tin tưởng người nào nữa rồi.

Người trông coi cây không cùng một dạng mà kết quả vẫn như nhau, vẫn không nhiều không ít thiếu đi hai quả, nhất thời La thái sư vô cùng đau đớn, hết thảy phong độ quân tử cái gì đều gặp quỷ đi! Nổi trận lôi đình mắng chửi thị vệ tâm phúc một trận, chỉ trích bọn hắn giám thị không tận lực.

Thị vệ hô to oan uổng, bọn hán đi theo La thái sư nhiều năm, khi nào thì đã làm một chút chuyện phản bội thái sư? La thái sư cũng cực kỳ tin tưởng thị vệ tâm phúc sẽ không phản bội, vì thế bỏ qua trước không đề cập đến.

Buổi tối hán cũng không dám ngủ, bảo người ta di chuyển một chiếc ghế thái sư, ngồi dưới gốc cây cam một đêm. Hán trơ mắt nhìn cây cam, mắt nháy cũng không nháy. Thái sư không ngủ, toàn bộ người trong phủ cũng không ngủ, phu nhân, nhi tử, nữ nhi, di nương của thái sư tất cả đều gác đêm cùng lão gia chỗ cây cam trong viện.

Mọi người La phủ đồng tâm hợp lực nhìn chăm chăm gốc cây bảo bối kia đến bình minh, thấy một đêm không có điều khác thường gì, đều thờ dài nhẹ nhõm, ánh mắt chịu đựng đến đỏ rừng rực rồi đi ngủ. Chỉ có La thái sư vẫn cẩn thận tỉ mỉ đếm số quả, đếm xong hán mới có thể kiên kiên định định (vững bụng) đi ngủ. Nhưng mà khiến trái tim hán hết sức đau đớn là số quả vẫn thiếu mất đi hai trái... La thái sư đắm ngực giậm chân, nước nỏ khóc lóc. Lúc này nếu hán còn không biết ai giờ trộm mất bảo bối tâm can của hán, thì hán là heo đầu thai!

La thái sư khóc như cha mẹ chết, tâm tình của Hiến Viên Húc lại rất tốt, rảnh rỗi nghiêng người dựa trên giường, đưa tay chống má, toàn thân mặc áo dài màu trắng rộng rãi để lộ một chút lười biếng của hán, chuyên chú nhìn Sính Đình ăn cam bên cạnh.

Hán đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi lồi ra của Sính Đình, chăm sóc hỏi han: "Ăn ngon không? Tiểu tử kia hình như cũng rất thích, ăn cái này, một ngày rồi nàng cũng không nôn ọe nữa rồi."

"Ừm!" Sính Đình gật gật đầu, đưa quả cam tới bên môi hán, nhẹ giọng mà nói: "Loại quả này gọi là quả gì? Chẳng cũng ăn một chút, rất ngon! Rất thơm ngọt!"

"Ha ha!" Hiến Viên Húc cười nhẹ hai tiếng, tránh quả cam bên miệng, vươn tay ôm nàng, sau đó sáp lại hôn lên đôi môi thơm mềm như hoa của nàng, bàn tay vuốt bụng từ từ chuyển lên trên, lướt qua rồi dừng lại ở nơi nào đó trên bộ ngực to lớn. Tay hán cực kỳ dịu dàng, khẽ chạm đường như sợ làm nàng đau, môi cũng cực kỳ ôn nhu lưu luyến, mang theo hơi thở triền miên tận xương, bao phủ Sính Đình thật sâu trong đó.

Khí tức trong lành động lòng người của nam tử khiến trong lòng Sính Đình e sợ, dịu dàng vuốt ve ngực cũng khiến toàn thân nàng rã rời, "Ừm!" Nàng khe khẽ rên một tiếng, đầu ngửa ra sau, đôi môi đỏ mọng không tự chủ được hé ra, nghênh đón sự tiến đến của hán. Bàn tay cảm cam cũng mềm nhũn xuống, sau đó mềm mại vô lực dựa trên người hán.

Hiến Viên Húc nhẹ nhàng thở hổn hển, nắm tay nàng chặt thêm, con ngươi đen hường thụ mà khép hờ, lông mi thật dài tạo thành một bóng mờ, che đi tà mị và mê hoặc đang bốc lên trong mắt hán, nhắm nháp mùi vị quả cam thật sâu trong miệng nàng. Thân thể không tự chủ được mà nhanh chóng trở nên phấn chấn bùng bùng, nhẹ nhàng cọ nàng, dây dưa triền miên cùng nàng. Tiếp theo, hán rời khỏi bờ môi bị hôn lên mà ẩm ướt, sáng bóng, nóng nóng của nàng, đi thăm dò nơi xinh đẹp hơn.

Lòng ngực Sính Đình lên xuống bất định, hai mắt mù sương, giống như mở ra lại giống như khép lại, hấp dẫn không nói nên lời, môi đỏ mọng không tự chủ được hé ra, khẽ phát ra tiếng rên rỉ câu hồn đoạt phách.

"Choang!" Một tiếng giòn vang, ngay sau đó là tiếng kêu sợ hãi nhỏ bé "A!", Thịnh Vũ vén bức rèm che đi vào, mặt phút chốc đỏ lên, khăn trương thả mảnh xuống, bụng chèn đĩa vội vàng chạy ra ngoài. Gần đây vì tiểu thư mang thai, khiến nàng quên trước kia thế tử gia không chỗ nào kiêng dè cỡ nào.

Bức rèm châu màu xanh nhạt nhẹ nhàng lay động, tạo ra tiếng va chạm thanh thúy. Tiếng vang này khiến hai người từ trong say mê giật mình tỉnh lại. Sính Đình trong lòng Hiến Viên Húc hơi động dậy, hai tròng mắt mở to như làn nước mùa thu, hai gò má đỏ hồng giống như lửa, kiều diễm nói không nên lời, sau đó nhẹ nhàng giẫy người một cái.

Hiến Viên Húc hơi thở hào hển, cũng chưa hề động tới, qua rất lâu, mới tránh thoát trói buộc khát vọng nàng trong đầu, lòng ngực pháp phồng, giúp nàng sửa sang lại vạt áo bị hán làm loạn, từng động tác đều từ từ, bàn tay thon dài khẽ vuốt lưu luyến không rời nơi đó. Trong đôi mắt tối tăm sâu thẳm mù mịt kiều diễm, động tình nhìn nàng, giọng nói trầm thấp nề người ám muội khàn khàn kỳ cục: "Quả cam quả thực rất ngon! Rất thơm ngọt!"

Sính Đình sùng sốt, thủy mâu chớp chớp, lúc này mới nhớ tới quả cam trong tay, lại phát hiện hơn nửa quả cam đã lăn đến bên tháp kia, nàng quay đầu nhìn hán nói: "Trưởng công chàng ném rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Bảo bối kế

Edit: Lệ Hy

"Quả cam? Chưa, nhưng vừa rồi ném rất ngon." Hiến Viên Húc trêu chọc liếc Sính Đình, con ngươi ẩn chứa ý cười nhợt nhạt, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn về phía làn môi đỏ tươi ướt át của nàng. Ngón tay nhẹ nhàng lướt theo làn tóc đen phía sau lưng nàng, khẽ miết câu lên ý cười âm áp.

"Vô si!" Sính Đình giận một câu, trên gương mặt rung động lòng người hơi hơi nổi lên hai mạt đỏ ửng, đôi bàn tay trắng như phấn khẽ nắm hán. Miệng chó không nhả ra ngà voi, mà lại biết nói đùa.

Hiên Viên Húc bắt được bàn tay trắng mịn của nàng cầm trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, ôn nhu trong lòng chậm rãi chảy xuôi. Sau đó hắn nghiêm trang cúi đầu, đến gần nàng, khẽ nói bên tai nàng: "Nương tử, buổi tối thường cho một chút thịt ăn!"

Hô hấp nóng bỏng của hắn phun ở bên tai, Sinh Đình chỉ cảm thấy bên tai giống như bắt lửa, không nhìn được trọn mắt nhìn hắn, lại thấy ngũ quan tinh xảo hoa lệ của hắn đặc biệt sinh động, bộ dáng tuấn mỹ vô trù giống như thần, trong hai tròng mắt đen bóng rõ ràng chiếu ra ánh ngược của nàng. Nàng nhìn ánh mắt nhu tình tựa như nước của hắn, toàn thân dường như cảm thấy đều ngâm trong ấm áp, như là bị mê hoặc, ngờ ngác không tự chủ mà gât gât đầu, Uh'm!" []

"Thực ngoan! Phu quân nhất định sẽ thương nàng thật tốt!" Hiên Viên Húc thấp giọng khen ngợi nàng, mắt sáng ái muội cong cong, mỗi móng mê người nhếch lên cao cao, rốt cục lộ ra ý cười không nhìn được.

Nhìn thấy trong nụ cười mê người của hắn có giấu cũng không giấu được đắc ý không thôi. Sinh Đình mới giật mình cảm giác mình phạm vào việc gì. "Nha!" Nàng vô cùng xấu hổ, một đầu chui vào trong lòng hắn, quyết định không bao giờ muốn ra ngoài gặp người nữa, nàng lại bị nam sắc không gần không xa của hắn dụ dỗ, mặc mình kỳ diệu (không hiểu) lại đồng ý hắn cầu hoan buổi tối.

Hôm trước, thái y đến vương phủ từng chẩn mạch cho Sinh Đình, nói cả người lớn và hài tử đều mạnh khỏe, Hiên Viên Húc vui mừng thờ phào nhẹ nhõm, sau đó về mặt trịnh trọng hỏi thái y, khi nào thì có thể cùng phòng? Hơn nữa sinh hoạt vợ chồng xong, người lớn và hài tử có điều gì cần lo lắng không?

Có lẽ thái y thường xuyên gặp phải chuyện như vậy, lại nghĩ đến hắn cũng chỉ có thể từ phi, ngay cả thông phòng thì thiếp cũng không có, chỉ có một lão bà, nam nhân đau thương không nói a! Nội tâm ngâm sinh lòng đồng tình và trắc ẩn, mặt không đổi sắc nói qua ba tháng đầu thì có thể sinh hoạt vợ chồng, khi thời gian mang thai hơn bảy tháng lại không được. Khi sinh hoạt vợ chồng chú ý tránh động tác quá thô bạo, cần dịu dàng, cũng tính tế giăng giải cho hắn một phen...

Thái y tri thức uyên bác chuyên nghiệp làm hắn giống như thế hồ quán đĩnh (khai ngộ một cách nhanh chóng), được lợi không ít. Và lại đã nhiều ngày Sinh Đình cũng không nôn ọe nữa, hắn mở cò trong bụng đồng thời cũng cảm thấy đói khát khó nhịn, buổi tối liền mềm giọng chăm sóc cạo xát Sinh Đình, cũng năm lần bảy lượt cam đoan mình sẽ nhẹ nhàng, nếu nàng cảm thấy có chút không thoải mái gì, hắn sẽ lập tức dừng lại. Tuyệt đối sẽ không giống ngày trước như vậy nàng kêu "dừng" hắn lại nghe thành "muốn", sắc dục thúc giục càng phát ra dừng mãi.

Tất nhiên là Sinh Đình biết cuộc sống của hắn có bao nhiêu khó chịu, trước kia người này một ngày không ngừng biến đổi các loại giày vò trên việc kia. Nếu thấy nàng đến ngày, hắn liền cầm tim nắm phổi khó chịu, lăn qua lộn lại ở trên giường không ngủ được, một bên dùng bàn tay to lớn ấm áp xoa bụng dưới giúp nàng, một bên tha thiết mong chờ nhìn nàng, bộ dáng kia càng ủy khuất lại đáng thương, người nhìn đều sinh lòng không đành.

Và lại con cháu thế gia quý tộc như hắn, trong phòng nào không phải để mười người tám người thông phòng và thị thiếp mỹ mạo xinh đẹp, thế tử của bọn hắn đang gắng gượng phình bụng, đang có mang, bọn hắn vẫn cùng thị thiếp thông phòng mây mưa ân ái, làm chuyện điên loạn đảo phượng kia. Thậm chí, thế tử đau đớn kêu khóc trong phòng sinh, mồ hôi rơi như mưa giã giữa ở quỷ môn quan, cố hết sức lực vì phu quân liều mạng sinh hạ lần nhì. Mà lúc này, nói không chừng phu quân của các nàng thân thể đang kích thích như núi rung, đang mồ hôi như mưa, thở hồng hộc như trâu, dục tiền dục tử nằm sấp trên bụng hoa khôi thanh lâu, không biết hôm nay ra sao đâu!

Nhưng hằng ngày Hiên Viên Húc lại trông coi nàng và tiểu tử trong bụng, ngày ngày lo lắng hàng đêm lo lắng. Nghĩ vậy chút, trái tim của Sinh Đình không khỏi có chút mềm nhũn, sau đó không có gât đầu cũng không có lấc đầu, chỉ có môi anh đào như hoa ản lên môi mỉm cười xinh đẹp của hắn.

Vì thế, Hiên Viên Húc vui mừng nhường mảy thật cẩn thận thả nhẹ động tác, đối đãi ôn nhu với Sinh Đình bằng mọi cách, rốt cục cũng thỏa mãn mong muốn được ăn thịt, ném hết tư vị mất hồn tuyệt diệu. Coi như là để cho hắn tỉnh té linh hội một phen cá nước thân mật, phiêu phiêu dục tiền không cùng một dạng, đồng thời không nhìn được tâm hồn lơ lửng, một lòng muốn bồi thường lần nữa.

Hiên Viên Húc nhìn bộ dáng xấu hổ không thể kìm nén của Sinh Đình ở trong lòng, bật cười, mắt rử cuồng nở nụ cười trầm thấp: "Ha ha!"

"Chàng lại còn cười!" Sinh Đình lập tức vươn tay cấu eo hắn, chỗ khác trên người hắn không phải trơn nhẵn không nắm được thì là dẹo dai cấu cũng bắt động, chỉ có một chỗ thịt mềm này nàng rất không dễ dàng được.

Hai vợ chồng đang đùa giỡn, bên ngoài lại vang lên giọng nói phong nhã bình thản: "Gia, thế tử phi, son trang Thanh Diên đưa một xe trái cây đến đây, phải để vào hầm bảo tồn sao?" Nói là Thanh Diên son trang cho dễ nghe chút, rõ ràng là công tử Thanh Diên son trang đưa đến, bằng không thì từ thành Phi Vũ thật xa như thế đưa đến kinh thành, lúc này trời rất nóng không thôi nát hết từ sớm.

Nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Húc phút chốc biến mất không còn bóng, trong con ngươi tối đen, đang âm thầm tràn ngập ghen tuông, răng nanh mài khảnh khách rung động, cánh tay ôm Sinh Đình không tự chủ được nắm chặt vài phần. Thượng Quan Vân này thật sự là nham hiểm xảo quyệt, bụng dạ khó lường, cư nhiên vẫn nghĩ muốn Sinh Nhi còn đang có mang, sự tồn tại của người này vô cùng có tính uy hiếp với hắn, như giòi trong xương, khiến người hận không thể loại bỏ mà mừng.

Cái tên gia hỏa đề tiện vô sỉ kia lúc trước đưa một chiếc vòng cho Sinh Nhi, hiện tại hắn còn đang đau đầu, tìm cách lấy xuống. Sau đó, bọn hắn bị Vũ Đức đề nhốt ở trong tù, Thượng Quan Vân nhận được tin tức xong lập tức liền chạy đến kinh thành, tốc độ nhanh chóng khiến người liú lười. Thế nào, chẳng lẽ hắn còn muốn cướp thiên lao hay sao?d,d,l/q'd

Lần này lại càng quá mức, dám đưa trái cây tới phủ An Thân Vương, thật sự là khinh người quá đáng! Không thể chịu được nữa! Hắn vừa muốn nâng Sinh Đình dậy, sau đó sai người ném trái cây tới xa tận chân trời góc biển. Nhưng người trong lòng đột nhiên không còn, Sinh Đình đã cao hứng xuống giường nhỏ, đi giày thêu liền chạy ra ngoài, đồng thời miệng vui sướng nói: "Nhất định là Thượng Quan Vân bảo người đưa đến, ta đi xem."

Bộ dáng Sính Đình cao hứng phấn chấn khiến trái tim người nào đó đau đớn thật sâu, máu tươi ồ ồ không ngừng tuôn ra ngoài, mắt của hắn cũng đau đớn, trong ánh mắt hắn đã bốc hỏa rồi. Một khắc trước hắn còn đang ngâm mình trong hũ mật, ngọt ngào muốn chết, ngay sau đó, liền giống như bị ném vào vại dấm chua, chua muốn chết!

Hiên Viên Húc vội vàng đi xuống giường, đuổi theo nàng, sau đó động tác mềm nhẹ ôm lấy nàng nói: "Sính Nhi! Đừng chạy, nàng cẩn thận một chút, những trái cây thối nát ấy cũng sẽ không chạy, trong vương phủ chúng ta còn nhiều mà, cần gì hắn phải đưa từ xa đến, khoe khoang đáng ghét!"

Ngữ khí sâu xa của hắn mang theo ghen tị rõ ràng, còn có một tia làm nũng nhỏ không thể thấy. Sính Đình không khỏi ngẩn ra, dừng lại bước chân nhìn hắn, hình như có chút sáng tỏ, sau đó bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vươn ra vuốt ve mi tâm đang nhíu lại của hắn, cười mỉm: "Tướng công, Thượng Quan Vân là người tốt, chúng ta giúp hắn tìm nương tử tốt đi!"

E rằng nương tử tốt mà Thượng Quan Vân muốn nhất là nàng đó! Bất quá, hắn cứ mơ mộng hão huyền, đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, mặc kệ mấy kiếp sau, hắn không có hi vọng rồi! Trong bụng Hiên Viên Húc không ngừng oán thán, trên mặt lại nở nụ cười mỉm: "Được, chúng ta giúp hắn tìm nương tử tốt!" Ha ha! Một chiêu đánh bất ngờ này sợ rằng sẽ khiến Thượng Quan Vân tức muốn học máu đi! Bất quá đã kích tình địch, tuyệt đối phải tâm ngoan thủ lạt, dùng hết sức lực, nếu không thì, đến lúc đó người buồn bã, thương tâm đau lòng sẽ là chính mình.

"Vậy tướng công, chàng theo giúp ta nhìn những hoa quả này, có được không?" Sính Đình khẽ lắc lắc cánh tay hắn, làm nũng nói.

Giọng nói của nàng uyển chuyển mê người lại mang theo yêu điệu, làm nũng, Hiên Viên Húc chỉ cảm thấy trong nháy mắt xương cốt đều đã tê dại, không thể kháng cự, cũng không muốn kháng cự, không tự chủ được khẽ gật đầu. "Uh~m!".

Sính Đình cúi đầu giả hoạt cười, miệng nhỏ giọng thàn nói: "Cho chàng mê hoặc ta, xem ai lợi hại hơn." Nàng còn nhớ mối thù lúc trước a!

"Phi!" Hiên Viên Húc nghe rõ ràng lời nói mà nàng tự cho là nhỏ giọng thàn thì, không khỏi thoải mái bật cười. Hóa ra nàng còn muốn hòa nhau một ván!

Bỗng dung, giọng nói bắt đầu của Tiểu Nam vang lên ở ngoài viện: "Gia, La thái sư cãi nhau với vương gia trước đại môn vương phủ!" Nếu không có người ngăn cản, hai lão nhân hơn năm mươi tuổi kia cũng sắp đánh nhau đến nơi rồi.

...

Khí trời nắng ráo, bầu trời xanh thẳm ngàn dặm không mây, ngẫu nhiên có gió nhẹ từ từ thổi đến, lướt nhẹ qua mặt, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Trước cửa phủ An Thân Vương khí phái bất phàm là một mảnh người đen kịt, những người này đều nhón nhác đi theo phía sau La thái sư, nghĩ đến phủ An Thân Vương nhìn một chút cho rõ.

Thị vệ của phủ An Thân Vương không chút hoang mang, nhanh chóng xua tan đám người xem náo nhiệt xong. Để lại La thái sư và đám người hầu hắn mang đến. La thái sư nhìn thấy An Thân Vương chậm rãi từ lầu gác xuất hiện, hành lễ thăm hỏi qua loa, liền muốn tranh luận với An Thân Vương.

Về mặt của An Thân Vương lại dường như không có việc gì mời La thái sư vào phủ dùng trà.

"Lão phu có chính sự cần thỉnh giáo vương gia, dùng trà thì miễn đi." Thái độ của La thái sư thật là làm người ta không dám khen tặng, trong ngực hắn buồn bực, khẩu khí tự nhiên cũng không tốt hơn chút nào. Hiện tại hắn làm sao còn uống trà được, hiện tại cho dù là quyền tương ngọc dịch ở trước mặt hắn, hắn cũng không uống!

An Thân Vương nhìn mặt trời đang dần dần lên tới thiên không, có chút không vui nói: "Thỉnh giáo thì thôi, bản vương nào dám đương nổi! La thái sư bụng đầy kinh luân cũng không hiểu rõ vấn đề, bản vương lại càng mơ hồ."

La thái sư cảm khẩn không ngừng lau mồ hôi chảy ra trên mặt, càng lau càng rơi nhiều, hắn tức giận lắm, thế cho nên không nhớ mình ngồi kiệu nhỏ đến, giọng điệu gượng gạo nói: "Được! Vậy lão phu cũng nói thẳng, có phải vương gia phái người đi trộm cam ở hậu viện của lão phu?"

An Thân Vương nghe vậy nhìn La thái sư từ trên xuống dưới, lười biếng mà nói: "Bắt trộm lấy vật ăn cắp, bắt kẻ thông dâm phải bắt cả đôi, đạo lý đơn giản này tin tưởng La thái sư rõ ràng hơn cả bản vương, hậu viện của bản vương có một hạt cây, đang muốn đến phủ Thái Sư của người hỏi một chút, nhìn xem có thể tìm được hạt cây kia không!"

"Người, người, người thân là một vương gia, làm sao có thể vừa ăn cướp vừa la làng?" Thái sư thái sư tức đến nổi đầu bốc khói xanh, mất đi lý trí, không để ý có thể bị chém đầu, gọi vương gia là trộm.

An Thân Vương khinh thường nhìn La thái sư, cũng không so đo với hắn, nhàn nhạt mà nói: "Người một mực chắc chắn bản vương sai người hái trái cây của người, khiến cho bản vương gánh vác oan cái hư danh này, tốt lắm! Bản vương dứt khoát sai người vặt sạch toàn bộ quả trên cây của người, một quả cũng không để cho người, dứt khoát làm cho xứng với danh 'trộm' này, cho người đi cáo trạng trước mặt hoàng thượng như thế nào?" "Lão thất phu! Một ngày hái có hai quả của người đã là khách khí, cho người không còn một quả! Có quả trên cây lại không cho người ta ăn, người để lại cũng cho tổ tông chắc?"

Lần này An Thân Vương xem như nắm được điểm yếu của La thái sư. "Trời ơi!" La thái sư không khỏi kêu thán một tiếng, nghĩ đến toàn bộ những trái cây đáng yêu trên cây này sẽ không thấy, giống như An Thân Vương ngắt lấy tâm can của hắn vậy. Sau đó lại nghĩ đến tính tình thối tha nói một không nói hai kia của An Thân Vương, nếu tối nay hắn thật sai người hái hết quả cam, vậy cho dù bẩm báo trước mặt bệ hạ cũng không có tác dụng bao nhiêu, không nói An Thân Vương và hoàng thượng là anh em ruột, đã vậy bệ hạ giải quyết công bằng, chỉ riêng toàn bộ số quả cam sẽ không còn a!

Nghĩ đến đây, La thái sư quả thực có chút thống khổ, thái độ cũng có chút mềm xuống, về mặt cầu xin nói: "Vương gia, người cũng không thể làm như vậy, không phân rõ phải trái như thế! Lão phu mất không ít tâm huyết mới nuôi lớn gốc cây này, nếu người không để lại cho lão phu một quả, lão phu còn sống như thế nào?" Người giảng đạo lý chỉ sợ gặp phải người không phân rõ phải trái. Hắn cũng không thể thật sự vì chút hoa quả hiếm lạ mà đi cáo trạng, bằng không chẳng phải để cho dân chúng cười đến rụng răng!

"Chắc chắn!" An Thân Vương đứng trên bậc thang, trên cao nhìn xuống khinh bỉ La thái sư: "Người từng là thái sư của thái tử thực tốt, là người đức cao vọng trọng, sao lại học theo những phụ nhân chợ búa này khóc lóc om sòm, một khóc hai nháo ba thất cổ người cũng không kém đâu!d"l/q,d

Tình thế mạnh hơn người, La thái sư là người có được dân được, lúc này cũng hiểu, cắn chặt răng, trắng sỉ chặt tay mà nói: "Chỉ cần vương gia không trộm trái cây của lão phu... Ách, hái sạch, cái khác đều dễ nói!"

"Uh'm! Lời này coi như nghe được!" An Thân Vương thỏa mãn gật đầu. Hắn mang lễ vật giá trị xa xỉ đổi với hắn, hắn còn không phản ứng, tục ngữ nói đúng, ba lần cầu xin không bằng một lần trộm, xem xem, lúc này không phải là ngược lại đi cầu xin hắn rồi.

Cuối cùng, An Thân Vương và La thái sư đạt thành hiệp nghị, hơn một nửa số cam của La thái sư thuộc về An Thân Vương, còn lại một nửa giữ lại để cho chính hắn ngắm cảnh. An Thân Vương cũng là người thấu tình đạt lý, không lấy không số cam của La thái sư, khiến người ta đi tìm một gốc cây quả hồng và một gốc cây roi, đều đưa đến phủ Thái sư cho La thái sư rồi.

La thái sư nhận được hai gốc cây mới được An Thân Vương đưa tới, không khỏi mặt mày hớn hờ, bận bịu đi chăm sóc hai gốc cây tổ tông này đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89-2: Bảo bối kế (2)

Edit: Lệ Hy

Trong khoảng thời gian này, Đình vương phi thành thành thật thật ngọc trong sân mình, dường như tính tình cũng hòa nhã hơn nhiều. Khi đến tiết Trung thu mười lăm tháng tám, cuối cùng An Thân Vương cũng đồng ý để cho vương phi ra khỏi Cẩm Sát viện.

Trong khoảng thời gian này bởi vì Sính Đình dưỡng thai, người một nhà cũng chưa cùng một chỗ ăn bữa cơm thật tốt, thừa dịp tiết Trung thu này, An Thân Vương cũng định làm một bữa tiệc gia yến nào nhiệt, sau đó thường nguyệt.

Hiên Viên Húc và Sính Đình đã đến từ sớm, hiện tại Sính Đình mang thai hơn sáu tháng rồi, có lẽ là vì là thai đầu, bụng cũng không lớn lắm. Nhưng thai nhi hoạt động rất nhiều, thường xuyên sẽ đột nhiên đá lên một cước trên eo nàng, đánh một quyền lên bụng, khiến nàng thường xuyên nhỏ giọng kêu ôi! Có khi sẽ rất đau, có khi không đau lắm, cũng không phải nàng không muốn ngác nhiên, quan trọng là có người lần qua lần lại như vậy trong bụng người, người nào cũng bị giật mình hù dọa phải không?

Lần đầu tiên khi thai nhi động, loại cảm giác này giống có cái gì động đập trong bụng, còn cảm giác có tiếng ùng ục khiến nàng hoảng sợ, chợt nhớ đến lời thái y nói trong thời gian mang thai sẽ có phản ứng, lập tức vừa mừng vừa sợ, lỗ mũi đột nhiên đau xót, mặc danh kỳ diệu (không sao nói rõ được) rồi nước mắt, tự mình cảm thụ sự tồn tại của bảo bối, thiên tính làm mẹ của nàng sau đó cũng chớm nở, có cảm giác vui sướng khi làm mẫu thân, không giống như lúc trước cứ lo lắng không yên.

Từ lần này bắt đầu về sau, khối thịt trong bụng kia liền càng không thể sửa chữa được, thường thường sẽ lại động một chút, giống như đang nhắc nhở sự tồn tại cường thế của hắn(nàng) với mẫu thân. Lần đầu tiên Hiên Viên Húc cảm thấy máy thai trên bụng nàng, không nhìn được úp mặt lên cái bụng đang lòi ra của nàng, thật lâu không động đập, không nói tiếng nào, chỉ là bàn tay to lớn của hắn cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang run nhẹ nhẹ. Chỉ chốc lát, trên bụng nàng liền ẩm ướt nóng nóng một mảnh, đó là nước mắt nóng bỏng mà hắn đang kích động lại cao hứng, không có lời nào để biểu đạt được.

Hiện tại Hiên Viên Húc thường xuyên sờ bụng của Sính Đình, thỉnh thoảng trên bụng bóng loáng của nàng sẽ đột nhiên lòi ra một chỗ, nhất định là thai nhi đang nghịch ngợm. Chờ khi hắn kích động vươn tay sờ lên, thai nhi còn thường xuyên đạp chân đánh hắn. Bất quá cái chân mà hắn tưởng kia cũng rất có thể là móng của tiểu tử kia.

An Thân Vương tất nhiên là vừa hâm mộ lại đổ kị với Hiên Viên Húc, dù hắn thực còn muốn trao đổi với tiểu thế tôn, cũng không thể đi sờ bụng con dâu a! Vì thế cả ngày vô cùng u oán, di chuyển đầu ngón tay mấy ngày, chịu đựng đến khi con dâu sinh, vậy thì thuộc về hắn rồi!

Đình Thụy Thù cũng được nha đầu diu đi ăn bữa cơm đoàn viên, bây giờ nàng còn ở trong vương phủ, vẫn chưa về nhà đi. Thật khéo là, bên Hưng Dương Đình gia kia cũng giống như quên mất nữ nhi như nàng, chẳng quan tâm đến nàng. Cũng đúng, hiện tại Đình gia đón nàng trở về chỉ càng cảm thấy mất mặt, dứt khoát tạo cảnh thái bình giả tạo để nàng lại trong vương phủ, nếu nàng phong quang xuất giá ở trong kinh thành, cũng xem như che giấu qua phong ba từ hôn lúc trước.

Khi Đình Thụy Thù đi đến cửa sân Đức Hình Cư, liền nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng cười sang sảng của nam tử và lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của nữ tử, không khỏi ngăn ra, giương mắt nhìn lên, liền thấy ở cuối đường nhỏ, biểu ca một thân áo bào rộng rãi màu tím đỏ Sính Đình đang mang thai đứng trong gió đêm phơ phất. Bên người hai người đều không mang nha đầu và thị vệ, cho nên hành động và thái độ rất thân mật khăng khít. Biểu

ca nửa ôm nữ nhân kia, vẻ mặt ôn nhu như nước, tay đặt lên bụng nữ nhân kia không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve.

Không biết là nữ nhân kia nói gì đó với hắn, khiến hắn thoải mái cười to, vẻ mặt toả sáng, trong ánh mắt cũng là hăng hái, dù lau đi cũng không giấu được vẻ đắc ý, khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn càng có vẻ động lòng người hơn, bóng dáng cao ngất kia tuyệt đẹp như thế.

Trong lòng của Đinh Thụy Thủ run lên, tần suất trái tim nhảy lên bắt đầu tăng nhanh. Trong ngày thường biểu ca tuấn mỹ như thần, lạnh giá như ngọc, trước mặt nữ nhân này lại dịu dàng thắm thiết, luôn khuất phục nịnh hót. Khiến nàng cực kì tức giận là, nữ nhân kia đã mang bụng lớn, khuôn mặt vẫn tràn đầy sức sống như hoa mùa xuân, sắc mặt lộ ra màu hồng nhạt mê người, cặp mắt sáng như nước mùa xuân. Không phải nói trên mặt phụ nữ có thai đều lúm đóm, đáng người mập mạp không chịu nổi sao?

Đúng rồi, nghe người ta nói "nữ nhi làm nương đẹp", khả khả! Vậy nàng ta nhất định sẽ sinh nữ nhi. Nhưng suy nghĩ này không để nàng (DTT) đắc ý được lâu, không nói khi nữ nhân này chưa mang thai, biểu ca đã tuyên bố chỉ cưới một mình nàng (SĐ), yêu một người là nàng khiến người giận sôi, cho dù chuyện nàng sinh nữ nhi mà nói cũng là việc vui đối với An vương phủ, tạm thời cũng không lung lay được nàng.

Quay đầu ngẫm lại tình cảnh hiện tại của chính mình, đã son cùng thủy tận, sắp cũng đường rồi, trừ bỏ cô vẫn không ngừng an ủi nàng, nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng, biểu ca và dưỡng vương gia một lòng chỉ chú ý tiểu nghiệt chủng trong bụng nữ nhân kia, khéo mắt cũng chẳng buồn liếc nàng một cái. Kỳ thật nàng rất muốn nói thật với cô, nàng chỉ cầu có thể đứng ở bên người biểu ca, cho dù làm một tiểu thiếp cũng không sao cả, nàng có tự tin, tuy nàng không xinh đẹp không gì sánh kịp như nữ nhân kia, nhưng nàng đẹp ngọt ngào động lòng người, quen yêu điệu làm nũng, lâu ngày ở chung, nhất định biểu ca sẽ thích nàng, đến lúc đó nàng hơi sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, vị trí của nữ nhân này sớm hay muộn nàng sẽ đoạt được.

Nàng cắn chặt răng, ngầm hạ quyết tâm.

"Biểu ca, biểu tâu." Đinh Thụy Thủ chậm rãi đi đến gần Hiến Viên Húc và Sính Đình, nũng nịu nhất gan hành lễ với hai người.

Hiến Viên Húc nửa ôm Sính Đình xoay người lại, sắc mặt đã khôi phục như thường, nhàn nhạt gật đầu với Đinh Thụy Thủ.

Sắc mặt Sính Đình lạnh nhạt, khách khí nói: "Chào biểu muội!" Còn lại nàng cũng không muốn nhiều lời, lúc này thật là cuộc gặp gỡ làm cho người ta xấu hổ, trong ngày thường, phần lớn thời gian nàng ru rú trong Thanh Ngọc hiên, An Thân Vương cũng không cho phép người không liên quan đi quấy rầy nàng dưỡng thai, cho nên nàng nhìn thấy Đinh Thụy Thủ rất ít, đối với nữ nhân thiếu chút nữa trở thành trách nhiệm của phu quân mình, nàng cũng không thể mở khuôn mặt tươi cười ra đón chào.

"Uh? Sao các người vẫn còn ở đây, đều đi vào đi!" An Thân Vương chấp tay sau lưng, uy vũ đứng trước cửa sổ Đức Hình Cư.

"Biểu muội, vào đi thôi!" Hiến Viên Húc vừa dắt Sính Đình đi vào, vừa nói: "Ồ vương phủ thật tốt, cần cái gì thì tìm nấu phí!"

Trong lòng Đinh Thụy Thủ vui vẻ, vội vàng dịu dàng nói: "Cảm ơn biểu ca." Đây là lần đầu tiên từ sau khi tứ hôn, biểu ca dùng vẻ mặt ôn hoà như vậy nói chuyện với nàng. Lại còn dặn nàng ở vương phủ thật tốt, có phải biểu ca bắt đầu có chút quan tâm nàng hay không?

Khi gia yến xong xuôi, trong cung cũng ban tặng đến vương phủ, vì thế mọi người vừa thông suốt rồi ren. Tại ngay lúc này, Hiến quận vương đệ tiện vô si đến đây. Hiến quận vương đã đến đây, An Thân Vương và Hiến Viên Húc giao nha đầu và vú già đi chăm sóc nữ quyến, liền đi cùng Hiến quận vương rồi.

Đinh Thụy Thủ và Đinh vương phi nghe thấy là Hiến quận vương, thái dương hai người đều mờ hồ giật giật, lão già này không nghỉ ở nhà ngắm trăng qua lễ tiết, chạy đến phủ An Thân Vương làm cái gì?

Đặc biệt là Đinh Thụy Thủ, trong lòng luôn luôn lo sợ bất an, lão sắc quý này sẽ không lại đến hồ ngôn loạn ngữ (nói nhảm) đi? Chẳng lẽ lần trước xin cưới nàng với cô thật sao, hôm nay liền dứt khoát đến tìm vương gia mở miệng? Nàng không cần đâu! Vậy không phải là một đóa hoa tươi cảm bài phân trâu sao? Nàng càng nghĩ càng hoảng sợ luống cuống, sắc mặt cũng hơi hơi trở nên trắng bệch, không nhận được khăn cầu hôn Đinh vương phi, lo lắng nói: "Cô, người kia... người kia sẽ không?"

"Đừng hoảng sợ, không có việc gì!" Đinh vương phi vội vàng vỗ vỗ tay nàng, để nàng không cần tự loạn đầu trận tuyến. Về điểm ấy, bà vẫn tin được An Thân Vương, giả sử Hiến quận vương phóng đảng không kèm chế được mở miệng, vương gia cũng sẽ không tuyệt đối đáp ứng.

"Huhu... Thụy Thủ sợ!" Đinh Thụy Thủ rút khăn tay ra che mặt lại, nhỏ giọng nức nở lên. Đột nhiên, nàng rời khỏi chỗ ngồi nhanh chóng xông về phía Sính Đình, lại bị Hiếu Phong vươn tay ngăn cản: "Biểu tiểu thư."

Đinh Thụy Thủ yên lặng nhìn Hiếu Phong mặt không chút thay đổi, không kiên trì đi đến chỗ Sính Đình nữa, mà là tại chỗ "Uỳnh" một tiếng quỳ xuống trước mặt Sính Đình: "Biểu tâu, xin ngài thương xót Thụy Thủ đi!"

Sính Đình vội vàng đứng lên, ra hiệu Hiếu Phong đỡ nàng lên.

Vương phi cũng giật mình mà nói: "Thụy Thủ, cháu làm gì, mau đứng lên."

Trong tay Hiếu Phong hơi dùng lực, đỡ Đinh Thụy Thủ nâng dậy, nhưng mà nàng vừa buông tay, Đinh Thụy Thủ liền không chút do dự lại quỳ xuống, đầu gối chạm trên mặt đất phát xuất tiếng "Phù phù" thanh thúy. Nàng oán hận nhìn chằm chằm Hiếu Phong: "Nếu ngài lại đỡ ta dậy, ta liền đứng chết cho ngài xem."

Sính Đình mở miệng nói: "Hiếu Phong, qua đây đi." Hơi ngừng lại một chút, lại nói: "Biểu muội ngài vẫn là đứng lên mà nói, có chuyện gì đáng kể như

vậy."

Đinh Thụy Thù đẩy mấy nha đầu đến đỡ tay nàng ra, cũng không để ý lời nói của Đinh vương phi, chỉ nhút nhát nhìn Sính Đình, trong ánh mắt mang theo chút hèn mọn: "Biểu tâu, hiện tại Thụy Thù khổ không thể tả, công tử gia thể tốt hơn một chút cũng không nguyên ý cưới Thụy Thù, người khuyên biểu ca thu nạp Thụy Thù đi! Hiện tại người đang mang thai, nhất định phải sắp xếp người hầu hạ bên cạnh biểu ca, Thụy Thù nguyện ý đi hầu hạ biểu ca, quyết không nghĩ đến vị trí trắc phi, cho dù là làm thị thiếp của biểu ca cũng được. Nếu biểu tâu cứu Thụy Thù từ trong biển khổ, Thụy Thù vô cùng tạ ơn biểu tâu..."

"Thụy Thù, cháu mau đứng lên, nói vớ nói vẩn gì đó?" Đinh vương phi vội vàng ngăn lời của nàng lại, bị vương gia cảm tức thời gian dài như vậy, thật sự là không muốn thêm phiền nữa, nếu Đinh Thụy Thù lại làm âm i lên tiếp, vương gia sẽ trách tất cả tội lỗi lên đầu bà, đến lúc đó, có thể lúc tôn tử sinh ra bà còn đang bị cảm tức trong Cẩm Sát viện.

Vương phi thấy nha đầu đi đỡ cháu gái, cháu gái lại còn không chịu đứng lên, không khỏi có chút hối hận, mang chút phiền muộn đi đến bên người nàng, muốn tự mình kéo nàng dậy.

Sính Đình thấy bà bà cũng đứng dậy đi đỡ, nàng đứng im cũng không tốt, vì thế đi qua định góp tay. Đám người Hiểu Phong muốn ngăn nàng, Sính Đình lại hơi cười khoát tay áo, nàng cũng sẽ không thật sự đi đỡ, cũng lắm là làm bộ thôi.

"Thụy Thù, mau đứng lên, chuyện của cháu, cô sẽ nghĩ cách, trước cháu đừng vội!" Đinh vương phi vừa nói, vừa đi lên đỡ Đinh Thụy Thù.

"Bốp!" Đinh Thụy Thù đột nhiên đẩy bàn tay của Đinh vương phi ra, ngẩng đầu hung tợn nhìn Đinh vương phi, tức giận bất bình nói: "Cô lại còn lừa ta, lúc trước là người khoe khoang khoác lác, đồng ý với cha mẹ ta để cho hai tỷ muội ta đến làm trắc phi, chuyện bây giờ không có cách nào thu thập, mỗi ngày người nói nghĩ cách nghĩ cách, ngài cũng đã sắp đến đầu năm, nghĩ đến biện pháp tốt gì chưa? Không phải cháu gái xem thường người, ở vương phủ bản thân người sợ là còn tự thân khó bảo toàn đi!"

Các nha đầu và vú già đều sững sờ, Sính Đình cũng thất thần rồi.

Về mặt Đinh vương phi không chịu nổi, sắc mặt trở nên đỏ bừng, ánh mắt cũng tức giận mà đỏ lên, xoa nhẹ bàn tay bị Đinh Thụy Thù đập đau, đôi môi run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi, đây là thái độ của một văn bối như ngươi đối với trưởng bối? Huống chi cô làm còn không phải cũng là vì tốt cho ngươi, chẳng những ngươi không biết tốt xấu còn trách móc ta?" Bà toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì cháu gái và nhà mẹ đẻ, lại không ngờ cháu gái thực ra cư xử với bà như vậy.

"Vì tốt cho ta, vì tốt cho ta! Vậy cô vì sao người không chết đi? Ngươi luôn mồm thật tình với ta, vì sao không dứt khoát lấy cái chết uy hiếp, thái độ cương quyết để biểu ca cưới ta, ta xưng không tin biểu ca sẽ bắt hiểu đến mức này, trở mặt nhìn mẩu thân thân sinh của hắn đi tìm chết?" Đinh Thụy Thù càng trở nên phẫn nộ rồi, giọng nói cất cao, giống như mất lý trí, bắt đầu nói không đắn đo.

"Bốp!" Sắc mặt Đinh vương phi tái mét, hung hăng vung một cái tát và lên mặt Đinh Thụy Thù, đánh cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lệch hẳn về một bên, mấy lọn tóc trên đầu nàng cũng bị vòng tay trên cổ tay Đinh vương phi kéo theo xuống, vô lực rũ trên mặt nàng ta.

Sắc mặt Đinh vương phi âm trầm, thân thể lung lay sắp đổ, giống như ngay sau đó sẽ ngã xuống đất, miệng không ngừng nhấp nhô, dùng một ngón tay chỉ vào Đinh Thụy Thù vẫn nghiêng đầu như cũ nói: "Đồ nghiệt chủng nhà ngươi, ngày mai bản phi sẽ phái người đưa ngươi về Đinh gia, từ nay về sau, ngươi cũng không nên gọi bản phi là cô nữa!"

Sau khi Sính Đình ngăn ra, lập tức tỉnh táo lại, sau đó đi qua vài bước, muốn đỡ lấy vương phi sắp hôn mê, nha nộ hoa già bên người vương phi cũng như ở trong mộng mới tỉnh lập tức xông tới.

Cùng lúc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bị vương phi đánh lệch một bên của Đinh Thụy Thù quay lại, cái tát dùng lực mười phần của vương phi vừa rồi đã khiến gương mặt nàng sưng lên, bên miệng còn vương một ít máu.

Giờ phút này, mặt nàng không chút thay đổi, trong ánh mắt tràn ngập âm lệ, ánh mắt giống như ăn thịt người nhìn Đinh vương phi và Sính Đình. Chợt lạnh lùng khề hừ, khề lau đi vết máu bên miệng kia, vén làn tóc hỗn độn rũ trên mặt lên, thuận tay rút xuống ngân châm sau đầu cắm trong tay áo, phút chốc đứng lên, nhào tới trước mặt trên người Đinh vương phi. Miệng đáng thương tội nghiệp mà nói: "Cô..."

Trong phòng mọi người đều biết rõ hai cô cháu ngày thường thân như mẹ con, hôm nay lúc này cũng chỉ là tạm tranh cãi một chút, tự nhiên sẽ không ngăn nàng nhào vào trong lòng vương phi. Nhưng mà miệng vẫn khuyên: "Biểu tiểu thư, người kiềm chế chút, chú ý xương cốt của vương phi."

Vì Sính Đình mang bụng to, thấy bọn nha đầu xông đến đỡ bà bà, liền không chen lên trước nữa. Phút chốc, nàng mờ to hai mắt, không dám tin trừng mắt nhìn ngân quang sắc bén trong tay Đinh Thụy Thù đâm xuống, không kịp kêu sợ hãi liền đi đẩy Đinh vương phi ra khỏi lòng Đinh Thụy Thù.

"A..." Đinh vương phi bị đau, sợ hãi kêu, lập tức che cánh tay.

"A!" Đinh Thụy Thù không đoán được sẽ có người nhìn thấy ngân châm trong tay nàng chém ra, bị Sính Đình đẩy một cái lao đảo, ngân châm xẹt qua trên cánh tay Đinh vương phi, hét lên một tiếng, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Nàng lập tức ổn định thân thể, hung tợn xông đến chỗ Sính Đình, vung ngân châm bén nhọn trong tay kêu lên: "Tiện nhân! Người tiếp theo là ngươi, dám đẩy ta, đâm chết ngươi!"

Trong chớp mắt đó, Hiểu Phong lập tức phát tay phá hủy ngân châm trong tay Đinh Thụy Thù, sau đó chế trụ nàng.

Đinh Thụy Thù càng không ngừng giãy dụa trong tay Hiểu Phong, giọng nói tức giận nằng nặc không dứt: "Tiện nhân! Các ngươi đều đáng chết, ta muốn giết

các người, một người bảo ta đến làm trắc phi cho biểu ca lại không làm được, một người đoạt biểu ca đi, ta muốn giết các người..."

Ngón tay Hiền Phong vừa động, Đinh Thụy Thủ lập tức an tĩnh, nhất thời Đức Hình Cự cũng yên tĩnh trở lại.

"Sính Nhi!" Bỗng dưng, sắc mặt Hiền Viên Húc tái nhợt phóng vào Đức Hình Cự, một tay cướp lấy Sính Đình được Đại Nhã đỡ, ôm vào trong lòng.

...

Sính Đình nhìn thấy Hiền Viên Húc vào phòng, vội vàng nghênh đón: "Tướng công, thế nào, bà bà không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, bị chút kính hách, rách chút da trên cánh tay, mẩu phi còn nói muốn cảm tạ nàng đã đẩy lúc đó, nhưng mẩu phi còn nói bà tình nguyện bị ngân châm đâm da tróc thịt bong cũng không muốn nhìn thấy nàng và bảo bảo trong bụng xảy ra chuyện không may." Hiền Viên Húc ôm lấy nàng ngồi trên tháp, giọng nói bình bình đạm đạm nghe không ra vui buồn, nhưng ai nấy đều thấy được hân đang buồn phiền.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sính Đình đau khổ, nghĩ thầm: Tính sổ đây sau. Lúc trước trong Đức Hình Cự, bà bà được nàng cứu vốn định cảm tạ nàng thật tốt, sau đó lại thao thao bất tuyệt vừa thông suốt giáo huấn, chẳng trách bà lại nói bà là một lão thái bà cho dù thân thể bị thương cũng không cần căng thẳng, nhưng nếu hải tử có chuyện gì vạn nhất, lão thái bà như bà cũng không muốn sống nữa. Muốn nàng về sau nghĩ mọi việc cho hải tử nhiều hơn, không thể quá qua loa. Tiếp theo là công công hoàn toàn mất phong độ chạy vào Đức Hình Cự, còn không thờ bình thường lại, cũng trực tiếp giáo huấn thông suốt cho nàng một trận, ý tứ giống như trên, hải tử có chuyện gì xảy ra, hân cũng không muốn sống nữa...

Nàng sắp bị công công bà bà giáo huấn đến hôn mê, còn có người không buông tha nàng, mặt Sính Đình nhăn lại, không nhìn được xoa xoa vành tai, sau đó kéo tay Hiền Viên Húc qua, ngón tay trắng như tuyết gãi như có như không trong lòng bàn tay hân, ngẩng đầu lấy lòng nở nụ cười, chân chó nói: "Nếu như là người khác, ta mới không quan a! Nhưng mà, người này không phải là người khác, người đó là mẩu phi của chàng, là bà bà của ta, cũng là thân tổ mẫu của tiểu tử kia trong bụng ta, ta có thể lý giải tâm tình của các người, các người không hy vọng ta có bất kỳ nguy hiểm gì, ta cũng vậy, sẽ không tro mắt nhìn thân nhân của chàng gặp chuyện không may, lại thờ ơ khoanh tay đứng nhìn."

"Sính Nhi!..." Hiền Viên Húc nhìn vẻ mặt nàng tươi như hoa, không khỏi sòng lòng sôi sục, cảm giác cảm động mà không lời nào có thể miêu tả được. Trước kia mẩu phi của hân đối đãi như vậy với nàng, nàng lại không mang thù hằn gì, ngược lại không để ý nguy hiểm, bản thân cứu mẩu phi của hân, hân có tài đức gì? Có thể có được nàng dâu tốt tâm địa thiện lương như vậy?

Hân nắm eo nàng, ôm lấy nàng, để nàng ngồi trên người mình. Chợt vươn tay nhẹ nhàng vuốt bụng của nàng. Giọng nói trầm thấp khàn khàn nói: "Ta không muốn mẩu phi gặp chuyện không may, lại càng không muốn nàng và bảo bảo gặp chuyện không may, hôm nay nàng lại dọa đến ta, về sau thấy nguy hiểm nhất định phải né tránh, không ai sẽ trách nàng thấy chết mà không cứu, nàng phải ngầm thay tướng công của nàng, nếu nàng xảy ra chuyện, ta phải làm sao đây?..." Giọng nói của hân càng nói càng thấp, dường như không dám tưởng tượng đến trường hợp này.

Người nào cũng không biết nội tâm của hân sợ hãi nàng gặp chuyện không may biết bao nhiêu, lúc ấy nghe thấy người hỏi báo Đức Hình Cự đã xảy ra chuyện, thì vội nói còn chưa xong, hân ném ly rượu đi liền thi triển khinh công lao ra ngoài, trong lòng sợ hãi bao phủ cả đất trời đánh úp lại, đồng thời cầu xin các vị thần tiên mấy lần, chỉ trông mong Sính Đình nhất định không được xảy ra chuyện gì, lúc ấy vậy mà thật đúng là không ngờ là mẩu phi đã xảy ra chuyện, điều này cũng làm cho trong lòng hân tồn tại áy náy với mẩu phi, hân thật đúng là đồ bất hiếu! Về sau nhất định phải đối đãi với mẩu phi thật tốt.

Sính Đình tới gần, hôn lên môi hân, sau đó thả lỏng thân thể dựa vào trong ngực hân, cũng đặt tay chậm rãi vuốt ve cái bụng, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Thân thể của ta tốt lắm, chàng không cần lo lắng, tiểu bại hoại trong bụng cũng vô cùng tốt."

Lời nói của nàng vừa dứt, liền bị khế đá một cước, Sính Đình không khỏi vẻ mặt đau khổ khế thét kinh hãi: "Nha! Tiểu bại hoại lại đá ta! Rất xấu rồi!" Mấy ngày này nàng thử nhiều lần, nếu nàng gọi tiểu bảo bảo, đứa nhỏ trong bụng liền không phản ứng, nếu nàng gọi tiểu bại hoại, sẽ bị đá một cước nhệ.

"Ha ha! Nàng phải gọi hân là bảo bảo và bảo bối mới được!" Hiền Viên Húc sung sướng nở nụ cười, chút buồn bực trong lòng đã sớm biến mất không còn, bàn tay to lớn của hân đặt lên bụng nàng, tự nhiên cảm giác được cảm giác được bảo bối kháng nghị, đứa nhỏ này thật sự là thánh tai, mỗi khi Sính Đình nói hân là tiểu bại hoại, hân thỉnh thoảng muốn chết, chắc chắn phải kháng nghị đá mẩu thân một cái, nhắc nhở mẩu thân hân có tai, không cho nói bậy về hân.

Sính Đình thấy hân đã nở nụ cười thoải mái, liền ôn nhu sờ bụng, dịu dàng nói: "Được, biết con là bảo bối, con rất đáng quý, không được đá nữa." Chỉ cần nhắc tới hải tử, tâm tình của hân vô luận phiền muộn bao nhiêu cũng lập tức trời quang vạn dặm không mây, ánh mặt trời sáng lạn. Đây là kế thứ 37 của Sính Đình -- bảo bối kế, dùng lần nào đúng lần đó, thử trăm lần không sai.

"Cho nàng thích tác quái! Khi dễ tiểu hải tử!" Hiền Viên Húc cười mắng nàng, cúi đầu, "Chụt!" Một tiếng hôn một cái thật kêu lên mặt nàng. Đã sắp làm mẫu thân nàng vẫn còn giống như đứa bé.

Sính Đình giận hân liếc mắt một cái, bất mãn nũng nịu nói: "Từ khi có đứa nhỏ trong bụng, chàng liền không thích ta, lúc nào cũng giúp đỡ tên kia." Cái nhìn đăm đăm đưa tình kiều mỵ ướt át kia của nàng, sóng mắt lưu chuyển tràn đầy phong tình vạn chủng, rốt cuộc Hiền Viên Húc không nhìn được, không khỏi ôm lấy thân thể của nàng, nghiêng thân tiến lên, điên cuồng hôn lên vầng trán của nàng, ánh mắt động lòng người và miệng nhỏ non mềm hồng hồng của nàng.

Sính Đình không tự chủ được duỗi cánh tay ôm cổ hân, cũng động tình hôn trả hân, lại càng trêu chọc cảm xúc mạnh mẽ của hân bốn phía, không kềm chế được, nhẹ nhàng ôm nàng thả lên trên giường, chậm rãi đặt thân thể nàng nằm nghiêng, sau đó từ từ nằm xuống sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Bụng nhỏ đột kích

Edit: Lê Hy

Sáng hôm sau, Sính Đình rời khỏi giường, định sẽ đi nhìn vương phi bà bà, dù sao vương phi bị kinh hách không nhỏ, làn da cánh tay cũng bị rách.

Ngày hôm qua vốn nàng muốn lập tức đi thăm một lần. Nhưng Hiền Viên Húc lại nói vương phi bảo nàng sinh dưỡng thật tốt, gắng gượng vác bụng chạy tới chạy lui, mọi người đều lo lắng, thấp tha thấp thỏm.

Sính Đình nghĩ một chút, cũng không kiên trì muốn đi, dù sao hiện tại trong lòng vương phi nhất định rất loạn, rất khó chịu, mà còn không biết làm sao đi! Bị cháu gái mà mình coi như con gái ruột thịt đối đãi vô tình như vậy, khiến người không khó chịu cũng không thể? Hơn nữa, quan trọng là nàng nên an bài Đình Thụy Thù như thế nào, chỉ sợ cũng là một vấn đề làm cho người ta đau đầu.

Về sau Hiền Viên Húc cực kỳ dính chặt, quần lấy nàng, kỳ thật hiện tại thai nhi đã lớn, hẳn rất ít buông thả bản thân rồi. Cho dù là lúc kìm nén không chịu nổi, cũng chỉ nhẹ nhàng tiến vào trong nàng, không dám dùng lực cũng không tiến vào toàn bộ, cố hết sức kiềm chế bản thân, ôn nhu mà thông thả động mấy chục cái liên phóng thích. Ngược lại Sính Đình sợ hãi khó chịu, tự mình chạy tới lấy một vài tập tranh đông cung từ trong đáy rương đồ cưới, đồ mặt tỉnh tề nhìn một chút, ngẫm cân nhắc một phen mới sáng tỏ thông suốt. Hóa ra mặc kệ tư thế hay là phương pháp cuxgn vô cùng kỳ quái, còn có thể dùng tay như vậy, dùng miệng như vậy để giải quyết những vấn đề khó khăn này.

Ngày đó giọng nói của nàng nhỏ như muỗi, xấu hổ lần đầu tiên chủ động lấy tay cảm thử cứng rắn cực nóng của hắn, phát hiện hắn cực kỳ kinh ngạc vui mừng cực kỳ hưng phấn, hai mắt phát sáng, mặt như ngọc rực rỡ. Nhưng trong quá trình tay Sính Đình di động, cũng rất nhanh liền phát hiện hắn rõ ràng còn thẹn thùng hơn cả nàng, vùi mặt trong bộ ngực cao ngất của nàng thờ hào hển, mang tai cũng đỏ thành một mảnh. Lúc này không khỏi khiến Sính Đình cảm thấy kinh ngạc, người này còn có lúc thẹn thùng, bình thường da mặt hẳn dày, thường thường cố chấp lời kéo tay nàng sờ soạng, lúc này nàng chủ động, hẳn ngược lại giống như tiểu nương tử mắc cỡ ngại ngùng. Kỳ quái là thấy hắn xấu hổ như vậy, chứng mặt đỏ của Sính Đình liền không cần thuốc mà khỏi, trong lòng còn có chút đắc ý mơ hồ, tay ở dưới hơi dùng sức, chọc cho hắn không ngừng rên nhẹ.

Nhưng Sính Đình cũng chỉ đắc ý một lần đó, từ lần đó bắt đầu, Hiền Viên Húc biết nàng phản cảm những thứ này, liền bắt đầu lấy tri thức trong chí tôn bảo điển của hắn để Sính Đình thử nghiệm, vui vẻ không ngừng. Lần đó hắn thẹn thùng, mang tai đỏ bừng lên phảng phất như phù dung sớm nở tối tàn, về sau không xuất hiện lại.

Hắn càng thích bộ dạng giống như trẻ con mới sinh của nàng ôm vào trong ngực mà vuốt ve, một đôi tay nhào đến lặn lui khắp nơi, nói hiện tại nàng có thêm thịt, ôm càng mềm mại, hơn nữa bộ ngực sữa cũng trở nên cao ngất, hắn càng thích. Luôn luôn tán thưởng đáng người nàng càng ngày càng tốt, càng ngày càng nhẫn bóng lại.

Sính Đình liền rất kì quái, nàng cũng cảm thấy mình nặng nề hơn nhiều, có đôi khi cảm giác toàn thân chỉ có thể nhìn thấy bụng, chỗ nào còn nhìn ra dáng người gì nữa!

Lúc Sính Đình vừa mới chuẩn bị ra ngoài, thì vương phi được Quý Nhi đỡ đến Thanh Ngọc hiền.

Đây là lần đầu tiên sau khi nàng về vương phủ, vương phi đến Thanh Ngọc hiền, Sính Đình vội vàng sai người đỡ vương phi vào nhà, trà ngon, nước ngọt, điểm tâm tốt chiêu đãi. Dù sao vương phi cũng là vương phi, chỉ một đêm liền từ trong Đình Thụy Thù đã kích mà khôi phục như lúc ban đầu, thần thái ung dung, đáng vẻ đoan trang.

Lần này con dâu của bà sẽ là khởi đầu tốt đẹp, Đình vương phi chân thành bày tỏ, về sau sẽ không can thiệp vào chuyện của bọn hắn nữa. Nếu Sính Đình muốn quản lý vương phủ, Đình vương phi cũng nguyên ý buông quyền, tất cả chìa khóa lớn nhỏ của nhà kho đều giao cho nàng. Về phần Đình Thụy Thù liền đuổi về Đình gia tỉnh dưỡng, về sau thì xem chính vận may của riêng nàng ta, nếu nàng ta có thể thu liễm những ý nghĩ không thực tế này, dựa vào danh vọng và của cải của Đình gia nàng vẫn có thể tìm một người trong sạch, giàu có một chút để gả đi.

Chuyện của Đình Thụy Thù khiến vương phi ăn một bài giáo huấn nghiêm khắc, có đôi khi tự cho là đúng, sắp xếp vận mệnh của người khác, cũng phải nhìn người khác có đồng ý tiếp thu hay không, Bằng không thì lại là biến khéo thành vụng.

Bà bà đưa cảnh ô-liu tới, Sính Đình tự nhiên nói cười yển yển, cũng tỏ vẻ lần nữa vẫn là vương phi quản lý vương phủ rất tốt, nàng như vậy mới có thể có ăn có uống làm người lười biếng.

Nhìn bộ dáng không tìm không phổi của nàng, Đình vương phi cũng cười, trực giác nhìn con dâu của mình càng xem càng thuận mắt, ít nhất đứa nhỏ này sẽ không mặt ngoài giả bộ, trong lòng lại giấu dao.

...

Thời gian mấy tháng bỗng nhiên trôi qua, mùa đông rất nhanh đã đến. Mấy ngày nay, trong kinh thành liên tục hai ngày tuyết rơi nhiều, tuyết rơi bay theo gió phủ cho đất đai một bộ áo trắng tinh, trong tiêu hoa viên của Thanh Ngọc hiền, bông hoa và cành cây đều biến thành màu trắng, nơi nơi trắng như tuyết, bao phủ bạc trắng, gió thổi qua, nghe thấy tiếng bông tuyết vì vu bay xuống từ trên nhánh cây.

Trong chính sảnh Thanh Ngọc hiên có đốt địa long, bên trong ấm áp như xuân, vài người bên trong lo lắng chờ đợi.

"Oa, oa, oa..." Thanh Ngọc hiên, trong phòng chuyên sinh, đột nhiên truyền đến tiếng khóc nỉ non vang dội hữu lực của trẻ sơ sinh, tiếng bước chân chạy nhanh đến phòng trong loạn thành một đoàn, có người kinh hi kêu lên: "Sinh được rồi, là một tiểu công tử!"

Suy nghĩ ngổn ngang trăm mối của Hiên Viên Húc để ở trên bức tường phút chốc nâng lên, mắt sáng ngấn lệ, vừa sai bước tới cửa, run giọng nói vào phía phòng trong: "Sinh Nhi, Sinh Nhi! Nàng thế nào rồi?" Hắn muốn đi vào cùng nàng, nhưng Sinh Đình sống chết không cho, chỉ cho phép hắn ở bên ngoài. Nghe tiếng nàng hô đau ở bên trong, còn có tiếng khóc, trái tim của hắn bị người nắm lấy hết sức siết chặt, máu tươi chảy đầm đìa, đau đớn không thể đề nén.

Cố tình hắn có một thân công phu tốt lại không thể giúp nàng một chút, vừa không thể đau thay nàng vừa không thể sinh thay nàng, cảm giác vô lực như trời sụp và hoang mang mặc cho số phận không ngừng hành hạ thân kinh yếu ớt của hắn. Hắn một bước cũng không dám rời đi, tay chân không có chỗ để, toàn thân lạnh run, đánh phải không ngừng đụng đầu vào tường, giống như chỉ có như vậy, hắn mới có thể sống sót qua thời gian chờ đợi vô cùng dài đằng đặc này.

An Thân Vương đang thông thả bước ở trong phòng đình chỉ bước chân, ngạc nhiên mừng rỡ đứng lặng trầm ngâm lắng nghe tiếng khóc của trẻ con, nhất thời chỉ cảm thấy trên đời không có cái gì êm tai bằng tiếng khóc nỉ non này, giống như tiếng trời.

Dù sao đã từng sinh Hiên Viên Húc, Đình vương phi coi như trấn tĩnh trấn tĩnh, nhưng nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh trong trẻo, cũng không nhịn được vui mừng nường mảy, lập tức kích động đứng lên, thành kính mà chấp hai tay lại: "Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ."

Chỉ chốc lát sau, tất cả vương phủ là một mảnh tiếng hoan hô: "Sinh rồi, thế tử phi sinh rồi."

Có lẽ mọi người ở phòng trong bề bộn nhiều việc, có tiếng kinh hi không ngừng phát ra, lại không có người nào để ý mọi người ở bên ngoài sẽ lo âu bất an. Hiên Viên Húc không nghe thấy Sinh Đình trả lời, trong lòng hoảng hốt, "Sinh Nhi, Sinh Nhi..." Nói xong đã muốn đi vào phòng trong.

Lại đột nhiên nghe thấy Thính Vũ ở bên trong nói: Thế tử gia đừng đi vào, tiểu thư đã phân phó, lập tức sẽ tốt." Tiểu thư nói nữ nhân sinh hài tử bây giờ mặc dù vĩ đại, nhưng cũng là không có tôn nghiêm nhất, lúc dung nhan mất hết, nàng không muốn bộ dáng khàn cả giọng, chặt vật không chịu nổi như trò hề bị thế tử nhìn thấy. Cho nên thái độ cứng rắn không cho phép thế tử đi vào.

Động tác Hiên Viên Húc xông vào bên trong nhất thời dừng lại, chỉ đứng ở chỗ này, ngón tay dùng lực túm lấy khung cửa, lộ ra gân xanh. Căn bản hắn không quan tâm bộ dáng nàng là gì, nàng xinh đẹp, nàng chặt vật xấu xí, hắn đều nguyện ý nhìn, hắn cũng không ngại cách nói "Nam nhân không thể vào phòng sinh, đi vào sẽ tai ương máu me". Nhưng hắn cũng không muốn làm trái nàng, không muốn để cho nàng có một chút không vui, nếu như vậy có thể khiến nàng an tâm một chút, hắn nguyện ý nhượng bộ, dù sao bọn hắn vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ, sống chết cũng sẽ không tách ra.

Chỉ chốc lát, rèm cửa vén lên, Thính Vũ mặt mày rạng rỡ ôm một cái tã lót màu vàng nhạt đi ra, nhìn thấy thế tử gia thất hồn lạc phách đang đứng bên cạnh cửa, lập tức cẩn thận đưa tã lót trong tay cho hắn, "Chúc mừng gia, là một vị tiểu công tử." Lúc trước nàng khóc cùng tiểu thư ở bên trong, bất quá giờ phút này trên mặt hắn chỉ có vui sướng và kích động không chút nào che giấu. Hiện tại nàng đã được tiểu thư quyết gả cho Tiểu Bắc, là một tiểu nữ nhân hạnh phúc, mặc dù Tiểu Bắc mặt lạnh nói lạnh với người ngoài, nhưng rất thương nàng.

Nội tâm Hiên Viên Húc tràn ngập kích động và kinh hi, run rẩy vừa định tiếp nhận tã lót, không nghĩ đến một người lao ra từ trong gió, rất nhanh đoạt lấy trẻ sơ sinh từ trong tay Thính Vũ, sau đó thật cẩn thận ôm vào trong khuỷu tay, miệng kích động kêu: "Kiều nhi ơi! Kiều nhi (đứa bé được chiều chuộng), cháu ngoan, cháu ngoan, ông là tổ phụ của cháu."

Vương phi cũng mừng rỡ lách đến bên người vương gia, vui sướng nhìn đứa trẻ trong tã lót.

Trong vãi tơ mềm mại bao bọc một đứa bé mới sinh phấn điều ngọc trác, tóc màu đen tuyền che tại trán cao trắng nõn, không có bộ dáng đỏ rưng rục, nhiều nếp nhăn như khi con như trẻ mới sinh chút nào. Lúc này, đang ngủ yên ổn, hơi thở nhẹ nhẹ, ngây thơ lại chọc người triu mến.

"Tiểu bé nhỏ! Kiều nhi ơi, tâm can bảo bối của tổ phụ này..." An Thân Vương nhìn vật nhỏ động lòng người mảnh mai trong lòng, cái mũi đau xót, nhất thời lão lệ tung hoành.

Trong lòng vương phi kích động lắm, nghẹn ngào không thể nói lên lời, tay đỡ tã lót không ngừng rung rung. Khản cầu mà nói: "Vương gia, cho thiếp thân ôm nó đi?"

An Thân Vương không hề chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của đứa trẻ, đầu cũng không nâng, "Hắn mềm như vậy, mảnh mai như vậy, người ôm ấp không ổn, nhưng bốn vương học rất lâu rồi."

"..." Vương phi buồn bực, bà nuôi lớn một nhi tử, cư nhiên bị người ghét bỏ không biết ôm hài tử?

Hiên Viên Húc lại không lo lắng liếc mắt một cái nhìn hài tử, bóng người phút chốc chột lóe, liền vào trong phòng, trong phòng có mùi máu tươi nồng nặc Bà đỡ và vú già bên trong thấy thế tử gia vào được, cũng đã là hoảng lên.

Hiên Viên Húc mí mắt không nâng, liêu lĩnh vọt vào phía sau bình phong, sau đó ngồi trên giường, thân thiết nhìn Sinh Đình nhắm mắt sắc mặt trắng xanh trên giường nhỏ.

Sinh Đình thật sự quá mệt mỏi, suy yếu không chịu nổi mà ngủ mê mị. Giờ phút này, mái tóc của nàng hỗn độn, vài lọn tóc ướt sũng buông rơi trên mặt

của nàng, trên lông mi dài dài đều lay dính chút hơi nước, cánh môi bình thường đỏ bừng nay mất hết huyết sắc.

Hiên Viên Húc run rẩy đặt ngón tay ngang dưới chóp mũi của nàng, có thể cảm giác hơi thở suy yếu của nàng, tuy nhiên cực kỳ nhọt nhọt, nhưng mà quá thật tồn tại, hẳn không khỏi thở dài nhẹ nhõm, tảng đá lớn nặng trĩch trong lòng mới hạ xuống. Thật cẩn thận cúi người, hôn nàng một chút, sau đó vẫn nằm sát ở trên giường, cách chần ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, sau đó từng giọt từng giọt nước mắt lăn trên tóc đen và trên gối đầu của Sính Đình, phút chốc đã ẩm ướt một mảnh.

Trong phòng ấm áp như xuân, An Thân Vương lại ôm hài tử liền không buông tay, ai muốn ôm ấp một tý cũng không cho, ngay cả Đình vương phi cũng chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn, mắt tha thiết mong chờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng non mềm của hài nhi mà không ngừng nuốt nước miếng.

Đồng Thông vân du tứ hải nghe được tức phụ của đồ đệ đã sinh, lập tức liền chạy về phủ An Thân Vương. Giờ phút này hắn lớn vồn vẫy quanh An Thân Vương, nói lời hay hồi lâu, mồm mép đã kéo dài, An Thân Vương cứ không cho hắn ôm hài tử.

Xem xét một cơ hội cơ hội, Đồng Thông lập tức vươn ngón tay ra sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mềm của hài nhi. An Thân Vương tỉnh táo mà trốn tránh, ghét bỏ mà nói: "Người có thói tay chân vụng về, làm đau hắn thì sao bây giờ?" Sau đó như là giận dữ ôm thật chặt hài nhi vào trong ngực mình, đây là tôn tử của hắn, người nào cũng không có thể sờ mó.

"Tay ta thô sao?" Đồng Thông không tin, vươn ra bàn tay trắng trẻo mập mập đầy thịt đánh giá dưới mắt, tuy nhiên hắn là một người luyện võ, nhưng hai bàn tay này được bảo dưỡng thật sự mềm mại mà! Chỗ nào thì tay chân vụng về rồi hả? Quá đã kích người.

"Oa... Oa..." Hài nhi không biết là bị đói bụng, hay là bị giọng nói của hai người dọa, cao giọng khóc lên.

"A! Hắn làm sao vậy, làm sao vậy?" Đồng Thông cũng luống cuống.

"Đều tại người, làm bé ngoan của ta sợ rồi..." An Thân Vương trừng mắt nhìn Đồng Thông, sau đó nói với tôn tử, giọng điệu đột nhiên biến đổi, thù thi thù thi!" Ngoan nha, đừng khóc, nhất định là đói bụng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-2: Bụng nhỏ đột kích (2)

Edit: Lệ Hy

Sính Đình ngủ một giấc thật đầy, mặc dù sau khi tỉnh lại vẫn suy yếu như cũ, nhưng cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, lúc sinh hài tử cái loại đau trong thời gian dài đằng đẳng, cảm giác đau đớn không bờ bến cũng biến mất không còn rồi.

Khi đó, nàng cảm thấy bệnh nào cũng không lợi hại bằng cảm giác đau đến tuyệt vọng khi sinh hài tử, bởi vì người không biết lúc nào mới có thể kết thúc loại thống khổ này.

Những bệnh ốm đau khác, người còn có thể trông chờ đại phu kê đơn thuốc chữa bệnh cho người, cũng có thể cứu giúp cho người khác, ốm đau cuối cùng còn có lúc kết thúc. Phụ nhân sinh hài tử lại khác biệt, mặc kệ người kêu khóc đau đớn như thế nào, khóc thiên đoạt địa, người lại thể nói không sinh, loại thống khổ này cũng sẽ không kết thúc dễ dàng. Khi đau không chịu nổi, nàng chỉ muốn lấy dao tự sát, như vậy mới có thể thoát ra cảm giác tuyệt vọng và vô vọng như trời sập.

Người đời đều nói "Phụ nhân yếu kém như vậy, vì con mà mẹ lại kiên cường!" Một là vì có hài tử mềm mại, mẫu thân phải bảo vệ hài tử trưởng thành, nhất định sẽ trở nên kiên cường, thứ hai là vì người trải qua lần đau đớn hành hạ thay da đổi thịt này, những nguyên nhân nhỏ nhặt khác khó mà so sánh với loại đau đớn này, quả thực là gặp sự phụ, không đủ nhìn. Từ nay về sau, đẳng cấp đời người của người bước trên một cái bậc thang cao cao, toàn bộ cũng không để vào mắt, cho nên trở nên mạnh mẽ rồi...

Tinh thần nàng trở nên tốt hơn, liền muốn nhìn tiểu bảo bảo mà mình thiên tân vạn khổ sinh ra một chút, An Thân Vương bức bách lại bất đắc dĩ, đau lòng khó mà buông tay, để cho bà vú mời đến ôm tôn tử đi đẻ nhi tử và tức phụ nhìn một chút.

Động tác của Sính Đình cực nhẹ nhàng lấy hài nhi mềm mềm từ trong tay bà vú, lại nhẹ nhàng mà ôm hắn vào trong ngực mềm mại. Nhìn vật nhỏ giống như cục bột trắng phắn trong lòng đang nhắm mắt lại ngủ say, tự thân thể nghiệm làm mẫu thân trở nên chân thật, cái cảm giác cốt nhục huyết mạch tương liên cùng người này ngay ở trước mắt người, trong lòng của người, có thể chạm tay vào. Loại cảm giác kỳ diệu này là vui mừng, kinh ngạc, yêu thương, thoáng như trong mộng và đủ loại cảm tình phức tạp đan vào, còn có chút xa lạ, có chút không biết làm sao.

Trong lòng Sính Đình giống như chua mà không phải chua, ngọt mà không phải là ngọt, nháy mắt mềm thành một bãi nước, nàng nhẹ nhàng hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử, ánh mắt đã sớm ướt ướt.

"Bộ dáng của nó thật xinh đẹp..." Hiên Viên Húc ôm hai mẫu tử vào trong ngực, cảm giác tự hào tự nhiên nảy sinh, tình cảm vui sướng thỏa mãn mà

không lời nào có thể miêu tả nói được, vươn ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt của nhi tử một phen, nhẹ giọng cười nói: "Thực mềm mại!" Kiểu thể tử tử (vợ yêu con ngoan), vui vẻ hòa thuận, còn cầu gì hơn.

Đột nhiên, tiểu tử kia trong lòng Sính Đình vẫn nhắm mắt như cũ, miệng nhỏ lại chếp động một phát, sau đó lại ưm vài tiếng.

"Này... Chàng xem, con động rồi!" Sính Đình cười khẽ một tiếng, thật đáng yêu!

"Nó muốn làm gì?" Hiên Viên Húc cũng ngạc nhiên nhìn miệng nhỏ hồng hồng mềm mại của nhi tử nhúc nhích, thiên chân khả ái nói không nên lời, lại chọc người thương tiếc, sao nó nhỏ như thế? Chỉ lớn hơn bàn tay của hân không được bao nhiêu.

Chờ ở ngoài phòng, An Thân Vương không vui, ở bên ngoài nói tiếp: "Quai Quai (bé ngoan, cục cưng) đói bụng, Húc Nhi, con ôm hân ra đây, Quai Quai của chúng ta muốn ăn rồi."

Quai Quai! Hai vợ chồng liếc nhau không rõ ý tứ hàm xúc, Hiên Viên Húc sờ sờ cái mũi, tiến đến bên tai Sính Đình ái muội mà nói: "Ồ lúc kia có lẽ ta gọi nằng như vậy, người khác không nghe được."

Sính Đình nghiêng đầu tròn mắt nhìn hân, không biết xấu hổ! Sau đó đùa dai nhét hải tử vào trong tay hân.

Hiên Viên Húc lập tức luống cuống tay chân mà buông nằng ra, vội vàng đón hải tử, nhưng mà hân khẽ đụng đến thân thể nho nhỏ mềm mại của hải tử, thoáng chốc đã hoảng hốt, gương mặt tuần tú đau khổ nói: "Quá mềm, ta sợ khí lực mạnh làm hân đau!"

"Ha ha! Xứng đáng!" Sính Đình buồn cười nở nụ cười, gọi bà vú đến ôm hải tử ra ngoài.

...

Chân Vị Trai của An Thân Vương loạn thành một đống, các loại điển tịch thật dày ném khắp nơi, còn có không ít sách trong tay An Thân Vương đang tiếp tục bị ném ra. Như thế này còn chưa đủ, An Thân Vương gào to Diên Phúc Diên Thọ không ngừng thu thập sách: "Đừng dọn nữa! Hai người các ngươi cũng giúp ta suy nghĩ."

Diên Phúc quả thực nghĩ nghĩ, sau đó hưng phấn mà vỗ đầu: "Vương gia, nô tài nhớ rõ trước đây quê nhà của nô tài để nuôi dưỡng hải tử cho tốt, đặt nữ danh cho hải tử, A cầu, a miêu gì đó! A ngu!... Còn có..." Diên Phúc gặp ánh mắt ăn thịt người của An Thân Vương không nói được nữa, co rúm lại gục đầu xuống, lạng lẽ lui về phía sau hai bước.

"Hừ!" An Thân Vương trừng mắt nhìn Diên Phúc, nhìn về phía Diên Thọ: "Còn người? Có cao kiến gì?" Báo bối của hân là một tôn tử rất tuấn mỹ, lấy miêu, cầu này có thể gọi nghe sao?

Diên Thọ gãi gãi đầu, chăm chú nhìn góc phòng, cúi thấp đầu lấy đó làm gương, không quá xác định nói: "Vương gia, còn có hổ, báo cũng có thể."

"Bốp! Hai người các ngươi lăn đi cho bổn vương!" An Thân Vương vỗ bàn, tổng hai người vô dụng đi. Một hải tử vô cùng xinh đẹp, những từ này làm sao có thể dùng cho báo bối.

Hân đã nói nữ danh của cháu hân là Quai Quai, nhi tử và tức phụ của hân lại nói tên này quá yếu ớt, đổi một cái tên khác, Quai Quai thật tốt! Quai Quai! Liên định như vậy, vẫn lại kêu là quai quai.

Vì thế, tên của tiểu bao tử liền quyết định như vậy, đại danh gọi là Hiên Viên Tứ, nữ danh gọi là "Quai Quai".

Sính Đình cực kỳ buồn bực, vô luận nằng ăn được nhiều hay ít, ăn no đến mức nào, vẫn không có sữa. Bất quá đại tộc thế gia đều mời bà vú, nằng có sữa hay không căn bản không phải là vấn đề.

Nhưng mà, việc này lại thành cái cớ An Thân Vương chiếm hải tử không tha, nhi tức (con dâu) dù sao con không có sữa, Quai Quai có bà vú và bổn vương là được, trước tiên con cứ ở cứ thật tốt, điều dưỡng tốt thân thể, về sau lại giúp bổn vương sinh thêm một thể tôn xinh đẹp đi! Nhi tức xinh đẹp còn mới có lợi, sinh hải tử cực kì xinh đẹp!

Cổ tình An Thân Vương sợ Quai Quai bị đói, từ sớm đã tìm hai ba bà vú tuổi còn trẻ gọn gàng, Quai Quai đầy đủ dinh dưỡng, bộ dáng trắng trẻo mập mạp, cực kỳ đáng yêu!

Đội Sính Đình ở cứ xong, tiệc đầy tháng của Hiên Viên Tứ cũng vô cùng - náo nhiệt xong xuôi rồi. Sính Đình rất nhớ Quai Quai, muốn đón Quai Quai về Thanh Ngọc hiện tự mình mang theo. Nhưng An Thân Vương dù sao vẫn có thể tìm ra lý do vô cùng kỳ quặc, cái gì mà Quai Quai không thể đổi chỗ ở, Quai Quai quen giường rồi, Quai Quai... Dù loại lý do cũng mang ra.

Hiên Viên Húc cũng rất thương yêu Quai Quai, mỗi lần trở về vương phủ nhất định là cùng Sính Đình nhìn hải tử, sau đó chơi đùa với Quai Quai một lúc. Nói là chơi đùa, cũng là hôn nhẹ hải tử, sờ sờ hải tử, bởi vì hiện tại đa số thời gian Quai Quai đang ngủ.

Quai Quai hơn một tháng sẽ nở nụ cười, bộ dáng rất đẹp, kế thừa đôi mắt như nước của mẫu thân nó, lông mi đen tuyền thật dài, đuôi mắt hơi xếch lên, nhưng chỗ khác lại toàn bộ giống phụ thân nó. Dùng nguyên lời của Lô phu nhân nói: "Phụ mẫu đều đẹp, hải tử anh tuấn đến mức nhân thần cộng phần (người và thần đều phần nộ)!"

Lời này An Thân Vương nghe xong rất vui sướng, Quai Quai là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, người người đều yêu! Hiện tại Quai Quai là mạng

của hắn, ban ngày chuyện gì hắn cũng không làm, suốt ngày ở cùng Quai Quai. Trước kia hoa hắn nuôi đều đã lâu không nhìn đến, chim được nuôi cũng sắp không nhận ra hắn rồi. Buổi tối, hắn cũng không để cho quai quai trở về Thanh Ngọc hiền, để cho bà vú ở phòng ngoài thay phiên nghe lệnh, nói là sợ âm ỉ nhi tử và nhi tức nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Sính Đình lại có chút buồn bực, nàng muốn hài tử cùng ở bên người nàng. Nàng buồn bực, Hiền Viên Húc lại mừng thầm, hiện tại thân thể của nàng điều dưỡng đã tốt, rốt cục hắn không cần làm hòa thượng thăm như vậy nữa. Dù sao hắn cũng là nam nhân, ban ngày có thể nhìn thấy hài tử, hắn thật cao hứng, dù sao bất cứ lúc nào có thể đi xem hài tử, biết nó thật khỏe là hắn an tâm.

Hiền Viên Húc vừa vào nhà, liền nhìn thấy một mình Sính Đình ngồi ở trên giường sinh hờn dỗi, lòng mềm nhũn, đi qua ôm tâm can báo bối ôn nhu khuyên bảo. Ô ô tay hắn tựa như có ý thức của mình, tự chủ trương duỗi về phía bộ ngực của Sính Đình, vừa sờ mó vừa nhào nặn.

"Bốp!" Sính Đình vỗ nhẹ tay hắn một cái, liếc hắn nói: "Hỗn đản, ban ngày ban mặt, trong phòng có người đó, lúc này nhân gia đang muốn Quai Quai!" Bọn nha đầu cũng tỉnh quái, vừa thấy thể tử gia vào nhà, biết thể tử gia không thích người khác quấy rầy, toàn bộ tự động biến mất.

Hiền Viên Húc lại cảm thấy cái liếc mắt phong tình vạn chủng của nàng không khác gì thêm dầu vào lửa, tay cũng không rút về, bắt khuấy lại sờ soạng vài cái, ánh mắt lợi hại quét một vòng ở trong phòng, xác định mọi người nên tự động biến mất đều đi hết, lúc này mới thấp giọng nói: "Không có ai mà!"

Sính Đình đỏ mặt, lườm hắn, cắn môi, nghiêng đầu không để ý tới hắn.

Hiền Viên Húc lập tức xoay mặt nàng qua, hung hăng hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng, có chút úy khuất mà nói: "Nàng cũng không thể lúc nào cũng nhớ rõ mỗi Quai Quai, nàng nghĩ đến tướng công của nàng xem, bao lâu rồi nàng không cho ta ăn thịt?" Nói xong, hắn cầm tay của Sính Đình, đặt ở giữa hai chân mình, con ngươi sâu thẳm tối tăm lóe tia sáng kì lạ khó phân biệt, gắt gao nhìn chằm chằm Sính Đình.

Sính Đình vô cùng quần bách, mặt hơi đỏ, tay捏 một cái ở trên mặt, sau đó nhanh chóng chuyển đi, ánh mắt liếc nhìn hắn khinh bỉ: "Không có tiền đồ!"

Hiền Viên Húc nhất thời như bị điện giật, cảm giác nóng như lửa đốt, kim nén muốn chết! Mắt sáng lấp lánh, giương mắt nhìn Sính Đình: "Nuơng tử, nuơng tử! Ta cũng đã ăn chay hơn bốn tháng rồi."

Sính Đình kinh ngạc nhìn hắn, hoá ra hắn còn nhớ thời gian!

Hiền Viên Húc đứng lý hợp tình nhìn chằm chằm Sính Đình, u oán mà nói: "Nàng cũng không quan tâm đến ta, không nghĩ muốn ta, ta muốn thành hòa thượng thật rồi, hàng đêm nàng một mình phòng không, có lúc ta khóc."

Sính Đình vừa hạo khí vừa buồn cười, đôi bàn tay trắng như phấn vung mạnh, nhẹ nhàng đập trên ngực hắn: "Chàng người này, miệng đầy lời hồ ngôn loạn ngữ! Lúc chàng đi làm hòa thượng xem ta có khóc hay không."

Hiền Viên Húc xúc động nhìn nàng, phát hiện ánh mắt ngập nước lấp lánh của nàng, tựa hồ che một tầng hơi nước mỏng, một mặt đỏ ửng từ vành tai trắng nõn dâng lên, quả nhiên là kiều diễm không gì sánh nổi. Hắn nhìn như si như say, hồ hấp nhất thời có chút dồn dập lên, cánh tay càng ôm sát nàng, hạ giọng nói: "Quai quai(Cục cưng), cầu nàng!" Nói xong hắn nở nụ cười không đúng đắn, càng thấp giọng uy hiếp nói: "Nhanh gạt đầu, nếu không ta..."

Uh m!" Sính Đình liên tục gạt đầu, đưa tay che cái miệng của hắn.

Mấy lần xuân phong xong, khắp cả người Hiền Viên Húc cảm thấy sáng khoái mỹ mãn, khỏe miệng mỉm cười không nói. Trên mặt Sính Đình đỏ bừng, toàn thân chua xót đau đớn, tay chân vô lực, mệt đến mức buồn ngủ. Thấp giọng lầu bầu: "Thánh Ngôn có câu ban ngày không tuyên dâm, chờ một chút ta không còn mặt mũi ra ngoài gặp người nữa rồi!" Người này, ban ngày ban mặt cũng không cố kỵ.

Hiền Viên Húc cười mỉm, biết lúc này nàng nhất định đã mệt muốn chết rồi, hắn ăn chay đã lâu, vốn đã kích động, lần này lại không cần bận tâm hài tử, tất nhiên là hắn buông tay chân ra, hết sức ăn lần, lần qua lần lại nàng hồi lâu. Hắn gạt gạt cánh tay, giúp nàng điều chỉnh tư thế tốt, dùng bàn tay mát xa lưng lấm tấm mồ hôi của nàng. Nhưng hắn rũ mắt nhìn về phía đôi mắt của Sính Đình. Lại là vô cùng dịu dàng: "Bảo bối! Trước đừng ngủ, nàng còn chưa ăn cơm đâu! Ăn xong rồi ngủ có được không?"

Sính Đình nửa nhắm nửa mở, vừa động lại không muốn động, khàn cổ họng than thở nói: "Mệt mỏi quá, không muốn ăn, ta chỉ muốn tắm rửa!" Trên người dính dính, cảm thấy không thoải mái, hạ thân cũng đau, thời gian thật dài nàng không bị lần qua lần lại, lúc này thật có chút ăn không tiêu.

Hiền Viên Húc nghĩ nghĩ, dùng môi chạm vào miệng của nàng, yêu thương nhìn nàng nói: "Ta đây bảo các nàng chuẩn bị chút đồ ngọt nóng nóng đến, trước nàng uống một chút, sau đó ta mang nàng vào phòng tắm phía sau tắm rửa thật tốt, nàng không cần động, gia hầu hạ toàn bộ!"

Sính Đình miễn cưỡng vừa mở mắt, véo hắn một phen, bất mãn mà nói: "Chỉ tắm rửa?" Đừng vừa tìm kế chạy đến trong ao lần qua lần lại một lần nữa, nếu là như vậy, nàng quyết định hiện tại cứ chết như vậy.

"Quyết không lộn xộn!" Hiền Viên Húc như đinh đóng cột đảm bảo.

...

Trải qua Sính Đình và Hiền Viên Húc cực lực tranh thủ, An Thân Vương nhượng bộ một bước, nếu ban ngày Sính Đình muốn hài tử, bất cứ lúc nào cũng có thể đón đi chơi đùa theo mình, nhưng buổi tối Quai Quai tất phải đi theo tổ phụ. Hiện tại vương phi mong đợi cầu vương gia, nghĩ đến buổi tối có thể chăm sóc tôn tử, vương gia có chút do dự, còn đang suy nghĩ.

Như vậy cũng thế, buổi sáng hàng ngày An Thân Vương cũng có chút khổ sở, không chỉ cảm thấy có phần mất mát, quả thực là như đưa đám, sống một ngày bằng một năm. Hắn cũng đã mang Quai Quai mấy tháng trời, hiện tại Quai Quai vừa thấy hắn, liền mở ra miệng nhỏ không răng, mặt cười đến lộ ra lợi phản nộn, còn có thể hưng phấn mà quơ cánh tay nhỏ trắng nõn nà đòi ôm. Mỗi khi lúc này, An Thân Vương sẽ thấy mặt mày hớn hờ, mở cánh tay ra ôm lấy nó, cúi đầu liền hôn lên bụng nhỏ tuyết trắng non mềm bị lộ ra một nửa của hắn.

Quai Quai sợ ngứa, lập tức "Khanh khách!" Nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy êm tai, trong trẻo như tiếng ngọc, nghe qua cực kỳ thoải mái. Cảm tình giữa hai tổ tôn này đặc biệt không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91-1: (Đại kết cục) Ta đối với ngươi

Edit: Lệ Hy

Gần đây An Thân Vương phát giác ra Quai Quai càng ngày càng ngủ ít hơn, thời gian mở to mắt chơi đùa nhiều hơn so với trước kia, thích nhìn đồ sáng bóng, sẽ phát sáng gì đó. Trước kia cần cổ mềm như bột cũng trở nên cứng cáp hơn, nghe thấy chỗ nào có thanh âm hoặc là động tĩnh, sẽ đột nhiên đầu phần điều ngọc trác xoay xoay nhìn về phía phát ra âm thanh. Cặp mắt đen lúng liếng giống như bảo thạch trắng lấp nhìn chăm chăm, miệng thường xuyên "Ân ân a a y y..." Có đôi khi hắn cảm giác thực là nhảm chán, lại vẫn thích để ngón tay bé xíu mồm mồm gặm trong miệng.

Phần lớn thời gian ban ngày Quai Quai ở Thanh Ngọc hiên, bộ dáng ngọc tuyết đáng yêu của bé, làn da nhỏ trắng hơn tuyết hơn sương, không thích khóc chỉ thích cười, quơ tay nhỏ cả ngày y y nha nha chọc người yêu thích. Đưa một lúc là cười khanh khách, Tàn ma ma và bọn nha đầu không ngừng yêu thích, thường xuyên dùng đồ chơi nhỏ dụ dỗ bé, bé cũng cực kỳ hưng phấn cực kỳ cổ động, nằm trong lòng Sính Đình, khoa tay múa chân vui vẻ theo. Dù sao tính lực của trẻ sơ sinh cũng có hạn, ngủ nhiều mới có thể lớn nhanh. Cho nên buổi tối trở lại chỗ An Thân Vương, phần nhiều Quai Quai đã ngủ thiếp đi, hơn nữa ngủ rất sâu.

Ở dưới đèn An Thân Vương nhìn Quai Quai ngủ ngon, ánh mắt ngay cỡ chớp cũng không nỡ. Cặp mắt linh hoạt ngây thơ của bé giờ phút này bởi vì ngủ say mà khép lại, đuôi mắt xệch lên, trên hai má trắng nõn nổi lên hai mảnh đỏ ửng, lông mi đen tuyền thật dài che trên gương mặt nhỏ nhắn, tạo thành hai bóng mờ, cái mũi nhỏ hơi nhếch lên, miệng nhỏ đỏ thắm khẽ chu, trong lúc ngủ say vẫn mang theo vẻ đẹp tuyệt trần vô tội yêu kiều của mẫu thân và cao quý tuấn nhã của Hiền Viên Húc.

Nhìn bé bướng bỉnh đáng yêu, chọc người mến yêu, An Thân Vương cảm giác trái tim cũng sắp tan chảy, không nhìn được cúi người, hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của bé. Trước kia An Thân Vương cũng hôn Quai Quai như vậy, mỗi lần bé đều chỉ kháng nghị áp ứng động động miệng nhỏ hồng hào vài cái, sau đó an tĩnh tiếp tục đi ngủ. Hôm nay không biết vì sao, bé lại đột nhiên khẽ "ân hừ", tiếp theo ánh mắt đen lúng liếng mở to, hình như là ánh sáng chọc đến mắt bé, bé nhắm mắt lại rồi phút chốc mở, sau đó vô cùng ngây thơ nhìn An Thân Vương, miệng nhỏ toét ra nụ cười ngọt ngào.

"Ai...! Quai quai tiểu tâm can!" An Thân Vương yêu thương hôn bé một chút, thấy bé thức dậy, cho rằng bé muốn đi tiểu, lập tức thuận thực ôm bé, xuy tiểu cho bé.

Tiểu tử kia có lẽ đã nhịn tiểu, chim nhỏ vênh lên đài rất xa. An Thân Vương nhìn chim nhỏ tinh thần chấn hưng giữa đùi bé, ánh mắt vui mừng cũng đã nheo lại. Nhưng mà đài xong tiểu tử kia cũng không ngủ, nằm trong cũi đóng đưa, đầu xoay xoay, an tĩnh nhìn ánh sáng, miệng nhỏ nhắn hồng hồng khẽ nhếch, giống như có chút tò mò.

An Thân Vương sợ bị đối, liền gọi bà vú cho hắn uống sữa. Bé ăn no một trận, vẫn không hề buồn ngủ, dùng móng vuốt nhỏ gấu gao nắm chặt một ngón tay của tổ phụ chơi đùa, ánh mắt lấp lánh nhìn chung quanh xem đến xem đi, vui vẻ đá chân nhỏ, thường thường vurun cái chân trắng nõn nà đến bên miệng An Thân Vương. An Thân Vương làm bộ mút mút chân trần của bé, chẳng những bé không sợ hãi, ngược lại cao hứng cười khanh khách không ngừng.

Hai tổ tôn chơi đùa không biết mệt, chơi đùa một lúc liền chơi đến trời tờ mờ sáng, sau đó một già một trẻ ngáp, xoa mắt đi ngủ.

Liên tiếp vài ngày, Quai Quai đến Thanh Ngọc hiên đều ngày o o, Sính Đình cảm thấy rất kỳ quái. Hôm nay vừa lúc là ngày mộc hưu (ngày nghỉ) của Hiền Viên Húc, hắn còn ; trống không chơi đùa một ngày với con trai đáng yêu của hắn rồi. Trong ngày thường hắn thao luyện quân đội ở đại doanh, lúc về phủ không sai biệt lắm chỉ có thể nhìn hải tử một cái, đứa bé cười khanh khách hai tiếng, sau đó Quai Quai sẽ được phụ vương tiếp đi.

Bởi vì thời tiết dần dần nóng lên, Quan Quai mặc cực ít, che chắn nhỏ mỏng ngủ trên giường nệm, ánh mắt Hiền Viên Húc mềm mại, ngón tay xoa xoa mái tóc mềm của Quai Quai, thấy bé hơi ra ồ hôi, vội vàng vén chăn nhỏ lên thay bé. Sau đó không ngừng lần mò tay nhỏ cũng cảm gấu gao ngay cả khi bé ngủ, còn có bàn chân mềm mại, trong lòng mềm không được. Đây thật sự là vật nhỏ thần kỳ, mới vừa sinh ra đã mềm, nho nhỏ, để cho hắn vừa yêu vừa sợ, chung quy sợ mình không nắm giữ được lực đạo tốt làm đau bé, nhưng chỉ là đứa nhỏ thom thom mềm mềm, lại có thể khuấy động chỗ mềm mại nhất trong lòng hắn!

Trước kia hắn cảm thấy tiểu hài tử vừa ằm ỉ lại phiền, nhưng nhi tử của mình thấy thế nào cũng đáng yêu. Có một lần hắn giơ Quai Quai lên cao chọc bé

chơi, đứa nhỏ này chẳng những không sợ lại còn khanh khách vui vẻ, sau cùng có thể là biểu hiện cảm thấy của phụ thân bé không tệ, cực kỳ hưng phấn mà thường phụ thân bé một đầu nước tiểu đồng tử (bé trai) chính cống.

Nước tiểu nóng mang chút mùi tanh tươi gọi lên Hiên Viên Húc sùng sột, nếu dựa theo phản ứng thường ngày của hắn, khẳng định sẽ lập tức ném hài tử cho bọn nha đầu. Mà khi đó thân thể hắn cương cứng, không nhúc nhích tí nào, vẫn cứ ngửa mặt nhận lễ rửa tội bằng nước tiểu đồng tử. Mãi đến khi Quai Quai đái xong một giọt cuối cùng, mới ném hắn cho bọn nha đầu thật sự vất vả đang cố nén cười. Ngắm lại cũng không thể tưởng tượng nổi, chính là vì các lão nhân nói tiểu hài tử đang tiểu tiện không thể bị cắt ngang, sợ bị bệnh, cho nên một người thích sạch sẽ như hắn, ngay cả nước tiểu của Quai Quai lại có thể chịu được.

Mùi trên người Quai Quai rất dễ chịu, mùi sữa lại thêm làn da non mềm nữa, càng ngửi càng muốn nữa, Hiên Viên Húc không nhịn được cúi người, hít vài hơi thật sâu hương vị dễ ngửi trên người Quai Quai, hôn "bẹp" một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé.

Trong lúc ngủ mơ Quai Quai cau cái mũi nhỏ đáng yêu, miệng nhỏ chu chu, mắt nhắm lại tự mình lật người lại, biến thành

nằm sấp trên giường, mông vênh cao nằm úp sấp, tiếp tục ngủ. Có đôi khi bé cực kỳ thích nằm sấp ngủ, Sính Đình sợ bé ngủ như vậy hít thở không tốt, thường xuyên thay bé lại người lại.

Hiên Viên Húc nhìn bé thật sự quá đáng yêu, nở nụ cười ha ha, vừa hôn trên cánh tay nhỏ vừa đến sau cùng, hắn vẫn chưa thỏa mãn nhẹ nhàng cắn một chút trên mông nhỏ đang cong lên của Quai Quai, sau đó ngẩng đầu, không cam lòng nói: "Tại sao nó thích ngủ như vậy? Mỗi ngày đều như thế sao?"

Sính Đình có chút lo lắng nói: "Mấy ngày hôm trước chơi đùa cũng vui, tay nhỏ chân nhỏ đá loạn giẫm đạp, mấy ngày nay giống như là ngủ không đủ, cả ngày lật cái mông nhỏ ngày o o."

Hiên Viên Húc hơi trầm ngâm chút, ôm chầm Sính Đình, hôn nàng một chút, trầm thấp nói: "Không cần lo lắng, triệu thái y đến xem thử."

Chỉ chớp lát, thái y đỡ khóc dở cười rời khỏi phủ An Thân Vương.

Về mặt Sính Đình khinh bỉ nhìn An Thân Vương, người nói người là một đại nhân, vì để chơi đùa cùng bé mà đảo điên ngày đêm chẳng phân biệt được.

Hiện tại Quai Quai là đầu quả tim trên người An Thân Vương, người nào cũng không thể thay thế. An Thân Vương sợ Sính Đình vì sai lầm lần này của hắn mà không cho hắn mang Quai Quai, vội vàng cam đoan không bao giờ mang mang như vậy nữa, về sau nhất định để cho Quai Quai ngủ ngon giấc, phạm là hắn sai lầm một lần nữa, mặc cho nhĩ tức xử trí.

...

Một đêm xuân tình hoa tan, trước gương mỹ nhân mệt mỏi vẽ lông mày.

Sính Đình ngồi ở trước gương, để cho nha hoàn Tiểu Miêu vấn tóc thay nàng. Thỉnh Vũ gả cho Tiểu Bắc xong, thành tiểu tức phụ trẻ tuổi, cũng thành vợ quân sự Thanh Ngọc hiền, cả ngày vội vàng không thấy bóng người, tất nhiên là không thể hầu hạ bên người Sính Đình rồi.

Hiên Viên Húc luyện võ xong, lúc trở về, nhìn thấy mỹ nhân dậy muộn, đang trang điểm trước gương, búi tóc vén lên, trên búi tóc đen cắm nghiêng một trâm bạc, cả người khinh sam (áo nhẹ) Thanh lịch, ăn mặc giống như Tây Thi.

Hắn đơn giản dựa trước cửa lẳng lặng nhìn, con người sâu thẳm tràn đầy thâm tình làm say lòng người. Ánh mặt trời xuyên qua màn lụa mỏng chiếu vào, lốm đốm lốm đốm chiếu vào thái dương của Sính Đình, giống như có ánh vàng long lánh tỏa ra, càng nổi bật lên vẻ đẹp tuyệt sắc vô song, đẹp như lạc thần của nàng, Hiên Viên Húc mỉm cười nhìn kiều thể của mình, trong lòng là một mảnh yên lặng thỏa mãn.

Từ trong gương thấy hắn ôm cánh tay nghiêng người dựa, Sính Đình không nhịn được cười, xoay người nhìn Hiên Viên Húc, trêu tức nói: "Lông mày ta vẽ thế nào?" Người khác đều là trọng phụ vẽ mày cho thê tử, hắn lại chỉ vẽ giúp nàng lúc không có bọn nha đầu, lại đơn thuần là đùa nháo, chẳng những không khéo hơn, còn muốn vẽ lông mày của nàng đến loạn thất bát tao, mỗi lần đều phải trang điểm một lần nữa. Hề là bên người nàng có một nữ nhân tồn tại, tư thái của hắn sẽ cực tuyệt xa xa phòng tránh, phong độ nhanh nhẹn mỉm cười nhìn nàng.

Nàng lặng yên đứng lên, xiêm y buộc chặt vào người, lộ ra dáng người thon thả mê người, từ khi sinh Quai Quai xong, bộ ngực sữa của nàng càng đầy đặn hơn trước kia, lại càng xinh đẹp phong tình hơn vài phần trước kia không có. Mà nụ cười dịu dàng của nàng càng nổi bật lên khuôn mặt đẹp tuyệt nhân gian của nàng. Hiên Viên Húc nháy cũng không nháy dừng ở trên người nàng, chỉ cười không nói. Nàng thật sự là lớn lên đẹp đến mức động lòng người, làm cho không người nào có thể kháng cự, để cho hắn chỉ nghĩ muốn giấu nàng, không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy nàng.

Sính Đình bị nụ cười của hắn làm cho trên mặt phớt lên đóa mây hồng, che giấu oán trách nói: "Chỉ biết quấy phá, nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua? Đầu đây mờ mờ, còn không đi tắm?"

Hiên Viên Húc liền đứng bất động ở cửa, bình tĩnh cười nàng như vậy, cũng không nói gì, trái lại nhìn Sính Đình có chút kỳ quái. Sính Đình không nhịn được đi qua, hỏi hắn: "Chàng đang nhìn cái gì? Trên mặt ta có sai chỗ nào à?"

Hiên Viên Húc hé miệng cười giảo hoạt, một tay ôm chầm eo của nàng, gắt gao ôm vào lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: "Đêm qua động phòng nên đỏ tắt, đợi trời sáng trước lấy cừu cô, điểm trang vừa dứt thì thăm hỏi, họa mi đậm nhạt đúng không? Ha ha!"

Lại bị hắn đùa giỡn nữa rồi! Sính Đình vừa tức vừa thẹn, đảo mắt liền đánh giá, bọn nha đầu trong phòng đều đã chạy không thấy bóng người, vì thế đẩy hắn ra, vung đôi bàn tay trắng như phấn lên liền muốn đánh hắn, hiện tại nàng càng ngày càng bạo lực, nghiêng đánh hắn.

"Nhưng không cần động tay động chân." Hiền Viên Húc đuổi nắm lấy tay nhỏ của nàng nắm trong lòng bàn tay, để bên miệng hôn, sau đó thấp giọng yêu cầu nói: "Bồi phu quân đi tắm rửa được không?"

"Không biết xấu hổ! Tôi qua không phải mới..." Sính Đình mặt càng đỏ hơn, trách móc hần, thủy mâu ẩn tình gọn sóng mệnh mông, uyển chuyển động lòng người. Hai ngày này thời tiết dần dần nóng, Quai Quai được An Thân Vương và vương phi mang tới biệt trang chơi đùa, hần càng không quan tâm, càng nghiêm trọng hơn với trước kia. Tối hôm qua hăng hái dâng cao chơi đùa đến nửa đêm, bằng không thì sao nàng có thể ngủ thẳng lúc này mới dậy.

"Chắc chắn! Nương tử, nàng thực tà ác, quá không thuần khiết, suốt ngày chỉ nhớ chuyện này, nhân gia chỉ muốn nàng giúp đỡ chà lưng đấm bóp lưng, nói chuyện phiếm đơn thuần." Miệng Hiền Viên Húc chắc chắn, về mặt chỉ trích nói, dừng một chút, rất nhanh lại nói tiếp: "Nhưng mà nếu nàng nguyện ý, phu quân cũng vui lòng hầu hạ nàng..." Hiền Viên Húc cố ý dừng chuyện lại, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tràn đầy đỏ ửng của nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy cười như không cười.

"Quý mới nguyện ý!" Sính Đình mặt bạo hồng, rốt cuộc là ai không thuần khiết hả? Là ai tà ác hơn chứ? Có còn thiên lý hay không, thật sự cực kì tức giận, đưa chân liền đá giữa đùi hần. "Ta cho chàng lên mặt."

"Oa! Nương tử, nàng độc ác lắm! Mưu sát chồng." Hiền Viên Húc lập tức buông tay nhỏ của nàng ra, thò tay nhanh nhẹn bắt lấy cẳng chân mảnh khảnh của nàng, bàn tay to thon dài nắm xong liền không buông ra, sau đó một cánh tay kia còn không ngừng vuốt ve trên chân nàng, thấp giọng cười nói: "Ta còn muốn cho Quai Quai đệ đệ muội muội, nếu nàng không cẩn thận làm gãy nó, không phải thật sự muốn ta làm hòa thượng đi." Ngoài miệng trêu đùa, tay hần không có ý tốt càng sờ càng lên trên chân nàng, trước mắt đã sắp sờ đến đùi âm áp của nàng.

Thân thể Sính Đình mẩn cảm run run, toàn thân không khỏi mềm nhũn, vốn một chân kim kê độc lập (gà vàng không phụ thuộc), lúc này lại càng chống đỡ không nổi muốn ngã về phía sau, vì thế để giọng mềm mại nói, "Chàng buông trước." Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

"Về sau còn như vậy, ba ngày nàng cũng đừng nghĩ xuống giường." Mặt Hiền Viên Húc hiện lên vẻ đắc ý, ghé vào bên tai nàng trầm thấp uy hiếp, biết nghe lời phải mà buông chân của nàng ra, sau đó đuổi cánh tay ôm thân thể mềm mại của nàng.

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, Sính Đình cực kì sợ hần nói được thì làm được, gật đầu như già tòi, ôm lấy bàn tay to của hần lắc lắc, làm nũng nói: "Gia, ta cũng không dám nữa." Trừ bỏ bảo bối kế, mỹ nhân kế cũng không thể thiếu.

Cực kỳ rõ ràng bộ dáng muốn được ủng ái này của nàng lấy lòng Hiền Viên Húc thật sâu. Con người đen của hần càng phát ra sâu thẳm, tỏa sáng lấp lánh, đáy mắt không hề che dấu sung sướng nữa, biết nàng cũng không phải một năm hai năm, chưa bao giờ thấy nàng cười tự nhiên như vậy, vô cùng xinh đẹp làm nhìn đến hứng thú.

Hiền Viên Húc nhất thời mặt ngọc rực rỡ, mặt mày ẩn tình, sóng mắt lưu chuyển liếc nàng một cái, khóe miệng hơi vênh, rũ mắt xuống, thấp giọng dụ dỗ nói: "Nàng có muốn biết vì sao ta thích nàng như vậy không? Thích điểm nào của nàng nhất?"

"Muốn nha?" Sính Đình không cần nghĩ ngợi gật đầu nói, trong lòng cũng tò mò, nàng từ đầu đến cuối cũng không biết vì sao hần thích nàng như vậy, không biết chỗ nào của mình có thể hấp dẫn bá vương này yêu thương.

"Đến, tướng công tỉ mỉ nói cho nàng nghe!" Hiền Viên Húc nhẹ nhàng mỗ lên môi của nàng, khóe miệng treo lên nụ cười quý dị, ôm lấy nàng đi đến gian phòng phía sau.

"Gia, thế tử phi, Liễm Diễm chủ đến bái phỏng thế tử phi!" Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói bình tĩnh vô ba của Đại Nhã. Thờ dài, mỗi lần chỉ cần là lúc thế tử cùng thế tử phi thân mật cùng một chỗ, Hiểu Phong ba người các nàng luôn luôn đùn đẩy nhau vào, cuối cùng tất nhiên là đẩy nàng ra nhận lấy cái chết. Bởi vì biểu tình trên mặt nàng ít, bẩm báo chuyện nhìn qua việc chung làm chung, rất giống hồi sự như thế, không hơn.

Cước bộ của Hiền Viên Húc dừng lại, hơi có chút ảo não, mắt thấy thịt béo hôm nay đã đến bên miệng lại muốn bay, không cam lòng nói: "Để cho nàng chờ, nói thế tử phi có chuyện quan trọng đang vội."

"Đừng!" Sính Đình vội vàng gọi Đại Nhã lại, hơi hơi trừng mắt nhìn Hiền Viên Húc, sau đó ngoi mặt nói với Đại Nhã: "Đại Nhã, mời Liễm Diễm huyện chủ đến tiểu trúc (nhà nhỏ bằng trúc) Từ Đẳng, trà ngon nước tốt điểm tâm chiều dài nói thế tử phi đang chỉnh trang, lập tức sẽ đến."

Đại Nhã lĩnh mệnh mà đi. Hiền Viên Húc lại không vừa ý, quay khuôn mặt nhỏ nhắn của Sính Đình lại, hung hăng hôn vài cái, bắt mắt nói "Rất không dễ có thể cùng gia một lúc, nàng ta quan trọng hơn ta?"

Sính Đình đang âm thầm suy nghĩ ở trong lòng, Hiền Viên Liễm, làm sao có thể đến bái phỏng mình? Vì thế thuận miệng lấy lệ với hần: "Tướng công chàng là quan trọng nhất, ai cũng không thể so được với chàng, Quai Quai cũng xếp sau tướng công."

Hiền Viên Húc cũng không phải dễ gạt, nghe thấy nàng ví mình và Quai Quai, tự nhiên nhìn ra trong lời của nàng có ý qua loa, liền vui mừng cười nói với nàng: "Thích! Cõi bộ dáng không yên lòng của nàng này, người không có tâm, lúc này phu quân đại nhân đại lượng, buông tha nàng, nhưng mà nàng phải biết tri ân đồ báo (báo đáp), để cho phu quân vừa ý, trong lòng thoải mái mới được." Nói xong, hai tay quay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, để cho nàng thật sự nhìn vào hai mắt của mình

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91-2: Đại kết cục (2)

Edit: Lê Hy

Sính Đình nhìn con người đen động lòng người của hắn, môi anh đào nở một nụ cười cực kì quyến rũ, nhẹ nhàng mà nói: "Như thế nào mới là báo đáp? Tướng công muốn ta làm thế nào?"

Hiên Viên Húc mỉm cười không đáp, vươn ngón tay thon dài ra vuốt ve qua lại trên cánh môi như hoa của nàng, ánh mắt sáng quắc giống như dấy lên ngọn lửa, tiếp theo rút tay về, ái muội điểm điểm môi mòng mê người gọi cảm của chính mình, đáp án không cần nói cũng biết.

Khuôn mặt tinh xảo của Sính Đình nhú lại, cũng không giả mồm cái lão nữa, cánh tay mềm mại đã vòng quanh cổ hắn, kiễng chân lên, môi đỏ mọng chủ động đến gần, hôn lên môi mòng của hắn.

Cơ hồ ngay lập tức, Hiên Viên Húc mạnh mẽ mở ra hai tay, ôm chặt lấy eo nhỏ của Sính Đình, cúi đầu ôm hôn nàng thật sâu, đôi môi mềm mại của hắn trần trọc triển miên bên trong môi nàng, quần quít lấy nhau, thân thể cũng không tự chủ được hết sức kéo căng ma sát nàng, dấy đưa hết sức căng thẳng.

"Ừm!" Sính Đình rên rỉ một tiếng, đầu ngửa ra sau, tránh làn môi của hắn ra, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Tướng công, ta còn phải đi gặp khách nữa!" Hắn mút quá dùng lực, đợi lát nữa môi sưng đỏ gặp người thế nào? Nói với người ta là ăn ớt cay?

"Nàng thực đáng ghét!" Hơi thở của Hiên Viên Húc dồn dập, thấp giọng oán giận, một tay nắm cả eo nhỏ của Sính Đình, một tay xoa phía sau lưng đơn bạc của nàng, ác ý dùng bộ phận nào đó càng không ngừng cọ sát thân thể của Sính Đình, thoải mái nhắm mắt lại. Nhưng thế này cũng không thể làm hắn thỏa mãn, hắn còn muốn nhiều hơn.

Sính Đình đã sớm cảm giác cực nóng đang kêu gào muốn nhô lên ra kia của hắn, thân thể cũng bị hắn làm cho tê dại như nhũn ra, nhưng lúc này không phải là lúc cũng hắn hoan hảo, Hiên Viên Liễm còn đang chờ nàng! đành phải mềm giọng an ủi hắn: "Không phải nói là nàng có việc gấp tìm ta, buổi tối ta bồi chàng còn không được sao?" Hắn quá vô liêm sỉ, cũng trách nàng quá yếu đuối, luôn luôn không thể giữ vững lập trường, chỉ biết nhục nước mắt chủ quyền.

"Tôi hôm nay, chuyện gì nàng cũng phải nghe ta!" Hiên Viên Húc được một tắc lại muốn tiến một thước, thừa dịp thắng lợi truy kích.

"Được được được! Chàng muốn thế nào cũng được, được chưa?" Sính Đình luôn miệng xin khoan dung, hắn đã nghe câu này, chỉ là buổi tối liệu mình bồi quân tử.

Hiên Viên Húc lúc này mới thỏa mãn, thâm tình, tràn ngập quyến luyến mon tron mặt nàng, mắt sắc ôn nhu lại, giọng nói cũng dịu dàng, "Ừm, thế này mới ngoan! Đêm nay nàng đều nghe ta, tối mai ta lại nghe lời nàng, nàng muốn thế nào thì là thế đó, có được không?"

...

Cây tử đằng treo vãn mộc, dây hoa nên mùa xuân. Lá dày giấu tiếng chim, làn gió thơm của mỹ nhân để lại.

Tiểu trúc Tử Đằng được xây bên hồ, hoa tử đằng tuyệt đẹp mê người rủ xuống bên cạnh tiểu trúc, có thể chạm tay đến. Cuối xuân, đúng là lúc cây tử đằng nở hoa đẹp nhất, nhưng thấy một chuỗi cảnh hoa tuế cực lớn rủ xuống, trong tím có xanh, sáng rực như rừng chiếu, nhánh cây màu nâu lộn xộn như rồng rắn uốn lượn.

Trong tiểu trúc, mâm đựng trái cây trên bàn có hoa quả tươi mới, cái đĩa tình mỹ chứa mấy toại điểm tâm tinh xảo, Hiên Viên Liễm tao nhã ngồi bên cạnh bàn, chậm rãi rì rì bưng trà uống, đột nhiên, nàng giống như có chút cảm ứng, không muốn người biết khẽ chống mặt, nhìn phía trước tiểu trúc.

Sính Đình được mấy nha đầu vây quanh, từ hành lang hoa tử đằng chân thành động lòng người đi tới.

"Đường tẩu, hôm nay Liễm Liễm đột nhiên tới chơi, không quấy rầy đến đường tẩu chứ?" Hiên Viên Liễm cười đứng lên, đón Sính Đình đi tới, dịu dàng làm lễ với nàng.

Sính Đình kéo tay nàng, cười nói: "Cậu còn không được, Quai Quai theo công công bà bà đến biệt trang đùa giỡn vài ngày, mang rất nhiều người đi, ta còn đang cực kỳ rảnh rỗi!"

Nhất thời hai người cùng nhau ngồi xuống, Hiên Viên Liễm cũng cười thú vị: "Quai Quai thật đáng yêu! Bộ dáng thật xinh đẹp, ta còn chưa thấy qua tiểu tử nào tuấn tú hơn hắn!"

"Phi!" Sính Đình buồn cười, che mặt mà cười, sau đó nói với Hiên Viên Liễm: "Còn chưa cao bằng cọng hoa tôi non! Đã là tiểu tử." Phàm là một người làm mẫu thân, không người nào không thích nghe người khác khen ngợi hài tử của mình, Sính Đình là người phạm tục, cho nên cũng không ngoại lệ.

Hiên Viên Liễm cũng bật cười, giữa hai người cũng xem như trò chuyện với nhau thật vui.

Sính Đình uống trà, thấy trên bàn có bánh Tử La và Tử La cao, không khỏi cười cười, kêu Hiên Viên Liễm nếm thử cái này một chút, chính mình cũng

ăn một cái, mùi vị không tệ, không khỏi gật gật đầu, quay đầu nói với Đại Nhã: "Quả là không sai, các người cũng nếm thử."

Mấy nha đầu nói tạ ơn, cực kì tự tại đi ăn bánh rồi. Hiên Viên Liễm thấy chủ tớ các nàng cực kì thân thiết, không giống chủ tớ mà giống như tỷ muội, nội tâm hơi có chút kỳ quái, nhưng trong lòng nàng còn chứa tâm sự khác, tất nhiên là sẽ không hỏi những việc nhỏ này, chỉ cảm thấy biểu tẩu này có lẽ trước kia chưa gả vào vương phủ thân phận không cao, còn không học cách làm thế tử phi đi!

Sinh Đình thấy bộ dáng nàng như có tâm sự lo lắng, cũng không ngạc nhiên truy hỏi, đều là người không có chuyện không lên Tam Bảo Điện, nếu chỉ đến tìm nàng tán gẫu một chút Quai Quai đáng yêu bao nhiêu, chuyện lớn cũng không nhất định cần thận trọng như vậy. Lúc này nàng cảm thấy gió mát, cảnh đẹp, trà ngon, còn có đồ ăn ngon, thật sự là hưởng thụ cuộc sống, chỉ là nghĩ đến vừa rồi đáp ứng Hiên Viên Húc qua loa, phải làm những chuyện muốn làm buổi tối này, không khỏi khiến nàng có chút hãi hùng, trong đó lại mang chút ần ần chờ mong nói không rõ, ả! Gắn son thì đỏ, gắn mực thì đen, có phải nàng bị hấn làm cho hư hỏng rồi hay không?

Hiên Viên Liễm chần chờ hồi lâu, cắn cắn môi, phát tay để cho nha đầu phía sau mình đi xa một chút, mới thấp giọng nói: "Đường tẩu, Liễm Liễm có chuyện muốn hỏi tỷ, có thể để bọn nha đầu tránh đi hay không?"

Sinh Đình cười mỉm, ôn nhu nói: "Muội có việc gì cứ việc nói, các nàng không có tai nghe, chỉ có đường ca muội không cho các nàng rời đi, lời ta nói các nàng không nghe."

Hiên Viên Liễm thấy vẻ mặt nàng tuy cười, nhưng trong điệu dàng mang theo kiên trì, nhưng sẽ không nhượng bộ chút nào, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, nàng lại cắn môi, một câu đề trên bờ môi giống như muốn nói ra, cuối cùng vẫn không ngăn được ước vọng muốn biết bức thiết trong lòng, giọng nói rất nhỏ, gần như chỉ là tiếng nói cho chính nàng ấy nghe, hỏi Sinh Đình: "Đường tẩu, người có quen biết Thanh Diên công tử?"

Sinh Đình hơi giật mình, có chút ngạc nhiên, sau đó lập tức phản ứng kịp: "Thượng Quan Vân?"

"Đúng, nghe nói trước kia đường tẩu và hấn... là bằng hữu của hấn." Hiên Viên Liễm nói lí nhí, cúi đầu tay cuộn khăn, có chút do dự nên nói như thế nào mới tốt. Nàng nghe Liễu Tiểu Yên nói người nọ đối xử với đường tẩu phi thường tốt, từng tranh đoạt tẩu với đường ca, yếu điệu thực nữ, quân tử hào cầu, như vậy cũng không có gì đáng trách, đường tẩu lớn lên như vậy, nếu là nam nhân đều muốn cướp đoạt được đi! Nhưng hiện tại đường tẩu đã xuất giá, lại có Quai Quai đáng yêu và đường ca, hấn hấn là quên đường tẩu đi trở về cuộc đời của chính mình.

Sinh Đình nhìn Hiên Viên Liễm vài lần, thấy nàng mặc dù có chút xoắn xuýt khó tả, nhưng trên mặt tú lệ nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt, còn có thể nhìn ra một chút vẻ tiểu nữ nhi, cảm thấy có chút hiểu rõ, liền cười khẽ, tự nhiên thoải mái thừa nhận: "Đúng vậy, ta và hấn là bằng hữu."

Trong lúc đó Thượng Quan Vân và nàng không có chỗ nào không thể cho ai biết, liên tính gọn sóng nhỏ bé từng phát sinh kia thì cũng là chuyện qua đi đã lâu, Hiên Viên Húc cũng chưa từng so đo, những người khác lại càng không có quyền xen vào. Hơn nữa, trừ bỏ mặt ngoài mọi người nhìn thấy những chuyện này, Thượng Quan Vân và Thẩm Y Nhân và chính mình, trong lúc này có tồn tại tình nghĩa giữa bằng hữu, không có quan hệ tình yêu nam nữ, nhưng những thứ này không cần giải thích với người ngoài, chỉ càng tỏ càng đen.

Hiên Viên Liễm có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng bình bình thản thản của Sinh Đình, ngược lại không biết nói cái gì cho phải. Nàng trầm mặc rất lâu mới nói: "Biểu tẩu, ta... Ta không phải có ý tứ này... Ta..."

Sinh Đình chỉ mỉm cười lắc đầu, tỏ ý mình không để ý, sau đó nâng chung trà lên thổi trà.

Hiên Viên Liễm nổi lên dừng khí nói: "Ta chỉ muốn hỏi hiểu biết của biểu tẩu về Thượng Quan công tử một chút, ca ca ta nói muốn ta và hấn..." Dù sao cũng là nữ nhi, nói đến nam tử khác vẫn có chút khó có thể mở miệng, sắc mặt nàng đỏ bừng, cúi đầu càng thấp hơn, lộ ra cổ trắng nõn mà thon dài xinh đẹp.

Lúc Tết Nguyên Tiêu, ngẫu nhiên nàng gặp được Thượng Quan Vân, hình như Thượng Quan Vân và mẫu thân nàng bái phỏng thân bằng hảo hữu trên kinh. Vừa đứng lúc nàng cũng đi nhà kia, tình cờ gặp mặt, ánh nhìn kia, một cái chớp mắt kia, nam tử tuấn mỹ như trích tiên kia liền tiến vào trong mắt của nàng, lòng của nàng. Vốn tưởng rằng sẽ chỉ là một giấc chiêm bao ngắn ngủi, hấn chỉ có thể là người trong mộng trong khuê phòng của nàng, lại chưa từng nghĩ ca ca cũng có ý để nàng gả cho Thượng Quan Vân.

Nghe được lời nói của ca ca, tất nhiên là nàng khó nén vui sướng, nhưng nàng lại cực kỳ tự ti, sợ mình không xứng với nam tử đậm bạc yên lặng, văn đậm phong khinh kia. Về sau nàng lặng lẽ tìm tiểu thiếp của phụ thân, hóa ra là mỹ nữ đệ nhất võ lâm Liễu Tiểu Yên hỏi thăm. Ai ngờ Liễu Tiểu Yên nghe thấy nàng hỏi thăm Thượng Quan Vân, chỉ kéo khóe miệng cười trào phúng, sau đó giọng nói chua xót nói rất nhiều lời mà nàng nghe không hiểu, tóm lại đại ý là hỏi nàng còn không bằng đến hỏi đường tẩu tốt của người.

Nghe lời nói châm chọc khiêu khích như vậy của Liễu Tiểu Yên, trong lòng Hiên Viên Liễm ít nhiều có chút rõ ràng, cũng hiểu tâm tình chua xót này của nàng ta, nàng ta có danh hiệu mỹ nữ đệ nhất võ lâm, nhưng lại gả cho lão cha vô dụng kia, được sủng ái không đến hai ngày thì bị lão cha ném một bên. Hậu viện của lão cha mình có quá nhiều nữ nhân, tất cả đều là cao thủ trạch đầu, Liễu Tiểu Yên lúc mới đầu còn ý vào một thân võ công, ra tay giáo huấn mấy tiểu thiếp và di nương khiêu khích nàng ta, nhưng lại càng dẫn tới nhiều người tức giận khó phân, thêm nữa nàng ta lại không được sủng ái, cho nên bị những nữ nhân này chinh đến cực kỳ thảm. Hiện tại, lão cha của nàng lại càng có bản lĩnh, vậy mà nạp chất nữ ruột của Đình vương phi thăm thăm trở về, hoàng gia thì sao, chuyện cổ chất (cháu) cùng hầu một phu (chồng) cũng có có khối người, huống chi chỉ là đường huynh đệ. Nhưng mà từ nay về sau, hậu viện của lão cha càng náo nhiệt rồi...

Sinh Đình nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Hiên Viên Liễm, nghe nàng cẩn thận thăm dò, còn có gì mà không rõ. Nàng nhẹ nhàng lôi kéo bàn tay không tự chủ được nắm lại của Hiên Viên Liễm, giúp nàng mở từng ngón tay một ra, sau đó nhìn vào mắt nàng, lấy giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: "Ta chỉ có thể nói cho muội, Thượng Quan Vân là một người rất tốt, một người đáng được người khác quý trọng, những thứ khác muội phải tự từ từ mò mẫm, coi bỏ." Nói xong, nàng mỉm cười nhìn Hiên Viên Liễm.

Hiên Viên Liễm nhìn ánh mắt của nàng giống như đôi mắt đen lúng liếng của Quai Quai, không tự chủ được gật gật đầu...

Quai Quai ngày một lớn lên, hiện tại càng ngày càng thích gặm ngón tay, có khi sẽ để tất cả ngón tay vào trong miệng gặm, có đôi khi người khác ôm bé, bé sẽ gặm mặt người khác, làm mặt của người ta đầy nước miếng. Lúc Quai Quai bắt đầu mọc răng, có hơi phát sốt, có lẽ bởi vì khó chịu, có khi bé sẽ khóc hu hu, y y nga nga không ngừng như nói với người khác hẳn thống khổ bao nhiêu, lúc này, An Thân Vương sẽ khóc cùng hẳn.

Hắn học được ngồi, nhưng lại không chịu bò. An Thân Vương cực kỳ lo lắng, cả ngày cầm ngựa gỗ nhỏ gọi ở phía trước Quai Quai: "Quai Quai, đến, tổ phụ có đồ chơi này, bò qua đây, qua đây sẽ cho cháu!"

Quai Quai nhìn thoáng qua ngựa gỗ nhỏ, lão thần khắp nơi, nam tử hán đại trượng phu, không bò thì không bò.

An Thân Vương nhanh trí, bảo người làm trái một tấm thảm lớn ở chỗ trống trong sân, để Quai Quai ở trên thảm. Lão nhân gia hẳn coi giầy, tự mình bò trên đất cho Quai Quai xem, vừa bò vừa dỗ Quai Quai: "Quai Quai, cháu nhìn tổ phụ, cháu xem, chơi vui không?"

Mới đầu Quai Quai ngăn người, không rõ tổ phụ đang làm gì, sau đó yên lặng nhìn tổ phụ bò qua bò lại, tiếp theo liền cười lộ ra răng nhỏ, vỗ bàn tay nhỏ vui vẻ một lúc. Sau đó hẳn lập tức khom người xuống, hai tay chống trên tấm thảm, oạch, oạch rất nhanh bò về phía trước, khiến mọi người kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới hồi thần lại. Hóa ra nhân gia không phải là không biết bò, chỉ là khinh thường bò thôi.

...

Thời gian trong nháy mắt mà qua, rất nhanh Quai Quai biết chạy khắp nơi.

Có một ngày, khó có được Hiên Viên Húc ở nhà nghỉ một ngày. Giữa trưa là lúc cảm xúc mạnh mẽ bùng bùng phần chân, giữ Sính Đình đã nghỉ ban ngày tuyên dương. Hai người chính đang triển miên trong nụ hôn, giờ trò, y phục cũng coi không sai biệt lắm, tiếng tiểu hài tử "huỳnh huỳnh" chạy vào lập tức truyền vào trong tai hai người. Hai người mặt đỏ giống trứng tôm nấu chín, luống cuống tay chân mặc y phục.

Sính Đình mặt đỏ như gấc, tâm hoảng ý loạn, vừa ba chân bốn cẳng mặc quần áo, vừa nhỏ giọng oán trách: "Chàng còn không đóng cửa!"

Hiên Viên Húc rất nhanh hôn nàng một chút, cười khẽ nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Không phải quên sao, chỉ đồ tại nàng quá mê người, hiện tại mặc cũng không còn kịp rồi, con ở bên giường rồi." Bây giờ toàn bộ sức chống cự của hắn với nàng bằng không, một ánh mắt một cái mỉm cười của nàng đều để cho tâm thần hắn kích động, không khống chế được. Hiện tại hắn cũng cực kỳ buồn bực, lúc này tên đã trên đây, cũng không thể bán, có cái gì tham hơn việc này không?

"Mẫu thân, mẫu thân, Quai Quai muốn lên." bàn tay nhỏ của Quai Quai không ngừng vỗ giường, miệng ngọt ngào ngây thơ không ngừng gọi. Buổi trưa mỗi ngày bé sẽ chớp mắt một chút ở chỗ Sính Đình, lúc này đã đến giờ rồi.

Bất đắc dĩ, Hiên Viên Húc đành phải dùng chăn đơn tạm thời che khuất thân thể, một tay mang hắn lên giường nhỏ.

Quai Quai sắc mặt đỏ lên, thở hồng hộc thành công chen vào giữa phụ thân và mẫu thân. Không chú ý đến phụ thân anh minh thần võ của bé đang bối rối dùng chăn đơn che khuất nửa người dưới, và để trần nửa người trên. Chui vào trong lòng mẫu thân thơm thơm, thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm.

Về mặt của Hiên Viên Húc dục cầu bất mãn (chưa thỏa mãn mong muốn), chỉ dám vụng trộm trừng mắt với bé, khuyên bảo thật tốt: "Con về trên giường của con ngủ đi, nam tử đại trượng phu sao có thể ngủ trên giường mẫu thân?"

Quai Quai nài thanh nãi khí, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Phụ thân ngươi không phải là đại trượng phu sao? Làm sao mỗi ngày đều ngủ trên giường mẫu thân?" Bây giờ hắn còn nhỏ, lẩn lộn người và người nói.

Khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Húc đen lại: "Nàng là nương tử của ta! Về sau con có nương tử của mình là có thể không cần ngủ một người."

Con người đen lúng liếng của Quai Quai xoay xoay, ra vẻ cau cái mũi nhỏ, độ lượng nói rằng: "Vậy phụ thân ngươi nhanh tìm một nương tử cho ta, ta đổi với ngươi, nương tử ta ngủ với ngươi, ta ngủ với mẫu thân."

"Phi!..." Sính Đình lấy tay níu chặt y phục mình mới vừa mặc lên trên người, tuy vẫn cực kỳ hỗn loạn, trực tiếp vùi đầu vào gối, bả vai không ngừng co rút, nở nụ cười không được, "Con mới bao nhiêu tuổi, đã muốn tìm nương tử..., ôi, tương công chàng tìm tiểu tức phụ cho con sớm một chút đi! Sau đó, chàng làm công công còn phải giúp con lừa ngủ tiểu tức phụ, không biết tiểu tức phụ có đãi dâm hay không?"

"Cho nàng ngứa da, ta cắn chết nàng!" Hiên Viên Húc buồn cười lại tức giận bỏ nhào vào trên người Sính Đình, há mồm liền muốn cắn nàng. Chỉ là ngấm lại loại cảnh tượng đó, khóe miệng liền co rút, đứng bên cạnh nhi tử thân thể nhỏ nhỏ là một nữ oa càng nhỏ hơn, hai người mặc một thân hồng y, tiểu nữ oa còn che khăn voan đỏ, hai người đang phụ thể giao bối, nữ oa một cước giẫm lên hi bảo, té ngã về phía trước, vừa vịn ngã vào thân thể của nhi tử, hai người lần thành một đoàn...

"Phụ thân, Quai Quai non mềm hơn, ngươi hay là cắn Quai Quai đi! Mẫu thân sợ đau!" Quai Quai vội vàng đưa cánh tay nhỏ che chở mẫu thân, dùng cảm dâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mềm, hơn nữa nhắm mắt lại, một bộ dáng hiền ngoan lẫn lộn.

Hiên Viên Húc nhìn nhi tử thực ngây thơ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng nhuận, còn có hàng mi dày không ngừng rung động của bé, không nhịn được nở nụ cười, đưa ngón tay điểm trán Quai Quai, thoáng dùng chút lực, liền đẩy Quai Quai ngã trên giường nệm, miệng cười mắng: "Tiểu bại hoại, không uống công mẹ con thương con."

Sinh Đình cũng rất cảm động, ánh mắt đều đã ươn ướt một chút, không nhìn được ôm Quai Quai, hưng hăng hôn bé vài lần, sau đó muốn nâng Quai Quai từ trên giường dậy, lại đột nhiên cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, sau đó trước mắt tối sầm, ngã trên giường.

"Sinh Nhi! Sinh Nhi!" Hiền Viên Húc vội vàng ôm nàng vào trong ngực, lo lắng không ngừng gọi.

"Mẫu thân, mẫu thân, người làm sao vậy?" Quai Quai vẫn không rõ tại sao mẫu thân như vậy, nhưng miệng gọi không ngừng.

Chỉ chớp lát, thái y đã bị một thị vệ kẹp dưới nách, rất nhanh nhấc tới phủ An Thân Vương. An Thân Vương vui mừng chạy thử hồng học đi theo sau mộng bọn hắn, ha ha, khiến người ta mắt húng cũng khó! Lại có mang tiểu bao tử (baby), tâm nguyện lớn nhất cũng là yêu thích lớn nhất của lão, là mang tiểu bao tử.

Không đến một ngày, toàn bộ kinh thành lại truyền khắp thể tử phi phủ An Thân Vương lại mang thai, nữ nhân này có vận khí tốt khiến rất nhiều người ngẫm cần răng. Không phải nói hoàng tộc Hiền Viên kết hôn nhiều năm không có mang có khối người sao, vì sao nàng sinh một nhi tử vô cùng tuấn mỹ, lúc này mới vài năm đã lại mang thai một đứa nữa?

Để cho người cảm phần là thể tử vẫn chỉ độc sủng mình nàng, vô luận nữ nhân nào cũng không cần, kết hôn nhiều năm cũng không có một thị thiếp, bất luận nữ nhân bên ngoài xinh đẹp bao nhiêu, hắn cũng không nhìn đến, như này còn làm cho người ta sống thế nào, sống thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Ngoại truyện 1

Edit: Lê Hy

Hoàng hôn ảm áp, trong gió đêm mang theo một chút cảm giác man mát trong suốt. Nam tử cao lớn vững chãi, dáng vẻ nhân nhả khoan tay đứng trước gió, một thân cẩm sam màu xanh nhạt, không nhiễm một hạt bụi, giữa tà áo bào rộng rãi mơ hồ mang theo gió mát nơi đầu núi, mũ ngọc buộc mái tóc bay theo gió, khuôn mặt như ngọc tuấn mỹ không tỳ vết, trong mắt phượng hẹp dài gọn sóng mênh mông, tà tà xé lên, đôi môi mỏng mà hồng khê nhếch, tạo thành một đường lạnh lùng.

Hiền Viên Liễm ung dung thân nhiên chống đỡ cạnh nha hoàng thân cận nhất, sau đó từng bước một, chậm rãi, cẩn thận đi về phía người rõ ràng là người trong võ lâm kia, tay áo phất phới, nam tử càng giống như tiên giáng trần không nhiễm trần tục.

Thượng Quan Vân lẳng lẳng đứng im dưới tàng cây lớn, nghe thấy tiếng y phục sột soạt, hắn nghiêng đầu nhìn, ánh mắt lại rất lạnh nhạt.

Nhìn thấy là Hiền Viên Liễm, hắn không hề giật mình, tao nhã hữu lễ hơi hơi gật đầu, thân nhiên nói: "Liễm Diễm huyện chủ."

Hiền Viên Liễm mỉm cười, nhẹ nhàng bước về phía hắn, chân thành nói: "Mạo muội quấy rầy công tử, đã đắc tội rồi, mong rằng thứ lỗi." Nàng nhớ nên muốn đến nhìn hắn, đặc biệt ăn mặc tỉ mỉ một phen, tỏ ra cẩn thận, y phục màu đỏ tươi hoa lệ tinh mỹ, hình mây thêu kín trên áo, viền tay áo và viền váy khâu ngọc nhỏ, theo gió tay nhấc chân của nàng mơ hồ phát sáng.

Thượng Quan Vân quay đầu, cười vân đạm phong thanh, ý cười lại không đạt đến đáy mắt sâu thẳm của hắn: "Huyện chủ khách khí rồi, nơi này là nhà của huyện chủ, sao lại nói là quấy rầy?" Hôm nay hắn nhận được lời mời của Hiền Viên Đường đến chúc mừng tin vui Hiền Viên Đường có nhi tử, đưa lễ đến xong vốn định cáo từ rồi đi, chủ nhân lại năm lần bảy lượt giữ lại, cho nên hiện tại hắn còn không thể thoát thân.

Hàng năm hắn cũng cùng mẫu thân lên nhà ngoại ở kinh thành, thăm hỏi thân thích. Vài năm nay, mỗi lần hắn đến kinh thành nhất định sẽ đi báii phòng phu thê thể tử An Thân Vương. Tất nhiên Hiền Viên Húc tìm đủ mọi cách tăng thêm cản trở, nhưng mỗi lần hắn đến cũng đều có thể nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Sinh Đình. Hiền Viên Húc thấy hắn như gặp kẻ thù truyền kiếp, hắn cũng nhìn Hiền Viên Húc không vừa mắt, có thể cho nam tử ôm được mỹ nhân về thêm chút buồn phiền, mà lại có thể nhìn thấy nữ tử mình tâm tâm niệm niệm, có sao mà hắn không làm chứ?

Tuy nhiên mỗi lần hắn nhìn thấy Sinh Đình xong, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng hắn vẫn đang hứng thú dạt dào với kinh thành, cũng tốt hơn người cay độc vô cùng thâm sâu, biết rõ làm như vậy là làm tổn hại chính mình, lại vẫn không oán không hối, muốn ngừng mà không được.[d.d.l.q.d]

"Công tử..." Hiền Viên Liễm mắt cũng không nháy nhìn mặt bên động lòng người của hắn, cách gần nửa năm không thấy, vẻ tuấn tú của hắn càng mang theo một chút thanh dật xuất trần, dưới mây kiêu mễ người là đôi mắt phượng chớp động về cơ trí. Từ khi nghe được chuyện của hắn và đường tẩu, nàng liền để tâm phúc đi tìm hiểu tỉ mỉ một lần, nội tâm chưa xót không chịu nói, hóa ra, hắn là một nam tử lạnh nhạt như vậy, lại có tình cảm sâu đậm với đường tẩu, chò dù đã bị vết thương tình cảm nhưng cũng không thay đổi bản chất si tình này.

Nhưng mà bản thân, lần đầu vội vàng liếc mắt gặp mặt ngoài ý muốn, là vừa gặp đã thương hắn, về sau cho dù bọn hắn gặp mặt, cũng chỉ là dừng lại ở mức độ quen sơ, vừa không là người xa lạ, càng không thể là bằng hữu. Hơn nữa mỗi lần trở ngại thân phận, ngay cả khe hở nàng cũng không có để nói chuyện với hắn. Hôm nay có lẽ là ca ca cường ép giữ lại, để người ta dẫn hắn đến chỗ này gặp lại nàng, coi như là cấp cơ hội nói chuyện với nhau cho bọn hắn.

Chỉ là đáng về hấn ung dung, bộ dáng đi dạo nhàn rồi giống như không biết ca ca đề cập chuyện kết thân với hấn, từ đầu không mở miệng nhắc tới việc này, vậy nàng nên mở miệng như thế nào đây? Nếu trực tiếp nói với hấn, hấn có xem thường nàng hay không, cảm thấy nàng là một nữ tử nông cạn lỗ mãng?

Rõ ràng, cách khi đó đã vài năm, đến bây giờ hấn cũng chưa từng thực sự quên đi đường tàu, đối với ánh mắt liên tiếp ghé mắt và bày tỏ của nữ tử khác, hấn vẫn làm như không thấy. Vốn nàng không có khuynh thành tuyệt sắc như đường tàu, cũng không có quen biết hấn thời gian dài bằng đường tàu, bị hấn đối xử đậm nhạt như vậy, lòng của nàng thật sự bị tổn thương. Có gió lạnh tận xương gào rít thổi qua chỗ trống trong lòng, mang đến hàn ý ngừng cũng ngừng không được, giống như từ đầu đến chân bị ngâm trong nước lạnh, cùng với cảm giác vô lực trước nay chưa từng có.

Hiên Viên Liễm hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói: "Đường tàu nói công tử cực kỳ thích ăn hạt dẻ rang đường, ta bảo tiểu tỷ chuẩn bị một chút, công tử có muốn nếm thử?" Nói như thế nào mình cũng là người của hoàng tộc Hiên Viên, nếu muốn đạt được sự xem trọng của nam tử này, thì phải mạnh tay đánh cuộc! Nếu không tuổi mình càng ngày càng lớn, hấn có thể chờ, nàng cũng không thể chờ, chẳng lẽ thật sự lại vội vã bắt đầu đi gả cho một nam tử mình không thích? Mặc dù đối phương quyền cao chức trọng, cũng có lẽ đối tốt với nàng, nhưng cuộc đời ngắn ngủi này của nàng cũng không thiếu thứ gì, chỉ thiếu một nam tử trọng nghĩa trái ngược với lão cha Hiên quận vương của nàng.

Chính như lời đường ca nói, ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau thì thiệt thòi. Muốn có! Liền mở ra năm ngón tay, sử dụng hết sức lực để bắt hấn, xem tính nhẫn nại của ai tốt, xem khí lực của ai lớn, thời gian lâu, chung quy sẽ có một người chịu thua, đây gọi là "quần quít sẽ hoàn thành ước nguyện của mình rồi". Nhưng nàng biết, nhất định nàng sẽ không chịu thua trước...

Đường ca còn nói "Nữ truy nam cách một tầng sa", chỉ cần người có dũng khí chọc thủng tầng lụa mỏng này, thì đạt được trái tim của nam kia như vật trong túi. Tuy nàng nửa tin nửa ngờ lời nói của đường ca, nhưng không thể phủ nhận lời nói của đường ca thật sự kích động lòng người.

"Ta thích ăn hạt dẻ rang đường?" Thượng Quan Vân ung dung cười, xoay người đối mặt với Hiên Viên Liễm nói: "Sinh Đình nói?"

Hiên Viên Liễm thở dài nhẹ nhõm một hơi, chẳng những chẳng những nở nụ cười, còn mở miệng, cái này tốt! Vì thế cũng xinh đẹp cười nói: "Đúng vậy! Ta cũng không biết đường tàu nói đúng hay không, nhưng các người là bằng hữu đã nhiều năm, đoán chừng hẳn là sẽ không sai đâu." Nói xong, nàng khẽ vỗ tay.

Mấy tiểu tỷ mặc đồ đen từ cửa viện đi vào, trong tay bưng hạt dẻ thơm ngọt và trà nước, đặt lên bàn đá cách bọn họ không xa xong, sau đó lại lặng yên không một tiếng động rời khỏi sân.

"Công tử, mời!" Hôm nay Hiên Viên Liễm cũng không thể hiện kiêu căng của một huyện chủ chút nào, tư thái dễ dãi khắp nơi, cực kỳ dịu dàng thanh tú.

"Huyện chủ mời!" Ý cười trên khóe môi Thượng Quan Vân càng sâu, một đôi mắt phượng nháy hai cái, đôi mày kiếm chậm rãi nhếch lên, không nhanh không chậm đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Nhìn trên bàn là từng viên từng viên hạt dẻ tròn đầy, từng viên vàng óng, màu sắc tươi đẹp, một cỗ mùi thơm ngọt mê người bay lên. Hấn dùng khăn mềm ẩm để một bên lau tay, sau đó vươn tay tùy ý chọn một viên, để ở trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát.

Bàn tay của hấn thon dài như bạch ngọc, để hạt dẻ vàng rực sáng bóng ở lòng bàn tay, khóe miệng mang theo ý cười sung sướng, có một loại tà mị mê hoặc người, một hình ảnh đẹp không sao tả xiết. Để cho Hiên Viên Liễm ngồi đối diện hấn tim đập rộn lên, hô hấp hơi hơi cứng lại.

Hiên Viên Liễm yên lặng lau tay sạch sẽ, sau đó cầm lấy một viên hạt dẻ nóng lên, Nàng rất nhanh đã lột xong, sau đó đặt trên một đĩa sứ trắng, nhẹ nhàng để đĩa sứ trắng nhỏ trước mặt Thượng Quan Vân, có chút không yên bất an mà nói: "Thượng Quan công tử nếm thử đi!" Nàng xuất thân cao quý, nô tỳ bên người nhiều như mây, từ trước đến nay lớn như vậy đều là áo đưa đến tay, com đến há mồm, còn là lần đầu tiên khuất phục nịnh hót một người nam tử như vậy. Nhưng nàng không muốn đánh trận mà không có chuẩn bị, biết hấn thích ăn hạt dẻ, nàng liền để nhóm thị nữ chuẩn bị hạt dẻ mỗi ngày, nàng cũng không ăn, chỉ học cách bóc hạt dẻ như thế nào, mà muốn bóc hoàn hảo không tổn hao gì. Vì thế, móng tay dài nàng tỉ mỉ nuôi dưỡng đều bị vỏ hạt dẻ cứng rắn làm hư hại rồi.

Một phen khổ tâm của nàng không vô ích, Thượng Quan Vân nhặt hạt dẻ nàng bóc lên, tán thưởng nói: "Bóc rất tốt, xem ra huyện thật sự là khổ công một phen, nhớ lần đầu tiên ta bóc hạt dẻ, làm cho hạt dẻ bên trong lồi lõm, vô cùng thâm thối, bị các nàng hung hăng cười nhạo một trận, nói ta là gười thêu hoa, ngay cả việc nhỏ bậc này cũng làm không xong." Hấn giống như lâm vào hồi tưởng, khóe miệng hiện lên một chút không biết là giống như chua xót hay là mỉm cười ngọt ngào.

Bàn tay Hiên Viên Liễm để dưới bàn lặng lẽ nắm thành quyền, trực giác của nàng nói cho nàng, hấn nói "Các nàng" chính là nữ tử, là ai? Nghĩ như vậy, nàng liền hỏi như thế: "Các nàng là ai?" Sao có thể cười nhạo chàng? Những lời này nàng vội vàng nuốt vào trong bụng, suýt chút nữa trực tiếp hỏi ra.

Thượng Quan Vân không có trả lời câu hỏi của nàng, nhìn hạt dẻ trong tay nhiều lần, vẫn tự nhiên thấp giọng kể ra: "Ta nghĩ mãi không ra, hương vị hạt dẻ không dám nói là rất tốt, vì sao người kia thích ăn như thế, nếu ta làm hỏng một viên hạt dẻ nướng tốt của nàng, nàng vừa dậm chân vừa sinh khí, sau đó kiên quyết không cho ta chạm vào hạt dẻ, nhưng lòng dạ của nàng cực kỳ yếu đuối, sẽ chia hạt dẻ nàng bóc xong cho ta ăn...Nghĩ xem Thượng Quan Vân ta từ nhỏ được người khen thông tuệ tuyệt luân, sao lại bị việc nhỏ bậc này làm khó, vì thế, ta có thời gian liền ngầm học bóc hạt dẻ, bản lĩnh không phụ lòng người, cuối cùng có thể bóc mỗi viên hạt dẻ hoàn mỹ vô khuyết, dù đã như vậy, ta vẫn cố ý bóc hư mấy hạt dẻ để trêu chọc nàng tức giận, bởi vì..." Nói đến đây, đột nhiên hấn dừng câu chuyện, "Đồng" một tiếng cảm hạt dẻ trong tay ném vào trong đĩa. [d.d./l.q.d]

Hiên Viên Liễm nghe lời đồng dài của hấn vốn trong lòng đã phức tạp không hiểu, lúc này thấy hấn đột nhiên dừng lại, liền có chút chua xót hỏi: "Người kia có phải là đường tàu không?"

"Cho nên!" Thượng Quan Vân đột nhiên đứng dậy, trên cao nhìn xuống nàng, chút ý cười vừa rồi cũng biến mất, giọng nói trong veo mà lạnh lùng: "Huyện

chủ, việc ta bóc hạt dẻ, sờ dĩ ta thích ăn hạt dẻ, vì ta ăn hết hạt dẻ bóc không hoàn mỹ rồi..." Nói xong, hấn vung ống tay áo, xoay người đi tới cửa viện, áo bào rộng rãi lắc nhẹ, làn tóc đen dài chậm rãi phát phơ, càng đi càng xa, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng tiều sái.

Hiên Viên Liễm đột nhiên nắm hạt dẻ trên bàn lên, hung hăng đập trên mặt đất, hạt dẻ tròn căng hoảng hốt, lăn đi xung quanh.

Đội bóng lưng Thượng Quan Vân dần dần mất hẳn, nước mắt Hiên Viên Liễm mới chậm rãi rơi xuống, hai tay nàng bịt mắt, bả vai run lên. Nàng phải làm thế nào mới có thể đào hết một người khác trong lòng một người ra, thế nào mới có thể chiếm được một chỗ nhỏ nhoi trong suy nghĩ của hấn.

Đúng lúc này, có người chậm rãi đi vào, nhàn nhạt mà nói: "Ta chỉ cần một người thê tử, không cần một nữ nhân sẵn sốc, yêu thương ta, cho nên, ta không thể lột hạt dẻ vì ngươi, ngươi cũng không cần lột cho ta, nếu ngươi muốn quá nhiều, ta đây tuyệt đối không hợp với ngươi, ta sẽ nói rõ ràng với lệnh huynh..."

Hiên Viên Liễm kinh hi mà đột nhiên ngẩng đầu, bất chấp lau đi nước mắt trên mặt, nhìn gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ, vội vàng nói: "Ta sẽ không muốn quá nhiều, ta sẽ chiều cố chính mình..." Nàng luống cuống tay chân xóa đi nước mắt trên mặt, nói tiếp: "Ta... Ta sẽ làm một người thê tử mà chàng cần." Sau khi nói xong, nàng không giống nữ tử thẹn thùng cúi đầu như vậy, mà là bình tĩnh nhìn hấn, lo sợ bất an chờ đợi của hấn.

Bên miệng Thượng Quan Vân nở nụ cười khê, giống như có chút vừa lòng câu trả lời của nàng: "Ta sẽ tới cầu hôn." Nói xong, không có một chút lưu luyến xoay người mà đi.

Những lời này hung hăng nín lấy trái tim của Hiên Viên Liễm, nàng bắt được cơ hội không phải sao? Ngay sau đó, nước mắt lại muốn ngừng cũng không ngừng được, mãnh liệt rơi xuống.

Thượng Quan Vân chậm rãi rời đi lại buồn bã ủ rũ, từ nay về sau, hấn chỉ có thể tỉ mỉ phác họa người kia trên bức tranh thời

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ngoại truyện 2

Edit: Lệ Hy

"Khôi bầm nữ vương bệ hạ, nữ vương... Nữ vương bệ hạ, việc lớn không tốt rồi!" Một cung nữ kinh hoàng vọt đến bên người nữ vương, giọng nói run rẩy không che giấu được, đứt quãng bầm báp.

"Yên tâm một chút, đừng vội nóng nảy! Chuyện gì kích động như vậy?" Nữ vương giống như xưa phê duyệt tấu chương chồng chất như núi, vội vàng đến sờ đầu mẹ trán.

Vương phu của nữ vương tô son điểm phấn, mặc vàng mang ngọc, lười nhác dựa bên cạnh nữ vương ổng ẹo làm dáng, ngón tay vênh lên thành hoa lan chi, chỉ vào cung nữ, giọng nói làm nũng: "Nô tài lớn mật, ngươi hù dọa Đại vương làm sao bây giờ?"

"Vào! Ôi..." Một xấp thư tín thật dày trong tay Sính Đình hát đi, nhìn mấy nha đầu trong phòng giả vờ giả vịt, diễn như có thật, ôm cánh tay Thính Vũ bên người cười không thờ nổi, nói với Thính Vũ: "Thính Vũ, ngươi xem các nàng bị ta nuông chiều, bướng bỉnh không có giới hạn rồi." Sau đó lại quay về phía Đại Nhã diễn vai nữ vương nói: "Đại Nhã, không đúng, nữ vương không làm việc, trong thư Y Nhân nói tấu chương đều được vương phu phê duyệt, nếu giống như ngươi vậy, Y Nhân đã lật bàn sớm rồi."

Thấy Đại Nhã đóng vai nữ vương như mới tỉnh từ trong mộng, bộ dáng không ngừng gật đầu, sau đó nàng lại chỉ điểm Hiểu Phong sắm vai vương phu nói: "Làm sao Hàn thế tử có thể ẻo là như ngươi vậy? Hiện tại bộ dáng nhân gia hấn là giống như vua một nước, Y Nhân nói dân chúng đảo Mạt Ưu hiện tại đều gọi Hàn thế tử thế tử là "Ưu Đàm quân", toàn bộ dân chúng trên đảo đáng yêu kính trọng hấn, các ngươi ngấm lại đi! Trước kia Hàn thế tử là thị độc (người hầu đọc) của thái tử, cũng học đạo trị quốc, vô luận là đạo văn sử, hay là võ công cưỡi ngựa bắn cung, kể dùng binh đều là chăm chỉ bồi dưỡng."

"Đúng vậy!" Thính Vũ và mọi người liên tục gật đầu, cùng kêu lên phụ họa, đầu gì Hàn thế tử nhân gia cũng là một quý công tử trẻ tuổi tuấn nhã, tuyệt đối không thể giống như Hiểu Phong nam không ra nam nữ không ra nữ như vậy, chẳng ra cái gì cả.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Hiểu Phong xuất hiện mê mang, ngẩng đầu nhìn trời, cân nhắc hồi lâu mới lo lắng nói: "Nhưng mà làm hoàng đế không phải là tam cung lục viện sao? Nếu Hàn thế tử chỉ lo phê tấu chương, quản lý quốc gia, không trang điểm cho mình xinh đẹp mà nói, "Ưu Đàm nữ vương" có thể bị phi tử tư sắc xuất chúng khác câu đi không?"

"Khụ khụ!" Mọi người ho khan đồng loạt.

Sính Đình u oán nhìn hải tử xúi quẩy này, oán hận nói: "Tìm một người giả ngươi đi sớm một chút thôi, cũng không biết ngươi cả ngày điên điên vui vẻ nghĩ cái gì."

"Ai nha! Thế tử phi, còn diễn hay không? Nô tỳ còn nhiều lời thoại nữa không?" Hiểu Nguyệt vừa mới nhập vai diễn, hiện tại vội vã cố gắng diễn.

"Diễn, tiếp tục!" Sính Đình hào khí vạn trượng giờ giờ thư tín trong tay lên, thêm vào một câu: "Diễn giống một chút."

Hiểu Nguyệt vội vàng đổi thành vẻ dễ gần trên mặt, có vẻ kính sợ, nghiêng mình bẩm báo với nữ vương: "Bệ hạ thứ tội, hồi bẩm nữ vương bệ hạ, hoàng đế Thanh Long quốc nhất đánh thế tử và thế tử An Thân Vương vào thiên lao rồi!"

"Người nói cái gì? Lời này là thật?" Nữ vương không chút để ý, trong nháy mắt ánh mắt sinh ra sắc nhọn, hung hăng trừng mắt nàng.

Cung nữ bị ánh mắt bùng bùng sát ý của nữ vương dọa lạnh run, má ửng, trong ngày thường nữ vương đều mang vẻ mặt ôn hoà, lại thêm bộ dáng vô cùng mỹ lệ, nhưng lại không thể không trả lời, đành phải run giọng nói: "Bệ hạ, việc này là thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác), nô tỳ mới vừa gặp đại nhân mang tin tức cho người đâu!"

Nữ vương hung hăng cắn răng, vung tay lên, "Bốp! Bốp! Bốp!" Quăng một khối chặn giấy bằng hắc ngọc để trên án đập nát, rồi sau đó, hai tay mạnh mẽ vung lên, vén áo bào, bỗng nhiên đi về phía ngoài cung điện.

"Đợi một chút, bệ hạ!" Lúc này, Hiểu Phong đóng vai vương phu là một nam tử tràn đầy khí khái, lớn tiếng nói: "Bệ hạ đi đâu?"

Nữ vương ngẩng khuôn mặt diễm đảo chúng sinh, kiêu ngạo liếc về phía Thanh Long quốc, khinh miệt nói: "Lập tức phát binh, ra biển tấn công Thanh Long quốc, đã không còn Hiên Viên Húc, bản nữ vương thật muốn nhìn xem Thanh Long quốc có ai dám ngăn cản ta."

"Lớn mật, một đám chống trời, lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng dám nói ra, còn dám gọi thẳng tên của gia?" Đột nhiên, ngoài phòng truyền đến giọng nói uy nghiêm khiển trách của Hiên Viên Húc, chợt, người khác cũng đi nhanh bước vào trong nhà.

Bọn nha đầu bị lời nói nghiêm khắc của hắn dọa mặt đều trở bên trắng bệch, mấy

người diễn trò diễn đến say mê, người xem diễn trò cũng xem có tư vị, vậy mà không ai phát hiện thế tử trở lại. Lần này thâm rồi!

Sính Đình hơi giật mình xong lập tức đã tỉnh hồn lại, mặt đầy tươi cười đứng dậy, đón Hiên Viên Húc đang đi đến, miệng ngọt ngào kêu lên: "Tướng công, chàng đã về rồi!" Cùng lúc đó, tay nàng cầm thư tín tay vắt chéo sau lưng, không ngừng vẫy nhẹ mọi người hướng về phía phòng trong.

Con người của Hiên Viên Húc trầm tĩnh, nhìn về mặt nịnh hót phụ họa của nàng, làm bộ không thấy được động tác mờ ám của nàng, nhỏ giọng trách nắn, "Bộ dáng lén lút như vậy, nhất định là làm chuyện gì sai."

Sính Đình nghiêng đầu cười, sau đó kéo cánh tay hắn, làm nũng nói: "Không có, không có, ta lớn như vậy, cũng không biết hai chữ "chuyện sai" Viết như thế nào."

Hiên Viên Húc thương yêu vuốt sợi tóc mai trên thái dương của nàng, khẽ thở dài một hơi, một bộ dáng không có cách gì với nàng, "Nói khéo như rót mật, ba ngày không đánh, bóc gói phòng giữa, các người cũng không kiêng nể gì cả, bị người nghe được chính là muốn chặt đầu."

"Ừ, tướng công, chúng ta biết sai lầm rồi." Sính Đình gật đầu như giả vờ, biết vâng lời thừa nhận sai lầm.

"Lần này thì bỏ qua các người, lần sau nhất định không thể như vậy." Hiên Viên Húc thờ ơ quét qua mấy nha đầu khoanh tay nghe lời giáo huấn ở phòng trong, phát phát tay.

Mọi người thuận theo vội vàng đồng ý, sau đó một đám cúi đầu, nối đuôi nhau mà ra. Phòng to như vậy, cũng chỉ còn lại hai phu thê bọn hắn rồi.

Hiên Viên Húc ôm lấy Sính Đình đi đến nội thất, thuận tay rút ra thư tín trong tay nàng, hai mắt thoáng quét qua, trầm ngâm không nói.

Sính Đình dò xét liếc hắn một cái, ôn nhu mà nói: "Làm sao thế?"

Hiên Viên Húc trả lại bức thư cho nàng, đỡ nàng ngồi xuống trên giường, sau đó thuận thế ngồi ở bên người nàng, kéo tay nàng đặt trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve từng đầu ngón tay, trong con người sâu lắng ánh lên ôn nhu, tràn đầy ý nhún nhường nói: "Nàng rất nhớ Y Nhân, lấy bức thư của nàng ấy xem hết lần này đến lần khác, chỉ sợ cũng đã thuộc lòng, đáng tiếc đáng tiếc vẫn không thể phân thân, nếu không thì cũng có thể ra biển với nàng, đến đảo Mạt Ưu đi nhìn bọn họ."

Sính Đình không tự chủ được nắm chặt một xấp thư thật dày trong tay, tự nhiên lòng nhung nhớ về Thẩm Y Nhân mãnh liệt nảy sinh, cái mũi đau xót, hai tròng mắt đã mịt mù một tầng hơi nước, lâm lâm: "Ta rất nhớ nàng, nàng đang ở nơi xa cũng lo lắng cho ta, đã từng muốn xuất binh đến cứu chúng ta nữa! Hiện tại nàng cũng có một nhi tử một nhi nữ, ta cũng không thể gặp mặt một lần, ta..."

Vài năm nay Thẩm Y Nhân và Hàn Tư Luật chẳng những cai quản đảo Mạt Ưu càng ngày càng tốt, mà còn ba năm có hai đứa, sinh một đôi nhi nữ (nam nữ) đáng yêu. Hiện tại Thẩm Y Nhân vẫn là Ưu Đàm nữ vương, phái thuyền lớn vô cùng xa hoa tới Thanh Long quốc, định đón một nhà Định Quốc công phu nhân và Sính Đình đến đảo Mạt Ưu du ngoạn. Chỉ tiếc Hiên Viên Húc nhiều việc quán thân, cũng không thể cùng đi với Sính Đình, tự nhiên cũng sẽ không để nàng rời đi, vì thế phu thê Định Quốc công vui vẻ đến đảo Mạt Ưu rồi.

Đôi mắt của Hiên Viên Húc tối sầm lại, một tay ôm gấu gao nàng đang khóc rống vào trong lòng, để cằm trên đầu nàng, ngửi mùi thơm tỏa ra trên tóc nàng, nhắm mắt lại, trên mặt tuấn mỹ thoáng lộ ra bóng mờ thất bại, giọng nói rầu rĩ, "Ta và Quai Quai cũng không thể rời nàng, huống chi hiện tại trong bụng người lại mang thai một đứa, đợi sau này bọn nhỏ lớn hơn một chút, đến lúc đó tất cả chúng ta đi thăm hỏi bọn hắn, có được hay không?"

"Uh' m!" Sinh Đình ở trong ngực hân khẽ gạt đầu, bôi toàn bộ nước mắt ở trước ngực hân, kẻ sát trong lòng hân im lặng không nói gì.

Hiên Viên Húc ôm nàng lên, ngồi trên chân mình, hôn cái trán của nàng một chút. Cầm khăn lau hết nước mắt trên mặt, rút thư trong tay nàng ra để một bên. Sau đó vươn tay ôn nhu sờ sờ vòng eo còn chưa có biến hóa gì của nàng, mềm giọng nói: "Hôm nay tiểu gia hỏa này có ngoan hay không?"

Sinh Đình thả lỏng dựa trong lòng hân, lắc lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Đứa nhỏ này khác với Quai Quai, qua ba tháng Quai Quai mới bắt đầu giầy vò ta, nhưng đứa nhỏ này hơn một tháng đã có phản ứng, làm cho người ta ăn không ngon ngủ không yên, hiện tại ba tháng đã qua, lại không khác gì bình thường rồi."

"Vậy là tốt rồi!" Hiên Viên Húc thở dài nhẹ nhõm, "Ta đang lo lắng hài tử giầy vò nàng, những thứ khác ta đều có thể chịu giúp nàng, chỉ riêng việc mang thai sinh hài tử là ta không thể thay nàng, còn phải trông mắt mà nhìn nàng chịu khổ." Hiên Viên Húc ôm nàng nhẹ nhàng đong đưa, không ngừng đau lòng vuốt ve nàng.

Sinh Đình không nhận được đưa tay vuốt ve khuôn mặt của trượng phu, mỉm cười nói: "Nhìn thấy Quai Quai thì ta không cảm thấy khổ một chút nào!"

"Ha ha!" Hiên Viên Húc nhớ tới bộ dáng khả ái của nhi tử, cao hứng cười rộ lên.

Hai người nói đến hài tử, chàng một câu nàng một câu, không khí phi thường ấm áp ngọt ngào.

Chỉ chớp lát, Sinh Đình liền thấy hân vén vạt áo của nàng lên, bàn tay đang dò xét về phía cái yếm trên người nàng, không khỏi thâm nghiến răng, đề lại bàn tay của Hiên Viên Húc đang dò xét cái yếm của nàng, ngửa đầu trừng mắt nói với hân: "Chàng làm gì?"

"Không phải nàng trưởng đau sao? Ta chịu thiệt một chút, xoa xoa giúp nàng!" Hiên Viên Húc mặt không đỏ thớ không gấp nói.

"Đồ vô si." Đôi bàn tay trắng như phấn của Sinh Đình vung lên đám hân một cái, lắc lắc thân thể muốn từ dưới thân hân lui lại.

Hiên Viên Húc hít một hơi, cúi đầu cắn vành tai của nàng, nàng càng căng cứng, giọng nói từ tính mê người khẽ cười nói bên tai nàng: "Động nữa, ta sẽ không ngăn nó nữa." Nói xong, hân không có ý tốt nhô lên một chút, bàn tay lại cố chấp dừng trước ngực nàng, chợt chậm rãi xoa nắn.

Nhất thời thân thể Sinh Đình cứng đờ, không dám nhúc nhích chút nào, trong lòng hận muốn nghiến răng, vội vàng nói: "Thả ta xuống."

"Thực vô tình, nó nhớ nàng như vậy, nó cũng muốn nàng." Hiên Viên Húc thấp giọng nói bên tai nàng, chỉ là động tác trong tay cũng không dừng lại. Sinh Đình không nhận được khẽ thở gấp ra tiếng, đến cuối cùng chính nàng cũng không nhận được có chút động tĩnh rồi.

"Phụ thân, nương, oa! Các người đang làm cái gì?" Bỗng dưng, giọng nói ngọt ngào ngây thơ của Quai Quai xuất hiện chỗ cửa phòng, đôi mắt sáng ngời thiên chân vô tà mở to, nghiêng đầu nhìn bọn họ.

"Quai Quai!" Sinh Đình và Hiên Viên Húc cùng lúc nói ra, hai người từ trong bối rối chỉnh lý lại vạt áo.

Hiên Viên Húc khôi phục như lúc ban đầu trước, nhưng cũng không buông Sinh Đình ra. Hân nhìn Quai Quai, mày kiếm khẽ nhíu, con người đen khép hờ, hơi ngừng lại, vẫy tay với Quai Quai nói: "Quai Quai đến đây, để cho phụ thân nhìn xem trong tay con cầm cái gì?"

"Đặng đặng, đặng!..." Quai Quai vài bước đã chạy tới, cao hứng cầm một tấm vải dẹt trong tay tựa như hiện vật quý cho lão cha hân xem, đặc ý dương dương mà nói: "Phụ thân, người xem, hôm nay Quai Quai vụng trộm tới thư phòng liêu chết, người không phát hiện, hi hi! Quai Quai muốn dùng mảnh vải này che kín mắt, chơi trốn tìm với tổ phụ."

Đó là một mảnh vải màu tím, vải dẹt mềm mại, đích thực không có gì hay làm cho người ta giật mình, nhưng tấm vải dẹt này có tên, gọi là cái yếm!

Trên mặt Hiên Viên Húc nhanh chóng hiện lên vài tia đỏ đậm, buổi sáng hân xử lý công văn tại thư phòng, trong lúc vô ý lấy vật đính ước này để ngắm trong giây lát, sau đó lại quên khóa vào ngăn tủ rồi. Chưa từng nghĩ Quai Quai lại chuồn vào, tiểu gia hỏa này rất hư rồi.

"A!" Sinh Đình nhỏ giọng thét chói tai, lập tức che kín mắt, cái này không phải là cái yếm nàng đã làm mất sao? Hiên Viên Húc muốn chết, lại còn lừa nàng nói không biết để chỗ nào, hóa ra hân vụng trộm để ở thư phòng

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Nương Tử Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngoại truyện 3

Edit: Lệ Hy

Hiên Viên Húc sai bước bước vào Thanh Ngọc hiên, một thân áo lông màu tím, ung dung hoa quý, khuôn mặt tuấn mỹ dĩ thường không chút thay đổi.

Tàn ma ma mang theo mấy thị nữ cung kính đứng ở trong sân.

Hiên Viên Húc mắt sáng linh động sắc bén quét qua mọi người khoanh tay mà đứng, không nhìn thấy Sính Đình, cước bộ chưa từng dừng lại đã xoải bước tiến về phía phòng chính, thuận miệng hỏi: "Thế tử phi ở đâu?" Sính Đình chỉ cần không phải bởi Quai Quai, mỗi ngày đều sẽ ngênh đón hấn ở cửa sân.

"Hồi bẩm gia, thế tử phi ở đây..." Tàn ma ma và chúng thị nữ ngơoi nhìn ta, ta nhìn ngơoi, đều là vẻ mặt khó xử, đắn đo nên trả lời như thế nào mới tốt.

Không có nghe đáp án trong tưởng tượng của hấn, Hiên Viên Húc dừng bước, đột nhiên xoay người lại, nhìn bộ dáng mọi người né tránh, áp a áp ứng, gần từng tiếng trầm giọng hỏi: "Thế tử phi ở đâu?"

Ma ma tiến lên một bước, cung kính cúi người thi lễ với hấn, thật cẩn thận mà nói: "Sắp tới có việc tốt giữa Thượng Quan công tử và Liễm Diễm huyện chủ, mang theo thiệp cưới đến bái phỏng gia cùng thế tử phi, thế tử phi đang ở 'Y Mạn đình' nói chuyện với Thượng Quan công tử." Trong lòng Tàn ma ma cũng rất sốt ruột, nếu là nam tử khác tự nhiên sẽ không thể gặp thế tử phi, chỉ là Thượng Quan công tử này lại khác với người khác, nghe nói đã từng cùng nữ vương Y Nhân cứu thế tử phi nhiều lần.

"Thượng Quan Vân?" Sắc mặt Hiên Viên Húc thoáng chốc trở nên khó nhìn, môi mỏng nhếch lên, khí tức toàn thân rét lạnh dần, hai tay ở phía sau lưng bất tri bất giác nắm chặt thành quyền. Ngay sau đó, thân hình hấn như gió, đi về phía Y Mạn đình.

Trong Y Mạn đình, bốn đại nha đầu đứng hầu một bên, Sính Đình và Thượng Quan Vân mỗi người ngồi một phía bên bàn, chậm rãi mà nói, nói cười ríu rít, không khí đặc biệt hòa hợp. Nữ tử xinh đẹp như hoa, nam tử tuấn tú như ngọc, khiến người nhìn tức giận trong lòng. Hiên Viên Húc đứng dưới một cây đại thụ, ánh mắt thẳng tắp nhìn một màn chói mắt trước mắt này, cái mũi đều sắp tức muốn lệch, trong lòng lại càng chua.

Sính Đình đang quay đầu nói gì đó với Hiếu Phong bên người, giống như cảm ứng được ánh mắt của Hiên Viên Húc, quay đầu lại nhìn hấn, mỉm cười vẫy vẫy tay với hấn, vui vẻ nói: "Tướng công, chàng đã về rồi, mau đến đây."

Hiên Viên Húc đè nén lửa giận trong lòng xuống, ôn hoà nói: "Sao Thanh Diễm công tử có thể ở chỗ này, không phải nên vội vàng chuyện thành thân sao?"

Thượng Quan Vân mặc một thân áo trắng, áo khoác đẹp đẽ quý giá màu đỏ đã cời ra để một bên, giờ phút này đang lười biếng dựa lên ghế dây mây, sóng nước dưới đáy mắt chẳng xao động, một mảnh lạnh nhạt. Nhìn đáy mắt Hiên Viên Húc mơ hồ toát ra lửa giận, hấn ung dung cười, chấp tay thi lễ với Hiên Viên Húc, biết nặng nhẹ mà nói: "Bận rộn là như người khác, ngược lại tân nhân là người rảnh rỗi nhẹ nhàng nhất, thật sự là khó tin."

"Tướng công, đại hôn của Thượng Quan Vân và Liễm Liễm, đến báo tin vui với chúng ta đó!" Sính Đình mặt mày hớn hờ đứng dậy, lôi kéo Hiên Viên Húc ngồi xuống bên người, tiếp theo rót một ly trà thơm thay hấn, bàn tay trắng nõn khẽ nâng, tự nhiên mà đưa cho hấn.

Thượng Quan Vân nhẹ nhàng nâng mắt nhìn về phía Sính Đình, thấy nụ cười sáng như hoa xuân trên mặt nàng, trong lòng khẽ run lên, hóa ra nàng ở bên cạnh nam tử này lại cười thật hạnh phúc như vậy. Hấn rũ mắt xuống, âm thầm nhìn cái chén trước mặt đến xuất thần.

"Đa tạ nương tử ban thưởng trà!" Hiên Viên Húc tiếp nhận chén trà đồng thời ngón tay cố ý xoa nhẹ bàn tay trắng như tuyết của Sính Đình, ánh mắt khẽ nâng nhìn về phía nàng, ái muội chớp chớp mắt nhìn nàng.

Nhất thời đôi má Sính Đình ửng hồng, kìm nén hồi lâu, hung hăng trợn mắt nhìn hấn, nhất định là hấn thấy Thượng Quan Vân ở trong này, cố ý làm như vậy, hoàn toàn là quỷ hẹp hòi, bình dấm chua!

Khỏe miệng Hiên Viên Húc không khỏi khẽ nhếch, tao nhã bung trà thơm lên, chớp mũi khẽ ngửi, cảm thấy thỏa mãn hơi hơi gật đầu, dù bận vẫn ung dung uống một ngụm. Sau đó dường như mới nhớ tới sự tồn tại của Thượng Quan Vân búng tỉnh đại ngộ nói: "Hai người phụ thê ta đây thực sự nên chúc mừng Thượng Quan công tử, ta đây liền lấy trà thay rượu, kính chúc mừng người, ôm được mỹ nhân về! Về sau phụ thê ân ái, người ngoài ao ước." Nếu là như vậy thì ngơoi cũng không có thời gian đến quấy rầy Sính Đình, gia cũng có thể buông lỏng một hơi rồi.

"Đa tạ thế tử!" Thượng Quan Vân tác phong nhanh nhẹn mỉm cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén trà thơm, có thể nói là người trong chốn võ lâm vốn tiêu sái, nhưng vẫn lộ vẻ độ lượng của người văn nhân. Rồi sau đó mắt phượng hẹp dài của hấn nhìn thẳng Hiên Viên Húc, nhàn nhạt nói: "Về sau Thượng Quan Vân không thể không gọi thế tử một tiếng đường huynh, hi vọng về sau khi Thượng Quan Vân mang theo thế tử đến bái phỏng thế tử, thế tử không nên từ chối người ngoài cửa mới được."

Đầu lông mày Hiên Viên Húc khẽ nhếch không thể nhận ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, ngừng lại một chút, sau đó dáng vẻ tự nhiên nói: "Người một nhà không nói hai nhà, làm sao ta và đường ngơoi có thể cự tuyệt người ở ngoài ngìn dặm, vô cùng hoan nghênh!" Không sợ trộm cướp, chỉ sợ trộm nhớ thương! Ngày phòng đêm phòng trộm trong nhà khó đề phòng, người này lập tức đã muốn trở thành trộm cướp rồi. Thượng Quan Vân yêu Sính Đình sâu đậm cũng không ít hơn mình, đã nói làm sao hấn có thể quên Sính Đình nhanh như vậy, vô cùng cao hứng thành hôn với Hiên Viên Liễm, hóa ra quả thật hấn quá thâm sâu, tính trước làm sau, định ra chủ ý bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy Sính Đình, thật sự là người bụng dạ khó lường, đồ tiểu nhân tính xấu không đổi!

Đường tẩu! Thượng Quan Vân cúi đầu, xiết chặt chén trà trong tay, sau đó cười mỉm, tự nhiên đứng dậy: "Vậy Thượng Quan cáo từ trước!" Nói xong, hấn không để lộ dấu vết nhìn Sính Đình vài lần, mắt phượng nheo lại, lông mi dài hạ xuống, che đi đau lòng và không muốn như thiên ti vạn lữ mạnh mẽ xuất hiện dưới đáy mắt.

"Chúng ta tiến ngơoi!" Sính Đình vội vàng đứng dậy đưa tiễn, trước khi Hiên Viên Húc chưa đến, nàng và Thượng Quan Vân đã nói xong chuyện Thâm

Y Nhân viết thư cho mình, tán gẫu lại những chuyện cũ, có hồ ly chạy với thỏ, còn có con vẹt lẩm miệng kia, cũng cảm khái thời gian giống như nước chảy mà trôi đi. Tựa như trong lòng Thượng Quan Vân đã có thể buông tha, lão bằng hữu nói thoải mái, là một đoạn hồi ức đẹp thời niên thiếu, hẳn quan tâm nàng vô cùng cảm kích, nhưng càng hi vọng hẳn có thể đạt được hạnh phúc.

"Không cần, đưa quân ngàn dặm, cuối cùng vẫn có lúc phải tạm biệt!" Thượng Quan Vân lập tức khoát tay áo, ý bảo nàng không cần đưa tiễn, sau đó xoay người lặng yên rời đi. Hắn lập tức đi về phía trước, không quay đầu liếc mắt nhìn bọn hắn một lần, ánh mắt dừng ở yên tĩnh mà xuất thần, tuổi trẻ rực rỡ đẹp đẽ tràn ngập trống rỗng, tấm áo choàng đỏ lớn sau lưng hắn tung bay, bóng dáng ngay thẳng mà cô tịch.

Hiên Viên Húc gắt gao ôm lấy Sính Đình, lộ ra khuôn mặt đen sì trở về Thanh Ngọc hiền. Tần ma ma và chúng thị nữ thấy vẻ mặt âm tình bất định của hắn, đều cúi đầu cảm như hén, không dám nhìn thẳng, sau đó Sính Đình nháy mắt ra hiệu lui xuống trong nháy mắt mọi người tản đi.

Hiên Viên Húc vào phòng ngủ, vẫn rầu rĩ không vui ngồi xuống bên giường, ôm Sính Đình ngồi xuống đùi hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nhìn nàng chăm chăm, thấp giọng nói: "Về sau không được một mình gặp hắn!"

Sính Đình thấy Hiên Viên Húc vẫn lộ ra vẻ mặt khẩn trương căng thẳng, chỉ xem hắn là hồ giấy, không nhận được nở nụ cười, vươn một ngón tay giống như măng mùa xuân khẽ vuốt mặt hắn, khẽ giọng: "Chàng có biết xấu hổ hay không, Thượng Quan Vân cũng sắp trở thành đường muội phu của chàng, chàng còn lòng dạ hẹp hòi như vậy."

Không nói đến Thượng Quan Vân biến thành đường muội phu khá tốt, nhắc tới Thượng Quan Vân, Hiên Viên Húc nhớ tới tên kia cũng sắp trở thành kẻ trộm, sau đó tiến dần từng bước càng dễ dàng chút, cảm giác có nón xanh đội trên đầu sâu sắc, nhất thời nổi trận lôi đình, thờ hồng học học nói: "Miễn bàn cái tên gia hỏa rắp tâm bất lương kia."

"Hừ!" Sính Đình mặt hừng, nàng không thể nghe người nào nói Thẩm Y Nhân và Thượng Quan Vân không đúng, đặc biệt là Hiên Viên Húc, thân thể uốn éo muốn rời từ trên người hắn.

Hiên Viên Húc vội vàng nắm lấy nàng, nhều mày nói: "Đừng nhúc nhích!"

Sính Đình đẩy hắn, đứng lý hợp tình mà nói: "Có phải chàng không tin tưởng ta đúng không? Thượng Quan Vân mới không phải là loại người như chàng nghĩ, không để ý tới chàng, thả ta xuống."

Thấy lòng nàng tràn đầy bảo vệ Thượng Quan Vân, ngọn lửa ghen tị dưới đáy lòng Hiên Viên Húc bỗng dâng cao, bùng cháy hừng hực, nhìn nàng chăm chăm, cười gần một phen, ôm lấy nàng liền ném lên giường mềm.

Sính Đình thấy hắn không giống như là buồn cười, hơi ngẩn ra, nhất thời kinh hãi, vội vàng trốn phía trong giường.

"Muốn chạy!" Hiên Viên Húc lại vươn tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, kéo nàng lại, sau đó kéo đai lưng của nàng ra. Vạt áo của Sính Đình bị hắn kéo ra hết, lộ ra áo ngực màu vàng nhạt, ngũ quan của nàng tinh xảo, không thể bắt bẻ, màu da như ngọc, giống như trái vải tươi ngon mới vừa lột vỏ.

Lúc này Hiên Viên Húc sờ ngáy người một chút, mâu quang như đuốc, sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt kia lộ ra tán thưởng và kinh diễm.

Từ chi Sính Đình loạn giẫm loạn đá, đỏ bừng mặt, mặt thờ hồng học, lại vẫn không có cách nào ngăn cản y phục trên người từng chiếc từng chiếc rơi xuống, mắt thấy đã bị lột sạch hết, không nhận được kêu: "Hiên Viên Húc, chàng là đồ trướng thối!"

"Uh ờ, gia là trướng thối, Thượng Quan Vân là người tốt." Hiên Viên Húc miệng lạnh lùng nói xong, sau đó lén người mà lên, nụ hôn bá đạo không ngừng mà rơi trên người nàng, tay cũng không nhàn rỗi, tùy ý khinh bạc trên người nàng, khiến cho Sính Đình mặt đỏ tai hồng.

Sính Đình vội vàng nói: "Chàng là chàng, hắn là hắn, chàng mau buông ta ra, ta nói tường tận cho chàng hãy nghe cho kỹ biết không?"

Hiên Viên Húc nhìn thấy eo nhỏ như cành liễu của nàng, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc nó đóng đưa làm người ta tai nóng tim đập, đôi chân thon dài xinh đẹp kia lại càng câu hồn đoạt phách, nói giọng khàn khàn: "Chờ gia xong việc, nàng còn có khí lực để nói thì ta nghe."

Sính Đình bị nụ hôn của hắn vuốt ve, không trừ một nơi nào, làm cho thân thể mềm mại như nước mùa xuân, mị nhãn như tơ, thở gấp yêu kiều.

Hiên Viên Húc huyết mạch sôi sục, gầm nhẹ một tiếng, rốt cuộc không nhận được, chế trụ thân thể không ngừng vận vẹo của nàng, bao phủ lên.

Không biết qua bao lâu, Sính Đình từ từ tỉnh lại, im lặng không nói nằm không nhúc nhích, nàng ngẩn ngơ nhìn bốn vách tường trắng tinh, giật mình tỉnh rồi người ở chỗ nào. Bỗng nhiên bên tai truyền đến giọng nói từ tính trầm thấp của Hiên Viên Húc: "Sính Nhi, nàng tỉnh rồi!" Sau đó hắn cúi đầu hôn nàng, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, hôm nay là ta quá đáng rồi."

Lúc này Sính Đình mới phát giác bọn hắn không ở trong phòng, nhưng ở bên trong phòng tắm phía sau phòng ngủ, lúc này bọn hắn đang ngồi trên bồn tắm bên cạnh bể tắm. Nàng giật giật thân thể, cảm thấy thân thể mình cực kỳ mệt mỏi, ngay cả giờ tay cũng có chút nặng không nổi, liền nhắm chặt mắt, giọng nói khàn khàn nói: "Mỗi lần đều nói như vậy, chừng nào thì chàng có thể sửa lại."

Hiên Viên Húc có chút xấu hổ, thay Sính Đình xê dịch thân thể, vẫn cẩn thận ôm nàng, để cho nàng có thể nằm được thoải mái một chút. Tiếp theo lại đưa bàn tay đến chỗ phía sau lưng nàng vuốt ve, thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ: "Thực xin lỗi, ta không thể nhận xuống, lần sau ta nhất định nhớ rõ."

Hôm nay bị Thượng Quan Vân tình địch lòng muông dạ thú này kích thích, hắn mang lòng đố kỵ cộng thêm dục hòa, càng không thể văn hời, hung hăng

giày vò nàng trên giường một phen. Đấy lòng trực tiếp nghĩ cách chính là mặc kệ lòng của nàng hay là thân thể của nàng đều chỉ có thể nhớ kỹ mình, chỉ có thể là của hắn, hắn muốn đào người khác trong lòng nàng ra cả gốc, toàn thân đều phải nhiễm khí tức của hắn. Cuồng loạn va chạm làm hắn không ngừng kêu: "Sinh Nhi, nàng là của ta, ta không cho phép trong lòng nàng có người khác..."

Sau đó hắn thoáng nghỉ ngơi một chút, ôm Sinh Đình nửa hôn mê đến phòng tắm. Vô cùng ôn nhu giúp nàng lau rửa thân thể.

Nhìn dấu vết hồng hồng tím tím trên người nàng, còn có cái kia sưng đỏ không chịu nổi. Trong lòng Hiên Viên Húc không phải không có chột dạ, đợi nàng tỉnh lại, nhất định sẽ hận chết hắn, đồng thời trong lòng hắn lại ần ần có chút đắc ý, lúc trước nàng gây ra lợi hại, nhưng về sau vẫn lại yêu kiều đón ý nói hòa với sự tiến công của hắn, lúc này hắn thân là nam nhân kiều ngạo không khỏi thỏa mãn, để cho hắn cảm thấy kỹ thuật của mình tiến bộ rồi.

Tâm tư Hiên Viên Húc thay đổi trong nháy mắt, đúng là thân thể cường kiện cực kỳ trực tiếp rất đơn giản, dù sao cũng là thực tủy tri vị, lại tuổi huyết khí phương cương. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hai người lại trần truồng, nam nữ trẻ tuổi cùng một chỗ, lại là người mình thích, đã không thể không làm chuyện gì, da thịt hai người đụng nhau đều cảm giác mát mẻ tê dại, huống chi còn là tư thế mãnh cảm chọc người này.

Nhìn đây núi phập phồng trước mắt, cảnh đẹp mê hồn người, nhớ tới hai người gặt gao hợp lại cực hạn hoàn mỹ, làm sao hắn có thể nhìn được. Vì thế hắn vừa tràn đầy đau lòng thương tiếc Sinh Đình, cảm thấy mình thật sự là không bằng cảm thú, vừa không để ý nàng nũng nịu hừ hừ kháng nghị, ôm nàng lăn qua lăn lại ở trong hồ.

Lúc đó dù Sinh Đình muốn phản kháng hắn, cũng hoàn toàn vô lực. Chờ hắn ăn thỏa thuê, cảm thấy mỹ mãn, vẻ mặt thoải mái; Sinh Đình đã sớm hôn mê. Hắn thay nàng kiểm tra một chút, sau đó tẩy trừ hai người, liền ôm nàng lên giường nhỏ bên cạnh ao cùng ngủ thiếp đi.

Sinh Đình vừa rồi hơi vừa động, hắn đã lập tức tỉnh táo lại, đấy lòng đã sớm tính toán tốt, chờ nàng tỉnh lại vô luận mắng hắn, đánh hắn như thế nào --- nếu nàng còn có khí lực mà nói, nhất định hắn sẽ khuất phục nịnh hót, tùy nàng xoa nắn, cho đến khi nàng nguôi giận mới thôi, lúc này tất nhiên là nỉ non mềm giọng, mọi cách cũng phải dỗ giải nhân nỡ nụ cười.

Sinh Đình nhìn bộ dáng không có da mặt kia của hắn, biết tức cũng chỉ tức không, lúc này hắn nói lời hay, đến lúc đó chỉ cần nghĩ muốn, còn không phải không quan tâm, liền liếc xéo hắn một cái, cũng không để ý hắn, xốc chăn lên liền muốn đứng dậy. Cũng không biết lúc này là giờ nào, không biết Quai Quai có tìm đến không?

Lại bị Hiên Viên Húc vươn tay đè lại, thấp giọng nói "Không được thức dậy sớm như vậy!" Dứt lời, ắn Sinh Đình trở lại vào chăn, từ trên bàn nhỏ trên đầu giường nhỏ lấy một ly sữa bò ấm, mấy khối điểm tâm nhỏ qua, "Ngoan, ăn trước mấy khối điểm tâm đã."

Lúc này Sinh Đình cũng cảm thấy bụng đói kêu ừng ực, yết hầu bắt đầu khởi động, liền uống sữa bò trong tay hắn, ăn vài miếng điểm tâm, lúc này mới khôi phục chút khí lực, cảm giác cả người sống lại, không nhìn được oán hận than phiền nói: "Về sau nếu chàng không tin ta nữa, ta liền dẫn Quai Quai đi tìm Y Nhân, vĩnh viễn không trở lại nữa."

"Không được! Thế nào cũng không cho nàng đi!" Hiên Viên Húc ôm chặt lấy nàng, cúi đầu, tránh chạm trán nàng, thổ lộ tiếng lòng: "Ta tin tưởng nàng, ta chỉ hâm mộ đồ kị tình bằng hữu giữa các người, về sau ta sẽ tận lực thay đổi, nàng xem ta đối với nàng tốt như vậy, liền ở bên cạnh ta có được hay không?"

Sinh Đình yên lặng không nói gì thật lâu sau, sau đó mới duỗi cánh tay vòng qua eo hắn, "Nhìn biểu hiện của chàng, nếu không thì ta và Quai Quai cũng không cần chàng."

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 4

Edit: Lệ Hy

Phò mã của trường công chúa Hiên Viên Đình vì muốn làm nàng vui, tự mình thiết kế một khu vườn. Khu vườn được xây dựng xong, tên là "Đình Lan Uyển", lấy từ câu "Ngân chỉ Đình Lan, xinh đẹp thanh thanh". Ý là, vừa có chữ "đình" của trường công chúa.

Bên trong Đình Lan Uyển, từng bông hoa ngọn cỏ, từng cành cây từng cảnh trí, khắp nơi lộ ra nét độc đáo của người thiết kế và thương thức tao nhã của chủ nhân, vì thế trường công chúa vô cùng thoải mái, cùng Phò mã đưa ra rất nhiều thiệp mời, mời quan lại quyền quý trong kinh thành mang theo gia quyến đến khu vườn mới xây du ngoạn.

Hôm ấy đã đến, trên mặt quan lại quyền quý có được tư thiệp mời trong kinh thành tràn đầy tươi cười, không chỗ nào không đến Đình Lan Uyển sớm. Hiên Viên Húc và Sinh Đình thân phận cao quý, tất nhiên là trong nhóm được mời vào, vì Hiên Viên Húc có chuyện quan trọng trong người, liền đưa Sinh Đình đến Đình Lan Uyển, tha thiết dặn nàng vài câu, sau đó mới rời đi.

"Thụy Thù ra mắt thế tử phi!"

"Nghe nói ít ngày nữa thế tử phải tập (kế thừa) vị thân vương, thiếp thân chúc mừng thế tử và thế tử phi!"

Sinh Đình đang nhận nhã thưởng thức cảnh sắc trong vườn, bỗng nhiên trước mặt có hai người đứng chặn đường đi, cũng hành lễ với nàng.

Nàng có chút kinh ngạc giương mắt nhìn lên, thấy hai nữ tử không hề xa lạ đứng đến trước mặt, trong đó có một người mặc sa quần màu xanh biếc, phối với mình châu trầm hoa, mắt ngọc mảy ngài, chính là Liễu Tiểu Yên, một người xinh xắn lạnh lợi, trang phục rực rỡ sắc màu chính là Đình Thụy Thù.

Từ khi hai vị này bị Hiền Quận vương thu vào hậu viện, số lần Sinh Đình gặp hai nàng ít ỏi có thể đếm được, mỗi lần cũng không vui vẻ gì. Cứ việc nàng không quan tâm đến chuyện bên ngoài, nhưng vẫn hay nghe nói qua mỗi ngày Đình Thụy Thù ba ngày nào một trận lớn, hai ngày ảm đạm chuyện nhỏ ở hậu viện của Hiền Quận vương, làm cho hậu viện của Hiền Quận vương gà chó không yên, tiếng oán than dậy đất, lại cùng nháo nhào bắt lưỡng lập (không đội trời chung) với Liễu Tiểu Yên có dung mạo xinh đẹp.

Khiến người ta không thể tưởng tượng được là, hai người như nước với lửa lúc này lại ở chung rất hòa hợp, rất là vui vẻ.

Tuy Sinh Đình cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng về mặt vẫn ung dung gật đầu với hai nàng: "Chào hai vị, đã lâu không thấy."

Đình Thụy Thù nhìn nữ tử tư thái tao nhã phong hoa tuyệt đại trước mắt, trong mắt hiện lên oán hận và đố kỵ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hiện tại chúng ta ở đâu nói là tốt hay không tốt? Chi là tùy tiện sống qua ngày thôi, không thể nào bằng thế tử phi ngày càng đi lên, như mặt trời ban trưa, muôn vàn sùng ái ở một thân."

Liêu Tiểu Yên cúi đầu ở bên cạnh, nội tâm chua xót, sớm biết rơi xuống kết cục như ngày hôm nay, hà tất lúc trước nàng phải hao tổn tâm sức ép buộc, Cứ việc trong lòng nàng hận lão bất tử Hiền Quận vương muốn chết, chỉ mong sao hắn không sớm không muộn liền chết bất đắc kỳ tử ở đầu đường. Nhưng suy nghĩ đến việc Hiền Quận vương chết, tình cảnh của nàng lại càng quần bách, trái tim không khỏi có cảm giác như tro tàn.

Đúng lúc này, vài vị phu nhân trang phục lộng lẫy đi qua phía các nàng.

"Ai nha, thế tử phi và hai vị phu nhân này đến thật sớm!" Nhị nhi tức phu Uy viên hậu Hồ thị trời sinh một đôi mắt sắc bén, mảy như lá liễu, mặt tròn, gặp người cười ba phần, lúc này liếc mắt một cái đến chỗ Sinh Đình, vội vàng cười chào đón hành lễ.

Những phu nhân này không dám thất lễ, cũng đi lên hành lễ. Đã có vài vị phu nhân không biết Sinh Đình, nhưng thấy Hồ thị cung kính hữu lễ với nàng, gọi nàng là thế tử phi, lại nhìn bộ dáng diên đảo chúng sinh kia của Sinh Đình, cảm thấy cũng hiểu rõ, người này nhất định là thế tử phi An Thân Vương, không có suy nghĩ khác.

Sinh Đình mỉm cười với từng gia phu nhân, có cũng như không hàn huyên. Trong đó có một vị phu nhân, mặt nhọn hoắt, mảy hơi xé, một đôi mắt không lớn lờ lờ nhấp nháy, chuyển động nhanh như chớp, bộ dáng cực thông minh lạnh lợi, không ngừng âm thầm đánh giá Sinh Đình, có khi miệng hơi bĩu xuống không thể nhận ra, bộ dáng giống như có chút khinh thường.

Đình Thụy Thù thấy mọi người chỉ vây quanh Sinh Đình, không thêm quan tâm để ý đến nàng, không khỏi tức giận âm thầm dậm chân, cầm giận chung quanh, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt bĩu môi của vị phu nhân kia, nội tâm không khỏi vui vẻ, hiện tại nàng không dám, cũng không có năng lực làm cho Sinh Đình khó xử, nhưng có người khác rồi!

Nghĩ đến đây, nàng thi lễ thật sâu với vị phu nhân kia, nói: "Nhìn phu nhân người toàn thân ung dung hoa quý, giờ tay nhắc chân đều mang khí chất bất phàm, chi là nhìn thật lạ mắt, không biết phu nhân là?"

Hà phu nhân thấy chẳng những có người chú ý tới nàng, còn khen ngợi nàng khí độ bất phàm, biết vậy nên hân diện, tươi cười rạng rỡ nói: "Ta là gia quyến của Tổng đốc Vân Quý Thái, nhìn diện mạo phu nhân người duyên dáng, không biết là gia quyến nhà đại nhân nào?" Tuổi nàng chỉ hơn ba mươi tuổi, nhưng năm nay phu quân vừa mới thăng thành Tổng đốc Vân Quý, cũng là tướng soái đại quan rồi.

Hiện tại nàng có chút đắc chí, tràn đầy cảm giác về sự ưu việt, đến khu vườn mới của trường công chúa vốn là một chuyện tốt cầu còn không được, trước kia nàng cũng không có cơ hội tham gia vào cuộc gặp gỡ giữa những người hiển hách này, chỉ là trong kinh thành này quan đã nhiều, còn lớn. Hôm nay rất nhiều vương phi phu nhân tôn quý hơn nàng đến dạo chơi khu vườn, biến thành cơ hội nàng muốn biểu hiện mình một chút cũng không có.

Nhìn thấy phu nhân khác nhìn thấy Sinh Đình đều là bộ dáng khúm núm, a dua nịnh hót, làm chuyện gì cũng nhìn sắc mặt của nàng làm việc, Hà phu nhân càng buồn bực, không phải là một yêu tinh mê hoặc tâm trí người hay sao? Mấy năm nay thế tử bách chiến bách thắng say đắm, chỉ sủng một mình nàng. Chưa từng nghe qua nàng Tổng đốc có chỗ nào khó lường, trái lại ngầm trộm nghe người trong kinh thăm truyền nàng này đánh đàn hay, tiếng ca giống như tiếng trời, không người theo kịp. Nhưng cái này tính là sở trường gì? Trong phủ kia sẽ thiếu mỹ giới ca múa. Thế kia thì so bằng chính nàng ta, ngay cả cũng khen nàng là người có đức có tài.

Ở trong lòng Hà phu nhân cứ cho rằng Sinh Đình chỉ là gốitêu hoa, nhưng nàng cũng không phải đồ ngọc, hầu tước cũng không tôn quý bằng thân vương, không có việc gì cũng sẽ không tự làm mất mặt. Chi là, lời nói cử chỉ của nàng lại đặc biệt biểu hiện không giống người thường.

Đình Thụy Thù vừa nghe lời nói của Hà phu nhân, hình như có chút khó sở gục đầu xuống, cầm khăn dính ướt khóe mắt, thấp giọng nói: "Không sợ phu nhân chê cười, thân phận của thiếp thân không thể nào lên được mặt bàn, chi là tiểu thiếp kiếm ăn dưới tay chủ mẫu, không đề cập tới cũng được." Nói xong, đôi mắt nàng đỏ lên, nước mắt tràn mi, giống như chịu vô hạn ủy khuất.

Phu quân của Hà phu nhân nhậm chức Thái Tổng đốc ở Vân Quý, dựa theo thường lệ từ triều đình, gia quyến nhất định phải ở lại kinh thành, cho nên tuy Hà phu nhân thật cao hứng trọng phu thăng chức, địa vị của mình cũng nước lên thì thuyền lên, nhưng không thể đi nhậm chức cùng phu quân. Lại sợ phu quân ở nơi nhậm chức nạp mỹ thiếp, say đắm những hồ ly tinh này, thế cho nên nàng quên nàng đã là thiếu phụ lưỡng tuổi có chồng. Mọi cách rồi

vào đường cùng, hai tay khẽ tự mình chọn mấy nữ tử có dung mạo xinh đẹp đi nhậm chức cùng phu quân. May mà khế ước bán mình của những nữ tử này đều bị nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, chẳng những không uy hiếp gì đến nàng, còn có thể tính là cánh tay trái phải của nàng. Đương nhiên, hành động hiền như vậy của nàng lập tức đạt được lời tán thưởng của trượng phu.

Nghe thấy Đinh Thụy Thu điềm đạm đáng yêu lên án, lần này Hà phu nhân xem như tìm thấy cơ hội thể hiện mình, lập tức dương cao giọng nói: "Phu nhân không cần như vậy, người có thể giúp chủ mẫu phân ưu, chủ mẫu nhà người cũng sẽ không dung được người, giống bản phu nhân vì lão gia nhà ta nạp không biết bao nhiêu là tiểu thiếp có dung mạo xinh đẹp, nhưng cũng vui vẻ hòa thuận."

"Phu nhân nói đúng lắm, có thể gặp được chủ mẫu như người vậy cũng là các nàng có phúc, không giống người anof đó một chút nào ngay cả phu quân nạp thiếp cũng bá đạo không cho phép, chỉ lo độc chiếm một mình trượng phu, xác thực là tức phụ không có đức." Đinh Thụy Thu lập tức buông khăn trong tay ra, nâng cao thanh âm, vội vàng phủ họa lời nói với Hà phu nhân.

Giọng nói nói chuyện của hai người các nàng cũng không che dấu một chút, tất nhiên là người chung quanh nghe thấy rõ ràng. Mấy vị phu nhân đang nói tin đồn với Sính Đình không khỏi cũng dừng lại câu chuyện, đưa mắt nhìn nhau, có chút không biết làm thế nào cho phải.

"Thế tử phi, hoa nở bên kia muôn hồng nghìn tía, chúng ta đi bên kia nhìn xem đi!" Tính tình Hồ thị khéo léo, cười đề nghị đi ngắm hoa, phá vỡ không khí cứng nhắc. Sau đó âm thầm trừng mắt nhìn Hà phu nhân và Đinh Thụy Thu, hai người kia là đồ đầu heo sao? Năm đó ngay cả Lệ Quý phi độc sủng hậu cung mà thế tử cũng dám giết, chính là để giết gà dọa khỉ, có ý cảnh cáo bằng máu cho người muốn hấn nạp thiếp, hai người này là ngại mạng quá dài, dám ở chỗ nào nhô râu hổ?

Hà phu nhân này như thế nào nàng hiểu rất rõ, rõ ràng là không có cách nào tự mình bồi trượng phu đi nhậm chức, chỉ có thể không còn lựa chọn khác mà biểu hiện là người hiền tuệ, Đinh Thụy Thu lại càng không đáng được nhắc đến, ngay cả thánh chỉ tứ hôn trước kia, thế tử thà rằng vào đại lao cũng phải cự tuyệt nạp nàng ta, chỉ là nàng cũng là người không biết ngừng, biến hậu viện của Hiền Quận vương thành chướng khí mù mịt không nói, còn ở nơi này mở miệng khiêu khích thế tử phi An Thân Vương, thật sự là người không yên ổn, Hiền Quận vương này cũng thật là, sao lại mang nàng đến nơi này?

Lúc này Hà phu nhân đang muốn Thân là phụ đức (đạo đức người phụ nữ), nào có nhìn thấy ánh mắt truyền đạt của Hồ phu nhân, đầu ngẩng lên, lời lẽ chính nghĩa nói: "Thân là nữ tử, nên chủ động nạp thiếp thay phu quân, tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức! Sao có thể lòng dạ nhỏ nhen, trong mắt không dung được nữ nhân khác? Phụ nhân đó kỳ làm một trong bảy điều thất xuất!" Nói xong đặc ý hạ hê nhìn các vị phu nhân đột nhiên biến sắc, sau đó như có như không, khinh miệt liếc mắt qua Sính Đình.

Dựa vào cái gì trượng phu mình cả ngày trái ôm phải ấp, mình lại phải một mình trông phòng? Loại nữ nhân được trượng phu sủng ái duy nhất nên bị hù! Có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi, nàng còn có thể ra tay với mình hay sao?

Sính Đình nhẹ nhàng quơ quơ ống tay áo, ngăn Đại Nhã muốn lên tiếng ở phía sau, đôi mắt như hồ nước xuân từ từ cong lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Hà phu nhân đông dạc, cùng vẻ mặt không có ý tốt, với ánh mắt khiêu khích trực tiếp của Đinh Thụy Thu, còn có khóe miệng mơ hồ nở nụ cười, cảm giác Liêu Tiểu Yên xuất ra một ngụm ác khí. Sau đó mới chậm rãi nói: "Hà phu nhân thật sự là hiền, có cảm tình tốt với Đình di nương như vậy, làm người ta sinh hâm mộ, một khi đã như vậy, bản thể tử phi cũng thành toàn cho thanh danh Hà phu nhân hiền tuệ mới đúng."

Nói đến đây, Sính Đình ngừng lại một chút, phản phó Hiểu Phong ở phía sau nói: "Hôm kia không phải Tây La Quốc tiến dâng mấy đại mỹ nhân dị vực cho thế tử sao? Thế tử đề cho các nàng quét nhà xí thật sự là quá ủy khuất mỹ nhân, lòng dạ bản thể tử phi thiện lương, thật sự không đành lòng mỹ nhân chịu khổ như vậy, bị đau khổ như vậy, không ngại an bài cho nhóm người các nàng nơi tốt hơn, như vậy đi! Đợi lát nữa về phủ, để thế tử đưa người cho Thái Tông đốc đại nhân Văn Quý, cứ như vậy, đã vì Hà phu nhân phân, lại thành toàn cho thanh danh hiền tuệ của Hà phu nhân, thật sự là một chuyện đáng mừng, các vị phu nhân nói phải không?"

"Vâng, đúng vậy, thế tử phi thật sự là tâm địa thiện lương." Có một vị phu nhân ngẩng đầu nhìn Hà phu nhân ngu ngốc như gà, bốn cọt gât đầu vâng dạ.

"Đúng vậy! Hành động này... của thế tử phi rất hay!" Có một vị phu nhân lại càng không kìm lòng nổi mà tán thưởng ra tiếng, thiếu chút nữa nói kể này rất hay. Đợi lát nữa nàng về nhà, lập tức đưa tỷ nữ mỹ mạo trong nhà tặng người khác, vị phu nhân kia và mình từng có lẽ tết đưa qua vị kia, mình có thể xuất ra một ngụm ác khí còn có thể đánh vào mặt người đáng ghét kia, cao! Cao, thật sự là rất cao!

"Thế tử phi..." Đột nhiên trên mặt Hà phu nhân biến sắc, khăn trương kêu ra tiếng, muốn nói ngăn cản, nhưng nghĩ đến vừa rồi mình ào ào không dứt ngôn từ phụ đức, làm như vậy chẳng phải là tự tát vào mặt. Nhưng những mỹ nhân Tây La tiến dâng đến, tất cả đều có dung mạo mỹ lệ, da trắng ngực lớn, dáng người xinh đẹp. Nam nhân vừa thấy mắt đã sáng xanh lên, nước miếng chảy ròng, lòng phu quân của nàng luôn luôn hướng tới những mỹ Tây La đó, chỉ là đau khổ không cách nào có được đến tay, nếu lần này đưa đến nhiều mỹ nữ Tây La như vậy cho hắn, mỗi ngày hắn cùng những mỹ nhân này thỏa thích thanh sắc, sao còn nhớ rõ phu nhân nguyên phối là vị nào?

Hà phu nhân miệng đầy chua sót, sớm biết rằng là kết quả này, hà tất nàng phải nâng đá đập chân mình.

Nhưng Sính Đình còn chưa nói xong, "Bản thể tử phi thấy hình như Đình di nương rất có phê bình kín đáo với Hiền Quận vương, rất có lòng với chủ mẫu, làm một việc tốt là làm, làm hai việc tốt cũng là làm, giúp người phải giúp tới cùng! Quay về, bản thể tử phi sẽ đề nghị với Hiền Quận vương, đưa người cho Hà phu nhân làm bạn đi!"

"Người..." Đinh Thụy Thu thẹn quá thành giận, há miệng định mắng to, lại bị Đại Nhã bán hoa điểm trúng huyệt đạo, không thể động đậy đứng tại chỗ.

"Chúng ta đi bên kia ngắm hoa thôi!" Sính Đình nhìn cũng lười nhìn, coi như không có việc gì hướng về phía hoa đang nở rộ tươi đẹp cùng các vị phu nhân. Lúc này Đinh Thụy Thu thật sự là muốn chết, thực xem tính tình nàng như bò tót. Trước kia là nể mặt bà bà không đáng so đó với nàng ta, nàng ta lại vẫn héch mui lên mặt, nếu nàng ta thích giày vò, để cho nàng ta đi cùng Hà phu nhân xoa nắm tay.

Hiếu Phong đi đến bên người Đinh Thụy Thù, nhú nhú mày, ý vị thâm trường nói: "Đinh di nương, ngươi thật đúng là không khôn ra, thích luôn lên nhảy xuống bận rộn kiếm ăn, nếu như ngươi còn dám nói năng lỗ mắng với thế tử phi, ta sẽ cắt của ngươi của ngươi, ngươi hẳn là biết rõ thủ đoạn của ta." Nói xong, thỏa mãn nhìn thấy trong ánh mắt của Đinh Thụy Thù tất cả đều là sợ hãi và sợ hãi.

Sau đó sắc mặt Hiếu Phong cực khó coi nhìn Hà phu nhân, lại nhìn thoáng qua sắc mặt khó hiểu không rõ của Liễu Tiểu Yên, nhàn nhạt nói: "Cầu người được người, lúc trước Liêu di nương đã cầu được vinh hoa phú quý, ngươi còn có gì không vừa lòng, tội gì mất thân phận, làm mất tên tuổi mỹ nhân đệ nhất võ lâm năm đó, thành tôm tép nhãi nhép, nhưng ta vẫn xin khuyên Liêu di nương có chừng có mực, không cần tự rước lấy nhục, bằng không thì, lần sau người mất mặt sẽ là Liêu di nương."

"..." Liễu Tiểu Yên mấp máy môi, nhìn bóng dáng Hiếu Phong tiêu sái đi xa, một câu cũng không nói nên lời. Nàng còn có thân phận gì? Nhà mẹ đẻ ý vào nàng làm thiếp gả vào dòng họ hoàng thất, trái lại hỗn đến vui vẻ, chút công phu mèo quào của nàng không quá năm chiêu trên tay thị vệ của Hiền Quận vương, cho dù muốn đùa giỡn chút uy phong cũng không đùa giỡn nổi. Nếu như nàng vẫn bày ra vẻ mặt lạnh cho Hiền Quận vương nhìn, ông già kia có thể sẽ ném nàng vào hậu viện cả đời, chẳng quan tâm. Lần này nàng hợp tác với Đinh Thụy Thù, tốn mọi cách mới làm cho lão nhân kia vui vẻ, mới được thả ra một chuyến.

Trước kia cuộc sống tự do tự tại, và mỹ nữ có mỹ mạo thanh cao của đệ nhất võ lâm, giống như là một giấc mơ hoa trong gương, trắng trong nước (không có thật), đã sớm biến mất.

Lúc này trong lòng Hà phu nhân lộn xộn, hận không thể túm chặt tóc mình, tự nhiên bất chấp Đinh Thụy Thù và Liễu Tiểu Yên, cắn môi tự rời đi.

Liêu Tiểu Yên nhìn ánh mắt cầu cứu của Đinh Thụy Thù, lực bắt tông tâm lắc đầu, thờ dài một tiếng: "Nếu ta có thể cởi bỏ huyết đạo của ngươi, ta còn có thể ngu ở đây như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Nương Từ Tuyệt Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.